

INTERNATIONAL BESTSELLER

CHINA RICH GIRLFRIEND

ĐẠ T T H I Ể U Ư

GIỚI SIÊU GIÀU
CHÂU Á

2

KEVIN KWAN

"Chúng tôi mua những thứ chúng tôi thực sự yêu thích, không phải những thứ để thể hiện."

DỊCH GIẢ: NGỌC CHÂM

alphabooks

NHÀ XUẤT BẢN
LÀO ĐỘNG

Mục lục

1. [Phần mở đầu - Sân bay quốc tế thủ đô Bắc Kinh](#)
2. [Hai - Công viên Hyde](#)
3. [PHẦN MỘT](#)
4. [Một - Mandarin](#)
5. [Hai - Cupertino, California](#)
6. [Ba - Đường Scotts](#)
7. [Bốn - Đường Ridout](#)
8. [Năm - Công viên Tyersall](#)
9. [Sáu](#)
10. [Bảy - Đường Belmont](#)
11. [Tám - Diamond Ballroom, khách sạn Ritz-Carlton](#)
12. [Chín - Câu lạc bộ Locke](#)
13. [Mười - Arcadia](#)
14. [Mười một - Khách sạn Bốn mùa Biltmore](#)
15. [Mười hai - Arcadia](#)
16. [PHẦN HAI](#)
17. [Một - Tập đoàn tư vấn Ko-Tung](#)
18. [Hai - Rachel và Nick](#)
19. [Ba - Astrid](#)
20. [Bốn - Gia đình Bao](#)
21. [Năm - Charlie](#)
22. [Sáu - Carlton và Colette](#)
23. [Bảy - Nick và Rachel](#)
24. [Tám - Colette](#)
25. [Chín - Michael và Astrid](#)
26. [Mười - Gia đình nhà Bing](#)
27. [Mười một - Corinna và Kitty](#)
28. [Mười hai - Astrid](#)
29. [Mười ba - Show thời trang Save The Seamstress](#)
30. [Mười bốn - Trenta](#)
31. [Mười lăm - 28 đường Cluny Park](#)
32. [Mười sáu - Paris](#)
33. [Mười bảy - Mandarin Oriental](#)
34. [Mười tám - Khách sạn Shangri-La](#)

35. [PHẦN BA](#)
36. [Một - Sheko](#)
37. [Hai - Sân bay Changi](#)
38. [Ba - Đường Jinxian](#)
39. [Bốn - Toà nhà Victory Riverside](#)
40. [Năm - Cầu lạc bộ Pulau](#)
41. [Sáu - Nhà hàng Imperial Treasure](#)
42. [Bảy - Tây Hồ](#)
43. [Tám - Thư viện quốc gia Trung Quốc](#)
44. [Chín - Đường Ridout](#)
45. [Mười - Bệnh viện Queen Mary](#)
46. [Mười một - Nghĩa trang Bukit Brown](#)
47. [Mười hai - Mar Vista](#)
48. [Mười ba - Tháp Triumph](#)
49. [Mười bốn - Đồn cảnh sát trung tâm](#)
50. [Mười lăm - Đường Ridout](#)
51. [Mười sáu - Số 188 đường Taiyuan](#)
52. [Mười bảy - Tin tức vòng quanh thế giới](#)
53. [Hết tập 2](#)
54. [Lưu ý về tác giả](#)
55. [Chú thích](#)

LONDON, 8 THÁNG 9 NĂM 2912

9:00 GIỜ SÁNG. GIỜ GMT

Vào khoảng 4h tới 4h30 rạng sáng nay, một chiếc Ferrari 458 biến Italia đã đâm xuyên vào cửa sổ hiệu giày thời trang Jimmy Choo trên phố Sloan. Không có nhân chứng nào tận mắt chứng kiến vụ tai nạn. Theo báo của cảnh sát thành phố, hai hành khách được đưa vào cấp cứu tại bệnh viện St. Mary's Paddington, nơi họ được chẩn đoán chấn thương nghiêm trọng nhưng không nguy hiểm đến tính mạng. Tên của chủ sở hữu chiếc xe không được công bố trong khi chờ điều tra thêm.

— **SARAH LYRE,**



1. Đây là những gì xảy ra khi bạn đi căng da mặt tại Argentina
2. M.C. là viết tắt của Mom Chao, tước hiệu dành riêng cho cháu trai của Vua Rama V ở Thái Lan (1853-1910) và là cấp thấp nhất thuộc hoàng tộc. Như nhiều thành viên khác của hoàng gia Thái, phần lớn thời gian họ sống ở Thụy Sĩ. Chơi golf tốt hơn, du lịch nhiều hơn.
3. M.R là viết tắt của Mom Rajawongse, tước hiệu dành cho con của các Mon Chao. Ba người con trai của Catherine Young và Thái tử Taksin đều kết hôn với những phụ nữ Thái thuộc dòng dõi quý tộc. Vì tên những người vợ này đều rất dài, khó phát âm với những người không phải người Thái, và không phù hợp với câu chuyện này nên được lược bỏ.
4. Âm mưu trốn đến Manila với người vú em của mình để có thể thi đấu Giải Vô địch Karaoke Thế giới.
5. Chuyện ngồi lê đôi mách khét tiếng của cô lan truyền còn nhanh hơn BBC.
6. Nhưng còn có thêm ít nhất một con ngoài giá thú với một phụ nữ Malay (hiện sống trong một căn hộ chung cư sang trọng ở Beverly Hills).
7. Nữ diễn viên kịch truyền hình Hong Kong, được đồn là cô gái đội tóc giả

màu đỏ trong Ngọa hổ tàng long II.

8. Nhưng không may lại theo họ mẹ - Chow.

9. Bán tài sản của mình ở Singapore những năm 1980 được hàng triệu và chuyển đến Hawaii nhưng thường xuyên than vãn rằng “nếu chờ đợi thêm vài năm” giờ ông đã là tỉ phú.

Phần mở đầu Sân bay quốc tế thủ đô Bắc Kinh

•

9/9/2012, 7:45 tối.

“Đợi một chút, – tôi ngồi khoang hạng nhất mà, đưa tôi tới khoang hạng nhất.” - Edison Cheng nói một cách đầy cao ngạo với tiếp viên hàng không đang dẫn anh ta tới chỗ ngồi của mình.

“Ông Cheng, đây chính là khoang hạng nhất.” - Người đàn ông chần chừ trong bộ đồng phục màu xanh hải quân trả lời.

“Nhưng cabin ở đâu?” - Eddie hỏi lại, vẫn hoang mang cực độ.

“Ông Cheng, tôi sợ là Hãng Hàng không Quốc gia Vương quốc Anh không hề có buồng riêng dành cho khoang hạng nhất.¹ Nhưng nếu ông cho phép, tôi sẽ giới thiệu với ông những đặc quyền riêng dành cho chỗ ngồi của ông...”

“Không, không, vậy được rồi”. – Eddie ngúng nguẩy quăng chiếc cặp làm từ da đà điểu lên chỗ ngồi như một cậu học nhóc hờn dỗi. Chết tiệt. – Hôm nay mình đã cố gắng quá nhiều cho Ngân hàng! Edison Cheng, một trong những “thiếu gia của các ngân hàng tư nhân” rất nổi tiếng trên mạng xã hội Hong Kong bởi phong cách sống sang chảnh xa hoa, tủ quần áo chất đầy đồ hiệu, một người vợ xinh đẹp (tên gọi Fiona), những đứa con ăn ảnh và dòng dõi trâm anh thế phiệt của mình (mẹ Edison là bà Alexandra Young của gia tộc Young ở Singapore) – Edison quả thực không quen với những bất tiện như này. Năm giờ trước, anh ta đã phải bỏ dở bữa trưa tại Câu lạc bộ Hong Kong để vội vàng đáp chuyến bay phản lực của công ty đến Bắc Kinh, và sau đó lại hối hả lên chuyến bay này tới London. Đã lâu Edison mới phải chịu đựng sự thiếu thốn của các chuyến bay thương mại, nhưng hôm nay là vì bà Bao đã ở trên chiếc máy bay tồi tàn này và bà ta cần được hỗ trợ.

Nhưng chính xác thì bà ấy ở đâu? Eddie hi vọng sẽ tìm được bà Bao ngồi gần đó, nhưng tiếp viên trưởng nói rằng không có người tên như vậy trên chuyến

bay.

“Không, không, bà ấy đáng lẽ phải ở đây. Anh có thể kiểm tra tờ khai chuyển bay hay thứ gì tương tự không?” - Eddie yêu cầu.

Vài phút sau, Eddie thấy mình được dẫn tới ghế 37E - khu vực ghế phổ thông của máy bay, nơi một người phụ nữ nhỏ nhắn mặc chiếc áo len trắng cao cổ và quần xám vải bông đang bị ngồi kẹt cứng giữa hai hành khách như một chiếc bánh mì kẹp.

“Chị là Bao, Bao Shaoyen đúng không?”

Người phụ nữ nhìn lên và mỉm cười nhăn nhó. “Anh có phải là anh Cheng không?” “Vâng, rất vui được gặp chị, mong chị thông cảm vì chúng ta gặp nhau trong tình cảnh như thế này. ”

Eddie mỉm cười nhẹ nhõm. Anh đã phụ trách các tài khoản ngoại biên² của gia đình họ trong suốt 8 năm, nhưng họ giấu mình khá kỹ, anh chưa bao giờ gặp bất kỳ ai trong gia đình đó cho đến ngày hôm nay. Mặc dù lúc ấy trông có vẻ khá mệt mỏi, bà Bao Shaoyen vẫn đẹp hơn nhiều so với tưởng tượng của anh. Với làn da trắng ngần như sứ, đôi mắt to hơi xếch, gò má cao nổi rõ trên nền tóc đen tuyền buộc đuôi ngựa – bà ta nhìn quá trẻ để có một cậu con trai đã tốt nghiệp đại học.

“Sao chị lại ngồi đây? Liệu có nhầm lẫn gì không?” - Eddie vội vã hỏi.

“À không, tôi luôn ngồi ghế hạng phổ thông.” - Bà Bao trả lời.

Eddie không thể giấu vẻ ngạc nhiên của mình bởi chồng bà ta - ông Bao Gaoliang, là một trong những chính trị gia hàng đầu của Bắc Kinh, và hơn thế nữa, ông ta còn thừa kế một trong những công ty dược phẩm lớn nhất Trung Quốc. Gia tộc Bao không đơn giản chỉ như những khách hàng thông thường của Eddie, mà họ là nhóm khách hàng siêu đại gia.

“Chỉ con trai tôi mới bay hạng nhất.” - Bà Bao Shaoyen giải thích sau khi bắt gặp cái nhìn của Eddie. “Carlton có thể ăn được các món Âu và thắng bé phải chịu rất nhiều áp lực học hành thi cử, chính vì thế luôn cần được thư giãn bất cứ khi nào có thể. Nhưng đối với tôi, việc bay hạng nhất không cần thiết cho

lắm. Tôi không ăn được đồ ăn trên máy bay, và cũng không bao giờ chớp mắt nổi trên những chuyến bay đường dài.”

Eddie phải cố gắng ngăn bản thân bộc lộ thái độ. *Đúng là hình mẫu điển hình của Trung Quốc đại lục!* Họ dành tất cả những gì họ có cho các tiểu Hoàng đế³ của mình và cam chịu trong câm lặng. Chà, để xem. Carlton Bao, hai mươi ba tuổi, thay vì dành thời gian để hoàn thành luận án thạc sĩ tại trường đại học Cambridge thì lại hoá thân thành Hoàng tử Harry⁴ - tiêu tốn 38.000 bảng cho nửa tá các hộp đêm tại London, phá hỏng chiếc Ferrari mới tinh của mình, làm hư hại tài sản công cộng, suýt thì làm bản thân thiệt mạng. Và đó thậm chí còn chưa phải điều tồi tệ nhất. Tuy nhiên Eddie đã được cảnh báo không được tiết lộ điều này cho Bao Shaoyen.

Eddie phải đối mặt với một tình huống vô cùng khó xử. Anh cần gấp rút bàn bạc các kế hoạch cùng bà Bao đây, nhưng điều đó cũng có nghĩa là anh sẽ phải chịu đựng sự xoi mói và hơn hết là phải ngồi ở khoang máy bay tồi tàn này... Chúa phù hộ trên cao! Rồi nhớ có ai nhận ra anh ta thì sao? Bức ảnh chụp lại cảnh Edison Cheng đang bị nhồi nhét trong ghế máy bay hạng phổ thông chắc chắn sẽ lan truyền chóng mặt trên mạng chỉ sau một vài giây. Tuy nhiên, nếu anh ta để mặc một trong những khách hàng quan trọng nhất của ngân hàng lại đây còn mình quay lại chỗ ngồi ở khoang phía trên, nhắm nháp ly rượu hai mươi năm tuổi thì cũng thật là khó coi. Anh khẽ liếc mắt nhìn người thanh niên tóc xù đang cựa người trông có vẻ nguy hiểm cạnh bà Bao, và một người phụ nữ lớn tuổi đang cắt móng tay vào túi nôn ở phía bên kia, trong đầu bỗng loé lên một ý tưởng.

Hạ giọng, Eddie nói, “Chị Bao, tôi dĩ nhiên vẫn rất vui khi được trò chuyện cùng chị tại đây, tuy nhiên cuộc trao đổi của chúng ta sẽ có một số vấn đề cần được bảo mật. Liệu chị có vui lòng cho phép tôi sắp xếp một chỗ ngồi khác ở khoang hạng nhất không? Và dĩ nhiên chi phí đó sẽ được chúng tôi chi trả, – để chúng ta có thể nói chuyện riêng tư hơn.”

“Chà, được thôi, - nếu ngân hàng cảm thấy điều đó cần thiết.” - Bao Shaoyen trả lời sau một chút do dự.

Sau khi máy bay cất cánh, rượu khai vị được phục vụ và cả hai đều đã yên vị

trên chỗ ngồi thoải mái xa hoa, Eddie không để lãng phí một giây liên cập nhật thông tin cho vị khách hàng của mình.

“Chị Bao, tôi đã liên lạc với phía London ngay trước khi lên máy bay. Tình trạng của con trai chị đã tương đối ổn định. Ca phẫu thuật ghép lá lách của cậu ấy đã thành công và giờ đây khoa chỉnh hình đang tiếp quản phần còn lại.”

“Đội ơn trời đất.” - Bao Shaoyen thở phào, cuối cùng cũng được thả lỏng sau một thời gian dài.

“Chúng tôi đã liên hệ với bác sĩ phẫu thuật phục hồi hàng đầu ở London, - bác sĩ Peter Ashley, - hiện giờ ông ấy đã có mặt để theo sát tình hình của con trai chị.”

“Con trai tội nghiệp của tôi!” - Bao Shaoyen nói, đôi mắt ngấn lệ.

“Con trai của chị đã rất may mắn.”

“Vậy còn cô gái người Anh?”

“Cô gái đó vẫn đang trong ca phẫu thuật. Nhưng tôi chắc chắn cô ấy sẽ qua khỏi thôi.” - Eddie nói, nở nụ cười gượng gạo.

Ba mươi phút trước, Eddie đã ngồi trên một chiếc máy bay khác đậu trong khu vực máy bay⁵ riêng, tại sân bay quốc tế thủ đô Bắc Kinh, cập nhật các thông tin không được tốt lành lắm từ cuộc họp được sắp xếp vội vã để xử lý khủng hoảng với ông Tin - đội trưởng an ninh của gia đình bà Bao, một người đàn ông có mái tóc muối tiêu và Nigel Tomlinson - giám đốc khu vực châu Á của ngân hàng. Hai người đàn ông đã leo lên chiếc Learjet ngay khi nó vừa hạ cánh rồi lập tức chụm đầu vào máy tính xách tay của Nigel để trao đổi các thông tin với người cộng sự tại London qua cuộc họp trực tuyến.

“Carlton hiện đã phẫu thuật xong. Tình trạng của cậu ấy vẫn hơi bất ổn, cậu ấy ngồi ghế lái và nhờ túi khí bung ra nên đã hạn chế được nhiều nhất những tổn thương có thể xảy ra. Nhưng cô gái người Anh bị va chạm khá mạnh,

hiện vẫn đang trong trạng thái hôn mê, tất cả những gì đội ngũ y bác sĩ có thể làm chỉ là giảm bớt sự phù nề trong não cô ấy.”

“Thế cô gái còn lại?” - Ông Tin khẽ nheo mắt hỏi⁶.

“Cô gái đó đã chết trong vụ va chạm”.

Nigel thở hắt. “Cô ta là người Trung Quốc đúng không?”

“Chúng tôi tin là như vậy, thưa ngài.”

Eddie khẽ lắc đầu. “Khốn nạn, một đồng lõa xộn chết tiệt. Chúng ta cần phải làm việc với thân nhân cô gái, trước khi họ khiếu nại lên chính quyền.”

“Không biết làm thế nào mà ba người họ có thể chui vào được chiếc Ferrari như thế?” - Nigel băn khoăn.

Ông Tin lo lắng xoay điện thoại trên chiếc bàn điều khiển sơn mài làm từ gỗ cây óc chó. “Không được phép kinh động tới cha của Carlton, ông ấy đang cùng thủ tướng Trung Quốc tới Canada trong một chuyến thăm cấp nhà nước. Yêu cầu từ bà Bao là phải che đậy mọi dấu vết của vụ bê bối này, không một tin tức nào được phép tới tai ông ấy, nhất là việc cô gái đã chết. Anh có hiểu không? Điều này có thể ảnh hưởng lớn tới cổ phiếu và vị thế chính trị của ông Bao, đặc biệt trong thời điểm nhạy cảm như hiện nay, đang diễn ra sự thay đổi lớn nhất trong khoảng một thập kỷ qua với đội ngũ lãnh đạo.”

“Tất nhiên, tất nhiên.” - Nigel đảm bảo. “Chúng tôi sẽ nói rằng chỉ có một cô gái da trắng trong xe và đó là bạn gái của cậu ta. Nếu như người cha có hỏi.”

“Lẽ nào ông Bao thậm chí còn cần phải biết về cô gái da trắng? Đừng lo, ông Tin. Tôi đã xử lý nhiều vụ tội tệ hơn nhiều với những đứa trẻ Hồi giáo.” - Eddie khoe khoang.

Nigel trừng mắt nhìn Eddie cảnh cáo. Ngành ngân hàng cần sự bảo mật tối đa, và tuyệt đối không được phép tiết lộ thông tin của khách hàng, ngay cả với những khách hàng khác.

“Tôi đang trực tiếp chỉ đạo đội phản ứng nhanh của chúng tôi tại London, và

tôi có thể đảm bảo với ông rằng chúng tôi sẽ làm mọi cách để ngăn chặn vụ này”, Nigel nói, trước khi quay sang Eddie. “Anh nghĩ cần phải chi bao nhiêu để vụ này chìm xuống?”

Eddie hít thật sâu, cố gắng nhẩm tính nhanh những con số. “Không chỉ nguyên cánh phóng viên, mà còn có cảnh sát, tài xế xe cứu thương, nhân viên y tế và các gia đình nạn nhân. Sẽ có một đồng người cần phải bật mồm. Tôi nghĩ ít nhất là mười triệu bảng.”

“Chà, ngay khi tới London, ông hãy đưa thẳng bà Bao tới văn phòng. Bà ấy cần phải ký vào lệnh rút tiền trước khi được đưa tới bệnh viện để gặp con trai mình. Cũng cần phải nghĩ ra lý do hợp lý nếu ông Bao hỏi về khoản chi khổng lồ đó.” - Nigel suy nghĩ.

“Chỉ cần nói rằng cô gái kia cần phải thay một số cơ quan nội tạng mới”, ông Tin đề nghị.

“Chúng ta cũng có thể nói rằng cần phải chi trả cho các cửa hàng bị thiệt hại”, Eddie nói thêm. “Những món đồ của Jimmy Choo⁷ rất đắt đỏ, mọi người cũng biết mà.”

Hai Công viên Hyde

•

LONDON, NGÀY 10 THÁNG 9 NĂM 2012

Eleanor Young nhấp ngụm trà sáng, bịa ra một lời nói dối vô hại. Bà đang đi nghỉ ở London với ba người bạn thân nhất của mình - Lorena Lim, Nadine Shaw và Daisy Foo – và sau hai ngày liên tiếp ở cùng họ, bà nhận thấy cần vài giờ cho riêng mình. Chuyển đi là một sự giải toả vô cùng cần thiết cho cả ba người họ. Lorena đang trong quá trình hồi phục sau khi bị dị ứng Botox⁸ khủng khiếp. Daisy đã có một cuộc chiến với con dâu trong việc chọn lựa nhà trẻ cho đứa cháu nội. Bản thân Eleanor thì vô cùng chán nản khi con trai bà, Nicky, đã không nói chuyện với bà trong hơn hai năm. Và cuối cùng, Nadine đang phát rồ vì căn hộ mới của con gái mình.

“*Alamaaaaaaaaaak!* Năm mươi triệu đô la và tôi thậm chí không thể xả được nước nhà vệ sinh!” - Nadine rít lên khi vừa bước vào phòng ăn sáng.

“Bà còn mong đợi điều gì, khi mọi thứ đều sử dụng công nghệ tối tân như thế?” - Lorena cười. “Có phải chiếc bồn cầu có thể giúp bà suay kah-cherng⁹ sau khi đi vệ sinh không?”

“Không nhé, lah! Tôi vấy tay liên tục với mấy cái thiết bị cảm biến của nợ đó nhưng chúng vẫn không hoạt động!” - Cảm thấy thất bại, Nadine thả mình xuống chiếc ghế cách tân được tạo hình từ những sợi dây nhung đỏ rối rắm.

“Dù không muốn bình phẩm, nhưng thực sự tôi thấy căn hộ của con gái bà quá ư là đắt đỏ và hiện đại một cách phù phiếm.” - Daisy vừa nhận xét vừa cắn một miếng bánh mì chà bông.

“Ây da, con bé chỉ trả tiền cho cái tên và địa điểm, không gì hơn.” - Eleanor hít mạnh. “Nếu là tôi, tôi sẽ chọn một căn hộ nhìn ra khung cảnh tuyệt đẹp của công viên Hyde thay vì nhìn ra phía Harvey Nichols.”

“Bà biết con bé Francesca nhà tôi mà, lah! Nó không quan tâm lắm tới công viên, nó chỉ muốn chìm vào giấc ngủ với hình ảnh cửa hàng mua sắm yêu

thích! Ổn giờ, may mà con bé đã kết hôn được với người có thể chi trả cho các hoá đơn của nó.” - Nadine thở phào.

Không khí trùng xuống. Mọi thứ đã trở nên không dễ dàng gì với Nadine kể từ khi bố chồng bà, ngài Ronald Shaw, tỉnh dậy sau sáu năm hôn mê và cắt phénng nguồn trợ cấp chi tiêu của cả gia đình. Cô con gái ngoan ngoãn của bà ta, Francesca (đã từng được Singapore Tattle bình chọn là một trong năm mươi phụ nữ mặc đẹp nhất Singapore), không còn tiền để chi trả cho các khoản ăn tiêu, đã bất chấp để cặp kè với Roderick Liang (đến từ tập đoàn tài chính Liang), chồng mới cưới của Lauren Lee. Điều đó vi phạm tới luân thường đạo lý đối với người Singapore, và bà Lee Yong Chien, người bà ghê gớm của Lauren đã trả đũa bằng cách loan tin để các gia đình máu mặt trên khắp khu vực Đông Nam Á không giao thiệp với người nhà Shaw và Liang. Đến cuối cùng, Roderick sau khi chịu quá nhiều đả kích đã chọn quay về với vợ thay vì chạy trốn cùng Francesca.

Cảm thấy bị cả xã hội xa lánh, Francesca trốn sang Anh và may mắn vớ được người chồng Do Thái gốc Iran có gia tài lên tới nửa tỷ đô.¹⁰ Từ sau khi chuyển về số 2 Hyde Park, sống trong căn hộ cao cấp xa hoa được chu cấp bởi gia đình hoàng gia Qatar, cuối cùng Francesca mới liên lạc lại với mẹ mình. Điều này đã tạo ra một cái cớ vô cùng hợp lý để những người phụ nữ tới thăm cặp đôi mới cưới, nhưng tất nhiên họ chỉ muốn xem căn hộ và quan trọng hơn là họ có một nơi miễn phí để ở.¹¹

Khi những người phụ nữ đang bàn về lịch trình mua sắm trong ngày, Eleanor đã né tránh bằng một cái cớ. “Tôi không thể đi mua sắm sáng nay với mọi người được, - tôi đang dự định sẽ tới gặp gia đình Shang nhằm chán để dùng bữa sáng. Tôi cần tới thăm họ ít nhất một lần nếu không sẽ bị họ bôi xấu khủng khiếp!”

“Bà không nên nói với họ rằng bà đang ở đây.” - Daisy có ý trách.

“Alamark, bà cũng biết là Cassandra Shang sẽ biết dù sớm hay muộn! Bà ấy như thể gắn radar lên trán vậy, và nếu biết tôi đã ở Anh mà không tới thăm bố mẹ bà ấy, bà ấy sẽ nhắc đi nhắc lại chuyện này cho mà xem. Tôi phải làm gì bây giờ? Đây cứ như là lời nguyền khi kết hôn với người nhà họ Young vậy.” - Eleanor nói, giả vờ than khóc cho số phận của mình. Trong khi thực tế, mặc

dù Eleanor đã kết hôn với Phillip Young hơn ba thập kỷ, nhưng những người anh em thuộc gia tộc Shang chưa bao giờ trở nên thân thiết với bà được. Nếu đi cùng Philip, họ chắc chắn sẽ được mời tới tư gia nhà Shang tại Surrey, hoặc ít nhất là mời ăn tối trong thành phố, nhưng bất cứ khi nào Eleanor tới Anh một mình, những người đó đều tự khắc im ắng như nấm mồ.

Tất nhiên, Eleanor từ lâu đã từ bỏ ý định trở nên thân thiết với những con người hẹp hòi, quá để ý tới địa vị bên nhà chồng mình, nhưng bịa chuyện về gia đình Shang là cách duy nhất để tránh sự tò mò của mấy bà bạn. Nếu nói đi gặp bất kỳ ai khác, những phụ nữ kay poh¹² đó nhất định sẽ bám theo, nhưng nhắc tới gia đình Shang các câu hỏi của họ bớt đi nhiều.

Trong khi những người phụ nữ quyết định dành cả buổi sáng để nếm thử các món ăn cao cấp, đã ngon lành lại còn miễn phí, tại phòng ăn nổi tiếng của Harrods, Eleanor ăn vận kín đáo trong bộ đồ sang trọng màu lông lạc đà của nhãn hiệu Akris, khoác hờ chiếc áo khoác màu xanh lá của MaxMara, kính râm viền vàng cao cấp của Cutler & Gross,¹³ rời khỏi toà nhà tráng lệ tại quận Knightsbridge và đi bộ qua hai toà nhà về hướng đông tới khách sạn Berkeley, nơi một chiếc Jaguar XJL màu bạc đậu phía trước những cụm cây được tỉa tròn hoàn hảo đang chờ sẵn. Ảo tưởng rằng mấy bà bạn có thể vẫn còn bám theo, Eleanor liếc vội xung quanh trước khi vào xe, và chiếc xe lướt đi như một cơn gió.

Tại đường Connaught ở quận Mayfair, Eleanor xuất hiện trước dãy nhà liền kề thanh nhã. Không thể biết được điều gì đang chờ đợi phía bên kia mặt tiền ngôi nhà kiểu Georgian với gạch đỏ và trắng cùng cánh cửa màu đen bóng loáng. Bà ấn chuông cửa, và một giọng nói đáp lại gần như ngay lập tức: “Tôi có thể giúp gì được bà?”. “Tôi là Eleanor Young. Tôi có cuộc hẹn lúc 10 giờ.” - Giọng của bà bất chợt chuyển sang ngữ điệu Anh hoàn hảo. Ngay khi chưa dứt lời, khoá chốt bật ra, một người đàn ông thấp đậm, vẻ mặt khó khăn, trong bộ đồ họa tiết sọc mảnh mở cửa. Eleanor bước vào một tiền sảnh sáng choang và trống trải, nơi có một phụ nữ trẻ nhìn khá thu hút ngồi sau chiếc bàn hiệu Maison Jansen màu xanh cô-ban. Người phụ nữ nở nụ cười ngọt ngào và nói: “Chào buổi sáng bà Young, chúng tôi vừa gọi điện và bà sẽ không phải đợi quá lâu đâu.”

Eleanor gật đầu. Quy trình này bà đã nắm rõ. Toàn bộ bức tường phía sau

tiền sảnh được bao phủ bằng cửa kính khung thép dẫn ra khu sân vườn riêng, và bà có thể nhìn rõ người đàn ông đầu hói mặc bộ đồ đen đang băng qua sân để tiến về phía mình. Người gác cửa mặc bộ đồ họa tiết sọc mảnh dẫn bà qua chỗ người đàn ông đầu hói, nói cụt lùn, “Bà Young phía ông D’Abo.”

Eleanor nhận thấy cả hai người họ đều đeo tai nghe. Người đàn ông đầu hói hộ tống bà dọc theo lối đi có mái che bằng kính thẳng chính giữa sân, qua một số bụi cây được cắt tỉa gọn gàng, tiến vào toà nhà liền kề, đây là một hầm chứa tối tân được bao bọc bằng kính màu và vật liệu làm từ titan.

“Bà Young phía ông D’Abo.” Người đàn ông nhắc lại vào tai nghe của mình, và một bộ khoá bảo mật khác mở ra nhẹ nhàng. Sau một chặng ngắn đi thang máy, lần đầu tiên bà Eleanor cảm thấy nhẹ nhõm một chút kể từ ban sáng. Cuối cùng bà cũng bước vào căn phòng tiếp đón lỏng lẻo của tập đoàn Liechtenburg, một trong những ngân hàng tư nhân khó thâm nhập nhất thế giới.

Giống như nhiều người trong giới siêu giàu châu Á, Eleanor sử dụng nhiều tài khoản với các tổ chức tài chính khác nhau. Cha mẹ bà trước kia đã mất rất nhiều tài sản khi bị ép buộc tới trại tập trung Endau giai đoạn Nhật Bản chiếm đóng Singapore trong thế chiến thứ II. Chính vì thế họ đã khiến các con mình thấm nhuần tư tưởng: Không bao giờ bỏ tất cả trứng vào một giỏ. Eleanor vẫn nhớ và vận dụng bài học này tới vài thập kỷ sau đó trong cách mà bà tích lũy tài sản của mình. Ngay cả khi Singapore đã trở thành một trong những trung tâm tài chính lớn nhất thế giới; Eleanor - giống như những người bạn của mình - vẫn chia tiền bạc và gửi tại các ngân hàng khác nhau trên toàn cầu, những nơi vừa có thể giữ tiền an toàn vừa có thể ẩn danh.

Tuy nhiên, mở tài khoản tại Liechtenburg giống như là viên ngọc sáng nhất trên chiếc vương miện vậy. Phần lớn tài sản của bà được gửi tại đây, và Peter D’Abo - người quản lý các tài khoản cá nhân của bà, liên tục cung cấp cho Eleanor tỷ lệ hoàn vốn cao nhất. Ít nhất mỗi năm một lần, Eleanor sẽ kiểm một cái cớ nào đó để tới London, để có thể đánh giá lại các danh mục đầu tư của mình với Peter. (Không quá tệ khi Peter trông giống hệt diễn viên Richard Chamberlain yêu thích của bà - nam tài tử đóng phim *Tiếng chim hót trong bụi mận gai* – và đã nhiều lần Eleanor sẽ ngồi đối diện qua chiếc bàn gỗ mun được đánh bóng loáng của Peter, tưởng tượng anh ta với chiếc cổ áo linh mục, trong khi anh này thao thao bất tuyệt giải thích với bà về các khoản

đầu tư mới mà mình đã khéo léo đổ tiền vào.)

Eleanor kiểm tra lại son môi lần nữa qua chiếc gương bé xíu trong hộp lụa đựng son môi của Jim Thompson, trong khi đợi ở lễ tân. Bà ngắm nghía chiếc bình thủy tinh màu đỏ tía khổng lồ cắm đầy loa kèn, thích thú với những cành hoa xanh tươi xếp vện thành hình xoắn ốc và nghĩ về việc cần rút bao nhiêu tiền từ tài khoản cho chuyến đi này. Đồng Singapore đang có xu hướng suy yếu trong tuần, vì vậy sẽ tốt hơn nếu chi tiêu bằng bảng Anh lúc này. Daisy đã trả tiền cho bữa trưa hôm qua, và Lorena bao bữa tối, vì vậy hôm nay sẽ tới lượt bà trả tiền. Ba người họ đã nhất trí thay phiên nhau trả tiền cho tất cả mọi thứ trong chuyến đi này, vì biết tình hình tài chính của bà Nadine tội nghiệp đang khá khó khăn.

Hai cánh cửa chạm bạc khẽ mở, Eleanor đứng lên chờ đợi. Tuy nhiên, thay vì Peter D'Abo, một phụ nữ người Trung Quốc bước ra cùng Eddie Cheng.

“Trời ơi, bác Elle! Bác đang làm gì ở đây vậy?” - Eddie buột mồm hỏi trước khi kịp dừng lại.

Eleanor biết rõ cháu trai của chồng bà đang làm việc cho tập đoàn Liechtenburg, nhưng Eddie hiện đang là người quản lý văn phòng tại Hong Kong, và bà không thể tưởng tượng được việc Eddie sẽ xuất hiện ở đây. Một trong những lý do đặc biệt để bà mở tài khoản tại văn phòng ở London là để không phải chạm mặt mấy người quen. Eleanor đỏ mặt quay đi lấp bắp “À... ừ, chào cháu. Ta chỉ định gặp một người bạn để ăn sáng thôi.” *Trời ạ mình đã bị lộ.*

“À vâng, ăn sáng ạ.” - Eddie trả lời, nhận ra tình huống này thật khó xử. *Dĩ nhiên là mụ già xảo quyệt đó đang mở một tài khoản ở ngân hàng rồi.*

“Ta tới đây hai ngày trước cùng Nadine Shaw, cháu biết đấy, để thăm Francesca.” - Giờ thì cả cái gia đình chết tiệt đó đã biết mình có quỹ đen ở Anh.

“À vâng, Francesca Shaw, cháu nghe nói cô ấy đã lấy một gã Ả rập phải không?” - Eddie lịch sự hỏi. Vậy mà bà ngoại cứ lo rằng cậu Phillip sống quá khó khăn, bà phải nghe về việc này mới được.

“Cậu ấy là một người Do Thái gốc Iran, khá đẹp trai. Họ mới dọn về căn hộ ở số 2 Hype Park.” - Eleanor trả lời. *Ờn trời là nó sẽ không bao giờ biết được về tài khoản có 16 chữ số của mình.*

“Ồ, anh ta hẳn là rất khá.” - Eddie nói với vẻ chế giễu pha chút kinh ngạc. *Chúa ơi, mình sẽ phải tra khảo Peter D’Abo cho ra số tài khoản có 16 chữ số của bà ta, anh ta đã không nói gì với mình cả - đúng là đồ bịch bông không nào.*

“Ta nghĩ là cậu ấy rất khá, cậu ấy cũng là chủ nhà băng giống như cháu vậy.” - Eleanor trả miếng. Bà vừa nhận ra người phụ nữ Trung Quốc trông khá lo lắng khi rời đi và tự hỏi liệu bà ta có thể là ai. Bà ta ăn mặc quá tinh tế và trang nhã so với người đại lục. Chắc đây là một trong những khách hàng quan trọng. Và dĩ nhiên Eddie đã không giới thiệu về người phụ nữ đó. *Không hiểu hai người họ đang làm gì ở London này?*

“Thôi, chúc bác ăn sáng ngon miệng nhé.” - Eddie vừa nói vừa cười mỉm rồi vội đi theo người phụ nữ.

Cuối ngày hôm đó, sau khi cùng Bao Shaoyen đến khoa hồi sức cấp cứu của bệnh viện St. Mary’s Paddington để gặp Carlton, Eddie đưa bà ta tới nhà hàng Mandarin Kitchen trên đường Queensway dùng bữa, nghĩ rằng mì tôm ¹⁴ có thể khiến tâm trạng người phụ nữ khá hơn. Nhưng Bao Shaoyen vẫn chả thiết ăn uống và không thể ngừng khóc. Bà Bao hoàn toàn không chuẩn bị trước tâm lý cho chuyện này. Đầu Carlton sưng u cỡ một trái dưa hấu, kèm theo rất nhiều dây, ống cắm khắp nơi – từ mũi, miệng và cả cổ. Cả hai chân cậu ta cũng bị gãy, trên cánh tay có vết bỏng cỡ cấp độ 2 và phần cơ thể còn lại không bị băng bó thì bị dập nát tựa như một chiếc chai nhựa đã bị dẫm qua. Shaoyen muốn ở lại với con trai nhưng các bác sĩ không cho phép vì giờ thăm đã hết. Không ai nói cho bà biết mọi chuyện lại kinh khủng như thế này. Tại sao không ai chịu nói gì chứ? Ngay cả ông Tin? Còn chồng bà đang ở đâu rồi? Bà cảm thấy tức giận với chồng. Bà cảm thấy bức bối vì phải đối mặt với điều này một mình, trong khi ông chồng bà giờ đang cắt băng khánh thành và bắt tay, bắt chân với mấy gã người Canada.

Eddie lúng túng vịn vịn trên ghế khi Shaoyen cứ khóc nức nở trước mặt anh.

Tại sao bà ta không thể kiểm soát được cảm xúc của mình? Dù sao thì Carlton cũng đã sống sót! Và chỉ cần vài cuộc phẫu thuật thẩm mỹ là diện mạo cậu ta sẽ trở về như cũ. Có khi còn bảnh bao hơn. Với bàn tay phép thuật của Peter Ashley, một Michelangelo¹⁵ của phố Harley, con trai bà ta hoàn toàn có thể đẹp tựa Ryan Gosling¹⁶ phiên bản châu Á. Trước khi bay sang London, Eddie cho rằng mình có thể dọn dẹp đồng lộn xộn này trong chỉ một hoặc hai ngày và vẫn có đủ thời gian để đi may bộ đồ mới theo thiết kế bộ sưu tập mùa xuân của Joe Morgan và có thể là tậu thêm đôi giày hiệu Cleverleys. Nhưng giống như một vết nứt lớn bắt đầu xuất hiện bên trong đập nước, ai đó đã tiết lộ cho cánh báo chí châu Á, và họ đang lùng sục điên cuồng. Eddie cần gặp tay trong của mình tại Scotland Yard¹⁷. Anh cũng cần liên hệ với một vài đầu mối tại phố Fleet¹⁸. Mọi chuyện có nguy cơ bị bùng nổ theo chiều hướng xấu và Eddie không thể phí thời gian cho mấy bà mẹ bị hoảng loạn.

Khi mọi thứ tưởng chừng như không thể tệ hơn, Eddie lại thấy thấp thoáng thấy bóng dáng của một người quen. Lại là bà già Elle chết tiệt, đang bước vào nhà hàng cùng với phu nhân Q.T.Foo, một cái tên từ gia đình kinh doanh trang sức L'Orient, và Nadine Shaw tẻ nhạt. *Chết tiệt mà, tại sao người Trung Quốc cứ tới London là lại phải vào ăn ba nhà hàng này chứ?*¹⁹

Anh đúng là đen đui. Những bà thím buôn chuyện nhanh nhất châu Á được mục kích Bao Shaoyen đang gặp khủng hoảng. Nhưng chờ đã – đây chưa chắc là điều xấu. Sau cuộc gặp vô tình sáng nay tại ngân hàng, Eddie biết mình đã nắm thóp được Eleanor, và có thể khiến bà ta làm theo ý của anh. Và ngay bây giờ, anh cần một ai đó thực sự tin tưởng giúp xử lý Bao Shaoyen trong khi anh đi dọn dẹp đồng lộn xộn kia. Nếu người phụ nữ này được bắt gặp đang có một bữa ăn tối tuyệt vời tại London với những người có tiếng tăm khắp châu Á, thì chắc chắn có thể xoay chuyển tình thế theo hướng tích cực và khiến đám phóng viên điên cuồng ngoài kia lệch hướng điều tra.

Eddie đứng dậy và tiến về chiếc bàn tròn ở giữa phòng ăn. Eleanor là người đầu tiên nhìn thấy anh đến gần và mặt bà đánh lại khó chịu. *Tất nhiên là Eddie Cheng sẽ đến đây. Thăng ngọc này tốt nhất là không nên tiết lộ bất cứ điều gì về việc thấy mình sáng nay hoặc mình sẽ kiện tập đoàn Liechtenburg tới cùng vì đã để lộ thông tin khách hàng!*

“Bác Elle phải không ạ?”

“Ôi trời ơi, Eddie! Cháu đang làm gì tại London vậy?” - Eleanor giật bản, giả bộ hoàn toàn bất ngờ.

Eddie cười toe toét, khẽ cúi xuống hôn lên má bà ta. *Trời đất, đáng lẽ bà ta phải được giải Oscar cho diễn xuất mới đúng.* “Cháu tới đây có chút chuyện công việc. Gặp được bác ở đây như này thật mừng quá!”

Eleanor thở phào nhẹ nhõm. *Ờn giờ cậu ta cũng diễn cùng mình.* “Các chị, chắc mọi người cũng biết cháu trai tôi, đến từ Hong Kong? Mẹ cậu ấy là Alix - em gái của Phillip, và cha cậu ấy là bác sĩ phẫu thuật tim nổi tiếng nhất thế giới Malcolm Cheng.”

“Dĩ nhiên, dĩ nhiên. Thế giới thật là nhỏ bé phải không!” - Những người phụ nữ hào hứng đáp lại.

“Mẹ cháu dạo này thế nào?” - Nadine háo hức hỏi, mặc dù bà ta chưa từng gặp Alexandra Cheng ngoài đời lần nào.

“Dạ tốt ạ. Mẹ cháu hiện giờ đang ở Bangkok để thăm dì Cat.”

“À đúng đúng, cháu có người dì bên Thái nhỉ.” - Nadine trả lời với giọng có chút khó chịu, nhớ ra hôn phu của Catherine Young thuộc hoàng tộc Thái Lan.

Eleanor cố gắng để không tỏ thái độ ra mặt. Eddie đúng là không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào để phô trương thanh thế.

Chuyển qua tiếng Quan thoại, Eddie nói: “Các quý bà yêu kiều, để cháu giới thiệu tới mọi người bà Bao Shaoyen nhé!”

Những người phụ nữ lịch sự gật đầu chào vị khách mới. Nadine để ý ngay rằng người phụ nữ đang mặc một chiếc áo len cashmere²⁰ của thương hiệu Loro Piana, một chiếc váy bút chì cắt rất khéo của Céline, đi đôi giày gót thấp tinh tế của Robert Clergerie, và một chiếc túi da khá độc đáo của một thương hiệu nào đó. Kết luận: *Nhàm chán, nhưng sang trọng một cách bất ngờ nếu so với người đến từ đại lục.*

Lorena chú ý tới chiếc nhẫn kim cương của người phụ nữ. Viên đá chính giữa khoảng 8 đến 8,5 carat, màu D²¹, độ tạp chất cấp VVS1 hoặc VVS2²², lớp cắt hoàn mỹ, bao quanh bởi hai viên kim cương hình tam giác màu vàng khoảng 3 carat, nhẫn làm bằng bạch kim. Ở Hong Kong chỉ có duy nhất cửa hàng Ronald Abram mới chế tác ra được loại trang sức này. *Kết luận: Quả không phải tầm thường, nhưng bà ấy có thể có được viên đá tốt hơn nếu mua từ L'Orient.*

Daisy, người không quá chú ý tới vẻ bề ngoài của người khác mà quan tâm nhiều hơn tới thân phận và địa vị, cất tiếng hỏi bằng tiếng Quan thoại, “Bà Bao, bà có mối quan hệ nào với ông Bao ở Nam Kinh không?”

“À vâng, chồng tôi là Bao Gaoliang.” - Bà Bao mỉm cười nói. *Cuối cùng cũng có người có thể phát âm chuẩn tiếng phổ thông và biết về mình.*

“Ầy dà, trái đất đúng là nhỏ bé. Tôi đã gặp chồng bà lần trước khi ông ấy tới Singapore với phái đoàn Trung Quốc! Các bà, ông Bao Gaoliang là cựu chủ tịch tỉnh Giang Tô. Lại đây, lại đây, bà hãy lại ngồi cùng chúng tôi. Chúng tôi cũng mới gọi món thôi!” - Daisy nhẹ nhàng đề nghị.

Eddie cười rạng rỡ. “Cô thật tốt quá. Thực ra thì, cháu hi vọng mọi người có thể hoà hợp. Bà Bao đây đang phải trải qua một quãng thời gian phiền muộn. Con trai của bà ấy đang bị thương nặng vì vụ tai nạn xảy ra 2 ngày trước tại London.”

“Ôi trời đất!” - Nadine kêu lên.

Eddie tiếp tục, “Cháu sợ rằng cháu không thể ở lại, cháu cần phải giải quyết một vài vấn đề khá căng thẳng cho gia đình bà Bao đây, nhưng cháu tin rằng bà Bao sẽ thích nhóm của các cô đấy. Bà ấy không biết nhiều về London, nên chắc sẽ thấy khá lạc lõng khi ở đây.”

“Đừng lo, chúng ta sẽ chăm sóc bà ấy tốt thôi!” - Lorena khẳng định chắc chắn.

“VẬY cháu có thể yên tâm rồi. Bác Elle, bây giờ bác có thể chỉ cho cháu chỗ để bắt taxi nhanh nhất không?”

“Được chứ.” - Eleanor trả lời, rồi đi cùng cậu cháu trai ra khỏi nhà hàng.

Trong khi những người phụ nữ xúm lại an ủi Bao Shaoyen, Eddie đứng bên ngoài nhà hàng trao đổi riêng với Eleanor. “Cháu biết điều cháu nhờ bác giúp đỡ thế này là phiền bác. Không biết cháu có thể trông cậy vào bác để mắt và chăm sóc bà Bao một thời gian không? Một điều quan trọng nữa là cháu cũng cần đảm bảo rằng các bà bạn của bác không tiết lộ về bà Bao với báo chí, nhất là cánh báo chí châu Á. Cháu mắc nợ bác lần này.”

“Ầy dà, cháu có thể tin tưởng tuyệt đối vào ta. Mấy bà bạn của ta sẽ không buôn chuyện về điều này đâu.” - Eleanor nhấn mạnh.

Eddie ngập ngừng gật đầu, biết mười mười rằng các quý bà kia sẽ thông tin cho cả châu Á trong chớp mắt ngay khi anh vừa đi khỏi. Những tờ báo lá cải sẽ đăng về chuyện này ngay trong số báo ngày của họ, và mọi người sẽ nghĩ rằng Shaoyen chỉ tới London để mua sắm và ăn uống.

“Còn bây giờ, ta có thể tin tưởng lại cháu không?” - Eleanor hỏi, nhìn thẳng vào mắt Eddie.

“Cháu không chắc cháu biết ta đang nói về điều gì, bác Elle.” - Eddie khẽ nói với một nụ cười.

“Ta đang nói về bữa sáng... sáng nay?”

“Ôi, bác đừng lo, cháu chả nhớ điều gì cả đâu. Khi tham gia vào giới Ngân hàng tư nhân, cháu đã tuyên thệ về việc giữ bí mật, và cháu chưa bao giờ nghĩ tới việc phản bội lại điều đó. Tại ngân hàng Liechtenburg, sự cẩn trọng và niềm tin luôn là thứ được đảm bảo?”

Eleanor trở lại nhà hàng, cảm thấy khá nhẹ nhõm bởi sự kiện kỳ lạ vừa xảy ra. Bà thậm chí còn vừa ghi điểm được với đứa cháu tộc mạch của mình. Ngay giữa bàn ăn là một đĩa to, trên đó một con tôm hùm bự chà bá nằm phơi mình trên thảm mì hấp nóng, nhưng có vẻ không ai muốn ăn. Tất cả các quý bà đều hướng cái nhìn vào Eleanor với vẻ mặt đặc biệt. Eleanor có cảm giác họ sẵn sàng hi sinh mọi giá để biết được cuộc trao đổi giữa bà và Eddie ở bên ngoài.

Daisy mỉm cười rạng rỡ khi Eleanor ngồi xuống và nói, “Bà Bao vừa cho chúng tôi xem mấy tấm hình của con trai trong điện thoại. Bà Bao hiện đang rất lo lắng về khuôn mặt của cậu ấy, và tôi đã cam đoan với bà ấy rằng ở London có các bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ tốt nhất trên thế giới.”

Daisy đưa điện thoại lên, và đôi mắt của Eleanor mở to hết mức, như bị hút chặt vào bức ảnh.

“Bà không nghĩ rằng cậu ấy rất bảnh sao?” - Daisy hỏi với giọng khá phấn khích.

Eleanor ngược lên nhìn điện thoại và trả lời một cách mơ hồ, “Ừm, cũng khá bảnh.”

Trong suốt phần còn lại của bữa tối, không ai nói thêm điều gì về cậu con trai của Bao Shaoyen, nhưng tất cả bọn họ đều có chung một suy nghĩ. Không thể nào đó chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên. Người con trai bị thương của bà Bao trông giống hệt cô gái đã gây ra mối bất hoà lớn giữa Eleanor và con trai bà, Nicholas.

Carlton Bao giống Rachel Chu như đúc.

PHẦN MỘT

Những ngày này có quá nhiều người tự cho mình là tỷ phú. Nhưng bạn sẽ không phải là một tỷ phú thực sự cho tới khi bạn tự tay đốt hàng tỷ đô la của mình.

Nghe lỏm từ câu lạc bộ đua ngựa Hong Kong

MộtMandarin

•

Hong Kong, 25 tháng giêng, 2013

Vào đầu năm 2012, có hai anh em nhà kia trong khi dọn dẹp căn gác mái của người mẹ quá cố tại khu dân cư Hampstead ở London đã tìm thấy những cuộn lụa cổ Trung Quốc dưới đáy sâu của chiếc rương cũ. Tình cờ người em gái có một người bạn từng làm tại Nhà đấu giá Christie, vì vậy cô đựng mấy cuộn lụa trong bốn chiếc túi để hàng của siêu thị Sainsbury và đem đến văn phòng của nhà đấu giá, trên đường Old Brompton, với hi vọng họ có thể “xem xét và cho chúng tôi biết những cuộn giấy đó có chút giá trị nào không?”.

Khi chuyên gia cao cấp chuyên thẩm định những bức tranh cổ của Trung Hoa mở một trong những cuộn lụa ra, ông ngay lập tức choáng ngợp. Trải rộng trước mắt ông là một bức vẽ vô cùng tinh tế, gợi nhớ tới bộ bích họa liên hoàn được cho là đã bị phá hủy. Liệu đây có phải là bức tranh *Cung điện thập bát hoàn*? Một tác phẩm nghệ thuật của họa sĩ Yuan Jiang, vẽ năm 1693 thời nhà Thanh, và được cho là đã bị bí mật đưa ra khỏi Trung Quốc trong cuộc Chiến tranh Nha Phiến lần thứ 2 vào năm 1860, thời điểm các cung điện hoàng gia bị lục soát, cướp phá và rất nhiều tác phẩm nghệ thuật đã biến mất mãi mãi.

Các nhân viên của nhà bán đấu giá phấn khích đứng quanh những cuộn tranh chưa được mở, họ kiểm thấy có tất cả 24 bức, mỗi bức cao 2,1m và đều trong tình trạng hầu như còn nguyên vẹn. Khi được đặt cạnh nhau chúng dài tới 12m, gần như lấp đầy diện tích sàn của hai phòng làm việc. Cuối cùng, vị chuyên gia cũng có thể xác nhận rằng đây chắc chắn là tác phẩm thất truyền vẫn được nhắc đến trong các văn bản cổ của Trung Quốc mà ông đã dành phần lớn thời gian theo đuổi nghiên cứu trong suốt sự nghiệp của mình.

Cung điện thập bát hoàn là nơi nghỉ dưỡng xa hoa của hoàng đế có từ thế kỷ thứ VIII, tọa lạc ở vùng núi phía bắc Tây An ngày nay. Nơi đây được cho là một trong những dinh thự hoàng gia tráng lệ nhất từng được xây dựng, với diện tích rộng lớn tới mức người ta phải di chuyển bằng ngựa giữa các toà

nhà. Trên những cuộn lụa cổ xưa này khắc hoạ những sảnh đường, sân trong và những khu vườn quanh co uốn lượn qua những núi non xanh biếc đầy mộng tưởng được tô vẽ bằng thứ màu ánh kim lóng lánh vẫn được bảo toàn gần như nguyên vẹn.

Các nhân viên của nhà bán đấu giá đứng đó, chiêm ngưỡng kiệt tác tinh tế không thốt nên lời. Phát hiện tầm cỡ này thật chả khác nào việc khám phá ra một bức vẽ thất truyền trong suốt thời gian dài của Da Vinci hay Vermeer. Khi Giám đốc Toàn cầu của Mảng Nghệ thuật châu Á vội vã đến gặp họ, ông ta đã cảm thấy choáng váng đến mức phải vội vàng lùi lại vài bước vì sợ rằng sẽ ngã quỵ trước kiệt tác tinh tế này. Choking (tên của vị giám đốc) cố kìm nén những giọt nước mắt, nói, “Gọi ngay cho François ở Hong Kong. Bảo anh ta sắp xếp cho Oliver T’sien bay gấp tới London ngay trên chuyến bay tiếp theo”.²³

Vị giám đốc sau đó tuyên bố “Chúng ta cần phải thực hiện một chuyến lưu diễn hoành tráng để trưng bày những tuyệt phẩm này. Chúng ta sẽ mở màn bằng một cuộc triển lãm ở Geneva, tiếp đến là London, sau đó là tại phòng trưng bày Rockefeller ở New York, để cho các nhà sưu tập hàng đầu thế giới có cơ hội được chiêm ngưỡng nó. Rồi chúng ta sẽ mang nó tới Hong Kong, và bán nó ngay trước thềm Tết Nguyên đán. Hẳn là những người Trung Quốc sẽ tức tưởi sùi bọt mép.”

Đó chính xác là cách mà Corinna Ko-Tung đến ngôi ở sảnh Clipper của khách sạn Mandarin tại Hong Kong một năm sau đó, sốt ruột chờ đợi sự xuất hiện của vợ chồng Lester và Valerie Liu. Với tầm danh thiếp nổi tiếng của mình, cô được biết đến như là một “Chuyên gia tư vấn nghệ thuật”, nhưng đối với một số khách hàng riêng, cô còn hơn thế nữa. Corinna được sinh ra trong một gia đình dòng dõi nhất Hong Kong, và cô bí mật đánh cuộc những mối quan hệ rộng lớn của mình vào một ngành nghề siêu lợi nhuận. Đối với những khách hàng như nhà Liu, Corinna đã làm đủ mọi thứ, từ việc chọn lọc các tác phẩm nghệ thuật trên tường nhà họ cho tới việc đứng sau chuẩn bị xiêm y – tất cả để nhằm mục đích biến họ thành hội viên tại các câu lạc bộ thượng lưu nhất, tên của họ thường xuất hiện trên danh sách khách mời danh giá, và con cái của họ sẽ được vào học ở các trường hàng đầu thành phố. Tóm lại, cô giống như một nhà tư vấn đặc biệt cho những ai muốn tiến thân lên các nấc thang trong xã hội.

Corinna nhận ra nhà Liu ngay khi họ đang đi lên cầu thang tới khu gác lửng ở sảnh đợi. Cặp đôi xuất hiện với hình ảnh khá ấn tượng khiến Corinna phải khựng lại một chút. Nhớ lần đầu tiên Corinna gặp những người nhà Liu, họ đập lên người toàn đồ Prada từ đầu tới chân. Đối với những người mới tới từ Quảng Đông, đó là một tầm cao về sự tinh tế, nhưng đối với Corinna, điều đó chỉ chứng minh cách dùng tiền của người đại lục thật là vô bổ. Nhưng nhờ sự tư vấn của Corinna, giờ Lester bước vào phòng chờ Clipper, trông vô cùng bảnh bao trong bộ lễ phục ba mảnh được may đo riêng từ nhà mốt Kilgour hoặc Savile Row, và Valerie lộng lẫy trong chiếc áo khoác lông cừu Ba Tư màu bạc đến từ thương hiệu

J. Mendel, đeo một viên ngọc trai đen lớn vừa phải, đi một đôi giày da lộn màu xám cổ thấp tới mắt cá của Lavin. Nhưng, tổng thể có chút gì đó không hề hoà hợp. Chiếc túi xách là một sai lầm. Nó có màu Ombre²⁴ nhuộm bóng được làm từ da một loài bò sát sẫm tuyệt chủng, nhưng nó lại gợi nhắc Corinna về loại túi mà những cô nhân tình bé bỏng hay đeo. Có lẽ để khi nào thích hợp, Corinna sẽ nhắc nhở ý nhị với Valerie về điều này.

Valerie bước đến và xuýt xoa. “Tôi xin lỗi vì đã đến trễ. Ông tài xế bị nhầm lẫn đã đưa chúng tôi đến toà nhà Landmark Mandarin Oriental thay vì chỗ này.”

“Không sao đâu mà.” - Corinna trả lời lịch thiệp. Sự chậm trễ là một trong những điều dễ khiến cô nổi khùng, nhưng với những khách hàng sẵn sàng chi bọn tiền như nhà Liu, cô sẽ không phàn nàn bất kỳ điều gì.

“Tôi rất ngạc nhiên vì cô muốn gặp ở đây. Cô không nghĩ là phòng trà ở khách sạn Bốn Mùa sẽ đẹp hơn à?” - Valerie hỏi.

“Hay thậm chí là toà nhà Peninsula.” - Lester nhú mày, nheo mắt liếc nhìn những chùm đèn hình chữ nhật từ thập niên 1970 buông xuống từ trần hành lang.

“Toà nhà Peninsula có quá nhiều khách du lịch, còn khách sạn Bốn Mùa chỉ dành cho những người mới đến. Khách sạn Mandarin mới là nơi mà các gia đình Hong Kong đích thực đến thưởng trà qua nhiều thế hệ. Khi tôi còn là một cô bé, bà ngoại tôi, Ko-Tung đã thường dẫn tôi đến đây ít nhất một tháng một lần.” Corinna kiên nhẫn giải thích thêm, “Hai người cũng nên bỏ qua cách gọi ‘Mandarin Oriental’ – người dân địa phương chúng tôi chỉ gọi đơn

giản là toà nhà ‘Mandarin’.”

“Ồ”, Valerie trả lời, cảm thấy có chút thuyết phục. Cô liếc nhìn xung quanh, thấy mấy bức tường bằng gỗ sồi ăn nhập hoàn hảo với những chiếc đệm ghế bành, đôi mắt cô đột ngột mở to. Nghiêng người lại gần, cô thì thầm một cách thích thú với Corinna. “Cô có thấy ai đằng kia không? Không phải là Fiona Tung-Cheng với mẹ chồng cô ta, Alexandra Cheng đang uống trà với Ladoories sao?”

“Họ là ai vậy?” - Lester hỏi với giọng nói hơi to.

Valerie lo lắng nháy chồng mình im lặng bằng tiếng Quan thoại. “Đừng nhìn họ chăm chăm thế, em sẽ kể với anh sau!”

Corinna mỉm cười tán thành. Valerie học rất nhanh. Những người như nhà Liu là kiểu khách hàng tương đối mới, nhưng họ lại là loại khách hàng yêu thích của Corinna – *Red Royals (Hoàng gia đỏ)*, cô gọi họ như vậy. Không giống như những triệu phú đại lục vừa mới nhập cư, những người thừa kế của tầng lớp cầm quyền Trung Quốc, thường được biết đến với tên gọi Phú nhị đại, hay “thế hệ giàu có thứ hai” – biết cách cư xử hơn, với hàm răng được chăm sóc kỹ lưỡng, họ không hề biết đến sự thiếu thốn của thế hệ bố mẹ họ. Những bi kịch từ thời kỳ Đại nhảy vọt và cuộc Cách mạng văn hoá đã là quá khứ, chúng dường như tới từ thời cổ đại - đã quá lâu để họ có thể bận tâm. Khi sự cám dỗ của đồng tiền dễ dàng đến với họ, thì họ sẵn sàng sống với tất cả sự cám dỗ đó.

Gia đình nhà Lester điều hành một trong những công ty bảo hiểm lớn nhất Trung Quốc, và anh đã gặp gỡ Valerie, con gái của một bác sĩ gây mê được sinh ra tại Thượng Hải, khi cả hai đều đang theo học tại Đại học Sydney. Với khối tài sản tăng không ngừng và gu thẩm mỹ ngày một tinh tế, cặp đôi đầy tham vọng đang khao khát tạo nên dấu ấn riêng của mình trong bức tranh quyền lực ở châu Á. Với những bất động sản ở London, Thượng Hải, Sydney và New York, hay một ngôi nhà mới được xây dựng giống như một tàu du lịch hạng sang tại Vịnh Nước Sâu của Hong Kong, họ đang nỗ lực để có một viện bảo tàng trong nhà bằng việc phủ kín tường với những bức tranh cao cấp, và hi vọng mình có thể sớm gia nhập *Hong Kong Tattle*.

Lester ngay lập tức đi vào việc chính. “Vậy cô nghĩ mấy cái cuộn đó sẽ chốt

giá bao nhiêu?”

“À, tôi cũng muốn thảo luận một chút với hai người. Mặc dù hai người nói sẵn sàng chi tới 50 triệu, nhưng tôi vẫn cảm thấy rằng chúng ta sẽ cần bỏ ra một mức giá cao kỷ lục vào tối nay. Hai người có sẵn sàng để đi đến mức 75 triệu đô la không?” - Corinna thận trọng đề nghị, cố gắng thăm dò khả năng chịu chi của khách hàng.

Lester không hề nao núng. Anh ta với lấy một chiếc bánh cuộn xúc xích trên cái đĩa bằng bạc và nói, “Cô có chắc nó đáng giá đến thế không?”

“Anh Liu, đây là tác phẩm quan trọng nhất của nghệ thuật Trung Hoa từng xuất hiện trên thị trường. Đây là cơ may chỉ xuất hiện một lần trong đời.”

“Bức tranh hẳn sẽ rất tuyệt vời trong nhà tròn!” - Valerie thốt lên. “Chúng ta sẽ treo nó trong nhà tròn để có thể chiêm ngưỡng được toàn cảnh bức tranh, và những bức tường ở tầng một và tầng hai sẽ được sơn lại cho phù hợp. Em yêu những tông màu ngọc lam đó...”

Corinna phớt lờ những lời tán nảm của Valerie và tiếp tục. “Ngoài bản thân tác phẩm nghệ thuật, vị thế của người chủ sở hữu cũng tăng lên. Hãy nghĩ về việc giá trị bản thân anh và gia đình anh sẽ được nâng tầm như thế nào khi mọi người biết là anh đã mua bức tranh đó. Anh sẽ đánh bại tất cả các nhà sưu tập trên thế giới. Tôi nghe nói đại diện của gia đình Bin, Wang và nhà Kuok đang chào giá. Và cả những người họ Huang vừa bay qua từ Đài Bắc – đúng vào thời điểm thú vị, phải không? Nguồn tin chính xác của tôi cũng báo rằng Colin và Araminta Khoo đã gửi một nhóm đặc biệt gồm những người phụ trách từ Bảo tàng Cung điện Quốc gia Đài Bắc đến để thẩm định bức tranh tuần trước”.

“Ồ, Araminta Khoo. Cô ấy thật đẹp và thần thái! Tôi không thể ngừng đọc tin về đám cưới đình đám của cô ấy. Cô có biết cô ấy không?” - Valerie hỏi.

“Tôi có tham dự đám cưới,” Corinna đáp lại một cách đơn giản.

Valerie có chút choáng váng. Cô ta cố gắng để hình dung Corinna, một phụ nữ trung niên lịch sự, chỉ mặc đi mặc lại ba bộ quần áo hiệu Giorgio Armani giống hệt nhau, tại sự kiện quyến rũ nhất từng gây chấn động khắp châu Á.

Thực sự có những người quá ư may mắn khi được sinh ra trong một gia đình tốt.

Corinna tiếp tục giảng giải. “Vì vậy, hãy để tôi chỉ cách cho hai người. Buổi đấu giá tối nay bắt đầu chính xác lúc 8 giờ, và tôi đã lo liệu để hai người có thể lên khu vực khách VVIP của nhà đấu giá Christie trên lầu cao. Tôi sẽ ở khu vực bên dưới để thực hiện việc đấu giá cho hai người.”

“Cô sẽ không ở bên cạnh chúng tôi sao?” - Valerie có chút bối rối.

“Không, không, cô sẽ ở trên khu vực đặc biệt nơi có thể quan sát toàn cảnh cuộc đấu giá.”

“Nhưng đi xuống dưới tham gia vào cuộc đấu giá không phải sẽ thú vị hơn sao?” - Valerie tiếp tục thắc mắc.

Corinna lắc đầu. “Tin tôi đi, cô sẽ không muốn xuất hiện trên sàn đấu giá đâu. Khu vực VVIP mới là nơi cô muốn ở. Đó là nơi tất cả những nhà sưu tập hàng đầu lui tới, và tôi biết hai người sẽ thích điều đó.”

“Đợi một chút.” - Lester ngắt lời. “Vậy lý do vì sao phải mua được thứ chết tiệt này vậy? Làm sao mọi người có thể biết chúng tôi đã thắng cuộc đấu giá chứ?”

“Đơn giản vì hai người sẽ được nhìn thấy xuất hiện trong khu vực VVIP, điều này sẽ khiến mọi người nghi ngờ, rồi ngay sáng mai, tôi sẽ cung cấp thông tin cho tờ Bưu điện Nam Hoa Buổi sáng để lên một bài báo với tiêu đề rằng theo một nguồn tin chưa được xác nhận, ông bà Lester Liu của công ty bảo hiểm Harmony đã mua lại bức tranh đó. Hãy tin tôi đi, đây là một cách vô cùng tinh tế để khoe điều này. Hai người sẽ thích trở thành trung tâm để mọi người tò mò mà suy đoán.”

“Quả là tuyệt vời, Corrina!” - Valerie kêu lên đầy phấn khích.

“Nhưng nếu nó ‘chưa được xác nhận’ thì làm sao mọi người biết được?” - Lester vẫn nghĩ chưa thông.

“Trời ạ, đúng là đồ con rùa, mọi người sẽ thấy bức tranh khi chúng ta tổ chức

bữa tiệc tân gia vào tháng tới.” - Valerie điên tiết đập vào đầu gối của ông chồng. “Mọi người sẽ tự mình xác nhận với đôi mắt đầy ghen tỵ!”

Trung tâm Hội nghị và Triển lãm Hong Kong, nằm ngay trên bến cảng ở Wan Chai, nổi bật với mái cong xếp lớp chồng chéo giống như một con cá đuối khổng lồ đang lướt trên mặt nước. Như bao buổi tối, là nơi phô trương của các ngôi sao đang lên, những gương mặt có vai vế trong xã hội, các tỷ phú cấp thấp và vài hạng người mà Corinna Ko-Tung cảm thấy không liên quan lần lượt đi qua đại sảnh, tranh giành chỗ ngồi đẹp nhất trong phiên đấu giá thế kỷ, trong khi phía cuối căn phòng khu vực được chặn bởi xà nhà đã được sắp xếp cho cánh báo chí quốc tế và những người xem. Trong khu vực VVIP sang trọng phía trên, Valerie và Lester như ở trên bảy tầng thiên đường, ngồi cùng những nhân vật lắm tiền nhiều của thưởng thức sâm banh Laurent-Perrier và ăn cannapés²⁵ do quán Café Grey phục vụ.

Khi cuối cùng người điều khiển phiên đấu giá bước lên bục gỗ bóng loáng, ánh đèn trong hành lang bắt đầu mờ đi. Một tấm chắn lưới mắt cáo lớn chạy dọc theo bức tường đối diện sân khấu, và tới thời điểm đã định, màn chắn hé mở, để lộ ra những cuộn tranh treo vô cùng lộng lẫy. Với hệ thống chiếu sáng hiện đại càng làm tăng lên vẻ rực rỡ, cảm giác như những bức tranh tự phát sáng từ bên trong chúng vậy. Đám đông há hốc miệng vì kinh ngạc, và khi đèn sáng trở lại, người bán nhanh chóng bắt đầu phiên đấu giá trong căn phòng im không một tiếng động: “Một bộ sưu tập hiếm hoi 24 cuộn tranh treo từ triều đại nhà Thanh, được vẽ trên lụa, miêu tả lại *Cung điện thập bát hoàn* của họa sĩ Yuan Jiang. Được đề tặng bởi chính họa sĩ vào năm 1693. Giá khởi điểm là - một triệu đô la?”

Valerie có thể cảm nhận chất adrenaline²⁶ chảy giần giật trong huyết quản khi cô ta thấy Corinna giơ chiếc gậy đánh số màu xanh của mình lên để vượt qua mức giá đầu tiên. Một loạt các bảng đấu giá khác xuất hiện trong căn phòng, và giá bắt đầu leo thang. Năm triệu. Mười triệu. Mười hai triệu. Mười lăm triệu. Hai mươi triệu. Chỉ trong vòng vài phút, mức giá đã lên tới bốn mươi triệu. Lester khẽ nghiêng người về phía trước trên ghế, phân tích diễn biến trên sàn đấu giá như trong một trận cờ tướng căng thẳng, và Valerie liên tục bấm móng tay vào vai anh ta mỗi khi giá được đẩy lên cao hơn.

Khi mức giá chạm mốc sáu mươi triệu, điện thoại của Lester vang lên. Đó là Corinna với giọng nói có chút điên cuồng. “Suey doh sei²⁷, giá tăng nhanh quá. Có thể nó sẽ nhanh chóng vượt qua mức bảy mươi lăm triệu. Trong trường hợp đó, anh có muốn tiếp tục đấu giá tiếp không?”

Lester hít một hơi thật sâu. Bất kỳ khoản chi nào vượt quá năm mươi triệu đô la chắc chắn sẽ khiến cha anh ta chú ý và phản đối, và việc này sẽ cần giải trình khá phức tạp. “Cứ tiếp tục cho tới khi tôi kêu dừng lại.” - Anh ta ra lệnh.

Đầu của Valerie quay cuồng trong sự phấn khích. Họ sắp thắng thầu rồi. Tưởng tượng tới chuyện cô ta sẽ sở hữu một thứ mà tới chính Araminta Khoo cũng phải thèm muốn! Leo tới tám mươi triệu đô, cuối cùng mức giá cũng chững lại. Không có thêm một bảng tên nào nâng lên ngoại trừ Corinna, và có vẻ như chỉ còn có hai hoặc ba người mua qua điện thoại vẫn tiếp tục bám trụ cùng gia đình Liu. Mức giá mới tăng thêm nửa triệu nữa, và Lester nhắm chặt mắt, cầu nguyện anh ta sẽ mua được bức tranh với giá dưới chín mươi triệu. Bức tranh có thể đáng giá tầm đấy tiền. Và nó cũng xứng đáng với sự trách mắng anh ta sẽ nhận từ cha mình. Nhưng anh ta sẽ biện hộ rằng đã mang lại lợi ích trị giá hàng tỷ đô la cho danh tiếng của gia đình.

Phía cuối phòng đấu giá đột nhiên trở nên hỗn loạn. Đám đông đang đứng dạt sang hai bên nhường đường và những tiếng thì thầm bàn tán bắt đầu xôn xao. Mặc dù trong căn phòng vốn cũng đầy ắp những người ăn vận hợp một không khác gì minh tinh màn ảnh, không gian vẫn trở nên tĩnh lặng bất ngờ vì sự xuất hiện nổi bật của một người phụ nữ Trung Quốc với mái tóc đen tuyền, làn da trắng bóc và đôi môi đỏ thắm, mặc một chiếc váy đen phối hợp cùng áo choàng nhung khoác hờ hững trên vai. Dẫn theo hai chú chó săn Wolfhound giống Nga lông trắng như tuyết với hai sợi dây xích dài nam kim cương. Người phụ nữ bước chậm rãi trên lối đi chính giữa phòng, cô ta đi tới đâu những cái đầu trong gian phòng liền hướng theo tới đó. Cảnh tượng quả là kỳ lạ.

Người điều khiển phiên đấu giá cố gắng lấy lại sự chú ý của căn phòng bằng cách hăng giọng vào mic. “Mức giá bây giờ là tám mươi lăm phẩy năm triệu đô, có ai trả tám mươi sáu triệu không?”

Một trong những phụ tá đang gọi điện gật đầu. Corinna ngay lập tức giơ bảng

của mình lên để thách đấu lại mức giá đó. Và rồi người phụ nữ mặc đồ nhung đen giơ bảng của mình lên. Từ trên tầng nhìn xuống, giám đốc khu vực châu Á của nhà đấu giá Christie quay sang cộng sự của mình ngạc nhiên nói, “Tôi tưởng cô ấy chỉ là một hoạt náo viên.” Căng thẳng xem xét kỹ lưỡng, vị giám đốc nhận thấy, “Số tham dự đấu giá của cô ấy là 269. Điều tra xem cô ấy là ai. Cô ấy đã được sơ tuyển để tham dự đấu thầu chưa?”

Oliver T’sien, người tham gia đấu thầu thay cho một khách hàng tư nhân cũng ngồi trong căn phòng, nhìn chăm chăm vào người phụ nữ và những con chó của cô qua cặp ống nhòm ngay từ khi cô này mới bước vào. Anh ta bật cười khúc khích. “Đừng lo, cô ấy chắc chắn đã được sơ tuyển.”

“Cô ta là ai?” - vị giám đốc chất vấn.

“Chà, mũi và cằm của cô ấy đã được chỉnh sửa đôi chút và có vẻ như cô ấy cũng phẫu thuật thẩm mỹ cả gò má, nhưng tôi có thể cam đoan nhà thầu số 269 không ai khác chính là Tai phu nhân.”

“Carol Tai? Chính là goá phụ của Dato’s Tai Toh Lui ư? Ông trùm đó nghe nói đã chết năm ngoái?”

“Không, không, cô ấy là vợ của Bernard, con trai của dato cơ, anh ta đã được thừa kế cả tỷ đô từ người bố của mình. Người phụ nữ đó cũng là một ngôi sao dòng phim truyền hình dài tập suốt mười năm được biết đến với cái tên Kitty Pong.”

WAN CHAI, HONG KONG, 8:25 tối

Đây là bản tin đặc biệt của phóng viên Sunny Choy từ đài Quốc tế CNN. Tôi hiện đang ở Trung tâm Hội nghị và Triển lãm Hong Kong, nơi hiện đang quy tụ những nhà sưu tập hàng đầu thế giới và tất cả mọi người dường như đang điên cuồng đấu giá cho bức “Cung điện thập bát hoàn”. Hiện mức đấu giá đã lên tới 90 triệu đô la. Tôi sẽ so sánh vài ví dụ để mọi người có một góc nhìn khái quát hơn. Một chiếc bình Càn Long đã được bán ở London với mức giá kỷ lục là 85,9 triệu đô vào năm 2010. Nhưng đó là ở London. Ở châu Á, mức giá cao nhất từng được ghi nhận là 65,4 triệu đô cho bức tranh thủy mặc của Tề Bạch Thạch vào năm 2011²⁸. Chính vì thế bức tranh này đã phá vỡ hai kỷ lục thế giới. Khoảng mười phút trước, cựu diễn viên Kitty Pong – phu nhân

của tỷ phú Bernard Tai – đã khiến cuộc đấu giá phải chững lại khi cô ấy bước vào cùng hai chú chó khổng lồ được xích bằng dây xích nạm kim cương và tham gia đấu giá. Hiện giờ chỉ còn bốn người khác đang đấu với cô ấy. Theo nguồn tin riêng của chúng tôi thì có một người là đại diện cho Bảo tàng Getty ở Los Angeles, một người khác được cho chính là người thừa kế Araminta Lee Khoo và nhà thầu thứ ba là đại diện cho tập đoàn bảo hiểm của gia đình Liu. Chúng tôi hiện chưa có thông tin về nhà thầu bí ẩn thứ tư. Bây giờ chúng ta cùng quay lại với Christiane.

UPPER GUDAURI, CỘNG HOÀ GEORGIA, 12:30 sáng.

“Có một người phụ nữ kỳ dị trong bộ đồ đen tối cùng hai con chó kỳ cục không kém vẫn chưa chịu dừng nâng giá!” Araminta gắt gỏng qua máy tính cá nhân của mình, không hề nhận ra Kitty Pong trong video phát trực tiếp của cuộc đấu giá. Sau một ngày dài chơi trượt tuyết trên dãy núi Caucasus, các cơ bắp của cô đau nhức ê ẩm và cuộc đấu giá này đã khiến cô không thể ngâm mình thư giãn, trong bồn nước nóng khổng lồ tại căn nhà gỗ trú đông mà cô đang ở, ngay được.

“Mức giá đấu giờ tăng lên bao nhiêu rồi?” - Colin ngái ngủ hỏi, trong khi đang nằm dài trên chiếc thảm da bò Yak đen trắng nguyên tấm cạnh lò sưởi.

“Em không nói đâu, - em biết là đằng nào anh cũng chẳng muốn cho em mua nó.”

“Trời, sao em nghĩ anh vậy Minty, rốt cuộc nó đắt mức nào?”

“Yên nào! Em vẫn đang đấu giá!” Araminta cáu bẳn với chồng, tiếp tục cuộc trao đổi với người phụ tá của nhà đấu giá Christie qua điện thoại.

Colin nhắc người dậy khỏi chiếc thảm ấm cúng, bò vào chiếc bàn nơi vợ anh đang thực hiện việc đàm phán qua máy tính và điện thoại nối mạng. Anh phải dụi mắt tới hai lần trước đoạn video của cuộc đấu giá, không dám tin vào mắt mình. “Lugh siow, ah?²⁹ Em thực sự định bỏ chín mươi triệu đô cho mấy cuộn giấy mực nát đó sao?”

Araminta trừng mắt. “Khi anh mua bức tranh khổng lồ, xấu xí kinh khủng, đã thế còn đánh cả phân voi, em đâu có nói gì mà giờ anh định tính toán với em

đấy à.”

“Khoan nào, mấy bức tranh của Chris Ofili³⁰ đó anh tốn có hai, ba triệu đô để mua mỗi bức. Em cứ thử tính lại xem với đồng tiền này mình có thể mua được bao nhiêu bức tranh có dính phân voi như thế?”

Araminta đập tay xuống cái tủ thuốc, cáu. “Anh có thể trở nên hữu dụng hơn bằng việc mang tới cho em một cốc sô-cô-la nóng với thật nhiều kẹo dẻo được không? Cuộc đấu giá này chỉ được phép dừng lại khi nào em nói nó dừng lại!”

“Cơ mà em tính treo chúng ở đâu, nhà mình chả còn mảng tường nào trống cả.” - Colin vẫn tiếp tục.

“Em nghĩ sẽ vô cùng thích hợp nếu em treo chúng trong đại sảnh của khách sạn ở Bhutan mà mẹ em mới xây. KHỔN NẠN! Hắc cầu đó vẫn không chịu dừng lại! Cô ta là ai vậy? Nhìn cô ta chả khác gì Dita Von Teese³¹ phiên bản Trung Quốc!”

Colin lắc đầu ngán ngẫm. “Minty, em đang bị kích động quá đấy. Đưa anh chiếc điện thoại đi. - Anh sẽ tiếp tục đấu giá nếu như em thích bức tranh đó đến như thế. Anh có nhiều kinh nghiệm trong việc này hơn. Điều quan trọng nhất là em phải đặt ra giới hạn cho việc ra giá. Mức giá cao nhất em có thể trả là bao nhiêu?”

KHO LẠNH JELITA, SINGAPORE, 8:35 P.M.

Astrid Leong đang ở siêu thị khi điện thoại của cô đổ chuông. Cô đang cố gắng để chuẩn bị bữa ăn cho tối mai một cách hấp tấp, trong khi cậu con trai năm tuổi, Cassian, đang đứng trước đầu xe đẩy, diễn lại cảnh như Leonardo DiCaprio trên mũi thuyền Titanic. Bình thường cô vốn rất ngại sử dụng điện thoại ở nơi công cộng, tuy nhiên khi thấy đó là người em họ Oliver T'sien từ Hong Kong, cô đành bắt máy. Cô đẩy chiếc xe vào khu rau quả đông lạnh và nhận cuộc gọi.

“Chuyện gì thế?”

“Chị đã bỏ lỡ trò vui trong phiên đấu giá của năm rồi.” - Oliver hân hoan

thông báo

“Ồ, chính là ngày hôm nay nhỉ? Thế thiệt hại mất bao nhiêu rồi?”

“Cuộc đấu giá vẫn chưa kết thúc! Nhưng chị không tin đâu, Kitty Pong đã chen vào và đẩy mức giá bức tranh như kiểu không cần biết tới ngày mai vậy.”

“Kitty Pong?”

“Đúng thế, cô ta mặc một chiếc đầm cocktail³² hiệu Madame X dẫn theo hai con chó săn Nga với xích nạm kim cương. Một cảnh tượng rất là khó tả.”

“Từ khi nào mà cô ta trở thành nhà sưu tập nghệ thuật vậy? Bernard có đó không? Chị không nghĩ là anh ta chịu chi cho bất cứ khoản nào ngoài ma túy và tàu thuyền.”

“Không ai nhìn thấy Bernard. Nhưng nếu Kitty mua được bức tranh này thành công, họ sẽ ngay lập tức được nâng lên thành những người sưu tập nghệ thuật châu Á hàng đầu thế giới.”

“Hừm. - Đúng là chị đang bỏ mất trò vui để xem rồi.”

“Cuộc chiến bây giờ còn Kitty, Araminta Lee, mấy cặp đôi người đại lục mà Corinna Ko-Tung đang đại diện đấu thầu và bảo tàng Getty. Giá mấy bức tranh bây giờ đã tăng lên chín mươi tư triệu. Em biết chị không hề đặt giá mức giá giới hạn, nhưng chị có chắc muốn đấu tới cùng không?”

“Chín mươi tư triệu đúng không? Cứ tiếp tục đi. Cassian, đừng có mà chơi với mấy hạt đậu đông lạnh đó nữa!”

“Giờ là chín mươi sáu triệu. Chết tiệt, – giá tăng tới trăm triệu rồi! Đấu tiếp không?”

“Luôn đi”

“Cặp đôi đại lục đã bỏ cuộc, – đáng thương thật, trông họ như kiểu vừa mất đi đứa con đầu lòng vậy. Giờ đã lên một trăm linh năm triệu rồi.”

“Cassian, mẹ không quan tâm tới việc con năn nỉ như thế nào nhưng mẹ không cho phép con ăn mấy đồ ăn liền đó. Trong đây chỉ có một đồng chất bảo quản thôi, để chúng lại chỗ cũ đi!”

“Đây đúng là một kỷ lục Guinness rồi, Astrid. Chưa từng có ai trả bằng đây tiền cho một bức tranh Trung Quốc cả. Một trăm mười, một trăm mười lăm rồi. Là Araminta đang đấu với Kitty. Tiếp tục chứ?”

Cassian bị mắc kẹt trong tủ đông đựng kem. Astrid nhìn chăm chăm vào con mình đầy bức tức. “Chị phải đi bây giờ. Và như em nói, bảo tàng cần có được bức tranh này, nên chị không quan tâm mình phải trả bao nhiêu cho nó đâu.”

Mười phút sau, khi Astrid đang đứng xếp hàng tại quầy tính tiền, điện thoại của cô lại đổ chuông lần nữa. Cô cười nhẹ để xin lỗi nhân viên thu ngân rồi bắt máy.

“Xin lỗi vì lại làm phiền chị, nhưng giá đã lên tới một trăm chín mươi lăm triệu, chị có đấu tiếp không.” - Giọng Oliver trở nên hoang mang cực độ.

“Thật sao?” - Cô giật lấy thanh sô-cô-la mà Cassian đang cố đưa cho thu ngân.

“Vâng, Bảo tàng Getty dừng lại ở mức một trăm năm mươi, rồi Araminta dừng lại ở mức một trăm tám mươi. Giờ chỉ còn lại chị và Kitty, cô ta trông như kiểu dù chết cũng phải có được nó ấy. Với mức giá này thì lương tâm em không cho phép đề nghị chị đấu tiếp. Chor Ling tại bảo tàng sẽ vô cùng hối hoảng khi biết được chị đã chi một đồng tiền như vậy.”

“Bà ấy sẽ không bao giờ biết đâu, - chị sẽ gửi nó dưới cái tên nặc danh.”

“Ngay cả thế. Astrid, em biết dù cái này không hoàn toàn vì tiền, nhưng với mức giá này, chúng ta sẽ trở thành những kẻ đại ngốc nếu mua nó.”

“Khó chịu thật. Nhưng em đúng, - một trăm chín mươi lăm triệu thì thật là ngớ ngẩn. Cứ để Kitty Pong có nó nếu như cô ta muốn nó đến thế.” - Astrid nói. Cô lôi ra một đồng phiếu giảm giá của siêu thị từ trong ví của mình rồi đưa cho thu ngân.

Ba mươi giây sau, tiếng búa ấn định vang lên cho bức tranh *Cung điện thập bát hoàn*. Với mức giá một trăm chín mươi lăm triệu đô la, đây là tác phẩm nghệ Trung Quốc đắt nhất từng được bán đấu giá. Đám đông cuồng nhiệt vỗ tay rào rào, trong khi Kitty mãi miết làm dáng trước máy ảnh. Ánh đèn flash loé lên liên hồi như IED³³ ở trung tâm thành phố Kabul. Một trong những con chó giống Nga bắt đầu sủa. Bây giờ thì cả thế giới đều đã biết tới Kitty Pong - hay Phu nhân Tai - cái danh mà cô ấy khẳng khẳng muốn được gọi.

HaiCupertino, California

•

9 tháng 2, 2013 –

Đêm giao thừa Tết Nguyên đán.

“Mấy thằng nhóc vừa đi đá bóng về. Và Jason trông như một chiếc giẻ thấm mồ hôi khổng lồ vậy.” - Samantha Chu thông báo với cô em họ Rachel ngay khi cô nghe thấy những tiếng náo nhiệt vọng ra từ nhà để xe. Trong căn bếp nhà bác Walt và Jin, Rachel và Samantha đang làm há cảo cho bữa tiệc giao thừa.

Cậu em trai hai mươi mốt tuổi của Samantha vén rèm cửa trước mặt Nicholas Young (Nick) phi vào. “Bọn em đã khiến anh em nhà Lin thua ê chề!” - Jason hân hoan thông báo, lấy hai chai Gatorades từ tủ lạnh ra và ném một chai cho Nick. “Này, bố mẹ đi đâu rồi? Em cứ nghĩ sẽ được gặp mấy bà dì kích động của chúng ta chiến đấu trong bếp cơ đấy.”

“Bố đang đi đón cụ Louise từ nhà dưỡng lão, còn mẹ và dì Flora với dì Kerry đã tới trại chăn nuôi 99.” - Samantha đáp.

“Nữa sao? May mà em không phải lái xe lần này, nếu không sẽ phát điên mất – cái chỗ ấy lúc nào cũng đông đúc và rất đám FOB phiền phức, ³⁴ chỗ đậu xe thì trông giống như thể cái đại lý của hãng Toyota! Không hiểu mọi người còn ra ngoài vào lúc này để làm gì vậy? Jason hỏi.

“Mua sắm gì đó. Cậu Ray gọi điện báo sẽ đưa cả gia đình cậu ấy tới đây và em cũng biết mấy đứa con nhà ấy ăn thùng uống vại như nào mà.” - Samantha vừa nói vừa xắt một thìa nhân nhét vào giữa vỏ bánh rồi đưa nó cho Rachel.

“Chuẩn bị tinh thần đi Jase, chị chắc rằng mẹ Belinda sẽ cảm râm về hình xăm mới của em đấy.” - Rachel đùa trong khi gấp mép chiếc há cảo và nặn nó thành một hình lưỡi liềm hoàn hảo.

“Ai là mẹ Belinda cơ?” - Nick dò hỏi.

Jason nhăn mặt. “Đồ ngốc! Mà em chưa gặp vợ ấy, đúng không? Vợ ấy là vợ cậu Ray. Cái cậu làm bác sĩ chỉnh nha giàu xụ ấy, họ có căn nhà kiểu McMansion khổng lồ ở Menlo Park, chính vì thế vợ Belinda cứ ra vẻ như vợ ấy là nữ hoàng của cả khu trung tâm thành phố Abbey vậy. Vợ ấy như bị khủng nũa, năm nào cũng khiến cho mẹ chị phát rồ bằng cách đợi cho tới sát nút mới quyết định xem vợ ấy và mấy đứa con mất nết của mình có tới ăn tất niên không.”

“Đọc là chung tùm chứ, Jase.” - Samantha chỉnh lại. “Thôi nào, vợ ấy cũng đâu tệ lắm. Chỉ là vợ ấy tới từ Vancouver thôi mà.”

“Ý chị là *Hongcouver*³⁵ á.” - Jason trả đũa, ném cái chai rỗng vào chiếc túi rác tái chế tận dụng từ lần mua hàng ở Bed Bath & Beyond phía bên kia nhà bếp. “Vợ Belinda sẽ thích em đấy Nick, nhất là nếu vợ ấy nghe thấy em nói giọng như một thằng ngốc đến từ Notting Hill!”

Đúng sáu rưỡi, hai mươi hai thành viên của gia tộc Chu đã có mặt đông đủ. Hầu hết những bà cô, ông chú đều ngồi tụ lại xung quanh chiếc bàn ăn làm từ gỗ cẩm lai lớn được phủ tấm khăn trải bàn bằng nhựa dày, trong khi đám thanh niên cùng lũ trẻ con ngồi với nhau ở ba chiếc bàn gấp dùng để chơi mạt chược trong phòng khách. (Trong phòng nhỏ, mấy đứa tuổi teen và đang học đại học ngồi trước màn hình TV lớn để xem bóng rổ và ăn vội đồ đông đồ trong nồi chiên.)

Khi đồ ăn được dọn ra với những miếng thị gà nướng thơm phức, tôm hun khói chiên giòn, cải làn hấp với nấm đông cô, mì sợi dài Trung Quốc ăn với thịt heo nướng và sò điệp, dì Din nhìn quanh quất. “Ray vẫn còn chưa đến sao? Vậy thì chúng ta sẽ không đợi nữa, kéo thức ăn nguyệt ngất hết cả!”

“Vợ Belinda có lẽ vẫn đang phân vân không biết nên mặc chiếc váy Chanel nào.” - Samantha châm biếm.

Vừa lúc đó thì chuông cửa reo, Ray và Belinda Chu lao vào nhà với bốn thằng con giai tuổi teen, trông khá tăng động với áo thun có cổ hiệu Ralph Lauren màu nổi bật. Belinda mặc một chiếc quần lụa cạp cao màu kem, kết hợp cùng áo cam lóng lánh với tay áo lụa organza (voan) phồng to, thắt lưng vàng nhãn hiệu Chanel yêu thích và một đôi bông tai ngọc trai màu rượu vang quá khổ có vẻ phù hợp đi dự đêm khai mạc nhà hát Opera ở San

Francisco hơn.

“Chúc mừng năm mới cả nhà!” - Cậu Ray hồ hởi nói trong khi đưa cho bác cả Walt một hộp lớn lê Nhật Bản, còn vợ cậu đưa cho bác Jin một món ăn đựng trong nồi gang Le Creuset. “Chị có thể hâm nóng món này giúp em trong lò nướng không? Chỉ cần đặt 115 độ trong hai mươi phút.”

“Cô bày vẽ quá, lần sau không cần mang theo thứ gì đâu.” - Bác Jin nói.

“Ồ không, đây là bữa tối của em thôi, hiện em đang ăn kiêng mà”, Belinda thông báo.

Khi cả nhà cuối cùng cũng ngồi vào bàn và bắt đầu bữa tối tất niên đầy hào hứng với các món ăn đầy ắp trên bàn, bác Walt bước tới chỗ Rachel. “Bác chưa bao giờ thấy cháu tới vào dịp như thế này. Cháu thường chỉ tới vào dịp lễ Tạ Ơn thôi đấy.”

“Tụi cháu gặp chút vấn đề, vì cháu và Nick phải giải quyết mấy việc diễn ra vào phút chót cho đám cưới.” - Rachel giải thích.

Bà Belinda đột nhiên nói lớn, “Rachel Chu! Ta không thể tin được rằng ta tới đây đã được mười phút mà cháu vẫn CHƯA CHO TA XEM NHẮN ĐÍNH HÔN CỦA CHÁU! Lại đây xem nào!” - Rachel đứng dậy khỏi ghế và thận trọng bước về phía bà mợ, chìa bàn tay có đeo nhẫn ra.

“Ồi trời, nó... xinh quá!” - Belina khen với một giọng chói tai thủng màng nhĩ, hoàn toàn không có ý định che giấu sự ngạc nhiên của mình. *Chẳng phải là cái cậu Nick này xuất thân từ một gia đình dư giả sao? Sao lại đính hôn với Rachel tội nghiệp chỉ với một viên đá nhỏ xíu như hạt vừng này? Nó không thể nào nhiều hơn nổi một cara rưỡi!*

“Nó chỉ là một chiếc nhẫn đơn giản thôi ạ, nhưng mà cháu rất thích.” - Rachel nói khiêm tốn khi nhìn vào viên đá to tướng cắt hình thoi trên ngón tay bà mợ.

“Ừ nó đơn giản quá, nhưng lại rất hợp với cháu.” - Mợ Belinda khẳng định. “Cậu kiếm chiếc nhẫn này ở đâu vậy Nick? Có phải mua ở Singapore không?”

“Chị họ Astrid đã giúp cháu mua từ một người bạn chị ấy tên là Joel ở Paris.”³⁶ - Nick đáp lại một cách lịch sự.

“Hừm, tối tận Paris chỉ để mua cái này sao.” - Bà mẹ Belinda lẩm bẩm.

“Ê, không phải hai người đã đính hôn ở Paris đó chứ?” - Vivian, người chị họ sống ở Malibu của Rachel háo hức cắt ngang. “Hình như mẹ chị đã kể vài chuyện về đoàn hí kịch biểu diễn gì đó trong buổi lễ đính hôn của cậu.”

“Hí kịch?” - Nick nhìn Vivian một cách kinh dị. “Em có thể đảm bảo là không có đoàn hí kịch nào cả đâu!”

“Hãy, vậy hai đứa hãy kể cho chúng ta nghe toàn bộ câu chuyện đi!” - Bác Jin phỉnh phờ.

Nick liếc khẽ Rachel. “Anh nghĩ em kể cho mọi người nghe sẽ hợp lý hơn nhỉ.”

Mọi người xung quanh bàn ăn nhìn chăm chăm đầy mong đợi khiến Rachel phải hít một hơi thật sâu. “Được rồi, mọi người bình tĩnh nào. Vào đêm cuối cùng của chuyến du lịch Paris, Nick đã sắp xếp một bữa tối bất ngờ. Anh ấy không tiết lộ một chút gì cho cháu về điểm đến khiến cháu linh cảm sẽ có chuyện gì đó. Và mọi thứ đáng nhớ đã diễn ra trên một hòn đảo ở giữa sông Sen...”

“Khách sạn Lambert, ngay ở mũi của đảo Île Saint-Louis.” - Nick nói thêm.

“Phải, một chiếc bàn với những giá nến lung linh dành riêng cho hai người được bố trí trên sân thượng. Ánh trăng phản chiếu xuống dòng sông thơ mộng, một nghệ sĩ cello ngồi trong góc đang chơi bản Debussy, mọi thứ vô cùng hoàn hảo. Nick còn thuê hẳn một đầu bếp Pháp gốc Việt của một trong những nhà hàng hàng đầu Paris để chuẩn bị những món ăn vô cùng tinh tế, nhưng vì hồi hộp quá nên lúc đó cháu dường như bị mất vị giác.”

“Nghĩ lại thì Tasting menu³⁷ sáu món có lẽ không phải là ý hay nhất.” - Nick trở nên trầm ngâm.

Rachel gật đầu. “Mỗi lần người phục vụ nhắc chiếc vung bạc ra khỏi một

món ăn, cháu lại nghĩ mình sẽ tìm thấy chiếc nhẫn bên dưới. Nhưng mãi vẫn chả có gì xảy ra. Vào lúc bữa tối kết thúc và nghệ sĩ cello cũng sắp xếp đồ đạc của cô ấy chuẩn bị rời đi cháu đã tin rằng bữa tối lãng mạn này không phải dành cho việc cầu hôn. Nhưng rồi khi bọn cháu chuẩn bị đi khỏi, cháu nghe thấy tiếng tù và phát lên từ dòng sông. Đó là một trong những xà lan dành cho khách du lịch của Bateaux Mouches, và tất cả mọi người ở hết boong trên cùng. Khi chiếc xà lan đỗ bên dưới toà nhà, âm nhạc bắt đầu trôi lên từ loa phóng thanh và mọi người bắt đầu nhảy ra khỏi chỗ ngồi như những chú nai. Hoá ra họ đến từ đoàn Nhà hát Paris Opera Ballet, Nick đã đặc biệt sắp xếp để họ biểu diễn một tiết mục cho riêng cháu.”

“Đáng yêu quá!” - Mợ Belinda thốn thức, cuối cùng cũng bị chút ấn tượng. “Sau đó Nick đã cầu hôn luôn chứ?”

“Khôngggggg! Buổi biểu diễn kết thúc và chúng cháu đi xuống cầu thang. Cháu vẫn còn lâng lâng khi vừa được thưởng thức màn trình diễn quá ư là xuất sắc đó, nhưng lại có một chút thất vọng vì nó không kết thúc bằng một lời cầu hôn. Và khi bọn cháu đi xuống đường, con đường vắng tanh, chỉ có duy nhất một anh chàng đứng dưới gốc cây đang nhìn xuống dòng sông. Rồi anh ta bắt đầu chơi guitar, và cháu nhận ra đó chính là bài *This Must Be the Place* của Talking Heads – bài hát mà bọn cháu đã nghe một nghệ sĩ đường phố chơi trên quảng trường Washington vào cái đêm đầu tiên hẹn hò. Khi chàng trai bắt đầu cất tiếng hát thì cháu mới phát hiện ra đó cũng chính là anh chàng nghệ sĩ đường phố ngày trước!”

“Không thể tin được!” - Samantha lấy cả hai tay che miệng trong khi mọi người còn lại vẫn lắng nghe như nuốt từng lời.

“Không hiểu vì sao Nick đã lòng được anh chàng này ở Austin và đưa anh ta qua Paris. Anh ta không còn để tóc bện lọn màu vàng nữa, nhưng giọng hát ấn tượng ấy thì cháu không bao giờ quên được. Sau đó, khi cháu vẫn chưa hết bàng hoàng thì Nick đã quỳ xuống trên một chân, ngược lên nhìn cháu với một chiếc hộp bằng nhung trong tay. Chính vào lúc cháu từ bỏ hi vọng rằng sẽ có chuyện gì đó đặc biệt xảy ra thì lại nhận được lời cầu hôn, thế là cháu cứ hét hò ầm ĩ, đến nỗi trước khi Nick kịp ngó lời đề nghị cháu kết hôn với anh ấy thì cháu đã kêu em đồng ý, và rồi tất cả các vũ công trên xà lan cũng bắt đầu la hét cổ vũ như điên.”

“Đó là màn cầu hôn tuyệt nhất mà chị được nghe!” - Samantha mặt đỏ bừng, đưa tay lau nước mắt. Lần trước khi được nghe kể về những chuyện xảy ra với Rachel ở Singapore, Samantha đã vô cùng tức giận với Nick. Không thể hiểu vì sao anh lại không cảnh báo trước cho Rachel về sự đối xử tệ hại mà cô ấy sẽ phải vượt qua? Rachel dứt khoát chia tay Nick ngay lập tức sau khi trở về từ châu Á, lúc đó nói thật Samantha đã rất mừng cho cô em họ vì đã thoát khỏi anh ta. Nhưng sau một thời gian, Rachel quay lại với Nick, mối ác cảm của cô với anh cũng dần bớt đi. Xét cho cùng thì Nick cũng đã hi sinh khá nhiều khi từ bỏ cả gia đình mình để ở bên Rachel. Anh đã kiên nhẫn chờ đợi và bù đắp cho Rachel. Và giờ, sau tất cả, họ sắp kết hôn.

“Khá lắm, Nick! Chúng ta rất mong chờ ngày vui của hai cháu vào tháng tới tại Montechito!” - Cậu Ray tuyên bố.

“Câu mợ quyết định sẽ dành thêm một vài đêm tại Ojai Valley Inn and Spa.” - Bà mợ Belinda lại bắt đầu khoe khoang, liếc quanh bàn để chắc chắn lời khoe của mình đã tới tai của tất cả gia đình.

Rachel tự phì cười, biết rằng những người họ hàng khác của cô chả biết Belinda đang nói tới cái gì nữa. “Nghe thích quá. Cháu ước cháu cũng có thời gian để làm những việc như thế. Nhưng chúng cháu sẽ phải đợi tới khi học kỳ kết thúc vào tháng Năm rồi mới đi nghỉ tuần trăng mật được.”

“Thế cháu và Nick không phải vừa ở Trung Quốc về sao?” - Cậu Ray hỏi.

Bà Jin lườm xéo, cố gắng ra dấu cho cậu Ray từ phía bên kia bàn ăn, trong khi bà Belinda cũng véo mạnh vào đùi trái của ông cậu. “Đau!” - Ông Ray kêu lên trước khi nhận ra mình vừa lỡ mồm. Belinda đã kịp kể với chồng rằng Rachel và Nick tới Phúc Châu để tìm cha của Rachel, nhưng đây dường như là một điều nằm trong danh sách dài những bí mật của gia đình không nên lôi ra để bàn luận.

“À vâng, chúng cháu vừa có một chuyến đi ngắn.” - Nick đáp nhanh.

“Chà, hai đứa thật là giỏi quá. Cái dạ dày ta chả thể nào mà chứa được mấy đồ ăn ở đó. Ta chả quan tâm nhận xét của mấy tay chuyên gia ẩm thực, tất cả động vật ở đó chứa đầy chất gây ung thư. Nhìn mấy con vịt mà mọi người ăn ấy. Ta chắc rằng nó cũng được nhồi đầy hóc môn tăng trưởng cả thôi.” -

Belinda vừa chê bai vừa trêu trạo nhai củ cải.

Rachel nhìn chăm chăm vào con vịt quay da bóng nhảy màu hổ phách, trong phút chốc cũng mất luôn cảm giác thèm ăn.

“Nói chung mọi người có thể tin tưởng thức ăn ở Hong Kong, nhưng ở đại lục thì không.” - Bác Jin vừa nói vừa dùng đôi đũa khéo léo tách những phần mỡ ra khỏi miếng vịt quay của mình.

“Cũng không hẳn như thế đâu ạ!” - Samantha cãi lại. “Tại sao mọi người lại có định kiến với Trung Quốc thế nhỉ? Năm ngoái khi tới đó, cháu đã được nếm những bữa ăn ngon nhất trong cuộc đời mình. Không đâu có tiêu long bao³⁸ ngon như ở Thượng Hải.”

Ở cuối bàn ăn, cụ Louise, thành viên lớn tuổi nhất của gia đình Chu, đột nhiên thốt lên, “Rachel, cháu đã có tin gì về bố cháu chưa? Cháu đã tìm được ông ấy chưa?”

Cậu em họ Dave nghe xong bất ngờ tới mức làm rơi luôn nửa miếng lợn sữa quay đang cắn dở. Không khí phòng ăn bao trùm trong im lặng, dăm ba người liếc nhìn nhau vì tình huống khó xử. Rachel tái mặt đi một chút, hít một hơi sâu rồi trả lời, “Bọn cháu vẫn chưa tìm ra ông ấy.” - Nick khẽ nắm lấy tay Rachel như muốn tiếp thêm sức mạnh, “Mọi thứ dường như đã có một viễn cảnh rất khả quan vào tháng trước, nhưng hoá ra không phải như vậy.”

“Những việc như này thường không dễ mà.” - Bác Ray tỏ ra trầm ngâm, vừa nói vừa cố gắng gắp thêm một miếng tôm bao bột chiên nhưng đã bị bà vợ hất tay ra mất.

“Ít nhất chúng cháu có thể chắc chắn rằng cha của Rachel đã đổi tên. Bởi vì tất cả các tài liệu hay dấu vết đều bị mất dấu từ năm 1985, ngay trước khi ông ấy tốt nghiệp Đại học Bắc Kinh”. Nick nói thêm.

“Nói về các trường đại học, mọi người đã nghe tin con gái nhà Penny Shi, cái đứa được chọn đọc diễn văn trong lễ tốt nghiệp tại Los Gatos ấy, lại không đỗ nổi được dù chỉ một trường trong Ivy League³⁹ chưa?” - Bác Jin than thở, cố gắng thay đổi chủ đề. Dù sao cũng thật là quá đáng khi nhắc về cha của Rachel trước mặt người mẹ đơn thân của cô.

Henry, phớt lờ luôn người dì của mình, tự nguyện đề xuất, “Chị biết đấy, công ty của em làm việc với một luật sư rất giỏi đang sống ở Thượng Hải. Cha của cô ấy cũng có chức tước khá cao trong chính phủ và cô ấy có thể giúp trong mấy việc như kết nối, liên hệ. Chị có muốn em nói giúp với cô ấy không?”

Bà Kerry, người đã rất cố gắng giữ yên lặng cho tới giờ phút này, đột nhiên gõ mạnh đôi đũa lên bàn, “Này, mọi người không thấy là quá lãng phí thời gian à. Tìm thế thì khác nào đuổi theo một bóng ma!”

Rachel liếc nhìn mẹ mình, rồi cô đứng lên lặng lẽ rời khỏi căn phòng.

Samantha lên tiếng, giọng có chút nức nở xúc động. “Dì Kerry à, cha của Rachel không phải là ma. Đây là cha em ấy và em ấy có quyền để nối lại mối quan hệ với cha mình. Cháu thật không thể tưởng tượng được mình sẽ như nào nếu sống không có cha. Sao dì có thể chê trách em ấy chỉ vì muốn đi tìm cha được?”

BaĐường Scotts

•

SINGAPORE, 9/2/2013

“Khi nào bà tới đây, cứ lái xe thẳng vào ga-ra nhé.” - Bao Shaoyen nói với Eleanor qua điện thoại, bà ấy gần đây mới thuê một căn trong toà chung cư mới toanh trên đường Scotts. Eleanor đã làm theo đúng những gì mình được hướng dẫn khi lái xe tới gần bất an ninh và giải thích thêm rằng bà ta dành thời gian sau bữa tối để tới thăm Bao phu nhân.

“À vâng, phu nhân Young. Bà hãy cứ đi về phía bên trái theo các mũi tên là được.” - Người gác cổng trong bộ đồng phục xám xịt hướng dẫn. Eleanor lái xe xuống dốc và tiến vào một hầm để xe ngầm rộng vô tận nhưng trống trải. Có vẻ như nhà họ Bao là một trong những gia đình đầu tiên mới chuyển vào khu này, Eleanor nghĩ rồi rẽ sang bên trái và đến một nhà để xe có cửa bằng kim loại màu trắng với tấm biển phía trên ghi “01 - BÃI ĐẬU XE CƠ GIỚI (CHỈ DÀNH CHO CƯ DÂN)”. Cánh cửa kéo lên và đèn tín hiệu màu xanh bắt đầu nhấp nháy. Khi bà cho xe tiến vào trong lập tức đèn bật sáng từng bừng và một bảng điện tử ở phía trước loé lên dòng chữ “DỪNG LẠI. ĐỊA ĐIỂM ĐẬU XE ĐƯỢC XÁC NHẬN”. Thật kỳ lạ... ý nó là bảo mình cứ đỗ xe ở đây hả?

Đột nhiên, mặt đất bắt đầu di chuyển. Eleanor thở gấp và nắm chặt lấy tay lái theo phản xạ. Sau một vài giây bà mới phát hiện ra là mình đã đỗ xe lên trên một chiếc bục xoay, chiếc xe được xoay vòng chín mươi độ, sau đó toàn bộ mặt sàn bắt đầu đi lên. Trời đất, đây là một thang máy cho xe hơi! Phía bên phải là bức tường kính, và khi thang máy đi lên, trong màn đêm sự hoa lệ của đường chân trời Singapore từ từ hiện ra trước mắt.

Căn hộ ứng dụng công nghệ cao này chắc chắn là ý tưởng của Carlton, Eleanor nghĩ bụng. Từ khi gặp Bao Shaoyen tại London vào tháng Chín, bà dường như đã hiểu phần nào về gia đình này. Eleanor và các bà bạn đã hỗ trợ hết mức Bao Shaoyen và chồng bà ấy, ông Gaoliang, trong suốt mấy tuần khó khăn do Carlton vẫn phải liên tục ra vào khoa phẫu thuật của bệnh viện St. Marry's Paddington. Và ngay sau khi Carlton đã qua khỏi tình trạng nguy

hiếm, chính Eleanor đã gợi ý rằng cậu ta nên dành thời gian hồi phục ở Singapore thay vì Bắc Kinh.

“Khí hậu và không khí trong lành sẽ tốt cho sức khỏe của cậu nhà, và ở đây chúng tôi cũng có những nhà trị liệu vật lý tốt nhất trên thế giới. Tôi có mối quan hệ với những bác sĩ hàng đầu ở Singapore, và tôi sẽ đảm bảo để Carlton được điều trị tốt nhất có thể.” - Bà đã cố thuyết phục và thật may mắn là gia đình họ Bao cũng ưng thuận. Dĩ nhiên, Eleanor chẳng bao giờ tiết lộ động cơ thực sự đằng sau lòng tốt tới mức khó tin đó rằng thì là mà... bà chỉ muốn tiếp cận để tìm ra các bí mật thâm cung bí sử của gia đình họ.

Bà Eleanor hiểu phần nào về cuộc sống của các quý tử, nhưng quả thực bà chưa gặp cậu con trai nào được mẹ chăm chút kỹ lưỡng tới tận đầu ngón tay như thiếu gia nhà họ Bao này. Mặc dù đã đưa hẳn ba bà giúp việc từ Bắc Kinh qua nhưng phàm là những việc liên quan tới Carlton thì Shaoyen đều tranh làm cả. Và từ khi tới Singapore vào tháng Mười một năm ngoái, gia đình họ đã chuyển chỗ ở ba lần vô cùng khó hiểu. Daisy Foo đã sử dụng các mối quan hệ của gia đình mình để thuê cho họ một dãy phòng Valley Wing tại Shangri-La với mức giá vô cùng hữu nghị - nhưng Carlton vì một lý do nào đó đã bị thất vọng với một trong những khách sạn hàng đầu của Singapore. Gia đình họ ngay lập tức chuyển qua một căn hộ vô cùng sang trọng tại Hilltops trên đồi Leonie, và cũng chỉ được một tháng họ lại chuyển qua một căn hộ sang trọng hơn trên đường Grange. Còn bây giờ thì là ở trong toà nhà với chiếc thang máy có chút hư cấu này.

Eleanor nhớ rằng mình đã đọc được trong chuyên mục Bất động sản của tạp chí Business Times về khu nhà này. Đây là khu căn hộ cao cấp đầu tiên ở châu Á có thang máy dành cho xe hơi và được điều khiển bằng sinh trắc học và có “nhà để xe trên cao” riêng trong mỗi căn hộ. Hầu như chỉ người nước ngoài hoặc từ Đại lục qua với đồng tiền-nhiều-đề-chết-người mới có khả năng sống ở một nơi như thế này. Và Carlton rõ ràng trong nhóm người thứ hai, thể loại người có đủ tiền để làm bất cứ chuyện điên rồ nào.

Sau khi qua tới năm mươi tầng lầu, cuối cùng thang máy cũng dừng lại và mở ra trước mắt Eleanor là một phòng khách vô cùng tráng lệ. Shaoyen đứng ở phía bên kia bức tường kính và vẫy tay rồi rút, bên cạnh là cậu con trai, đang ngồi trên chiếc xe lăn.

“Mời vào, mời vào!” - Shaoyen tỏ ra hào hứng khi Eleanor bước vào căn hộ.

“Alamark, thật sợ hết cả hồn! Tôi tí thì ngất lúc mặt sàn bắt đầu rung chuyển!”

“Xin lỗi cô Young, đây là ý tưởng của cháu ạ, - cháu cứ nghĩ là cô sẽ thích thang máy dành cho xe hơi chứ.” - Carlton cố giải thích.

Shaoyen nhìn Eleanor vẻ áy náy. “Bà thông cảm, chắc bà cũng hiểu vì sao chúng tôi phải chuyển tới đây. Xe hơi cho người khuyết tật có thể lên thẳng tầng này và Carlton có thể tự lái xe vào trong căn hộ mà không gây phiền phức.”

“Quả thật khá tiện lợi.” - Eleanor trả lời, vẫn khá hoang mang với lý do phải lựa chọn căn hộ chỉ vì tình trạng bệnh tật đứa con trai của gia đình họ. Bà quay lại nhìn nhà để xe có phần hơi phô trương một lần nữa và nhận ra bức tường kính đã trở thành một màu trắng đục. “Oa, công nghệ cao quá! Tôi cứ băn khoăn về việc mọi người phải ngồi trong phòng khách và nhìn mấy chiếc xe cả ngày. Nhất là nếu họ chỉ lái một chiếc Subaru cũ kỹ.”

“À, cô có thể nhìn chiếc xe của mình nếu cô muốn.” - Carlton nói và chạm vào màn hình chiếc iPad mini. Bức tường chuyển qua trong suốt, nhưng lần này ánh sáng trong nhà để xe đã khiến chiếc Jaguar 12 tuổi của Eleanor trông như một bức tượng trong viện bảo tàng. Eleanor phân bua rằng lão tài xế Ahmad của bà đã đánh bóng lại chiếc xe này ngày hôm trước.

“Tưởng tượng xem nếu là một chiếc Lamborghini Aventador màu crôm sẽ trông tuyệt đẹp như thế nào ở vị trí đó.” - Carlton nói và nhìn mẹ mình một cách đầy hi vọng.

“Con sẽ không bao giờ được phép lái một chiếc xe thể thao nào nữa đâu.” - Shaoyen tức giận nói.

“Ày, cứ chờ mà xem.” - Carlton thì thầm lăm băm, liếc nhìn bà Eleanor một cái nhìn đầy ẩn ý. Eleanor mỉm cười đáp lại, nghĩ về việc cậu ta đã bình phục đáng kinh ngạc. Trong vài tuần đầu tiên khi Carlton mới được chuyển tới Singapore để phục hồi chức năng, cậu ta dường như mất hoàn toàn sự linh hoạt, hầu như không có kết nối bằng mắt hay nói một lời với bà. Nhưng giờ

chàng trai trẻ ngồi trên xe lăn đang nói chuyện, thậm chí có thể đùa với Eleanor. Cứ như thể người ta đã cho cậu uống quá nhiều Zoloft (thuốc chống trầm cảm) hoặc một thứ gì tương tự thế.

Shaoyen đưa Eleanor vào phòng khách, đó là một không gian vô cùng hiện đại với cửa kính trong suốt từ sàn lên tới trần và vách tường làm từ bạch ngọc với ánh sáng âm tường. Một bà giúp việc người Trung Quốc đại lục run rẩy bước vào với một khay trà bằng sứ trang trí tỉ mỉ kiểu hoàng gia, mà theo đánh giá của Eleanor là hoàn toàn không hề phù hợp với tổng thể kiến trúc của ngôi nhà.

“Qua đây uống trà nào. Đêm giao thừa mà thay vì ở nhà với chồng con bà lại dành thời gian qua chơi với chúng tôi thế này, bà thật tốt bụng với chúng tôi quá.” - Shaoyen cảm động nói.

“Chà, ông Phillip sẽ về trễ tối nay. Tận ngày mai gia đình chúng tôi mới đón năm mới cơ. Nói tới mấy ông chồng, hình như ông Gaoliang cũng không ở đây, đúng không?”

“Ồ, ông ấy vừa bay về Bắc Kinh xong. Mấy ngày tới ông ấy có khá nhiều việc cần phải giải quyết.”

“Thật là tiếc quá! Bà nhớ để dành một ít cho ông ấy nhé.” - Eleanor vừa nói vừa trao cho Shaoyen mấy túi quà mua ở cửa hàng OG⁴⁰.

“Ôi bà bày vẽ quá, không cần làm thế đâu!” - Shaoyen đỡ mấy cái túi và lôi ra đồng quà bên trong. “Trông chúng ngon quá, là gì vậy bà?”

“Chỉ là mấy món mứt truyền thống cho dịp năm mới mà đầu bếp của mẹ chồng tôi làm thôi mà. Có mứt dứa, bánh quế, bánh hạnh nhân và mấy loại bánh nyonya (bánh của người Malaysia gốc Hoa).

“Bà thật tốt bụng quá. Xìe xie!⁴¹ Đợi một chút, tôi cũng có mấy thứ tặng bà, Shaoyen nói, và vội vàng đi vào một căn phòng khác.

Carlton đưa mắt nhìn mấy món tráng miệng. “Cô thật tốt vì đã mang mấy món này tới đây, mình nên ăn món nào trước hả cô?”

“Cô thường ăn mấy món không quá ngọt trước, như bánh quy hạnh nhân Kueh bangkit, và sau đó là tới bánh tart dứa.” - Eleanor khuyên. Bà ngắm kỹ gương mặt của Carlton một lúc. Vết sẹo trên má trái của cậu ta giờ chỉ như một sợi tóc mảnh, thành thật mà nói thì nó còn làm cho xương gò má vốn hoàn hảo một cách nhàm chán của cậu ta trở nên quyến rũ hơn nhiều. Carlton quả là một cậu chàng đẹp trai, và ngay cả sau khi trải qua một loạt các cuộc giải phẫu và phục hồi, trông cậu ta vẫn rất giống Rachel Chu, khiến cho Eleanor khá bối rối mỗi khi nhìn thấy. May mắn là cậu ta nói giọng Anh giống như Nicky, hấp dẫn hơn nhiều so với giọng Anh Mỹ lơ lớ của Rachel.

“Cô Young, cháu kể với cô một bí mật được không?” - Carlton đột nhiên thăm thẳm. “Ồ được chứ.” - Eleanor trả lời. Carlton đảo mắt ra phía hành lang một lát để chắc chắn không có mẹ mình ở đó, và rồi, từ từ, cậu nhắc người dậy khỏi chiếc ghế, bước đi vài bước.

“Cháu đi lại được rồi sao!” - Eleanor kinh ngạc kêu lên. “Suyt, cô đừng nói to thế!” - Carlton nói, ngồi lại xuống xe lăn. “Cháu không muốn mẹ cháu nhìn thấy điều này cho tới khi cháu có thể tự đi bộ khắp phòng. Huấn luyện viên cá nhân của cháu nghĩ rằng cháu có thể đi lại bình thường trong một tháng tới và bắt đầu chạy được vào mùa hè này.”

“Ôi Chúa ơi! Cô thật mừng cho cháu quá.” - Eleanor nói.

Shaoyen trở lại phòng. “Điều gì khiến mọi người trông phấn khích thế? Có phải Carlton kể với bà về việc mazi (bạn gái) của nó sắp tới thăm không?”

“Khôngggggg?” - Eleanor trả lời, bỗng nhiên tò mò.

“Cô ấy không phải bạn gái của con đâu mẹ.” - Carlton đáp.

“Được rồi, vậy thì là bạn của Carlton sắp tới thăm chúng tôi vào tuần tới.” - Shaoyen sửa lại.

Carlton khẽ kêu lên ra chiều xấu hổ.

“Ồ, Carlton quá đẹp trai lại còn thông minh nữa, dĩ nhiên cậu ấy sẽ có... Bạn...! Tiếc quá, tôi biết rất nhiều các cô bé xinh đẹp có điều kiện đang xếp hàng dài để chờ được gaai siu.”⁴² - Eleanor vui vẻ nói.

Carlton đỏ mặt một chút. “Cô có thích khung cảnh nhìn từ đây không cô Young?” - Cậu nói, cố gắng đổi chủ đề.

“À có, view ở đây rất tuyệt. Từ đây còn có thể nhìn thấy căn hộ của cô nữa đây.” - Eleanor nói.

“Thật vậy sao? Nó ở đâu vậy?” - Shaoyen thích thú hỏi, tiến lại gần cửa sổ. Tính tới nay, họ đã chuyển tới Singapore được ba tháng, và Shaoyen thấy có chút tò mò vì Eleanor chưa bao giờ mời họ tới nhà chơi.

“Nó ở trên đỉnh quả đồi phía kia kìa. Bà có nhìn thấy toà nhà trông giống như được xây dựng trên đỉnh của một toà lâu đài cũ đó không?”

“À có, có!”

“Cô ở tầng mấy?” - Carlton hỏi.

“Cô ở trên căn penthouse (căn hộ áp mái).”

“Ngầu quá! Nhà cháu cũng muốn lấy căn penthouse ở đây nhưng nó đã bị mua mất.” - Carlton khoe khoang.

“Căn này đủ rộng rồi mà, cháu không nghĩ vậy sao? Nhà cháu mua toàn bộ tầng này đúng không?”

“Vâng, căn này rộng một ngàn mét vuông, với bốn phòng ngủ.”

“Trời đất, thế thì mọi người phải bán thận để trả tiền thuê nhà mất.”

“Đúng vậy, vì phí thuê đắt quá nên nhà cháu quyết định mua luôn rồi.” - Carlton nói với một nụ cười đầy hài lòng.

“Ồ.” - Eleanor khá ngạc nhiên.

“Vâng, sau khi chuyển tới đây, nhà cháu thích tới nỗi đã quyết định mua thêm luôn mấy tầng bên dưới để cải tạo thành một căn hộ ba tầng.”

“Không... không... chúng tôi mới chỉ nghĩ tới điều đó thôi.” - Shaoyen vội cắt ngang.

“Vậy có nghĩa là sao hả mẹ? Chúng ta đã ký hợp đồng hai ngày trước rồi mà! Sẽ không huỷ kèo được đâu!”

Shaoyen mím chặt môi trước khi cố nặn một nụ cười. Hoàn toàn không vui vì việc ông con giai đã khoe khoang quá nhiều.

Eleanor cố gắng để làm không khí trở nên thoải mái hơn. “Shaoyen, tôi nghĩ gia đình bà đã đầu tư rất khôn ngoan, giá nhà ở quận này sẽ tăng lên không ngừng, bất động sản ở Singapore đang được săn lùng chỉ sau New York, London hay Hong Kong thôi.”

“Cháu cũng nói với mẹ cháu y như thế.” - Carlton nói

Shaoyen không đáp, lặng lẽ tiếp thêm trà cho Eleanor.

Eleanor nhìn tách trà cười mỉm điềm đạm, trong khi đó bộ não bật công tắc tính toán không ngừng. Với một vị trí đặc địa như thế này, gia đình nhà Bao có lẽ phải chi tới 15 triệu đô la cho riêng phần căn hộ – chi phí sẽ tăng lên nếu tính thêm nhà để xe trên cao – đây là còn chưa kể thêm hai tầng lầu bên dưới họ vừa mới mua. Khi nghe Eddie Cheng giới thiệu rằng gia đình Bao là khách hàng của mình, Eleanor đã biết là họ có cả đồng tiền, nhưng dường như bà vẫn đang đánh giá quá thấp sự giàu có của họ.

Daisy Foo có vẻ đã đúng. Ngay sau khi gặp Shaoyen tại London, Daisy lập tức đã suy đoán., “Tôi đặt cược gia đình này còn giàu có hơn cả Chúa trời. Mọi người hoàn toàn không thể tưởng tượng được sự giàu có của mấy người đến từ đại lục đó đâu, ngày trước mới có Peter và Annabel Lee trở thành những tỷ phú đầu tiên của đại lục, nhưng bây giờ con số đã lên tới hàng trăm. Con trai của tôi còn nói là trong năm năm tới đây, Trung Quốc sẽ có nhiều tỷ phú hơn cả Mỹ nữa.” - Ngài Wong, một nhà điều tra tư nhân rất được Lorena tin tưởng và giới thiệu cho Eleanor, đã điều tra khắp Trung Quốc trong vài tháng qua để đào xới từng mảnh thông tin về gia đình Bao, và bây giờ khi đọc tập tài liệu của ông ta, Eleanor thậm chí còn cảm thấy lo lắng hơn.

Shaoyen trao một cái túi mua sắm lớn màu vàng vàng đỏ đỏ cho Eleanor sau khi bà và Carlton đã xử lý kha khá các món tráng miệng dành cho dịp năm mới. “Đây chỉ là chút quà mọn tặng bà nhân dịp năm mới. Xin nian kuai le.”[43](#)

“Ây, bà khách sáo quá, lah! Cái gì đây vậy?” - Eleanor nói, tay lôi ra một chiếc hộp với hai màu cam nâu của thương hiệu vô cùng nổi tiếng đựng một chiếc túi Hermès Birkin.

“Bà có thích nó không? Tôi để ý bà hay mặc những màu trung tính vì vậy tôi chọn tặng bà chiếc túi Birkin làm từ da cá sấu bạch tạng sông Nile.” - Shaoyen giải thích.

Eleanor có biết về chiếc túi này, chiếc túi được nhuộm màu trắng, be với những vân màu Sô-cô-la giống như màu lông của một con mèo Himalaya, giá của nó rẻ nhất cũng cả trăm nghìn đô. “Alamak! Món quà này xa hoa quá, tôi không thể nhận đâu!”

“Chỉ là chút tấm lòng thôi mà!” - Shaoyen kiên quyết thuyết phục.

“Tôi rất cảm ơn thành ý của bà nhưng tôi thực sự không thể nhận chiếc túi này. Tôi biết giá của nó rất đắt. Bà cứ giữ lại mà dùng.”

“Không, không, quá muộn rồi.” - Shaoyen vừa nói vừa mở khoá, nắp trước của chiếc túi được dập nổi tên viết tắt của Eleanor Young – E.Y.

Eleanor thở dài. “Bà làm tôi khó xử quá. Tôi sẽ trả tiền cho món đồ này nhé.”

“Không không, bà đừng làm thế. Món đồ này không đáng gì so với những điều bà đã làm cho chúng tôi mấy tháng qua.”

Là bà không biết về mục đích thực sự của tôi thôi, Eleanor nghĩ bụng. Bà quay sang Carlton cầu cứu. “Cháu nói gì đó giúp cô đi, mẹ cháu đang làm quá lên rồi!”

“Cháu không thấy có vấn đề gì mà.” - Carlton bình thản đáp.

“Đây là vấn đề đấy! Cháu biết là cô không thể nào nhận một món quà lớn như thế này từ mẹ cháu mà.”

Carlton cười nhẹ. “Qua đây đi cô Young. Để cháu cho cô xem cái này.” - Nói rồi Carlton lái xe lăn rời khỏi phòng khách, vẫy tay gọi bà Eleanor đi theo. Cậu mở cửa của một trong những căn phòng dành cho khách tít tận cuối hành lang, rồi bật đèn. Eleanor ngó vào trong. Căn phòng được chất đầy quà tặng

tới nỗi không còn chỗ để đặt chân.

Trên ngập sàn nhà là các túi và hộp đựng của Hermès, trên nắp mỗi hộp đều đặt một chiếc túi loại Birkin hoặc Kelly đủ màu bảy sắc cầu vồng với các loại chất liệu da khác nhau. Dọc theo bốn phía, áp sát tường là một loạt tủ được đóng riêng, để trưng những chiếc túi Hermès khác, tất cả đều được chiếu đèn có ánh sáng tản. Eleanor tính toán sơ trong căn phòng cũng phải có tới hơn một trăm chiếc túi xách.

“Đây là phòng mẹ cháu để quà tặng. Mẹ tặng túi Hermès cho tất cả các bác sĩ, y tá hay chuyên gia vật lý trị liệu tại Camden Medical Center – những người đã giúp đỡ cháu trong mấy tháng qua.”

Eleanor nhìn chăm chăm những chiếc túi thời trang xa xỉ trong phòng, miệng há hốc.

“Giờ cô có thể biết được điểm yếu của mẹ cháu là gì rồi đấy.” - Carlton vừa cười vừa nói.

Shaoyen chỉ cho Eleanor một vài chiếc Hermès độc đáo được thiết kế riêng cho mình. Eleanor trộm nghĩ đây đúng là một sự lãng phí tiền bạc khổng lồ. *Nghĩ xem với số tiền ấy bà ta có thể mua bao nhiêu cổ phiếu của tập đoàn Noble hay CapitaLand!* Tuy nhiên ngoài mặt Eleanor vẫn tỏ ra trầm trồ khen ngợi không ngớt mấy chiếc túi.

Eleanor cảm ơn một lần nữa về món quà xa xỉ mà bà được tặng và chuẩn bị rời đi. Carlton lái chiếc xe lăn qua tiền sảnh và nói, “Cô dùng thang máy mà xuống, cô Young. Cháu sẽ chuyển chiếc xe của cô xuống và nó sẽ đợi sẵn khi cô ra tới sảnh.”

“Ồ cảm ơn cháu rất nhiều, Carlton. Cô nghĩ rằng mình sẽ bị hoảng loạn mất nếu phải đi thang máy dành cho xe hơi thêm lần nữa!”

Shaoyen và Carlton vẫy tay chào tạm biệt đầy nhiệt tình tại sảnh thang máy. Ngay khi cánh cửa đóng lại, nhưng thay vì đi xuống ngay lập tức thì thang máy bỗng dừng lại bất thường. Eleanor nghe thấy tiếng Carlton đột ngột hét lên bên kia cánh cửa.

“Á! Đau quá mẹ! Con đã làm gì sai đâu?”

“*BAICHI!*⁴⁴ Sao con dám ba hoa nhiều thế với bà Eleanor Young về việc kinh doanh của gia đình? Con không học được điều gì sao?” - Shaoyen hét lên bằng tiếng Quan thoại.

Sau đó, thang máy bắt đầu đi xuống rất nhanh và Eleanor không còn nghe thêm được điều gì nữa.

BổnĐường Ridout

•

SINGAPORE

Từ: Astrid Teo<astridleongteo@gmail.com>

Ngày: 9 tháng 2 năm 2013 lúc 10:42 tối

Tới: Charlie Wu<charles.wu@wumicrosystems.com>

Tiêu đề: HNY!¹

Chào anh,

Chúc anh một năm mới thật hạnh phúc! Em vừa trở về nhà sau bữa tối ăn món yee sang²⁴⁵ ở nhà bố mẹ chồng như thông lệ, rồi tự nhiên em nhớ cái năm đến nhà anh dùng bữa, cái bữa mà có món ăn được phủ vàng lá 24 carat ấy. Sau đó em đã về kể với mẹ mặc dù biết điều này sẽ làm kinh động đến bà. (“Chúa lòng lành, gia đình họ Wu có lẽ không biết phải làm gì để tiêu hết số tiền của mình, thế nên giờ họ làm theo một cách đơn giản là... ăn nó sao!” Đây có lẽ là lời mẹ em sẽ nói.)

Em vô cùng xin lỗi đã lâu không liên hệ vì đã có quá nhiều chuyện điên rồ xảy ra trong mấy tháng qua. Em đã đi làm trở lại... Và giờ em đang làm tại Bảo tàng Nghệ thuật, làm các công việc hậu cần cho mấy vụ sát nhập mở rộng chiến lược.

(Làm ơn hãy giữ bí mật về chuyện này nhé. Họ muốn em trở thành người ủy thác chính thức hoặc sử dụng tên của em nhưng em từ chối cả hai. Em chẳng có nhu cầu để tên mình được khắc lên mấy bức tường đó, nó cứ có chút bệnh hoạn.)

Quay lại chuyện sát nhập, công ty mới của Micheal đã bị tách! Anh ấy từng mua hai công ty khởi nghiệp công nghệ có trụ sở tại Hoa Kỳ, vậy là em có cơ theo anh ấy trong một vài chuyến đi tới California để thăm anh trai. Alex và

Salimah giờ đã có ba bé và họ sống trong một ngôi nhà đáng yêu tại Brentwood. Năm vừa rồi, cuối cùng mẹ em cũng đồng ý đi cùng tới LA để thăm các cháu nội. (Bố em thì vẫn chưa chịu thừa nhận Salimah và mấy đứa nhóc.) Dĩ nhiên mẹ em thì yêu chúng ngay khi gặp vì chúng đáng yêu quá mà.

Cassian càng ngày càng khó bảo anh ạ, thằng bé quá nghịch. Em đã lên tinh thần rằng việc dạy dỗ thằng bé sẽ khủng khiếp gấp đôi bình thường nhưng không ngờ nó còn gấp tận 5 lần. Anh nên cảm thấy mình rất may mắn vì có con gái đấy. Giờ tụi em đang cân nhắc về việc có nên giữ thằng bé thêm một năm trước khi cho đi học tiểu học tại ACS hay không. (Dĩ nhiên Michael thì lại muốn cho Cassian đi học trường quốc tế thay vì ACS. Theo anh thì nên như thế nào?)

Thêm nữa, cuối cùng hồi tháng Mười, bọn em cũng đã chuyển tới nhà mới trên đường Ridout. Thực ra cũng không mất quá nhiều thời gian để thuyết phục Michael rời khỏi căn hộ cũ, vì giờ tụi em đã có thể mua một ngôi nhà bằng chính tiền của anh ấy. Đó là biệt thự một tầng lầu đáng yêu được Kerry Hill thiết kế từ những năm 1990 – xây dựng theo phong cách miền nhiệt đới cổ điển với ba mảnh sân vườn cùng với hồ bơi. Bọn em thuê một kiến trúc sư trẻ địa phương, từng học nghề với Peter Zumthor, sửa chữa lại chút ít, thiết kế lại cảnh quan theo phong cách Ý để khung cảnh bớt đi chất Bali mà nghiêng nhiều về chất Sardinia. (Em đã được truyền cảm hứng từ những chuyến đi của chúng ta tới Cala Di Volpe dạo trước đấy!)

Chuyển nhà rồi sửa chữa đúng là những công việc bận rộn chiếm nhiều thời gian, mặc dù em đã có nguyên một đội ngũ thiết kế để hỗ trợ. Mà anh đoán được không? Bọn em đã mở rộng diện tích lên tới gần 1000m vuông vì gần đây Michael bắt đầu nghiện sưu tầm các cổ vật và mấy chiếc xe Porsches đời cũ. Phòng khách nhà em vì thế cũng trở thành nơi trưng bày xe hơi luôn. Anh tin nổi việc này không? Mới hai năm trước em thậm chí còn không thể thuyết phục nổi anh ấy mua một bộ suit!

Dạo này anh thế nào? Em đã nhìn thấy hình anh trên trang bìa của tạp chí Wired tháng trước – thật là tự hào quá! Mấy bé gái nữa? Isabel sao rồi? Từ e-mail cũ của anh có vẻ như hai người đang ở một nơi rất tuyệt vời. Thấy không, em đã bảo rồi mà. Một tuần tại Maldives, xa rời điện thoại hay mạng wifi, sẽ làm hồi sinh bất cứ cuộc hôn nhân nào!

Nếu anh tới Singapore năm nay thì nhớ báo em nhé – Em sẽ đưa anh đến xem đại lý ô tô của em!

xo,

A

Từ: Charlie Wu<charles.wu@wumicrosystems.com>

Ngày: 10 tháng 2 năm 2013 lúc 1:29 sáng

Tới: Astrid Teo<astridleongteo@gmail.com>

Tiêu đề: Trả lời: HNY!

Hi Astrid,

Công việc trong viện bảo tàng thật sự rất phù hợp với em đấy. Anh luôn tin rằng em sẽ phát huy hết khả năng của mình nếu làm trong các lĩnh vực văn hoá. Thật vui vì cuối cùng em cũng có một ngôi nhà đủ rộng. Trong những ngày này anh cũng không chắc anh có được gọi là may mắn không nữa. Con gái út, Delphin (4 tuổi) dạo này rất thích cưỡi truồng (vào một ngày đẹp trời con bé cưỡi hết quần áo và chạy xung quanh Lane Crawford trong suốt mười phút trước khi bị các bảo mẫu bắt gặp – anh nghi ngờ rằng họ đã quá mải mê mua sắm cho dịp năm mới mà lơ là việc trông con bé. Rồi chị của nó, Chloe (7 tuổi), càng ngày càng có cá tính giống con trai. Con bé tìm thấy mấy cái DVD của loạt phim Northern Exposure (Xa xăm phía Bắc) của anh, và vô cùng thích xem (mặc dù anh nghĩ con bé có vẻ còn quá nhỏ để xem nó). Giờ Chloe muốn trở thành một phi công hoặc một cảnh sát trưởng. Isabel thì có vẻ không được hạnh phúc, nhưng ít nhất cô ấy vui vẻ với anh hơn trong mấy hôm nay.

Chúc mừng năm con Rắn tới em và toàn thể gia đình!

Trân trọng,

Charlie

Bức thư này và bất kỳ tài liệu đính kèm nào chứa thông tin từ Wu

Microsystems hoặc các công ty chi nhánh có thể được bảo mật / hoặc thuộc đặc quyền riêng. Nếu bạn không phải là người nhận, bạn không được đọc, sao chép, phát tán hoặc sử dụng các thông tin liên quan. Nếu bạn nhận được thông báo này, vui lòng báo lại cho người gửi ngay lập tức bằng cách trả lời e-mail và sau đó xóa ngay bức thư này.

Từ: Astrid Teo<astridleongteo@gmail.com>

Ngày: 9 tháng 2 năm 2013 lúc 10:42 tối

Tới: Charlie Wu<charles.wu@wumicrosystems.com>

Tiêu đề: Trả lời: Trả lời: HNY!

Chúa ơi, em nhớ những lúc cùng xem Northern Exposure ngày chúng ta ở London quá! Em đã hoàn toàn bị ám ảnh bởi John Corbett. Không biết anh chàng ấy dạo này thế nào? Anh có nhớ lần vì thích thú với tay đầu bếp hà tiện Adam của quán Brick mà anh cứ muốn kiếm một quán ăn trên chiếc xe tải cũ ở cách xa thành phố - trên những con đường vắng vẻ ở quần đảo Orkney hoặc vùng tây bắc Canada – và thuê một đầu bếp thiên tài, người đã được học nghề trong những nhà hàng tốt nhất tại Paris. Chúng ta sẽ phục vụ những món ăn tinh tế và sáng tạo nhất, nhưng sẽ có một chút biến đổi bằng cách đựng đồ ăn trong những đĩa nhựa cũ và tính giá cả phải chăng. Em sẽ kiêm luôn phục vụ và chỉ mặc đồ hiệu Ann Demeulemeester. Còn anh sẽ là người pha chế những đồ uống ngon nhất và các loại rượu hiếm có, nhưng dĩ nhiên chúng ta sẽ lột bỏ toàn bộ tem nhãn và sẽ không ai biết được họ vừa uống gì. Mọi người tình cờ ghé qua và sẽ được thưởng thức các món ăn ngon nhất thế giới. Tối giờ em vẫn nghĩ đó là một ý tưởng cực kỳ tuyệt vời.

Anh cũng đừng làm quá về chuyện các con. Em nghĩ trẻ con dù có tổng ngồng thì vẫn đáng yêu (nhưng có lẽ anh thử gửi con bé tới Thụy Điển vào mùa hè này xem sao), đứa em họ Sophie của em cũng từng thích trở thành con trai. (Oái! Mà thực ra tới tận bây giờ, khi đã ngoài 30 tuổi em vẫn chưa bao giờ thấy Sophie trang điểm hay mặc váy cả).

xo,

A

P.S. Vì sao mà các e-mail của anh ngày càng trở nên tối giản vậy? Mấy e-mail gần đây nó ngắn một cách đau lòng nếu so sánh với những bức thư dài như tờ số của em. Nếu không phải vì em biết việc nắm quyền lực trên toàn thế giới quan trọng với anh thế nào và anh bận rộn ra sao thì chắc em sẽ cáu đấy!

Từ: Charlie Wu <charles.wu@wumicrosystems.com>

Ngày: 10 tháng 2 năm 2013 lúc 1:29 sáng

Tới: Astrid Teo<astridleongteo@gmail.com>

Tiêu đề: Trả lời:Trả lời:Trả lời: HNY!

John Corbett đã sống cùng Bo Derek từ năm 2002. Anh nghĩ rằng anh ta vẫn ổn.

Trân trọng, C

P.S. Là chồng em chứ không phải anh muốn nắm quyền điều khiển thế giới. Anh chỉ bận đi tìm một đầu bếp tài năng sẵn sàng chuyển tới sống ở Patagonia và nấu cho sáu thực khách trong một tháng thôi.

Bức thư này và bất kỳ tài liệu đính kèm nào chứa thông tin từ Wu Microsystems hoặc các công ty chi nhánh có thể được bảo mật / hoặc thuộc đặc quyền riêng. Nếu bạn không phải là người nhận, bạn không được đọc, sao chép, phát tán hoặc sử dụng các thông tin liên quan. Nếu bạn nhận được thông báo này, vui lòng báo lại cho người gửi ngay lập tức bằng cách trả lời e-mail và sau đó xóa ngay bức thư này.

Năm Công viên Tyersall

•

SINGAPORE, SÁNG ĐẦU NĂM TẾT NGUYÊN ĐÁN

Ba chiếc sedan hiệu Mercedes S-Class mang màu bạc ánh kim với kiểu dáng giống hệt nhau mang biển số lần lượt TAN01, TAN02, TAN03 đứng bất động trong màn kẹt xe buổi sáng trên đường tới Công viên Tyersall. Trong chiếc xe dẫn đầu, Lillian May Tan, nữ chúa của gia đình với tên họ được đề một cách phô trương không chút xấu hổ trên mấy chiếc xe, ngó ra ngoài nhìn cảnh trang trí cho ngày Tết Nguyên đán rất màu đỏ và vàng trên mọi mặt tiền dọc đường Orchard. Phần trang trí này dường như càng ngày càng hoành tráng nhưng lại kém hẳn về tính thẩm mỹ. “Mấy cái của nợ gì kia không biết?”

Ngồi trên ghế phía trước, Eric Tan chăm soi nghiên cứu tấm biển quảng cáo đèn LED đồ sộ cao tới mười tầng nhấp nháy ra một loạt những hình ảnh động kỳ lạ, bỗng nhiên cười khúc khích... “Bà ạ, cháu nghĩ nó phải là một con rắn màu đỏ... đang bò qua mấy cái lon vàng thì đúng hơn.”

“Con rắn đó trông quả là kỳ lạ.” - vợ mới của Eric, Evie, nhận xét bằng tông giọng cao vút.

Lillian May kiềm chế không buột mồm rằng thực chất bà ta thấy nó giống như một cái dương cụ căng cứng với phần đầu loe ra, và nó gợi nhớ vài thứ bà đã nhìn thấy, khi người chồng trước của bà – cậu Chúa phù hộ cho linh hồn ông ta – đưa bà tới một trong những liveshow đặc biệt nhất ở Amsterdam, hồi đã lâu. “Đáng nhẽ chúng ta nên đi qua đại lộ Clemenceau, như thế thì đã không bị kẹt cứng ở cái đường Orchard này rồi.” - Lillian May bồi rồi nói.

“Ai dà, dù chúng ta đi đường nào thì nó cũng tắc cả thôi.” - Geraldine – con gái Lillian trả lời.

Ngày đầu năm mới, người Singapore thường đón chào với một nghi thức vô cùng độc đáo. Trên khắp hòn đảo, mọi người vội vã qua thăm nhà họ hàng

hoặc bạn bè để cùng chào đón năm mới, tặng nhau *ang pows*⁴⁶ với lời chúc phúc, và ăn uống từng bữa. Hai ngày đầu tiên của năm mới là hai ngày quan trọng nhất và các lễ tiết được tuân theo nghiêm ngặt. Các chuyến thăm sẽ được sắp xếp theo thứ tự vai vế và người ta thường đi thăm người cao tuổi trước nhất, thân thiết nhất (và thường cũng là giàu nhất). Các con cháu trưởng thành nếu không sống cùng ông bà cha mẹ thường được trông ngóng sẽ về thăm cha mẹ, các em sẽ phải tới thăm các anh chị lớn tuổi của mình theo thứ tự tuổi giảm dần. Người em sinh đôi ra sau sẽ phải tới thăm người anh/ chị sinh đôi ra đời trước, và sau cả ngày đầu tiên lái xe quanh thành phố để làm nghĩa vụ với bên nội, họ sẽ lặp lại toàn bộ quá trình vào ngày hôm sau ở bên ngoại⁴⁷. Trong các gia đình lớn bầu không khí sẽ trở nên giống như một bảng Excel vô cùng phức tạp chỉ để theo dõi dòng lưu chuyển của *ang pow* và rượu vodka Nga chan chứa làm lu mờ đi cảm giác đau nửa đầu của tất cả.

Gia tộc Tan tự hào họ là những người đầu tiên đến Công viên Tyersall vào những ngày đầu năm mới. Mặc dù những hậu duệ của nhà tài phiệt ngành cao su Tan Wah Wee của thế kỷ XIX là anh em họ ba đời với gia tộc Young và nói một cách nghiêm túc họ cũng không phải những vị khách đầu tiên, họ chỉ duy trì truyền thống xuất hiện vào lúc 10:00 sáng kể từ những năm 1960 (chủ yếu là bởi người chồng quá cố của Lillian May không muốn bỏ qua cơ hội để gặp gỡ các vị khách VVIP thường có xu hướng xuất hiện sớm).

Cuối cùng đoàn xe cũng tới Đại lộ Tyersall. Trong khi bánh xe lăn trên con đường rải sỏi của khu tư gia rộng lớn, thì Geraldine đã kịp chỉ giáo cho Evie một khoá học cấp tốc về mấy người họ hàng. “Bây giờ nhé, Evie, hãy chắc chắn rằng con có thể chào cụ Su Yi bằng tiếng Phúc Kiến như ta đã hướng dẫn con, và không được mở lời trừ khi cụ nói chuyện trước với con.”

“Dạ vâng.” - Evie gật đầu, đưa mắt nhìn hàng cây cọ duyên dáng dẫn vào ngôi nhà bề thế nhất mà cô từng thấy, cảm thấy còn lo lắng hơn dù tới đây lần thứ hai.

“Và nhớ tránh nhìn vào mắt hai người phụ nữ Thái. Cụ Su Yi luôn có hai người giúp việc đứng ở hai bên và họ luôn sẵn sàng nhìn em bằng con mắt hằn học.” - Eric nhận xét.

“Trời ơi, thật sao.”

“Ầy dà, đừng có hù dọa con bé nữa.” - Lillian May nói. Khi cả nhà xuống xe, chuẩn bị vào nhà, Geraldine cố gắng thầm thì lần cuối để nhắc mẹ mình. “Mẹ nhớ đấy... ĐỪNG nhắc tới Nicky nữa. Năm ngoái mẹ đã khiến bà dì Su Yi suýt thì đột quỵ khi hỏi thẳng bé đâu.”

“Sao con lại nghĩ Nicky không về ăn tết năm nay?” - Lillian May hỏi trong khi cúi xuống ngó vào gương chiếu xe Mercedes để chỉnh trang lại mấy lọn tóc cứ rơi xuống cổ bà.

Geraldine liếc xung quanh trước khi nói tiếp. “Ầy da, mẹ không nghe các tin tức mới nhất sao! Monica Lee nói với con rằng cháu gái cô ấy là Parker Yeo đã nghe được tin tức sốt dẻo nhất từ Teddy Lim: Chắc chắn rằng Nicky sẽ cưới cô gái đó vào tháng tới. Thay vì tổ chức một hôn lễ hoành tráng ở đây họ sẽ làm lễ cưới trên bãi biển ở California! Thật là khó tin đúng không ạ?”

“Hãy dà, thật đáng hổ thẹn! Tội nghiệp bà Su Yi và Eleanor. Đúng là mất mặt quá. Tất cả những nỗ lực mà Eleanor làm để biến Nicky trở thành cục cưng của bà Su Yi thế là tiêu tan cả.”

“Mẹ nhớ đấy, um ngoi hoi seh, ah⁴⁸. Đừng có nói gì cả!

“Không phải lo, mẹ sẽ không nói gì với cụ Su Yi đâu.” - Lillian May hứa.

Lillian thấy vui vì cuối cùng cũng tới được Tyersall, toàn bộ phần trang trí loè loẹt sến súa dành cho năm mới đã bị bỏ lại bên ngoài ốc đảo lộng lẫy này. Đối với Lillian, có cảm giác như đang ở trong một khoảnh khắc mê hoặc ngay khi bà vừa bước qua cánh cửa trước. Đó là một ngôi nhà chỉ tuân theo những truyền thống được quyết định một cách chính xác bởi chủ nhân của nó, và mỗi mùa lễ hội nó cũng được trang trí rất tinh tế theo một cách riêng. Những giò lan hồ điệp trắng đặt trên chiếc bàn cổ ở tiền sảnh nghênh đón khách khứa đã được thay thế bởi tháp mẫu đơn hồng cao chót vót. Phòng khách phía trên lầu, một bức thư pháp dài hai mươi mét đề một bài thơ năm mới của Xu Zhimo – được sáng tác dành tưởng nhớ ngài James Young, người chồng quá cố của bà Su Yi – được căng ra trên bức tường khảm đá dát bạc, và rèm cửa voan trắng thường phấp phới trên hiên cửa cũng đã được thay bằng những tấm lụa vân nổi lung linh nhất.

Trong nhà kính tràn ngập ánh nắng, nghi lễ thưởng trà dịp năm mới chỉ vừa

bắt đầu. Cụ bà Su Yi, nhìn thật quyền quý trong chiếc áo dài lụa bóng cao cổ màu ngọc lam, đeo chuỗi ngọc trai dài, ngồi trên ghế đệm với phần khung đan bằng cây liễu gai cạnh cánh cửa kiểu Pháp, cùng hai người hầu gái thân cận gốc Thái đứng trang nghiêm hai bên, trong khi ba người con trong độ tuổi trung niên của bà đứng thành hàng trước bà, như các học sinh lần lượt đợi nộp bài tập về nhà. Felicity và Victoria chăm chú nhìn Philip đang dùng cả hai tay bưng tách trà nhỏ mời mẹ, chúc bà khoẻ mạnh và trường thọ. Sau khi Su Yi nhấp một ngụm trà ô long pha cùng táo đỏ, sẽ tới lượt của Eleanor. Ngay lúc Eleanor bắt đầu rót thứ chất lỏng đang bốc hơi nghi ngút từ ấm trà đời nhà Thanh chạm khắc rồng phượng, tiếng của các vị khách đầu tiên vọng tới.

“Hãy dè, mấy người nhà Tan đó càng ngày càng tới sớm hơn thì phải!” - Felicity căn nhắc.

Victoria lắc đầu tỏ ý không chấp nhận. “Cái bà Geraldine đó cứ như sợ sẽ hết phần đồ ăn hay sao đó. Trong khi người thì ngày càng béo ú ra, – Nghĩ tới lượng mỡ tích trong cơ thể bà ấy mà phát sợ”.

“Không phải là thằng Eric Tan vô dụng nhà ấy mới cưới một con bé người Indonesia sao? Không hiểu nước da con bé sẽ đen tới mức nào.” - Felicity nói.

“Con bé đó là người Indo gốc Hoa, – có mẹ là một trong số mấy chị em nhà Liem, nên em cá là con bé còn đẹp hơn tất cả chúng ta cộng lại. Cassandra có kể với em là dì Lillian May vừa trở về từ Mỹ và mới sắm được một bộ tóc giả. Dì ấy nghĩ bộ tóc làm dì trở nên trẻ hơn nhưng Cassandra thì cho rằng nó làm dì trông giống như một *pontianak*.”⁴⁹ - Victoria lẩm bẩm.

“Vô cùng duyên dáng!” - Felicity khúc khích.

Ngay sau đó, Lillian May lướt vào phòng, theo sau là đoàn tùy tùng gồm con trai, con dâu, con rể và các cháu chắt. Vị nữ chủ nhân gia tộc Tan tới gần cụ Su Yi, cúi đầu nhẹ nhàng và chúc một câu chúc năm mới xã giao truyền thống: “Gong hei fat choy!”⁵⁰

“Gong hei fat choy. Ai đây nhỉ?” - Cụ Su Yi hỏi, nhìn chăm chú qua tròng cặp kính mắt thương hiệu cao cấp.

Lillian May lấy làm ngạc nhiên. “Su Yi, là tôi mà. Lillian May Tan!”

Cụ Su Yi chững lại một lúc, mặt ngây ra bất động, trước khi trả lời, “Ồ, tôi không thể nhận ra bà với mái tóc mới này. Tôi cứ tưởng có một người phụ nữ Anh đòi bại nào từ Hoàng gia tới thăm tôi.”

Không biết Lillian có hài lòng hay cảm thấy bị xúc phạm không, nhưng mọi người trong phòng thì bật cười ầm ĩ.

Chả mấy chốc, nhiều thành viên của các nhà Young – T’sien – Shang lần lượt tới, buông những lời chúc xã giao gongheifaichoy đầy nhạt nhẽo tới nhau, lì xì ang pows cho bọn trẻ, khen ngợi về trang phục của nhau, bình luận về cân nặng của những người trót tăng hay giảm cân quá đà, bàn luận về giá trị của các ngôi nhà vừa được bán, khoe khoang ảnh chụp từ những kỳ nghỉ mới đây của mình/ hoặc ảnh cháu chắt/ hoặc các thủ tục y tế, và nhồi nhét đầy miệng với món bánh tart dứa.

Khi khách khứa dần tản mát về phía cầu thang và phòng khách trên lầu, Lillian chớp lấy cơ hội để chào hỏi Eleanor. “Cô không muốn khen ngợi ngợi cháu trước mặt Felicity và Victoria, những người luôn luôn tỏ ra đố kỵ với cháu, nhưng phải nói là chiếc khăn choàng tím của cháu thật xuất sắc! Nó khiến cháu trở thành người phụ nữ thanh lịch nhất trong căn phòng này!”

Eleanor mỉm cười duyên dáng. “Trông cô cũng thật trẻ đẹp. Trang phục khá là phù hợp... chiếc áo khoác này tách rời được đúng không?”

“Cô mua chiếc áo này khi tới thăm em gái ở San Francisco. Đây là một nhà mốt mới tuyệt vời mà cô đã khám phá ra. Tên nó là gì nhỉ? Đợi cô nghĩ đã.... À, Eddie Fisher. Không, không, cũng không đúng... Eileen Fisher! Bây giờ, Bờ Tây cũng có mùa đông khá lạnh rồi mà. Cháu nên chuẩn bị sẵn ít quần áo ấm dự phòng cho chuyến đi của mình.”

“Chuyến đi của cháu?” - Eleanor nhú mày.

“Tới California ấy?”

“Cháu không định tới California.”

“Nhưng cháu và Phillip chắc chắn nên tới đó” Lillian suýt tiết lộ, trước khi đột nhiên khựng lại.

“Để làm gì cơ?”

“Trời ơi, cô đúng là một kẻ ngốc... Cô xin lỗi, cô bị lẫn lộn cháu với một người khác trong một lúc.” - Lillian nói lắp. “Geik toh sei!⁵¹ Cô đã bị già rồi. Ôi nhìn kìa, Astrid với cả Michael đang ở đây! Nhìn Astrid trông tuyệt ghê. Cassian bé bỏng nhìn thật đáng yêu với chiếc nơ đó. Cô phải ra véo cái má phúng phính mới được!”

Hàm Eleanor nghiêng chặt lại. Bà Lillian May đó đúng là một kẻ dối trá vờ vĩnh. Đã có chuyện gì đó xảy ra tại California, trí não Eleanor bắt đầu tư duy tới tất cả các khả năng. Tại sao bà và Phillip phải tới cái chốn Cali tiêu điều đó cùng nhau? Trừ khi có một sự kiện trọng đại nào liên quan tới Nicky. Cuối cùng thì thằng bé đã kết hôn chưa? Đúng là điều này hẳn đã xảy ra. Và dĩ nhiên, người duy nhất biết sự thật là Astrid, người mà ngay lúc đó đang đứng tại góc cầu thang trong khi Lillian May đang vuốt ve chiếc váy của cô ấy. Từ phía xa, Astrid xuất hiện với một chiếc váy trắng trông khá đơn giản với những chi tiết màu xanh trên mép gấu và tay áo, tuy nhiên khi Eleanor tiến lại gần, bà nhận ra những chi tiết màu xanh đó thực ra là phần lụa thêu mô phỏng lại hoa văn trên đồ sứ cổ Trung Quốc.

“Ày da, Astrid, mỗi năm ta tới đây cũng chỉ để chiêm ngưỡng xem bộ váy thời trang cao cấp nào sẽ được cháu diện! Và cháu chưa từng làm ta thất vọng. – Cháu quả thật là người phụ nữ thanh lịch nhất trong căn phòng này. Cháu đang mặc đồ của nhà mốt nào vậy? Có phải là Balmain? Hay Chanel? Hay Dior?” - Lillian cố đoán.

“À, đây chỉ là một thử nghiệm nho nhỏ của bạn cháu, Jun⁵² thôi.” - Astrid trả lời.

“Thật là tuyệt diệu! Và này Michael, - con trai của ta bảo rằng cháu sắp trở thành Steve Gates của Singapore!”

“Ha, ha. Không đâu cô.” - Michael trả lời, cố lịch sự để không sửa lỗi một quý bà lớn tuổi.

“Đó là sự thật mà. Mỗi lần mở tờ *Business Times* ta đều nhìn thấy cháu. Cháu có bí quyết nào có thể tiết lộ cho ta không?” - Eleanor hỏi, đưa đẩy cuộc nói chuyện.

“Thôi nào cô Elle, mấy người bạn cháu ở G.K Goh nói rằng cháu có thể xin cô vài bí quyết về chứng khoán nữa cơ!” - Michael cười lớn, tận hưởng sự yêu quý mới mẻ từ họ hàng bên đằng vợ.

“Nhảm nhí quá! Ta chỉ là con muỗi so với cháu. Xin lỗi nhưng cô cần mượn vợ cháu một lát.” - Eleanor nói, nắm lấy khuỷu tay của Astrid và kéo cô qua khu vực trưng bày tranh dài như trong xưởng vẽ tới góc chỗ cây đàn piano lớn. Chàng nghệ sĩ dương cầm trẻ măng, nhìn giống như sinh viên vừa mới học xong năm nhất tại trường cao đẳng âm nhạc Raffles, lướt mãi mồ hôi trong bộ lễ phục, đang chơi một bản Chopin tẻ nhạt.

Từ lực ghì và kéo tay của Eleanor, Astrid đoán đã xảy ra chuyện. Eleanor nói át qua tiếng nhạc, “Ta muốn cháu nói cho ta biết sự thật. Có phải Nicky sắp kết hôn ở California phải không?”

Astrid hít một hơi sâu. “Vâng.”

“Và khi nào thì chuyện đó diễn ra?”

“Cháu không muốn nói dối cô, nhưng cháu cũng đã hứa với Nicky rằng sẽ không tiết lộ bất cứ điều gì, nên cô hãy tự đi hỏi em ấy thì hơn ạ.”

“Cháu cũng biết là thằng bé thậm chí còn không nhận điện thoại của cô trong suốt hai năm qua mà!”

“Dù sao cũng là vấn đề giữa cô và em ấy. Làm ơn đừng lôi cháu vào giữa hai người.”

“Cháu vẫn đang ở giữa dù cháu thích hay không, bởi vì cháu đang giữ bí mật của cả hai!” - Eleanor phát cáu.

Astrid thở dài. Cô ghét những cuộc đối đầu như thế này. “Làm ơn hãy đứng vào lập trường của cháu. Cháu nghĩ cô hiểu rõ lý do vì sao cháu không thể nói với cô.”

“Thôi nào, cô có quyền được biết!”

“Đúng thế, nhưng cô không có quyền phá hoại đám cưới của em ấy.”

“Ta không định phá hỏng bất cứ điều gì cả. Cháu cần PHẢI nói với TA. TA LÀ MẸ THẮNG BÉ ĐẤY, CHẾT TIỆT!” - Eleanor nổi điên lên, quên mất mình đang ở đâu. Cặp nhạc công choáng tới mức dừng cả chơi đàn và đột nhiên mọi con mắt trong căn phòng đều dồn đến họ. Astrid có thể nhận ra ngay cả bà ngoại cũng đang nhìn xuyên về phía họ với vẻ mặt không hề hài lòng. Astrid mím môi, từ chối tiết lộ bất cứ điều gì.

Eleanor nhìn cô với ánh mắt sắc lẹm. “Thật không thể tin được!”

“Không, điều không thể tin được là sao mà cô lại nghĩ rằng Nicky mong chờ sự xuất hiện của cô trong đám cưới của em ấy.” - Astrid run giọng nói trước khi tức giận dời đi.

Ba tuần trước thêm năm mới, các đầu bếp của các gia tộc Young, Shang và T'sien thường tập trung tại khu bếp lớn của Tyersall để bắt đầu cuộc chạy đua chế biến những món cao lương mỹ vị cho năm mới. Marcus Sim, đầu bếp bánh ngọt nổi tiếng của gia đình Shang tại tư gia ở Anh của họ cũng bay qua để chuẩn bị tất cả các món tráng miệng kiểu *nyonya*, bánh cầu vồng - *kueh lapis* được chế biến một cách tinh tế và dĩ nhiên cả món bánh quy yêu thích *kueh bangkit* với quả hạnh Marcona. Ah Lian, đầu bếp lâu năm nhà T'sien sẽ có trách nhiệm giám sát cả nhóm và chịu trách nhiệm về việc chuẩn bị các loại bánh tark dừa và bánh ngọt *nien gao* và bánh củ cải *tsai tao kueh*. Còn đầu bếp tại Tyersall – Ah Ching sẽ giám sát cho bữa trưa ngày đầu năm mới, bữa ăn như thường lệ sẽ xuất hiện một chiếc đùi thịt muối khổng lồ (dùng kèm nước sốt dừa và loại rượu brandy yêu thích của cô).

Lần đầu tiên trong nhiều năm, Eleanor không hề cảm thấy ngon miệng trong bữa trưa của mình. Bà hầu như không chạm vào bất kỳ loại giảm bông nào mà Geraldine Tan tuyên bố là “Thậm chí còn ngon hơn năm ngoái”, và bà thậm chí còn không thấy hứng thú với cả món *neen gao* yêu thích của mình. Bà vô cùng yêu thích các món bánh tráng miệng làm từ bột gạo nếp tại đây – những lát cắt hình trăng khuyết lăn qua bột trứng và chiên tới khi có được

màu vàng ruộm hoàn hảo phía bên ngoài, cắn một miếng là cảm thấy ngay vị ngọt ngào tan chảy. Nhưng hôm nay, vị giác của bà gần như biến mất. Sau các nghi lễ nghiêm ngặt, bà bị mắc kẹt bên cạnh Đức Giám mục See Bei Sien, thi thoảng liếc nhìn chồng bà ở phía bên kia bàn đang vừa nói chuyện với vợ của vị giám mục vừa nhồi nhét thêm những phần thịt giảm bông. *Làm thế nào mà ông ta còn có thể ăn vào một thời điểm như thế này không biết?* Một giờ trước, bà đã hỏi Phillip liệu ông ấy có nghe được bất cứ tin tức gì liên quan tới đám cưới của Nicky không và ông ta đã làm cho bà vô cùng shock khi trả lời, “Tất nhiên rồi.”

“CÁIIIIIII GÌ? Tại sao ông không nói gì với tôi hết hả?”

“Nói làm gì? Dù sao chúng ta cũng có tham dự đâu.”

“Ý ông là gì? Nói cho tôi biết tất cả MAUUUUUU!” - Eleanor yêu cầu.

“Nicky gọi cho tôi ở Sydney và hỏi tôi có muốn tới tham dự lễ cưới của thằng bé không. Tôi nói là tôi sẽ chỉ tới với bà nhưng thằng bé không thích. Thế nên tôi đã trả lời là tôi sẽ không tới mà không có bà và chúc thằng bé may mắn.” - Phillip giải thích một cách bình tĩnh.

“Đám cưới sẽ diễn ra ở đâu và khi nào?”

“Tôi không biết.”

“*Alamak!* Ông được mời cơ mà, sao lại bảo là không biết được?”

Phillip thở dài. “Tôi không nghĩ tới việc hỏi nó. Hỏi làm gì khi chẳng nào chúng ta cũng không đi.”

“Tại sao ông không kể với tôi ngay lúc đó?”

“Bởi vì tôi biết rõ bà sẽ có những phản ứng thái quá với nó.”

“Ông đúng là một lão già ngớ ngẩn! Vô cùng ngớ ngẩn!” - Eleanor rít lên.

“Thấy chưa, tôi biết là bà sẽ thế này mà.”

Eleanor gầy gầy những cọng mì om, trong lòng vẫn sôi sục khi bà vẫn vờ

lắng nghe vị giám mục đang phàn nàn về vợ của một mục sư đã chi cả triệu đô la với mong muốn trở thành một ngôi sao nhạc pop. Tại bàn trẻ em, bảo mẫu của Cassian đang cố dụ cậu bé ăn xong bữa trưa của mình. “Cháu không muốn ăn mì! Cháu muốn ăn kem cơ!” - Cậu bé ăn vạ.

“Bây giờ đang là Tết nên người ta không có kem đâu.” - Bảo mẫu của cậu bé nói một cách quyết liệt.

Đột nhiên, Eleanor loé lên một ý tưởng. Bà thì thầm với một trong những người phục vụ, “Nói với Ah Ching rằng hòng tôi bị đau vì mấy đồ ăn quá nóng này nên giờ tôi rất muốn có một ly kem?”

“Kem ư thưa bà?”

“Đúng thế, bất kỳ vị nào cũng được. Bất cứ vị nào có trong nhà bếp. Nhưng đừng mang nó ra đây, mang vào thư viện cho tôi.”

Mười lăm phút sau, sau khi trả cho bảo mẫu của Cassian năm tờ giấy bạc mệnh giá một trăm đô, Eleanor ngồi trên chiếc bàn học sinh giả sơn mài màu đen trong thư viện, nhìn cậu bé ăn ngấu nghiến kem trái cây đựng trong một chiếc tô bạc lớn.

“Cassian à, khi nào thì mẹ cháu đi vắng, cháu chỉ cần bảo Ludivine gọi cho bà, lái xe của bà sẽ tới và đón cháu đi ăn kem bất cứ khi nào cháu muốn.” - Eleanor cứng nựng.

“Thật à?” - Cassian nói với đôi mắt mở to.

“Chắc chắn rồi. Đây là bí mật giữa chúng ta thôi nhé. Khi nào thì mẹ cháu sẽ đi? Mẹ có bao giờ bảo với cháu sẽ lên máy bay và bay tới Mỹ không?”

“Uh-huh.. Tháng Ba.”

“Mẹ có bảo là mẹ sẽ đi đâu không? Mẹ cháu sẽ tới Cupertino? Hay San Francisco? Los Angeles? Disneyland?”

“LA.” - Cassian nói trong khi vừa ngốn thêm một thìa bột kem khác.

Eleanor thở phào nhẹ nhõm. Nếu tháng Ba thì bà vẫn còn đủ thời gian. Bà

xoa đầu cậu bé và mỉm cười trong khi cậu nhóc bơi bắn lên chiếc áo hiệu
Bonpoint của mình với sốt sô cô la. *Astrid đã đúng khi giữ bí mật với mình!*

Sáu

•

Phố Morton

NEW YORK

18: 38 TỐI NGÀY 10 THÁNG 2, 2013
(Theo giờ Thái Bình Dương)

Tin nhắn được gửi tới số điện thoại di động bí mật của Nicholas Young (số điện thoại mà cha mẹ cậu không hề biết).

Astrid: Mẹ em đang điều tra về đám cưới. Chúc mừng năm mới.

Nick: Chết tiệt! Làm sao mà mẹ em lại biết?

Astrid: Không biết là ai tiết lộ nữa. Mẹ em đã hỏi thẳng chị ở nhà bà. Mọi thứ có vẻ tồi tệ đấy.

Nick: Thật thế?!?

Astrid: Ừ. Bà ấy như kiểu phát điên khi chị không chịu tiết lộ gì cả.

Nick: Mẹ em đã biết về địa điểm, thời gian hay cái gì chưa?

Astrid: Chưa đâu, nhưng kiểu gì mẹ em cũng tìm ra thôi. Chuẩn bị tinh thần trước đi.

Nick: Em sẽ thắt chặt an ninh gấp đôi tại lễ cưới. Sẽ thuê thêm cả ex-Mossad.

Astrid: Hãy chắc chắn rằng tất cả họ đều tới từ Tel Aviv. Với làn da rám nắng, râu rậm và bụng 6 múi nhé.

Nick: Không, chúng ta cần những người bảo vệ thật sự cơ. Có lẽ em nên gọi cho ngài Putin để nhờ ông ấy cử mấy người qua nữa.

Astrid: Nhớ em quá. Mà chị phải đi đây. Ling Cheh đang gọi đi ăn

Nick: Chúc mừng năm mới Ling Cheh cho em với cả nhớ để phần cho em một ít Tsai tao kueh.

Astrid: Chị sẽ dành cho em tất cả mấy miếng giòn nhất nhé.

Nick: Đúng phần em thích luôn!

**9:47 giờ sáng ngày 10 tháng 2 năm 2013
(theo giờ miền đông)**

Tin nhắn lưu lại trong hộp thư thoại của Nicholas Young tại New York.

Nicky à? Con có đó không? Chúc mừng năm mới con. Con có tổ chức ăn mừng ở New York không? Mẹ hi vọng con có các kế hoạch thú vị để thực hiện. Nếu con không thể tìm thấy yee sang ở Chinatown, thì cũng cố tìm ăn một đĩa mì nhé. Mấy hôm nay mẹ toàn ở nhà bà. Mọi người cũng đoàn tụ ở đó. Tất cả các anh chị em họ của con nữa. Cô vợ mới người Indonesia của Eric Tan rất xinh và trắng. Mẹ nghĩ có lẽ con bé tẩy trắng da cũng nên. Mẹ nghe nói họ tổ chức một đám cưới xa hoa tới mức lỗ bịch tại Jakarta. Phía nhà gái chi trả toàn bộ các chi phí. Mẹ cá rằng từ bây giờ nhà con bé ấy sẽ phải trả cả những khoản làm ăn thua lỗ của Eric. Nicky, hãy gọi cho mẹ khi con nhận được tin nhắn nhé. Có vài chuyện mẹ cần bàn với con.

**8:02 giờ sáng ngày 11 tháng 2 năm 2013
(theo giờ miền đông)**

Tin nhắn lưu lại trong hộp thư thoại của Nicholas Young tại New York.

Nicky, con có đó không? Alamak, mọi chuyện đang đi quá xa rồi đấy. Con không thể phớt lờ mẹ như thế này. Hãy gọi lại cho mẹ đi. Mẹ có một số chuyện rất quan trọng để nói với con. Chuyện này con cũng muốn biết đấy. Gọi cho mẹ càng sớm càng tốt.

**11:02 giờ sáng ngày 12 tháng 2 năm 2013
(theo giờ miền đông)**

Tin nhắn lưu lại trong hộp thư thoại của Nicholas Young tại New York.

Đây là số của Nicky phải không? Nicky... là bố đây. Hãy gọi lại cho mẹ con nhé. Mẹ muốn nói chuyện với con. Hãy bỏ qua các chuyện trước đây và gọi về cho mẹ. Đây là dịp năm mới mà. Hãy trở thành một đứa con trai tốt và gọi về thăm gia đình nhé.

Rachel là người nghe đoạn tin nhắn trước tiên. Họ vừa mới trở về nhà từ California, ngay sau khi đặt hành lý xuống, Nick đã chạy ra ngoài để mua ít bánh mì kẹp thịt ở La Panineria trong khi Rachel dở đồ đạc và kiểm tra lại hộp thư thoại.

“Họ đã hết mất xúc xích mortadella vì vậy anh mua tạm xúc xích prosciutto với fontina cùng mù tạt và phô mát mozzarella, cà chua và cả món pesto panini nữa, anh nghĩ chúng ta có thể ăn chung.” - Nick thông báo ngay khi vừa trở về căn hộ. Khi trao bịch đồ ăn cho Rachel, anh cảm thấy có điều gì đó bất thường. “Em ổn chứ?”

“À, anh nghe tin nhắn trong hộp thư thoại đi.” - Rachel nói, và đưa cho anh chiếc điện thoại không dây. Trong khi Nick lắng nghe, Rachel bước vào bếp và bắt đầu mở túi bánh mì kẹp. Cô nhận thấy những ngón tay của mình đang run rẩy và đầu óc mông lung tới mức không thể quyết định xem nên để bánh mì kẹp trên giấy nến hay đặt chúng lên đĩa nữa. Trong khoảnh khắc, cô trở nên tức giận với chính bản thân mình. Cô không nghĩ rằng sau cả khoảng thời gian như thế, bà Eleanor vẫn khiến cô bị ảnh hưởng dù chỉ bằng giọng nói. Cảm giác này là gì? Lo ngại? Kinh sợ? Chính cô cũng không chắc lắm.

Nick nói khi vừa bước vào tới bếp, “Em biết không, anh nghĩ đây là lần đầu tiên trong đời bố gửi tin nhắn thoại cho anh. Bình thường anh luôn là người gọi cho bố. Chắc mẹ phải dẫn vật ông dữ lắm.”

“Có vẻ như mẹ anh đã hành động rồi.” - Rachel cố nở một nụ cười, gắng che giấu cảm xúc.

Nick nhăn nhó. “Lúc mình đang ở nhà cậu em, chị Astrid đã nhắn tin cho anh cảnh báo, nhưng anh không muốn nhắc tới khi mọi người đang tổ chức lễ mừng đón năm mới. Chuyện về bố em đã đủ căng thẳng lắm rồi. Đáng ra anh

nên để tâm hơn về chuyện này.”

“Anh nghĩ anh sẽ làm gì ?”

“Anh sẽ không làm gì cả.”

“Anh thực sự đã phớt lờ các cuộc gọi của mẹ anh sao?”

“Đúng thế. Anh không muốn bị mẹ giật dây.”

Rachel cảm thấy nhẹ nhõm đôi chút, nhưng trong lòng lại thấy không ổn với cách xử lý của của Nick. Có thể anh ấy đang phạm thêm một sai lầm nữa?

“Anh có chắc là anh không muốn nói chuyện với bố... ít nhất là để xoa đi mối bất hoà trước đám cưới?”

Nick phân vân một lát. “Giữa anh và bố chẳng có mối bất hoà nào để phải xoa cả. Bố vẫn chúc phúc cho anh khi anh nói về đám cưới vào tháng trước. Ông thấy mừng cho chúng ta nữa.”

“Nhưng lời đầu tin nhắn của ba mẹ anh không liên quan gì tới đám cưới của chúng ta thì sao?”

“Nghe này, nếu thực sự có điều gì đó vô cùng quan trọng mà ba mẹ anh cần phải nói với anh, họ sẽ nói trực tiếp qua tin nhắn thoại. Hoặc là chị Astrid sẽ nói với anh. Đây chỉ là một trong những nỗ lực cuối cùng của mẹ anh để ngăn cản đám cưới của chúng ta mà thôi. Nếu anh xuống nước bà ấy sẽ càng lấn tới.” - Nick nói một cách giận dữ.

Rachel bước ra phòng khách và ngồi phịch xuống ghế sofa. Cô đã lớn lên mà chưa từng biết chút gì về cha mình. Mặc dù cô không ưa gì Eleanor Young, nhưng cô không khỏi cảm thấy buồn vì Nick lại trở nên xa cách với mẹ đẻ. Vẫn biết không phải lỗi của cô, nhưng cô ghét việc mình lại trở thành một phần lý do khiến mọi chuyện xảy ra như thế này. Cô đắn đo suy nghĩ một lúc trước khi có thể thốt lên. “Em ước gì mọi chuyện không trở nên như vậy. Em chưa từng nghĩ rằng mình lại đưa anh vào hoàn cảnh như thế này.”

“Em chả làm gì anh cả. Đây là vấn đề của mẹ anh. Bà ấy chỉ có thể đổ lỗi cho chính bà mà thôi.”

“Em chưa bao giờ tưởng tượng được rằng mình sẽ có một đám cưới mà bố mẹ chồng tương lai lại không có mặt...”

Nick ngồi xuống cạnh Rachel. “Chúng ta đã từng nói về chuyện này rồi. Mọi thứ sẽ ổn thôi. Astrid và Alistair sẽ tới dự, và đó đều là những người họ hàng thân thiết của anh. Em biết đấy, anh luôn ghét những đám cưới truyền thống của người Hoa, nơi mà họ mời cả những người họ hàng bậc đại bác chín đời không tới. Chúng ta sẽ chỉ tổ chức một buổi lễ thân mật với gia đình của em và những người bạn thân thiết của chúng ta. Chỉ có em, anh và những người thân trong nhà. Ngoài ra không còn ai quan trọng nữa cả.”

“Anh chắc chứ?”

“Anh vô cùng chắc chắn.” - Nick nói, dịu dàng hôn gáy cô.

Khẽ thở dài, Rachel nhắm chặt đôi mắt, thầm mong những lời mà vị hôn phu của mình nói ra là sự thật.

Một vài tuần sau đó, các sinh viên Đại học New York đang theo khóa học chuyên đề Nước Anh giữa các cuộc chiến: Các thể hệ mất mát được tái khám phá, giải mã và khôi phục đã được chứng kiến một cảnh tượng kỳ lạ nhất. Vào giữa bài giảng của giáo sư Young, có hai phụ nữ tóc vàng với làn da vô cùng rám nắng, vóc dáng chuẩn tỉ lệ như chiến binh Amazon bước vào. Họ mặc áo len ôm làm từ lông dê cashmere màu xanh hải quân phối cùng quần lanh trắng bó sát, đội mũ quân phục trắng với viền vàng ở vành mũ. Hai người tiến thẳng vào giữa lớp học và nói chuyện với giáo sư.

“Là ngài Young đúng không? Có một yêu cầu về sự hiện diện của ngài. Nếu không phiền mời ngài đi theo chúng tôi.” - một trong hai phụ nữ tóc vàng nói với tông giọng Nauy trầm đặc.

Không thể hiểu chuyện gì đang diễn ra, Nick trả lời, “Lớp học của tôi sẽ kết thúc trong vòng hai mươi lăm phút nữa. Nếu không phiền hai cô có thể đợi bên ngoài và chúng ta sẽ nói chuyện khi tôi tan giờ.”

“Tôi e là không được, ngài Young. Đây là một vấn đề cực kỳ khẩn cấp và

chúng tôi cần triệu hồi ngài ngay lập tức.”

“Ngay?”

“Vâng, ngay lập tức.” - Cô gái còn lại trả lời. Chất giọng Nam Phi khiến nghe có vẻ cứng rắn hơn cô gái nói giọng Na Uy. “Hãy đi theo chúng tôi ngay bây giờ.”

Nick cảm thấy có chút bực mình bởi sự gián đoạn bất ngờ này, đây hẳn là một trò đùa trước đám cưới, và có thể người chủ mưu là Colin Khoo - cậu bạn thân nhất của anh - chẳng. Mặc dù anh đã bảo với Colin rằng anh không quan tâm tới bất cứ một bữa tiệc độc thân hay mấy việc khoa trương ồn ào nào, nhưng có vẻ hai cô gái tóc vàng tinh nghịch này là một phần của kịch bản.

“Vậy nếu tôi không đi với các cô thì sao?” - Anh trả lời với một nụ cười.

“Anh sẽ khiến chúng tôi không còn cách nào khác là phải sử dụng tới các biện pháp cực đoan.” - Cô gái giọng Na Uy trả lời.

Nick cố gắng kiểm soát để giữ khuôn mặt không quá căng thẳng. Anh hi vọng mấy người phụ nữ này không hành động một cách quá đà. Lớp học của anh sẽ rơi vào tình trạng hỗn loạn và anh sẽ mất quyền kiểm soát với đám sinh viên dễ bị kích động. Chưa kể tới sự tín nhiệm mà anh phải khó khăn lắm mới xây dựng được, vì anh không già hơn mấy so với đám sinh viên của mình.

“Tôi cần vài phút chuẩn bị.” - Nick cuối cùng nhượng bộ.

“Rất tốt.” - Những người phụ nữ gật đầu đồng loạt. Mười phút sau, Nick bước ra khỏi lớp trong khi sinh viên của anh vô cùng phấn khích lôi điện thoại ra nhắn tin loạn xạ và thi nhau đăng lên Twitter và Instagram hình ảnh giáo sư của mình được dẫn đi bởi hai cô nàng tóc vàng trong trang phục lấy cảm hứng từ đồng phục hải quân. Phía trước một toà nhà trong University Place là chiếc SUV BMW màu bạc với cửa kính đen thui. Nick cảm thấy có chút miễn cưỡng, tới khi chiếc xe bắt đầu tăng tốc xuyên qua đường Houston rồi rẽ lên đường cao tốc phía Tây, thì anh chợt dạ không biết mình đang bị bắt cóc tới chỗ quái quỷ nào.

Tại đường số 52, chiếc xe hoà vào một trong những đại lộ dẫn tới Nhà ga Manhattan Cruise, nơi cập cảng của các tàu du lịch tới thăm New York. Neo tại bến tàu số 88 là một siêu du thuyền, có lẽ phải cao tới năm tầng. Du thuyền được sơn tên Odin bên mạn. Chúa ơi, Colin đúng là không có gì khác ngoài quá nhiều tiền và thời gian! Nick nghĩ, nhìn chăm chăm vào hình ảnh phản chiếu của mặt nước nháy múa lấp lánh trên thân con tàu khổng lồ màu xanh thẫm. Anh theo cầu tàu nhỏ lên tàu và bước vào tiền sảnh của du thuyền, một không gian thông tầng với thang máy bằng kính hình tròn ở chính giữa trông như thể được bê nguyên từ kiến trúc các cửa hàng của Apple đặt vào. Hai cô gái tóc vàng hộ tống Nick vào thang máy để đi lên thêm đúng một tầng nữa.

“Chúng ta có thể sử dụng thang bộ mà.” - Nick nhăn nhó than phiền với hai quý cô. Anh bước ra khỏi thang máy, khắp khởi hi vọng sẽ được chào đón bằng một căn phòng với đầy những người bạn như Colin Khoo, Mehmet Sabancı, và một số người anh em họ khác của anh, nhưng hóa ra vẫn chỉ có một mình anh trên boong chính của du thuyền. Hai người phụ nữ dẫn anh qua một loạt các không gian sang trọng, qua các phòng chờ lộng lẫy được ốp gỗ sung dâu quý giá, những chiếc ghế quây bar bọc đệm bằng da quy đầu của cá voi, và một salon với trần nhà chói sáng rực rỡ như phần trình diễn nghệ thuật ánh sáng của nghệ sĩ James Turrell.

Nick mơ hồ nhận ra dường như tất cả đều không liên quan gì tới bữa tiệc chia tay độc thân. Ngay khi anh bắt đầu tính toán các khả năng có thể trốn thoát khỏi đây bằng cách nào thì ba người họ vừa tới cánh cửa trượt được bảo vệ bởi hai thủy thủ tàu to cao lực lưỡng.⁵³ Những người đàn ông trượt mở cánh cửa, để lộ ra một chiếc bàn ăn. Ở cuối boong tàu, nằm dài trên chiếc trường kỷ không ai khác ngoài Jacqueline Ling đang mặc chiếc áo khoác màu trắng cùng một chiếc quần trắng và đôi boots màu lông lạc đà hiệu F.lli Fabbri.

“Ồ, Nicky, cháu đến vừa kịp lúc cho món soufflé!” - Cô nói.

Nick tới gần người bạn lâu năm của gia đình. Cảm thấy vừa buồn cười vừa bức bối. Đáng nhẽ anh nên nhận ra ngay từ đầu tất cả mấy thứ Bắc Âu ngớ ngẩn này liên quan tới Jacqueline, người hiện là bồ lâu năm của tỷ phú người Na Uy – Victor Normann.

“Đó là loại soufflé gì vậy?” - Nick hỏi một cách thờ ơ, ngồi xuống ghế đối

diện với vẻ đẹp huyền thoại mà các trang mạng xã hội vẫn tung hô là “Catherine Deneuve của Trung Quốc”.

“Cô nghĩ là nấu cùng cải xoăn và phomat Emmentaler. Cháu có nghĩ là mấy cái tin quảng cáo về cải xoăn hơi quá đà không? Cô khá muốn biết ai làm PR cho ngành công nghiệp cải xoăn này – họ rất xứng đáng nhận huân chương đấy. À thế cháu có bất ngờ tí nào khi gặp cô không vậy?”

“Thực ra thì, cháu cảm thấy thất vọng nhiều hơn. Cháu cứ tưởng là mình bị bắt cóc cho một cảnh phụ trong phim của James Bond chứ.”

“Cháu không thấy thú vị khi gặp hai cô Alannah và Mette Marit sao? Cô biết là cháu sẽ không thèm tới nếu như cô chỉ gọi điện và mời cháu dùng bữa trưa mà.”

“Cháu sẽ tới chứ, nhưng mà vào một lúc khác hợp lý hơn – nhân tiện cô cũng nên tìm việc mới cho cháu đi trong trường hợp Đại học New York đá đít cháu vì dám bỏ tiết giữa chừng.”

“Hãy da, đừng căng thế! Cháu không biết là cô phải khó khăn tới dường nào để tìm chỗ neo đậu cho con quái vật này đâu. Mà nhé, cô nghĩ New York là một thành phố đẳng cấp của thế giới, thế mà cháu có biết cột tàu lớn nhất của họ chỉ khoảng một trăm tám mươi feet không? Như thế thì làm sao người ta có thể đỗ vừa du thuyền của họ cơ chứ?”

“Có thể chỉ vì thuyền của cô quá lớn thôi. Cháu đoán là hãng Lürssen đúng không ạ?”

“Thực ra là hãng Fincantieri. Victor không muốn chế tạo “cục cưng” của mình ở những vùng gần Na Uy, nơi có mấy tay nhà báo tọc mạch luôn soi mói nhất cử nhất động của anh ấy, thế nên anh ấy đã chọn một hãng đóng tàu của Italy thay thế. Dĩ nhiên là Espen⁵⁴ đã tự thiết kế nó như mọi chiếc du thuyền khác của bọn ta.”

“Cô Jacqueline, cháu không tin là cô triệu cháu tới đây chỉ để tám về việc đóng tàu. Sao cô không vào thẳng vấn đề luôn đi.” - Nick nói, bẻ một miếng bánh mì vẫn còn nóng rồi chấm vào món trứng phòng soufflé của mình.

“Mỗi lần nghe cháu gọi bằng cô đều khiến ta bị tổn thương sâu sắc. Cháu khiến ta cảm thấy mình giống như là đồ đã hết bảo hành vậy!” - Jacqueline vừa nói với vẻ vờ thất vọng sâu sắc vừa khẽ hất lọn tóc đen bóng ra sau vai.

“Cô Jacqueline - không cần cháu nhắc là cô đã bốn chục rồi đúng không.” - Nick nói.

“Thực ra là ba mươi chín thôi Nicky.”

“Được rồi, vậy thì ba mươi chín.” - Nick cười lớn. Anh phải thừa nhận rằng mặc dù chỉ trang điểm nhẹ và ngồi đối diện với anh trong ánh mặt trời chói chang nhưng Jacqueline vẫn là một trong những người phụ nữ hấp dẫn nhất mà anh từng biết.

“Cháu cười lên trông thật đẹp trai! Có một đợt cô thấy cháu trở nên hay cau có. Nicky, đừng bao giờ trở thành một người hay cau có cả, nó rất không ổn. Con trai Teddy của cô cũng suốt ngày cau có, và lúc nào cũng khinh khỉnh. Đáng nhẽ ta không nên gửi thằng bé tới Elton.”

“Cháu không nghĩ Elton liên quan gì ở đây đâu.” - Nick trả lời.

“Có thể cháu đúng. Thằng bé vẫn được thừa hưởng gen lặn của người họ Lim từ đằng nhà chồng quá cố của cô. Còn một điều nữa cháu nên biết là cả cái Singapore đã bàn tán về cháu trong suốt dịp Tết âm lịch vừa rồi đấy.”

“Cháu rất tò mò về việc cả cái Singapore lại có thể bàn tán về cháu, cô Jacqueline. Cháu đã sống ở đây tới cả thập kỷ và cháu thực sự không biết nhiều người ở đó lắm.”

“Cháu hiểu ý của ta mà. Cô hi vọng cháu không phiền khi nói thẳng. Cô rất quý cháu, chính vì thế cô không muốn trông thấy cháu có một sự lựa chọn sai lầm.”

“Vậy thế nào được gọi là ‘sai lầm’?”

“Kết hôn với Rachel Chu.”

Nick đảo mắt đầy thất vọng. “Cháu thực sự không muốn bàn luận thêm gì về việc này. Nó cũng sẽ khiến cô bị tổn thời gian đó.”

Jacqueline vẫn tiếp tục không hề quan tâm tới điều Nick nói. “Cô đã tới thăm bà nội cháu tuần trước. Bà cháu gọi cô tới chơi và uống trà. Bà có vẻ rất buồn rầu về sự bất hoà của hai người, nhưng tới giờ thì bà sẵn sàng để tha thứ cho cháu.”

“Tha thứ cho cháu ư? Buồn cười thật.”

“Cô thấy cháu không hề mở lòng để hiểu về quan điểm của bà.”

“Cháu sẽ không mở lòng gì hết. Cháu còn không định làm thế. Cháu thực không thể hiểu vì sao bà lại không thể chúc phúc cho cháu, tại sao bà không tin tưởng để cháu tự quyết định chọn người mà cháu muốn ở bên tới cuối cuộc đời này.”

“Đấy không phải vấn đề về sự tin tưởng.”

“Vậy thì là vấn đề gì?”

“Đó là vấn đề của sự tôn trọng, Nicky. Bà của cháu rất yêu thương cháu, và tận sâu trong tâm bà luôn muốn những gì tốt đẹp nhất cho cháu. Bà cũng hiểu cái gì mới là tốt nhất cho cháu của mình và tất cả những gì bà cần là cháu tôn trọng tâm nguyện của bà.”

“Cháu đã từng tôn trọng bà, nhưng cháu vô cùng xin lỗi, cháu không thể tôn trọng những đòi hỏi quá đáng đó. Cháu sẽ không quay lại và kết hôn với con gái của một trong năm gia đình duy nhất ở châu Á mà bà cháu có thể chấp nhận.”

Jacqueline thở dài rồi lắc đầu chậm rãi. “Có quá nhiều điều cháu không hề hiểu về bà và gia đình của mình.”

“Chà, vậy sao cô không nói ra luôn với cháu đi? Đừng có tỏ ra bí ẩn như thế.”

“Nghe này, cô sẽ không nói nhiều với cháu mà chỉ nói một điều thôi: Nếu cháu cứ nhất định tổ chức đám cưới vào tháng tới, cô có thể đảm bảo với cháu là bà sẽ không để yên đâu.”

“Nghĩa là sao? Nghĩa là bà sẽ bỏ tên cháu ra khỏi di chúc của bà đúng không? Cháu nghĩ là bà đã làm điều đó rồi đấy.” - Nick nói giễu cợt.

“Bỏ qua cho nếu cô có nói những điều hơi quá, nhưng sự ngạo mạn của tuổi trẻ đã khiến cháu mắc sai lầm. Cô không nghĩ cháu hiểu được những hậu quả thực sự khi những cánh cổng của Tyersall đóng lại với cháu vĩnh viễn.”

Nick cười lớn. “Cô Jacqueline, cô nói như kiểu mấy nhân vật bước ra từ cuốn tiểu thuyết Trollope vậy!”

“Cháu cứ cười nếu cháu muốn, nhưng cháu thật liều lĩnh một cách ngu ngốc. Đó là cảm giác mọi quyền lợi được định đoạt thuộc về cháu, và rồi vì những quyết định của cháu mà tất cả tan tành. Cháu có thực sự hiểu được bị tước mất tất cả các tài sản của mình là như thế nào không?”

“Hiện giờ cháu vẫn ổn mà.”

Jacqueline trao cho Nick một nụ cười gượng ép. “Cô không nói về hai mươi hay ba mươi triệu mà ông nội để lại cho cháu. Đó chỉ là teet toh lui.⁵⁵ Cháu thậm chí còn không thể mua được một căn nhà tử tế ở Singapore thời buổi bây giờ. Cô đang nói về tài sản thừa kế thực sự của cháu. Là Công viên Tyersall đó. Cháu đã thực sự chuẩn bị tinh thần để mất nó chưa?”

“Tyersall sẽ được để lại cho ba của cháu và một ngày nào đó sẽ là cháu.” - Nick nói một cách đơn giản.

“Vậy để cô tiết lộ cho cháu một tin nhé – cha của cháu từ lâu đã không có bất kỳ hi vọng nào được thừa kế Tyersall.”

“Đó chỉ là mấy tin đồn vớ vẩn thôi.”

“Ồ không đâu, Nicky. Đó là sự thật, và ngoài mấy tay luật sư của bà cháu và ông cậu Alfred, cô có lẽ là người duy nhất trên hành tinh biết sự thật này.”

Nicky lắc đầu đầy hoài nghi.

Jacqueline thở dài. “Cháu nghĩ rằng cháu biết mọi thứ. Cháu có biết rằng cô đã ở bên cạnh bà nội cháu vào ngày cha cháu thông báo ông ấy sẽ qua cư trú

ở Úc? Cháu hẳn không hề biết rồi vì thời gian đó cháu đang đi học nội trú mà. Bà cháu đã vô cùng tức giận với cha cháu, tới mức ngã quỵ. Tưởng tượng mà xem, một người phụ nữ ở thế hệ của bà, một goá phụ, phải chịu đựng những điều kinh khủng này. Cô nhớ rằng bà đã vừa khóc vừa nói với cô, “Ở trong một dinh thự to lớn và bề thế như thế này cũng nào có nghĩa gì khi con trai duy nhất bỏ rơi mình?” Và đó là lúc bà quyết định thay đổi di chúc, để lại ngôi nhà cho cháu. Bà đã bỏ qua luôn cha cháu và đặt tất cả niềm hi vọng lên cháu.”

Nick không thể che giấu vẻ ngạc nhiên của mình. Trong nhiều năm, những người thân và họ hàng tộc mạch của anh luôn cố gắng đồn đoán về di chúc của bà, nhưng đây quả là một bước ngoặt mà anh không thể tưởng tượng được.

“Tất nhiên, những việc cháu làm gần đây đã phá hỏng kế hoạch đó. Cô có nguồn tin đáng tin cậy báo rằng bà của cháu lại chuẩn bị thay đổi di chúc của mình một nữa. Cháu sẽ cảm thấy thế nào nếu Tyersall rơi vào tay một trong những anh chị em họ của cháu?”

“Nếu Astrid trở thành người thừa kế thì cháu cũng thấy vui cho chị ấy.”

“Cháu hiểu bà của cháu mà, – bà sẽ muốn để lại ngôi nhà cho một trong những người cháu trai. Ngôi nhà sẽ không thể rơi vào tay người họ Leong, bởi vì bà cháu biết họ đã quá giàu rồi, nhưng có vẻ ổn nếu để lại ngôi nhà cho những anh em họ người Thái của cháu. Hoặc cũng có thể là họ Cheng. Cháu sẽ thấy sao nếu Eddie Cheng trở thành chủ nhân của Tyersall?”

Nick nhìn Jacqueline đầy lo lắng.

Jacqueline dừng lại một lát, cẩn thận cân nhắc những điều sắp nói ra. “Cháu có biết gì về gia đình của cô không, Nicky?”

“Ý của cô là gì? Cháu biết ông của cô là Ling Yin Chao.”

“Vào những năm 1990, ông của cô là người giàu nhất Đông Nam Á, được mọi người rất kính trọng. Ngôi nhà của ông trên núi Sophia còn rộng hơn nhiều so với Tyersall, đó cũng chính là ngôi nhà nơi cô sinh ra. Cô lớn lên trong sự xa hoa và giàu có giống như gia đình cháu, một sự xa hoa khó có thể

tưởng tượng ở ngày hôm nay.

“Đợi chút đã... cô không định nói với cháu rằng gia đình cô đã mất sạch chứ?”

“Dĩ nhiên là không. Nhưng ông có quá nhiều các bà vợ mắc dịch và có quá nhiều con cái nên tài sản bị xé lẻ và phân tán. Nếu gộp lại, số tài sản đó vẫn xếp hạng khá cao trong danh sách của tạp chí Forbes, nhưng khi có quá nhiều người trông chờ và sống nhờ nó thì sẽ chẳng còn đáng kể nữa. Cháu nhìn cô đi, cô lại còn là con gái nữa. Ông của cô là một người khá cổ hủ đến từ Hạ Môn thuộc Phúc Kiến, và đối với những người như ông thì con gái không phải là người thừa kế - vì rồi sẽ đi lấy chồng, nữ nhân ngoại tộc mà. Trước khi qua đời, ông đã quy định rằng tất cả số cổ phiếu của mình sẽ chỉ có nam giới nhà họ Ling mới có phần. Mọi người đã mong đợi cô sẽ có một cuộc hôn nhân tốt và đúng là thế, nhưng ai ngờ chồng của cô lại yếu mệnh, bỏ lại cô với hai đứa con nhỏ và mấy đồng bạc lẻ. Cháu có thể hiểu được cảm giác khi cháu nghèo kiệt xác nhưng lại phải sống với những người giàu có nhất trên thế giới? Hãy nhìn gương cô đi, Nicky – cháu vẫn chưa hiểu cảm giác khi cháu có tất cả rồi lại mất tất cả nó kinh khủng như thế nào đâu.”

“Cô cũng đâu có bị kịch lắm đâu.”

“Đúng vậy, cô đã cố gắng xoay xở để có thể duy trì một cuộc sống ổn định, nhưng nó diễn ra không hề dễ dàng như cháu nghĩ.”

“Cháu rất tôn trọng câu chuyện của cô, nhưng vấn đề là cháu không có nhu cầu quá nhiều như cô. Cháu không quan tâm lắm tới du thuyền, máy bay hay bất động sản lớn, và cuộc sống của cháu ở New York từ trước tới giờ vẫn khá tốt. Cháu hoàn toàn hài lòng với cuộc sống hiện tại.”

“Cô nghĩ là cháu vẫn chưa hiểu ý của cô. Làm thế nào để cháu có thể hiểu được rõ hơn đây?” - Jacqueline mím môi một lúc, sắp soi bộ móng tay được chăm sóc cẩn thận, như thể cô ấy không chắc về những điều muốn nói. “Cháu biết không, cô lớn lên với suy nghĩ rằng đó là thế giới của mình. Toàn bộ nhận thức của cô được bao bọc trong tâm niệm rằng mình thuộc về gia đình này – rằng mình là một người họ Ling. Nhưng chính vào thời điểm kết hôn, cô phát hiện ra rằng mình không còn được coi là một người họ Ling đúng nghĩa nữa. Tất cả các anh em ruột, anh em con cháu của những người vợ

khác của ông nội, những anh em họ gốc nghèo đều có thể thừa kế hàng trăm triệu mỗi người từ di sản nhà họ Ling, nhưng cô thì không được hưởng dù chỉ một xu. Sau đó cô còn nhận ra thêm rằng, không có tiền vẫn chưa phải là tất cả bị kịch mà chính là sự mất đi các đặc quyền của mình mới thật khủng khiếp. Đột nhiên cháu sẽ nhận ra mình không còn quan trọng trong chính gia đình mình. Nếu cháu tiến tới cuộc hôn nhân này, chắc chắn cháu sẽ cảm thấy sự thay đổi khủng khiếp đó. Cháu có thể phủ nhận những điều cô nói lúc này, nhưng hãy tin cô, khi tất cả bị tước đi, cháu sẽ không hình dung nổi nó đáng sợ như thế nào đâu. Những cánh cửa tường luôn mở rộng cho cháu tới suốt cuộc đời sẽ thành linh đóng sập lại, bởi vì trong mắt mọi người, cháu sẽ chẳng là gì nếu không có Tyersall. Và cô không muốn điều đó xảy ra chút nào. Cháu là người thừa kế hợp pháp. Cháu có biết mảnh đất đó giờ giá trị bao nhiêu không? Sáu mươi mẫu đất ở ngay trung tâm Singapore... nó giống như việc cháu sở hữu Central Park ở New York. Cô thậm chí cũng không thể ước tính được giá trị của nó. Giá như Rachel biết được một chút thôi những gì mà cháu đã từ bỏ.”

“Chà, nếu cháu không được chia sẻ cùng cô ấy thì sở hữu gì chẳng nữa cũng chả còn thú vị.” - Nick nói một cách kiên quyết.

“Ai nói cháu sẽ không thể ở cùng Rachel? Tại sao cháu không cứ sống với cô ấy như bây giờ thôi. Chỉ cần đừng kết hôn là được. Đừng làm bà cháu mất thể diện. Trở về nhà và giảng hoà với bà đi. Bà cháu đã chín mươi tuổi, bà còn sống được mấy đâu? Sau khi bà mất, cháu có thể làm bất cứ điều gì mà cháu muốn.”

Nick suy nghĩ lời của Jacqueline trong im lặng. Có một tiếng gõ cửa nhẹ, và người phục vụ mang vào một khay cà phê cùng đồ tráng miệng.

“Cám ơn, Sven. Cháu dùng thử bánh sô cô la này đi. Cô nghĩ là cháu sẽ thích nó đấy.

Nick cắn một miếng, nhận ra ngay rằng vị của nó chính xác giống như vị những chiếc chiffon ngập sô cô la tan chảy tại nhà bà nội. “Làm thế nào mà cô có thể lấy được công thức của Ah Ching thế?” - Anh hỏi với vẻ ngạc nhiên tột độ.

“Cô không lấy. Cô chỉ lén lút bỏ một lát bánh vào túi xách khi dùng bữa trưa

với bà cháu tuần trước, sau đó bay thẳng tới Marius và đưa cho đầu bếp thiên tài trên tàu. Anh ấy đã mất ba ngày để tự mày mò lại công thức, và sau hai mươi lần thử cuối cùng cũng ra được vị như ý, cháu nghĩ thế nào?”

“Thật hoàn hảo.”

“Giờ, cháu sẽ cảm thấy thế nào nếu không bao giờ có cơ hội ăn món bánh này lần nữa?”

“Cô chỉ cần mời cháu lên du thuyền của cô là được mà.”

“Đây không phải du thuyền của cô, Nicky. Không có gì thuộc về cô cả. Và, cô sẽ phải tụng điều này mỗi ngày trong suốt cuộc đời của mình.”

Bảy Đường Belmont

•

Singapore, 1 tháng 3, 2013

Người đàn ông, với khẩu súng trong tay, gõ gõ vào cửa kính đen chiếc Bentley Arnage của Carol Tai. “Làm ơn hạ cửa kính xuống.” - Anh ta nói một cách thô lỗ.

Khi cửa sổ vừa hạ xuống, người đàn ông nhìn vào trong xe, cẩn thận xem xét Carol và Eleanor Young đang ngồi phía sau.

“Làm ơn cho xem thiệp mời.” - Anh ta nói tiếp, xoè bàn tay đeo găng Kevlar. Carol đưa ra mấy chiếc thẻ kim loại.

“Vui lòng mở túi xách của các vị để sẵn sàng kiểm tra khi tới lối vào.” - Người đàn ông hướng dẫn, ra hiệu cho người tài xế của Carol lái xe đi. Sau khi vượt qua hàng rào an ninh, họ thấy mình hoà vào một hàng những chiếc sedan đời mới khác đang nối đuôi nhau cố gắng tiến về phía ngôi nhà với cửa trước được sơn màu đỏ trên đường Belmont.

“Ôi trời, nếu mà tôi biết trước được là lay chay⁵⁶ như thế này, tôi sẽ không thèm đến đâu.” - Carol than phiền.

“Tôi đã nói với bà rằng nó không đáng để chúng ta phải đau đầu như này.” - Eleanor nói, nhìn chăm chăm vào dòng xe kẹt cứng và nghĩ về bữa tiệc trà trang sức của bà Singh vào mấy ngày trước. Gayatri Singh, con gái út của một hoàng tử Ấn Độ, sở hữu một trong những bộ sưu tập đồ trang sức huyền thoại của Singapore, nói rằng bà có hai đối thủ là Lee Yong Chien và Shang Su Yi. Mỗi năm bà sẽ về thăm Ấn Độ và trở lại với cả loạt các nữ trang mới được thừa hưởng từ người mẹ ngày càng già của mình. Bắt đầu từ những năm 1960, bà đã bắt đầu mời những người bạn thân thiết của mình – các phụ nữ tới từ những gia đình ưu tú của Singapore – tới thưởng thức tiệc trà để “ăn mừng” cho những món trang sức không giá trị lắm của bà.

“Không khí những buổi tiệc trà trước đây của bà Singh thật thoải mái. Chỉ có

những người phụ nữ đẹp để mặc sari ngồi quanh trong phòng khách. Mọi người lần lượt xem các món trang sức của bà Singh trong khi tán gẫu và nhâm nhi những đồ ngọt của Ấn Độ.” - Eleanor nhớ lại.

Carol quan sát một hàng dài những người đang cố đợi để được đi qua cửa trước. “Trời ạ, mấy người phụ nữ ăn mặc như thế họ đang chuẩn bị đi dự tiệc Cocktail kia là ai vậy?”

“Họ đều là những người mới. Những kẻ chưa ai từng được nghe đến – chủ yếu là người Chindos⁵⁷.” - Eleanor khịt mũi.

Kể từ khi bà Singh bị mất hứng trong việc đếm số cara và bắt đầu dành nhiều thời gian ở Ấn Độ để học kinh thánh Vedic, con dâu của bà là Sarita – một cựu nữ diễn viên Bollywood – đã đảm trách công việc này, và từ tiệc trà ấm cúng cô đã phát triển nó lên thành một buổi triển lãm từ thiện cao cấp với mục đích quyên góp cho bất cứ vấn đề gì có thể. Sự kiện này được các tạp chí báo ảnh hết sức quan tâm, và bất kỳ ai có khả năng trả lệ phí vào cửa đắt đỏ đều được trao cho đặc quyền bước vào căn biệt thự kiểu mới vô cùng sang trọng của bà Singh và nhìn ngắm bộ sưu tập nữ trang khá phù hợp với một số triển lãm theo chủ đề đặc biệt ngày nay.

Chương trình năm nay được dành cho các tác phẩm đặc biệt của nghệ nhân kim hoàn nổi tiếng người Na Uy - Tone Vigeland, và giống như Lorena Lim, Nadine Shaw và Daisy Foo đang nhìn chăm chú vào tủ kính trong phòng trưng bày được cải tạo từ phòng đánh bóng bàn cũ trước đây, Nadine không thể không biểu lộ sự khiếp đảm của mình. “Trời đất, ai mà muốn nhìn thấy cả mấy cái gow sai⁵⁸ của những người Bắc Âu này? Tôi cứ nghĩ mình sẽ được thấy một vài món đồ trang sức của bà Singh chứ.”

“Nói nhỏ thôi! Cái người ang moh⁵⁹ ở phía kia là người phụ trách đấy. Rõ ràng là cô ấy đến từ bảo tàng Austin Cooper Design ở Newyork.” - Lorena cảnh báo.

“Ây da, dù có là Anderson Cooper tôi cũng chẳng quan tâm! Ai mà muốn bỏ ra tận năm trăm đô cho một chiếc vé chỉ để xem đồng đồ trang sức làm từ gi móng tay, tôi muốn đến để xem những viên hồng ngọc có kích thước bằng cả quả chôm chôm kia.”

“Nadine nói đúng. Quả là lãng phí tiền bạc, mặc dù chúng ta nhận được những tấm vé miễn phí từ ngân hàng OCBC của tôi.” - Daisy nói.

Ngay lúc đó, Eleanor bước vào phòng trưng bày, neho mắt vì ánh đèn quá rực rỡ khiến bà ngay lập tức phải đeo kính râm.

“Eleanor!” - Lorena ngạc nhiên nói. “Tôi không biết bà cũng đến đây!”

“Tôi không có ý định, nhưng Carol nhận được mấy tấm vé từ nhân viên ngân hàng UOB của bà ấy, và bà ấy thuyết phục tôi tới đây. Bà ấy muốn được vui vẻ lên.”

“Bà ấy ở đâu rồi?”

“Trong nhà vệ sinh chứ đâu. Bà biết là bà ấy bị yếu bàng quang mà.”

“Chà, nhưng ở đây cũng chả có gì để làm cho bà ấy vui vẻ lên được, trừ khi bà ấy muốn xem mấy đồ trang sức có thể làm người đeo mắc uốn ván.” - Daisy trả lời.

“Tôi đã nói với Carol là việc này chỉ làm lãng phí thời gian thôi! Đạo này, Sarita Singh chỉ muốn gây ấn tượng với đám bạn bè nghệ sĩ quốc tế của cô ta thôi. Ba năm trước, cô ta từng mời tôi, Felicity, và Astrid tới để xem đồng hồ trang sức trong tang lễ thời Victoria. Chả có gì ngoài hồ phách đen và trâm cài làm từ tóc của người chết. *Hak sei yen!*⁶⁰ Chỉ mỗi Astrid là đánh giá cao nó.”

“Để tôi nói cho bà biết điều gì khiến tôi đánh giá cao ngay lúc này, – chính là chiếc túi Birkin mới của bà đấy! Tôi chưa bao giờ nghĩ bà sẽ mua nó. Chẳng phải bà đã nói rằng chỉ có người đại lục mới mang túi xách như thế sao?” - Nadine hỏi.

“Bà nói rất đúng, – đây là một món quà từ bà Bao Shaoyen.”

“Wah, ah nee bo miah!⁶¹ Tôi đã nói với bà rằng gia đình đó rất giàu có mà.” - Daisy nói.

“Chà, bà nói đúng, gia đình Bao giàu tới mức vượt xa cả tưởng tượng của tôi.

Lạy Chúa, tôi đã chứng kiến cái cách mà họ tiêu tiền mấy tháng nay khi họ ở đây! Nadine, nếu bà nghĩ Francesca nhà bà đã là chi tiêu phung phí thì bà nên trông thấy cách Carlton đốt tiền. Tôi chưa bao giờ thấy một anh chàng bị ám ảnh bởi mấy chiếc xe như thế trong đời! Lúc đầu mẹ cậu ta thề sẽ không bao giờ để cậu ta đặt chân vào bất cứ chiếc xe thể thao nào nữa, nhưng mỗi lần tôi đến đó lại có một chiếc xe mới được trưng tại nhà để xe trên cao của họ. Hình như cậu ấy còn vận chuyển chúng về Trung Quốc nữa. Cậu ấy tuyên bố sẽ kiếm được đồng lợi nhuận ketch xù bằng cách bán chúng cho bạn bè của mình.”

“Chà, nghe có vẻ như Carlton đã hồi phục rất tốt!” - Lorena nói.

“Đúng vậy, cậu ấy thậm chí còn không cần dùng nạng nữa. À, trong trường hợp bà vẫn nghĩ rằng muốn mai mối cậu ta cho Tiffany, bà nên dừng lại. Có lẽ cậu ấy đã có bạn gái rồi. Một cô người mẫu hay gì đó, – cô ta sống ở Thượng Hải nhưng thường bay qua đây để thăm cậu ấy vào mỗi cuối tuần.”

“Carlton thực sự rất đẹp trai và sáng giá, nên dĩ nhiên sẽ có cả hàng dài các cô gái cố gắng tiếp cận cậu ấy thôi.” - Nadine nói.

“Cậu ấy đúng là rất tiềm năng, và tôi có thể hiểu được tại sao Shaoyen lại mất ngủ vì con trai mình như thế. Bà ấy nói với tôi rằng vài tháng vừa qua là thời gian thư giãn nhất mà bà ấy có được trong nhiều năm trở lại đây. Bà ấy còn sợ rằng một khi Carlton đã hoàn toàn bình phục và họ trở về Trung Quốc, sẽ rất khó để quản lý cậu ấy.

Hạ giọng, Lorena hỏi, “Nhân tiện nhắc tới Trung Quốc, bà đã gặp ông Wong chưa?”

“Dĩ nhiên, Ấy dà, ông Wong đó tăng cân nhiều quá. Tôi nghĩ việc điều tra bí mật đúng là *zheen ho seng lee*.”⁶²

“Vậy mọi chuyện đều tốt đúng không? Bà đã đọc qua hồ sơ chưa?”

“Tôi đọc rồi. Và bà sẽ không tin những điều mà tôi biết về gia đình Bao đầu.” - Eleanor nói với một nụ cười mỉm.

“Gì? Gì thế?” - Lorena hỏi, nghiêng người lại gần hơn.

Ngay lúc đó, bà Carol bước vào phòng trưng bày và đi thẳng tới chỗ Lorena và Eleanor. “Trời ạ, có một hàng dài trước nhà vệ sinh. Buổi triển lãm thế nào?”

Daisy nắm lấy cánh tay bà ta và nói, “Tôi nghĩ là có nhiều thứ để xem trong *jambun*⁶³ hơn là buổi triển lãm này. Qua bên kia xem đồ ăn có ổn hơn không. Tôi hi vọng họ có bánh gối chiên cay.”

Khi những người phụ nữ kéo nhau đi xuống lối dẫn tới phòng ăn, họ gặp một phụ nữ Ấn Độ với mái tóc bạc trắng mặc một bộ sari màu da đơn giản đi ra từ một căn phòng. “Eleanor Young phải không, trông bà thật là bí hiểm với chiếc kính râm đó?” Người phụ nữ hỏi với giọng du dương đầy thanh nhã.

Eleanor vội bỏ kính ra trả lời. “À, bà Singh! Tôi không hề biết là bà đã trở về thành phố.”

“Vâng, vâng. Tôi chỉ cố tránh khỏi đám đông ồn ào thôi. Đạo này cụ Su Yi thế nào rồi? Tôi đã bỏ lỡ buổi tiệc Chap Goh Meh⁶⁴ của bà ấy.”

“Mẹ tôi vẫn khỏe.”

“Tốt, tốt. Tôi rất muốn tới thăm cụ từ lúc tôi trở về từ Cooch Behar, nhưng từ bấy tới nay tôi vẫn đang bị lệch múi giờ quá. Nicky thì sao rồi? Cậu ấy có về ăn tết không?”

“Năm nay thì không.” - Eleanor nói, nở một nụ cười gượng gạo.

Bà Singh trao cho Eleanor một cái nhìn đầy cảm thông. “Chà, tôi nghĩ là cậu ấy sẽ về vào năm tới.”

“Vâng dĩ nhiên rồi.” - Eleanor nói, và bắt đầu giới thiệu những người phụ nữ với nhau. Bà Singh gật đầu ân cần chào mọi người. “Mọi người có thấy thú vị với buổi triển lãm của con dâu tôi không?”

“Nó rất thú vị.” - Daisy nói.

“Thành thật mà nói, tôi thích những buổi triển lãm ngày xưa khi bà chỉ trưng bày bộ trang sức của riêng bà hơn.” - Eleanor trả lời một cách liêu lĩnh.

“Đi với tôi nào.” - Bà Singh nói với một nụ cười bí hiểm. Bà dẫn những người phụ nữ lên một cầu thang phía sau và đi xuống một lối đi khác treo đầy những bức chân dung về thời kỳ đế quốc Mughal của hoàng gia Ấn độ trong khung cổ mạ vàng. Chẳng mấy chốc, họ đến một cánh cửa trang trí công phu khảm ngọc lam và vỏ trai, được một cảnh sát người Ấn bảo vệ. “Đừng nói với Sarita, nhưng tôi quyết định tổ chức riêng một buổi party của mình.” - Bà nói và đưa tay mở cánh cửa.

Bên trong có lẽ là phòng khách riêng của bà Singh, một không gian thoáng đãng mở ra một hàng hiên xanh mát với những cây chanh um tùm. Một người quản gia mang ra những tách trà Ấn Độ bốc hơi nghi ngút, trong khi một nhạc công đàn sitar ngồi trong góc đang chơi một giai điệu nhẹ nhàng, say mê. Một số người phụ nữ mặc những bộ sari lóng lánh đang ngả người trên mấy chiếc trường kỷ màu tím đậm, ăn món ladoos ngọt ngào, trong khi những người khác lại đang ngồi bắt chéo chân trên thảm lụa Kashmir và chiêm ngưỡng những đồ trang sức hàng nổi hàng trong những khay nhung màu xanh lá cây lớn ở giữa sàn. Khung cảnh làm người ta liên tưởng tới bữa tiệc pajama trong hầm của Harry Winston vậy.

Hầm của Daisy và Nadine như chực rớt xuống và ngay cả Lorena – người có gia đình sở hữu cả một chuỗi các cửa hàng kim hoàn quốc tế cũng không thể không bị ấn tượng với sự đa dạng và tuyệt vời của bộ sưu tập này. Tính sơ cũng thấy được đồng đồ trang sức trước mặt họ phải có giá tới hàng trăm triệu đô la.

Bà Singh bước vào phòng như một cơn gió nhẹ, với tà áo dài quét đất. “Vào đi các quý cô. Đừng xấu hổ, cứ tự nhiên như ở nhà nhé.”

“Bà chắc chứ?” - Nadine hỏi, trống ngực đập thành thịch.

“Vâng, vâng. Về đồ trang sức quan điểm của tôi khá giống tư tưởng của Elizabeth Taylor. Đồ trang sức nên được đeo lên người và tận hưởng nó, chứ không phải để nhìn ngắm sau lớp kính.”

Trước khi bà Singh có thể kết thúc câu nói của mình, Nadine theo bản năng đã vồ lấy một trong những sợi dây chuyền lớn nhất được trưng bày – là một vòng đeo cổ gồm 12 chuỗi ngọc trai và các viên kim cương cỡ đại. “Ôi Chúa ơi, sợi dây chuyền này thật khủng quá!”

“Đúng thế, quả là có chút ngớ ngẩn. Có thể bà không tin nhưng Garrard đã chế tác nó cho ông nội của tôi nhân lễ kỷ niệm của Nữ hoàng Victoria, lúc đó ông ấy nặng cỡ tạ rưỡi, chuỗi hạt này phủ lên toàn bộ bụng khi ông đeo chúng. Nhưng bây giờ thì làm gì có ai dám đeo một thứ như thế lên người khi ra ngoài chứ?” - Bà Singh nói trong khi cố gắng để cài khoá chiếc vòng ngọc trai khổng lồ một cách kỳ quặc phía sau cổ của Nadine.

“Nhìn này!” - Nadine hào hứng nói, có một chút nước rãi xuất hiện ở khoé miệng khi bà nhìn chăm chăm vào hình ảnh của mình trong tấm gương lớn. Toàn bộ thân hình của bà ấy bị bao phủ trong kim cương và ngọc trai.

“Chỉ cần đeo nó trên người khoảng hơn mười lăm phút là cô sẽ bị đau lưng ê ẩm đấy.” - Bà Singh cảnh báo.

“Ồ, điều đó cũng đáng giá mà!” - Ngực Nadine đập phập phồng khi tiếp tục đeo thử một chuỗi hồng ngọc với các viên lớn.

“Tôi thích cái này.” - Daisy nói và lấy ra một chiếc trâm tinh tế hình lông công được khảm bằng ngọc lưu ly, ngọc lục bảo và ngọc bích, giống y chang màu lông công thật.

Bà Singh mỉm cười. “Đó là của mẹ tôi. Thương hiệu Cartier thiết kế riêng cho bà ấy vào đầu những năm 1920. Tôi nhớ bà đã cài nó lên tóc của mình!”

Hai cô hầu gái bước vào mang theo một tô gulab jamun⁶⁵ mới nấu, và các quý bà bắt đầu thưởng thức món ăn ngọt ngào ở góc của căn phòng. Chỉ với hai miếng, Carol đã hoàn thành món tráng miệng của mình, sau đó nhìn vào chiếc bát bằng bạc một cách thất vọng. “Tôi cứ nghĩ những điều này sẽ làm cho tôi hạnh phúc hơn, nhưng đáng ra tôi nên đi nhà thờ mới phải.”

“Ây da, có chuyện gì vậy, Carol?” - Lorena hỏi.

“Nghĩ mà xem, lah. Nó là con trai của tôi. Thế mà kể từ khi Dato chết, tôi gần như không gặp hay nghe được tin tức gì từ Bernard. Cứ như thể tôi không còn trên cõi đời này nữa vậy. Từ lúc cháu gái tôi sinh đến giờ, tôi mới chỉ được gặp đúng hai lần – lần đầu tại bệnh viện Gleneagles và lần thứ hai khi bọn nó về dự đám tang của Dato. Bây giờ Bernard thậm chí còn không thèm gọi lại cho tôi. Cô giúp việc nói với tôi rằng thằng bé vẫn ở Macau nhưng vợ

của nó thì thường bay khắp nơi suốt. Con của nó mới chỉ ba tuổi nhưng đã bị bỏ mặc! Hàng tuần mỗi khi tôi mở các tờ báo ra là chỉ bắt gặp các tin tức về mấy buổi tiệc tùng của cô ta, hay tin về việc cô ta lại mua sắm thêm thứ gì mới. Các bà đã nghe về chuyện cô ta mua mấy bức tranh có giá tới gần hai trăm triệu đô chưa?”

Daisy nhìn một cách đầy cảm thông. “Ài da, Carol, tôi đã phải mất nhiều năm để học được cách bỏ ngoài tai và bỏ đi mấy chuyện về việc đốt tiền của con tôi. Wah mai chup.⁶⁶ Bà cứ để cho chúng nó tự thân vận động. Rồi chúng nó sẽ đủ khả năng để lo liệu.”

“Nhưng đó cũng chính là điều mà tôi lo lắng, – chúng không thể tự lo liệu được. Tôi không hiểu chúng đã lấy được số tiền này từ đâu?”

“Chẳng phải là Bernard đã được thừa hưởng lại toàn bộ việc kinh doanh sau khi Dato chết sao?” - Nadine hỏi, bất chợt cảm thấy câu chuyện của Carol trở nên thú vị hơn mấy thứ vàng bạc đá quý mà bà đang cầm.

“Dĩ nhiên là không. Bà nghĩ rằng chồng tôi ngu ngốc tới mức trao hết quyền hành cho Bernard trong khi tôi vẫn còn sống sờ sờ ra sao? Ông ấy biết thằng giặc giời đó sẽ dám bán đi ngôi nhà của tôi đang ở và đuổi tôi ra ngoài đường sống. Sau khi Bernard chạy sang Las Vegas để kết hôn cùng Kitty, Dato đã rất giận dữ. Ông ấy cấm tất cả mọi người không được đưa cho Bernard bất cứ khoản tiền nào và khoá hoàn toàn các ngân quỹ ủy thác của mình. Thằng bé không được chạm vào các khoản vốn mà chỉ được hưởng lợi tức hàng năm.”

“Vậy làm thế nào để hai đứa nó có thể mua được mấy bức tranh đó?” - Lorena hỏi.

“Có lẽ chúng phải trả bằng thấu chi. Tất cả các ngân hàng đều biết rằng thằng bé rồi sẽ được thừa kế một khoản khổng lồ, vì vậy họ sẽ sẵn lòng cho nó vay mượn ngay bây giờ.” - Eleanor đưa ra lời phỏng đoán trong khi ngắm nghía một con dao găm Ấn Độ khảm đá quý.

“Ầy dà, thật là mất mặt! Tôi không thể tưởng tượng được việc con trai mình vay nợ ngân hàng!” - Carol rên rỉ.

“Chà, nếu như bà chắc chắn là cậu ấy không có tiền thật, thì tôi có thể đảm

bảo vợ chồng cậu ấy sẽ làm như thế. Phillip cũng có một ông anh họ từng làm như thế. Ông ta sống như Sultan của Brunei, và chỉ khi cha của ông ta qua đời thì mới vỡ lẽ rằng ông ta đã thế chấp nhà và mọi thứ để phục vụ cho cuộc sống xa hoa của mình và hai cô người tình – một ở Hong Kong và một ở Đài Bắc!” - Eleanor nói.

“Bernard không hề có tiền. Thăng bé chỉ có khoảng 10 triệu một năm để sống.” - Carol khẳng định.

“Vậy chắc chúng phải vay nợ rất nhiều rồi, bởi vì Kitty hiện đang chi tiêu như một *siow tsah bor*⁶⁷.” - Daisy nói. “Bà đang nghịch cái gì thế, Elle?”

“Nó là một con dao găm Ấn Độ kì lạ.” - Eleanor trả lời. Món đồ bà Eleanor đang cầm là một con dao găm hai đầu đựng trong một vỏ bao nạm những viên đá quý nhiều màu sắc và khi Eleanor hất nhẹ chốt để mở một đầu, một con dao nhỏ sắc bén trượt ra. Nhìn quanh tìm chủ nhà, bà nói tiếp, “Bà Singh, hãy kể cho tôi nghe về thứ vũ khí nhỏ đáng yêu này đi.”

Bà Singh lúc đó đang ngồi trong góc kế bên chiếc trường kỷ để trò chuyện với một vị khách khác, ngoái lại nhìn một lúc.

“Ồ, nó không phải là vũ khí đâu. Nó là một vật phẩm tôn giáo Hindu rất cổ xưa. Cần thận đừng mở nó ra nhé Eleanor, nó là một điềm xấu! Thực ra thì bà không nên chạm vào nó. Có một linh hồn tà ác đang bị giam cầm trong đó bởi hai con dao, và một sự bất hạnh vô cùng lớn sẽ giáng xuống đầu đứa con đầu lòng của bà nếu bà giải phóng cho nó. Mà không ai trong chúng ta muốn điều xấu xảy ra với Nicky thân yêu phải không? Vậy nên hãy tránh xa nó ra.”

Những người phụ nữ thất kinh nhìn, trong khi Eleanor, lần đầu tiên trong đời, hoảng sợ không thốt nên lời.

TámDiamond Ballroom, khách sạn Ritz-Carlton

.

HONG KONG, 7 THÁNG 3, 2013

CHUYÊN MỤC “XÃ HỘI THƯỢNG LƯU” CỦA TẠP CHÍ PINNACLE

Thực hiện bởi Leonardo Lai

Đêm qua, rất nhiều ngôi sao nổi tiếng đã góp mặt và thắp sáng lễ kỷ niệm thường niên lần thứ 15 của Tiệc Khiêu Vũ Đình Cao Quỹ Ming Foudation. Đây là một sự kiện phi lợi nhuận do Connie Ming, người vợ đầu tiên của người giàu thứ nhì Hong Kong Ming Ka-Ching, tổ chức và những tấm vé trị giá 25.000 đô la Hong Kong cho mỗi ghế ngồi năm nay được bán rất nhanh sau khi có nguồn tin rằng Nữ công tước xứ Oxbridge, em họ của nữ hoàng Elizabeth Đệ Nhị, sẽ tham dự, và rằng Bộ Tứ Thiên Vương⁶⁸ cũng sẽ có mặt để biểu diễn cùng ca sĩ huyền thoại Tracy Kuan, người nhận được giải cống hiến Đình Cao năm nay.

Chủ đề năm nay là “Nicholas và Alexandra” - một cặp vợ chồng lãng mạn nhưng yếu mệnh của hoàng gia Nga, và thật không có khung cảnh nào hoàn hảo hơn phòng khiêu vũ của khách sạn Ritz-Carlton nằm trên tầng 3 của tòa nhà cao bậc nhất Hong Kong. Các vị khách đến để tìm không gian được tái hiện của “Mùa đông ở St. Petersburg” với một khoảng rộng mệnh mông trên trần nhà được treo kín các viên pha lê Swarovski. Những cây bạch dương được bao phủ trong “tuyết” và những quả trứng Phục Sinh cao ngất được đặt giữa các bàn. Oscar Liang, một kẻ lập dị trong làng ẩm thực Quảng Đông, vượt lên giới hạn bản thân bằng món thịt lợn kiểu Ekaterinburg ngon lành và đầy sáng tạo của mình – lợn sữa được nhồi tỷ mẩn lỗ chỗ bằng nấm truffle và vàng lá sau đó được quăng thẳng xuống một máng dẫn xuống hầm chứa để tắm rượu trước khi quay trên những hạt cà phê Nga.

Trong khung cảnh thần kỳ đó, giới quý tộc của Hong Kong đã mang đến

những trang sức lộng lẫy nhất của mình. Quý bà chủ nhà Connie Ming đã đeo một viên kim cương màu vàng hoàng yến quý giá và mặc một chiếc áo choàng đính cườm đen trắng hiệu Oscar de la Renta; Ada Poon đeo viên hồng ngọc nổi tiếng của gia tộc Poon hài hòa với chiếc váy sang trọng may từ vải chiffon màu hồng hiệu Elie Saab, và ngôi sao lớn nhất Trung Quốc, Phạm Đình Đình, đã thu hút sự chú ý trong chiếc váy trắng mỏng tang với phần thắt lưng kiểu đế chế, chiếc váy này đã từng được mặc một lần bởi Audrey Hepburn trong bộ phim Chiến tranh và Hoà bình. Anh em nhà Kai đã tham gia vào một cuộc chiến (một lần nữa), và một cuộc khủng hoảng đã được xoay hướng khi bà Y. K. Loong bị đưa đến nhằm bàn nơi những đứa trẻ trong gia đình thứ hai của người chồng quá cố của bà đang ngồi (vụ kiện tụng tranh chấp tài sản bắt đầu được xử lại vào cuối tháng này). Nhưng tất cả dường như đã bị lu mờ hoàn toàn lúc Tracy Kuan tiến vào trên một chiếc xe trượt tuyết tuần lộc được kéo bởi tám nam người mẫu ở trần thân hình sáu múi nóng bỏng trong trang phục của dân Cossack. Tracy, trong bộ áo Cooxê bằng da màu trắng hiệu Alexander McQueen mê hoặc khán giả bởi phần hát cùng Bộ Tứ Thiên Vương. Lần này họ thực sự đã hát live.

Michael Teo vinh dự được trao giải dành cho doanh nhân của năm, gã khổng lồ công nghệ ăn ảnh lồ bịch đã có một sự thành công nhanh chóng với lý do từng được nhắc đến rất nhiều lần. Sau khi giá cổ phiếu của công ty phần mềm nhỏ bé của gã bất ngờ tăng trưởng cao hơn cả núi Phú Sĩ hai năm về trước, Michael đã dùng số tiền thu được mở công ty đầu tư mạo hiểm của riêng mình, và đã giúp rất nhiều người mở ra những công ty khởi nghiệp công nghệ thành công nhất châu Á như Gong Simi, - một ứng dụng nhắn tin tiếng Anh Singapore. Nhưng câu hỏi lớn nhất của tôi là Michael đã giấu người vợ xinh đẹp người Singapore của mình ở đâu trong suốt thời gian qua? Astor Teo nhìn hoàn toàn hút hồn mọi người với đôi mắt nai to tròn và chiếc váy ren đen, mặc dù thể tôi nghĩ nên có nhiều hạt trang sức lấp lánh trên khuyên tai kim cương và ngọc màu xanh nước biển của cô ấy hơn. (Với số tiền khổng lồ mà chồng cô ấy kiếm được, đã đến lúc để cô ấy nâng cấp tủ đồ trang sức của mình!)

Ngài Francis Poon, người được trao giải Tấm Lòng Lương Thiện Đình Cao, đã nhận được một sự ngạc nhiên lớn nhất tối đó khi phu nhân Bernard Tai (Hay còn được biết đến là ngôi sao nhạc nhẹ Kitty Pong trước đây), sau khi bị xúc động từ phần thuyết trình đầy cảm động của ngài ấy về nhiệm vụ cứu

hộ y tế, đã vội vã lên sân khấu và gây sốc cho đám đông bằng cách công bố một món quà trị giá 20 triệu đô la cho quỹ của ngài Francis Poon! Bà Tai mặc một chiếc áo khoác chiếm sóng sân khấu của Guo Pei, trông như một viên ngọc lục bảo trị giá hàng tỷ đô la với tà áo dài quét đất làm bằng lông công. Nhưng có vẻ như bà ấy sẽ không cần tới bất kỳ chiếc lông nào để bay lên một tầm cao mới trong xã hội.

Astrid ngồi trong một chiếc ghế bành tại phòng chờ SilverKris của Sân bay Quốc tế Hong Kong, chờ giờ lên chuyến bay tới Los Angeles. Cô lấy iPad ra để kiểm tra e-mail lần cuối, và một tin nhắn xuất hiện tức thời.

CHARLIE WU: Rất vui được gặp em tối qua.

ASTRID LEONG TEO: Em cũng vậy.

CW: Hôm nay em dự định làm gì? Có thể ăn trưa cùng anh không?

ALT: Xin lỗi nhưng giờ em ở sân bay rồi.

CW: Lại một chuyến đi ngắn!

ALT: Vâng, đó là lý do mà em không gọi anh trước. Đây là chuyến bay một chiều tới LA.

CW: Chồng em sắp mua thêm một công ty tại thung lũng Silicon tuần này nữa sao?

ALT: Không, chồng em đã trở lại Singapore. Em đang trên đường tới California dự lễ cưới của Nicky tại Montecito. (Suýt! Đây là một bí mật, và không ai trong gia đình biết được trừ em họ Alistair, em ấy sẽ đi cùng em.)

CW: Vậy cuối cùng Nicky cũng đã lấy cô gái mà mọi người không ngừng bàn tán mấy năm trước?

ALT: Vâng, là Rachel. Cô ấy rất tuyệt.

CW: Chuyển lời chúc mừng của anh tới cậu ấy nhé. Michael sẽ không tới dự

đám cưới sao?

ALT: Sẽ rất đáng ngờ nếu cả hai bọn em cùng bay sang Mỹ ngay sau chuyến đi vừa rồi. Nhân tiện, anh ấy rất vui mừng vì được gặp anh tối qua. Rõ ràng là anh ấy là một fan hâm mộ lớn của anh và không ngờ rằng được em giới thiệu với anh.

CW: Cậu ấy có biết rằng chúng ta từng đính hôn không!?!?

ALT: Dĩ nhiên rồi, nhưng em không nghĩ rằng anh ấy lưu điều đó vào đầu cho tối tối qua. Anh ấy giới thiệu anh với hội công nghệ của mình, và anh ấy thực sự không tưởng tượng được rằng chúng ta biết nhau. Anh thực sự đã làm tăng sự tín nhiệm của em.

CW: Cậu ấy là một người tốt. Và chúc mừng lần nữa về giải thưởng mà cậu ấy đạt được. Cậu ấy thực sự có những bước đi rất thông minh.

ALT: Anh nên tự nói với anh ấy như thế! Mà tại sao tối qua anh trầm tĩnh vậy?

CW: Anh sao?

ALT: Anh hầu như không nói gì cả và kiểu như chỉ đợi để chuồn khỏi đó vậy.

CW: Anh gắng tránh mặt Connie Ming, bà ấy đang cố để giao cho anh bao tiêu buổi khiêu vũ vào năm tới? Và anh đoán là do anh không nghĩ rằng sẽ gặp em ở đó.

ALT: Tất nhiên em sẽ ở đó để hỗ trợ Michael!

CW: Ừ, nhưng anh nghĩ em sẽ không tới dự đêm từ thiện, đặc biệt là ở Hong Kong. Không phải quy tắc của gia đình em là không tham dự các sự kiện lớn này?

ALT: Bây giờ luật lệ đó đã thoải mái hơn khi em chỉ là một bà nội trợ nhàn chán. Khi em còn trẻ, ba mẹ em không muốn những bức ảnh của em xuất hiện khắp mọi nơi vì lý do an ninh có phần hoang tưởng của họ, và họ cũng không muốn em kết giao với đám đông tiệc tùng phóng đảng – mà mẹ gọi là

“Thùng rác Trung Quốc Quốc Tế”.

CW: Những người như anh sao.

ALT: Ha ha!

CW: Tối qua thực sự rất tệ. Có rất nhiều người mà mẹ em sẽ không thể chấp nhận được.

ALT: Nó đâu có quá tệ.

CW: Thật sao? Anh thấy em ngồi ở bàn của Ada Poon.

ALT: Được rồi, em thú nhận – nó thực sự kinh khủng.

CW: Hahaha!

ALT: Ada và tai tai⁶⁹ của bà ấy hoàn toàn bơ em cả giờ đầu tiên.

CW: Em có nói với họ em tới từ Singapore?

ALT: Tiểu sử của Michael có trong chương trình và tất cả mọi người đều biết em là vợ của anh ấy. Em biết là người Hong Kong đã trở nên hơi nhạy cảm kể từ khi sân bay của Singapore được bình chọn là tốt nhất thế giới.

CW: Theo ý kiến của anh, bọn anh vẫn có khu mua sắm tốt hơn ở sân bay. Ai mà cần một rạp chiếu phim miễn phí hay một khu vườn phong lan khi mình có thể đi từ Loewe tới Longchamp chỉ với mười bước chân? Dù sao thì lý do chính mà mấy người phụ nữ đó xa cách em là bởi vì em không tới nhà thờ St. Paul, nhà thờ St. Stephen hay Giáo phận. Họ hoàn toàn không biết được xếp hạng của em trong hệ thống phân cấp của họ.

AWL. Nhưng như thế thật thiếu lịch sự. Chúng ta đang ở trong một sự kiện từ thiện mà. Mấy người phụ nữ đó không ngừng khoe khoang về các khoản tiền phạt rất lớn mà họ phải trả cho các hoạt động bất hợp pháp của họ. Nó thật là chán ngắt. Thế mà sau bài phát biểu, khi nữ công tước tới chỗ em và hỏi, “Astrid! Ta cũng đoán là cháu! Cháu đang làm gì ở đây vậy? Ta sẽ ăn trưa với bố mẹ cháu vào tuần tới tại Stoker và Amanda. Cháu sẽ tới

Chatsworth chứ?” Và chỉ cần có thế. Đột nhiên mấy tai tai đó sán lại với em.

CW: Anh biết là họ sẽ thế!

ALT: Phụ nữ Hong Kong khiến em như bị thôi miên. Phong cách ở đây thực sự rất là khác so với Singapore. Thật ngoạn mục khi được chứng kiến. Em không nghĩ mình được nhìn thấy QUÁ NHIỀU đồ trang sức trong một căn phòng cùng lúc như thế. Cảm giác như đang ở thời cách mạng Nga, khi tất cả các quý tộc cố mang theo mọi thứ trang sức mà họ có, thậm chí còn khâu cả vào quần áo khi họ rời khỏi đất nước.

CW: Họ đúng là đã xếp nó thành đồng đúng không? Em nghĩ thế nào về tất cả những mũ miện của họ?

ALT: Em không nghĩ là phụ nữ nên đeo vương miện, trừ khi nó được truyền trong gia đình cô ấy từ nhiều thế hệ.

CW: Không biết là em đã xem bài báo lá cải mới chưa, có một tên ngớ ngẩn Leonardo Lai....

ALT: Haha, rồi! Em họ Cecilia có gửi cho em bài báo đó.

CW: Rõ ràng tên Leonardo đó vẫn chưa biết em là ai, hẳn còn viết sai cả tên của em, nhưng anh ta đang lo ngại về việc em không có đủ trang sức để đeo. Haha!

ALT: Em thấy mừng vì anh ta đã viết sai chính tả tên em! Chứ không mẹ sẽ rất tức giận nếu thấy tên em trên mấy tờ báo lá cải. Em đoán rằng Leonardo không bị ấn tượng bởi những tác phẩm từ bộ sưu tập Hoàng gia thực sự. Bông tai của em từng thuộc về hoàng hậu Maria Feodorovna.

CW: Tất nhiên rồi. Nhưng anh đã nhận ra chúng ngay lập tức – chúng giống như món đồ anh đã mua tặng em những ngày chúng ta còn ở London, tại một cửa hàng trang sức kiểu cổ nhỏ bé ở Burlington Arcade mà em yêu thích. Không cần tranh cãi thêm gì cả, anh thấy em là người phụ nữ mặc đẹp nhất buổi khiêu vũ.

ALT: Anh thật ngọt ngào. Nhưng thôi nào, em đâu có phục sức đặc biệt được

như mấy người hợp thời trang của Hong Kong. Em cũng không có mặc áo choàng theo phong cách của Catherine đại đế hay bất cứ ai.

CW: Em ăn mặc theo cách mà em muốn. Đó chính là lý do khiến cho em luôn trông rất tuyệt vời. Cả Kitty Pong nữa.

ALT: Buồn cười quá. Em thực sự nghĩ cô ấy trông rất tuyệt vời. Trông giống như Josephine Baker vậy.

CW: Cảm giác như cô ấy không mặc gì ngoại trừ mấy chiếc lông và những viên ngọc lục bảo vậy.

ALT: Chiếc váy cũng ấn tượng đó chứ. Nhưng chiếm sóng của Francis Poon thì thật đáng xấu hổ. Em đã sợ rằng ngài Francis già cả đáng thương đến lên cơn đau tim khi cô ấy phi thẳng lên sân khấu giăng lấy mic trong khi ngài ấy vẫn đang phát biểu.

CW: Ada Poon đáng nhẽ cũng nên nhảy lên sân khấu để tát Kitty Pong cho tỉnh ra như bất cứ người vợ ba biết cách cư xử nào nên làm.

ALT: Bà ấy quá nặng nề với mấy món đồ trang sức cho bất cứ cú nhảy nào.

CW: Anh rất thắc mắc điều gì đã xảy ra với Bernard Tai. Tại sao Kitty xuất hiện khắp mọi nơi mà không thấy cậu ấy? Cậu ấy còn sống không?

ALT: Có lẽ Kitty đã xích cậu ấy trong một ngục tối nào đó với một quả bóng bịt kín miệng!

CW: Astrid Leong! Em làm anh choáng quá!

ALT: Em xin lỗi. Có lẽ bởi vì gần đây em đã đọc quá nhiều truyện của Marquis de Sade. Mà e có thể hỏi là vợ anh đâu rồi không? Hình như em chưa được gặp Isabel Wu huyền thoại?

CW: Isabel quá gắt gỏng để đi tới những buổi tiệc như thế. Cô ấy chỉ tham dự hai đến ba buổi khiêu vũ cổ điển mỗi năm.

ALT: Haha! Những buổi khiêu vũ cổ điển. Em không hề muốn nói với anh về những điều em vừa bất chợt nghĩ tới!

CW: Ngài Francis Poon?

ALT: Anh thật tệ đó! Ồ em họ em đang vẫy em vào. Đến giờ lên máy bay rồi.

CW: Tại sao em vẫn bay máy chuyển bay thương mại, anh thật không hiểu nổi.

ALT: Bởi vì em là người nhà Leong, đó là lý do. Bố em nghĩ rằng thật đáng xấu hổ nếu gia đình bị bắt gặp dùng máy bay riêng, nhất là từ khi ông trở thành một công chức. Và theo quan điểm của ông, sử dụng máy bay thương mại lớn sẽ an toàn hơn nhiều so với bay bằng máy bay riêng nhỏ.

CW: Anh lại nghĩ rằng dùng máy bay riêng với phi hành đoàn chuyên nghiệp sẽ an toàn hơn nhiều. Em còn chỉ mất một nửa số thời gian và bớt bị mệt vì lệch múi giờ hơn.

ALT: Em chưa bao giờ bị lệch múi giờ cả, nhớ không? Ngoài ra thì nhà em không có tiền đâu, Charlie Wu.

CW: Cái này cũng buồn cười đó! Em có thể mời anh ăn sáng vào bất kỳ ngày nào khác nhé! Dù sao cũng chúc em có một chuyến bay thuận lợi.

ALT: Rất vui vì được tán gẫu với anh. Lần tới khi chúng ta ở HK: Em hứa sẽ báo với anh.

CW: Nhớ nhé.

ALT: Micheal và em sẽ mời anh ăn tối. Có một nhà hàng Teochew ở Nhà Hutchinson mà em họ em nhắc tới suốt.

CW: Không không không, nếu em tới chỗ anh thì anh phải mời chứ.

ALT: Em bị muộn chuyến bay rồi. XO.

Charlie tắt máy tính của mình và xoay ghế ra phía sau nhìn qua cửa sổ. Từ văn phòng trên tầng thứ năm mươi lăm tháp Wuthering, anh ấy có thể nhìn bao quát được toàn bộ bến cảng và những chuyến bay rời khỏi sân bay quốc tế Hong Kong. Anh nhìn chăm chăm vào đường chân trời, xem mọi chuyến bay đang cất cánh để tìm kiếm chiếc máy bay của Astrid. Mình không nên

gửi tin nhắn cho cô ấy, anh tự nói với bản thân mình. Không thể hiểu tại sao mình lại làm điều này với bản thân mình chứ? Mỗi khi mình nghe thấy giọng nói hay mỗi lần mình đọc email hay chỉ là nhắn tin với cô ấy nó đều như một sự tra tấn. Mình đã cố dừng lại. Mình đã cố để cô ấy một mình. Nhưng khi nhìn thấy cô ấy sau ngần ấy thời gian, khi cô ấy bước vào căn phòng dường như không có gì khác ngoài những sợi đăng-ten màu đen và làn da trần rục rờ, mình như đã bị mê hoặc bởi vẻ đẹp ấy.

Khi cuối cùng Charlie cũng nhìn thấy chiếc Airbus A380 hai tầng với những đường vạch màu vàng và xanh hải quân lướt qua bầu trời, anh thấy mình đang lấy điện thoại ra và gọi cho phi công riêng của mình. “Johnny à? Anh có thể chuẩn bị sẵn sàng cất cánh trong vòng một giờ không? Tôi cần phải đến Los Angeles.” Tôi muốn gây bất ngờ cho Astrid trong phòng chờ với hoa hồng đỏ, giống như những gì tôi đã làm trong thời sinh viên ở London. Lần này sẽ có năm trăm bông hồng đỏ chờ cô ấy xuống máy bay. Tôi sẽ đưa cô ấy tới Gjelina để ăn trưa, và sau đó có lẽ chúng tôi sẽ thuê một chiếc xe hơi và lái tới một nơi tuyệt vời bên bờ biển nào đó để nghỉ dưỡng trong một vài ngày. Nó cũng lại giống như những ngày xưa, khi chúng tôi thường bẻ vô lăng qua Pháp và lái xe trên khắp thung lũng Loire để khám phá những lâu đài cổ cùng với nhau, cùng đi nếm rượu vang. Ôi tôi đang nghĩ cái quái gì vậy? Tôi đã cưới Isabel còn Astrid cũng đã lấy Michael. Tôi đúng là thằng ngớ ngẩn nhất trên thế giới này. Trong một khoảnh khắc, một khoảnh khắc ngắn ngủi, tôi đã có cơ hội để giành lại cô ấy, khi người chồng bấp bênh của cô ấy tự ti vì bản thân quá nghèo khổ so với cô ấy, nhưng thay vào đó tôi lại mang cho hắn ta một vận may. Chúa ơi, không hiểu tôi đã nghĩ gì khi làm vậy? Và bây giờ thì họ đã trở về bên nhau, hạnh con mẹ nó phúc với tình yêu hoàn hảo chết tiệt. Còn tôi mắc kẹt ở đây, với một cô vợ ghét mình đến khôn khổ khôn nạn.

Chín Câu lạc bộ Locke

•

HONG KONG, 9 THÁNG 3, 2013

Kitty Pong tràn ngập vui sướng và hi vọng trong khi đứng giữa một thang máy đầy lén lút. Cô đã nghe về nơi này trong nhiều năm, và cuối cùng cô cũng có cơ hội được dùng bữa tại đây. Nằm trên tầng năm của một toà văn phòng ở đường Wyndham, Câu lạc bộ Locke là nơi dùng bữa độc nhất ở Hong Kong – thánh địa của các thánh địa – các thành viên hạn chế của câu lạc bộ này gồm toàn những người đứng đầu trong các lĩnh vực của xã hội Hong Kong và những người giàu có nhất trên thế giới - nhóm thường di chuyển khắp thế giới bằng máy bay riêng ấy. Không giống như những câu lạc bộ kín khác,⁷⁰ nơi mà danh tiếng hay tập ngân phiếu đầy cộp để dàng giúp bạn mua được thẻ hội viên, Locke có quy tắc riêng của mình. Nơi này thậm chí còn không có danh sách hội viên chờ được kết nạp. Bạn phải được mời tham dự từ chính hội đồng quản trị rất nghiêm ngặt và vô cùng bí mật. Thậm chí chỉ cần lộ ra rằng bạn đang quan tâm tới việc gia nhập hội thì bạn sẽ không bao giờ có cơ hội được mời tham gia nữa.

Quay trở lại những ngày khi cô chỉ đóng một vai nhỏ trong bộ phim truyền hình dài tập ủy mị Rất nhiều thứ tuyệt vời⁷¹, Kitty thường nghe lỏm Sammi Hui – Ngôi sao lớn nhất của chương trình khoe khoang về những bữa cô ta ăn tại Locke hay việc cô ta đã ngồi cùng phòng với nữ hoàng Bhutan và người tình mới của Leo Ming như thế nào. Kitty không thể chờ đợi thêm để nhìn thấy căn phòng xa hoa cô sẽ tới hôm nay, tận mắt nhìn những nhân vật đặc biệt quan trọng sẽ ngồi ở các bàn xung quanh cô. Và tất cả họ sẽ cùng thưởng thức món ăn đặc biệt của nhà hàng – súp rùa phục vụ trong những chiếc chén làm từ gỗ long não?

Quả là một sự may mắn khi cô được ngồi cùng bàn với Evangeline de Ayala tại buổi Khiêu vũ. Evangeline là người vợ trẻ quyến rũ của Pedro Paulo de Ayala, một trong những hậu duệ của gia tộc buôn bán bất động sản lâu đời nhất tại Philippines, và mặc dù cặp đôi này mới chuyển qua Hong Kong gần đây (từ London, nơi Pedro Paulo làm việc tại Rothschild's), nhưng những

mối quan hệ trong giới quý tộc của họ - đó là chưa nói tới danh tiếng - đã khiến họ trở thành những thành viên mới sáng giá tại câu lạc bộ. Evangeline dường như đã bị ấn tượng bởi khoản quyên góp khổng lồ của Kitty cho tổ chức của ngài Francis Poon, và cô ta ngỏ lời mời Kitty dùng bữa trưa tại Locke, Kitty đã rất kinh ngạc khi được mời. Sau tất cả, cô đã mất hai tháng để một bước trở thành nhà sưu tập nghệ thuật hàng đầu và là nhà từ thiện hàng đầu của Hong Kong.

Cánh cửa thang máy cuối cùng cũng chịu mở, và Kitty kiêu hãnh bước vào tiền sảnh của câu lạc bộ, những bức tường bằng gỗ mun bóng loáng và cầu thang lát đá cẩm thạch với tay vịn bằng thép đen vô cùng ấn tượng dẫn vào một phòng ăn đầy quyến rũ. Một trong những nhân viên tại quầy lễ tân mỉm cười với cô.

“Xin chào. Tôi có thể giúp gì cho cô?”

“À vâng, tôi có hẹn ăn trưa với Miss de Ayala.”

“Missus de Ayala?” - Người chủ nhà hàng sửa lại.

“À vâng ý tôi là Missus.” - Kitty lo lắng trả lời.

“Tôi sợ là cô ấy chưa tới đây. Cô vui lòng đợi trong phòng khách của chúng tôi và tôi sẽ dẫn cô vào phòng ăn khi nào cô ấy tới.”

Kitty bước vào một căn phòng với những bức tường bọc lụa và ngồi xuống giữa chiếc ghế sofa đỏ Le Corbusier với một dáng ngồi tinh tế nhất. Một vài người phụ nữ bước ra khỏi thang máy nhìn chăm chăm vào cô khi họ đi qua, và cô dám chắc đó là vì bộ đồ cô đã cẩn thận lựa chọn để mặc. Cô đã kén chọn một chiếc váy in hoa không tay đen và đỏ hiệu Giambattista Valli phối cùng một ví cầm tay đỏ có nút thắt hiệu Céline làm từ da cừu, và một đôi giày bít cùng tông đỏ hiệu Charlotte Olympia có khoá bằng vàng. Cô chỉ đeo duy nhất một món đồ trang sức là đôi bông tai ngọc ruby mài tròn của Solange Azagury – Partridge. Với một đường xẻ dọc táo bạo ở một bên thân váy trong một xã hội còn nhiều giới hạn về sự đoan trang nhưng cô vẫn dám thách thức tất cả những tai tai kiêu ngạo dám chỉ trích cô hôm nay.

Kitty không hề biết, một trong những người phụ nữ trong thang máy vừa nãy

chính là Roise Ho, chuẩn bị dùng bữa trưa với Ada Poon và một vài người bạn cũ cùng lớp tại trường Maryknoll. Roise gần như phát điên, lao vào phòng ăn vừa thở hổn hển vừa thông báo, “Các cô gái, mọi người không thể tưởng tượng được ai đang ngồi ngoài phòng khách bây giờ đâu. Mọi người được đoán ba lần. Nhanh nào!”

“Phải cho chúng mình một chút đầu mối chứ.” - Lainey Lui nói

“Cô ta mặc một chiếc váy in hoa, và cô ta từng phẫu thuật thu nhỏ ngực.”

“Trời đất, đó có phải là bạn gái đồng tính của Bebe Chow không?” - Tessa Chen đưa tay lên bịt miệng, hỏi.

“Không, còn hơn thế.”

“Hãy dà, nói cho bọn mình đi!” - Những người phụ nữ van nài.

“Là Kitty Pong!” - Roise thông báo một cách đắc thắng.

Mặt của Ada chuyển qua trắng bệch đầy kinh miệt.

Lainey thốt lên, “Mut laan yeah⁷²?” - Tại sao cô ta dám chường mặt ở đây sau mấy trò hề thị phi đó!”

“Người ngớ ngẩn nào đã mang cô ta tới đây chứ?”Tessa hỏi.

Ada chậm rãi đứng dậy khỏi bàn và cười mỉm với những người dùng bữa trưa cùng mình. “Các cậu có thể miễn cho tớ một phút thôi được không? Tiếp tục ăn đi chứ đừng để món súp rùa ngon lành này bị nguội mất.”

Evangeline de Ayala bước vào phòng khách trong một bộ váy suông màu trắng và đen hiệu Lanvin tuyệt đẹp và trao cho Kitty hai chiếc hôn lên má. “Vô cùng xin lỗi vì đã đến muộn, – chỉ tại tôi cứ quen với múi giờ ở Manila.”

“Không sao đâu. – Tôi cũng chỉ đang thưởng thức nghệ thuật thôi mà.” - Kitty trả lời một cách ân cần.

“Thật là tuyệt đúng không? Cô có sưu tập không?

“Tôi chỉ mới tập tành thôi, còn phải học hỏi nhiều.” - Kitty nói một cách khiêm tốn, trong bụng cảm thấy khó hiểu không biết có phải Evangeline chỉ là đang giả vờ không biết tới việc cô ta mới vừa mua một bức tranh đắt nhất châu Á không?

Hai người phụ nữ tiến tới quầy lễ tân cùng nhau, vẫn là người nhân viên lúc này giờ chào đón họ một cách nồng nhiệt. “Chào bà de Ayala. Bà đến dùng bữa tại chỗ chúng tôi hôm nay à?”

“Vâng, chỉ có hai chúng tôi thôi.” - Evangeline trả lời.

“Tuyệt quá, vui lòng đi theo tôi.” - Người nhân viên nói và hộ tống hai quý bà đi lên chiếc cầu thang đá cẩm thạch xoắn ốc. Khi họ bước vào phòng ăn, Kitty để ý thấy có rất nhiều người trở mắt nhìn họ một cách ngớ ngẩn. Viên quản lý của câu lạc bộ vội vã đi tới chỗ họ với một bộ dạng nghiêm trọng.

Hay quá, chắc anh ta đích thân tới để chào mừng mình tới câu lạc bộ. Kitty nghĩ thầm.

“Cô de Ayala, tôi vô cùng xin lỗi, nhưng có vẻ như đã có một lỗi nghiêm trọng với hệ thống đặt bàn trên máy tính của chúng tôi. Tôi sợ rằng chúng tôi đã bị đặt hết bàn và không thể phục vụ cô bữa trưa nay được.”

Người nhân viên có vẻ ngạc nhiên với thông báo của người quản lý nhưng không nói gì cả.

Evangeline trông khá bối rối. “Nhưng tôi đã đặt bàn từ hai ngày trước lận và không ai gọi tới thông báo cho tôi biết cả.”

“Vâng, tôi biết điều đó. Chúng tôi vô cùng xin lỗi, nhưng nếu cô cho phép, tôi đã đặt bàn khác cho cô ở nhà hàng Yung Kee trên đường Wellington. Họ có một chiếc bàn đáng yêu đang chờ cô, và cô hãy cho phép chúng tôi mời cô bữa trưa nay, để bù đắp cho sự bất tiện này.”

“Tôi nghĩ anh có thể sắp chỗ cho chúng tôi dùng bữa nhanh ở đây. Chúng tôi chỉ có hai người và tôi thấy vẫn còn một vài bàn trống bên cửa sổ.” - Evangeline hi vọng nói.

“Thật không may những bàn đó cũng đã được đặt trước. Một lần nữa, rất mong cô chấp nhận lời xin lỗi của chúng tôi, và hi vọng cô sẽ thích Yung Kee, ở đó họ có món ngỗng nướng tuyệt hảo.” - Người quản lý nói khi anh ta tiễn Kitty và Evangeline về phía cầu thang.

Khi họ rời khỏi câu lạc bộ, Evangeline vẫn còn bị lúng túng. “Thật kỳ lạ! Tôi vô cùng xin lỗi – chuyện tương tự như thế này chưa từng xảy ra trước đây. Nhưng câu lạc bộ Locke có những quy tắc vô cùng kỳ lạ. Bây giờ tôi sẽ nhắn tin cho lái xe báo kế hoạch thay đổi.” - Ngay khi Evangeline lôi điện thoại ra, cô thấy chồng mình đang gọi tới.

“Hey swithart⁷³, anh thế nào rồi? Có một chuyện vô cùng kỳ lạ vừa xảy ra, ...”

Evangeline thì thầm vào điện thoại. Rồi cô giật mình bởi một tràng chửi rủa thoá mạ phát ra từ phía đầu bên kia.

“Không gì cả! Bọn em có làm gì đâu!” - Cô nói bằng giọng phòng thủ.

Kitty có thể nghe được chồng của Evangeline vẫn đang tiếp tục rên rỉ.

“Hãy để em giải thích đã... em không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả.” - Evangeline vẫn lắp bắp qua điện thoại, gương mặt trở nên tái nhợt. Sau cùng cô buông điện thoại xuống và nhìn Kitty thất thần.

“Tôi xin lỗi, nhưng tôi thực sự cảm thấy không khỏe. Chúng ta có thể dời bữa trưa vào một hôm khác được không?”

“Dĩ nhiên rồi. Cô ổn chứ?” - Kitty hỏi, khá quan tâm tới người bạn mới của mình.

“Là chồng tôi gọi đấy. Thẻ thành viên của chúng tôi tại câu lạc bộ Locke vừa bị thu hồi.”

Sau khi lái xe tới đón Evangeline, Kitty đứng ở lề đường, cố gắng sắp xếp lại những điều vừa xảy ra. Cô đã tỉnh dậy vào sáng nay, cảm thấy vô cùng hạnh phúc và phấn khích, còn bây giờ cô đang cảm thấy chán nản vì kế hoạch ăn trưa của mình trở nên vô cùng tệ hại. Evangeline đáng thương. Điều tồi tệ

nào đã xảy ra với cô ấy không biết. Khi chuẩn bị gọi cho tài xế của mình, Kitty để ý tới một người phụ nữ với mái tóc xám, phục sức tuềnh toàng dường như đang mỉm cười với cô.

“Cô ổn chứ?” - Người phụ nữ hỏi.

“Vâng.” - Kitty trả lời, có chút bối rối. Không rõ cô đã gặp người này ở đâu đó chẳng?

“Tôi vừa mới dùng bữa ở Locke. Tôi có thể không giúp được gì nhưng có để ý tới sự cố vừa xảy ra trong phòng ăn.” - Người phụ nữ nói như một cách giới thiệu.

“Vâng, nó rất kỳ lạ đúng không? Tôi thực sự rất lấy làm tiếc cho bạn mình.”

“Như thế nào?”

“Cô ấy không hề nhận ra rằng mình đã bị mất thẻ thành viên ở câu lạc bộ nhưng cô ấy vẫn mời tôi tới dùng bữa. Tôi nghĩ rằng cô ấy đang cảm thấy vô cùng xấu hổ lúc này.”

“*Evangeline de Ayala* đã bị đá ra khỏi câu lạc bộ ư?” - Người phụ nữ nói một cách hoài nghi.

“Ồ, chị biết cô ấy sao? Vâng, ngay sau khi chúng tôi vừa rời khỏi câu lạc bộ, chồng cô ấy đã điện tới báo tin. Anh ta hẳn đã làm điều gì vô cùng sai trái với họ thì mới bị đá ra khỏi đó đột ngột như thế.”

Người phụ nữ ngừng lại một lúc, như thể chị ta đang cố gắng cân nhắc xem liệu Kitty có thực sự nghiêm túc không. “Tôi nghiệp, cô đã hiểu nhầm hoàn toàn rồi. Cô thực sự không biết tí gì về chuyện đã xảy ra đúng không? Trong lịch sử của câu lạc bộ, họ mới chỉ thu hồi thẻ thành viên đúng ba lần. Hôm nay là lần thứ tư. Nhà de Ayala rõ ràng đã bị đá ra khỏi nơi đó bởi vì Evangeline cố gắng dẫn cô tới câu lạc bộ.”

Kitty hoài nghi. “Là vì tôi sao? Thật là ngớ ngẩn! Đây là lần đầu tiên tôi đặt chân tới câu lạc bộ, tôi đã làm gì sai chứ?”

Người phụ nữ lắc đầu một cách ngao ngán. “Cô không nhận ra điều này

khiến tôi có chút buồn. Nhưng tôi nghĩ tôi có thể giúp cô.”

“Ý chị là gì khi chị bảo sẽ giúp tôi? Chị là ai vậy?”

“Tôi là Corinna Ko-Tung.”

“Là công viên Ko-Tung sao?”

“Phải, và đường Ko-Tung, và chái nhà Ko-Tung ở bệnh viện Mary Queen. Bây giờ thì đi theo tôi. Tôi biết cô đang đói meo. Tôi sẽ giải thích mọi thứ trên *Yum cha*.⁷⁴”

Corinna dẫn Kitty xuống phố On Lan và đi vào con hẻm phía sau tháp New World.

Lên ba tầng thang máy, họ đi vào từ cửa sau của nhà hàng Tsui Hang Village, nơi các nhân vật quan trọng (VIP) có thể đi qua mà không bị gây chú ý.

Người quản lý nhận ra Corinna ngay lập tức và vội vã lao ra tiếp đón, anh ta cúi đầu rất thấp nói. “Cô Ko-Tung, thật vinh hạnh khi cô tới dùng bữa ở chỗ chúng tôi hôm nay.”

“Cám ơn anh Tong, có thể sắp xếp cho chúng tôi một phòng riêng được không?”

“Chắc chắn rồi. Làm ơn đi theo tôi. Mẹ của cô dạo này thế nào rồi? Gửi giúp tôi lời hỏi thăm tới bà nhé.” - Người quản lý hỏi thăm một cách nồng nhiệt trong khi hộ tống họ xuống hành lang.

Hai người phụ nữ được đưa đến một phòng ăn riêng được trang trí tông màu be tinh tế, có một chiếc bàn tròn lớn giữa phòng và một ti-vi màn hình phẳng treo dọc bức tường đang phát kênh CNBC nhưng hoàn toàn tắt tiếng.

“Tôi sẽ thông báo cho bếp trưởng của chúng tôi rằng cô đang ở đây, – tôi chắc chắn rằng anh ấy sẽ muốn nấu những món ăn đặc biệt nhất cho cô.”

“Xin cám ơn anh ấy trước. Bây giờ anh có thể vui lòng tắt ti-vi đi được không? Corinna yêu cầu.

“Ôi dĩ nhiên rồi, tôi xin lỗi.” - Người quản lý nói, lập tức nhào tới chỗ cái điều khiển như kiểu đó là thứ chướng mắt nhất trên cái thế giới này.

Sau khi khăn ăn được phục vụ theo đúng như nghi lễ và người phụ vụ cuối cùng cũng rời đi sau khi rót hai cốc trà, Kitty hỏi, “Chị thường tới đây sao.”

“Tôi đã không tới đây một thời gian. Nhưng tôi nghĩ đây là một nơi thoải mái để chúng ta có thể nói chuyện tự nhiên.”

“Họ luôn phục vụ chị chu đáo thế à?”

“Nói chung là thế. Có lẽ do gia đình chúng tôi sở hữu mảnh đất để xây toà tháp này.”

Kitty bị ấn tượng sâu sắc. Dù đã trở thành phu nhân Bernard Tai, cô cũng chưa bao giờ được đối xử một cách tôn trọng như thế ở bất kỳ đâu. “VẬY chị thực sự cho rằng nhà de Ayala bị đá ra khỏi câu lạc bộ đó là vì tôi?”

“Tôi không nghĩ – mà là tôi biết.” - Corinna trả lời. “Ana Poon là ủy viên thường trực của Câu lạc bộ.”

“Nhưng tại sao bà ấy lại chống lại tôi? Tôi còn ủng hộ một khoản khổng lồ cho quỹ của chồng bà ấy kia mà.”

Corinna thở dài. Điều này quả thực khó khăn hơn cô tưởng. “Tôi không có mặt ở buổi vũ hội, vì tôi thường không tới mấy sự kiện kiểu đó, nhưng sáng hôm sau điện thoại của tôi đổ chuông liên tục. Mọi người đều bàn tán về những gì mà cô đã làm.”

“Tôi đã làm gì sai?”

“Cô đã xúc phạm gia đình Poon.”

“Nhưng tôi chỉ cố gắng hào phóng thôi mà...”

“Có thể là cô nghĩ như thế, nhưng mọi người đều thấy theo một chiều hướng khác. Quý ngài Francis Poon đã tám mươi sáu tuổi và ngài ấy được tất cả mọi người tôn kính. Giải thưởng đó là một khoảnh khắc quan trọng với ngài ấy, là dấu ấn của công việc thiện nguyện suốt cả thập kỷ, nhưng cô đã xông vào sân

khẩu và công bố số tiền khá lớn của cô ở giữa bài phát biểu của ông ấy, đó thực sự là một sự sỉ nhục vô cùng lớn. Cô đã xúc phạm gia đình, bạn bè và quan trọng nhất là vợ của ông ấy. Đó cũng là sự kiện dành cho Ada, và cô đã cướp ánh đèn sân khấu từ cô ấy.

“Tôi không hề chú ý làm điều đó.” - Kitty đáp lại.

“Thành thật với bản thân mình một chút đi nào Kitty. Dĩ nhiên là cô có ý đó. Cô mong muốn tất cả mọi sự chú ý đều đổ lên mình, giống như việc cô mua lại bức tranh “*Cung điện thập bát hoàn*” vậy. Tuy nhiên trong khi đám đông tại nhà đấu giá Christie có thể đánh giá cao mấy trò vui đó thì xã hội Hong Kong lại không. Hành động của cô trong mấy tháng vừa qua được xem là không có gì ngoài những nỗ lực trắng trợn để đánh bóng tên tuổi.”

Kitty phẫn nộ. “Chị Ko-Tung, tôi biết chính xác những gì tôi đang làm. Chỉ cần tìm kiếm tên tôi trên Baidu. Và nhìn vào tất cả các tờ báo và tạp chí. Ngay cả các blogger và báo lá cải đều không ngừng viết về tôi. Ảnh của tôi xuất hiện đều trên tất cả các tạp chí hàng tháng. Tôi cũng đã thay đổi phong cách của mình trong năm qua và tuần trước tờ Orange Daily đã dành hẳn ba trang để đăng hình ảnh trên thảm đỏ của tôi.”

Corinna lắc đầu ngán ngẫm. “Cô không thấy rằng những tạp chí đó chỉ đang kiếm lời từ cô thôi sao? Đúng là đa phần độc giả thuộc tầng lớp trung lưu của *Orange Daily* sống ở Yau Ma Tei sẽ nghĩ rằng cuộc sống của cô là một giấc mơ có thực, nhưng ở tầng lớp cao hơn của xã hội Hong Kong, nó chả là gì cả dù cho cô mặc toàn thời trang cao cấp nhất và đeo những viên kim cương trị giá cả triệu đô. Ở cấp độ này, bất cứ ai cũng có thể làm điều đó. Mọi người đều giàu có. Bất cứ ai cũng có thể quyên góp hai-mươi-triệu-đô-la nếu họ muốn. Với họ, việc hình ảnh của mình xuất hiện ở những bữa tiệc tùng suốt ngày sẽ chỉ gây họa nhiều hơn phúc – đó được xem là sự liều mạng. Tin tôi đi, trở thành chủ đề của mấy chuyện ngồi lê đôi mách không làm gia tăng giá trị hình ảnh của cô. Nó không mang lại cho cô thẻ hội viên ở câu lạc bộ Locke, hay thiệp mời tới bữa tiệc của quý bà Ladoorie tổ chức thường niên tại biệt thự của bà ấy ở vịnh Repulse đâu.”

Kitty không biết liệu có nên tin hay không. Làm thế nào mà một người phụ nữ với mái tóc lờm chờm như được cắt bởi một thợ làm tóc rẻ tiền ở Mong Kok lại dám đưa ra lời khuyên về hình ảnh của cô cơ chứ?

“Cô Tai, để tôi nói cho cô nghe một chút về những gì tôi làm. Tôi đưa lời khuyên cho những người muốn củng cố địa vị của họ trong giới tinh hoa của châu Á, trong số những người thực sự có tầm ảnh hưởng.”

“Với tất cả sự tôn trọng, xin bà nhớ cho tôi đã kết hôn với Bernard Tai. Chồng tôi là một trong những người giàu nhất thế giới. Và anh ấy thực sự có tầm ảnh hưởng.”

“Ồ thật sao? Vậy Bernard đang ở đâu trong mấy ngày này vậy? Tại sao anh ta không xuất hiện ở những buổi lễ mà tôi đến. Thứ năm vừa rồi, tại sao anh ta không tới bữa trưa của ngài Trưởng đặc khu vinh danh Năm mươi lãnh đạo có ảnh hưởng nhất châu Á? Hay tại bữa tiệc của mẹ tôi tổ chức cho Nữ Công tước xứ Oxbridge tới qua? Tại sao nhà cô không hề xuất hiện?

Kitty hoàn toàn không biết phải đáp lại thế nào? Cô cảm thấy như có một sự nhục nhã đang ụp xuống người mình.

“Cô Tai, thứ lỗi vì tôi đã nói thẳng, nhà họ Tai chưa bao giờ có danh tiếng tốt cả. Đến cả mấy khu nước đọng ở Malay cũng bị Dato's Tai Toh Lui cướp bóc. Các ông trùm khác cũng khinh thường ông ta. Và bây giờ con của ông ta bị xem như là một gã tiệc tùng lười biếng, người được thừa kế cả đồng tài sản mà chả phải động tay làm việc một ngày nào cả. Mọi người đều biết rằng bà Carol Tai vẫn là tay hòm chìa khoá. Không một ai coi trọng Bernard, nhất là sau khi anh ta kết hôn với một ngôi sao khiêu dâm chuyển qua làm diễn viên dòng phim thị trường ủy mị đến từ đại lục.”

Kitty cảm thấy như bị một cái tát giáng vào mặt. Vừa định mở miệng để cự cãi thì Corinna lại tiếp tục. “Tôi không quan tâm tới sự thật là gì. Tôi cũng chả rảnh ở đây để lên án cô. Tôi chỉ cảm thấy rằng cô cần được biết những người Hong Kong khác đang nói gì về cô. Mọi người, ngoại trừ Evangeline de Ayala, người mới chuyển tới nơi này.”

“Cô ấy là người đầu tiên đối xử tốt với tôi kể từ khi tôi lấy chồng.” - Kitty buồn bã nói. Cô nhìn xuống khăn ăn một lúc trước khi tiếp tục. “Tôi không quá ngu ngốc như chị nghĩ đâu. Tôi biết những gì mà mọi người đang bàn tán. Từ rất lâu trước buổi vũ hội hôm đó, họ đã đối xử với tôi rất tệ. Khi tôi ngồi cạnh Araminta Lee tại show diễn của Viktor & Rolf tại Paris năm ngoái, cô ấy thậm chí ngó lơ như thể tôi không tồn tại. Tôi đã làm gì chứ? Có rất

nhiều người quá khứ còn u tối tệ hại hơn tôi mà? Tại sao lại chỉ mỗi mình tôi phải chịu những điều này?

Corinna xem xét Kitty một lúc. Bà vốn đã nghĩ rằng cô gái ngồi trước mặt bà chỉ háms lợi chứ không phải ngây thơ như thế này. “Vậ cô có thực sự muốn tôi bắt mí với cô không?”

“Vâng, làm ơn.”

“Đầu tiên, vì cô là người đại lục. Cô cũng biết rằng hầu hết người Hong Kong cảm thấy thế nào về đại lục. Dù cô thích hay không, cô cũng phải làm việc chăm chỉ hơn nhiều để vượt qua được những định kiến. Nhưng cô đã gặp bất lợi sớm trong cuộc đua này. Đám đông sẽ không bao giờ tha thứ cho cô vì những gì cô đã làm với Alistair Cheng.”

“Alistair?”

“Đúng vậy. Alistair Cheng vô cùng nổi tiếng. Khi cô làm tan nát trái tim cậu ta, cô đã tự gây thù chuốc oán với những cô gái yêu mến cậu ta và những người vô cùng tôn trọng gia đình cậu ta.”

“Tôi không hề nghĩ rằng gia đình Alistair lại đặc biệt tới như thế.”

Corinna khịt mũi. “Chẳng nhẽ Alistair chưa đưa cô tới Tyersall sao?”

“Tire... Cái gì cơ?”

“Chúas ơi, cô thậm chí còn chưa từng tới được gần cánh cổng của nơi đó đúng không?”

“Chị đang nói về cái gì vậy? Chỗ nào cơ?”

“Đừng bận tâm. Vấn đề là, mẹ của Alistair là Alix Young, nhờ có bà ấy mà Alistair có mối quan hệ với hầu hết các gia đình danh giá nhất châu Á. Nhà họ Leong của Malaysia, giới quý tộc T’sien, nhà họ Shang – gia đình sở hữu hầu hết mọi thứ. Tôi xin lỗi vì đã nói ra điều này với cô, nhưng cô đã đặt cược số phận mình sai lầm và chọn nhầm tấm chồng rồi.”

“Tôi không hiểu gì cả.” - Kitty nói thầms thì.

“Làm sao cô hiểu được? Cô không lớn lên giữa những người như vậy. Cô chưa bao giờ được dạy dỗ theo cách của những người sinh ra đã ngậm trong miệng chiếc thìa bạc. Tôi đảm bảo với cô, nếu chúng ta hợp tác với nhau, cô sẽ biết được những chuyện thâm cung bí sử. Tôi sẽ dạy cho cô biết thế giới này nó như thế nào. Và tôi cũng chia sẻ với cô cả bí mật của những gia đình danh gia vọng tộc đó.”

“Cái giá phải trả cho chuyện này là gì?”

Corinna lấy từ trong cái giỏ xách Furula mòn vẹt ra một cuốn sổ da và đưa nó cho Kitty. “Tôi sẽ tính phí trả trước theo năm và cô phải ký hợp đồng trong tối thiểu hai năm.”

Kitty liếc qua bảng phí bỗng bật cười, “Chị chỉ nói đùa thôi đúng không!”

Thái độ của Corinna trở nên nghiêm túc hơn. Bà ta biết việc làm ăn không bao giờ là dễ dàng cả. “Cô Tai, để tôi nói với cô vài điều nhé. Điều cô thực sự muốn trong cuộc đời của cô là gì? Chỉ là tôi đã nhìn trước được tương lai của cô: bay vòng vòng quanh châu Á dăm năm tới, tới các đêm gala, buổi biểu diễn và những sự kiện tầm thường, xuất hiện trên mấy tạp chí lá cải. Theo thời gian, cô có thể kết giao với những người giàu tới từ đại lục hay những người vợ *gweilo*⁷⁵ của những người đàn ông công tác tại một số ngân hàng quốc tế hay công ty cổ phần tư nhân với hợp đồng trong vòng chỉ 3 năm. Cô thậm chí còn có thể được mời tham gia vào hội đồng quản trị của những tổ chức từ thiện vốn vẫn được sáng lập bởi mấy bà vợ nhàm chán nhàn rỗi. Hộp thư của cô sẽ luôn đầy bởi các lời mời dự các tiệc cocktail tại cửa hàng Chopard hoặc các buổi ra mắt triển lãm nghệ thuật ở Sheung Wan. Chắc hẳn, thỉnh thoảng cô còn được mời tới các bữa tiệc của Pascal Pang, nhưng những người Hong Kong đích thực sẽ luôn đóng cửa với cô. Cô sẽ chẳng bao giờ được tham gia các câu lạc bộ cao cấp nhất hay dự các bữa tiệc độc nhất tại các ngôi nhà danh giá nhất. Và tôi đang không nói về biệt thự của Sonny Chin trên đường Bowen Road. Các con của cô cũng không bao giờ được ghi danh vào các trường tốt nhất hay được chơi chung với những đứa trẻ tới từ những dòng họ đứng đầu. Cô sẽ chẳng bao giờ biết được danh tính của bất kỳ ai đang thâm nhập nền kinh tế, những người có tai mắt trong bộ máy chính quyền ở Bắc Kinh, những người gây ảnh hưởng tới cả văn hoá xã hội. Những người thực sự gây được ảnh hưởng lên toàn châu Á. Những thứ này đáng giá như thế nào

với cô?”

Kitty vẫn im lặng.

“Đây, để tôi cho cô xem mấy bức ảnh.” - Corinna nói, đặt một chiếc iPad lên bàn. Khi bà ta bắt đầu lướt qua một album ảnh, Kitty nhận ra một vài nhân vật hàng đầu của thành phố chụp ảnh thân mật với Corinna trong những khung hình riêng. Đây là Corinna đang ngồi ăn sáng trên máy bay của một ông trùm người đại lục nào đó nhưng hiện giờ đang sống ở Singapore, tại buổi lễ tốt nghiệp trường St.George của con trai Leo Ming ở Vancouver, hoặc đang bế một đứa trẻ mới sinh con của một cặp đôi nổi tiếng trong phòng sinh của bệnh viện Matilda.

“Đây là những người chị có thể giới thiệu với tôi sao?”

“Đây đều là những khách hàng của tôi.”

Đôi mắt được trang điểm kỹ càng của Kitty đột nhiên mở lớn. “Ada Poon? Bà ấy cũng là một trong những khách hàng của bà sao?”

Corinna cười mỉm. “Tôi sẽ cho cô xem dung nhan của cô ấy trước khi hợp tác với tôi. Tôi chỉ cho mình cô xem thôi đấy.”

“Ôi Chúa ơi – nhìn đồ của bà ấy mặc này! Cả mấy cái răng nữa kia!” - Kitty cười khúc khích.

“Bác sĩ Chan đã rất nỗ lực trong việc chỉnh nha cho cô ấy. Mà cô có biết rằng trước khi trở thành vợ ba của ngài Francis Poon, cô ấy chỉ làm việc tại cửa hàng Chanel trên đường Canton ở Kowloon không? Cô ta gặp Francis lần đầu khi ngài ấy tới cửa hàng để tìm mua một món đồ nhỏ tặng vợ mình.”

“Thật thú vị. Tôi cứ nghĩ là bà ấy xuất thân từ một gia đình danh giá ở Hong Kong cơ đấy.”

Corinna cố gắng chọn từ thật cẩn thận. “Tôi nói cho cô biết về quá khứ của Ada vì đó là một vụ khá nổi tiếng. Cô thấy đó, thực tế là bất kỳ ai cũng có thể vươn lên trong xã hội Hong Kong. Chỉ cần người đó có ý thức về điều này. Và cả sự cẩn trọng trong việc tẩy trắng quá khứ nữa. Chúng tôi sẽ điều chỉnh

lại hình ảnh của cô. Mọi người ai cũng có thể được tha thứ. Và mọi thứ đều có thể bị lãng quên.”

“Có nghĩa là chị sẽ làm cho hình ảnh của tôi trở nên tốt đẹp hơn? Chị có thể thay đổi cái nhìn của người Hong Kong về tôi?”

“Cô Tai, tôi sẽ thay đổi cả cuộc đời cô.”

MườiArcadia

•

MONTECITO, CALIFORNIA, NGÀY 9 THÁNG 3 NĂM 2013

Rachel dẫn bạn bè cô xuống hành lang dài hun hút rồi mở ra một cánh cửa. “Đây rồi”, cô mấp máy môi mà không phát ra tiếng và ra hiệu cho Goh Peik Lin và Sylvia Wong-Swartz nhìn vào.

Peik Lin la lên khi vừa nhìn thấy chiếc váy cưới cổ điển của Rachel đang khoác trên một con ma-nơ- canh đặt ở chính giữa phòng thay đồ. “Ôiiiiiii! Thật tuyệt vời! Vô cùng tuyệt vời luôn!”

Sylvia đi vòng quanh và kiểm tra chiếc váy từ mọi góc độ. “Nó không giống như những gì mình hình dung, nhưng mà vẫn tuyệt đẹp. Còn cậu nữa. Mình vẫn không thể tin được rằng Nick đưa cậu tới Paris để mua váy cưới nhưng cuối cùng cậu lại mua mẫu váy của Temperley được bán giảm giá ở SoHo!”

“Mình chỉ là chả ững chiếc váy nào ở Paris cả. Mấy chiếc của mùa này đều quá đỉnh, và mình không muốn rước lấy phiền phức không đáng có cho một chiếc váy thời trang cao cấp – các cậu biết đấy, còn phải bay qua bay lại Paris để sửa đồ nữa.” - Rachel nói với một chút bẽn lễn.

“Ồ đúng là khổ thật, như thế khác gì tra tấn khi cứ phải bay qua bay lại để sửa đồ chứ!” - Sylvia trêu chọc.

Peik Lin vỗ nhẹ vào tay Sylvia. “Ầy dà, chúng ta đã chơi với Rachel từ năm mười tám tuổi mà. Cậu ấy rất thực tế và chúng ta không thể thay đổi được cậu ấy đâu. Dù sao thì cuối cùng chiếc váy này cũng giống như thế nó là một món đồ thời trang cao cấp vậy.”

“Đợi mà xem. Cả mạng che mặt cũng rất tuyệt nữa.” - Rachel nói một cách hào hứng

Sylvia nheo mắt lại. “Xem kìa... đây có vẻ không giống như những gì Rachel Chu thường nói. Cứ như là một fashionista thứ thiệt vậy!”

Chị họ Samantha của Rachel, với chiếc tai nghe gài trên tai bước vào căn phòng về bối rối. “Em đây rồi! Chị đã phải đi tìm em khắp nơi. Mọi người tới cả rồi và chỉ đợi có mỗi em để bắt đầu buổi diễn tập.”

“Em xin lỗi, em không biết đã để cho mọi người phải đợi.” - Rachel trả lời.

“Đã tìm thấy cô dâu. Chúng tôi đang quay lại rồi nhé!” - Samantha như hét vào tai nghe trong khi dẫn các cô gái ra khỏi gian nhà chính và băng qua bãi cỏ lớn để hướng tới khu lều theo phong cách Palladian, nơi lễ cưới được tổ chức. Sylvia lấy làm kinh ngạc trước những ngọn núi với một bên là bãi cỏ và một bên là bờ biển Thái Bình Dương. “Nói cho mình lần nữa làm thế nào mà các cậu tìm thấy một chỗ tuyệt vời như thế này.”

“Bọn mình đã thực sự may mắn. Bạn của Nick – Mehmet đã kể cho bọn mình nghe về Arcadia – người chủ của nơi này lại là bạn của cậu ấy. Họ thường chỉ tới đây một lần duy nhất kéo dài vài tuần vào mùa hè trong năm, trước tới giờ họ chưa từng cho thuê chỗ này nhưng họ đã đặc cách cho bọn tớ.”

“Có phải gã Mehmet lực lưỡng với bộ râu rậm và đôi mắt màu hạt dẻ lạ thường đó không?” Samantha hỏi.

“Chị đoán đúng đó. Gã người Thổ sát gái, bọn em thường gọi cậu ấy như vậy.” - Rachel nói.

“Hãy tưởng tượng xem họ giàu có đến như thế nào để duy trì được khu bất động sản khổng lồ này trong cả năm rồi chỉ sử dụng nó trong vài tuần.” - Sylvia nói với sự ngạc nhiên.

“Nói về sự giàu có, vài người phụ nữ vừa tới đây và trông ngoại hình của họ cứ như kiểu là bước thẳng ra từ các trang Vogue của Trung Quốc ấy. Một người cao, chân dài miên man như siêu mẫu đi một đôi boots mà nhìn qua cũng biết giá của nó còn đắt hơn cả con xe Prius của mình, và một người khác với làn da rám nắng mặc một chiếc váy từ vải lanh đẹp tới mức cô gái nào cũng muốn có được nó, cô ấy nói giọng Anh quý phái. Dì Belinda đã chuẩn bị lân la làm phiền cô ấy rồi.” - Samantha báo cáo.

Rachel cười lớn: “Em đoán là Araminta Lee và Astrid Leong đã tới rồi.”

“Ôi, những người phụ nữ mà mình đã được nghe kể rất nhiều lần, mình không thể đợi thêm để được gặp họ, - họ giống như một số báo của tạp chí Vanity Fair được hiện thực hoá vậy!” - Sylvia nói trong hân hoan.

Các quý cô cùng nhau đi tới bến tàu đá Tuscan ở phía trước khu lều trại, nơi những vị khách tham gia lễ cưới đã tụ tập đông đủ. Nhóm trang trí vẫn đang thi công dở lối đi bằng tre đan mắt cá được cài thêm hoa tử đằng và hoa nhài dẫn lên mái vòm cuốn, nơi cặp đôi sẽ trao nhau lời thề ước của họ.

Belinda Chu lao như điên tới Rachel, khuôn mặt đau khổ. “Người trang trí hoa của cháu hứa rằng hoa tử đằng sẽ nở đẹp nhất vào ngày mai, vừa kịp cho buổi lễ, nhưng mợ thấy không thể tin được. Nhìn mấy cái nụ bé xiu kia mà xem. Chúng sẽ không thể nào mà nở được trong một ngày! Cháu cần dùng máy sấy tóc để khiến chúng nở nhanh hơn! Hãy, đáng nhẽ cháu nên thuê mấy người mà mợ giới thiệu, những người đó đã trang trí cho những ngôi nhà đẹp nhất ở Palo Alto.”

“Cháu chắc chắn rằng mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.” - Rachel bình tĩnh nói và khẽ nháy mắt với Nick, anh đang đứng nói chuyện với Mehmet, Astrid và một trong những thành viên của nhóm trang trí.

Astrid chào Rachel bằng một cái ôm nồng ấm. “Mọi thứ nhìn thật là đẹp, nó khiến chị muốn kết hôn thêm một lần nữa!”

Điện thoại của Nick bắt đầu đổ chuông. Không nhận ra số máy lạ đang gọi tới, anh bỏ qua và đặt lại điện thoại ở chế độ rung. Thành viên của nhóm trang trí đứng cạnh Nick ngượng ngùng vẫy tay với Rachel, và cô nhận ra đó chính ra Colin Khoo với mái tóc sẫm màu dài tới vai gây shock khiến cô đã không nhận ra là ai lúc đầu.

“Nhìn này! Cậu giờ thực sự trông giống như một tay lướt sóng người Polynesia vậy!” - Rachel kêu lên.

“Ngầu đúng không!” - Colin trả lời và hôn lên má của cô dâu như một lời chào. Araminta, người đứng tách khỏi đám đông mặc một chiếc áo khoác cổ điển hiệu Yves Saint Laurent và đi đôi guốc gót mảnh cao chót vót hiệu Gianvito Rossi tiếp tục ra chào Rachel với hai chiếc hôn lên má.

“Đó chính là quý cô thừa kế mà Rachel đã tham dự đám cưới của cô ấy và cũng là lúc mà mọi rắc rối đổ lên đầu con bé.” - Bác Jin thì thầm với Ray Chu.

“Gã mặc quần bò rách và đi dép tông đứng bên cạnh cô ấy là ai vậy?”

“Là chồng của cô ấy. Nghe đâu cũng là một tay tỷ phú.” - Dì Kerry Chu thì thầm.

“Nó giống như mấy bệnh nhân của ta vậy. Ta chẳng thể biết mấy đứa nhóc nằm trên ghế nha khoa của mình thực ra là vô gia cư hay sở hữu cả một công ty tỷ đô như Google.” - Bác Ray thô lỗ nói.

Sau khi tất cả mọi người tới dự đám cưới được giới thiệu lẫn nhau và Jason Chu đăng lên mạng xã hội Snap đủ kiểu ảnh chụp tự sướng của mình với các siêu mẫu và chị họ nóng bỏng Astrid của Nick – người mà cậu ta thề rằng giống như mỹ nhân trong phim “Thập diện mai phục” – Samantha bắt đầu sắp xếp mọi người vào đúng vị trí ở hai bên lối đi dành cho cô dâu chú rể.

“Được rồi, sau khi Mehmet đảm bảo rằng tất cả các vị khách đã ổn định chỗ ngồi, đám rước có thể bắt đầu. Jase – em phải hộ tống dì Kerry lên trước rồi quay lại để đón mẹ. Sau khi em dẫn mẹ vào chỗ ngồi là xong nhiệm vụ và em có thể ngồi xuống bên cạnh mẹ luôn. Bây giờ tôi cần Alistair Cheng. Cậu ở đâu rồi?” - Alistair xuất hiện ngay khi Samantha kiểm tra danh sách trên iPad của cô ấy. “Ok, cậu sẽ hộ tống Astrid Leong lên lối đi, vì cô ấy sẽ đại diện cho gia đình nhà trai. Kia, Astrid đang đứng đằng kia. Cậu sẽ nhận ra được ra cô ấy vào ngày mai chứ?”

“Tôi nghĩ là có, dù sao chị ấy cũng là chị họ của tôi mà.” - Alistair trả lời vắn tắt.

“Lỗi quá. Tôi quên mất là cậu cũng là anh em họ của Nick!” - Samantha cười khúc khích.

Điện thoại của Nick lại rung lần nữa, anh móc tay vào túi quần, cảm thấy thật phiền phức. Lại là số lúc này, nhưng bây giờ là một tin nhắn với nội dung:

Xin lỗi – bố đã cố nhưng không thể ngăn được mẹ con.

Yêu con.

Nick nhìn chăm chăm vào tin nhắn. Bố đang có ý gì nhỉ?

Samantha vẫn tiếp tục cho ra những mệnh lệnh mới. “Ok, bây giờ sẽ là khoảnh khắc của cô dâu và người đàn ông tốt nhất đời của cô ấy bước vào. Nick và Colin – cả hai người sẽ đứng ở khu vực cánh gà phía bên trái lều trại trong khi tất cả các vị khách đang ổn định chỗ ngồi. Khi hai người nghe thấy màn độc tấu cello cất lên, đó là dấu hiệu để bắt đầu xuống lối đi.”

“Tôi xin lỗi, chờ tôi một lát.” - Nick nói và lao ra khỏi mái vòm. Anh đứng trong góc sân, cố gắng điên cuồng để gọi cho bố. Lần này, cuộc gọi đi thẳng vào hộp thư thoại: “Tôi rất tiếc, những người mà bạn gọi tới hiện chưa được thiết lập hộp thư thoại. Làm ơn gọi lại sau.”

Chết tiệt. Nick chuyển qua gọi tới số ở Sydney của cha mình, nỗi sợ hãi tăng lên như một trận tuyết lở dần nhấn chìm anh.

Colin từ đâu đó bước ra hỏi. “Mọi chuyện ổn chứ?”

“Ừm, mình cũng không biết nữa. Này, không phải là cậu luôn mang theo đội an ninh tới bất cứ nơi nào cậu đến sao?”

Colin đảo mắt. “Ừ, đó thực sự là một phiền toái lớn. Nhưng cha của Araminta khẳng khái đòi phải làm thế.”

“Đội bảo vệ của cậu bây giờ ở đâu?”

“Có một đội đang đứng bên ngoài cổng, còn người phụ nữ đứng ở phía kia là vệ sĩ riêng của Araminta.” - Colin trả lời rồi chỉ tay vào một người phụ nữ với mái tóc lộn quăn tít đang đứng ẩn mình kín đáo giữa những người thân của Rachel. “Mình biết cô ấy trông giống như là một nhân viên ngân hàng, nhưng mình kể cậu nghe, cô ấy là cựu Lực Lượng Đặc Biệt Trung Quốc và có thể hạ gục một người đàn ông mà không cần tốn tới mười giây.”

Nick đưa Colin xem tin nhắn của bố mình. “Cậu có thể điều phối đội an ninh của cậu tăng cường cho ngày mai không? Mình sẽ trả mọi khoản chi phí phát sinh. Chúng ta cần phải kiểm soát mọi lối vào và đảm bảo chỉ những người

có tên trong danh sách khách mời được tham dự.”

Colin nhăn nhó. “Ừm, mình nghĩ có lẽ hơi muộn để làm điều này.”

“Ý cậu là gì?”

“Nhìn lên phía kia đi. Hướng mười hai giờ.”

Nick nhìn chăm chăm trong một giây. “Không, đấy đâu phải mẹ mình. Đấy chỉ là chị em họ của Rachel đến từ New Jersey.”

“Ý mình là nhìn lên trên ý. Trên trời kia...”

Nick nheo mắt nhìn lên bầu trời xanh cao. “Ôi, chết tiệt, đúng là địa ngục mà.”

“Viv, Ollie sẵn sàng chưa?” - Samantha hỏi, cúi xuống để đưa cho đứa em họ nhỏ xíu của Rachel chiếc gối nhung xanh có gài đôi nhẫn cưới. Trước khi cậu bé đưa tay đón được chiếc gối thì nó đột nhiên bay ra khỏi tay cậu. Những cành lá trên cây sồi già cao ngất bắt đầu run rẩy, và những tiếng kêu vo vo chói tai lấp đầy không khí. Không biết từ đâu, một chiếc trực thăng đen trắng phóng qua mái vòm và lơ lửng phía bên trên bãi cỏ lớn trước khi từ từ hạ cánh. Samantha và Rachel nhìn chăm chăm kinh hãi khi cơn gió từ những cánh quạt khổng lồ xé toạc mọi thứ trên mái vòm như một cơn lốc xoáy quét qua.

“Tránh xa khỏi hàng rào lưới mắt cá! Nó sắp sụp rồi!” - Tiếng một người hét lớn trong khi mọi người bắt đầu chạy trốn tìm nơi ẩn nấp. Mái vòm bị lật đổ ngay khi khu hàng rào đan mắt lưới sụp đổ. Những mảnh tre vỡ vụn bị thổi bay ở tốc độ gió lớn, và những nụ hoa tử đằng bị thổi sạch khỏi cuống của chúng. Mợ Belinda hét thất thanh khi bị một nhánh hoa nhài đập trúng giữa mặt.

“Ôi thôi, tất cả mọi thứ đều đã bị huỷ hoại!” - Kerry Chu bật khóc.

Khi cánh quạt của chiếc AgustaWestland AW109 cuối cùng cũng dừng lại, cánh cửa phía trước cabin mở ra và một người đàn ông lực lưỡng đeo kính

đen nhảy ra để mở cửa chính. Một người phụ nữ mặc bộ đồ màu vàng nghệ tây sang trọng bước ra.

“Chúa ơi, còn ai ngoài dì Eleanor!” - Astrid rên rỉ.

Rachel hoàn toàn chết lặng khi nhìn thấy Nick chạy hết tốc lực xuyên qua bãi cỏ về phía mẹ anh. Colin và Araminta vội vã chạy lên để đỡ cô, theo sau là một cô gái Trung Quốc khác với mái tóc uốn hồng, người vì một lý do nào đó đã rút súng ra và lăm lăm trên tay.

“Để mình đưa cậu vào nhà.” - Colin nói.

“Không không, mình ổn.” - Rachel trả lời. Chứng kiến sự hoàn toàn vô lý của tình huống, bỗng nhiên cô đột ngột nhận ra mọi điều. Thực ra cô chả có gì để phải sợ cả. Mẹ của Nick mới là người bị chìm trong nỗi sợ. Bà ấy lo sợ đám cưới này thực sự diễn ra đến mức phải thuê cả trực thăng và cho hạ cánh ngay giữa đám cưới của họ! Rachel thấy mình vô thức bước lên bãi cỏ đi về phía Nick. Cô muốn được ở bên cạnh anh.

Nick xông đến phía mẹ mình trong cơn giận dữ. “Mẹ đang làm cái quái gì ở đây vậy?”

Eleanor bình tĩnh nhìn con trai mình và nói, “Mẹ biết con sẽ nổi khùng lên. Nhưng mẹ không có cách nào để tìm con từ khi con cự tuyệt tất cả các cuộc gọi từ mẹ!”

“Vậy mẹ nghĩ mẹ có thể chặn đám cưới của con bằng cách hạ cánh thứ... thứ xâm lăng này xuống đây sao? Mẹ hãy từ bỏ ý muốn chết tiệt đấy đi!”

“Nicky, dừng ngay việc sử dụng từ ngữ như thế! Mẹ không tới đây để chặn đám cưới của con. Mẹ không định làm thế. Thực tế là mẹ còn muốn con kết hôn cùng Rachel cơ”.

“Bọn con sẽ gọi bảo vệ, mẹ hãy đi ra khỏi chỗ này ngay bây giờ!”

Lúc này, Rachel đã bắt kịp Nick. Anh liếc nhìn cô và Rachel mỉm cười.

“Chào bác Young.” - Cô nói, cảm thấy sự tự tin thể hiện qua giọng nói của mình.

“Chào cháu Rachel. Chúng ta có thể tới đâu đó nói chuyện được không?” - Eleanor hỏi.

“Không, Rachel sẽ không nói chuyện riêng với mẹ! Mẹ làm thế này vẫn chưa đủ sao?” - Nick xen vào.

“Alamak, mẹ sẽ trả tiền để sửa lại mọi thứ. Thực ra thì con nên cảm ơn mẹ vì mấy thứ làm từ tre ọp ẹp đó đã sập xuống - nguy cơ tiềm ẩn về một vụ kiện cáo đang treo lơ lửng đấy. Hãy nghe mẹ, mẹ thực sự không rảnh để tới đây phá đám cưới của con. Mẹ tới đây để mong nhận được sự tha thứ. Và cũng muốn chúc phúc tới con.”

“Đã quá muộn cho chuyện đó. Làm ơn HÃY ĐỂ BỌN CON YÊN!”

“Tin mẹ đi, mẹ biết nơi nào mẹ không được chào đón, và mẹ cũng sẵn lòng dời đi. Nhưng mẹ cảm thấy cần phải làm vài việc cho Rachel trước khi con bé tiến vào lễ đường. Con thực sự không muốn con bé được gặp cha đẻ của mình trước hôn lễ sao?”

Nick nhìn chăm chăm vào mẹ mình như thể bà đang khiến anh bị loạn óc.
“Mẹ đang nói gì vậy?”

Eleanor ngó lơ cậu con trai và nhìn thẳng vào mắt Rachel. “Bác đang nói về cha ruột thực sự của cháu, Rachel. Bác đã tìm ông ấy cho cháu. Đó cũng là điều mà bác cố gắng để nói cho hai đứa suốt cả tháng qua!”

“Con không tin!” - Nick nói một cách dứt khoát.

“Mẹ không quan tâm con có tin hay không. Năm ngoái, tại London, mẹ đã tình cờ gặp và quen vợ của cha đẻ Rachel thông qua Eddie, con có thể tự đi mà xác nhận với nó. Hoàn toàn là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, nhưng mẹ đã điều tra để khẳng định ông ấy chính là bố đẻ của Rachel. Bố của cháu tên là Bao Gaoliang, và ông ấy hiện giờ là một trong những chính khách hàng đầu của Bắc Kinh.

“Bao Gaoliang...” - Rachel đọc lại cái tên một cách chậm rãi, không mấy may tin.

“Và ngay bây giờ, ông ấy đang ở khách sạn Four Seasons Barbara tại Santa Barbara, và ông ấy hi vọng có thể được gặp mẹ Kerry của cháu một lần nữa. Và ông ấy cũng mong tới chết để được nhìn thấy cháu. Đi với bác, Rachel, bác sẽ dẫn tất cả mọi người tới gặp ông ấy.”

“Đây chỉ là một trò nhảm nhí khác của mẹ. Mẹ không được dẫn Rachel đi đâu hết.” - Nick gần như giận sôi lên.

Rachel đặt tay lên cánh tay của Nick. “Sẽ ổn thôi. Em cũng muốn gặp ông ấy. Cứ đi thử xem có phải cha em thật không.”

Rachel không nói gì trong suốt chuyến bay ngắn bằng trực thăng tới khách sạn. Cô nắm chặt tay Nick và chăm chú nhìn mẹ mình đang ngồi ở băng ghế đối diện. Từ tâm trạng bồn chồn của mẹ cô nhận ra điều này thực sự khó khăn với bà, vì sau hơn ba thập kỷ Kerry mới có thể gặp lại người đàn ông mà bà từng yêu, người đã cứu bà thoát khỏi người chồng bạo hành và gia đình khủng khiếp của ông ta.

Khi mọi người ra khỏi trực thăng, Rachel đã dừng lại một lát trước khi tiếp tục bước vào khách sạn.

“Em ổn chứ?” - Nick hỏi.

“Em nghĩ vậy... mọi thứ diễn ra quá nhanh.” - Rachel nói. Đây không phải là cách cô đã tưởng tượng về nó. Cô không thực sự có khả năng dự đoán cách mà mọi chuyện sẽ diễn ra, nhưng sau sự thất vọng từ hai chuyến đi tới Trung Quốc của cô vừa rồi, cô đã bắt đầu mất hi vọng rằng sẽ tìm được cha ruột của mình. Hoặc nếu không, cũng phải là rất lâu nữa, sau một hành trình dài đầy gian khó. Cô không bao giờ có thể tưởng tượng mình sẽ gặp được cha ruột lần đầu tiên ngay tại một khu nghỉ dưỡng ở Santa Barbara chỉ một ngày trước lễ thành hôn của mình.

Rachel và mẹ được dẫn qua hành lang thơm mùi hoa mimosa, sau đó đi xuống một hành lang lát gạch theo phong cách Địa Trung Hải, và lại ra ngoài trời một lần nữa. Khi họ đi qua những khu vườn tươi tốt hướng tới một trong những căn nhà nhỏ kiểu nông thôn, Rachel cảm thấy như thể đang trôi nổi

trong một giấc mơ mơ hồ kỳ lạ. Thời gian dường như vun vút trôi qua và mọi thứ trở nên không phải là thật. Khung cảnh quá sáng và đậm chất nhiệt đới không hợp cho một dịp quan trọng như thế này. Trước khi cô có thể hoàn hồn, họ đã đứng trước cửa ngôi nhà, và mẹ của Nick đưa tay lên gõ cánh cửa gỗ theo phong cách Mission⁷⁶.

Rachel hít một hơi thật sâu.

“Anh ở ngay đây.” - Nick thì thầm từ phía sau, khẽ bóp nhẹ vào vai cô.

Một người đàn ông đeo tai nghe trông có vẻ giống vệ sĩ ra mở cửa. Bên trong căn phòng là một người đàn ông khác mặc một chiếc sơ mi hở cổ và một chiếc áo vest len màu vàng nhạt, ngồi trước lò sưởi. Ông ta đeo một cặp kính không vành ẩn tượng, có một gương mặt với nước da đẹp và mái tóc đen rẽ ngôi trái lổm đổm bạc nơi thái dương. Đây có thực sự là cha của cô không?

Kerry chần chừ đứng nơi ngưỡng cửa, nhưng khi người đàn ông đứng dậy và tiến dần ra phía ánh sáng, bà đột nhiên lấy tay che miệng nức nở. “Kao Wei!”

Người đàn ông tiến về phía mẹ Rachel và nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của bà như tìm kiếm điều gì trong một giây trước khi ôm ghì lấy bà.

“Kerry Ching. Em thậm chí còn đẹp hơn cả trong hồi ức của tôi.” - Ông nói bằng tiếng Quan thoại.

Kerry bật khóc, những tiếng nức nở dữ dội, Rachel cũng thấy mắt cô rưng rưng, những giọt nước mắt không thể kiểm soát cứ thế lăn xuống khi cô nhìn thấy mẹ mình gục khóc trên ngực người đàn ông kia. Một lúc sau, Kerry kìm nén cảm xúc của mình, quay sang con gái và nói, “Rachel, đây là cha ruột con.”

Rachel không thể tin rằng cô đang nghe được những lời đó. Cô đứng ngay cạnh ngưỡng cửa, đột nhiên cảm thấy mình biến thành một cô nhóc năm tuổi.

Đứng ở bên ngoài, Eleanor quay sang con trai mình và nói bằng một giọng ghen ngào. “Thôi nào, hãy để cho họ được riêng tư một chút.”

Nick, với đôi mắt rơm rớm, trả lời, “Đây là những lời tốt đẹp nhất con được

nghe từ mẹ sau một thời gian dài đấy.”

Mười một Khách sạn Bốn mùa Biltmore

•

SANTA BARBARA, CALIFORNIA

Ngồi thoải mái trong sảnh khách sạn với một cốc chanh vàng nóng theo yêu cầu, Eleanor bắt đầu kể lại cho con trai toàn bộ câu chuyện run rủ khiến bà tìm thấy cha đẻ của Rachel.

“Bà Bao Shaoyen đã rất cảm kích khi gặp bọn mẹ ở London. Đứa em họ vô dụng Eddie của con đã rời đi sau vài ngày, ngay sau khi sắm được một bộ đồ mới cho nó, và bà Shaoyen một thân một mình không biết cách nào để xoay sở ở London. Vì thế bọn mẹ đã chăm sóc bà ấy. Hàng ngày đưa bà ấy tới thăm Carlton trong bệnh viện khi thằng bé đang phục hồi sau ca phẫu thuật, hay đưa bà ấy đi ăn ở các nhà hàng Trung Quốc, và có ngày Francesca thậm chí còn chở bọn mẹ tới khu chuyên tiêu thụ hàng tồn kho của Bicester Village. Bà Shaoyen như ở trên bảy tầng thiên đường khi khám phá ra cửa hàng của Loro Piana. Trời đất, con không thể tưởng tượng được bà ấy đã mua bao nhiêu đồ len cashmere đâu! Mẹ nghĩ bà ấy còn mua kín thêm ba vali đồ nữa ở quầy của Tumi cho các dịp.

“Ngay sau khi Carlton được ra khỏi khoa chăm sóc đặc biệt, mẹ đã khuyên bà ấy thực hiện việc hồi phục chức năng cho con trai ở Singapore. Mẹ thậm chí còn nhờ cả bác sĩ Chia ở NUH để đưa Carlton vào chương trình vật lý trị liệu tốt nhất. Chính vì thế cha của Carlton đã từ Bắc Kinh bay qua để thăm con trai, và mẹ cũng hiểu hơn về gia đình họ sau vài tháng. Trong khi đó, thám tử riêng của dì Lorena ở Trung Quốc đã đào xới mọi thông tin có thể về gia đình họ.”

“Dì Lorena và tay thám tử riêng mờ ám!” - Nick nhạo báng, hớp một ngụm cà phê.

“Alamak, con nên thấy biết ơn dì Lorena vì đã thuê ông Wong! Nếu không có ông ta rình mò khắp nơi và hối lộ đúng người đúng việc, chúng ta sẽ chẳng bao

giờ biết được chân tướng sự thật. Hoá ra ông Bao Gaoliang đã đổi tên ngay sau khi tốt nghiệp đại học. Kao Wei chỉ là tên gọi thời niên thiếu, tên thật của ông ấy là Sun Gaoliang cơ. Ông ấy lớn lên ở Phúc Kiến, nhưng bố mẹ để muốn ông ấy lấy họ của người cha đỡ đầu – một đảng viên ưu tú được kính trọng ở tỉnh Giang Tô, vì sau đó ông ấy có thể chuyển tới đó và bắt đầu sự nghiệp của mình được tốt hơn.”

“Vậy làm thế nào để mẹ có thể nói ra điều đó với gia đình nhà ông Bao?”

“Có một thời gian, bà Shaoyen phải trở lại Trung Quốc để tham dự một số công việc kinh doanh, và ông Gaoliang tới thăm Carlton ở Singapore một mình. Vào một buổi tối, mẹ đưa ông ấy đi ăn kai fun ở Wee Nam Kee⁷⁷, và mẹ đã hỏi ông ấy về thời tuổi trẻ của ông ấy. Ông ấy bắt đầu bằng việc kể cho mẹ nghe thời đại học của mình ở Phúc Kiến, chớp lấy thời cơ mẹ liền thốt lên hỏi, “Ông có biết một người tên là Kerry Ching không?” Mặt của ông ấy bỗng chuyển qua trắng bệch. Ông ấy trả lời mẹ rằng “Tôi không biết ai tên như thế cả.” - Rồi bỗng nhiên ông ấy muốn kết thúc bữa ăn sớm và rời đi. Mẹ thấy đã đến lúc ông ấy cần đổi diện với sự thật. Mẹ nói, “Ông Gaoliang, xin đừng kích động. Ông có thể đi nếu ông muốn, nhưng trước khi ông làm thế, hãy nghe tôi nói. Tôi nghĩ rằng định mệnh đã mang chúng ta đến với nhau. Con trai tôi đã đính hôn với một cô gái tên là Rachel Chu. Hãy để tôi cho ông xem ảnh của con bé, tôi nghĩ là ông sẽ nhận ra được một số điều lạ thường.”

“Mẹ có ảnh của Rachel sao?” - Nick hỏi.

Eleanor đỏ mặt. “Đó là ảnh từ bằng lái xe bang California mà mẹ nhận được từ một thám tử khác mẹ thuê ở Beverly Hills. Nhưng dù sao, Gaoliang nhìn vào bức ảnh và hoàn toàn bị sốc. Ông ấy lập tức hỏi, ‘Cô gái này là ai?’ - Mọi thứ rất rõ ràng, vì cô gái trong bức ảnh trông giống hệt Carlton, nhưng với mái tóc dài và có trang điểm. Vì vậy, mẹ nói, ‘Đây là con gái của người phụ nữ từng có tên là Kerry Chu. Giờ bà ấy đang sống ở California, nhưng đã từng sống ở Hạ Môn khi bà ấy kết hôn với một người đàn ông tên là Zhou Fang Min.’ Và Gaoliang cuối cùng hoàn toàn bị thuyết phục.”

“Trời, điều mẹ làm thật là chuyên nghiệp.” - Nick nói với một bên lông mày rướn lên.

“Con có thể cười mẹ nếu con muốn, nhưng Rachel sẽ không thể gặp được cha

con bé nếu không có sự can thiệp của mẹ.”

“Không, không, con không hề có ý mỉa mai, ý con đó là một lời khen.”

“Mẹ biết con vẫn giận mẹ về mọi chuyện, nhưng mẹ muốn con biết là mọi chuyện mà mẹ làm cũng đều vì con cả.”

Nick lắc đầu giận dữ. “Làm thế nào mẹ lại muốn con phản ứng khác đi được? Mẹ gần như đã huỷ hoại tình yêu của cuộc đời con. Mẹ không tin vào sự đánh giá của con, và mẹ luôn ác cảm với Rachel ngay từ đầu. Mẹ nghĩ cô ấy chỉ là một cô gái đào mỏ trước cả khi mẹ gặp cô ấy.”

“Ôi chao, mẹ phải xin lỗi bao nhiêu lần nữa đây? Mẹ đã đánh giá sai về con bé. Mẹ đã đánh giá sai về con. Dù con bé có đào mỏ thật hay không, mẹ cũng không muốn con cưới Rachel bởi vì mẹ biết nó sẽ dẫn tới những điều rất đáng sợ nếu bà nội con nhúng tay vào. Mẹ biết bà sẽ không bao giờ đồng ý, và mẹ muốn con tránh được cơn thịnh nộ của bà. Bởi vì từ rất lâu trước đó, mẹ cũng là một cô con dâu không-thể-chấp-nhận-được. Mà mẹ còn không phải là con gái của một người mẹ đơn thân tới từ đại lục! Tin mẹ đi, mẹ hiểu cảm giác đau khổ thế nào khi phải chịu sự phản đối của bà. Nhưng con thì chưa bao giờ biết được. Mẹ muốn bảo vệ con khỏi những điều đó. Bà luôn yêu con từ khi sinh con ra và mẹ không muốn tình yêu đó bị thay đổi.”

Nick nhận thấy những giọt nước mắt chực trào ra khỏi đôi mắt của mẹ, điều đó khiến anh bị mũi lòng. Nick ra hiệu cho một người phục vụ đi ngang qua. “Xin lỗi, chúng tôi có thể có một cốc nước nóng khác cùng với vài lát chanh không? Cảm ơn anh.”

“Nóng già nhé, làm ơn.” - Eleanor chêm vào, trong khi bà đang lau nước mắt bằng những mảnh giấy Kleenex nhàu nát mà bà luôn mang theo trong ví.

“Chà, con chắc mẹ cũng biết bà đang lên kế hoạch loại con ra khỏi danh sách thừa kế. Vài tuần trước cô Jacqueline Ling đã nói với con tất cả.”

“Cái cô Jacqueline đó luôn làm những việc bẩn thỉu cho bà con! Nhưng con cũng không bao giờ biết chắc được những gì bà con chuẩn bị làm. Dù thế nào, giờ chuyện đó cũng không gây ảnh hưởng nhiều lắm, bởi vì giờ con đã có Rachel. Mẹ thực sự có ý đó khi nói mẹ rất vui nếu con bé trở thành vợ của

con.”

“Của con, sao mẹ lại thay đổi nhanh như chớp vậy! Con đoán là mẹ không phản đối Rachel nữa vì mẹ biết rằng cha ruột của cô ấy là một quan chức Trung Quốc.”

“Ông ấy không chỉ là một chính trị gia. Còn kinh khủng hơn thế nữa.”

“Ý mẹ là gì?”

Eleanor nhìn nhanh cả căn phòng để đảm bảo không ai nghe thấy được những gì bà ấy nói. “Cha của ông Bao Gaoliang đã mở Mellennium Pharmaceuticals, một trong những công ty dược phẩm lớn nhất của Trung Quốc. Cổ phiếu luôn là Bluechip⁷⁸ trên thị trường chứng khoán Thượng Hải.”

“Thực sự! Con không hiểu vì sao điều đó gây ấn tượng với mẹ. Mọi người mẹ quen biết đều rất giàu mà.”

Eleanor nghiêng người lại gần hơn và hạ giọng xuống. “Ày dà, những người này không chỉ giàu có bình thường với vài trăm triệu. Họ là những người Trung Quốc giàu có! Chúng ta đang nói tới hàng tỷ tỷ. Quan trọng hơn, họ chỉ có duy nhất một con trai... và bây giờ là thêm một cô con gái.”

“Vậy đó là lý do khiến cho mẹ bỗng nhiên muốn bọn con kết hôn!” - Nick rên rỉ khi đã nhận ra được động cơ thực sự của mẹ mình.

“Dĩ nhiên! Nếu như Rachel biết cách, con bé sẽ trở thành một người thừa kế đồng tài sản kếch xù và dĩ nhiên con cũng sẽ có phần!”

“Hắn con nên vui mừng vì luôn có thể dựa dẫm vào mẹ ở mấy chuyện kín đáo liên quan tới tiền bạc như thế này.”

“Mẹ chỉ tìm kiếm điều có lợi cho con thôi! Bây giờ khoản thừa kế của con từ bà là hoàn toàn không chắc chắn. Con có thể oán giận mẹ vì mẹ chỉ mong những điều tốt nhất cho con.”

“Không, con nghĩ là con không thể làm thế.” - Nick khẽ nói. Anh thấy nản

lòng khi nhận ra sẽ không thể nào thay đổi được mẹ mình. Giống như những người ở thế hệ của bà, toàn bộ sự tồn tại của Eleanor chỉ xoay quanh việc bảo tồn tài sản. Dường như tất cả bạn bè của bà đều đang tham gia vào một cuộc thi xem ai có thể để lại nhiều những ngôi nhà, những tập đoàn lớn nhất và các danh mục đầu tư chứng khoán béo bở nhất dành cho con cái của họ sau khi họ chết.

Eleanor nghiêng người lại gần hơn nữa. “Bây giờ, có một số điều con cần phải biết về gia đình Bao.”

“Con không cần nghe bất cứ tin đồn nhảm nhí nào đâu.”

“Ầy dà, đây không phải là tin đồn nhảm nhí! Đây là những thông tin quan trọng mà mẹ đã thu thập được trong khi ở cạnh họ, và một số là do ông Wong tìm thấy được.”

“Dừng lại ngay đi! Con không hề muốn biết!” - Nick nói dứt khoát.

“Thôi nào, mẹ cần phải nói vì đây là để tốt cho con thôi!”

“Nghỉ ngơi đi mẹ! Rachel mới gặp lại bố đẻ của cô ấy được hai mươi phút và giờ mẹ muốn khai tất cả bí mật của gia đình họ ra sao? Việc đào bới các bí mật của mẹ đã gần như hủy hoại mối quan hệ của con trước đây. Điều này là không công bằng với Rachel, đó cũng không phải là cách con muốn để bắt đầu cuộc hôn nhân của mình.”

Eleanor thở dài. Đứa con trai của bà thật là bất trị. Thật quá bướng bỉnh và tự phụ đến mức thậm chí còn không thể nhìn ra rằng mẹ đang cố giúp mình. Có lẽ bà sẽ chờ một cơ hội khác vậy. Vắt thêm chanh vào nước và không nhìn vào mắt con trai, bà hỏi, “Vậy, có chút cơ hội nào cho bà mẹ tội nghiệp cô đơn này được tới dự đám cưới của đứa con trai duy nhất không?”

Nick im lặng một lúc. “Để con nói chuyện với Rachel. Con không chắc cô ấy sẵn sàng trải thảm đỏ cho mẹ sau khi mẹ phá huỷ nơi cô ấy chuẩn bị cho hôn lễ của mình, nhưng con sẽ hỏi.”

Eleanor bật dậy khỏi bàn, phấn khích. “Mẹ sẽ nói chuyện với nhân viên lễ tân ngay bây giờ. Chúng ta sẽ sửa nó. Chúng ta cũng sẽ bay tới tận cùng trái đất

để tìm thêm hoa tử đằng nếu cần. Mẹ đảm bảo rằng hôn lễ sẽ trở lại hoàn hảo.”

“Con chắc chắn rằng Rachel sẽ rất cảm kích về điều này.”

“Để mẹ gọi bố con. Ông ấy sắp lên máy bay rồi. Vẫn còn chưa quá muộn để ông ấy kịp xuất hiện tại đây vào chiều ngày mai.”

“Mẹ biết đấy, con đã nói là con sẽ nói chuyện với Rachel. Con không hứa gì cả.” - Nick cảnh báo.

“Ài dà, dĩ nhiên là con bé sẽ mời mẹ tới! Con bé là kiểu người dễ tha thứ. Đó là mặt tốt của con bé – nó không có gò má cao. Phụ nữ có gò má cao rất là gow tzay⁷⁹. Bây giờ thì con có thể làm giúp mẹ một việc được không?”

“Việc gì ạ?”

“Làm ơnnnn đi tới tiệm và cắt mái tóc bú rù đó của con đi. Nó quá dài và mẹ không thể đứng đó nhìn con trai mình trông giống như chao ah beng⁸⁰ trong lễ cưới của nó được.

Mười haiArcadia

•

MONTECITO, CALIFORNIA

Mặt trời buổi hoàng hôn lơ lửng trên đỉnh núi Santa Ynez, bao phủ mọi vật trong sắc vàng mờ ảo. Mái vòm tre đã được khôi phục về nguyên hiện trạng lộng lẫy ban đầu với những chùm hoa tử đằng và hoa nhài tây được treo rủ xuống dọc theo lối đi, hương thơm ngọt ngào tinh tế từ các loài hoa len lỏi khắp không gian vãn vít trên người những vị khách tới dự. Với sân khấu là một sảnh đường âm nhạc tân cổ điển được chạm khắc từ đá Tuscan và những cây sồi già hai trăm tuổi cao vút bao quanh khu vườn, khung cảnh như tái hiện một bức tranh của Maxfield Parrish.

Vào thời điểm đã được ấn định, Nick xuất hiện từ khu lều trại với người bạn thân nhất của mình, Colin, anh đứng bên vòm cung tráng lệ với những nhánh lan hoàng thảo trắng muốt toả ra. Anh đưa mắt tìm kiếm cha mình giữa cả trăm vị khách, ông vừa mới bay qua từ Sydney, vận một bộ đồ vô cùng nhàu nát màu xám đang ngồi cạnh Astrid, trong khi mẹ của anh đang ở hàng phía sau tám chuyện với Araminta, người mà vài phút trước đã gây xôn xao quan khách khi cô bước vào nơi tổ chức lễ cưới với một chiếc váy màu xanh ngọc lục bảo hiệu Giambattista Valli với một đường cắt xẻ táo bạo từ cổ trượt xuống tận rốn.

“Đừng bồn chồn quá!” - Astrid ra hiệu bằng khẩu hình từ hàng ghế đầu khi thấy Nick đang lo lắng rồi rít với mấy cái khuy măng sét. Cô vẫn nhớ hình ảnh của một cậu bé gầy gò mặc chiếc quần soóc bóng đá thường chạy theo cô trong khu vườn ở Tyersall để leo trèo và bơi lội. Họ cùng nhau nghĩ ra các trò chơi mới rồi bị lạc trong thế giới tưởng tượng kỳ diệu của chính mình, Nick sẽ luôn là Peter Pan còn cô sẽ là Wendy, nhưng giờ cậu ấy ở đây, đã là một người đàn ông trưởng thành và trông vô cùng bảnh bao trong bộ vest tuxedo xanh da trời của Henry Poole, sẵn sàng tạo ra một thế giới mới của riêng mình với Rachel. Dù sau này chắc chắn sẽ rắc rối lớn khi bà nội biết chuyện nhưng ít nhất là cho tới tối nay, Nick đã lấy được người con gái trong mơ của mình.

Bức tường có cánh cửa kiểu Pháp phía trước khu lều trại mở ra, và từ bên trong nghệ sĩ dương cầm bắt đầu chơi một giai điệu quen thuộc trong khi các phù dâu của Rachel là: Peik Lin, Samantha và Sylvia, trong đồng phục váy lụa cắt xéo màu ngọc trai xám bước vào lễ đường. Mẹ Belinda, trong một chiếc áo dài vàng ánh kim hiệu St. John phối cùng áo khoác kiểu bolero, bất chợt nhận ra rằng người nghệ sĩ dương cầm đang chơi bản Landslide của Fleetwood Mac, điều này khiến bà không thể kiểm soát, bật khóc nức nở trong chiếc khăn tay hiệu Chanel. Hành động này khiến ngay cả ông cậu Ray cũng trở nên hoang mang, đành giả vờ không chú ý và nhìn thẳng về phía trước, trong khi bác Jin không chịu được mà phải quay lại lườm cô em dâu. “Xin lỗi... xin lỗi... nhạc của Stevie luôn làm tôi không cầm lòng được.” - Belinda thì thầm, cố gắng kìm nén cảm xúc.

Sau khi người nghệ sĩ dương cầm kết thúc phần trình diễn, đám đông lại được chào đón bằng một bất ngờ khác khi ánh đèn bên trong khu lều dần tắt và tấm vải phủ trên toà nhà rơi xuống, để lộ ra dàn nhạc giao hưởng San Francisco ở trên mái nhà. Người chỉ huy dàn nhạc giơ cây dũa lên, và khi những giai điệu mở đầu đầy tinh tế của bản *Appalachian Spring* của Aaron Copland lan tỏa khắp không gian, Rachel vịn tay bác Walt xuất hiện ở bậc thềm của lối đi.

Các vị khách trầm trồ trước cô dâu xinh đẹp rạng ngời trong một chiếc váy ôm sát làm từ lụa crepe de chine với những nếp gấp tinh tế. Mái tóc dài được uốn lọn bồng bềnh điểm thêm đôi kẹp tóc hình lông vũ nạm kim cương, gợi nhớ hình ảnh một cô dâu hiện đại và phóng khoáng với những nét quyến rũ kiểu Hollywood những năm 1930.

Rachel nắm chặt bó hoa cưới dài kết từ hoa rum và tulip trắng, mỉm cười với tất cả các vị khách mà cô biết. Và bắt gặp ánh mắt của mẹ cô đang ngồi ở hàng ghế đầu bên cạnh ông Bao Gaoliang. Mặc dù chính Rachel khẳng khái muốn bác Walt, người gần gũi với cô nhất, dắt tay vào đại lễ đường, nhưng trong cô trỗi dậy một cảm xúc hoàn toàn mới lạ khi nhìn thấy mẹ và cha mình ngồi cạnh nhau như thế này.

Cha mẹ cô đang ở đây. *Cha mẹ cô*. Cô nhận ra đây là lần đầu tiên trong đời cô có thể thực sự sử dụng hai từ này một cách đúng đắn, đôi mắt cô rơm rớm. *Mặc kệ việc cô vừa mất tới cả tiếng để trang điểm*. Chỉ mới sáng ngày hôm qua, Rachel gần như từ bỏ mọi hi vọng được gặp cha mình, nhưng tới cuối ngày, cô phát hiện ra rằng không chỉ cha cô còn sống, khoẻ mạnh mà cô còn

có một người em cùng cha khác mẹ nữa. Điều này vượt qua mọi mong đợi của cô, nằm trong vòng xoay run rủi kỳ lạ của số phận, và trên tất cả cô còn có Nick.

Bao GaoLiang không khỏi cảm thấy một niềm tự hào rất đỗi kỳ lạ khi ông nhìn thấy con gái mình lướt nhẹ xuống lối đi. Một người ông chưa từng gặp mặt cho tới ngày hôm qua, nhưng ngay lập tức ông có thể cảm thấy một mối liên hệ ruột thịt không thể phủ nhận với cô, điều mà thậm chí ông còn chưa từng cảm thấy với con trai mình. Carlton và Shaoyen có một sự liên kết đặc biệt mà ông không bao giờ có thể chen vào được, và đột nhiên ông bắt đầu lo sợ cuộc trò chuyện mà ông biết sẽ phải đương đầu khi trở về Trung Quốc. Ông vẫn chưa từng tâm sự với Shaoyen về những tiết lộ mà Eleanor mang tới và bà ấy vẫn còn nghĩ ông đang làm nhiệm vụ ngoại giao tại Úc. Làm thế nào để ông có thể giải thích về việc này với vợ và con trai mình bây giờ?

“Em đẹp ngoài sức tưởng tượng của anh.” - Nick thì thầm khi Rachel đến bên anh ấy.

Rachel, quá xúc động để thốt nên lời, chỉ biết gật đầu. Cô nhìn vào đôi mắt nồng ấm, đẹp đẽ và đầy quyến rũ của người đàn ông sắp cùng mình tuyên thệ bí tích hôn nhân, tự hỏi liệu đây có phải là một giấc mơ hay không.

Sau phần nghi thức, khi khách mời đã dời đến quầy lễ tân bên trong khu rạp âm nhạc, Eleanor đến chỗ Astrid, bắt đầu bình luận. “Điều duy nhất bị thiếu sót của buổi lễ là một vị mục sư (*thuộc hội Giám Lý*) giỏi. Không biết Tony Chi đã ở đâu khi có việc cần ông ấy? Ta không quan tâm lắm tới cái rằng thì là mà chúng-ta-đều-thuộc-về-tự-nhiên của vị Mục sư thuyết thần giáo tự nhiên gì đó. Cháu có thấy là ông ta còn đeo cả khuyên tai không? Kiểu *kopi-license*⁸¹ mục sư gì vậy không biết?”

Astrid, đã không nói chuyện với Eleanor từ khi bà tới đây vào ngày hôm trước, nhìn bà bằng một cái nhìn sắc lẹm. “Lần tới nếu định cho con cháu ăn cả đồng kem thì cô nên trông thẳng bé cho tới hết ngày. Cô không thể biết rằng mọi người đã mệt mỏi thế nào để cho thẳng bé bớt tăng động đâu.”

“Xin lỗi, *lah*. Nhưng cháu cũng biết là ta *phải* biết được về đám cưới mà.

Thấy không? Mọi việc cuối cùng cũng ổn thoả mà!”

“Cháu cho là vậy. Nhưng cô đã làm cho mọi người trải qua rất nhiều đau khổ.”

Không muốn bị dày vò thêm, Eleanor đành cố gắng thay đổi chủ đề. “Này, cháu có chọn trang phục giúp Rachel không?”

“Không, nhưng cô ấy trông rất đáng yêu phải không ạ?”

“Ta thấy có chút đơn giản.”

“Cháu cũng nghĩ rằng nó rất đơn giản. Trông nó như một món đồ mà Carole Lombard có thể mặc tới một bữa tiệc tối ở French Riviera.”

“Ta thấy chiếc váy của cháu nổi bật hơn nhiều.” - Eleanor nói, ngưỡng mộ bộ trang phục màu xanh cô-ban cổ yếm hiệu Gaultier của Astrid.

“À, cháu đã mặc cái váy này cả tá lần rồi ấy.”

“Ta nghĩ là có nhận ra nó! Có phải cháu đã mặc nó trong đám cưới của Araminta?”

“Cháu mặc nó trong tất cả các đám cưới.”

“Sao cháu lại làm điều kì cục vậy?”

“Cô không nhớ trong đám cưới của Cecillia Cheng mấy năm trước sao, mọi người không ngừng nói về chiếc váy của cháu trước mặt cả cô dâu. Cháu cảm thấy rất tệ và từ đó cháu đã quyết định sẽ chỉ mặc một chiếc váy duy nhất để đi dự tất cả các đám cưới.”

“Cháu buồn cười thật. Chả trách cháu thân với Nick thế, nó cũng có rất nhiều suy nghĩ tức cười.”

“Cháu sẽ coi đó là một lời khen, cô Elle.”

Khu vườn thấp phía sau lều âm nhạc bỗng chốc biến thành một phòng khiêu vũ ngoài trời. Hàng trăm ngọn nến sáng lung linh trong những quả cầu thủy tinh treo trên tán đám cây bạch đàn trồng bao quanh vườn, trong khi đèn hồ quang trắng kiểu cũ chiếu ánh sáng bạc rực rỡ trên sàn nhảy.

Astrid dựa vào lan can đá nhìn ra xa khu vườn, ước rằng chồng cô ở đây để có thể cùng cô khiêu vũ dưới ánh trăng. Bỗng nhiên chiếc điện thoại trong ví cầm tay khẽ rung, cô mỉm cười, nghĩ rằng Michael hẳn là đã đọc được suy nghĩ và nhắn tin. Astrid háo hức lôi điện thoại ra để đọc tin nhắn:

Hi vọng em thích lễ cưới. Đoán xem? Anh đã tới San Jose để công tác. Nếu em ở lại CA trong vài ngày thì gặp nhau nhé. Có thể là ở San Francisco? Anh có thể gửi máy bay riêng của anh tới đón em. Có một khu kiểu Ý ở Sausalito mà anh biết là em sẽ rất thích.

CHARLES WU
+852 6775 9999

Các vị khách bắt đầu tụ tập lên bậc thềm để chứng kiến cặp đôi mới cưới nhảy điệu đầu tiên, nhưng trước khi âm nhạc nổi lên, Colin đột nhiên gõ to vào ly rượu sâm banh của mình để thu hút sự chú ý của mọi người.

“Xin chào mọi người, tôi là Colin – bạn thân nhất của Nicky. Đừng lo lắng quá, tôi không định làm phiền bất cứ ai với ly rượu này đâu. Tôi chỉ thấy rằng trong một dịp vô cùng đặc biệt như thế này, cần một chút ngạc nhiên dành cho cặp đôi hạnh phúc của chúng ta.”

Nick lập tức lườm Colin như muốn nói, *Cậu đang làm cái quái gì vậy?*

Cười ngoác tận mang tai, Colin vẫn tiếp tục, “Vài tháng trước, tôi và vợ có gặp một người bạn của Rachel ở câu lạc bộ Churchill.” - Nói tới đây anh nhìn ra phía Peik Lin, người vừa bí mật nâng ly sâm banh của cô ấy lên. “Thời gian còn trong trường đại học, Rachel có thể nghe đi nghe lại một bài hát tới khi Peik Lin muốn đập đầu vào tường. Và mọi người đoán xem? Đó cũng chính là bài hát yêu thích của Nick. Nick và Rachel đang nghĩ bây giờ họ có thể khiêu vũ trên nền một điệu van lãng mạn được chơi bởi dàn nhạc giao hưởng San Francisco. Nhưng không đâu. Thưa quý vị, hãy cùng tôi chào mừng cặp đôi tới sàn nhảy lần đầu tiên, cùng với một trong những ca sĩ vĩ đại

nhất thế giới.”

Lời vừa dứt, một ban nhạc bước lên sân khấu nhỏ ở rìa của khu vườn, theo sau là một người phụ nữ nhỏ nhắn với mái tóc màu bạch kim. Đám đông bắt đầu la hét phấn khích trong khi rất nhiều người lớn tuổi hoàn toàn ngỡ ngàng.

Nick và Rachel hết nhìn chăm chăm vào Colin rồi lại tới Peik Lin, miệng há ra.

“Em không thể tin được! Anh có biết chuyện gì không?” - Rachel la lớn.

“Không! Thằng khốn lén lút!” - Nick nói trong khi dẫn Rachel lên sàn nhảy. Các hợp âm của một bản hit quen thuộc vang lên trong không gian, và đám đông bắt đầu gào thét hưởng ứng.

Phillip và Eleanor Young đứng trên các bậc thang dẫn xuống khu vườn, ngắm nhìn con trai xoay tròn cô dâu của mình trong điệu van với niềm vui bình dị, Phillip liếc nhìn vợ. “Con trai em cuối cùng cũng được hạnh phúc. Em cười lên một chút cũng có sao đâu mà.”

“Em đang cười, lah, rõ ràng là em đang cười. Em cười tới sắp rách cả miệng với mấy người họ hàng khó chịu của Rachel. Tại sao mấy người em chưa từng gặp lại hồ hởi cứ như kiểu họ nghĩ em là bạn tốt của họ vậy? Thật là quá bạo dạn. Em còn đang chuẩn bị tinh thần cho họ ghét em cơ.”

“Tại sao họ lại ghét em? Em đã làm một việc rất ý nghĩa cho Rachel mà.”

Eleanor định nói gì đó nhưng sau đó liền đổi ý.

“Cứ nói đi em yêu, em định nói gì. Em có điều gì đó mà cứ ngập ngừng muốn nói với anh cả tối vậy.” - Phillip khích lệ.

“Em không chắc Rachel vẫn nghĩ việc em làm cho con bé là tốt cho tới khi con bé biết về gia đình mới của mình.”

“Ý em là gì?”

“Ông Wong vừa gửi báo cáo mới cho em qua email vào tối muộn hôm qua. Em sẽ đưa anh xem. Nghiêm túc mà nói thì em nghĩ em đã sai lầm ngay từ

đầu khi làm xáo trộn gia đình họ Bao.” - Eleanor thở dài.

“Chà, đã quá muộn rồi em yêu. Chúng ta đã trở thành thông gia với họ mất rồi.”

Eleanor nhìn chồng mình với ánh mắt thẳng thốt kinh hoàng. Đây là lần đầu tiên điều này xảy ra với bà.

Nick và Rachel lắng nghe cùng nhịp điệu của bài hát, chìm trong mê mẩn của hạnh phúc. “Em có tin rằng chúng ta đã vượt qua được mọi chuyện rồi không?” - Nick hỏi.

“Chưa đâu, em vẫn đang đợi một chiếc trực thăng hạ cánh.”

“Sẽ không có chiếc trực thăng nào nữa, cũng sẽ không có điều bất ngờ gì khác nữa, anh hứa.” - Nick nói khi anh xoay người cô lại. “Từ giờ chúng ta sẽ cứ sống như một cặp vợ chồng nhằm chán thôi.”

“Thôi nào làm ơn! Khi em quyết định gắn bó với anh, Nicholas Young, em biết là em sẽ có một cuộc đời đầy những bất ngờ. Và em cũng không muốn mọi thứ phải thay đổi theo bất cứ hướng nào khác. Thế nên, anh ít nhất cũng phải tiết lộ cho em một chút về kỳ trăng mật của chúng ta vào mùa hè này chứ.”

“Chà, anh đã lên một kế hoạch lớn liên quan tới mặt trời lúc nửa đêm và một vài những con vịnh nhỏ, nhưng sau đó cha của em xuất hiện và hỏi rằng liệu chúng ta có muốn tới thăm ông ấy ở Thượng Hải ngay khi kỳ nghỉ hè bắt đầu không? Ông ấy nóng lòng muốn cho em gặp em trai của mình, và ông ấy hứa rằng sẽ đưa chúng ta tới những nơi lãng mạn nhất ở Trung Quốc. Em nghĩ sao về điều này?”

“Em nghĩ rằng đây là ý tưởng hay nhất mà em từng được nghe đấy.” - Rachel nói, đôi mắt sáng lên đầy phấn khích.

Nick siết chặt cô trong vòng tay. “Anh yêu em, phu nhân Young ạ.”

“Em cũng yêu anh. Nhưng ai nói với anh rằng em sẽ đổi họ theo anh chứ?”

Nick cau mày nhăn nhó như một đứa trẻ bị tổn thương, nhưng sau đó lại nhoen miệng cười. “Em không cần phải đổi họ theo anh, em yêu. Em có thể vẫn cứ là Rachel Rodham Chu của anh là được.”

“Anh biết hôm nay em nhận ra điều gì không? Rachel Chu chỉ là cái tên mà mẹ đặt cho em, đó không phải họ thật của em. Và ngay cả họ của cha ruột em là Bao, đó cũng không phải là họ thật của ông. Chỉ có một cái tên có thể thực sự là của em, đó là Rachel Young, và em sẽ chọn để lấy cái tên đó.”

Nick trao cho Rachel một cái hôn thật lâu và dịu dàng trong khi các vị khách vỗ tay tán dương ầm ĩ. Sau đó anh vẫy tay ra hiệu để mọi người cùng vào sân tham gia khiêu vũ, Cyndi Lauper vẫn đang tiếp tục phần trình diễn của mình và cặp đôi mới cưới hát theo bài hát của cô:

Nếu như em lạc lối, dù bao nhiêu lần đi nữa, em hãy nhìn sang bên cạnh và em sẽ tìm thấy tôi.

PHẦN HAI

Nếu bạn muốn biết Chúa nghĩ gì về tiền bạc, chỉ cần nhìn vào những người được ngài ban cho đồng tiền đó.

DOROTHY PARKER

Một Tập đoàn tư vấn Ko-Tung

.

SỰ ĐÁNH GIÁ TÁC ĐỘNG XÃ HỘI

Tài liệu chuẩn bị cho bà Bernard Tai,
bởi Corinna Ko-Tung
Tháng 4 năm 2013

Chúng ta hãy thẳng thắn với nhau và tôi sẽ bắt đầu từ một sự thật hiển nhiên: Tên trước đây của cô là Kitty Pong, và cô không phải được sinh ra ở Hong Kong, Kowloon, hoặc bất kỳ hòn đảo nào xung quanh thuộc về khu Nhượng địa Vương quốc Anh của Hong Kong. Và hãy nhớ rằng, đối với đám đông mà cô đang tìm cách để gây ấn tượng thì tiền của cô chả có nghĩa lý gì cả. Đặc biệt là với thời thế hiện nay, khi những người đại lục mới trên dưới hai mươi tuổi đã có tới hàng tỷ đô la, chính vì thế người ta đã sử dụng những cách thức mới để phân tầng địa vị trong xã hội. Điều quan trọng bây giờ là thân thế của một người và thời điểm mà gia đình người đó bắt đầu kiếm được tiền. Quê quán của cô ở vùng nào ở Trung Quốc? Cô sử dụng tiếng địa phương vùng nào? Có phải thuộc về gia tộc Chiu-Chow, hay những người Thượng Hải di cư? Cô là thế hệ giàu có đời thứ hai, thứ ba hay thứ tư? Và tài sản của cô được tạo ra như thế nào? Nó là hàng dệt may hay tài sản đất đai (trước thời kỳ Lý Gia Thành hay sau năm 1997)? Mọi chi tiết nhỏ đều rất quan trọng. Ví dụ, cô có thể có mười tỷ đô la nhưng vẫn bị coi không bằng một hạt bụi của nhà Keung, những người mà gia sản đã bị tiêu tán và chỉ còn khoảng 100 triệu đô la cuối cùng nhưng họ lại thuộc dòng dõi Công chúa Yansheng⁸². Trong vòng một vài tháng tới, ý định của tôi là cố thay đổi câu chuyện về cô. Chúng tôi sẽ lấy những chi tiết đáng xấu hổ nhất trong tiểu sử của cô và biến nó thành vốn quý (tài sản) bằng nhiều cách khác nhau. Chúng ta hãy đi vào chi tiết:

VỀ DIỆN MẠO

Vóc dáng và nét mặt.

Đầu tiên, việc phẫu thuật thu nhỏ ngực là một trong những động thái tinh tế

nhất mà cô đã thực hiện, và vóc dáng bây giờ của cô khá hoàn hảo. Trước khi phẫu thuật, dung mạo hình đồng hồ cát của cô chỉ để thêm gia vị cho các tin đồn bên lề của hoạt động đóng phim của cô, nhưng bây giờ cô có hình thể được coi là lý tưởng cho hình mẫu phụ nữ mà cô hướng đến – gầy gò một cách tinh tế, chính là dấu hiệu của việc rối loạn ăn uống đã được khống chế. Và nhớ không được giảm bất kỳ một cân nào nữa.

Tôi muốn dành lời khen ngợi cho bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ đã vô cùng xuất sắc trong việc thay đổi khuôn mặt của cô (nhớ cho tôi tên của anh ấy – dĩ nhiên là tôi hỏi cho các khách hàng khác của tôi thôi). Các đường nét tròn trịa ở gò má của cô đã trở nên góc cạnh hơn và mũi của cô cũng được tạo dáng một cách rất tinh xảo. (Thành thật thì: cô đã sao chép dáng mũi của Cecilia Cheng Moncur phải không? Nhìn một cái là tôi có thể nhận ra ngay!) Có điều nhan sắc hoàn hảo này của cô chỉ khiến các đối thủ ngoài kia thêm ghen ăn tức ở. Vì vậy, thời gian tới, cô vui lòng không thực hiện thêm bất cứ can thiệp nào với nhan sắc nữa. Bây giờ cô không cần tiêm chất làm đầy hay Botox để xử lý các nếp nhăn trên trán nữa, vì tôi muốn thấy một vài nếp gấp trên trán cô, giữa hai hàng lông mày. Chúng ta có thể dễ dàng xoá chúng trong tương lai, còn trong thời gian này, sở hữu những nếp nhăn nhỏ sẽ giúp cô tạo thêm được sự đồng cảm.

Về mái tóc

Mái tóc dài đen tuyền là một trong những nét đặc biệt nhất của cô, nhưng kiểu tóc đuôi ngựa cột cao và cách tạo kiểu sang trọng ẩn tượng hiện giờ cô đang ứa chuộng có khả năng gợi lên hình tượng của sự công kích. Khi cô bước vào một căn phòng, các quý cô sẽ ngay lập tức nghĩ rằng, “Người phụ nữ này hoặc là sẽ cướp chồng tôi, cướp con tôi hoặc cướp huấn luyện viên yoga của tôi.” Tôi khuyên cô nên thay bằng kiểu tóc cắt nhiều tầng và buông lơi cho hầu hết các dịp, hay búi trể cho các sự kiện đặc biệt. Tóc của cô cũng cần nhuộm một chút sang ánh nâu, nó sẽ khiến nét tổng thể của cô trông nhẹ nhàng hơn. Tôi sẽ giới thiệu cô với Ricky Tseung của cửa tiệm tầm trung ModaBeauty ở Seymour Terrace. Có thể cô quen tới một vài salon đắt đỏ nằm ở một trong những khách sạn hạng sang, nhưng cô cứ yên tâm, Ricky là một trong những người cô cần làm thân. Anh ấy không chỉ làm tóc với giá hời, anh ấy còn là thợ làm tóc được những quý cô tới từ các gia tộc đình đám nhất lựa chọn như Fiona Tung-Cheng, bà Francis Liu, Marion Hsu. Nhớ là

khi tới gặp Ricky cô không nên ba hoa bất cứ thứ gì về bản thân (anh ấy chắc hẳn đã biết rất nhiều rồi). Dần dần, tôi sẽ phác họa những giai thoại mà cô có thể chia sẻ với anh ấy (ví dụ: con gái cô có thể hát bài Wouldn't It Be Lovely với một giọng Anh ngữ điệu London hoàn hảo, con mèo bị thương mà cô đã cứu, cô đã giấu tên để trả tiền hoá trị cho một thầy giáo cũ, vv...) Những câu chuyện này rồi sẽ tìm được đường để tới tai của những quý bà quý cô. Lưu ý: Kể từ khi Ricky là chủ sở hữu của thẩm mỹ viện, cô không cần trả tiền bo cho anh ấy. Nhưng thi thoảng, cô có thể tặng anh ấy một ít sô cô la hiệu Cadbury. Anh ấy thích các loại sô cô la đắt tiền!

Về trang điểm

Thật không may là về việc trang điểm của cô sẽ cần một cuộc đại tu hoàn chỉnh. Làn da mịn như đậu phụ và đôi môi đỏ mọng như quả anh đào không còn phù hợp với cô nữa – bây giờ cô đã là một người vợ và một người mẹ đáng kính, về căn bản là cô sẽ không còn cần xuất hiện như một người trong mộng của đám con trai trong độ tuổi dậy thì. Chúng ta cần tạo ra một sắc mặt mà có thể làm vừa lòng và không khiến những người phụ nữ ở các lứa tuổi khác nhau cảm thấy bị đe dọa. Làn da và sắc độ sẽ cần phải giống như cô chỉ mới vừa tới một phút để trang điểm vì cô còn quá bận rộn sắp xếp các chậu hoa tulip trong khu vườn của mình. Tôi sẽ hộ tống cô tới gặp Germaine, chuyên gia tư vấn làm đẹp của tôi tại Elizabeth Arden ở vịnh Sogo Causeway. (Cô thực ra không cần mua tất cả các sản phẩm làm đẹp mới ở Arden – chúng quá đắt đỏ. Chúng ta có thể mua mỹ phẩm mới tại cửa hàng dược mỹ phẩm Mannings, cô chỉ cần mua một vài thỏi son tại Arden để đủ điều kiện được tư vấn và trang điểm miễn phí. Tôi cũng có thể tặng cô phiếu quà tặng khi mua hàng – nhớ nhắc lại tôi về điều này.)

Về các đề xuất làm đẹp khác

Cô nên ngừng sử dụng sơn móng tay màu đỏ hoặc bất kỳ sắc thái nào khác của màu đỏ. (Dĩ nhiên cả màu hồng, vì đây cũng là một trong những sắc thái của màu đỏ). Điều này không thể chối cãi – cô phải nhớ rằng chúng tôi có nhiệm vụ hết sức nặng nề để loại bỏ bất cứ thứ gì liên quan tới hình ảnh của móng, vuốt hay những nắm tay giành giật. Nếu có thể khiến cô đeo luôn bao tay trắng hoặc quấn những ngón tay của cô trong cả chuỗi tràng hạt, tôi cũng sẽ làm vậy. Từ bây giờ, cô nên làm quen với việc sơn móng tay trong hoặc tông màu be đơn sắc. Trong những dịp đặc biệt, ví dụ như dịp “Nostalgia”

của Jin Soon thì cô có thể đánh sơn bóng màu hồng be.

Để tránh bị nhầm lẫn với mấy cô gái chuyên cặp kè đám tài xế và ở trong căn hộ một phòng ngủ ở Braemar Hill, cô nên ngừng sử dụng bất cứ loại nước hoa hay sản phẩm có mùi thơm nào khác. Tôi sẽ cung cấp cho cô một loại tinh dầu thơm chiết xuất từ hoa hoàng lan, cây xô thơm, và các thành phần bí mật khác sẽ giúp cô luôn có mùi thơm như vừa nướng một chiếc bánh táo vào buổi sáng.

TỦ QUẦN ÁO

Tôi biết cô đã làm việc với một nhà tạo mẫu thời trang hàng đầu Hollywood, người đã giới thiệu các sản phẩm thời trang cao cấp và mang lại cho cô một diện mạo mới toàn diện. Nhìn chung thì điều này cũng đã đạt được mục tiêu nhất định – cô đã được chú ý. Nhưng một trong những mục tiêu cấp bách nhất của tôi là thanh tẩy các bài và ảnh về cô trên tất cả các tạp chí. Như tôi đã đề cập với cô nhiều lần, với kiểu người mà cô đang cố gắng hướng đến thì việc biến các giải thưởng trở nên vô hình là việc quan trọng hơn bất cứ thứ gì. Lần cuối cùng mà cô thấy hình ảnh của Jeannette Sang hay Helen Hou-Tin trên các trang báo là khi nào? Để tôi nói cho cô biết nhé: CHỈ MỘT HOẶC HAI LẦN LÀ NHIỀU NHẤT. Đã có quá nhiều hơn mức cần thiết các bàn luận về quần áo của cô và cô xuất hiện trên báo đài còn nhiều hơn cả tượng thần Vệ Nữ. Và bây giờ là lúc để phát triển hình ảnh mới về cô: *Phu nhân Bernard Tai – Người mẹ tận tụy và người phụ nữ nhân đạo*.

(Làm ơn đừng bao giờ tự nhận mình là “Nhà từ thiện nữa”. Đó được coi là đỉnh cao của phong bạt. Nếu có bất kỳ ai hỏi về những gì cô làm, hãy trả lời rằng: Tôi là một người mẹ toàn thời gian, và tôi làm các công việc thiện nguyện bán thời gian.”)

Tôi và trợ lý đã hoàn thành việc đánh giá và kiểm tra tủ quần áo của cô, và cô sẽ thấy rằng tất cả quần áo và phụ kiện được coi là phù hợp vẫn được giữ nguyên, trong khi những bộ đồ và phụ kiện không còn phù hợp đã được chuyển tới phòng ngủ thứ hai, thứ ba và thứ tư dành cho khách (một vài món đồ thừa ra nữa thì ở trong phòng Karaoke). Tôi hi vọng cô không quá lo lắng với những sửa đổi nghiêm ngặt mà chúng tôi đã làm. Tôi biết rằng trang phục trong tủ quần áo của cô có giá trung bình đắt hơn tiền dạy học một học kỳ ở Princeton, nhưng nó lại khiến cô trông như hội cao đẳng cộng đồng trong kỳ

ngghi hè: KHÔNG ĐĂNG CẤP. Từ bản kiểm đếm của tôi, có mười hai bộ trong tủ quần áo của cô vẫn phù hợp để diện ra chỗ công cộng, và ba chiếc túi xách. (Thực ra là bốn – tôi sẽ đồng ý để cô mang chiếc ví cầm tay hình cuốn sách “Giết con chim nhại” của Olympia Le Tan trong một số dịp đặc biệt, chỉ bởi vì nó có hàm ý cao quý.) Làm ơn xem PHỤ LỤC A, ở đó có liệt kê tất cả các nhà thiết kế và thương hiệu được chấp thuận cho tủ quần áo mới của cô. Bất kỳ một nhà thiết kế nào không được liệt kê đều bị cấm cho năm tiếp theo, với một ngoại lệ: Cô sẽ không bao giờ mặc đồ của Roberto Cavalli một lần nào nữa. Làm ơn đừng nghĩ rằng tôi tàn bạo: Tôi đã đặc biệt sắp xếp danh sách này để cô có thể lên đồ một cách thanh lịch – và *có thể chấp nhận* – trong cuộc sống hàng ngày. Như Coco Chanel đã nói, “Ăn vận một cách hoàn hảo nhưng vẫn phải chú ý tới những người phụ nữ khác nữa.”

Cho những buổi lễ lớn (và cô sẽ chỉ tham dự một vài buổi vào năm tới), chúng ta sẽ chọn một chiếc áo choàng trang nhã nhưng vẫn toát lên sự sang trọng. (Làm ơn tìm trên Goolge cụm từ “Nữ hoàng Rania của Jordan” để xem một số ví dụ.)

TRANG SỨC

Phần lớn đồ trang sức của cô đều có kích cỡ và độ rực rỡ vượt qua giới hạn của sự thô tục và đi vào địa hạt mà chỉ có thể được mô tả là khiêu dâm. Cô không hề nhận ra rằng ở tuổi của cô, các viên đá quý lớn chỉ khiến cô trông già hơn sao? Giống như người đời thường nói, “Viên kim cương càng lớn, người vợ càng già đi, và thêm nhiều nhân tình.” Cô không cần phải trông giống như một người đàn bà sáu mươi tuổi, được ông chồng có bồ nhí ở tất cả các tỉnh của Trung Quốc xoa dịu chỉ bằng đồ trang sức. Tất cả các món đồ không được liệt kê dưới đây – đặc biệt là chiếc nhẫn kim cương 55 cara của hoàng hậu Borneo tặng - nên được cất giữ trong két của cô trong tương lai gần. Đồ trang sức buổi tối cho các buổi lễ chính thức sẽ được cân nhắc cho từng trường hợp cụ thể, và đây là những đồ trang sức dành cho ban ngày mà cô bị hạn chế:

Nhẫn đính hôn (không phải chiếc từ hãng Tiffany mà là chiếc nhẫn cưới ban đầu từ cửa tiệm Little Chapel ở bắc Las Vegas)

- Chiếc nhẫn nam viên kim cương 4,5 carat

Bông tai ngọc trai Mikimoto

Bông tai ngọc trai đen Lynn Nakamura.

Chuỗi vòng cổ đơn ngọc trai màu rượu Sâm-panh của K.S. Sze

Bông tai hình quả lê 3 carat (có thể kết hợp cùng với đồ thể thao trong một số trường hợp đặc biệt – để tạo ra sự thay đổi bất ngờ mới mẻ và nó sẽ làm cho kích thước của viên đá quý có thể chấp nhận được)

Nhẫn đính đá ruby của L'Orient

Trâm cài đầu hoa phong lan

Vòng thạch anh của Pomellato Madera

Vòng đeo tay đính kim cương và ngọc bích của Edward Chiu

Đồng hồ đeo tay kiểu cổ của Cartier Tank Américaine

Với bộ sưu tập này, cô nên thêm vào một số đồ trang sức rẻ tiền, giống như chuỗi tràng hạt cầu nguyện Tây Tạng, vòng tay Jawbone UP, vòng cổ đồ chơi của trẻ em, hoặc vòng tay cao su của một số chiến dịch từ thiện. Điều này sẽ tiếp tục khẳng định rằng cô là phu nhân Bernard Tai, và cô không cần bất cứ điều gì để chứng minh cho bất cứ ai!

PHONG CÁCH

Thiết kế và trang trí nội thất

Kaspar von Morgenlatte đã làm một công việc đáng ngưỡng mộ với căn hộ của cô, nhưng cái ý tưởng vẫn hơi lỗi thời và có nhiều hơn một chút sự lo ngại. (Nếu tôi nhớ không nhầm, phong cách thiết kế được yêu cầu bởi chồng của cô vào đầu những năm 2000 để gọi nhớ đến căn nhà dành cho quý ông độc thân ở bãi biển Miami của ông trùm ma túy Bolivia. Và điều này đã thành công trên cả mức mong đợi. Tôi đặc biệt ngưỡng mộ tác phẩm “nét phẩn phác họa cơ thể” khảm trai trên sàn gỗ mun và “vết đạn” với kỹ nghệ đánh lừa con mắt trên tường phòng ngủ chính của cô, nhưng tôi nghĩ không thích hợp để tổ chức tiệc sinh nhật cho trẻ con tại đây, đặc biệt khi vẫn đang

treo bức tranh của Lisa Yuskavage.)

Tôi nghĩ cô nên đi tìm một bất động sản mới thay vì cố gắng sửa chữa phần trang trí hiện tại vì nó sẽ mất rất nhiều thời gian. Sống trong căn penhouse tại toà Optus sẽ gửi đi một thông điệp sai về giai đoạn này của cuộc đời cô – cô không phải là con trai thứ hai của một ông trùm hay giám đốc điều hành của một số ngân hàng Thụy Sĩ hạng ba. Toà nhà đó có thể được thiết kế bởi một kiến trúc sư nổi tiếng người Mỹ (được đánh giá quá cao, theo ý kiến của tôi), nhưng nó không được cân nhắc để trở thành một nơi ở tốt cho các hộ gia đình. Tôi muốn cô chuyển đến một ngôi nhà ở một trong những khu phố phía nam của hòn đảo – Vịnh Repulse, Vịnh Nước Sâu, hoặc thậm chí là Stanley. Việc này sẽ gửi đi một thông điệp rằng cô nghiêm túc trong việc chăm sóc gia đình (không cần để tâm đến tất cả những người Pháp ngoại quốc ở Stanley).

Bộ sưu tập nghệ thuật

Tôi đã vô cùng mong đợi để được chiêm ngưỡng bộ tranh “Cung điện thập bát hoàn” treo ở một nơi trang trọng trong căn hộ của cô. Nhưng chúng đâu rồi? Tôi khuyên cô nên bổ sung một vài tác phẩm nghệ thuật quan trọng khác vào bộ sưu tập nữa. Tranh của các nghệ sĩ đương đại của Trung Quốc đang được sưu tầm quá nhiều vào lúc này, và thậm chí các nghệ sĩ Mỹ cũng vậy. Nhưng những tác phẩm nhiếp ảnh của Đức có thể là một lựa chọn thú vị cho cô – tôi nghĩ rằng nó sẽ cung cấp cho bộ sưu tập của cô vẻ trang trọng cần thiết và gia tăng được sự chú ý một cách nghiêm túc của các nhà sưu tập nếu cô sở hữu một trong những bức ảnh ấn tượng của nhiếp ảnh gia Thomas Struth về cây dứa liệu, tác phẩm mê hoặc về các thư viện thành phố ở Lower Saxony của Candida Höfer, hoặc những tháp nước rỉ sét thú vị của Bernd và Hilla Becher.

Người giúp việc

Tôi rất vui khi thấy rằng những người giúp việc⁸³ trong gia đình cô được đối xử tử tế và còn có phòng ngủ riêng. (Cô sẽ không tin được có bao nhiêu người mà tôi biết để người giúp việc của họ ngủ trong một khoảng rộng không hơn một tủ quần áo hay một tủ bếp trong khi họ vẫn có phòng ngủ chất đầy quần áo, giày dép thậm chí bày những bức tượng trang trí Lladro.) Nhưng thay vì để họ mặc đồ của người hầu gái kiểu Pháp, tôi muốn gợi ý cô

đổi sang những bộ đồ của J. Crew cho hiện đại và gọn gàng hơn với áo màu xanh hải quân và quần cotton trắng được không? Hãy nhớ - những người giúp việc trong nhà của cô sẽ nói chuyện với những người giúp việc khác vào ngày nghỉ của họ, và danh tiếng của cô như một bà chủ tốt sẽ càng được tăng lên.

PHƯƠNG TIỆN ĐI LẠI

Ô tô

Cô sẽ không được lái vòng vòng với chiếc Rolls-Royce đó nữa. Tôi luôn luôn cảm thấy rằng, trừ khi người ta đã ngoài sáu mươi tuổi hoặc sở hữu một mũ miện bạc giống như của Nữ Hoàng Elizabeth II tôn kính, nếu không việc để người khác thấy cô ngồi trên chiếc xe đó là hoàn toàn lỗ bịch. Cô có thể mua một chiếc Mercedes S-Class, Audi A8 hay BMW 7 Series giống như những người khác. (Hoặc nếu cô dũng cảm hơn thì có thể đổi sang chiếc Volkswagen Phaeton cũng được.) Tùy thuộc địa vị xã hội mà cô tạo dựng được vào năm tới, chúng ta cũng có thể bàn luận thêm về chiếc Jaguar chẳng hạn.

Phi cơ

Chiếc Gulfstream V của cô hoàn toàn có thể chấp nhận được. (Nhưng tạm thời đừng nâng cấp lên GVI, ít nhất cho tới khi quý cô Yolanda Kwok nhận được món đặt hàng của cô ấy. Việc cô là người sở hữu một chiếc GVI trước sẽ khiến cô nương Kwok tức giận và chặn đơn đăng ký làm thành viên Hiệp hội Thể thao Trung Quốc của cô.)

Ăn uống

Các nhà hàng mà cô thường lui tới đúng là thảm hại. Chúng chỉ kín đầy những người nước ngoài, các ngôi sao dòng phim thị trường, mấy kẻ đang cố gắng leo lên nấc thang mới trong xã hội – và tệ hơn tất cả - mấy tay foodie⁸⁴. Một phần trong chiến dịch mới của tôi là chỉ để cô kết giao với giới tinh hoa, cô sẽ không được để xảy ra nguy cơ bị nhìn thấy ở bất cứ “điểm đến ẩm thực” theo xu hướng mới nào. Một nhà hàng mới mở ít hơn 2 năm hay mới được giới thiệu trên Hong KongTattle hay Tạp chí Đỉnh Cao trong mười tám tháng trở lại đây, tôi sẽ cho đó là xu hướng mới. Làm ơn xem PHỤ LỤC B để

biết danh sách các nhà hàng và câu lạc bộ ăn uống có phòng ăn riêng được chấp nhận. Sáu tháng tới, nếu tôi cảm thấy cô đã chạm ngưỡng được xã hội chấp nhận nhất định, tôi sẽ thu xếp để cô bị mấy tay săn ảnh bắt gặp khi ăn một bát mì hoành thánh ở dai pai dong⁸⁵. Với tiêu đề kiểu như: “Ngôi sao không ngại ăn đồ bình dân.” Và điều này sẽ khiến hình ảnh của cô tăng lên một cách kỳ diệu.

ĐỜI SỐNG XÃ HỘI

Sự phục sinh địa vị trong xã hội của cô sẽ bắt đầu bằng việc khai tử. Trong ba tháng tới, cô cần biến mất hoàn toàn trên tất cả các phương diện. (Đi du lịch, dành thời gian cho con của cô, hoặc làm cả hai điều này.) Vì thế cô sẽ tránh tham dự bất cứ sự kiện mang tính xã hội tại các cửa hàng bán lẻ hay các cửa hiệu thời trang – cho tới khi có những người thực sự phù hợp bắt đầu mời cô. (Một lời mời tới buổi quảng bá phim là không được phép chấp nhận; một tờ giấy viết tay của ngài Dries Van Noten yêu cầu sự hiện diện của cô cũng thế). Cô cũng cần tránh tất cả các bữa tiệc chiêu đãi, dạ tiệc bất kỳ, các buổi dạ hội thường niên, các buổi gây quỹ hay đấu giá từ thiện, các buổi tiệc cocktail vì mục đích quyên góp thiện nguyện, các trận polo, các cuộc thi ném rựu, hay bất cứ sự kiện nào khác mà theo bản năng cô cảm thấy cần phải tham dự. Sau ba tháng thanh tẩy, chúng tôi sẽ từ từ giới thiệu lại cô với thế giới bằng một loạt các lần xuất hiện được chọn lọc và bố trí một cách cẩn thận. Tùy thuộc vào cách cô thể hiện có tốt hay không, tôi có thể dàn xếp thêm các lời mời được chọn lọc từ các sự kiện ở London, Paris, Jakarta hay Singapore. Nhón chân vào các hoạt động quốc tế sẽ giúp phần nâng tầm danh tiếng của cô như là “một hiện tượng”. (Lưu ý: Ada Poon chỉ bắt đầu nhận được lời mời tới buổi tiệc sân vườn thường niên của Lady Ladoorie sau khi cô ấy được nhìn thấy có mặt trong đám cưới của Colin Khoo và Araminta Lee ở Singapore.)

DU LỊCH

Tôi biết là cô đã từng tới Dubai, Paris và London vào các kỳ nghỉ lễ, nhưng đó là các hành trình mà mọi người đều có thể thực hiện với các máy bay dân dụng ngày nay. Để trở nên nổi bật giữa đám đông cô cần phải tới những điểm đến mới lạ hơn để chứng minh rằng mình là một người độc đáo và thú vị. Năm nay, tôi đề nghị cô hãy lên kế hoạch tham quan du lịch tới các địa điểm hành hương tôn giáo nổi tiếng như Lăng mộ đức mẹ Fatima ở Bồ Đào Nha,

Thánh đường Lourdes ở Pháp, hay Santiago de Comppostela ở Tây Ban Nha. Nhớ đăng ảnh của cô tại những địa danh này lên Facebook. Bằng cách này, ngay cả nếu cô bị chụp lại cảnh đang cắn món thịt nguội bao bột chiên giòn kiểu Galician, mọi người vẫn sẽ liên tưởng cô với Đức mẹ Đồng Trinh. Nếu chuyến đi này diễn ra tốt đẹp, chúng tôi có thể sắp xếp cho cô tới thăm trường học của Oprah ở Nam Mỹ vào năm tới.

GIA NHẬP CÁC TỔ CHỨC TỪ THIỆN

Để thực sự có thể vươn lên tầng cao hơn xã hội thì điều quan trọng là cô cần phải được liên kết với một sự nghiệp từ thiện. Mẹ tôi tất nhiên từ rất lâu đã được gắn liền với hội Vườn Ươm Hong Kong; Connie Ming có một mối liên kết mật thiết với tất cả các bảo tàng nghệ thuật; Ada Poon sở hữu các hiệp hội về ung thư và đang hoạt động rất năng nổ; Jordanna Chiu đã có thể kiểm soát được, một cách chặt vật, hội chứng kích thích ruột với Hiệp Hội Ho năm ngoái tại Serenity Colon Ball. Chúng ta có thể bàn luận thêm và quyết định nếu có sở thích cá nhân nào của cô phù hợp với mục tiêu của chúng tôi. Nếu không, tôi sẽ chọn một lĩnh vực bất kỳ có sẵn để chúng tôi có thể gửi một thông điệp thống nhất cho điều mà cô đang ủng hộ.

ĐỜI SỐNG TÔN GIÁO

Khi nào cô cảm thấy sẵn sàng, tôi sẽ giới thiệu cô tới những nhà thờ độc nhất của Hong Kong, nơi cô sẽ tham dự một cách thường xuyên. Trước khi cô phản đối, xin hãy lưu ý rằng đây là một trong những nền móng của phương pháp phục hồi địa vị trong xã hội của tôi cho cô. Tôi không quan tâm lắm tới niềm tin tôn giáo thực sự của cô là gì – dù cô có theo Đạo lão, Đạo giáo, Phật giáo, hay thờ phụng Meryl Streep cũng không quan trọng với tôi – nhưng việc cô cầu nguyện thường xuyên, ủng hộ thuế thập phân⁸⁶, tham dự các lễ ban thánh thể, vái lạy, trở thành thành viên của nhà thờ, ở trong các hội học kinh thánh là một điều tuyệt đối cần thiết. (Điều này sẽ làm gia tăng thêm khả năng đảm bảo rằng cô đủ điều kiện để được mai táng tại nghĩa trang Kito giáo được thêm muốn nhất trên đảo Hong Kong, thay vì phải chịu sự xỉ nhục vĩnh hằng khi bị chôn vùi tại một trong những nghĩa trang cấp thấp hơn ở phía Kowloon.)

VĂN HOÁ VÀ ĐỐI THOẠI

Thực tế rằng việc chọn sai trường mẫu giáo cũng như bạn thời mẫu giáo là một trở ngại lớn ngăn cản cô thành công trong cái xã hội này. Điều này hạn chế cô tham gia vào khoảng 70% các cuộc hội thoại trong buổi tiệc tối tại những gia đình danh giá. Cô không biết về những tin đồn từ thời thơ ấu của tầng lớp này. Và đây là bí mật: họ vẫn hoàn toàn bị ám ảnh bởi những điều xảy ra khi họ mới năm tuổi. Ai béo hay gầy? Ai đã bình ra quần trong khi hát hợp xướng? Cha của người nào đã bao trọn Công viên Đại Dương trong ngày để tổ chức một bữa tiệc hoành tráng? Ai làm đổ súp đậu lên đồ đi tiệc của mọi người từ lúc 6 tuổi và tới giờ vẫn chưa được tha thứ? Hai mươi phần trăm cuộc hội thoại khác tại các buổi tiệc là phàn nàn về đại lục, vì thế mặc định là cô sẽ không thể tham gia vào những thảo luận này. Năm phần trăm khác là than vãn về Đặc khu trường Hong Kong, vì vậy để trở nên nổi trội trong 5% các cuộc hội thoại còn lại, cô phải có bí kíp hay về cổ phiếu hoặc học để trở thành một người biết ứng đối sắc sảo trong giao tiếp. Nhan sắc có thể tàn phai, nhưng sự dí dỏm sẽ giữ cho tên cô ở trong danh sách khách mời tới những bữa tiệc khó gia nhập nhất. Và cuối cùng, cô sẽ bắt tay vào kế hoạch đọc sách mà tôi đã đặc biệt thiết kế dành cho cô. Cô cũng sẽ tham gia vào một sự kiện văn hoá mỗi tuần. Có thể nhưng không giới hạn bao gồm các vở kịch, buổi biểu diễn opera, các buổi hoà nhạc cổ điển, múa ba lê, khiêu vũ hiện đại, buổi biểu diễn nghệ thuật, lễ hội văn học, các buổi đọc thơ, triển lãm bảo tàng, tiếng nước ngoài hoặc các buổi chiếu phim, buổi ra mắt nghệ thuật. (Phim của Hollywood, Buổi biểu diễn xiếc ngoài trời và các buổi biểu diễn nhạc đại chúng tiếng Quảng Đông không được tính là hoạt động văn hoá.)

DANH SÁCH sách CẦN PHẢI ĐỌC

Tôi thấy rằng nhà cô có rất nhiều tạp chí nhưng lại không có lấy một cuốn sách, ngoại trừ bản dịch cuốn *Lean In* của Sheryl Sandberg được tìm thấy ở một trong những phòng ngủ của người giúp việc. Do đó cô cần phải xử lý được một cuốn sách sau mỗi mười lăm ngày, riêng với các tác phẩm của Trollope là cô được cho phép đọc một cuốn sách trong ba tuần. Khi đọc những cuốn sách này, hi vọng cô sẽ hiểu và đánh giá cao lý do tại sao tôi lại muốn cô đọc chúng. Các cuốn sách cần được đọc theo thứ tự sau đây:

Trường giả học làm sang của Julian Fellowes

Thầy giáo dương cầm của Janice Y. K. Lee

Những người như chúng tôi của Dominick Dunne

Sức mạnh của phong cách của Annette Tapert và Diana Edkins (cuốn này đã không còn xuất bản, tôi sẽ cho cô mượn bản sao của tôi)

Kiêu hãnh và tham vọng của Nicholas Coleridge

Triều đại Soong của Sterling Seagrave

~~Tự do của Jonathan Franzen~~

D.V. của Diana Vreeland

Khi công chúa hồi tưởng: hồi ức của Maharani từ Jaipur của Gayatri Devi

Jane Austen – Hoàn thành các tác phẩm bắt đầu từ cuốn *Kiêu hãnh và định kiến*

Edith Wharton – *Phong tục của một quốc gia, Tuổi thơ ngây, Những người Buccaneers, Ngôi nhà vui vẻ* (phải đọc theo thứ tự tôi đề ra – cô sẽ hiểu được vì sao khi đọc tới cuốn cuối cùng)

Hội chợ phù hoa của William Makepeace Thackeray

Anna Karenina của Leo Tolstoy

Trở lại Brideshead của Evelyn Waugh

Anthony Trollope – các cuốn sách trong sê-ri Palliser, bắt đầu với cuốn *Bạn có thể tha thứ cho cô ấy không?*

Tôi sẽ có bài đánh giá sau khi cô đọc xong số sách này, xem cô đã sẵn sàng để đọc một số cuốn của Proust chưa.

LƯU Ý CUỐI

Không có cách nào dễ dàng để đề cập tới điều này: Chúng ta cần nói về Bernard. Không mục tiêu nào của chúng ta sẽ có hiệu quả nếu mọi người vẫn mặc định rằng chồng của cô, bằng cách nào đó đã bị bắt lực, đang trong tình

trạng hôn mê, hay đã trở thành nô lệ tình dục của cô trong hầm ngục. (Đó là tin đồn đang diễn ra.) Chúng ta cần phải sớm dàn dựng lại sự xuất hiện công khai của cô với chồng và con gái. Hãy thảo luận thêm về các hình thức tại Mandarin vào ngày mai trong khi dùng trà và bánh nướng.

Hai Rachel và Nick

•

Thượng Hải, tháng 6 năm 2013

“Và đây,” - người quản lý nói một cách hoa mỹ, - “là phòng khách của hai bạn.” Rachel và Nick đi qua tiền sảnh và bước vào một căn phòng với trần nhà cao có một lò sưởi trang trí bề thế. Một trong những phụ tá trong đoàn tùy tùng của người quản lý bấm một nút, và bức màn treo thông phía trước cửa sổ lớn lặng lẽ tách đôi phô ra khung cảnh ngoạn mục của đường chân trời Thượng Hải.

“Không lấy làm lạ khi anh gọi đây là phòng đặc biệt cao cấp.” - Nick nói. Một phụ tá khác xuất hiện để mở một chai sâm banh Deutz và bắt đầu rót vào hai chiếc ly ống cao. Với Rachel phòng khách sạn cao cấp bành trướng bọc nỉ thực sự giống như một cái hộp sô cô la đầy suy đồi – từ phòng tắm ốp đá cẩm thạch màu đen, với bồn ngâm hình bầu dục đến cả đồng gối sang trọng một cách lố bịch trên giường, mọi ngóc ngách trong căn phòng như chỉ chờ để chờ được tận hưởng.

“Bạn cũng có thể tùy ý sử dụng du thuyền của chúng tôi, và tôi rất muốn gợi ý cho hai bạn về hành trình vào buổi chiều muộn để có thể nhìn thấy thành phố chuyển mình từ ngày qua đêm.” “Chúng tôi chắc chắn sẽ ghi nhớ điều đó.” - Nick nói, nhìn chiếc ghế sofa nhưng một cách khao khát. Mấy con người đáng yêu này khi nào mới chịu đi để mình có thể quăng đôi giày đi và ngả lưng một chút nhỉ?

“Làm ời nói cho chúng tôi biết nếu chúng tôi có thể làm gì khác để khiến cho kỳ nghỉ của hai người trở nên thú vị hơn”, - viên quản lý nói, đặt tay lên ngực và khẽ cúi người trước khi thận trọng rời đi.

Nick buông người xuống sofa, cảm thấy may mắn vì cuối cùng có thể đuổi dài người sau chuyển bay kéo dài mười lăm tiếng từ New York. “Chà, đây quả thực thật bất ngờ.”

“Em biết! Anh có tin được chỗ này không? Em chắc chắn là chỉ riêng cái

phòng tắm ở đây thôi cũng rộng hơn cả căn hộ của mình! Em nghĩ khách sạn mình ở tại Paris đã hoành tráng lắm rồi, nhưng đây còn trên một đẳng cấp khác.” - Rachel vừa nói vừa quay trở lại phòng khách.

Họ cho rằng mình sẽ ở với cha của Rachel trong mấy tuần đầu tiên của kỳ nghỉ tại Trung Quốc, nhưng khi hạ cánh tại sân bay quốc tế Phố Đông, họ lại được đón bởi một người đàn ông với bộ đồ vest xám ba mảnh, cầm một lời ghi chú từ Bao Gaoliang. Rachel lôi tờ giấy ra khỏi ví và đọc lại. Dòng chữ được viết bằng tiếng Quan thoại với mực đen:

Rachel và Nick thân mến,

Ba tin rằng hai con đã có chuyến đi tốt lành. Ba vô cùng xin lỗi vì không tự ra đón hai con ở sân bay được, vì tối phút cuối ba lại bị kẹt ở Hong Kong có chút việc và sẽ trở lại sau hôm nay. Vì hiện giờ đang trong kỳ trăng mật của hai con, ba nghĩ rằng sẽ phù hợp hơn nếu để hai con dành ngày đầu tiên này tại khách sạn Peninsula như là khách mời của ba. Thêm nữa ở đó chắc chắn sẽ lãng mạn hơn nhà ba nhiều. Ông Tín sẽ đẩy nhanh việc nhập cảnh qua việc kiểm soát hộ chiếu và khách sạn Peninsula sẽ có ô tô đón hai con. Chúc hai con có một buổi chiều thư giãn, ba mong được gặp và giới thiệu hai con tới gia đình ta trong bữa kỷ niệm tối nay. Ba sẽ liên hệ với con và gửi thêm thông tin trước buổi tối, nhưng hãy sắp xếp thời gian để có thể dự buổi gặp mặt vào 7 giờ tối nay nhé.

Trân trọng,

Bao Gaoliang

Nick để ý thấy khuôn mặt của Rachel sáng lên khi cô đọc lại bức thư, đôi mắt cô lướt qua mấy chữ “gia đình ta” không biết bao nhiêu lần. Uống thêm một ngụm sâm banh, anh nói, “Thật tuyệt khi ba em thu xếp những điều này cho chúng ta. Ông chu đáo quá.”

“Đúng thế nhỉ? Thực sự trên cả tuyệt vời ấy – từ căn phòng cao cấp này tới chiếc xe Rolls Royce đã đón chúng ta ở sân bay. Lúc ngồi trên xe em còn cảm thấy ngại nữa, không biết anh có thể không?”

“Không, chiếc Phantoms đời mới này cũng khá là kín đáo mà. Chứ như bà

của Colin còn có một chiếc Silver Clound kiểu cổ điển đời 1950 trông cứ như được điều chỉnh từ cung điện Buckingham tới cơ. Giờ mỗi lần lái nó mới thật là xấu hổ.”

“Chà, em vẫn chưa quen với tất cả những điều này. Nhưng em đoán đây là cách gia đình họ Bao sống.”

Như thế đọc được suy nghĩ của vợ, Nick hỏi, “Em cảm thấy đêm nay thế nào?”

“Em rất hào hứng để được gặp mọi người.”

Nick nhớ lại những lời ám chỉ của mẹ anh về gia đình nhà Bao ở Santa Barbara, và anh đã kể lại chi tiết về cuộc hội thoại đó với Rachel chỉ vài ngày sau đám cưới. Vào lúc đó, Rachel đã nói, “Em rất vui khi thấy ba và gia đình của ông đều ổn, nhưng thực sự không khác biệt lắm với em dù họ giàu hay nghèo.”

“Anh chỉ muốn em được biết những gì anh biết. Đó là một phần trong “Điều khoản mới về tiết lộ toàn bộ” của anh, Nick nói với một nụ cười mỉm.

“Hả... Cảm ơn anh! Nhờ có anh mà em cũng đã thoải mái hơn trong việc hành xử với đám đông giàu có rồi. Em đã được trải qua một cuộc chiến đầy cam go với gia đình nhà anh. Anh không nghĩ rằng, em bây giờ, đã sẵn sàng đương đầu với bất cứ thứ gì rồi sao?”

“Đến cửa ải của mẹ anh em còn vượt qua được, thì những chuyện khác giờ chỉ là con muỗi thôi nhĩ.” - Nick cười lớn. “Anh chỉ muốn em nhận thức được đầy đủ những gì em sắp trải qua vào thời gian này.”

Rachek nhìn chồng trầm tư. “Anh biết đấy, em đang cố tiếp cận mọi thứ. Em biết sẽ mất thời gian để có thể hiểu rõ gia đình mới của em. Em nghĩ, đối với em trai và dì mà nói, họ cũng sốc không kém. Có lẽ họ còn cảm thấy tồi tệ hơn rất nhiều, em cũng không hi vọng được ở lại với họ qua đêm. Với em được gặp và biết rằng họ có tồn tại là quá đủ.”

Bây giờ khi họ đã thực sự ở trên đất Trung Quốc và Nick có thể thấy rằng Rachel không thực sự cảm thấy thoải mái như khi cô còn ở Santa Barbara.

Anh có thể cảm thấy sự lo lắng của cô ngay cả khi cô nằm nép mình bên anh trên ghế sofa, cả hai đều cố gắng chiến đấu với sự mệt mỏi vì thay đổi múi giờ sau chuyến bay dài. Ngay cả khi Rachel cố gắng tỏ ra thờ ơ, Nick vẫn biết rằng cô mong muốn được chấp nhận bởi gia đình mới của cô như thế nào. Anh lớn lên trong một gia tộc có truyền thống lâu đời: Các hành lang ở Tyersall được treo đầy những bức chân dung lồng trong khung cổ từ gỗ hồng của tổ tiên qua nhiều thế hệ, Nick cũng dành rất nhiều những buổi chiều mưa để đánh số trang các cuốn sách chép tay về cây phả hệ phức tạp ở trong thư viện. Gia tộc Young đã ghi chép lại tất cả về ông bà tổ tiên của mình từ những năm 432 sau công nguyên, và tất cả đều được lưu lại trong những trang giấy màu nâu, giòn của những cuốn sách cổ. Anh tự hỏi rằng liệu Rachel sẽ cảm thấy thế nào khi lớn lên mà không biết chút gì về cha mình và về phần gia đình còn lại của cô ấy. Một tiếng động nhẹ bỗng làm gián đoạn suy nghĩ của anh.

“Em nghĩ có người ở ngoài cửa.” - Rachel vừa ngáp vừa nói, trong khi Nick miễn cưỡng đứng dậy ra mở cửa.

“Tôi giao đồ cho cô Chu.” - Một nhân viên hành lý trong bộ đồng phục màu xanh nói một cách vui vẻ. Ông ta bước vào phòng kéo theo một xe đẩy hành lý kiu kịt với đồng hộp bọc kín. Đằng sau ông ta là một cậu bé kéo theo một xe đẩy hành lý đầy ắp các gói quà khác.

“Chúng là gì thế!” - Nick hỏi. Cậu bé chuyển hàng mỉm cười và đưa một ra phong bì dán kín. Dòng chữ nguệch ngoạc trên tấm thẻ màu kem sang trọng ghi: “Chào mừng tới Thượng Hải! Có lẽ chị cần một số nhu yếu phẩm. Chúc vui, C.”

“Là Carlton gửi đến!” - Rachel ngạc nhiên kêu lên. Cô mở hộp đầu tiên và thấy bốn hũ mút nép mình giữa những cọng cỏ khô: Mút cam Seville, thạch phúc bồn đỏ, mật trái xuân đào, chanh ngào gừng. Trên những lọ thủy tinh nhỏ xinh thanh lịch đóng dấu của trang trại hữu cơ DAYLESFORD.

“Ồ! Daylesford là một trang trại hữu cơ ở Gloucestershire thuộc sở hữu của bạn anh, nhà Bamfords. Họ làm ra những món ăn tuyệt vời nhất. Tất cả những hộp này đều là của họ đấy à?” - Nick hỏi, bị ấn tượng thực sự.

Rachel mở một hộp khác và thấy nó đựng đầy các chai Nước Táo và Việt

Quất. “Lâu rồi không nghe tới trái Việt Quất nhỉ!” - Cô nhận xét. Sau một hồi ngụp lặn trong đồng hộp, hai người phát hiện ra rằng Carlton có lẽ có ý định cung cấp cho họ toàn bộ các dòng sản phẩm của Daylesford. Có từ bánh quy giòn vị muối biển, bánh mì ngắn, và một lô một lốc các loại bánh bích quy đi kèm với những loại pho mát hảo hạng, cá hồi xông khói tới từ trang trại Shetland Isles, và tương ớt nhập khẩu. Thêm một chai vang nho cabernet của Pháp lóng lánh sủi tăm, và một chai sữa nguyên chất.

Rachel đứng giữa đồng hộp mở ngổn ngang với sự ngạc nhiên khôn tả. “Anh có tin được tất cả những điều này không? Đồ ăn chắc phải đủ nuôi sống chúng ta cả năm mất.”

“Với những đồ chúng ta chưa ăn luôn được thì có thể tiết kiệm dành cho ngày tận thế zombie. Anh phải thừa nhận Carlton có vẻ là một người rất hào phóng.”

“Thật là ấm áp! Đây quả là một món quà tiếp đón đầy ngọt ngào – em không thể chờ thêm để gặp cậu ấy!” - Rachel nói đầy hứng khởi.

“Xét theo khẩu vị của cậu ấy, thì anh nghĩ anh đang dần thích cậu ấy rồi. Bây giờ chúng ta nên nếm cái gì trước? Bánh quy chanh nhúng sô cô la trắng hay bánh quy gừng phủ sô cô la?”

TƯ DINH NHÀ BAO Ở THƯỢNG HẢI SÁNG SỚM NGÀY HÔM ĐÓ

Sau khi chạy bộ buổi sáng, Gaoliang lên lầu để tắm thì gặp hai cô hầu gái bê mấy chiếc va-li hiệu Tramontano màu nâu đen nhạt đi xuống.

“Túi của ai đây?” - Ông hỏi một trong hai cô hầu gái.

“Thưa ông, là của bà ạ.” - Cô hầu gái đáp, không dám nhìn thẳng vào mắt Gaoliang.

“Mấy cô định mang chúng đi đâu?”

“Chỉ mang ra ngoài xe thôi thưa ông. Cho chuyển đi của bà ạ.”

Gaoliang đi thẳng vào phòng ngủ, bắt gặp vợ mình đang ngồi bên bàn trang điểm, đeo một đôi bông tai đính kim cương và đá opal.

“Em tính đi đâu sao?” - Ông hỏi.

“Hong Kong.”

“Anh không biết em có kế hoạch đi ngày hôm nay.”

“Có việc đột xuất – có vài vấn đề tại nhà máy Tsuen Wan em cần phải sắp xếp lại.” - Bà Shaoyen trả lời.

“Nhưng Rachel và chồng con bé sẽ tới đây hôm nay.”

“Ồ, là hoá ra là hôm nay à?” - Bà Shaoyen nói.

“Đúng. Chúng ta cũng đặt phòng riêng tại Câu lạc bộ Hoàng Phố cho tối nay rồi.”

“Em chắc rằng bữa tối sẽ rất tuyệt. Anh hãy nhớ gọi món gà say rượu nhé”

“Em sẽ không quay về kịp đúng không?” - Gaoliang hỏi, có chút bất ngờ.

“Em e là không kịp.”

Gaoliang ngồi xuống ghế bên cạnh vợ, biết rõ vì sao Shaoyen bất ngờ đi công tác như này. “Anh tưởng rằng em nói là mọi chuyện đều ổn.”

“Trong một thời gian, em nghĩ rằng em ổn...” - Shaoyen nói một cách chậm rãi, ngắt quãng một lúc trong khi lau chùi một cách có phương pháp chiếc bông tai bằng miếng bông tròn ngâm trong dung dịch tẩy nữ trang. “Tuy nhiên khi bây giờ nó thực sự xảy ra, em mới thấy rằng em không hề thoải mái chút nào cả.”

Gaoliang thở dài. Kể từ khi tái hợp với Kerry và Rachel vào tháng Ba, ông đã dành rất nhiều đêm để cố gắng xoa dịu vợ mình. Shaoyen đã bị sốc như một lẽ dĩ nhiên, bởi cái tin sét đánh của chồng sau khi trở về từ California, nhưng trong suốt hai tháng qua, ông nghĩ mình đã thành công trong việc trấn an vợ. Kerry Chu đúng là một người phụ nữ ông đã từng yêu, nhưng trong một thời gian quá ngắn ngủi, khi ông mới là một cậu thanh niên mười tám tuổi. Chuyện cũng xảy ra từ quá lâu rồi. Khi ông nảy ra ý tưởng mời Rachel tới

thăm, ông nghĩ rằng điều đó sẽ giúp vợ thấy rằng mọi chuyện đã ổn, Shaoyen cũng không phản ứng gì. Nhưng đáng ra ông nên đoán trước được mọi chuyện sẽ không thể dễ dàng như vậy.

“Anh biết mọi chuyện là rất khó khăn với em.” - Ông Gaoliang đánh liều mở lời.

“Thật sao? Em không chắc là anh hiểu đâu.” - Bà Shaoyen vừa nói vừa xúc chút nước hoa Lumière Noire lên cổ.

“Vậy chắc em cũng hiểu được rằng điều này cũng không hề dễ dàng với Rachel...” - Gaoliang bắt đầu.

Shaoyen nhìn chăm chăm vào chồng mình qua gương trong vài giây, và rồi bà đập chai nước hoa lên bàn. Gaoliang gần như nhảy ra khỏi chỗ ngồi của mình vì sốc.

“Rachel, Rachel, cả tuần nay ông chỉ nhắc tới Rachel! Nhưng ông không bỏ vào tai được một lời nào của tôi cả! Ông cũng không hề nghĩ tới cảm xúc của tôi.” - Shaoyen giận dữ hét lên.

“Tất cả những điều anh đang làm đều là vì quan tâm tới cảm xúc của em.” - Ông Bao nói, cố gắng giữ bình tĩnh.

Shaoyen trừng mắt nhìn chồng. “Gì! Nếu ông thực sự quan tâm thì sẽ không bao giờ yêu cầu tôi ngồi đó và mỉm cười suốt bữa tối trong khi ông điếu qua điếu lại cùng đứa con ngoài giá thú của mình quanh căn phòng với tất cả gia đình và bạn bè chúng ta. Ông làm tôi mất mặt!”

Gaoliang cau mày trước lời lẽ của vợ, nhưng ông vẫn cố gắng để biện hộ. “Anh chỉ mới có một vài họ hàng thân thiết – những người thực sự cần biết về con bé.”

“Thậm chí, để cô ta gặp cả gia đình chúng ta – bố mẹ ông, cậu Koo, chị gái ông và cả ông anh rể không hề biết giữ mồm – không chóng thì chày rồi cả thế giới sẽ biết và ông sẽ không còn mặt mũi nào ở Bắc Kinh nữa. Ông cũng sẽ không còn chút hi vọng nào để trèo lên được cái ghế phó thủ tướng cả.”

“Chính xác là để tránh mọi tai tiếng mà tôi muốn công khai tất cả về những điều này. Tôi không muốn có bất cứ bí mật nào cả. Chính bà là người đã ngăn cản tôi nói với mọi người. Bà không nghĩ rằng mọi người sẽ thấy rằng tôi chỉ đang làm điều nên làm, một điều đáng trân trọng, cho con gái mình thôi sao?”

“Nếu ông nghĩ đó là những gì mà mọi người sẽ thấy, ông còn ngây thơ hơn tôi tưởng. Tận hưởng bữa tối của ông đi. Tôi sẽ tới Hong Kong và Carlton sẽ đi theo tôi.”

“Gì cơ? Nhưng Carlton đang mong để được gặp chị gái nó mà!”

“Thằng bé chỉ nói thế để làm ông vui thôi. Ông không hình dung được điều tồi tệ mà thằng bé đang phải trải qua – thằng bé đang bất ổn và hoàn toàn tuyệt vọng. Thế nhưng ông chỉ nhìn thấy những gì ông muốn thấy mà thôi.”

“Tôi thấy được nhiều vấn đề hơn bà nghĩ!” - Gaoliang nói, lần đầu tiên cao giọng. “Bệnh trầm cảm của Carlton có liên quan nhiều hơn tới sự liều lĩnh của thằng bé khiến nó suýt bị thiệt mạng trong vụ tai nạn. Làm ơn đừng lôi thằng bé vào giữa những vấn đề của bà với Rachel.”

“Ông vẫn chưa chịu thấy sao? Thằng bé vốn đã ở giữa vụ này dù nó có thích hay không! Chấp nhận đứa con ngoài giá thú của ông chả mang lại chút gì cho thằng bé ngoài sự xấu hổ! Ông muốn thì ông cứ huỷ hoại tương lai của ông đi, nhưng tôi sẽ không cho phép ông huỷ hoại con trai chúng ta!”

“Bà không nhận ra rằng Rachel và Nick chỉ ở đây với chúng ta trong có hai tháng thôi sao? Tôi không hiểu bà đang nghĩ gì khi bà muốn chấm dứt bằng cách tránh mặt chúng từ giờ.”

Shaoyen nói qua kẽ răng, “Tôi đã quyết định rằng tôi không thể - và sẽ không bao giờ có thể - ngủ chung dưới một mái nhà với Rachel Chu hay Nicholas Young.”

“Bây giờ bà không ưa cả Nicholas Young sao?”

“Cậu ta là con của người đàn bà mưu mô hai mặt, người đã cố để len lỏi vào cuộc sống của chúng ta.”

“Thôi nào, không phải Eleanor Young đã giúp đỡ chúng ta rất nhiều khi Carlton còn ở trong bệnh viện sao!”

“Đó chỉ bởi vì ngay từ đầu bà ta đã biết thằng bé thực sự là ai.”

Gaoliang lắc đầu thất vọng. “Tôi không thể tranh cãi với bà khi bà cứ vô lý như vậy.”

“Tôi cũng nói xong rồi. Tôi còn có một chuyến bay đang chờ. Nhưng hãy nhớ những lời tôi nói: Tôi không cho phép Rachel hay Nicholas bước vào ngôi nhà này, hay bất cứ ngôi nhà nào khác đứng tên tôi.”

“Đừng có mà vô lý thế!” - Gaoliang giận dữ. “Không ở đây thì chúng biết ở đâu?”

“Có hàng nghìn cái khách sạn trong thành phố này mà.”

“Bà điên rồi. Chúng sẽ hạ cánh trong vài giờ tới! Làm thế nào mà tôi có thể đột ngột nói với con gái tôi rằng nó không được chào đón trong nhà tôi sau khi con bé đã dành cả hai mươi tiếng trên máy bay?”

“Ông tự đi mà tìm cách! Nhưng đây cũng là nhà tôi, ông có thể chọn hai đứa nó hoặc vợ và con trai mình!” - Shaoyen dùng dùng bỏ ra ngoài, để lại chồng mình trong căn phòng tràn ngập mùi hương hoa hồng và thủy tiên.

BaAstrid

•

VENICE, ITALY

“Ludivine, tôi không chắc cô có thể nghe được tôi nói hay không, nhưng cô đang bị căng thẳng quá thôi. Tôi đang trên một chiếc gondola⁸⁷ giữa một con kênh và sóng điện thoại rất yếu. Làm ơn nhắn tin cho tôi và tôi sẽ gọi ngay cho cô sau khi lên bờ nhé.” - Astrid đặt điện thoại của mình xuống, mỉm cười tạ lỗi với bạn của cô, Nữ bá tước Domiella Finzi-Contini. Cô tới đây để tham dự siêu triển lãm Venice Biennale, và họ đang được đưa tới cung điện Brandolini dự tiệc tối vinh danh Anish Kapoor bằng thuyền.

“Đây là Venezia, – sóng không phủ nổi tới đây, và tín hiệu còn tệ hơn nữa nếu ở giữa kênh đào Grande.” - Domiella cười lớn trong khi cố gắng giữ chiếc khăn pashmina⁸⁸ khỏi tung bay phấp phới trong cơn gió đêm. “Nào, giờ thì kể cho mình nghe nốt câu chuyện về phát hiện tuyệt vời của cậu đi.”

“Chà, mình luôn nghĩ rằng loại váy xếp li Fortuny chỉ được tạo ra từ loại lụa dày và vải nhung, thế nên khi mình bắt gặp chiếc váy làm từ vải voan này trong một tiệm đồ cổ ở Jakarta, cảm giác kỳ lạ tới mức mình không biết phải nghĩ gì luôn. Ban đầu mình nghĩ nó có thể là một bộ váy cưới của người Peranakan⁸⁹ từ những năm 1920, nhưng mình lại thấy những nếp gấp đặc biệt. Và cả mẫu vải nữa.”

“Dĩ nhiên đó là mẫu vải Delphos cổ điển, nhưng lạy Chúa, loại vải này thật là nhẹ nhàng!” - Domiella vừa nói vừa vôn vê gấu váy dài của Astrid. “Và màu sắc nữa – Mình chưa bao giờ nhìn thấy tông màu tím này trước đây. Chắc chắn là mẫu vẽ tay, có thể do chính Fortuny hoặc vợ của ông ấy – Henriette vẽ. Làm thế nào mà cậu luôn tìm được những kho báu đặc biệt như vậy?”

“Domiella, thế có Chúa, là chúng tự tìm tới mình đó. Mình đã trả khoảng ba trăm nghìn rupiahs cho nó – tương đương hai mươi lăm đô Mỹ thôi ấy.”

“Cazzo⁹⁰! Mình chết vì ghen tị mất! Mình chắc chắn là bất kỳ bảo tàng nào

cũng sẽ muốn sở hữu nó. Cần thận nhé, Dodie có thể sẽ muốn mua nó và lột trần cậu ngay và luôn khi cô ấy nhìn thấy cậu vào tối nay!”

Lối vào lớn của cung điện Brandolini đã bị kẹt cứng mái chèo vì những vị khách tới bằng thuyền gondola, xuồng lớn và tàu vaporettos, Astrid bèn lôi điện thoại ra để kiểm tra lại. Lần này, có một bức e-mail viết như sau:

Thưa bà

Tôi viết thư cho bà vì khá lo ngại về những hành động gần đây liên quan đến Cassian khi bà đi vắng. Tôi về nhà sau ngày nghỉ, thấy Cassian bị nhốt trong tủ trên lầu, và Padma đang ngồi trên ghế đầu bên ngoài chơi iPad. Tôi hỏi cô ấy chuyện gì đang xảy ra, và cô ấy nói “Ông nói với tôi rằng đừng để Cassian ra ngoài.” Tôi đã hỏi cô ấy Cassian ở trong tủ bao lâu và cô ấy nói bốn tiếng. Chồng bà đã ra ngoài để tiếp khách. Khi tôi mở tủ cho Cassian ra ngoài, cậu chủ đã rất tội nghiệp.

Rõ ràng ông Michael đang trừng phạt Cassian vì cậu mắc lỗi. Cậu Cassian đang chơi với cây kiếm ánh sáng của mình chiều nay và vô tình làm một vết xước nhỏ trên cánh cửa của chiếc Porsche 550 Spyder cổ bầy trong đại sảnh. Hai đêm trước, ông Michael cũng phạt cậu Cassian đi ngủ mà không được ăn tối vì cậu đã chửi thề bằng tiếng Trung Quốc. Rõ ràng đó là từ xấu mà cậu chủ đã học được tại Trường mẫu giáo Viễn Đông, và có lẽ mọi cậu bé đều đang sử dụng nó mặc dù chúng chả biết rõ nghĩa là gì. Ah Lian đã giải thích cho tôi ý nghĩa của từ đó. Tôi đảm bảo với cô rằng một đứa trẻ năm tuổi sẽ chả có chút ý thức gì về một hành động như vậy.

Theo quan điểm của tôi, các biện pháp kỷ luật như vậy đối với cậu Cassian là phản tác dụng. Chúng không giải quyết được triệt để các vấn đề tiềm ẩn mà sẽ chỉ khiến cậu chủ hình thành những nỗi ám ảnh và phần nộ với cha mình. Bây giờ đã hơn 1 giờ sáng và cậu Cassian vẫn không thể ngủ được. Lần đầu tiên kể từ khi lên ba, cậu lại bắt đầu bị sợ bóng tối.

Ludivine

Astrid đọc e-mail với sự thất vọng và buồn bã dâng cao. Cô nhanh chóng gửi một tin nhắn cho chồng, sau đó bước ra khỏi chiếc thuyền gondola sau nữ Bá tước. Họ vào sảnh trước của cung điện, choáng ngợp bởi một tác phẩm điêu

khắc hình lòng chảo bằng kim loại ánh vàng khổng lồ treo trên trần nhà.

“Bellissima⁹¹! Mình tự hỏi, liệu đây có phải là một trong những công trình mới của Anish không?” - Domiella quay sang để xem phản ứng của Astrid, và thấy cô thậm chí còn không nhận ra có một tác phẩm điêu khắc treo trên đầu mình. “Mọi chuyện ổn chứ?”

Astrid thở dài. “Đường như cứ lần nào mình đi vắng là lại có chuyện với Cassian.”

“Cậu nhóc nhớ mẹ sao?”

“Không, không phải thế. Ý mình là đúng là thằng bé có nhớ mẹ, nhưng mình luôn cố gắng sắp xếp những chuyến vắng nhà gần như thế này để Cassian và bố có thể gần kết hơn. Thằng bé bám mình quá, nên mình đang cố gắng thay đổi điều đó, mình không muốn thằng bé giống em trai mình. Nhưng luôn có chuyện mỗi khi mình đi. Michael và thằng bé dường như luôn gây lộn với nhau.”

“Gây lộn kiểu gì?”

“Họ đánh nhau. Michael dường như không có chút khoan dung nào với con trai cả. Anh ấy đối xử với con như kiểu ở trong doanh trại quân đội. Nói cho mình nghe đi, lúc Luchino và Pier Paolp ở độ tuổi như Cassian bây giờ, nếu chúng làm vỡ những món đồ giá trị, cậu sẽ làm gì với chúng?”

“Trời ơi, con trai mình xé nát mọi thứ trong nhà! Đồ nội thất, thảm và mọi thứ! Có một lần trong lúc đánh nhau, chúng hích cùi chỏ vào bức Bronzino. May mắn thay, đó chỉ là bức chân dung của một người phụ nữ xấu xí. Một trong số những tổ tiên của chồng mình.”

“Xong rồi cậu làm gì? Cậu có trừng phạt chúng không?”

“Để làm gì cơ? Chúng chỉ là mấy đứa trẻ?”

“Đúng vậy đấy!” - Astrid thở dài.

“Ôi bạn thân mến, ở đây có một tay môi giới đáng ghét, gã cứ cố bán cho

mình mấy tác phẩm của Gursky. Mình đã phải nói toẹt với hân ta rằng nếu như mình cứ phải nhìn bức ảnh chụp sân bay Schiphol của Amsterdam đó mình sẽ treo cổ tự vẫn mất. Lên tầng trên thôi.”

Nhưng mặc cho những nỗ lực của họ, người môi giới đã bắt kịp họ trong phòng khiêu vũ lớn trên tầng hai. “Nữ bá tước – thật tốt khi gặp được cô.” - Anh ta nói với một giọng giả bộ quá lỗ, cô gắng hôn hai má nữ bá tước một cách thân mật, nhưng cô chỉ cho phép hôn một má. “Cha mẹ cô dạo này thế nào?”

“Vẫn sống.” - Domiella giả dờ dăm chiêu.

Người đàn ông khựng lại một giây, trước khi phá lên cười. “Ồ, ha ha!”

“Đây là bạn của tôi Astrid Leong Teo.”

“Rất hân hạnh được gặp cô!” - Anh ta vừa nói vừa đẩy chiếc kính gọng sừng dày đáng ghét của mình. Anh ta đã kịp ghi nhớ hồ sơ của các nhà sưu tập châu Á có giá trị tài sản ròng cao - những người có khả năng sẽ tham dự siêu triển lãm Biennale năm nay, nhưng không nhận ra Astrid, bèn quay lại với nữ bá tước. “Thưa cô, tôi hi vọng cô cho tôi cơ hội dẫn cô qua xem các tác phẩm của Đức một lúc nào đó.”

“Tôi xin lỗi, nhưng tôi phải gọi một cuộc điện thoại ngắn.” - Astrid nói rồi đi thẳng ra phía ngoài ban công.

Domiella, nhìn tay môi giới, lắc đầu thương hại. “Anh đã bỏ lỡ một cơ hội cả đời của mình rồi đấy. Anh có biết bạn tôi là ai không? Gia đình cô ấy là nhà Medicis⁹² của châu Á đấy. Và cô ấy cũng đang hào hứng để tuyển thêm cho một bảo tàng ở Singapore.”

“Tôi tưởng cô ấy chỉ là một người mẫu.” - Người môi giới lắp bắp.

“Ồ nhìn đi, Larry đang nói chuyện với cô ấy kìa. Anh ta hẳn đã thắng kèo rồi. Giờ đã quá muộn cho anh.” - Domiella bỏ đi.

Sau khi khẳng định với người môi giới nghệ thuật vừa dồn cô vào góc ban công rằng cô thực sự không có hứng thú để đi xem mấy tác phẩm sáng bóng của Koons, Astrid gọi điện cho chồng mình.

Michael nghe điện thoại sau bốn hồi chuông, giọng có vẻ ngái ngủ.

“Hey. Mọi chuyện ổn chứ?”

“Vâng.”

“Em có biết ở bên này giờ đang là một rươi sáng không?”

“Em biết. Nhưng em nghĩ anh là người duy nhất trong nhà có thể ngủ được lúc này. Ludivine vừa nhắn tin báo với em rằng Cassian vẫn đang thức. Thằng bé lại bị sợ bóng tối. Anh thực sự đã nhốt thằng bé vào tủ quần áo... hả?”

Michael thở dài thất vọng. “Em chả hiểu gì cả. Thằng bé rất hỗn cả tuần nay. Bất cứ khi nào anh trở về nhà, thằng bé lại trở nên nổi quạu.”

“Thằng bé chỉ đang cố gắng thu hút sự chú ý của anh. Nó muốn được chơi với anh đấy.”

“Sảnh lớn không phải là phòng chơi. Xe của anh cũng không phải là đồ chơi. Thằng bé cần phải học cách kiểm soát bản thân – hồi bằng nó, anh không nhảy nhót xung quanh như một con đười ươi cả ngày.”

“Bởi vì nó là một đứa trẻ hiếu động. Giống như cha của nó vậy.”

“Hừ!” - Michael khịt mũi. “Nếu như anh hành động giống thằng bé, anh sẽ bị bố anh cho ăn đòn rồi. Mong anh sẽ lẫn cả chục vết với chiếc rotan⁹³ của ông ấy.”

“Ơn Chúa anh không giống cha mình.”

“Cassian là một đứa trẻ đầy hoang dã, và đã tới lúc để đưa thằng bé vào khuôn khổ.”

“Thằng bé vẫn ở trong khuôn khổ. Anh có thấy rằng con ngoan ngoãn hơn

nhiều khi em ở nhà không? Em nghĩ nếu anh chú ý tới con nhiều hơn một chút thì mọi chuyện sẽ ổn hơn nhiều. Và ý em không phải là kiểu chỉ ngồi ôm lap-top bên bể bơi trong khi thằng bé tự chơi. Sao anh không đưa con đi sở thú, đưa con tới công viên ở vịnh. Con chỉ muốn được chơi với anh thôi mà.”

“Bây giờ em đang cố để làm anh cảm thấy tội lỗi đó à.”

“Anh yêu, em chả cố gắng để làm anh cảm thấy gì cả. Nhưng anh không thấy sao? Em đi xa là cơ hội đặc biệt để anh dành nhiều thời gian cho con hơn. Con sắp vào tiểu học năm tới, và sau đó là cuộc đua học hành điểm số. Con sẽ lớn rất nhanh, đây là quãng thời gian trong đời con mà sau này có muốn anh cũng không quay trở lại được.”

“Được rồi, lah, được rồi, lah. Em đã thắng. Anh chỉ là một ông bố tồi.”

Astrid vân vê tà váy trong sự thất vọng. “Đây không phải là vấn đề ai thắng, và anh cũng không phải là một người cha tồi. Đó chỉ là...” - Astrid bắt đầu trước khi Michael kịp ngắt lời cô.

“Anh sẽ cố gắng làm tốt hơn vào ngày mai trong khi em đang vui chơi ở Venice. Hãy thay anh uống một ly Bellini.”

“Anh thật không công bằng. Anh biết rằng em đã hứa với bảo tàng sẽ thực hiện chuyến đi này. Bọn em đang cố gắng thực hiện những việc quan trọng ở đây vì lợi ích cho Singapore. Em đã thức dậy bên Cassian cả năm còn anh mới chính là người đi biển biệt suốt đây.”

“Thứ lỗi cho anh vì đã làm việc cật lực để đảm bảo tương lai cho cả gia đình. Trong khi em thì đang cố gắng vì ‘lợi ích của Singapore’, mọi điều anh làm chỉ bởi vì muốn tốt cho Cassian và em!”

“Micheal, anh biết là chúng ta không thể chết đói được.”

Micheal im lặng trong một quãng dài. “Em biết vấn đề thực sự là gì không, Astrid? Vấn đề là cả đời em chưa có một ngày phải lo lắng về tiền bạc. Em không biết kiếm tiền cực nhọc tới thế nào, em chỉ cần xì mũi là cũng có tiền! Em không hiểu những nỗi lo của người bình thường. Trong khi động lực của anh tới từ những nỗi sợ đó. Và anh đã xây dựng được tài sản riêng của mình

từ nó. Anh muốn con trai anh thắm nhuần được nỗi sợ hãi như thế. Thằng bé sẽ được thừa kế số tiền lớn vào một ngày nào đó, và nó cũng phải học cách để kiếm được tiền. Nếu không thì – thằng bé sẽ có kết cục giống như anh trai Henry của em, hoặc bất cứ ai trong số những người anh em họ kiêu ngạo của em, những người chưa từng thực sự làm việc một ngày trong cuộc đời của họ nhưng luôn cảm thấy như họ là bá chủ thế giới.”

“Bây giờ anh đang trở nên quá quắt rồi đấy, Michael! Đừng vợ đùa cả năm.”

“Em biết rằng anh đang nói sự thật. Cuối ngày hôm nay, con trai em đã quyết định phá hỏng xe của anh. Con trai em cũng tự quyết định sẽ sử dụng thứ ngôn ngữ bẩn thỉu. Và em thì luôn tìm cách bao biện cho nó.”

“Thằng bé mới chỉ NĂM TUỔI!” - Astrid cao giọng.

“VÀ ĐÓ CHÍNH LÀ Ý ANH MUỐN NÓI, EM YÊU! Nếu chúng ta không chinh đốn thằng bé từ bây giờ thì sẽ không kịp nữa.”

Astrid thở dài thật sâu. “Michael, em không muốn gây chiến với anh lúc này.”

“Anh cũng không muốn. Anh muốn đi ngủ. Một trong hai chúng ta phải làm việc vào sáng ngày mai.”

Nói xong, Michael cúp máy. Astrid bỏ điện thoại vào ví và dựa người vào lan can, lòng đầy bức bối.

Thành phố vừa lên đèn, và mặt nước lung linh phản chiếu ánh đèn từ cung điện trên kênh đào Grand. *Thật là nực cười, khi mình đang đứng ở một trong những địa điểm đẹp nhất hành tinh nhưng lòng lại bị rối tung với cuộc tranh cãi cách xa cả nghìn dặm về con trai mình.*

Domiella dẫn theo một nhóm người ra ban công, và Astrid nhận ra được bạn cô trong số họ - Grégoire L’Herme-Pierre.

“Astrid! Khi Domiella nói cậu ở đây mình đã không tin đâu đấy! Cậu đang làm gì ở Venice thế? Mình không nghĩ rằng cậu quan tâm cả tới cả nghệ thuật nữa.” - Grégoire nói, trao cho Astrid một nụ hôn chào mừng bốn lượt theo

kiểu người Paris.

“Mình chỉ cười ngựa xem hoa thôi.” - Astrid trả lời một cách bối rối, vẫn cố bình tâm sau cuộc gọi

“Dĩ nhiên rồi. Bây giờ thì, chắc chắn cậu đã biết bạn mình rồi đúng không – Pascal Pang và Isabel Wu đến từ Hong Kong?”

Astrid chào đón cặp đôi sang trọng. Pascal mặc một bộ đồ được thiết kế riêng ánh kim lóng lánh không chút khuyết điểm, trong khi Isabel thật thanh lịch trong chiếc váy đen hở vai của Christian Dior với phần đuôi bông dài tới đầu gối. Mái tóc của cô được búi cao theo kiểu Hy Lạp, cổ đeo một sợi dây chuyền vàng nổi bật hình lá cọ của Michele Oka Doner. Và đột nhiên Astrid nhận ra rằng hai người họ không phải là một cặp đôi. *Liệu cô Isabel Wu đang đứng trước mặt cô có phải là vợ của Charlie không?*

Người phụ nữ nhận ra được ánh mắt của Astrid và nói một cách đơn giản, “Tôi biết cô là ai đó.”

Grégoire cười nhẹ. “Nhìn xem, thế giới này quả là nhỏ bé mà!”

“Thật vinh hạnh vì cuối cùng cũng được gặp cô.” - Astrid đáp lại Isabel, nói thêm, “Charlie có kể với tôi về việc cô đang nỗ lực gây quỹ cho Bảo tàng M+. Tôi nghĩ rằng việc cô đang làm thật là tuyệt vời. Đã tới lúc để Hong Kong có một nơi trình diễn nghệ thuật đương đại tầm cỡ thế giới.”

“Cám ơn cô. Tôi tin rằng cô cũng mới gặp Charlie, đúng không?” - Isabel hỏi.

“Vâng. Thật tiếc vì cô không tham gia được chuyến du ngoạn California với chúng tôi.”

Isabel chững lại, sửng sốt. California? Cô biết Charlie đã chạm mặt Astrid tại phòng khiêu vũ, nhưng cô không hề biết về chuyến du ngoạn. “Vâng, cô đã có một quãng thời gian thú vị đúng không?”

“À vâng. Chúng tôi định tới Sausalito, nhưng rồi chúng tôi bất ngờ quyết định lái xe xuống bờ biển hướng tới Monterey và Big Sur.”

“Để tôi đoán nhé... sau đó anh ấy đưa cô đi ăn tối ở Post Ranch Inn đúng không?” - Isabel vẫn tiếp tục hồ hởi.

“Thực ra chúng tôi tới đó để ăn trưa. Chỗ đó như thiên đường vậy, nhỉ?”

“Vâng, có thể nói là như vậy. Chà, thật vui vì cuối cùng cũng được gặp cô, Astrid Leong.” - Isabel quay trở lại phòng khiêu vũ với Pascal, trong khi Astrid vẫn nán lại ban công với Domiella và Grégoire. Cái nóng mùa hè vẫn còn đọng lại trong làn gió buổi tối dịu nhẹ, và ở phía xa, tiếng chuông của nhà thờ Basilica di San Marco bắt đầu vang lên. Pascal đột nhiên quay trở lại ban công và vội vã nói với Grégoire, “Isabel cần phải rời khỏi đây ngay lập tức. Cậu sẽ muốn đi hay ở lại?”

“Mọi việc ổn chứ?” - Astrid hỏi.

Pascal nhìn chằm chằm Astrid, đáp lạnh băng. “Thật tử tế khi cô vui đập Isabel thẳng mặt như thế.”

“Gì cơ?” - Astrid bối rối hỏi.

Pascal hít thật sâu, cố gắng kiềm chế cơn thịnh nộ của mình. “Tôi không biết cô nghĩ mình là ai, nhưng tôi chưa bao giờ thấy ai trơ tráo như cô. Cô đang muốn chứng minh cho Isabel biết rằng cô đã làm tình với chồng cô ấy trên bờ biển California sao?”

Domiella giật nảy người và bám lấy vai Astrid.

Astrid lắc đầu vội vã. “Không, không, đây quả là một sự hiểu lầm lớn. Charlie và tôi chỉ là những người bạn cũ thôi”.

“Hả? Bạn cũ ư? Cho tới tối nay, Isabel thậm chí còn không chắc rằng cô có tồn tại đấy.”

Bốn Gia đình Bao

•

THREE ON THE BUND, THƯỢNG HẢI.

Chiếc Roll-Royce Brewster màu xanh của khách sạn chờ sẵn trên đường để chở Nick và Rachel đi ăn tối, nhưng đích đến chỉ cách sáu dãy nhà, nên họ quyết định đi bộ. Đó là một buổi tối mát mẻ bất thường vào đầu tháng Sáu, và khi họ đi dạo dọc theo đại lộ ven con sông huyền thoại vẫn được biết tới với tên gọi Bến Thượng Hải, Nick nhớ lại một buổi sáng ở Hong Kong khi anh mới lên sáu tuổi.

Cha mẹ anh lái xe đưa anh đi thật xa đến tận vùng nông thôn ở khu mới của quận Cửu Long, lên con đường núi quanh co. Trên đỉnh núi là một đài quan sát với khách du lịch đông đúc, đứng chụp ảnh phong cảnh và xếp hàng để được sử dụng những ống nhòm gắn trên lan can kim loại rỉ sét. Cha của Nick đã phải bế anh lên để anh có thể nhìn được qua ống ngắm. “Con thấy nó không? Đó là đường biên giới của Trung Quốc, cũng là quê hương của cụ của cụ của ông nội con.” - Phillip Young nói với con trai mình. “Hãy nhìn thật kỹ, bởi vì chúng ta sẽ không thể đi qua được đường biên giới đó.”

“Tại sao ạ?” - Nick đã hỏi.

“Bởi vì đó là một quốc gia cộng sản, và hộ chiếu Singapore của chúng ta bị đóng dấu ‘Không được nhập cảnh vào Cộng hoà Nhân dân Trung Hoa.’ Hi vọng một ngày nào đó con sẽ có thể bước qua ranh giới này.”

Nick nheo mắt nhìn cánh đồng hoang, một khung cảnh màu nâu cằn cỗi. Anh có thể nhận ra được những cánh đồng được cày xới gồ gề và đường mương thủy lợi, ngoài ra không còn gì khác. Biên giới nằm ở đâu? Anh cố gắng tìm một bức tường lớn, một con hào hay bất kỳ một vạch chia biên giới nào để cho người ta biết được đâu là điểm cuối của Hong Kong - thuộc địa Vương Quốc Anh và đâu là điểm bắt đầu của Cộng hoà Nhân dân Trung Hoa, nhưng chả có gì cả. Các ống kính ngắm đều cúi bấn và nách anh bắt đầu đau vì tay của cha. Nick đòi thả xuống và tiến thẳng tới chòi bê tông của một người bán đồ ăn nhẹ gần đó. Một chiếc kem ốc quế Cornetto thú vị hơn nhiều việc ngắm

nhìn Trung Quốc. Trung Quốc quá nhàm chán.

Trung Quốc trong thời thơ ấu của Nick không hề giống với những cảnh đẹp lạ thường đang bao quanh anh ở mọi hướng. Vào đầu thế kỷ XX, Thượng Hải đã trở thành một siêu đô thị rộng lớn, trải dài bên bờ sông Hoàng Phố, được mệnh danh là “Paris của phương Đông”, nơi các toà nhà cao chọc trời, mặt tiền kiểu châu Âu đầy khoa trương và thách thức, tranh nhau gây sự chú ý.

Nick chỉ cho Rachel một số toà nhà mà anh yêu thích. “Ngay bên kia cầu là khách sạn Broadway Mansions. Anh yêu thích vẻ thô kệch của nó với bóng dáng của phong cách Gothic – một cách trang trí theo kiểu nghệ thuật cổ điển. Em có biết rằng kiến trúc của Thượng Hải là sự tập hợp các phong cách trang trí nghệ thuật lớn nhất thế giới không?”

“Em không biết gì cả! Nhìn mấy toà nhà xung quanh chúng ta chỉ muốn rớt quai hàm. Ý em là, anh hãy nhìn vào đường chân trời điên rồ kia đi!” - Rachel khoa chân múa tay một cách hào hứng với sự bành trướng đáng sợ của những toà nhà chọc trời ở bên kia sông.

“Và kia chính là khu Phố Đông, nó từng là khu đất nông nghiệp không có một toà nhà nào tồn tại vào mười năm trước. Bây giờ nó đã trở thành một khu tài chính khiến cho phố Wall trông giống như một làng chài. Công trình kiến trúc với hai quả cầu tròn khổng lồ phía kia là Tháp phát thanh truyền hình Hòn Ngọc Viễn Đông. Không phải là trông nó giống như bước ra từ chương trình Buck Rogers trong Thế kỷ 25 sao? Nick bình phẩm.

“Buck Rogers?” - Rachel ngậy ra nhìn anh.

“Nó là một series phim truyền hình viễn tưởng hồi thập niên 1980, bối cảnh được thiết lập trong tương lai và tất cả các tòa nhà trông giống như một ảo mộng của một đứa nhóc mười tuổi tại một thiên hà khác. Có lẽ em không xem mấy chương trình tồ tể đã du nhập vào Singapore một năm sau khi nó gây tiếng vang Hoa Kỳ hồi thập niên 80, ví dụ như Manimal. Em có nhớ không? Câu chuyện về một anh chàng có thể biến đổi thành các loại động vật khác nhau. Một con đại bàng, một con rắn hoặc một con báo đốm ấy.”

“Thế câu chuyện ở đây là gì?”

“Dĩ nhiên là anh ta chiến đấu với kẻ xấu rồi. Anh ta còn có thể làm được điều gì khác cơ chứ?”

Rachel cười mỉm, nhưng Nick có thể khẳng định rằng ẩn sau câu chuyện đùa của họ, càng gần tới thời điểm phải đối mặt với số phận của mình, Rachel càng ngày càng trở nên lo lắng hơn. Nick ngược nhìn mặt trắng một lúc và cầu nguyện với vũ trụ. Anh ước rằng bữa tối sẽ trôi qua một cách thuận lợi. Rachel đã chờ đợi hàng năm và làm rất nhiều điều để được gặp gia đình cô ấy, và anh mong rằng ước nguyện của cô sẽ được tròn đầy vào tối nay.

Rất nhanh chóng, họ tới Three on the Bund, một tòa nhà theo phong cách hậu Phục hưng thanh lịch với phần chóp là một mái vòm tráng lệ. Nick và Rachel đi thang máy lên tầng năm và bước vào một tiền sảnh có tường màu đỏ thẫm. Một nữ tiếp viên, đứng trước một bức bích họa dát vàng vẽ cảnh một thiếu nữ xinh đẹp mặc áo choàng rủ bên cạnh hai chiến binh khổng lồ bị quy phục, sẵn sàng đón khách.

“Chào mừng quý khách đến với Câu lạc bộ Hoàng Phố.” - Người phụ nữ nói bằng tiếng Anh.

“Cảm ơn cô. Chúng tôi đến tham dự bữa tiệc của gia đình ông Bao.” - Nick nói.

“À vâng. Hãy đi theo tôi.” - Cô tiếp viên, mặc một bộ sườn xám vàng bó sát, dẫn họ đi ngang qua phòng ăn chính chật ních những gia đình Thượng Hải sang trọng đang thưởng thức bữa tối, rồi dọc xuống hành lang được trang trí bằng mấy cái ghế và đèn thủy tinh màu xanh lá cây. Dọc một bên hành lang là một bức bích họa khác được chạm khắc và dát vàng bạc, và nữ tiếp viên nhà hàng đẩy một trong những tấm vách tường để lộ phòng ăn riêng.

“Xin hai vị cứ tự nhiên nhé. Hai vị là những người khách đầu tiên có mặt.” - cô ấy nói.

“À, vâng.” - Rachel nói. Nick không chắc rằng Rachel đang biểu lộ sự ngạc nhiên hay nhẹ nhõm nữa. Phòng riêng được bày biện sang trọng với ghế bành bọc gấm xếp quanh một bàn ăn tròn cỡ lớn ở đầu này căn phòng, và phía xa đầu kia là những chiếc ghế đóng bằng gỗ hồng sơn mài đặt bên cửa sổ. Rachel để ý thấy bàn lớn được bày biện dành cho mười hai người. Cô tự hỏi

cô sẽ được gặp những ai vào tối nay. Ngoài cha cô, bà Shaoyen – vợ của ông và cậu em Carlton cùng cha khác mẹ của cô, không biết còn có những người họ hàng nào khác nữa?

“Có phải là thú vị không vì kể từ khi chúng ta tới đây, hầu hết mọi người đều nói với chúng ta bằng tiếng Anh thay vì tiếng Phổ thông?” - Rachel nhận xét.

“Không hẳn. Họ có thể nhận ra chúng ta không phải là người bản xứ ngay từ phút đầu tiên chúng ta bước tới đây. Trông em giống như người vùng Amazon hơn là những người phụ nữ ở đây, và tất cả mọi thứ ở chúng ta đều khá khác biệt – chúng ta không hề phục sức như người địa phương, cách chúng ta đi cạnh nhau cũng hoàn toàn khác.”

“Khi em dạy ở Thành Đô chín năm về trước, tất cả sinh viên của em đều biết em đến từ Mỹ, nhưng họ vẫn nói chuyện với em bằng tiếng Phổ thông.”

“Đó là Thành Đô. Thượng Hải là một thành phố quốc tế và họ sành điệu hơn, vì vậy họ đã quen với việc nhìn thấy những ‘nguy Trung Hoa’ như chúng ta ở đây.”

“Chà, chúng ta dĩ nhiên là không mặc đồ như những người dân địa phương em đã thấy hôm nay.”

“Ừ, hôm nay chúng ta là mấy kẻ mặt thộn.” - Nick nói đùa.

Một lát sau, Rachel ngồi trên một trong những chiếc ghế sofa và bắt đầu lướt qua menu trà. “Trong này viết rằng họ có hơn năm mươi loại trà hảo hạng tới từ khắp các vùng của Trung Quốc, được phục vụ theo những nghi lễ truyền thống và trong phòng trà riêng.”

“Có thể chúng ta sẽ được thử vài loại tối nay.” - Nick trả lời trong khi dạo quanh phòng, vờ chiêm ngưỡng mấy tác phẩm nghệ thuật đương đại Trung Quốc.

“Anh có thể ngồi xuống và thư giãn không? Điệu bộ của anh làm cho em thấy hồi hộp hơn.”

“Anh xin lỗi.” - Nick nói. Anh ngồi xuống đối diện Rachel và cũng bắt đầu

lật qua lật lại menu trà.

Họ ngồi im lặng thêm mười phút nữa, cho đến khi Rachel không thể chịu đựng thêm được. “Có điều gì đó sai sai ở đây. Anh có nghĩ rằng chúng ta nên đứng dậy không?”

“Anh chắc rằng họ đang bị kẹt xe.” - Nick cố gắng tỏ ra bình tĩnh, mặc dù trong lòng anh cũng đang bồn chồn.

“Em không biết... em cảm thấy bất an về điều này. Tại sao cha em lại đặt phòng rất sớm trong khi không ai có mặt cả dù đã hơn nửa tiếng trôi qua?”

“Mọi người ở Hong Kong nổi tiếng đi muộn. Và anh nghĩ rằng ở Thượng Hải cũng giống như thế. Đó là vấn đề về thể diện, không ai muốn trở thành người đầu tiên có mặt, như thế sẽ khiến họ có vẻ quá nóng lòng, vì vậy họ cố gắng đi muộn hơn mọi người. Người cuối cùng xuất hiện mới là người quan trọng nhất.”

“Điều đó thật vô lý!” - Rachel khịt mũi.

“Em nghĩ vậy ư? Anh cảm thấy ở New York mọi chuyện cũng diễn ra tương tự thế, mặc dù nó không quá đà như ở đây. Tại các cuộc họp phòng ban của em, có phải là trưởng khoa hay một giáo sư ngôi sao nào đó luôn là người cuối cùng xuất hiện không? Hay hiệu trưởng cũng thường chỉ xuất hiện khi cuộc họp gần kết thúc, bởi vì ông ấy quá quan trọng để ngồi suốt cả buổi?”

“Nhưng mọi chuyện đâu có giống nhau.”

“Không ư? Thái độ thì vẫn chỉ là thái độ. Chỉ khác là người Hong Kong đã nâng nó lên mức thành một nghệ thuật.” - Nick phản đối.

“Chà, em có thể hiểu nếu đó là một bữa trưa đãi khách, nhưng đây là bữa tối đoàn tụ của gia đình. Họ thực sự đến quá muộn.”

“Anh đã từng tham dự một bữa tối với họ hàng ở Hong Kong, và anh đã phải đợi họ hơn một tiếng cho tới khi họ tới được đầy đủ. Và dĩ nhiên, anh Eddie là người luôn tới cuối cùng. Anh nghĩ rằng em không nên tưởng tượng quá nhiều. Đừng lo lắng, họ sẽ tới thôi.”

Vài phút sau, cánh cửa trượt mở, và một người đàn ông trong bộ trang phục màu xanh dương thẫm bước vào phòng. “Ông và bà Young đúng không? Tôi là quản lý ở đây. Tôi tới để gửi tin nhắn của ông Bao.”

Tim Nick muốn mềm nhũn. Chuyện gì nữa đây?

Rachel lo lắng nhìn người quản lý, nhưng trước khi anh ta có cơ hội nói bất cứ điều gì, họ đã bị phân tâm bởi một vụ hỗn loạn ngoài hành lang. Họ thò đầu ra khỏi ngưỡng cửa và thấy một người nào đó bị vây bởi đám đông những người đang trở mắt nhìn. Đó là một cô gái khoảng 20 tuổi, nổi bật trong bộ váy quây màu trắng ôm sát với chiếc áo choàng không tay kiểu đấu sĩ đấu bò màu đỏ đính kim sa lấp lánh khoác hờ hững trên đôi vai trắng như trứng gà bóc. Hai nhân viên bảo vệ lực lưỡng và một người phụ nữ với mái tóc để kiểu faux-hawk⁹⁴ mặc bộ đồ sọc nhỏ đang cố gắng dẹp đường, trong khi những cô gái đang trong độ tuổi teen - những người chỉ phút trước thôi vẫn đang tận hưởng bữa tối sang trọng cùng gia đình - đột nhiên biến thành những người hâm mộ gào thét chói tai lôi điện thoại ra chụp ảnh lia lịa.

“Đó là một diễn viên điện ảnh sao?” - Nick hỏi người quản lý rồi nhìn chăm chăm vào cô gái đang đứng tạo dáng quyến rũ với người hâm mộ. Mái tóc dày và xoăn lộn được búi cao một cách lỏng lẻo, chiếc mũi cao như tượng điêu khắc hoàn hảo, đôi môi mọng sưng như bị ong đốt, cô ấy trông có vẻ quá phóng khoáng, giống như Ava Gardner của Trung Quốc vậy.

“Không, đó là Colette Bing. Cô ấy rất nổi tiếng vì phong cách thời trang của mình.” - Người quản lý giải thích.

Colette ký xong lên một vài chiếc khăn ăn liền đi thẳng về phía họ. “A, thật vui vì cuối cùng cũng tìm thấy chị!” - cô nói với Rachel thân tình như cách chào đón của những người bạn cũ.

“Cô đang nói chuyện với chúng tôi sao?” - Rachel nhìn cô gái chăm chăm một cách sững sờ.

“Dĩ nhiên! Thôi nào, đi ra khỏi đây thôi.”

“Ừm, tôi nghĩ rằng cô nhầm tôi với một ai đó. Chúng tôi tới gặp để ăn tối với một vài người ở đây...” - Rachel trả lời.

“Chị là Rachel mà, đúng không? Gia đình Bao nhắn em tới đây – kế hoạch có chút thay đổi. Đi với em rồi em sẽ giải thích mọi chuyện.” - Colette nói. Cô nắm tay Rachel và lôi cô đi ra khỏi căn phòng. Mấy cô bé ở hành lang lại bắt đầu ré lên và lại chụp ảnh lia lịa.

“Thang máy chuyển hàng của các ông ở đâu?” - Người phụ nữ có mái tóc kiểu faux-hawk hỏi viên quản lý. Nick theo sau, cảm thấy bối rối với mọi chuyện. Họ di chuyển vào thang máy và đi xuống một hành lang chuyển hàng khác ở tầng trệt. Nhưng ngay khi cánh cửa mở ra hướng đường Quảng Đông, họ đã bị chào đón bởi ánh đèn flash của một nhóm các tay săn ảnh.

Vệ sĩ của Colette cố gắng dọn đường đi qua đám săn ảnh. “Lùi lại! Lùi con mẹ nó lại đi!” - Họ hét vào đám đông đang chen lấn.

“Đúng là mất trí!” - Nick nói, suýt thì va vào một tay săn ảnh quá nhiệt tình, người đã nhảy bổ ra trước mặt anh.

Người phụ nữ với mái tóc faux-hawk quay lại phía anh và nói, “Cậu hẳn là Nick. Tôi là Roxanne Ma – Trợ lý cá nhân của Colette.”

“Chào, Roxanne. Chuyện này vẫn thường xảy ra ở mọi nơi Colette tới sao?”

“Đúng thế. Đây chả là gì cả vì chỉ có mấy tay thợ ảnh. Cậu còn chưa thấy chuyện gì đã xảy ra khi chúng tôi đi ở đường Tây Nam Kinh.”

“Tại sao cô ấy lại nổi tiếng như vậy?”

“Colette là một trong những biểu tượng thời trang hàng đầu của Trung Quốc. Chỉ riêng Weibo và Wechat của cô ấy đã có hơn ba mươi lăm triệu người theo dõi.”

“Cô vừa nói là ba mươi lăm triệu á?” - Nick hoài nghi

“Vâng. Tôi sợ rằng ảnh của cậu sẽ bị đăng lên mọi nơi vào ngày mai đó. Hãy ngẩng cao đầu và luôn giữ nụ cười.”

Hai chiếc Audi SUV cỡ lớn bất ngờ tiến lên, tý thì tông vào một trong số những tay săn ảnh. Các vệ sĩ nhanh chóng giúp Colette, Rachel và Nick lên chiếc xe đầu tiên, đóng chặt cửa phía sau trước khi đám săn ảnh có thể chụp

thêm bất cứ bức ảnh nào.

“Anh ổn chứ?” - Colette hỏi.

“Ngoài việc vồng mặt của tôi suýt bị ánh đèn flash đốt cháy, thì tôi nghĩ là mình ổn.” - Nick nói vọng lại từ ghế phía trên.

“Thật là khốc liệt!” - Rachel nói, cố gắng lấy lại nhịp thở.

“Mọi thứ đã bị vượt ra khỏi tầm kiểm soát ở Thượng Hải. Mọi chuyện bắt đầu sau ảnh trang bìa trên tạp chí Elle của em.” - Colette giải thích bằng giọng Anh với cách luyện âm chuẩn mực nhưng vẫn lạc một chút cách ngắt âm của người nói tiếng Phổ thông.

Vẫn đang trong tình trạng cảnh giác cao độ, Nick hỏi, “Cô đang đưa chúng tôi đi đâu?”

Trước khi Colette có thể trả lời, chiếc xe đã dừng đột ngột cách nhà hàng khoảng vài dãy nhà. Cửa xe mở ra và một chàng trai trẻ tuổi nhảy vào bên cạnh Rachel, làm cô hết hồn.

“Xin lỗi, em không có ý định làm chị sợ.” - Chàng trai nói bằng chất giọng có vẻ hơi giống Nick và trao cho cô một nụ cười rạng rỡ. “Xin chào – em là Carlton.”

“Ồ... chào.” - Đó là tất cả những gì Rachel có thể nói khi họ đang nhìn chăm chăm vào nhau, sững sờ trong một lúc. Rachel nhìn chăm chú em trai mình lần đầu tiên. Carlton có làn da nâu sẫm giống như cô, mái tóc được cắt cao ở hai bên và phần trên đỉnh để dài hơn một cách thời trang. Cậu ăn mặc chải chuốt với quần nhung màu nâu, áo Polo màu cam nhạt và áo khoác Harris Tweed với miếng vá khuỷu tay, trông cậu như thể vừa mới đi ra từ buổi chụp hình thời trang cho tạp chí The Rake.

“Chúa ơi, hai người nhìn giống nhau kinh khủng!” - Nick la lên.

“Em biết! Vừa nhìn thấy chị Rachel em đã nghĩ ngay rằng mình đang gặp chị em song sinh thất lạc của Carlton!” - Colette nói liền thoảng.

Rachel không nói nên lời, nhưng điều này không liên quan gì tới việc em trai

của cô trông giống hệt cô. Mà vì cô cảm thấy một sợi dây liên kết vô hình ngay lập tức với chàng trai này, giống như một cảm xúc mà cô đã từng trải nghiệm khi lần đầu gặp cha mình. Cô nhắm mắt lại một lúc, cố gắng chế ngự cảm xúc.

“Em ổn chứ?” - Nick hỏi.

“Vâng. Em ổn hơn bao giờ hết, thực sự đó.” - Rachel nói với giọng nghẹn ngào.

Colette đặt tay lên cánh tay của Rachel. “Em xin lỗi vì sự điên loạn này, đây là lỗi của em. Khi bọn em tới Three on the Bund, em bị nhận ra ngay lập tức và một đám đông bắt đầu đi theo bọn em tới nhà hàng. Thật là khó chịu! Và mọi thứ trở nên tồi tệ hơn tại Câu lạc bộ Hoàng Phố, như chị đã thấy. Carlton không muốn lần đầu tiên gặp chị trước mặt cả triệu người, nên em đã nói với anh ấy đợi chúng ta cách vài dãy nhà.”

“Điều này hoàn toàn ổn. Nhưng mọi người khác đâu?” - Rachel hỏi.

Carlton bắt đầu giải thích. “Bố gửi lời xin lỗi sâu sắc tới chị. Bữa tối của gia đình bị hoãn vì bố và mẹ em phải bay qua Hong Kong để xử lý một tình huống khẩn cấp. Bố nghĩ rằng có thể quay ngược về kịp thời gian cho bữa tối, nhưng ông đã nhầm một chút. Vì vậy em tự bay trở lại một mình.”

“Chờ một chút, em vừa mới bay về từ Hong Kong sao?” - Rachel bối rối.

“Vâng. Đó là lý do vì sao em tới muộn.”

Colette xen vào. “Khi kế hoạch ăn tối bị thay đổi, em đề nghị Carlton và em bay tới để gặp chị.”

“Bọn em không thể để hai người một mình vào đêm đầu tiên ở Thượng Hải được, đúng không?” - Colette nói.

“Hai người thật tốt quá. Nhưng Carlton, bố mẹ em thật sự ổn chứ?” - Rachel thăm dò.

“Vâng, vâng. Chỉ là mấy chuyện đột xuất trong công việc thôi... có chút vấn đề với nhà máy ở Hong Kong. Ba sẽ sớm quay về vào vài ngày tới thôi.” -

Carlton nói có chút ngập ngừng.

“Chị vui khi nghe tin rằng không có chuyện gì quá nghiêm trọng.” - Rachel nói. “Dù sao thì, chị rất cảm kích vì em và bạn gái em đã ở đây.”

Colette bật cười. “Ồ thật dễ thương! Em là bạn gái của anh sao, Carlton?”

“Ờ, Colette chỉ là bạn của em thôi.” - Carlton cười gượng.

“Chị xin lỗi, chị không biết.” - Rachel nói.

“Không sao đâu chị. Chị không phải là người đầu tiên nhầm như thế. Em mới 23, và không giống như hầu hết các cô gái ở độ tuổi của em, em chưa muốn bị trói buộc với bất kỳ ai bây giờ. Carlton chỉ là một trong số rất nhiều người theo đuổi em và có thể vào một ngày nào đó, – nếu anh ấy ăn ở tốt, – có thể anh ấy sẽ đoạt được “hoa hồng.”

Rachel bắt gặp ánh mắt của Nick qua gương chiếu hậu. Anh liếc cô như muốn nói, THỰC SỰ thì, cô ấy vừa nói gì vậy? Rachel cắn nhẹ môi và quay mặt đi, biết rõ rằng nếu cô nhìn thấy biểu cảm của anh, chắc chắn cô sẽ phá lên cười. Sau một hồi lúng túng, cô nói, “À ừ, khi bằng tuổi của em, lấy chồng cũng không phải là ưu tiên hàng đầu của chị.”

Carlton nhìn qua Colette. “Vậy, thưa Quý Cô Độc Thân, kế hoạch tiếp theo là gì vậy?”

“Chà, chúng ta có thể đi bất cứ đâu. Mọi người muốn tới các câu lạc bộ, đi uống hay đi nhà hàng? Hay chị có muốn đi đến một bãi biển hoang vắng ngoài khơi của Thái Lan không?” - Colette đề nghị.

“Mọi người nên biết là cô ấy hoàn toàn nghiêm túc đấy.” - Carlton thêm vào.

“Ờ, bãi biển để sau đi. Anh nghĩ đi ăn tối thôi là ổn đó.” - Nick nói.

“Anh muốn ăn gì?” - Colette hỏi.

Rachel vẫn còn quá rã rời để đưa ra bất cứ quyết định gì. “Em thì cái gì cũng được. Anh sao, Nick?”

“Chà, chúng ta đang ở Thượng Hải – có chỗ nào để thưởng thức món tiểu long bao nổi tiếng không?”

Carlton và Colette đưa mắt nhìn nhau và trong chưa đầy một giây cả hai đồng thanh kêu lên, “Din Tai Fung!”

“Chờ một lát, đó có phải là nhà hàng Din Tai Fung giống như ở Los Angeles và Đài Bắc không?” - Nick hỏi.

“Vâng, chúng cùng hệ thống nhà hàng Đài Loan. Nhưng anh có thể tin hoặc không, đồ ở đây ngon hơn nhiều. Kể từ khi họ mở cửa, họ đã nhanh chóng trở nên nổi tiếng ngay cả với người địa phương. Ở đó luôn phải xếp hàng dài chờ đợi, nhưng may mắn thay, chúng ta có một người đi cùng đặc biệt tối nay.” - Carlton nói và nháy mắt với Colette.

“Để em nhắn tin cho Roxanne, – cô ấy sẽ sắp xếp để chúng ta đi qua cửa phía sau. Em đã cảm thấy quá đủ với đám đông tối nay rồi.” - Colette tuyên bố.

Mười lăm phút sau, Rachel và Nick đã ở trong một phòng ăn riêng vô cùng thoải mái, có cửa sổ nhìn ra đường chân trời.

“Có phải tất cả mọi người ở Trung Quốc luôn ăn tối với phòng riêng không?” - Rachel hỏi, không rời mắt khỏi cảnh thành phố hoa lệ trong đêm. Cảm giác như mọi tòa nhà đều đang tham gia vào một buổi trình diễn ánh sáng vậy. Một vài tòa tháp trông giống như chúng được sơn phản quang, trong khi những tòa tháp khác nhấp nháy với ánh đèn neon y như những hộp bom khổng lồ.

“Đâu còn cách nào khác đâu? Em không thể tưởng tượng được việc lọt giữa một đám đông nhìn chăm chăm vào mình rồi chụp ảnh tùm lum trong khi mình đang ăn nữa.” - Colette nói, trao cho Rachel một cái nhìn đầy khiếp sợ.

Một lát sau, một loạt xúng hụp bằng tre chứa các món ăn ngon lành nổi tiếng của Thượng Hải được mang vào phòng. Có bánh tiểu long bao nhân hầm nước dùng giống như tưởng tượng cùng nhiều những món ăn làm hài lòng thực khách khác. Có mì kéo tay nấu cùng thịt lợn băm nhỏ, thịt gà và cơm

chiên trứng vàng, đậu que chao tỏi, rau và hoành thánh nhân thịt lợn rưới nước sốt cay, bánh gạo kiểu Thượng Hải với tôm, bánh khoai môn ngọt... Trước khi họ bắt đầu ăn, Roxanne vội vã vào phòng và chụp vài bức ảnh để Colette sống ảo với mấy đĩa thức ăn.

“Em xin lỗi vì làm phiền mọi người ăn uống. Em cần phải rắc thính cho người hâm mộ của em mỗi giờ!” - Colette giải thích. Cô nhanh chóng chọn vài bức ảnh với Roxanne và hướng dẫn, “Chỉ cần tweet một trong những bức chụp bánh bao nấm truffle là được.”

Nick bấm bụng để không cười. Cô gái này khá là buồn cười. Anh nhận ra rằng cô ấy không hề có ý định tỏ ra khoe khoang – cô ấy chỉ hoàn toàn ngờ nghệch. Giống như một người sinh ra trong giới nổi tiếng hoặc gia đình hoàng gia, Colette dường như thực sự không biết gì về phần còn lại của thế giới. Mặc khác, Carlton thực tế hơn nhiều so với Colette. Nick đã được mẹ báo trước rằng Carlton “hư hỏng khủng khiếp” nhưng cậu ta lại khiến mọi người bị ấn tượng bởi cách cư xử lịch thiệp hoàn hảo của mình. Cậu ấy chọn món một cách thành thạo, gọi một lượt bia, đảm bảo rằng mọi người – đặc biệt là các quý cô – đã có đủ đồ ăn trước khi tự lấy đồ cho chính mình.

“Chị phải dùng bánh bao nhân thịt lợn và thịt cua đầu tiên.” - Carlton nói trong khi khéo léo đặt một chiếc bánh lên muống sứ của Rachel. Rachel cẩn thận cắn một miếng nhỏ vỏ bánh, húp phần nước dùng đậm đà đầy hương vị ở bên trong trước khi xử lý phần thịt còn lại.

“Mọi người có thấy không? Rachel ăn soup trong bánh bao của chị ấy y chang cách Carlton!” - Colette nói một cách hào hứng.

“Mười điểm cho di truyền học!” - Nick châm chọc. “Chà, Rachel, cái gì mà sự phán quyết?”

“Ồi trời, đây là món tiểu long bao ngon nhất mà em từng được ăn! Phần nước dùng rất thanh nhưng cũng rất đậm vị. Em có lẽ phải ăn được cả tá mất – chúng giống như được bỏ thuốc phiện vậy.” - Rachel nói.

“Chị cứ như là bị bỏ đói ấy nhỉ.” - Colette nhận xét.

“Thực ra thì bọn chị ăn xế khá sớm – nói mới nhớ, Carlton, cảm ơn em rất

nhiều về mấy món quà!”

“Quà? Em không chắc chị đang nói tới cái gì?” - Carlton nói.

“Mấy hộp đồ ăn tới từ trang trại Daylesford Organic ấy!”

“À, đó là em gửi đấy!” - Colette xen vào.

“Thật sao? Ôi, cảm ơn em!” - Rachel trả lời trong kinh ngạc.

“Vâng. Khi em nghe nói rằng cha của Carlton sắp xếp cho chị ở khách sạn vào phút chót, em đã nghĩ, ‘Thật tồi tệ! Họ sẽ chết đói tại Penisunla mất thôi! Họ cần được tiếp viện.’”

“Vậy khách sạn là quyết định vào phút chót à?” - Nick dò xét.

Colette mím môi, nhận ra mình đã lỡ mồm.

Carlton nhanh chóng đỡ lời. “Ờ... không... Ý là, ba luôn thích lên kế hoạch trước rất xa, còn đây là sự so sánh vào phút cuối. Ông muốn hai người có một tuần trăng mật thật đặc biệt.”

“Thế anh chị thích mấy đồ em gửi tới chứ?” - Colette hỏi.

“Ồ, rất thích. Anh đặc biệt thích mứt cam của Daylesford.” - Nick trả lời.

“Em cũng vậy, em nghiện món đó từ hồi còn ở Heathfield.” - Colette nói.

“Em từng ở Trường nội trú Heathfield sao? Anh đã ở khu Stowe đấy.” - Nick nói.

“Woa! Em cũng từng ở Old Stoic luôn!” - Carlton đập bàn một cách hào hứng.

“Thật bất ngờ. Áo đồng phục của bọn em khiến thần chết cũng phải tránh xa đấy.” - Nick vừa cười vừa nói.

“Anh vào nhà nào?” - Carlton hỏi.

“Grenvilla.”

“Có quá nhiều sự trùng hợp! Ai là thầy giám thị phụ trách ký túc xá của anh vậy? Có phải là Fletcher không?”

“Chitty. Em có thể tưởng tượng được mấy biệt danh bọn anh đặt cho ông.”

“Haha – thật xuất sắc! Anh có chơi bóng bầu dục hay bóng gậy không?”

Colette đảo mắt với Rachel. “Em nghĩ họ chắc sẽ nói chuyện với nhau hết đêm mất.”

“Hẳn rồi. Nick cũng như thế này khi anh ấy gặp mấy người bạn cùng lớp ở Singapore. Chỉ cần thêm vài ly nữa là họ sẽ bắt đầu hát bài hát về Ông Lão tên-là-gì.”⁹⁵

Carlton chuyển sự chú ý của mình trở lại phía Rachel. “Em kinh khủng vậy sao? Em biết là chị học ở Mỹ?”

“Trường Monta Vista High ở Cupertino đấy.”

“Chị thật may mắn!” - Colette nói. “Em đã bị bố mẹ gửi đi học ở Anh, nhưng em luôn mơ ước được sang Mỹ học. Em muốn được như Marissa Cooper.”

“Tất nhiên là ngoại trừ vụ tông xe.” - Carlton chen vào.⁹⁶

“Nhân tiện nói đến chuyện đó, anh mừng khi thấy em đã bình phục sau vụ tai nạn.” - Nick nói.

Mặt của Carlton tối sầm lại trong một giây: “Cám ơn anh. Chắc anh cũng biết, em rất biết ơn mẹ anh. Em không nghĩ mình có thể hồi phục nhanh như vậy nếu như em không qua Singapore để phục hồi chức năng, và tất nhiên, nếu không có mẹ anh thì chúng ta cũng không có cơ hội để gặp mặt.”

“Mọi thứ diễn ra thật kỳ lạ đúng không?” - Nick nói.

Đúng lúc đó, trợ lý cá nhân của Colette vào phòng và thông báo, “Baptiste đang ở đây.”

“Cuối cùng cũng tới! Đưa anh ấy vào đây đi.” - Colette nói một cách hào hứng.

“Baptiste là một trong những chuyên gia rượu vang hàng đầu thế giới – anh ấy đã từng làm việc cho Crillon ở Paris.” - Carlton thì thầm với Rachel, khi người đàn ông có bộ ria mép ghi đông bước vào phòng ăn mang theo một cặp đựng rượu với cung cách khiến người ta có thể hiểu nhầm là anh ta đang bồng một đứa bé hoàng gia tới trước bình đựng nước thánh trong lễ rửa tội vậy.

“Baptiste! Anh đã tìm được chai rượu phù hợp chưa?” - Colette hỏi.

“Đây, chai Château Lafite Rothschild đến từ kho dự trữ riêng của Thượng Hải.”

Baptiste trả lời, đưa chai rượu cho Colette để kiểm tra.

“Em thường thích những năm chẵn cho loại rượu Bordeaux, nhưng hôm nay em đã chọn một năm rất đặc biệt. Đây có phải là năm sinh của chị không, Rachel?”

“Oh, đúng rồi.” - Rachel Rachel nói, cảm động bởi sự chu đáo của Colette.

“Cho phép em được chúc mừng đầu tiên.” - Colette nói và nâng chiếc ly của cô lên.

“Chúng ta đang ở Trung Quốc, rất hiếm những đứa trẻ thuộc thế hệ chúng ta có anh chị em ruột. Em không may mắn có được anh chị em ruột mặc dù đó là mong ước của em. Em đã biết Carlton nhiều năm nhưng em chưa bao giờ thấy anh ấy phấn khích như ngày mà anh ấy phát hiện ra rằng anh ấy có chị gái. Nâng ly vì Carlton và Rachel – Vì tình chị gái và em trai!”

“Zô nào!” - Nick vui vẻ.

Carlton đứng lên tiếp theo và tuyên bố, “Đầu tiên, Em muốn nâng ly vì Rachel. Em vui vì chị đã tới đây an toàn, em mong được làm quen với chị và chúng ta có thể bù đắp được những năm tháng đã mất. Và gửi tới Colette – cảm ơn em đã bố trí buổi tối tuyệt vời này. Anh rất cảm kích vì em đã thúc

đẩy anh làm những điều này. Tối nay em không chỉ có thêm một người chị mà còn có thêm cả một người anh nữa. Vậy nên cũng nâng cốc vì Rachel và Nick! Chào mừng tới Trung Quốc! Chúng ta sẽ có một mùa hè rực rỡ, đúng không?”

Nick tự hỏi Carlton có ý gì khi nói đã được Colette “thúc đẩy”, nhưng anh không nói gì cả. Nick chỉ nhìn Rachel một cách đầy âu yếm, đôi mắt cô đã ngân ngấn nước. Trong mơ anh cũng không dám nghĩ là buổi tối nay lại trở nên tuyệt vời như thế.

NămCharlie

•

TOÀ NHÀ WUTHERING, HONG KONG

“Ông Wu? Bây giờ là 9 giờ sáng ở Ý.” - Trợ lý cấp cao của Charlie ngó đầu vào văn phòng, nói.

“Cám ơn, Alice.” - Charlie vội lấy điện thoại đường dây riêng của anh và gọi tới điện thoại di động của Astrid. Cô bắt máy sau ba hồi chuông.

“Charlie! Ôi Chúa ơi, – cảm ơn vì anh đã gọi lại cho em.

“Anh gọi sớm quá sao?”

“Không, em đã dậy cả tiếng rồi. Em đoán là anh đã nghe về buổi tối ngày hôm qua?”

“Ừ, anh có nghe, vô cùng xin lỗi em.” - Charlie mở lời.

“Không, em mới cần xin lỗi. Em không nên nói gì với Isabel cả.”

“Bây nào, anh mới là người gây phiền phức. Đáng nhẽ ra anh phải nói rõ với vợ anh từ trước.”

“Vậy anh đã nói với cô ấy chưa? Anh đã giải thích là em họ em Alistair đã đi cùng chúng ta chuyển đó ở California chưa?”

Charlie dừng lại một lát. “Anh có nói. Em đừng lo lắng thêm gì cả.”

“Anh chắc chứ? Em không thể nào chợp mắt cả đêm qua, em cứ suy nghĩ về việc em đã mang lại rắc rối cho anh vì Isabel đã nghĩ rằng em là người phá hoại hạnh phúc của gia đình anh. Em đã cố tìm cách để gọi cho cô ấy.”

“Mọi chuyện ổn cả. Anh đã giải thích lý do tại sao chúng ta lại có chuyến du ngoạn California đột xuất như thế - cũng chỉ bởi vì chúng ta tình cờ có mặt ở đó cùng lúc thôi – cô ấy đã ổn rồi.” - Anh nói, lòng tự hỏi liệu mọi chuyện

nghe có vẻ thuyết phục chưa.

“Em hi vọng anh sẽ nói với cô ấy rằng điều lãng mạn nhất xảy ra là xem Alistair nôn ra ngoài cửa xe sau khi tổng quá nhiều bánh mì kẹp thịt In-N-Out.”

“Anh đã bỏ qua phần đó, nhưng đừng lo lắng – mọi chuyện đều ổn.” - Charlie nói, cố gắng tạo ra thêm vài tiếng cười khẽ.

Astrid thở phào nhẹ nhõm. “Em vui quá. Anh biết đó, đáng nhẽ em nên cẩn trọng hơn. Mãi thì em và cô ấy mới gặp nhau lần đầu tiên, và em là người phụ nữ đã...” - Cô ngừng lại, đột nhiên không biết phải nói thế nào.

“Em là người phụ nữ đã đá chông cô ấy.” - Charlie đi thẳng vào vấn đề.

“Vâng, chuyện đó đúng. Em hi vọng cô ấy biết rằng hiện tại chúng ta là bạn còn tốt hơn ngày trước. Chúa ơi, chúng ta là cặp đôi vợ vãn nhất mất.” - Astrid vừa cười vừa nói.

“Anh nghĩ là cô ấy đã nhận ra rồi.” - Charlie nói một cách thận trọng. Anh muốn thay đổi chủ đề tới tuyệt vọng. “Thế Venice thế nào? Em đang ở đâu?”

“Em đang ở với Domiella Finzi-Contini. Gia đình cô ấy có một cung điện tuyệt đẹp gần Santa Croce. – Sáng nay em ra ngoài ban công mà ngỡ rằng em đã bước vào một tác phẩm của Caravaggio. Anh có nhớ Domiella từ hồi chúng ta ở London không? Cô ấy đã ở học ở LSE, nhưng một nửa thời gian là cô ấy chơi bời với Freddie và Xan.”

“À ừ - cô gái có mái tóc vàng hoe rồi bù phải không?”

“Nó đã từng có màu bạch kim, nhưng sau đó cô ấy đã nhuộm lại màu hạt dẻ tự nhiên. Dù sao thì, bọn em đã có một khoảng thời gian tuyệt vời bên nhau, cho tới tối qua.”

Charlie rên rỉ. “Anh xin lỗi một lần nữa.”

“Không không, đó không liên quan gì tới Isabel. Có một bi kịch khác diễn ra ở nhà em – em có hai cậu bé bú sữa bình và không biết cách cư xử.”

“Chắc hẳn do họ đang nhớ mẹ thôi.”

“Anh cũng nói thế với em sao! Việc biết Cassian bị nhốt vào tủ quần áo với em đã đủ tệ rồi.”

“Ai đã nhốt thằng bé vào tủ quần áo?”

“Bố nó.”

“Cái gì cơ?” - Charlie nói một cách hoài nghi.

“Nghe nói là, trong suốt bốn tiếng hôm qua. Và thằng bé mới lên năm.”

“Astrid, anh sẽ không bao giờ nhốt con anh trong tủ quần áo, dù nó có bao nhiêu tuổi đi chăng nữa.”

“Cám ơn anh. Em cũng nghĩ như thế. Em nghĩ em sẽ phải về sớm hơn.”

“Ừm, có vẻ nên thế.”

Astrid thở dài. “Khi nào thì Isabel về tới nhà.”

“Anh nghĩ là thứ sáu.”

“Vợ anh đẹp không thể tin nổi. Cô ấy trông vô cùng thanh lịch đêm qua. Em thích mê chiếc vòng cổ cô ấy đeo. Và cô ấy vẫn cực kỳ lịch sự với em ngay cả sau khi em tặng cho cô ấy một cú sốc khá lớn. Nhưng dù sao em rất vui vì mọi chuyện đã ổn.”

“Anh cũng thế.” - Charlie nói, cắn răng cười. Anh nghe đầu đó nói rằng, ngay cả qua điện thoại, người ta cũng có thể cảm nhận được nụ cười qua giọng nói của bạn.

Astrid dừng lại. Cô cảm thấy mình phải làm điều gì đó để tạ lỗi. “Lần tới khi em và Michael tới Hong Kong, chúng ta đi đầu đó chung nhé. Em muốn được biết về Isabel trong hoàn cảnh tốt hơn.”

“Ừ chúng ta nên làm thế. Đi đầu đó chung với nhau.”

Charlie kết thúc cuộc trò chuyện và đứng dậy khỏi bàn làm việc. Đầu óc anh trống rỗng, và bụng anh đột nhiên cảm thấy như ai đó đã đổ cả một can mỡ thịt xông khói vào vậy.

“Alice, tôi sẽ đi xuống cầu thang để hít thở chút không khí trong lành.” - Charlie nói vào điện thoại nội bộ. Anh đi thang máy tốc hành riêng xuống tầng dưới rồi đi qua nhà để xe về phía cửa thoát hiểm. Vừa ra tới ngoài, anh dựa vọt vào bức tường bê tông và bắt đầu hít thở thật sâu. Sau vài phút, anh đi bộ đến nơi chốn yêu thích của mình.

Kẹp giữa Tháp Wuthering và tòa nhà chọc trời lân cận trên đường Chater là một con hẻm dành cho người đi bộ, nơi có một quầy đồ uống vỉa hè nhỏ. Một tấm bạt nhựa sọc xanh trắng căng trên quầy hàng, được neo lại bởi hai chiếc tủ lạnh chứa đầy nước ngọt, túi nước trái cây và trái cây tươi. Dưới bóng đèn huỳnh quang là người chủ hàng, một phụ nữ trung niên cứ đứng cả ngày để làm sữa đậu nành tươi và nước ép cam, dứa và dứa hấu. Vào giờ ăn trưa và buổi tối, sau khi mọi người tan làm, luôn luôn có một hàng dài những người đợi mua đồ uống. Nhưng vào giữa chiều, quán đặc biệt yên tĩnh.

“Cậu lại chơi hooky nữa à?” - Người phụ nữ hỏi, trêu chọc Charlie bằng tiếng Quảng Đông. Đối với bà, anh là một nhân viên văn phòng, người luôn trốn làm để uống nước trong giờ hành chính.

“Mỗi khi cháu có cơ hội dì ạ.”

“Ta lo cho cậu đó, con trai – cậu cứ trốn làm mãi thôi. Một ngày nào đó chẳng may sếp cậu mà nhìn thấy thì cậu bị đuổi việc mất.”

Charlie nhoen miệng cười. Bà là người duy nhất trong vùng này không biết anh là ai, chứ đừng nói tới chuyện biết anh là chủ sở hữu tòa nhà năm mươi tầng đã che nắng cho bà suốt cả ngày dài. “Cho cháu một sữa đậu nành đá.”

“Sắc mặt cậu hôm nay không được tốt. Mặt cậu tái mét như tàu lá chuối vậy. Thế nên cậu không nên uống đồ lạnh đâu. Cậu cần một ít đồ uống nóng để lưu thông kinh mạch.”

“Thi thoảng cháu vẫn bị thế này, khi cháu bị quá tải với công việc.” - Charlie

giải thích một cách đầy thuyết phục.

“Các cậu cứ ở trong phòng điều hoà cả ngày. Không khí không lưu thông được. Điều đó không hề tốt đâu.” - Người phụ nữ vẫn tiếp tục. Điện thoại của bà rung lên, và bà bắt đầu liến thoắng một lúc. Trong khi nói, bà vẫn rót một ít nước nóng vào chiếc cốc in hình FIFA World Cup và bỏ vào mấy lát sâm. Sau đó, bà khuấy đều với si rô đường và một muỗng đầy thạch cỏ. “Uống cái này đi!” - Bà yêu cầu.

“Cám ơn dì.” - Charlie nói, ngồi trên một thùng sữa bằng nhựa cạnh chiếc bàn fooc mi ca nhỏ. Anh uống vài ngụm, vì lịch sự nên không tiện nói với bà bán nước là anh không thích thạch cỏ cho lắm.

Người phụ nữ gọi điện thoại xong và nói một cách hào hứng, “Là người môi giới chứng khoán của tôi đấy. Để tôi bật mí cho cậu một chuyện nhé. Cậu nên bán bớt cổ phiếu của TTL Holding. Cậu có biết TTL không? Nó thuộc về Tai Toh Lui, cái ông đã chết vì đau tim hai năm về trước trong nhà thổ ở Tô Châu ấy? Người môi giới chứng khoán thạo tin của tôi cho biết đứa con trai vô dụng của ông ấy, người thừa kế để chế, đã bị bắt cóc bởi Eleven Finger Trial. Tới khi mà mọi người đều biết chuyện này, cổ phần sẽ sụt giảm. Nên cậu cần phải xử lý nó sớm đi.”

“Dì cứ để cháu kiểm tra lại tin đồn trước khi dì bắt đầu bán cổ phiếu nhé.” - Charlie khuyên.

“Hãy dà, tôi đã nói với người môi giới bán bớt cổ phiếu đi rồi. Nếu không làm luôn sẽ lỡ cơ hội kiếm tiền.”

Charlie rút điện thoại di động ra và gọi cho giám đốc tài chính của mình - Aaron Shek. “Tôi biết anh đã chơi golf với Tổng giám đốc của TTL. Có một số tin đồn nói rằng Bernard đã bị Eleven Finger Triad bắt cóc. Anh có thể vui lòng kiểm tra lại thông tin đó cho tôi không? Anh bảo không cần đâu là sao?” Charlie dừng lại một lát để lắng nghe Aaron nói sau đó phá lên cười: “Anh chắc không? Chà cái này còn tệ hơn tin đồn bắt cóc, nhưng nếu là anh nói ra thì tôi sẽ tin anh.”

Anh dập máy và quay ra người phụ nữ. “Cháu vừa nói chuyện với bạn, anh ấy biết khá rõ con trai của Tai Toh Lui. Cậu ta không bị bắt cóc đâu. Cậu ta

vẫn đang sống tốt và tự do.”

“Thật sao?” người phụ nói và không tin lắm.

“Hãy thu lại lệnh bán của dì trước cuối ngày hôm nay và dì sẽ thu được món hời lớn. Đó chỉ là một tin đồn xấu. Dì có thể tin tưởng vào đại lý chứng khoán của mình, nhưng chắc dì cũng biết là có rất nhiều người ngoài kia không thật lòng. Họ lan truyền tin đồn chỉ để làm thay đổi giá cổ phiếu và trục lợi thôi.”

“Hãy dà, tất cả mọi người và những tin đồn! Ta nói với cậu, chả hiểu thế giới này ra sao nữa. Mọi người dối trá về mọi thứ.”

Charlie gật đầu. Bỗng nhiên nhớ lại những lời của cha anh, nói từ rất lâu. Đó là một trong những lần ông Wu Hao Lian phải nằm viện và bị quan nghĩ rằng thời gian của ông đã gần hết. Charlie đứng cuối giường trong khi cha anh trần trối những lời cuối cùng của mình trong nhiều giờ. Trong số những lời hô hào khác nhau để đảm bảo mẹ anh không bao giờ phải rời khỏi ngôi nhà lớn ở Singapore và tất cả em trai chuyển giới người Thái của anh cần phải được tiếp tục chu cấp: *Ta lo lắng rằng khi con tiếp quản, con sẽ khiến mọi thứ ta đã xây dựng trong ba mươi năm qua đổ xuống sông xuống bể. Hãy bám sát các mảng đối mới, bởi vì con sẽ không thể quản lý về mặt tài chính. Con cần biết rằng quản lý mặt này luôn luôn phải đối mặt với mấy tên khốn nạn chết tiệt - chỉ thuê những gã có bằng Harvard hoặc Wharton - và sau đó tránh xa ra. Bởi vì con quá là chân thật, quá tử tế để lừa lọc ai.*

Charlie đã chứng minh rằng cha mình sai khi anh tiếp quản công việc kinh doanh, nhưng những gì ông từng nói là đúng. Anh luôn ghét sự không trung thực, và dạ dày của anh sẽ cảm thấy như vừa bị đưa vào một cái mỏ kẹp bất cứ khi nào anh buộc phải nói điều gì không trung thực. Anh biết mình vẫn còn cảm thấy mệt mỏi vì những lời nói dối mà anh đã nói với Astrid.

“Uống hết cốc của cậu đi – đó là nhân sâm đắt tiền đó, cậu biết không!”

“Vâng, dì.”

Sau khi dùng cảm uống hết phần còn lại của cốc nước thuốc và trả tiền cho bà chủ gian hàng, Charlie trở lại phòng làm việc và soạn một bức e-mail:

Từ: Charlie Wu<charles.wu@wumicrosystems.com>

Ngày: 10 tháng 6 năm 2013 lúc 5:26 chiều

Tới: Astrid Teo <Astridleongteo @ gmail>

Chủ đề: Thú nhận

Chào Astrid

Anh không biết làm thế nào để thú nhận điều này, nên anh cứ nói ra vậy. Anh đã hoàn toàn không thành thật với em. Isabel đã nổi điên với anh. Cô ấy gọi anh dậy giữa đêm, la hét như muốn chiến đấu đến khô máu, và sau đó cô ấy đưa hai con gái của bọn anh về nhà bố mẹ để cô ấy. Cô ấy đã từ chối nghe mọi lời giải thích của anh, và bây giờ cô ấy không bắt máy các cuộc gọi của anh. Grégoire báo với anh rằng cô ấy đã ở trên du thuyền của Pascal Pang sáng nay. Anh nghĩ họ đang đi về phía Sicily.

Sự thật là, Isabel và anh thậm chí không thể hoà giải kể từ sau chuyến trăng mật lần thứ hai ở Maldives. Mọi thứ giữa bọn anh trở nên tồi tệ hơn bao giờ hết và anh đã quay lại căn hộ của anh ở Mid-Levels một thời gian rồi. Thỏa thuận duy nhất mà bọn anh đã có là: anh không công khai làm bất cứ thứ gì khiến cô ấy xấu hổ, bất cứ điều gì làm cô ấy mất mặt. Thật không may, điều đó lại xảy ra đêm qua. Hình ảnh cuộc hôn nhân hạnh phúc của cô ấy đã vỡ tan trước sự chứng kiến của Pascal Pang, và em biết đấy, bất cứ điều gì anh ta biết thì phần còn lại của Hong Kong cũng sẽ sớm biết. Nhưng anh không chắc anh còn quan tâm tới chuyện đó không nữa.

Em cần phải hiểu điều này, Astrid. Cuộc hôn nhân của anh với Isabel là một sai lầm vốn không nên được bắt đầu. Mọi người nghĩ anh được chuyển đến Hong Kong để tiếp quản công việc kinh doanh của gia đình anh ở đó, nhưng sự thật là chính anh đã muốn bỏ trốn. Anh đã suy sụp sau khi chúng ta chia tay và vô cùng chán nản trong nhiều tháng trời. Anh đã hoàn toàn thất bại trong kinh doanh và cuối cùng cha anh đã cho anh một vị trí trong bộ phận Nghiên cứu & Phát triển của tập đoàn, chỉ để anh đi khuất mắt. Nhưng đó lại là nơi anh bắt đầu phát triển. Anh đã đắm chìm trong việc phát triển các dòng sản phẩm mới thay vì chỉ trở thành một nhà thầu chuyên sao chép và ăn cắp các ý tưởng từ những công ty công nghệ tốt nhất ở Thung lũng Silicon.

Nhưng kết quả đáng kinh ngạc là, việc kinh doanh của bọn anh tăng trưởng theo cấp số nhân. Anh phải cảm ơn em vì điều đó.

Anh đã gặp Isabel tại một bữa tiệc trên du thuyền và được ghép cặp, ngẫu nhiên, bởi em họ của em - Eddie Cheng và người bạn thân nhất của cậu ấy - Leo Ming. Eddie là một trong số ít người thực sự từng động lòng trắc ẩn với anh. Anh phải thú nhận rằng ban đầu anh tránh xa Isabel vì cô ấy khiến anh nhớ tới em. Giống như em, cô ấy liên tục bị đánh giá thấp chỉ vì ngoại hình của mình. Hóa ra cô ấy là một luật sư cực kỳ thông minh, tốt nghiệp trường Luật Đại học Birmingham, và nhanh chóng trở thành một trong những luật sư tranh biện hàng đầu của Hong Kong. Và cô ấy ý thức về phong cách và việc nuôi dạy khiến cô ấy khác biệt. Cha cô ấy là Jeremy Lai, một trạng sư danh tiếng. Gia tộc Lai là một gia đình giàu có từ xưa ở Bán đảo Cửu Long và mẹ cô ấy tới từ một gia đình giàu có người Hoa gốc Indonesia. Anh vốn không muốn yêu thêm một công chúa không thể với tới, người luôn bị xiềng xích theo các quy tắc của gia đình.

Nhưng khi quen cô ấy, anh mới thấy rằng cô ấy chẳng hề giống em. Anh không có ý xúc phạm, nhưng cô ấy trái ngược với em, cực kỳ hoang dã và không bị ngăn cấm, hoàn toàn tự do, không muộn phiền. Anh như được sống lại. Cô ấy không quan tâm những gì gia đình cô ấy nghĩ, và như những gì xảy ra, họ nghĩ rằng cô ấy không thể làm điều gì sai cũng như việc mặt trời và mặt trăng luôn quay quanh cô ấy. Và trên hết, bố mẹ cô ấy thích anh. (Anh nghĩ một phần là vì ba người bạn trai gần nhất của cô ấy lần lượt là người Scotland, Úc và người Mỹ gốc Phi, và họ thở phào nhẹ nhõm khi cô ấy dẫn về nhà một cậu thanh niên Trung Quốc.) Họ chào đón anh vào gia đình ngay từ những ngày hẹn hò đầu tiên, và đó thực sự là một thay đổi mới mẻ khi được gia đình bạn gái chấp nhận và thậm chí thích mình. Sau sáu tháng lãng mạn nhanh như gió, bọn anh kết hôn và em đã biết phần còn lại.

Nhưng thực sự thì, chuyện không chỉ có thế.

Mọi người nghĩ rằng bọn anh kết hôn nhanh như thế vì cô ấy đã mang thai. Đúng, cô ấy đã có thai, nhưng đó không phải là con của anh. Điều ban đầu khiến anh yêu Isabel là vì cô ấy là người không thể đoán trước, và đó cũng là nguồn gốc của mọi tai ương. Ba tháng sau khi bắt đầu hẹn hò, cô ấy đột nhiên biến mất. Mọi thứ đã diễn ra rất tốt, anh thực sự đã bắt đầu được hàn gắn từ sau cuộc chia tay của chúng ta. Rồi một ngày Isabel đi vắng. Hóa ra cô ấy đã

gặp một người anh em họ người Indonesia của mình và đi uống ở Florida (không biết em còn nhớ quán bar kinh khủng ở Lan Kwai Fong không?), và anh ta có một người bạn đi cùng. Một anh chàng Indonesia từng là một người mẫu. Trước khi em họ của cô ấy thậm chí biết được chuyện gì đang xảy ra, Isabel đã biến mất cùng anh chàng. Sau vài ngày, anh phát hiện ra họ đã đến Maui và ẩn náu trong một biệt thự riêng để xây đắp một mối tình lãng mạn nóng bỏng. Cô ấy không muốn quay trở lại Hong Kong và cô ấy đã ngừng liên lạc với tất cả bọn anh. Anh không thể hiểu những gì đang xảy ra. Anh đã quần trí, bố mẹ cô ấy cũng vậy.

Sau đó anh còn phát hiện ra rằng chuyện như thế này đã từng xảy ra trước đây. Không phải một lần, mà là nhiều lần. Năm trước đó, cô đã gặp anh chàng người Mỹ gốc Phi trên máy bay tới London, và cô ấy bỏ việc chuyển đến New Orleans với anh ta. Hai năm trước đó, đó là với anh chàng lướt sóng người Úc và một căn hộ ở Gold Coast. Anh sớm nhận ra rằng vấn đề này phức tạp hơn mức bất kỳ ai trong bọn anh có thể hiểu được - chị gái anh đang nghiên cứu về tâm sinh lý vào thời điểm đó và chị ấy nghĩ rằng Isabel có thể bị rối loạn nhân cách ranh giới. Anh đã cố gắng nói chuyện với cha mẹ cô về điều đó, nhưng họ dường như không muốn chấp nhận. Họ không thể đối mặt với sự thật rằng con gái yêu của họ có thể mắc bất kỳ loại bệnh tâm thần nào, mặc dù căn bệnh đó có thể được điều trị bằng cách thích hợp. Trong tất cả các giai đoạn của cuộc đời cô ấy, họ không bao giờ cho cô gặp một nhà tâm lý học hoặc có được một đánh giá thích hợp. Họ chỉ cho rằng đó là “giai đoạn hoá rỗng” như họ gọi thế. Cô ấy được sinh ra vào năm rỗng, và điều đó luôn luôn được lôi ra làm cái cớ cho mọi hành vi của cô ấy. Họ khẩn cầu anh tới Hawaii và “cứu net” cô ấy.

Vì vậy, anh đã đi. Anh bay đến Maui, và hóa ra gã người mẫu nam đã biến đi từ lâu. Và cô ấy thì có thai. Cái thai được bốn tháng, cô ấy không còn điên loạn, nhưng quá xấu hổ để trở về nhà. Cũng quá muộn để phá thai, cô ấy không muốn từ bỏ đứa con của mình, nhưng cô ấy không thể quay trở lại Hong Kong như thế. Cô ấy nói với anh rằng không ai từng yêu cô ấy như anh, và cô ấy cầu xin anh cưới cô ấy. Bố mẹ cô ấy cầu xin anh nhanh chóng cưới cô ấy ở Hawaii. Và vì vậy anh đã làm. Bọn anh đã có một “đám cưới thân mật chỉ với các thành viên gia đình thân thiết” tại Halekulani ở Waikiki.

Anh muốn em biết rằng anh đã bước vào cuộc hôn nhân này với đôi mắt mở

to. Anh đã nhìn thấy những điều tốt đẹp ở Isabel bên trong căn bệnh cô ấy đang mang và anh rất muốn giúp cô ấy. Khi mọi chuyện còn ổn, và khi cô ấy còn toả sáng giống như ánh mặt trời, mọi thứ hoàn toàn khác. Cô ấy có sức hấp dẫn, một tâm hồn đẹp, và anh đã yêu phần đó của cô ấy. Hoặc ít nhất đó là những gì anh đã tự thuyết phục chính mình. Anh nghĩ rằng nếu cô ấy có một người chồng ổn định ở bên cạnh, một người chồng có thể giúp cô ấy xử lý tốt các vấn đề về sức khỏe tinh thần, mọi thứ sẽ ổn.

Nhưng hóa ra mọi thứ không hề ổn. Sau khi Chloe được sinh ra, các hoocmon thực sự gây ra sự bất ổn với Isabel và cô ấy phải vật lộn với chứng trầm cảm sau sinh khủng khiếp. Cô ấy bắt đầu ghét anh và đổ lỗi lên đầu anh về tất cả các vấn đề của cô ấy, và bọn anh không còn ngủ với nhau. (Ý anh là trong cùng một phòng ngủ, bởi vì bọn anh đã không còn thân mật về thể xác kể từ trước khi cô ấy bỏ đi tới Maui.) Cô ấy chỉ muốn có đứa bé trong phòng ngủ với cô ấy. Và bảo mẫu. Để mà nói thì đó quả một sự sắp xếp khác thường.

Một ngày nọ, cô ấy thức dậy và như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra. Anh quay trở lại phòng ngủ, bảo mẫu và Chloe chuyển vào phòng riêng của họ. Isabel trở thành một người vợ đáng yêu lần đầu tiên sau hơn một năm trời. Cô ấy đã trở lại làm việc, và bọn anh trở lại là một cặp vợ chồng đáng ngưỡng mộ trong thành phố. Anh có thể tập trung hơn một chút vào công việc của mình một lần nữa và Wu Microsystems đã trải qua một giai đoạn tăng trưởng tuyệt vời khác. Isabel mang thai Delphine và anh nghĩ điều tồi tệ nhất đã ở phía sau.

Rồi đột nhiên, mọi thứ lại trở nên tồi tệ một lần nữa. Lần này thì ít kịch tính hơn, không có bất kỳ chuyện tình lãng mạn bất ngờ với một người lạ bí ẩn, không chạy trốn tới Istanbul hay đảo Skye. Thay vào đó, hành vi mới của Isabel hóa ra lại trở nên quỷ quyệt và phá hoại hơn. Cô khai là mình đang vướng trộm với những người đàn ông đã có vợ. Ba trong số họ ở cùng công ty luật của cô ấy - và em cũng có thể tưởng tượng được điều đó làm cho văn phòng náo loạn như thế nào. Cô ấy cũng cặp kè với một thẩm phán cấp cao, vợ người này đã phát hiện ra chuyện ngoại tình và dọa sẽ làm bung bét hết. Anh sẽ kể cho em phần còn lại của câu chuyện sau, nhưng vì chuyện này, Isabel và anh đã ly thân. Anh đã chuyển ra căn hộ ở Mid-Levels, cô ấy sống trong ngôi nhà ở The Peak cùng với các con gái của bọn anh.

Khi em xuất hiện trở lại, anh nhận ra hai điều: Thứ nhất, rằng anh chưa bao giờ ngừng yêu em. Em là mối tình đầu của anh và anh đã yêu em kể từ ngày anh gặp em tại nhà thờ Fort Canning khi chúng ta mới mười lăm. Và thứ hai, anh cũng nhận ra rằng, không giống như anh, em đã đi tiếp. Anh đã thấy em yêu Michael nhiều như thế nào và em không hề bỏ cuộc với cuộc hôn nhân của mình như thế nào. Anh biết rằng anh đã không công bằng với Isabel ngay từ đầu – anh không thể vượt qua hình bóng của em và chưa thực sự hết lòng với cô ấy. Nhưng anh cũng đã từng quyết tâm thay đổi mọi thứ. Nhưng cuối cùng anh đã sẵn sàng buông tay em và đó sẽ là chìa khóa để cứu vãn cuộc hôn nhân của anh và để cứu Isabel. Anh muốn có thể yêu cô ấy một cách tự do và trong sáng, và yêu các con gái của anh như cách em yêu Cassian.

Và vì vậy anh đã nỗ lực gấp đôi, thực tế thì chính em cũng trở thành cố vấn hôn nhân của anh. Tất cả những e-mail mà chúng ta đã trao đổi trong suốt hai năm qua giống như là một ngọn hải đăng trong đêm tối chỉ đường khi anh cố gắng gây dựng lại cuộc hôn nhân của mình. Nhưng như em có thể thấy rõ, chẳng có gì tiến triển cả. Lỗi là ở anh. Cảm xúc giữa anh và Isabel dần dần chìm xuống đáy đại dương.

Anh nói lan man vậy chỉ muốn em hiểu rằng em không cần cảm thấy có lỗi vì chuyện xảy ra giữa em và Isabel ở Venice. Và quan trọng hơn, anh muốn em biết câu chuyện thực sự đằng sau, bởi vì anh không còn có thể sống với bất kỳ sự không thành thật nào nữa giữa hai chúng ta. Anh hy vọng rằng em sẽ có thể tha thứ cho anh vì đã không nói thật với em ngay từ đầu. Em là một trong số ít những tia sáng trong cuộc sống của anh, và bây giờ hơn bao giờ hết, anh tin vào tình bạn giữa chúng ta

Từ tận đáy lòng,

Charlie

Charlie ngồi trước máy tính, đọc đi đọc lại email hết lần này đến lần khác. Lúc đó ở Hong Kong đã là gần 7:00 tối. Ở Venice đang là giữa trưa. Astrid có lẽ đang ăn trưa bên bể bơi tại Cipriani. Anh hít một hơi thật sâu, rồi nhấn nút XÓA.

Sáu Carlton và Colette

•

THƯỢNG HẢI, TRUNG QUỐC

“Con đã làm trái tim mẹ tan nát. Và mẹ không biết làm thế nào để nó lành lại nổi”, Shaoyen nói với giọng đau đớn.

“Con không hiểu tại sao mẹ nặng nề như vậy.” - Carlton rên rỉ bằng tiếng phổ thông.

“Con không hiểu sao? Con không nhận ra mình đã làm tổn thương mẹ như thế nào sao? Sao con lại tàn nhẫn với mẹ như vậy được?”

“Sao mẹ lại nói con tàn nhẫn. Con thực sự không hiểu. Con chỉ cố gắng làm điều đúng đắn thôi.”

“Con đã phản bội mẹ. Con đã đứng về phía ông ấy. Và thế này không khác gì con đang giết mẹ cả.”

“Ôi mẹ ơi, mẹ đừng làm mọi thứ kịch tính như thế!” - Carlton gạt qua điện thoại.

“Mẹ đưa con qua Hong Kong chỉ để bảo vệ con. Con không thấy điều đó sao? Và con đã làm một điều vô cùng tồi tệ - con đã thách thức mẹ và quay lại Thượng Hải để gặp đứa con gái tạp chủng đó.”

Dù đang nằm trên chiếc giường king size của mình tại Thượng Hải, Carlton vẫn có thể cảm nhận được cơn giận từ mẹ mình như ngọn núi lửa đang phun trào ở đầu dây bên kia tận Hong Kong. Cậu cố gắng chuyển sang giọng điệu bình tĩnh hơn. “Tên chị ấy là Rachel và mẹ chỉ đang làm quá mọi chuyện lên thôi. Con thực sự nghĩ rằng mẹ sẽ thích chị ấy. Và con không nói chơi đâu. Chị ấy rất thông minh, thông minh hơn con nhiều, nhưng chị ấy không hề phô trương. Chị ấy hoàn toàn đáng tin.”

Shaoyen khịt mũi khinh bỉ. “Con đúng là ngốc, đại ngốc. Làm thế nào mà mẹ

lại nuôi dạy một đứa con ngu ngốc tới như này? Con không hiểu rằng nếu chấp nhận nó, con sẽ chịu tổn thất nặng nề sao?”

“Con đang tổn thất gì vậy mẹ?”

“Mẹ có cần phải đánh vằn từ đó cho con không? Chính sự tồn tại của đứa con gái này sẽ mang lại sự nhục nhã cho gia đình chúng ta. Nó làm nhơ nhuốc thanh danh của chúng ta. Và cả của con nữa. Chả nhẽ con không thể nhận ra rằng mọi người sẽ nhìn chúng ta như thế nào khi họ phát hiện ra cha con có một đứa con gái ngoài giá thú với một phụ nữ nông thôn – người đã phải bắt cóc con của chính mình và đưa nó đến Mỹ? Bao Gaoliang, niềm hy vọng mới? Tất cả kẻ thù của ông ấy chỉ chờ đợi lúc này để dìm ông ấy xuống. Con có biết mẹ phải vất vả thế nào để đưa gia đình chúng ta tới được vị trí ngày hôm nay không? Ấy dà, chắc là Chúa đang trừng phạt ta. Đáng nhẽ mẹ không nên gửi con sang Anh, nơi mà con chỉ toàn chuốc lấy rắc rối. Vụ tai nạn xe hơi đó đúng là đã làm cho con mất não rồi!”

Colette, người cho đến lúc này đang nằm im lặng bên cạnh Carlton, bắt đầu cười khúc khích khi nhìn thấy ánh mắt bức tức của cậu. Carlton liền đặt một chiếc gối chặn lên mặt cô.

“Con hứa với mẹ là Rachel sẽ không mang đến bất cứ sự nhục nhã nào cho gia... á... chúng ta.” - Cậu giả vờ ho, khi Colette tinh nghịch chọc chọc bên mạn sườn.

“Cô ta đã làm thế rồi! Và con cũng đang hủy hoại danh tiếng của mình bằng cách diễu quanh Thượng Hải với đứa con gái đó!”

“Con đảm bảo mẹ là con chưa thực hiện bất kỳ cuộc diễu hành nào.” - Carlton vừa nói vừa cù lét Colette.

“Con trai của Fang Ai Lan đã nhìn thấy con ở câu lạc bộ Kee tối qua. Sao con ngốc nghếch tới mức để cho mọi người nhìn thấy đi cùng cô ta ở một chỗ công cộng như vậy!”

“Có đủ loại người tới câu lạc bộ Kee! Đó là lý do mà bọn con cũng tới đó – Chị ấy cũng giống như bất cứ ai ở đó. Mẹ đừng lo lắng quá. Con nói với mọi người rằng chị ấy là vợ của bạn con – Nick. Nick cũng từng học ở Stowe, thế

nên đó quả là một câu chuyện hợp lý.”

Shaoyen không chịu bỏ qua. “Fang Ai Lan nói với mẹ bà ấy nghe từ con trai mình rằng con trông rất ngớ ngẩn với hai đứa con gái ở hai bên – Colette Bing và một cô gái nào đó mà thằng bé không nhận ra. Mẹ không còn biết nói gì nữa!”

“Ryan Fang chỉ đang ghen tỵ vì con đi cùng hai cô nàng xinh đẹp. Hắn cay vì bị cha mẹ ép lấy Bonnie Hui, người trông không khác gì một con chuột trũi ở trường.”

“Ryan Fang là một đứa con có hiếu. Thằng bé ấy nghe lời bố mẹ và làm những gì tốt nhất cho gia đình. Và bây giờ, nó ấy sẽ trở thành bí thư đảng trẻ nhất ở...”

“Con chả quan tâm, dù thằng đó có là người đàn ông trẻ nhất cai trị lục địa Westeros và ngồi trên Ngai Sắt.”⁹⁷ - Carlton chặn ngang lời mẹ.

“Cái con Colette đó đã xui con làm chuyện này đúng không? Chính là đồ xúi bậy đó chứ không phải ai khác! Colette biết mẹ không muốn con lờn vờn ở Thượng Hải trong tuần này.”

“Mẹ đừng lôi Colette vào chuyện này. Không liên quan gì tới cô ấy cả.”

Nghe thấy tên mình, Colette trèo lên người Carlton, đứng dạng hai chân và cúi đầu xuống nghe chuyện. Carlton đưa mắt nhìn cô thêm muốn. Chúa ơi, cậu không bao giờ ngừng say mê bộ ngực được tạo hình kỳ diệu của cô.

“Cười em đi chàng cao bồi!” - Colette thì thầm. Carlton lấy tay bịt miệng Colette, và cô liền cắn vào tay cậu.

“Mẹ biết Colette đã và đang tác động đến con. Kể từ khi con bé ấy trở thành bạn gái của con, con chả làm gì ngoài việc khiến mẹ đau lòng.”

“Con phải nói với mẹ bao nhiêu lần là: Cô ấy không phải là bạn gái của con. Chúng con chỉ là bạn bè thôi.” - Carlton nói nhát gừng khi Colette bắt đầu nghiến ken két để chống lại tay cậu.

“Đó chỉ là những gì con nói. Vậy thì, đêm qua con đã ở đâu? Ái Muội nói với mẹ rằng con đã không ở nhà vài ngày.”

“Con đã dành thời gian với chị gái của mình và vì mẹ không cho phép chị ấy đặt chân vào nhà chúng ta, con không có lựa chọn nào khác ngoài việc ở lại với vợ chồng anh chị ấy tại khách sạn của họ.” - Carlton thực sự đã ẩn náu trong dãy phòng tổng thống mệnh mông tại khách sạn Portman Ritz-Carlton, nơi cậu biết các tay chân thân tín của mẹ không bao giờ tìm được.

“Chúa ơi, bây giờ con đang gọi con bé ấy là chị gái của con!”

“Mẹ, dù muốn hay không, chị ấy vẫn là chị gái của con.”

“Con đang khiến mẹ chết dần chết mòn. Con đang giết mẹ từ bên trong đó, con trai.”

“Con biết rồi mẹ. Con đã nghe thấy mẹ nói câu này nhiều lần trước đây: Con là một nỗi thất vọng, con đã bôi giơ trát trấu lên tất cả tổ tiên của mình và mẹ không biết tại sao mẹ lại phải chịu đau đớn để sinh ra con.” - Carlton nói xong liền cúp điện thoại.

“Chúa ơi, lần này mẹ anh thực sự làm căng, phải không?” - Colette nói bằng tiếng Anh. (Trong số tất cả các bạn trai của cô, Carlton là người duy nhất có giọng Anh hoàn hảo, và cô thấy thật lòi cuốn khi nghe cậu nói.)

Carlton than vãn. “Mẹ đã cãi nhau một trận lớn với ba anh đêm qua và đuổi ba ra khỏi căn hộ, cuối cùng ba phải vào Thượng viện lúc hai giờ sáng. Anh đoán mẹ cũng muốn dằn vò anh như vậy.”

“Tại sao anh phải chịu dằn vò? Đó đâu phải lỗi của anh để anh phải chịu trách nhiệm cho bất kỳ điều gì.”

“Chính xác thì mẹ anh đã hoàn toàn mất kiểm soát! Mẹ rất lo lắng rằng Rachel bằng cách nào đó sẽ hủy hoại danh tiếng của gia đình anh, nhưng hành vi kỳ lạ của mẹ mới đang hủy hoại danh tiếng của chính mẹ.”

“Gần đây, bà ấy đã hành động khá kỳ lạ, phải không? Mẹ anh đã từng thích em đấy.”

“Mẹ vẫn thích em đấy.” - Carlton nói một cách không mấy thuyết phục.

“Hừm. Thực sự như vậy sao?”

“Tin anh đi, người duy nhất khiến mẹ tức giận lúc này là bố anh. Bà ấy từ chối rời khỏi Hong Kong, vì vậy khi bố nói rằng sẽ quay trở lại Thượng Hải, mẹ đã nói với bố rằng mẹ sẽ ly dị nếu ông cố gắng gặp Rachel. Bà ấy sợ họ sẽ bị nhìn thấy cùng nhau ở nơi công cộng và trở thành một vụ bê bối.”

“Chà. Nó có thể tệ tới thế sao?”

“Nó chả gây hại được gì cả. Mẹ anh chỉ đang bị cơn giận làm mờ mắt thôi.”

“Tại sao em không sắp xếp một bữa tối để Rachel có thể bí mật gặp ba của anh tại nhà em nhỉ? Đó không phải là một nơi chốn công cộng gì cả.”

“Em chỉ đang muốn gây rắc rối đúng không?”

“Em trông giống như đang muốn gây rắc rối sao? Em chỉ hiếu khách với chị của anh thôi. Thật khó hiểu khi chị ấy đã ở Thượng Hải hơn một tuần nay và bố anh vẫn chưa tới gặp chị ấy. Trong khi chính ông là người mời chị ấy qua đây!”

Carlton cân nhắc một lát. “Chúng ta có thể thử sắp xếp xem vậy. Anh không chắc rằng bố anh sẽ đến. Mặc dù phản kháng nhưng cuối cùng ông luôn tuân theo mọi mệnh lệnh của mẹ anh.”

“Để đó cho em. Em sẽ gọi cho bố anh và nói với ông ấy rằng đó là một lời mời từ bố em. Bằng cách đó, ông sẽ không thể từ chối, và ông sẽ không đoán được rằng Rachel sẽ ở đó.”

“Em thật quá tốt với Rachel và Nick đấy.”

“Sao em lại không thể được? Đó là chị gái của anh, và em rất thích họ. Họ là một chủng loài vô cùng khác biệt. Rachel cũng hay nữa, và chả có chút phiền toái nào. Chị ấy đơn thuần như một trái chuối (vỏ vàng ruột trắng). Hãy xem cách chị ấy ăn vận với những bộ đồ không có thương hiệu, chị ấy cũng vô cùng thiếu đồ trang sức, chị ấy không hề giống bất kỳ cô gái Trung Quốc nào mà em đã từng gặp. Về Nick thì em vẫn đang tìm hiểu. Có phải anh từng kể

là bố mẹ anh ấy rất giàu không?”

“Anh nghĩ rằng họ khá giả, nhưng anh không cảm giác là họ quá giàu. Người cha từng là một kỹ sư, và bây giờ ông ấy câu cá để giết thời gian. Và bà Young là một người đầu cơ, anh nghĩ vậy.”

“Chà, có vẻ anh ấy được nuôi dạy rất tốt. Anh ấy có sức lôi cuốn rất đặc biệt, và cách cư xử của anh ấy thật hoàn hảo. Anh có nhận thấy rằng bất cứ khi nào chúng ta ở trong thang máy, anh ấy luôn nhường cho tất cả phụ nữ đi ra trước không?”

“Thì sao?”

“Đó là cách cư xử của một quý ông đích thực. Và em biết không phải anh ấy được học điều đó từ Stowe, vì cách cư xử của anh rất man rợ!”

“Mẹ! Em chỉ thích anh ấy bởi vì em nghĩ rằng anh ấy giống mấy tay oppa Hàn Quốc mà em hâm mộ thôi.”

“Anh đang ghen hả? Đừng lo lắng, em không có hứng thú với việc đánh cắp Nick từ chị gái của anh. Mà anh ấy làm gì, giảng viên đại học sao?”

“Giảng viên dạy môn lịch sử.”

Colette cười khúc khích. “Một giảng viên lịch sử và một giảng viên kinh tế. Anh có thể tưởng tượng rằng con cái của họ sẽ như thế nào không? Em không hiểu tại sao mẹ anh lại có thể cảm thấy bị đe dọa bởi những người này.”

Carlton thở dài. Trong sâu thẳm, cậu biết chính xác tại sao mẹ lại cư xử như vậy. Nó thực sự không liên quan gì đến Rachel mà nguyên nhân chủ yếu là vì vụ tai nạn của cậu. Mẹ chưa bao giờ mắng mỏ cậu bởi những việc đã làm, nhưng cậu biết rằng sự căng thẳng của thảm kịch đó đã thay đổi mẹ cậu một cách không thể cứu vãn. Bà luôn nóng tính, nhưng kể từ vụ việc ở London, bà trở nên vô lý hơn cậu từng biết. Nếu có thể quay ngược thời gian trở lại đêm đó, cái đêm chết tiệt đã hủy hoại cuộc đời cậu. Carlton lặn qua một bên, quay lưng vào Colette.

Colette có thể nhận ra một màn u ám bao phủ gương mặt Carlton lần nữa. Đạo này tâm trạng của Carlton thay đổi rất thất thường. Phút trước họ vừa có khoảng thời gian rục rờ nhất, và rồi đột nhiên phút sau Carlton đã biến thành một hố sâu tuyệt vọng. Cố gắng để lôi Carlton khỏi nỗi sợ của mình, cô lần tay mở nút áo và bắt đầu vẽ các vòng tròn quanh rốn của cậu. “Em thích khi anh hôn đôi khó chịu với em như thế này.” - Cô thì thầm vào tai Carlton.

“Anh không biết em đang nói cái gì.”

“Anh có biết đấy.” - Colette dặng chân hai bên sườn Carlton, và đứng thẳng lên. “Bây giờ thì, anh có thực sự nghĩ rằng Tổng thống Obama là người cuối cùng ngủ trên chiếc giường này không?”

“Nơi này được xây dựng giống như một pháo đài - tất cả các tổng thống đều từng ở tại đây.” - Carlton nói dứt khoát.

“Em cá là không một ông tổng thống nào được ngắm cảnh này.” - Colette nói, chậm rãi tuột chiếc quần lót hiệu Kiki de Montparnasse của mình với một chuyển động quyến rũ.

Carlton ngược nhìn cô. “Không, anh không tin vậy đâu.”

Bảy Nick và Rachel

•

THƯỢNG HẢI, TRUNG QUỐC

Nick thức dậy với hình ảnh xa hoa của Rachel đang nhắm nháp ly cà phê trong vệt ánh nắng bên cửa sổ. “Máy giờ rồi em?” Anh hỏi.

“Khoảng một giờ kém 15.”

Nick bật lên theo phản xạ như thể bị muộn giờ. “Chết tiệt! Tại sao em không đánh thức anh?”

“Vì anh đang ngủ rất ngon, và chúng ta đang đi nghỉ, anh nhớ không?”

Nick vươn vai rên rỉ. “Ừ. Chỉ có điều nó không hề giống như một kỳ nghỉ.”

“Anh cần một chút cà phê.”

“Và thêm rất nhiều aspirin nữa.”

Rachel cười. Kể từ khi đến đây vào tuần trước, hai người họ đã bị cuốn vào cơn lốc xoáy có tên là cuộc sống xã hội của Carlton. Trên thực tế, nó giống cuộc sống xã hội của Colette hơn, vì họ đã tham dự cả tá sự kiện: các bữa tiệc thời trang, tiệc mười hai món, khai mạc triển lãm, tiệc khai trương, một buổi tiệc tại Lãnh sự quán Pháp, các bữa tiệc dành cho VIP (kèm theo đó là một số các bữa tiệc dành riêng cho VVIP), và một số cái-gì-đó được quảng cáo là “Phạm vi ảnh hưởng giới hạn trên các kênh đa phương tiện” tất cả đều là Colette mời. Và sau đó họ lại tung hoành ở các hộp đêm cho tới tận bình minh.

“Cuộc sống về đêm của Thượng Hải đủ khiến cho New York cũng phải xấu hổ? Anh thực sự cần một đêm yên tĩnh. Em có nghĩ nếu mình làm thế sẽ em trai em tự ái không?”

“Chúng ta chỉ cần nói với Carlton rằng chúng ta đã quá già đối với đám đông

của em ấy.” - Rachel vừa nói vừa thối ly cà phê.

“Nói về cô gái bị đánh túi bụi đêm qua! Anh nghĩ rằng anh thực sự sẽ phải luyện tập một số động tác ninja để khiến mấy gã người Pháp tránh xa khỏi em tại M1NT.”⁹⁸

Rachel cười lớn. “Anh bị ngẩn à!”

“Ngẩn ư? Anh không phải một người đam mê công nghệ. Là anh, hay mấy gã châu Âu ở Thượng Hải đã sáng chế ra một vài ứng dụng cách mạng hoá cả thế giới này chứ? Và họ có cần cái đồng râu tóc lởm chớm đó không? Anh không thể tưởng tượng nổi nếu phải hôn mấy gã đó.”

“Thật ra, như thế mới là chuẩn nóng bỏng – nhìn anh với cái cậu sinh viên dễ thương tốt nghiệp trường Bách Khoa đó xem! Tên của cậu ấy là gì nhỉ? Loïc à?” - Rachel bẻ ngón tay.

“Ồ cảm ơn, nhưng anh thích Claryssa hoặc Chlamydia hoặc bất cứ người bạn nào của Colette hơn.”

“Haha – Khuẩn Chlamydia chính xác là những gì anh sẽ nhận được nếu anh hôn cô ấy! Có phải anh đang nói về cô gái với hàng mi giả, cái cô đã hỏi anh có hộ chiếu Mỹ không ấy?”

“Lông mi của cô ấy là giả ư?”

“Anh yêu, mọi thứ trên người cô ta đều là giả! Anh có thấy cô ấy đã sưng sốt như thế nào khi Colette nói với cô ấy rằng chúng ta đã kết hôn không? Không biết anh đã làm thế nào mà tất cả đám ấy đều không nhìn thấy đôi nhãn cười trên ngón tay của chúng ta.”

“Em thực sự nghĩ rằng một miếng vàng nhỏ có thể ngăn cản họ ư? Phụ nữ ở đây họ không nhận ra được các tín hiệu xã hội của em. Em khiến họ quay cuồng trong mơ hồ, em y chang người Trung Quốc, nhưng họ không dùng ngôn ngữ cơ thể như em. Em không cư xử như một người vợ điển hình, vì vậy họ thậm chí không nhận ra chúng ta là vợ chồng đấy.”

“Được rồi, từ giờ trở đi, em chắc chắn sẽ bám dính lấy anh và nhìn đắm đuối

vào mắt anh mọi lúc có thể. Anh là ông chồng gaofushuai⁹⁹ duy nhất của em.” - Rachel thì thầm, chớp chớp mắt.

“Em hiểu nhanh đó! Bây giờ thì chuẩn bị cà phê cho anh đi?”

“Cà phê đã sẵn trong máy pha cà phê ở quầy bar, và nhân tiện anh rót thêm cho em một ly nhé!”

“Chuyện gì đã xảy ra với người vợ bé nhỏ của anh vậy chứ?” Nick uể oải bước vào quầy bar, bỗng Rachel gọi với từ phòng khách, “Ôi, bố em đã gọi sáng nay.”

“Ông gọi có chuyện gì vậy?” - Nick hỏi, lúng túng cố gắng tìm ra một cái nút để ấn trên chiếc máy pha cà phê ứng dụng công nghệ cao một cách không cần thiết.

“Ông xin lỗi em một lần nữa vì đã không có mặt ở đây.”

“Ông vẫn phải thu xếp các vấn đề ở Hong Kong sao?”

“Chà, hôm nay ông còn phải vội vã đến Bắc Kinh. Hiện chính phủ đang có một vài trường hợp khẩn cấp.”

“Hmmm.” - Nick vừa cảm thán vừa cho cà phê vào bình pha kiểu Pháp. Anh tự hỏi cách cư xử của Bao Gaoliang thực sự có ý nghĩa gì. Anh vừa dõm nói ra những suy nghĩ của mình thì Rachel tiếp tục, “Ông muốn chúng ta gặp ông ở Bắc Kinh vào cuối tuần này, nhưng có vẻ tình trạng sương mù sẽ trở nên khủng khiếp trong vài ngày tới. Vì vậy, ông đề nghị chúng ta bay đến Bắc Kinh vào tuần tới nếu không khí trong lành hơn.”

Nick trở lại phòng ngủ và đưa cho Rachel cốc cà phê đã được rót đầy. Cô bỗng nhìn thẳng vào mắt anh và nói, “Em không biết anh nghĩ gì, nhưng em cảm thấy bất an về tất cả những điều này.”

“Em không phải là người duy nhất thấy thế.” - Nick nói và ngồi xuống sàn dựa lưng vào cửa sổ. Ánh mặt trời chiếu vào lưng ấm áp khiến anh cảm thấy được tiếp thêm sinh lực mạnh mẽ hơn cả mùi hương cà phê.

“Em rất vui khi anh nói ra như vậy! Em không bị hoang tưởng đúng không? Ý em là, những lý do ông ấy đưa ra đang bắt đầu nghe khá khập khiễng. Sương mù ở Bắc Kinh ư? Không phải là không khí ở đó luôn trong tình trạng sương mù sao? Em đã bay ba ngàn dặm để tới gặp ông thì các vấn đề về ô nhiễm đâu có ảnh hưởng gì nhiều. Em nghĩ rằng em đã nhìn rõ được thâm tâm bố em, và em cảm thấy như ông đang lảng tránh chúng ta.”

“Anh không đồng ý với em ở điểm này.”

“Anh có nghĩ là dì Shaoyen có liên quan gì không? Ý em là, em chưa nghe thấy chút tin tức gì về dì ấy.”

“Có thể có khả năng đó. Carlton có nói gì với em không?”

“Carlton không nói gì cả! Anh biết đấy, chúng ta vẫn gặp em ấy mỗi đêm kể từ khi chúng ta đến đây, nhưng em cảm thấy vẫn chưa hiểu mấy về Carlton. Ý em là, Carlton rất ngọt ngào, và là một người lịch thiệp như tất cả những người từng theo học ở Anh, nhưng lại không tiết lộ nhiều về bản thân. Và đôi khi em ấy trông có vẻ khá ủ rũ, anh có thấy thế không?”

“Anh cũng lơ mơ nhận thấy điều đó. Có một khoảnh khắc khi Carlton để lộ ra điều đó, trong cái đêm khi chúng ta ở quán bar trên nóc của khách sạn Ritz Phố Đông, cùng người phụ nữ có mái tóc xù.”

“Cô gái Trung Quốc tóc xù? À vâng, tên của cô ấy là gì nhỉ?”

“Anh không biết nữa, nhưng cô ấy dường như đã phát ra những rung cảm kỳ lạ, và trong một lúc Carlton hoàn toàn im lặng chỉ ngồi đăm chiêu. Anh nghĩ rằng có thể cậu ấy không thích cô gái hay gì đó, nhưng chỉ một lát, rồi cậu ấy lập tức trở lại bình thường.”

Rachel nhìn Nick một cách lo lắng. “Anh có nghĩ là do uống rượu không? Ý em là, tiệc tùng nguyên tuần vừa rồi là quá đủ để em cảm thấy gan mình đang tổn thương.”

“Chà, có vẻ như mọi người ở đây đều uống rượu ở một cấp độ khác hẳn chúng ta! Nhưng không nên quên vụ tai nạn cách đây không lâu, cậu ấy đã bị chấn thương nặng ở đầu.”

“Anh biết đấy, Carlton có vẻ rất khỏe mạnh, em quên mất rằng em ấy mới gặp tai nạn xong.”

Rachel đứng dậy khỏi ghế bành và ngồi xuống cạnh Nick trên sàn nhà. Cô nhìn chăm chăm ra những ô cửa sổ được sắp xếp dạng xoắn của Tháp Thượng Hải, một tòa nhà chọc trời mới được xây dựng bên kia sông, một ngày nào đó có thể trở thành công trình cao nhất thế giới. “Mọi việc thật kì lạ. Em còn tưởng rằng chúng ta sẽ dành toàn bộ thời gian để làm quen với bố em, gặp gỡ những người thân khác trong các bữa ăn, đại loại thế. Nhưng tất cả những gì chúng ta đã làm ngày này qua ngày khác là tiệc tùng với đám đông Các cô gái ngồi lê đôi mách của Thượng Hải”.

Nick gật đầu tán thành, nhưng anh không muốn làm cô nản lòng. “Tới một lúc nào đó, cha của em sẽ phải xuất hiện. Và em biết đấy, có thể đúng là chúng ta đang hoang tưởng thật, mọi chuyện chưa xảy ra vì nó chưa thể xảy ra. Ba của em là một quan chức cấp cao rất quan trọng và có rất nhiều dự định trên mặt trận chính trị với sự thay đổi trong bộ máy lãnh đạo vừa xảy ra. Có lẽ có nhiều vấn đề khác đang diễn ra mà không liên quan gì đến em.”

Rachel nhìn chồng đầy vẻ ngờ vực. “Anh có nghĩ em nên cố gắng thử tìm hiểu mọi chuyện từ Carlton không?”

“Nếu có điều gì đó đang thực sự xảy ra với gia đình, thì em làm thế sẽ khiến cậu ấy khó xử. Nói một cách nghiêm túc, chúng ta đang được gia đình Bao chăm sóc rất tốt đúng không? Ý anh là, chúng ta ở trong căn phòng tuyệt vời này và Carlton đã tiếp đãi chúng ta mỗi ngày. Cứ để mọi chuyện tự hé lộ. Trong khi đó, anh nghĩ cuối cùng cũng đến lúc anh nên thử mấy chai nước ép thải độc đó.”

“Trước khi anh uống nó, em muốn nhắc là chúng ta có lịch ăn tối với bố mẹ Colette.”

“Ôi, anh đã suýt quên mất đấy. Em có biết sẽ gặp ở đâu không? Anh tự hỏi liệu có phải là một bữa tiệc hai mươi món huyền ảo khác không?”

“Hình như Carlton nói là sẽ gặp ở một resort nào đó thì phải.”

“Có lẽ họ sẽ có bánh mì kẹp thịt. Anh rất sẵn lòng được chén bánh mì kẹp và

khoai tây chiên tối nay.”

“Em cũng vậy! Nhưng em không nghĩ rằng mấy món đó nằm trong menu đâu. Em đoán Colette không phải là một cô gái thích các loại bánh burger và khoai tây chiên.”

“Dĩ nhiên rồi? Anh đặt cược với em rằng khoản chi cho quần áo hàng tháng của cô ấy vượt quá thu nhập hàng năm của chúng ta.”

“Hàng tháng? Ngân sách dành cho quần áo hàng tuần của cô ấy thì có lẽ chính xác hơn đó. Anh có thấy đôi giày gót nhọn chạm rỗng mà cô ấy đã đi tối qua không? Em thề với Chúa em nghĩ rằng chúng được làm từ ngà voi. Cô ấy về cơ bản là phiên bản khác của Araminta.”

Nick cười nói. “Colette không phải là phiên bản khác của Araminta. Araminta bản chất là một cô gái người Singapore, cô ấy quyến rũ khi cô ấy muốn, nhưng cô ấy có thể đi chơi trong bộ đồ tập yoga và uống nước dừa tươi trên bãi biển mà vẫn thấy thoải mái. Colette là một cấp độ khác, chưa được phân loại. Anh nghĩ Colette có thể khuấy đảo cả Trung Quốc, thậm chí Hollywood trong một vài năm tới.”

“Nhưng em rất thích cô ấy. Cô ấy là người đáng yêu tới mức ngạc nhiên nhất từ trước đến giờ, phải vậy không? Khi gặp lần đầu tiên, em đã nghĩ, Cô gái này không thể có thật. Nhưng cô ấy rất ngọt ngào và hào phóng, cô ấy đã tặng cho chúng ta một đồng quà ngay hôm chúng ta vừa tới đây.”

“Anh không muốn khiến em tổn thương, nhưng anh nghĩ rằng chúng ta được bao tại mọi nhà hàng hoặc câu lạc bộ mà chúng ta đã đến. Em có để ý thấy Colette luôn bắt Roxanne chụp ảnh cô ấy ở mọi nơi chúng ta đi không? Cô ấy sẽ đăng ảnh hay viết blogs về những chỗ đó, và chúng ta sẽ được ăn miễn phí. Giống như là công việc của cô ấy vậy.”

“Tuy nhiên, em nghĩ rằng cô ấy rất hợp với Carlton.”

“Hẳn rồi. Nhưng em có nghĩ rằng cô ấy đang đùa giỡn với cậu ấy không? Cô ấy rõ ràng thích cậu ấy, nhưng vẫn nhai đi nhai lại câu này ‘Anh ấy chỉ là một trong số rất nhiều người theo đuổi em’ - Quý cô độc thân.”

Rachel nhìn Nick một cách khiêu khích. “Anh chỉ không ưng vì tình thế đang thay đổi! Colette hiện có sự nghiệp riêng và mục tiêu của riêng mình và cô ấy không vội vàng kết hôn. Em nghĩ rằng quan điểm ấy khá tân tiến. Hầu hết các cô gái Trung Quốc phải chịu áp lực rất lớn về việc kết hôn và sinh con ở tuổi đôi mươi. Ý em là, có bao nhiêu cô gái Trung Quốc trong mỗi học kỳ của chúng ta chỉ ở NYU để tìm ý trung nhân hoàn hảo?”

Nick nghiêng đầu và suy nghĩ một lúc. “Em đang nói về em đúng không.”

“Ồ, ha ha. Trịch thượng quá!” - Rachel nói, đập Nick bằng một cái gối tua rua.

Khoảng năm giờ chiều, lúc Nick và Rachel đứng bên ngoài khách sạn để đợi Carlton đến đón họ, thì một tiếng gầm sấm sét có thể nghe thấy rõ vọng lại từ bến Thượng Hải. Nick lên đồ giản dị với quần jean, áo sơ mi oxford màu xanh nhạt và áo khoác hè Huntsman màu lông hươu, trong khi Rachel chọn cho mình một chiếc váy vải lanh mùa hè của Erica Tanov. Lát sau, một chiếc McLaren F1 quẹo vào đường tới khách sạn Peninsula, động cơ của nó tạo ra một tiếng gầm đật đỏ và mê mẩn khiến các bồi phòng chạy tíu tít xung quanh, ai cũng hy vọng có cơ hội tự mình đỗ chiếc xe nhập khẩu này. Hy vọng của họ bỗng chốc tan vỡ khi Carlton thò đầu ra ngoài cửa xe và vẫy tay gọi Nick và Rachel.

“Em ngồi ghế trước nhé.” - Nick đề nghị một cách hào hiệp.

“Đừng làm lỗ thố, chân của em ngắn hơn chân của anh nhiều mà.” - Rachel nói. Cuộc tranh luận kết thúc hoàn toàn khi cánh cửa bật mở, để lộ ghế lái ở chính giữa chiếc xe, còn ghế khách bố trí ở hai bên.

“Tuyệt thật! Chị chưa bao giờ thấy bất cứ thứ gì như thế này!” - Rachel nói.

Nick nhìn chăm chú. “Đây là một trong những chiếc xe yêu thích của em à. Nhưng nó có hợp pháp không?”

“Chịu chết, em cũng không biết đâu.” - Carlton nói với một nụ cười tự mãn.

“Với cả, mọi người ở đây chỉ đi lại bằng xe Audi sao?” - Rachel hỏi khi cô trèo vào ghế bên phải.

“Ồ, gia đình Colette cũng sử dụng xe Audi. Chị thắc mắc tại sao mọi người lại thi nhau đi Audi, đúng không? Dòng xe này được hầu hết các chính trị gia cấp cao sử dụng, vì vậy nhiều người cho rằng khi lái dòng xe này, những xe khác sẽ nhường đường và cảnh sát thường có xu hướng bỏ qua.”

“Thật thú vị.” - Rachel nói khi cô ngồi vào chiếc ghế thoải mái đến bất ngờ. “Chị thích mùi xe mới này đấy.”

“Thật ra, chiếc xe này không hề mới – nó được sản xuất từ năm 1998 đấy.” - Carlton nói.

“Thật sao?” Rachel thốt lên ngạc nhiên.

“Nó có thể được coi là một chiếc xe cổ đấy. Em chỉ lái vào những ngày nắng, không có mây như hôm nay. Chị có thể ngửi thấy mùi da Connolly được khâu bằng tay – đó là da của những con bò thậm chí còn được nuông chiều hơn cả mấy con bò ở Kobe.”

“Có vẻ như chúng ta đã phát hiện ra một niềm đam mê khác của Carlton nhỉ.” - Nick nhận xét

“Ồ vâng! Em đã nhập khẩu xe hơi vài năm nay và bán chúng cho bạn bè. Em bắt đầu công việc này từ những ngày học ở Cambridge, bất cứ khi nào em đến London vào cuối tuần.” - Carlton giải thích khi chiếc xe bon đi trên Đường trên cao Yan'an.

“Em chắc hẳn đã tham dự cuộc diễu hành xe thể thao Ảp quanh Knightsbridge mỗi năm?” - Nick nói.

“Hẳn rồi! Em và đám bạn sẽ chiếm một cái bàn bên ngoài Ladurée và xem họ đi qua!”

“Hai người đang nói về cái gì vậy?” Rachel hỏi.

Nick giải thích. “Mỗi dịp tháng sáu, tất cả những triệu phú trẻ tuổi của Ảp sẽ tới London, mang theo những chiếc xe thể thao tuyệt vời nhất thế giới. Họ

sẽ đua quanh Knightsbridge như thể phố xá là đường đua Công thức Một riêng của họ. Vào các buổi chiều thứ bảy, đám thanh niên đó sẽ tụ với nhau phía sau cửa tiệm Harrods ở góc đường Basil giống như một nơi gặp gỡ trao đổi. Tất cả những đứa trẻ đó, một số không quá mười tám tuổi, mặc đồ denim rách đắt tiền, cùng các cô bạn gái che kín trong chiếc khăn trùm đầu hijab nhưng vẫn mang những cặp kính râm sành điệu nhất, ngồi trên những chiếc ô tô triệu đô này. Đó thực sự là một cảnh tượng đáng kinh ngạc.”

Carlton gật đầu, đôi mắt lóe lên sự phấn khích. “Những điều tương tự cũng xảy ra ở đây! Đây hiện là thị trường số một cho những chiếc xe hạng sang trên thế giới, đặc biệt là xe thể thao độ. Nhu cầu nhiều tới mức không thể đáp ứng, và tất cả bạn bè của em đều biết em là người giỏi nhất trong việc tìm ra mấy chiếc kiểu hiếm của hiếm. Chiếc McLaren mà chúng ta đang ngồi này chỉ có sáu mươi bốn chiếc được xuất xưởng. Vì vậy, thậm chí trước khi một chiếc xe như thế này cập bến Thượng Hải, thì em đã có một danh sách dài dằng dặc những người muốn mua nó.”

“Thật là một cách kiếm sống thú vị.”

“Hãy nói điều đó với cha mẹ em khi anh gặp họ nhé. Vì họ nghĩ em đang lãng phí cuộc đời đấy.”

“Chị chắc chắn họ quan tâm chỉ vì sự an toàn của em mà thôi.” - Rachel nói, nín bật khi Carlton đột nhiên cắt ngang qua ba làn xe với tốc độ chín mươi dặm một giờ.

“Xin lỗi, em chỉ cần vượt qua xe tải đó. Mọi người đừng lo lắng quá, cứ tin vào tay lái của em.”

Nick và Rachel nhìn nhau ánh mắt ngờ vực, họ đều biết vụ tai nạn gần đây của Carlton. Rachel kiểm tra dây an toàn của cô đã được cài chắc chưa và cố gắng không nhìn vào những chiếc xe đang tạo thành hình zíc zắc trước mặt.

“Mọi người trên đường cao tốc dường như bị tâm thần phân liệt ấy nhỉ, họ đổi làn liên tục kìa.” - Nick châm biếm.

“Nghe này, nếu người ta cố lái xe một cách có trật tự ở đây và lúc nào cũng trong làn đường của mình, họ sẽ bị tông chết.” - Carlton nói, tăng tốc trở

lại để vượt qua một chiếc xe tải chờ đầy lộn. “Các quy tắc lái xe chuẩn mực không được áp dụng ở đất nước này. Em đã học lái xe ở Vương quốc Anh và khi em trở lại Thượng Hải lần đầu sau khi nhận được bằng lái, em đã vỡ mộng. Tay cảnh sát ấy đã hét vào mặt em, ‘Đồ ngốc chết tiệt! Tại sao lại dừng ở đèn đỏ?’”

“Ồ đúng vậy nhỉ, Rachel và anh suýt thì bị tông khi cố băng qua đường nhiều lần. Tín hiệu giao thông dường như không có ý nghĩa gì với các tài xế Thượng Hải thì phải.” - Nick nói.

“Nó chỉ đơn thuần là để gợi ý.” - Carlton tán thành, đột nhiên đạp phanh và lao mạnh về phía bên phải để tránh một chiếc xe tải ở làn đường bên trái.

“LẠY CHÚA! CÁI XE TẢI ĐÓ THẬT SỰ VỪA ĐI LÙI TRONG LÀN CAO TỐC SAO? Rachel hét lên.

“Chào mừng đến Trung Quốc.” - Carlton nói một cách tỉnh queo.

Sau hai mươi phút đi bên ngoài trung tâm thành phố Thượng Hải, cuối cùng họ đã rời khỏi đường cao tốc và rẽ vào một đại lộ có vẻ vừa mới được hoàn thiện gần đây, khiến sự căng thẳng của Rachel giảm đi rất nhiều.

“Chúng ta đang ở đâu vậy?”

“Đây là một khu phát triển mới mang tên Porto Fino Elite.” - Carlton giải thích. “Nó mô phỏng theo những khu phố lạ mắt ở Newport Beach.”

“Hẳn là thế.” - Nick nhận xét khi họ đi qua một trung tâm thương mại theo phong cách Địa Trung Hải được sơn màu vàng hoàng thổ, hoàn hảo với một quán Starbucks. Họ tiếp tục ra khỏi đường chính và lái xe xuống một con đường nhánh dài, hai bên là những bức tường bằng vữa cao, ở cuối đường một thác nước điêu khắc xếp tầng bên cạnh một cổng lớn hiện ra. Carlton dừng xe trước cánh cổng lớn với các tấm thép trang trí, ba vệ sĩ mặc đồng phục xuất hiện. Một trong những người đó đi xung quanh chiếc xe một cách thận trọng, như thể anh ta đang dò mìn, trong khi một người khác sử dụng gương để kiểm tra dưới gầm xe. Người bảo vệ phụ trách nhận ra Carlton và bỏ qua cậu ấy. Anh ta nhìn Nick và Rachel cẩn thận lần nữa, trước khi gạt đầu và vẫy xe đi qua.

“Ngghiêm trọng thế.” - Nick nhận xét.

“Vâng, đây là một khu thuộc sở hữu tư nhân.” - Carlton nói

Cánh cổng nặng nề mở ra, và chiếc McLaren phóng nhanh xuống con đường rải sỏi trắng với hai hàng chi hoàng đàn hai bên. Qua hàng cây, Rachel và Nick có thể nhìn thấy một loạt hồ phản chiếu, ở giữa có đài phun nước; các tòa nhà bằng thép và kính bóng loáng rải rác; và các gò nhấp nhô của một sân golf. Cuối cùng, sau khi đi qua hai cột hình tháp lớn, họ đến tòa nhà tiếp tân chính, một công trình kiến trúc bằng đá và kính, tối giản nhưng tráng lệ, được bao quanh bởi những cây hoè được trồng một cách nghệ thuật.

“Anh không biết là người ta đã xây dựng những khu nghỉ dưỡng như thế này ở ngoại ô Thượng Hải. Nơi này có tên là gì thế?” - Nick hỏi Carlton.

“Đây thực ra không phải là một khu nghỉ dưỡng. Đây là nơi ẩn dật cuối tuần của Colette.”

“Gì cơ? Toàn bộ gia sản này là của cô ấy ư?” - Rachel thốt lên.

“Vâng, nó khoảng ba mươi mẫu đất. Cha mẹ cô ấy đã xây riêng khu này cho cô ấy.”

“Thế họ sống ở đâu?”

“Họ có nhà ở nhiều thành phố trên thế giới như Hong Kong, Thượng Hải, Bắc Kinh, nhưng dạo này đa phần họ ở Hawaii.” - Carlton giải thích.

“Nhà họ hẳn là giàu lắm!” - Rachel nhận xét.

Carlton nhìn cô thích thú. “Em đoán là vì em chưa bao giờ kể về bố của Colette, bố cô ấy là một trong năm người giàu nhất Trung Quốc.”

Tám Colette

•

THƯỢNG HẢI, TRUNG QUỐC

Xe của Carlton leo lên lối vào phía trước của ngôi nhà, và hai nhân viên mặc áo phông và quần đen của James Perse không biết từ đâu xuất hiện. Một trong số họ tiến lại giúp Rachel ra khỏi xe, trong khi người còn lại thông báo với Carlton, “Xin lỗi, cậu không thể đỗ xe của cậu ở đây như mọi khi. Chúng tôi đang đợi xe của ngài Bing đến. Cậu đánh xe vào hiên xe, hoặc là để tôi đỗ xe cho cậu.”

“Tôi sẽ tự làm, cảm ơn.” - Carlton trả lời. Anh phóng đi rồi quay lại ngay sau đó với Rachel và Nick chờ ở lối vào. Những cánh cửa gỗ phong bạc màu cực lớn mở ra, họ bước vào một sân trong thanh bình. Khung cảnh trọn vẹn hơn với một hồ phản chiếu khá nông. Một lối đi bằng đá chạy xuống giữa hồ hướng về phía những cánh cửa sơn mài cao vút màu cà phê espresso và những bụi tre lớn chạy dọc theo các bức tường của sân. Những cánh cửa sơn mài lặng lẽ tách ra khi ba người họ đến gần, để lộ hành lang bên trong. Trước mắt họ là một phòng khách rộng lớn, dài cỡ tám mươi feet được trang trí hoàn toàn bằng tông đen trắng. Những người giúp việc mặc qipaos¹⁰⁰ lụa đen dài đứng im lặng một hàng cạnh những trụ gạch Thạch khối môn treo thư pháp viết bằng mực đen, sàn lát gạch đen bóng loáng và ghế sofa trắng thấp, tràn ngập không gian là một sự yên tĩnh đầy rung cảm quyến rũ.

Qua bức tường kính ở cuối căn phòng có thể thấy một lounge ngoài trời bố trí rất nhiều ghế sofa bóng bẩy và những chiếc bàn gỗ tối màu cà phê, xa xa người ta còn có thể nhìn thấy thêm những hồ phản chiếu và các khu nhà có mái che.

Ngay cả Nick, một người lớn lên giữa sự lộng lẫy của Tyersall, vẫn sững lại trong giây lát. “Chà, đây là một ngôi nhà hay khu nghỉ dưỡng Bốn Mùa vậy?”

Carlton bật cười. “Thật ra, Colette quá thích khách sạn Puli ở Thượng Hải và đã nài nỉ cha cô ấy mua lại nó. Khi biết dù có ra giá thế nào cũng không mua được, ông ấy đã ủy quyền cho kiến trúc sư của mình xây dựng nơi này.

Phòng khách lớn này được lấy cảm hứng từ sảnh của Puli.”

Một người Anh trong bộ đồ đen trịnh trọng bước lại gần họ. “Xin chào, tôi là Wolseley, quản gia ở đây. Các vị muốn uống gì không?”

Trước khi mọi người kịp trả lời, Colette, mặc một chiếc váy dài màu hồng trúc đào, bước vào từ một cánh cửa khác. “Chị Rachel, anh Nick, rất vui vì mọi người có thể tới đây.” - Mái tóc được búi cao và chiếc váy xếp nếp gọn thành những cuộn sóng theo từng bước chân, Colette trông giống như vừa mới bước ra từ trang bìa của tạp chí Vogue những năm 1960.

Rachel chào cô bằng một cái ôm. “Colette, trông em như là vừa đi ăn sáng ở Tiffany hay đâu đó về vậy! Và lạy Chúa tôi, dinh cơ của em thật là không thể tưởng tượng được!”

Colette cười vẻ thích thú, nhã nhặn nói. “Để em dẫn mọi người đi xem một lượt. Nhưng trước tiên về đồ uống! Mọi người chọn tạm một món trước đã? Em chắc chắn rằng Carlton muốn một ly vodka như thường lệ, và em sẽ chọn một ly Campari và soda để cho phù hợp với chiếc váy của mình. Rachel, chị có muốn một ly Bellini không?”

“Được thôi, nếu không quá phiền.” - Rachel nói.

“Không có gì! Ở đây luôn có những quả đào trắng tươi rói để pha chế Bellini đúng không, Wolseley? Nick, còn anh thì sao?”

“Một ly gin và tonic đi.”

“Ôi, các chàng trai thật là nhàm chán.” - Colette đảo mắt nhìn Wolseley. “Đi theo em nào. Carlton đã giải thích cho mọi người về phong cách của ngôi nhà này chưa?”

“Nghe nói rằng do em thích một khách sạn ở Thượng Hải.”

“Đúng vậy, khách sạn Puli, nhưng ngôi nhà này còn có phần sang trọng hơn. Bọn em đã sử dụng những vật liệu quý giá mà người ta chỉ thường sử dụng trong một không gian công cộng như khách sạn. Em biết nhiều người mặc định rằng người Trung Quốc đều sống trong những lâu đài tẻ nhạt như của

vua Louis XIV, nơi mọi thứ đều được dát vàng, trông như hiện trường của một nhà máy pháo kim tuyến nổ tung, vì vậy em muốn ngôi nhà này là nơi trưng bày những gì tốt nhất của Trung Quốc đương đại. Mỗi đồ nội thất mọi người nhìn thấy trong phòng lớn này đều được thiết kế riêng và làm thủ công ở đây bởi các nhà thiết kế tốt nhất, từ các vật liệu hiếm nhất. Và tất nhiên, các cổ vật theo tiêu chuẩn chất lượng của các viện bảo tàng. Các bức thư pháp trên tường kia là của Wu Boli từ thế kỷ XIV, các chén rượu đẳng kia là từ thời nhà Minh? Em đã mua nó từ một nhà buôn ở Thiên An hai năm trước với giá sáu trăm nghìn - người giám tuyển từ Bảo tàng St. Louis đã muốn trả mười lăm triệu cho nó. Đó là nếu em muốn bán!” - Rachel nhìn chăm chăm vào cái bát sứ nhỏ được vẽ hình mấy con gà, cố gắng tin rằng nó đáng giá gấp trăm lần lương cả năm của cô.

Cả nhóm bước ra sân sau, nơi bị thống trị bởi một hồ phản chiếu rộng lớn khác. Colette dẫn họ dọc theo lối đi có mái che trên nền nhạc New Agey đầy ám ảnh được phát ra nhẹ nhàng từ hệ thống loa ẩn ngoài trời. “Niềm tự hào của khu bất động sản này kiến trúc nhà kính, điều quan trọng nhất mọi người nên biết là khu nhà này được chứng nhận một trăm phần trăm sử dụng năng lượng xanh, tất cả các mái nhà đều là những tấm pin mặt trời và các hồ phản chiếu đều liên quan tới hệ thống aquaponics¹⁰¹ đầy nghệ thuật.”

Bốn người họ sau đó bước vào một khối kiến trúc mái kính vô cùng hiện đại với mái rèm ánh sáng và hàng dãy được xếp lần lượt xem kẽ giữa các bể cá và những ô trồng rau thủy sinh. “Nước sẽ được dẫn thẳng vào bể, nơi nuôi cá để ăn, và sau đó nước giàu dinh dưỡng sẽ dùng để bón cho rau hữu cơ được trồng ở đây. “Thấy không, em không chỉ sống xanh bình thường, mà xanh màu xanh ngọc lục bảo luôn!” - Colette tự hào nói với mọi người.

“Được rồi, anh khá là ấn tượng đó!” - Nick nói.

Băng qua sân trung tâm một lần nữa, Colette tiếp tục giải thích. “Mặc dù các tòa nhà có phong cách hiện đại, nhưng vẫn được kết nối và sắp xếp theo nguyên tắc phong thủy chặt chẽ. Mọi người DỪNG LẠI!”

Mọi người dừng phắt tại chỗ.

“Bây giờ thử hít thở đi. Mọi người có thể cảm nhận được dòng năng lượng tốt chảy khắp cơ thể không?”

Nick chỉ có thể phát hiện ra một mùi hương thoang thoảng khiến anh nhớ đến mùi nước thơm xịt phòng Febreze, nhưng anh vẫn gật gù cho giống Rachel và Carlton.

Colette chấp hai tay theo tư thế namaskara¹⁰² và cười rạng rỡ. “Giờ chúng ta sẽ đến khu nhà giải trí. Hầm rượu vang chiếm toàn bộ tầng thấp nhất, nó được đặc biệt thiết kế cho nhà em bởi công ty Taittinger, và đây là phòng chiếu phim.” - Rachel và Nick thò đầu vào một rạp chiếu phim nơi có năm mươi chiếc ghế tựa Thụy Điển được sắp xếp theo kiểu chỗ ngồi ở sân vận động.

“Mọi người có thấy thứ ẩn hiện phía sau kia không?” Carlton hỏi.

Rachel và Nick bước vào phòng và phát hiện ra toàn bộ phía sau căn phòng, ngay dưới buồng chiếu phim, là một quầy sushi trông tươi ngon như thể được bưng thẳng từ quận Roppongi của Tokyo. Một đầu bếp sushi mặc kimono đen cúi chào họ trong khi người học việc trẻ tuổi của anh ta ngồi ở quầy bar khắc củ cải thành hình khuôn mặt mèo con dễ thương.

“LÀ.THỰC.HAY.MƠ.VẬY!” - Rachel phấn khích la lên.

“Vậy mà bọn anh nghĩ chúng ta sẽ đặt đồ từ Blue Ribbon Sushi vào Thứ Tư Cuối Cùng chứ?” - Nick châm biếm.

“Mọi người đã xem bộ phim tài liệu về bậc thầy sushi vĩ đại nhất thế giới phải không? Jiro Dreams of Sushi ấy?” - Colette hỏi

“Chúa ơi, em đừng nói rằng anh ta là một trong những người con trai của ông ấy nhé!” - Rachel há miệng choáng váng nhìn đầu bếp sushi đứng sau quầy gỗ vàng óng dường như mát xa một con bạch tuộc.

“Không, đó chỉ là anh em họ đời thứ hai của Jiro!” - Colette hào hứng nói.

Từ đó, chuyến tham quan tiếp tục đến tòa nhà dành cho khách, nơi Colette khoe phòng ngủ xa hoa hơn bất kỳ khách sạn năm sao nào (“Khách khứa tới đây chỉ được phép ngủ trên nệm Hästens¹⁰³ với thảm lông ngựa tốt nhất của Thụy Điển”), tiếp nữa là gian phòng ngủ của cô, nơi được bao quanh bởi những bức tường kính và một hồ sen tròn chìm ở một đầu của căn phòng.

Trong không gian tối giản lộng lẫy chỉ có một chiếc giường cỡ lớn hình đám mây nằm ở giữa phòng và những cây nến sáp ong ở một bức tường (“Em thích phòng ngủ của mình theo phong cách thiền. Khi ngủ, em muốn tách ra khỏi tất cả những phần phàm tục của mình”). Liền kề gian phòng ngủ là một kiến trúc rộng gấp bốn lần kích thước của phòng ngủ - Phòng tắm và tủ quần áo của Colette.

Rachel bước vào phòng tắm, đó là một không gian tràn ngập ánh sáng tự nhiên, được lát đá cẩm thạch Calacatta trắng như tuyết. Những bồn rửa được đục vào phiến đá cẩm thạch nguyên khối khổng lồ chưa được đánh bóng tạo nên một thiết kế hữu cơ trông giống như hồ trữ nước cho đám người hobbit bảnh choẹ, và ở ngoài xa là một mảnh sân tròn riêng với một hồ nước lát đá khổng lồ tước màu xanh đậm. Vươn lên từ trung tâm của hồ nước là một cây liễu được cắt tỉa hoàn hảo, và nép mình dưới tán cây là một bồn tắm hình trứng dường như được điêu khắc từ một khối mã não trắng. Để vào được bồn sẽ phải bước qua những viên đá tròn nổi trên mặt nước.

“Chúa ơi, Colette, chị phải chạy ra ngay để nói rằng: Chị rất ngưỡng mộ đấy! Phòng tắm này vượt ngoài sức tưởng tượng luôn, nó như là trong mơ vậy đó!”

“Cảm ơn vì đã đánh giá cao mắt thẩm mỹ của em.” - Colette nói, đôi mắt long lanh.

Nick nhìn Carlton. “Tại sao phụ nữ bị quá ám ảnh với phòng tắm vậy? Rachel bị ám ảnh với phòng tắm trong khách sạn, rồi choáng váng với phòng tắm ở Annabel Lee Boutique, và bây giờ có vẻ như cô ấy đã tìm thấy phòng tắm ở côi niết bàn rồi.”

Colette nhìn chăm chăm vào Nick với sự khinh bỉ. “Chị Rachel, người đàn ông này HOÀN TOÀN không hiểu phụ nữ. Chị nên thoát khỏi anh ấy đi!”

“Tin chị đi, chị cũng bắt đầu nghĩ về điều đó rồi.” - Rachel nói và lè lưỡi với Nick.

“Được rồi, được rồi - khi chúng ta quay trở lại New York. Anh sẽ gọi cho nhà thầu và em có thể sửa lại phòng tắm như em muốn.” - Nick thở dài.

“Em không muốn sửa lại phòng tắm, Nick, em chỉ muốn cái này thôi! Rachel tuyên bố, vươn tay ra vuốt ve miệng bồn tắm làm từ đá mã não như thể nó là làn da mỏng mềm mượt của em bé.

Colette cười toe toét. “Được rồi, tốt hơn hết là chúng ta nên chuyển qua thăm quan tủ quần áo của em. Em thực sự không muốn bị đổ lỗi cho cuộc chia tay của anh chị. Mà tại sao em không giới thiệu qua về spa nhỉ?” Cả đám băng qua một lối đi màu đỏ thẫm dẫn tới những phòng trị liệu mờ tối được trang trí bằng đồ nội thất Bali. Sau đó họ đến một không gian dưới lòng đất tuyệt đẹp với những cây cột như trong hoàng cung Thổ Nhĩ Kỳ bao quanh hồ bơi nước mặn trong nhà khổng lồ sáng bừng một màu xanh lục bắt mắt. “Toàn bộ sàn của hồ bơi được lát ngọc lam.” - Colette công bố.

“Em thực sự có một spa cho riêng mình ngay tại đây ư?” Rachel nói trong sự hoài nghi.

“Rachel, bởi vì chúng ta đã là những người bạn tốt. Nên em sẽ tiết lộ cho chị một bí mật. Em từng bị một chứng nghiện khủng khiếp... Em nghiện các khu nghỉ dưỡng và spa. Trước khi tự xây một cái cho riêng mình, em đã từng dành cả năm để bay từ khu nghỉ dưỡng này đến khu nghỉ dưỡng khác trong vô định. Nhưng em không thể hài lòng, bởi vì vẫn có thứ gì đó không hoàn hảo ở những nơi em từng đến. Có lần em tìm thấy một cây lau nhà bẩn thỉu trong góc phòng xông hơi tại Amanjena ở Marrakech, hoặc em sẽ phải chịu đựng mấy tên bụng bự bỉ ổi nhìn chăm chăm vào em đang nằm tắm nắng trong bể bơi vô cực ở One & Only Reethi Rah. Vì vậy, em đi đến quyết định rằng em chỉ có thể hạnh phúc nếu em tự xây khu nghỉ dưỡng spa riêng của mình ngay tại đây.”

“Chà, em thật may mắn vì có đủ nguồn lực và tài chính để thực hiện điều này.” - Rachel nói.

“Vâng, nhưng công bằng mà nói thì em cũng tiết kiệm được rất nhiều tiền với việc này! Toàn bộ khu vực này từng là một vùng làm nông nghiệp, và bây giờ không còn trang trại nào nữa cả. Em đã thuê tất cả những người dân địa phương để làm việc ở đây, thế nên nó thực sự tốt cho nền kinh tế. Và hãy nghĩ về lượng khí thải carbon mà em đã gián tiếp tạo ra khi bay khắp nơi trên thế giới mỗi cuối tuần để thử các spa mới mà xem.” - Colette nói với một thái độ hoàn toàn nghiêm túc.

Nick và Rachel gật gật đầu xã giao.

“Em cũng tổ chức rất nhiều sự kiện từ thiện ở đây. Tuần tới, em sẽ lên kế hoạch cho một bữa Tiệc vườn mùa hạ với nữ diễn viên Phạm Đình Đình. Nó sẽ là một chương trình trình diễn thời trang cực độc với các bộ sưu tập mới nhất từ Paris - Rachel, hãy nói với em là chị sẽ tới dự đi.”

“Ồ, tất nhiên rồi.” - Rachel buột mồm đáp một cách lịch sự, sau đó tự hỏi tại sao cô lại đồng ý nhanh như vậy. Mấy từ “trình diễn thời trang cực độc” ấy khiến cô sợ hãi và đột nhiên làm cô hồi tưởng về bữa tiệc độc thân trên hòn đảo riêng của Araminta.

Vừa lúc đó, một vài tiếng sủa nhỏ vọng đến từ cầu thang. “Các em bé đã về rồi đây!” - Cả nhóm quay sang thì thấy Roxanne, trợ lý cá nhân của Colette, bước vào với hai con chó săn Ý đang cố giằng ra khỏi mấy dây xích bằng da đà điểu.

“Kate, Pippa, chị nhớ các em quá. Mấy cục cưng nhỏ bé tội nghiệp. Các em bị lệch múi giờ hả?” - Colette vừa thì thầm vừa cúi xuống vuốt ve hai chú chó hốc hác.

“Cô ấy thực sự đặt tên cho chó của mình theo tên...” - Rachel thì thầm vào tai Carlton.

“Đúng vậy. Colette vô cùng ngưỡng mộ hoàng gia Anh - ở nhà cha mẹ cô ấy tại Ninh Ba, có nuôi một cặp chó ngao Tây Tạng tên là Wills và Harry.” - Carlton giải thích.

“Mấy tình yêu của tôi thế nào rồi? Mọi thứ đã ổn chưa?” Colette hỏi Roxanne với vẻ mặt lo lắng.

“Roxanne vừa bay cùng Kate và Pippa trên máy bay riêng của Colette để gặp một nhà ngoại cảm nổi tiếng chuyên trị liệu cho chó ở California.” - Carlton vắn tắt thông báo cho Rachel và Nick.

“Chúng rất ổn. Cô biết đấy, lúc đầu tôi vẫn nghi ngờ nhà ngoại cảm thú cưng ở Ojai đó, nhưng cô hãy đọc báo cáo của bà ấy. Pippa vẫn còn bị chấn thương khi gần như bị thổi bay khỏi chiếc Bentley mui trần. Đó là lý do tại sao cô bé

luôn cố gắng đào hang dưới ghế sau và són ra ngoài mỗi khi ngồi trong xe. Tôi không nói bất cứ gì, làm sao bà ấy biết cô đi loại xe đó? Bây giờ tôi là một người hoàn toàn tin tưởng vào tâm lý học thú cưng.” - Roxanne báo cáo một cách sốt sắng.

Colette rơm rớm nước mắt vuốt ve chú chó của mình. “Chị rất xin lỗi, Pippa. Chị sẽ đền bù cho em nà. Roxanne, làm ơn chụp một bức ảnh cho chúng tôi và đăng lên Wechat với nội dung: ‘Đoàn tụ với các cô gái của tôi.’” Colette tạo dáng chuyên nghiệp cho bức ảnh, sau đó đứng dậy, vuốt phẳng các nếp nhăn trên váy và nói với Roxanne, giọng lạnh tanh, “Tôi không bao giờ muốn nhìn thấy chiếc Bentley đó nữa.”

Cả nhóm đi tới gian nhà cuối cùng, tòa nhà lớn nhất và là tòa nhà duy nhất không có cửa sổ bên ngoài. “Roxanne, mã số!” - Colette yêu cầu, và người trợ lý ấn mạnh vào dãy số tám ký tự để mở khóa cửa. “Chào mừng đến với bảo tàng tư nhân của gia đình em.”

Họ bước vào một phòng trưng bày có kích thước của một sân bóng rổ, và điều đầu tiên thu hút Rachel là một tấm toan lớn vẽ Mao Chủ tịch. “Đây có phải là một bức của Warhol không?” Cô hỏi.

“Vâng. Chị có thích bức vẽ Mao chủ tịch của em không? Ba đã tặng nó cho em vào sinh nhật lần thứ mười sáu đấy.”

“Thật là một món quà sinh nhật đặc sắc.” - Rachel bình luận.

“Vâng, đó là món quà em yêu thích trong tất cả những món quà năm đó. Em ước mình có một cỗ máy thời gian để em có thể quay ngược lại và Andy có thể thực hiện bức chân dung vẽ em.” - Colette thở dài. Nick đứng trước bức tranh, thích thú nhìn chăm chăm vào nhà lãnh đạo có mái tóc vuốt ẹp ra sau, lòng tự hỏi liệu ông ta sẽ làm gì với một cô gái như Colette Bing.

Nick và Rachel bắt đầu đi về phía bên phải, nhưng Colette nói, “Ồ, hai người có thể bỏ qua phòng trưng bày đó, chỉ có mấy thứ bỏ đi nhằm chán mà cha em mua về vào thời kỳ đầu sưu tập, như – Picasso, Gauguin, hay đại loại thế. Hãy đến xem những món em đã mua gần đây.” - Sau đó họ được đưa vào một phòng trưng bày, nơi các bức tường là một danh sách của các nghệ sĩ du ký từ tất cả các hội chợ nghệ thuật quốc tế. Một bức tranh xi-rô sô cô la Vik

Muniz rất hấp dẫn, bức tranh vẽ các hình vuông nhỏ chồng lên nhau có hiệu ứng gây đau nửa đầu của Bridget Riley, một nét vẽ nguệch ngoạc do heroin của Jean-Michel Basquiat, và dĩ nhiên, một bức rất cừ của Mona Kuhn, trong hình là hai thanh niên Bắc Âu ăn ảnh cực kỳ đang chụp ảnh khóa thân trên ngưỡng một khung cửa ẩm ướt.

Vòng qua góc phòng, họ đến một phòng thậm chí còn lớn hơn, chỉ trưng duy nhất một tác phẩm nghệ thuật khổng lồ - hai mươi bốn cuộn tranh được treo cùng nhau để tạo thành một khung cảnh rộng lớn, phức tạp.

Nick vô cùng ngạc nhiên. “Này, có phải là bức Cung Điện Thập Bát Hoàn không? Anh nghĩ Kitty...”

Đúng lúc đó, Roxanne thở gấp và đưa tay lên tai nghe. “Anh chắc không?” - Cô ấy nói vào tai nghe của mình, trước khi nắm lấy cánh tay Colette. “Cha mẹ của cô vừa đi qua nhà bảo vệ.”

Colette trông hoảng hốt trong giây lát. “Tối rồi sao? Họ đến quá sớm! Chưa có gì sẵn sàng để tiếp đón cả!” - Quay sang Rachel và Nick, cô nói, “Em xin lỗi vì phải dừng chuyến thăm quan luôn bây giờ, nhưng ba mẹ của em đã tới.”

Cả nhóm vội vã quay trở lại phòng lớn, Colette tiếp tục yêu cầu Roxanne. “Cảnh báo cho tất cả các nhân viên! Wolseley đang chết đuối ở đâu rồi? Nói với Ping Gao bắt đầu nấu món gà ngay đi! Gọi Baptiste để rót rượu whisky! Và tại sao đèn rọi tại các khóm tre quanh hồ bơi trung tâm lại không sáng?”

“Chúng đã được lập trình, sẽ tự động bật vào đúng 7 giờ tối.” - Roxanne đáp lại.

“Bật tất cả lên đi! Và tắt cái tiếng thút thít ngớ ngẩn này đi, cô biết là cha tôi chỉ thích nghe những bài hát dân gian Trung Quốc thôi mà! Nhốt Kate và Pippa vào chuồng nữa. Mẹ tôi dị ứng với chúng đấy!”

Nghe thấy tên mình, hai con chó bắt đầu sủa ăng ăng một cách đầy phần khích.

“Mau thay nhạc của Bon Iver bằng nhạc của Bành Lệ Viên![104](#)” Roxanne nói

vào tai nghe và vừa chạy vừa lôi mấy con chó về phía chái nhà phục vụ, suýt thì vấp vào dây xích của chúng.

Lúc Carlton, Colette, Nick và Rachel đến tiền sảnh của gian nhà chính, toàn bộ nhân viên đã tập hợp ở dưới chân cầu thang. Rachel thử nhẩm đếm số người, nhưng rồi đành dừng lại ở ba mươi. Những người hầu gái thanh lịch trong bộ quần áo lụa đen đứng bên trái và những người đàn ông mặc đồng phục James Perse màu đen đứng bên phải, tạo thành chữ V giống như hình ảnh của đàn ngỗng bay đi trú đông. Colette tiến đến chiếm vị trí của cô ấy ở đỉnh của chữ V, còn mọi người còn lại đứng chờ tại bậc thang đầu tiên.

Colette quay người lại kiểm tra lần cuối. “Ai có khăn không? Khăn nóng ấy?”

Một trong những người hầu gái trẻ nhất bước ra, đưa chiếc rương nhỏ màu bạc.

“Cô đang làm cái gì thế? Quay trở lại đội hình ngay!” - Roxanne hét lên vừa khi đoàn xe Audi SUV màu đen tăng tốc lực trên lối đi.

Cánh cửa của chiếc xe dẫn đầu mở ra, và vài người đàn ông mặc vest và mang kính mắt đen rất ngầu bước ra, một trong số họ tiến đến mở cửa chiếc xe ở giữa, theo đánh giá sơ bộ của Nick thì cánh cửa xe rất dày, có lẽ là do đã được độ lên để chống bom. Một người đàn ông thấp bé trong bộ đồ may đo ba mảnh xuất hiện đầu tiên.

Roxanne đang đứng cạnh Nick bỗng thở hỗn hển.

Thấy người đàn ông chỉ khoảng ngoài hai lăm, Nick hỏi “tôi đoán đây không phải là cha của Colette đúng không?”

“Đúng thế.” - Roxanne nói cộc lốc, rồi liếc nhanh nhìn Carlton.

ChínMichael và Astrid

•

SINGAPORE

“Em chỉ định mặc như thế thật sao?” - Michael nhòm vào cửa phòng thay đồ của Astrid, hỏi.

“Ý anh là gì? Có phải em mặc xuề xòa quá so với anh không?” - Astrid nói đùa trong khi cố gắng buộc chặt móc dây tinh tế trên đôi dép của mình.

“Em trông quá giản dị.”

“Em không hề giản dị.” - Astrid nói rồi đứng dậy. Cô đã chọn một chiếc váy ngắn màu đen có phần ren móc và viền tua rua.

“Chúng ta sẽ đến một trong những nhà hàng đỉnh nhất ở Singapore cùng với mấy người tới từ IBM.”

“Mặc dù André là một trong những nhà hàng hàng đầu không có nghĩa nó là một nơi trang trọng. Em nghĩ rằng đây chỉ là một bữa tối tiếp khách thông thường với các đối tác của anh.”

“Đúng thế, nhưng có cả những nhân vật quan trọng bay qua và họ mang theo vợ mình, mấy người phụ nữ đó vô cùng... chic.”[105](#)

Astrid liếc mắt lườm Michael. Dường như đám người ngoài hành tinh đã bí mật bắt cóc anh ấy và lén hoán đổi bằng một tay biên tập viên thời trang khó tính? Trong suốt sáu năm họ kết hôn, Michael chưa bao giờ bình luận về đồ cô mặc. Đôi khi còn tỏ ra cáu kỉnh vì cô quá “Đẹp” và “Sexy”, nhưng anh chưa bao giờ sử dụng một từ nào giống như chic. Đây là từ chưa từng xuất hiện trong từ điển của anh ấy – cho tới ngày hôm nay.

Astrid thoa một chút tinh dầu hoa hồng lên cổ và nói, “Nếu những người vợ đó thực sự chic như anh bảo, có lẽ cô ấy sẽ đánh giá cao chiếc váy Altuzarra này, nó chỉ xuất hiện trên sàn diễn thời trang và không bao giờ được đưa ra

ngoài, không những thế em còn kết hợp với dép sọc lụa của Tabitha Simmons, hoa tai vàng của Line Vautrin và nhất là vòng đeo tay vàng của Peranakan.

“Có thể chúng làm bằng vàng. Nhưng đối với anh nhìn nó như là *kan chia* ¹⁰⁶ vậy. Em có thể đổi sang kim cương hoặc thứ gì tương tự không?”

“Chiếc vòng này không thể gọi là *kan chia* được – nó thực ra nằm trong bộ nữ trang thừa tự của cụ Matilda Leong truyền lại cho em, nó còn đang được Bảo tàng Văn minh châu Á đề nghị mượn để trưng bày. Họ muốn sở hữu chiếc vòng này chết đi được, nhưng em không bán vì đây là kỷ vật của gia đình.”

“Xin lỗi, anh không có ý xúc phạm cụ của em. Và anh cũng không phải là một kẻ rành thời trang như em. Đây là một trong những thương vụ quan trọng nhất mà anh từng tham gia, nhưng cứ mặc những gì em muốn. Anh sẽ ở chờ ở dưới lầu.” - Michael nói với giọng kẻ cả.

Astrid thở dài. Cô biết tất cả những lằng nhằng này có liên quan đến tờ chuyên mục tin đồn Hong Kong ngổ ngân nói rằng Michael cần phải nâng cấp đồ trang sức cho vợ của mình. Mặc dù anh chưa từng thừa nhận, nhưng bình luận đó vẫn tác động đến anh. Cô đi đến két, bấm mã chín chữ số để mở két và nhìn vào trong. Chết tiệt, đôi bông tai mà cô đang nghĩ đến hiện ở trong kho của Ngân hàng OCBC. Thứ duy nhất cô đang có ở nhà, với kích cỡ đáng kể, là đôi bông tai với kim cương và ngọc lục bảo lỏng lẫ của hãng Wartski mà bà ngoại đã trao cho cô một cách khó hiểu sau ván mặt chược ở Tyersall. Viên ngọc lục bảo ở mỗi bên có kích thước to bằng cả một quả óc chó. Lần gần nhất bà ngoại cô đeo món đồ này là tại lễ đăng quang của vua Bhumibol ở Thái Lan vào năm 1950. *Chà, nếu Michael thực sự muốn có một show trình diễn của Busby Berkeley, thì đây là những gì anh ấy sẽ nhận được. Nhưng nên mặc gì với đôi bông tai này?*

Astrid lướt qua tủ quần áo của mình và lôi ra một bộ jumpsuit của Yves Saint Laurent màu đen với thắt lưng dây rút và tay áo đính hạt. Đây là bộ trang phục đơn giản nhưng đủ sang trọng để phù hợp với một đôi bông tai lấp lánh thái quá. Cô sẽ phối cùng một đôi boot cổ thấp đến mắt cá chân của Alaïa để làm cho tổng thể thêm phần nổi bật. Astrid cảm thấy có một chút ghen ghen trong lồng ngực khi khoác bộ đồ liền thân chưa bao giờ mặc trước đây

vì nó quá kiểu cách. Nó từng nằm trong bộ sưu tập thời trang cao cấp cuối cùng của Yves vào năm 2002, và mặc dù cô chỉ mới hai mươi ba tuổi khi mặc bộ đồ này, nó vẫn tôn được cơ thể cô một cách hoàn hảo hơn bất cứ bộ đồ nào cô sở hữu. Chúa ơi, mình nhớ Yves.

Astrid đi xuống cầu thang đến phòng con trai, nơi cô tìm thấy Michael đang ngồi cùng Cassian ở bàn ăn trẻ con trong khi thằng bé đang ăn mì spaghetti với thịt viên.

“Ôi, bà thật thanh lịch quá!” - Bảo mẫu của Cassian thốt lên khi thấy Astrid bước vào.

“Cám ơn, Ludivine.”

“Có phải là của Saint Laurent không?”

“Còn ai vào đây nữa?”

Ludivine đặt tay lên ngực và lắc đầu thất kinh. (Cô ấy không thể chờ đợi thêm để lên thử bộ đồ này ngay ngày mai, khi cô chủ đã rời khỏi nhà.)

Astrid quay sang Michael. “Như này đã đủ để gây ấn tượng với mấy người quan trọng tới từ IBM của anh chưa?”

“Em kiểm đôi bông tai ở chỗ quái nào vậy? *Tzeen* hay *keh*?”¹⁰⁷ Michael kêu lên.

“*Tzeen*! Bà đã tặng em.” - Astrid trả lời, hơi khó chịu khi Michael chỉ chú ý đến đôi bông tai và không đánh giá cao sự tinh tế kinh người của bộ jumpsuit.

“Wah Lan!”¹⁰⁸ Lại là cuộc tấn công của Van Cleef và bà.”

Astrid nhăn mặt. Michael đã từng phạt Cassian vì chửi bậy, nhưng ngay tại đây, anh lại chửi thề như một tay thủy thủ trước mặt thằng bé.”

“Nhìn kìa, – tối nay nhìn mẹ thật đẹp đúng không?” Michael nói với Cassian, nhón lấy một viên thịt từ bát của thằng bé bỏ vào miệng.

“Vâng. Mẹ luôn luôn xinh đẹp mà. Bố đừng có mà ăn thịt viên của con!”

Tim Astrid lập tức tan chảy. Làm sao cô có thể khó chịu với Michael khi anh ấy trông thật dễ thương trên chiếc ghế nhỏ ngồi bên cạnh Cassian? Mọi thứ trở nên tốt đẹp hơn giữa hai cha con kể từ khi cô trở về từ Venice. Sau khi hôn tạm biệt Cassian, hai người họ đi ra lối cửa trước, nơi tài xế của họ, Youssef, đang thực hiện công việc đánh bóng cuối cùng trên tác phẩm cờ rôm của Michael - chiếc Ferrari California Spyder 1961 màu đỏ.

Chúa ơi, anh ấy thực sự muốn căng phồng vào tối nay sao, Astrid nghĩ.

“Cảm ơn vì đã thay đồ, em yêu. Nó thực sự có ý nghĩa rất lớn đối với anh.” - Michael vừa nói vừa mở cửa xe.

Astrid gật đầu khi cô trèo vào. “Nếu anh nghĩ điều đó là cần thiết, em sẽ vui lòng nghe theo.”

Lúc đầu, họ lái xe trong im lặng, tận hưởng làn gió mát rượi qua phần mui trần, nhưng khi bắt đầu rẽ vào đường Holland, Michael lại tiếp tục gợi chuyện. “Em nghĩ đôi bông tai của mình đáng giá bao nhiêu?”

“Có lẽ nhiều tiền hơn chiếc xe này.”

“Anh đã trả 8,9 triệu đô la cho chiếc Ferrari này. Em thực sự nghĩ rằng bông tai của em đắt giá hơn sao? Chúng ta nên định giá đúng chúng.”

Astrid thấy câu hỏi của chồng mình hơi kỳ cục. Cô không bao giờ nghĩ về giá trị của đồ trang sức và tự hỏi tại sao Michael lại đề cập tới nó. “Em chưa bao giờ nghĩ tới việc bán chúng, vậy định giá để làm gì?”

“Chà, chúng ta nên mua bảo hiểm cho chúng, phải không?”

“Tất cả các món đồ này đều được hưởng theo chính sách bảo vệ của gia đình em. Em chỉ cần thêm nó vào trong danh sách mà cô Seong giữ tại văn phòng của gia đình.”

“Anh không hề biết về điều này. Vậy mấy chiếc xe thể thao cổ điển của anh có thể hưởng được chính sách đó không?”

“Em không nghĩ là được. Nó chỉ dành cho những ai mang họ Leong.” - Astrid buột miệng, và lập tức cảm thấy hối hận về việc lựa chọn từ ngữ của mình.

Michael dường như không chú ý chỉ tiếp tục trò chuyện. “Em được tặng tất cả những viên ngọc lớn nhất của bà em đúng không? Anh em họ của em hẳn phải ghen tị muốn chết mất.”

“Ồ, bà em có rất nhiều thứ để tặng. Fiona có được viên ngọc lam của Nữ công tước Olga vĩ đại, và cô em họ Cecilia có một vài miếng ngọc bội thượng hạng. Bà em rất sáng suốt, bà sẽ đưa loại trang sức phù hợp cho những ai mà bà thấy biết đánh giá cao chúng nhất.”

“Em có nghĩ rằng bà sắp ra đi không?”

“Anh đang nói cái quái gì vậy!” - Astrid thốt lên, nhìn Michael một cái nhìn ghê sợ.

“Thôi nào, lah, có thể đó là suy nghĩ lướt qua tâm trí của bà, đó là lý do tại sao bà bắt đầu trao lại tất cả những thứ của mình. Người già có thể cảm nhận được khi nào họ sắp chết, em biết đấy.”

“Michael, bà đã ở bên em suốt cuộc đời và em thậm chí không thể tưởng tượng nổi tới một ngày mà bà không còn nữa.”

“Anh xin lỗi, anh chỉ đang nói chuyện thôi mà.”

Họ lại rơi vào im lặng một lần nữa, Michael tập trung suy nghĩ về bữa tối với đối tác và Astrid ngẫm nghĩ về cuộc hội thoại khó chịu của họ. Michael luôn tránh xa mọi thứ liên quan đến tiền khi họ mới kết hôn, đặc biệt là nếu nó liên quan đến gia đình cô, và vô cùng đau khổ để chứng tỏ anh hoàn toàn không hứng thú với những vấn đề tài chính của cô. Thật vậy, cuộc hôn nhân của họ từng bị lung lay bởi sự bất an của anh đối với tài sản của cô và nỗ lực phi lý của anh để giải thoát cô, nhưng may mắn thay, thời kỳ khủng khiếp đó đã ở phía sau họ.

Nhưng kể từ khi công việc kinh doanh của anh bùng nổ và thành công rực rỡ,

anh đã trở thành một con chuột hoạt ngôn. Nó khiến Astrid nhận ra rằng trong các cuộc họp mặt gia đình gần đây, chồng cô dường như luôn là trung tâm của các cuộc tranh luận về tài chính với những người đàn ông. Michael thích thú cho mọi người lời khuyên về ngành công nghệ và nhận được sự tôn trọng từ cha và anh trai cô, những người đã nhiều năm đối xử với sự hạ cố không hề che giấu. Anh cũng trở nên tiếp thu nhanh hơn, và Astrid đã tròn mắt ngạc nhiên khi thấy thị hiếu của anh được lên đời nhanh hơn cả câu nói “Ở đây có cho thanh toán bằng thẻ Amex không?”

Cô liếc nhìn anh, hình ảnh một người đàn ông bảnh bao trong bộ đồ Cesare Attolini màu xám sẫm với chiếc cà vạt Borrelli được thắt nút hoàn hảo, mặt kính của chiếc đồng hồ Patek Philippe Nautilus Chronograph lóe lên dưới ánh đèn đường khi anh vào số một cách mạnh mẽ trên chiếc xe hơi thần thánh của mình - một thứ mà mọi người đàn ông nóng bỏng từ James Dean đến Ferris Bueller đều thèm muốn. Cô tự hào về tất cả những gì anh đã đạt được, nhưng một phần trong cô nhớ Michael trước đây, người đàn ông có thể ở nhà mặc chiếc quần sooc, cười đùa hạnh phúc và thoải mái chén món tau you bahk¹⁰⁹ cùng với cơm trắng và bia Tiger.

Khi họ lái xe dọc hàng cộ trên đường Neil, Astrid nhìn chăm chăm vào các cửa tiệm kinh doanh lâu đời đầy màu sắc bên đường. Rồi cô nhận ra họ vừa đi qua nhà hàng. “Này, anh đã đi quá mất rồi. Chúng ta vừa đi qua Bukit Pasoh xong.”

“Đừng lo lắng, anh đã cố tình làm thế đấy. Chúng ta sẽ đi lòng vòng một lúc.”

“Tại sao? Không phải chúng ta đã đến trễ rồi sao?”

“Anh đã quyết định cho họ đợi thêm một chút. Anh đã dặn hầu bàn để đảm bảo họ sẽ được phục vụ đồ uống ở quầy bar, và xếp họ ngồi ngay cạnh cửa sổ để nhìn thấy chúng ta rõ nhất. Anh muốn tất cả mấy gã đấy nhìn thấy anh ra khỏi chiếc xe tuyệt vời này, và sau đó anh còn muốn họ thấy được em bước ra từ chiếc xe này nữa.”

Astrid suýt bật cười. Người đàn ông đang nói nhảm bên cạnh cô này là ai vậy?

Michael vẫn tiếp tục, “Bây giờ chúng ta đang chơi trò ai là gà, và anh biết họ muốn thi xem ai chớp mắt trước. Họ đã rất khó khăn để mua lại được công nghệ độc quyền mới mà bọn anh đã phát triển và việc truyền tải một hình ảnh chuẩn xác về anh tới họ cũng là một điều thực sự quan trọng.”

Cuối cùng họ cũng đứng trước cửa của tòa nhà kiến trúc màu trắng thanh lịch có từ thời thuộc địa đã chuyển đổi thành một trong những nhà hàng được đánh giá cao nhất trên đảo quốc. Khi Astrid ra khỏi xe, Michael nhìn cô và nói, “Anh nghĩ em đã phạm sai lầm nghiêm trọng khi thay chiếc váy cocktail lúc đầu ra. Nó khoe được đôi chân gợi cảm của em. Nhưng ít nhất em cũng có được đôi bông tai. Điều đó thực sự sẽ làm cho hàm của họ rớt xuống, đặc biệt là bà vợ. Thật là tuyệt! Anh muốn họ biết rằng đây sẽ không phải là một cuộc gặp mặt rẻ tiền.”

Nhìn chằm chằm vào chồng trong sự hoang mang cực độ, Astrid loạng choạng tý ngã trên sàn gỗ mộc dẫn đến cửa trước.

Michael nhăn nhó. “Chết tiệt, anh hy vọng họ đã không thấy em đi đứng như thế. Tại sao em lại đi đôi giày lố bịch đó?”

Astrid cố gắng hít thở sâu. “Nhắc lại cho em tên của người vợ?”

“Cô ta tên là Wendy. Và họ có một con chó tên Gizmo. Em có thể nói chuyện về con chó với cô ấy.”

Một cơn buồn nôn trào lên trong cổ họng Astrid. Lần đầu tiên trong đời, cô biết được cảm giác chân thực rằng một cuộc hẹn hò rẻ tiền là như thế nào.

Mười Gia đình nhà Bing

•

THƯỢNG HẢI

Nick, Rachel, Carlton và Roxanne đứng trên những bậc thang đá rộng lớn của khu bất động sản nhà Bing, nhìn Colette trao một cái ôm ấm áp cho người đàn ông vừa bước ra khỏi đoàn xe hộ tống.

“Đó là ai thế?” Nick hỏi Roxanne

“Richie Yang.” - Roxanne trả lời, trước khi thì thầm thêm, “Một trong những người theo đuổi Colette, sống ở Bắc Kinh.”

“Anh ấy lên đồ hơi quá cho tối nay thì phải.”

“Ồ, anh ấy luôn rất thời trang. *Tạp chí Noblest* xếp anh ấy là người đàn ông ăn mặc đẹp nhất Trung Quốc và cha của anh ấy được xếp hạng là người giàu thứ tư ở Trung Quốc theo báo cáo của *The Heron Wealth Report*, với tài sản ròng trị giá 15,3 tỷ USD.”

Một người đàn ông thấp bé nhẹ cân khoảng 50 tuổi bước ra từ chiếc SUV bọc thép. Khuôn mặt ông ta có một chút gì đó khinh khỉnh, sự khó ở đó càng được làm cho đậm nét với bộ ria mép được cắt tỉa gọn gàng. “Đó có phải là cha của Colette không?”

“Đúng thế, đó là ông Bing.”

“Xếp hạng của ông ấy thế nào?” Nick hỏi một cách giễu cợt. Anh thấy những thứ hạng này khá vô lý và thường xuyên không chính xác.

“Ông Bing được xếp hạng giàu thứ năm, nhưng *The Heron* đã sai. Với giá cổ phiếu hiện tại, ông Bing nên được xếp hạng cao hơn cha của Richie. Fortune châu Á chuẩn hơn, họ xếp ông Bing ở vị trí thứ ba.” - Roxanne nói một cách sốt sắng.

“Thật khiến cho người ta phẫn nộ. Tôi có nên viết một lá thư cho The Heron Wealth Report để phản đối lỗi đó không.” - Nick nói đùa.

“Không cần đâu, thưa ngài, chúng tôi đã làm điều đó rồi.” - Roxanne nghiêm túc trả lời.

Ông Bing đỡ một người phụ nữ có mái tóc phòng dài ngang vai, đeo kính râm màu tối và khẩu trang y tế màu xanh, ra khỏi xe.

“Đó là bà Bing.” - Bing Roxanne thì thầm.

“Tôi biết rồi. Bà ấy bị ốm à?”

“Không, chỉ là bà ấy bị ám ảnh vi khuẩn một cách cực đoan. Đó là lý do tại sao bà ấy dành hầu hết thời gian của mình trên Đảo Lớn của Hawaii, nơi bà ấy nghĩ rằng không khí trong lành hơn, và tại sao khu dinh thự này có một hệ thống làm sạch không khí tối tân.”

Mọi người nhìn khi Colette trao cho cha mẹ cô những cái ôm lịch sự, sau đó, cô hầu gái mang chiếc rương nhỏ đựng khăn nóng phủ phục trước mặt họ như thể cô ấy đang dâng vàng, nhũ hương và mộc dục¹¹⁰. Cha mẹ Colette, mặc bộ đồ thể thao từ len cashmere màu xanh hải quân của Hermès, nhón lấy mấy chiếc khăn vẫn còn bốc khói nghi ngút và bắt đầu lau tay và mặt một cách cẩn thận. Bà Bing sau đó còn xòe tay ra, và một người giúp việc khác vội vàng chạy tới để xịt nước rửa tay khô lên lòng bàn tay của bà. Sau khi họ kết thúc các nghi lễ, Wolseley chào hỏi và sau đó Colette ra hiệu cho cả nhóm lại gần.

“Papa, Mama, đây là bạn bè con. Chắc mọi người đều biết Carlton rồi. Còn đây là chị gái của anh ấy, - Rachel và chồng - Nicholas Young. Họ sống ở New York, nhưng Nicholas đến từ Singapore.”

“Carlton Bao! Cha của cháu đạo này thế nào?” - Cha Colette hỏi, vỗ vỗ vào lưng cậu, sau đó quay sang Nick và Rachel. “Chú là Jack Bing.” - Ông nói và bắt tay họ nhiệt tình. Ông nhìn Rachel với sự thích thú rồi nói bằng tiếng Quan thoại, “Trông cháu không khác gì em trai của mình cả.” - Ngược lại, mẹ Colette - vẫn mang khẩu trang và kính râm Fendi kín mít, chỉ gật đầu chào nhanh.

“Máy bay của Richie đã đậu ngay cạnh máy bay của ba mẹ sau khi hạ cánh đấy.” - Jack Bing nói với con gái mình.

“Cháu vừa từ Chile về.” - Richie giải thích.

“Ba đã phải nài nỉ cậu ấy ăn tối cùng chúng ta.” - Cha Colette nói tiếp.

“À vâng ạ, dĩ nhiên rồi.” - Colette trả lời

“Nhìn xem ai ở đây nào, Carlton Bao, người đàn ông có chín cái mạng!” - Richie cố làm tổn thương Carlton.

Rachel nhận thấy xương hàm của Carlton hơi đánh lại, giống như cách cô phản ứng mỗi khi cảm thấy khó chịu, nhưng rồi cậu mỉm cười một cách lịch sự trước bình luận của Richie.

Mọi người tiến vào sảnh lớn. Khi bước vào, họ gặp một người đàn ông mà Rachel thấy khá quen. Anh đứng bên cánh cửa, bê một cái khay chứa bình rượu pha lê lấp lánh và một ly scotch mới rót. Cô đột nhiên nhớ ra đã gặp anh ta ở Din Tai Fung, nơi anh ta được giới thiệu là chuyên gia rượu vang. Bây giờ cô mới biết rằng tay người Pháp này không làm việc cho nhà hàng, anh ta là chuyên gia rượu vang riêng của nhà Bing.

“Ngài có muốn một ly rượu trắng mười hai tuổi để chào mừng dịp về nhà không, thưa ngài?” - Anh ta nói với ông Bing.

Nick phải cắn lưỡi để không bị buột miệng lần nữa - người đàn ông nói giọng như đang định cúng tiến cho cha Colette dịch vụ môi giới mại dâm trẻ em vậy.

“À Baptiste, cảm ơn cậu.” - Jack Bing nói bằng giọng Anh có âm điệu khá nặng và chộp lấy chiếc cốc không chân khá nặng từ khay đựng.

Bà Bing cuối cùng cũng gỡ khẩu trang ra, đi về phía chiếc ghế sofa gần nhất và ngồi phịch xuống với một tiếng thở dài thỏa mãn.

“Ơ mẹ, mẹ đừng ngồi đấy. Hãy ngồi ở ghế sofa cạnh cửa sổ ấy.” - Colette nói.

“Ầy dà, mẹ đã phải bay cả ngày và chân mẹ đang phồng rộp lên. Tại sao con không để cho mẹ ngồi đây?”

“Mẹ, các cô hầu gái đã đặc biệt làm mềm chiếc gối lụa dệt từ tơ hoa sen trên chiếc ghế sofa đó cho mẹ và những cây mộc lan thì đang nở rộ trong tuần này. Chúng ta cần phải ngồi cạnh cửa sổ thì mới có thể thưởng thức chúng được.” - Colette nói lạnh lùng

Rachel như muốn nhảy từng từng theo ngữ điệu của Colette. Bà Bing đành đứng dậy một cách bất đắc dĩ và cả nhóm đi đến bức tường kính ở cuối phòng khách lớn.

“Mẹ hãy ngồi đây để có thể ngắm cây cối. Còn bố, hãy ngồi đây. Mei Ching sẽ mang ghế đẩu ra để bố kê chân. Mei Ching, ghế đẩu có đệm ở đâu vậy?” - Colette yêu cầu. Colette ngồi một cách thoải mái trên ghế dài đối diện từ cửa sổ, một vị trí mà người ngồi sẽ bị loá mắt vì ánh mặt trời. Rachel và Nick nhận ra rằng nghi thức chào đón công phu mà họ đã chứng kiến vừa này không phải Colette đã làm vì sợ hãi hoặc muốn bày tỏ sự tôn trọng và hiếu thảo với cha mẹ mình. Thực ra, Colette là một người thích kiểm soát tuyệt đối và muốn mọi thứ phải được thực hiện chính xác theo ý mình.

Trong khi mọi người cố nghiêng ngả để tìm những góc có thể tránh được ánh nắng chói lòe, Jack Bing nhìn Nick đánh giá. Người đàn ông kết hôn với con gái của Bao Gaoliang là ai? Anh ta có gương mặt cương nghị và phong thái của một công tước.

Ông gật đầu với Nick và nói, “Vậy, cháu đến từ Singapore à. Một đất nước rất thú vị. Cháu hiện làm trong lĩnh vực gì?”

“Cháu hiện là giảng viên môn lịch sử.” - Nick trả lời.

“Nick từng theo học luật tại Oxford, nhưng hiện tại anh ấy đang dạy tại Đại học New York.” - Colette thêm vào.

“Cháu hẳn phải gặp rất nhiều rắc rối khi đã lấy được bằng luật tại Oxford, nhưng lại không hành nghề luật sư?” Hẳn là một tên luật sư thất bại.

“Cháu chưa bao giờ hành nghề cả. Lịch sử luôn là niềm đam mê trước nhất

của cháu.” - Tiếp theo, chắc ông ấy sẽ hỏi mình kiếm được bao nhiêu tiền hoặc bố mẹ mình làm gì đây

“Hừm.” - Jack nói. Chỉ mấy người Singapore điên rồ mới có thể lãng phí tiền bạc để gửi con cái họ đến Oxford chỉ với mục đích gì cả. Có lẽ cậu ta đến từ một trong những gia đình Indonesia và Trung Quốc giàu có. “Ba của cháu làm nghề gì?”

Ồ hỏi thật rồi này. Nick đã gặp vô số những người như Jack Bing trong suốt thời gian qua. Những người đàn ông thành đạt, đầy tham vọng, những người luôn tìm cách kết nối với những người mà họ cho là xứng đáng. Nick biết rằng anh chỉ cần thả một vài cái tên phù hợp, anh sẽ có thể dễ dàng gây ấn tượng với một người như Jack Bing. Nhưng vì không có hứng thú với việc đó, nên anh chỉ đáp cho qua, “Cha cháu là một kỹ sư, nhưng giờ ông đã nghỉ hưu.”

“Bác thấy rồi.” - Jack nói. Thật là một sự lãng phí. Với chiều cao và ngoại hình của mình, cậu ta có thể là một chủ ngân hàng hàng đầu hoặc một chính trị gia.

Bây giờ có lẽ ông ấy sẽ đào sâu hơn về gia đình mình, hoặc chuyển sang thăm dò về Rachel. Nick hỏi một cách thiếu nhã nhặn, “Vậy bác hiện đang làm gì, bác Bing?”

Jack đã phớt lờ câu hỏi của Nick và chuyển sự chú ý sang Richie Yang. “Vậy Richie, kể cho bác biết cháu đã làm gì ở Chile đi, mọi chuyện. Cháu đi thám thính các công ty cho ba cháu thu tóm sao?”

Ồ hay quá, ông ấy đã bỏ mình luôn, và hay cái là ông ấy cũng không hỏi Rachel những câu hỏi ngớ ngẩn. Nick cười thầm trong bụng.

Richie, này giờ luôn chăm chú nhìn vào chiếc điện thoại Vertu làm từ titan của mình, như nhạo báng những lời của Jack. “Chúa lòng thành, không phải vậy! Cháu luyện tập cho cuộc đua Dakar. Bác biết đấy, đó là cuộc đua off-road thử thách sức bền? Hiện nó đang được tổ chức tại Nam Mỹ, khóa học bắt đầu ở Argentina và kết thúc ở Peru.”

“Cậu vẫn đua xe sao?” - Carlton huýt sáo.

“Dĩ nhiên rồi!”

“Thật không thể tin nổi!” - Carlton lắc đầu giọng đầy giận dữ.

“Gì thế? Cậu nghĩ tôi sẽ chạy về nhà với mẹ chỉ sau một va chạm nhỏ sao?”

Mặt Carlton chuyển sang đỏ gay, cậu nhìn như thể sắp nhảy ra khỏi ghế và phi thẳng vào Richie. Colette đặt tay lên cánh tay Carlton và nói với giọng vui vẻ, “Em đã luôn muốn đến thăm Machu Picchu, nhưng anh cũng biết là em bị bệnh sợ độ cao khủng khiếp. Em đã đến St. Moritz năm ngoái và em bị nặng tới mức em hầu như không thể mua sắm gì cả.”

“Con chưa bao giờ nói với mẹ điều đó! Xem cách mà con liên tục khiến cuộc sống của mình bị đe dọa khi đến những nơi nguy hiểm như Thụy Sĩ kìa?” - Bà Bing rầy la con gái mình.

Colette quay sang phía mẹ mình và nói với giọng cáu kỉnh, “Mọi thứ vẫn ổn mà mẹ. Bây giờ, làm gì đã có ai chết và biến mẹ thành Jackie Onassis¹¹¹ đâu? Mà tại sao mẹ lại đeo kính râm trong nhà?”

Bà Bing thở dài thườn thượt. “Hãy dà, con không biết mẹ đang rất là đau khổ đây.” - Bà bỏ kính râm ra và để lộ đôi mắt sưng húp. “Mẹ không thể mở nổi mắt nữa. Thấy chưa? Mẹ nghĩ mẹ bị một căn bệnh hiếm gặp có tên là... sốt mayonnaise.”

“Ý của bác là chứng nhược cơ đúng không ạ.” - Rachel gợi ý

“Đúng đúng! Cháu biết nó đúng không!” - Bà Bing hào hứng nói. “Nó ảnh hưởng tới các cơ xung quanh mắt của mọi người.”

Rachel gật đầu thông cảm. “Cháu nghe nói rằng nó làm các cơ bị nhược, bác Bing.”

“Cháu có thể gọi bác là Lai Di.” - mẹ Colette nói, mở lòng với Rachel.

“Mẹ không bị bệnh nước sốt mayonnaise, hoặc bất cứ cái tên gì mẹ dùng để gọi nó đâu mẹ. Mắt của mẹ bị sưng chỉ vì mẹ ngủ quá nhiều thôi. Bất cứ ai cũng sẽ trông như thế nếu họ ngủ mười bốn giờ một ngày.” - Colette nói với

thái độ khinh khỉnh.

“Mẹ phải ngủ mười bốn giờ một ngày vì mẹ mắc hội chứng mệt mỏi kinh niên.”

“Đó cũng là một căn bệnh mà mẹ không hề mắc. Hội chứng mệt mỏi kinh niên không khiến mẹ buồn ngủ.” - Colette nói.

“Chà, mẹ sẽ đi gặp một chuyên gia về nhược cơ vào tuần tới tại Singapore.”

Colette đảo mắt khó chịu, giải thích với Rachel và Nick, “Mẹ em đã đi gặp tới khoảng chín mươi phần trăm các bác sĩ ở châu Á đấy.”

“Chà, vậy có lẽ cũng đã từng gặp khá nhiều người thân của cháu.” - Nick đổ thêm dầu vào lửa.

Bà Bing bật dậy. “Người thân làm bác sĩ của cháu là ai?”

“Để cháu nghĩ xem... người mà bác có thể biết là chú Dickie-Richard T’sien, chú ấy là một bác sĩ gia đình có khá nhiều khách hàng xã hội. Không ư? Vậy có thể là anh trai của chú ấy, Mark T’sien, một bác sĩ nhãn khoa; Hoặc anh họ của cháu là Charles Shang, một nhà huyết học; Hoặc một anh em họ khác của cháu là Peter Leong, một nhà thần kinh học.

Bà Bing hết hồn. “Là bác sĩ Leong? Người mở phòng khám ở Kuala Lumpur cùng với vợ mình - Gladys?”

“Vâng, đúng là anh ấy.”

“Ầy dà, thế giới thật là nhỏ bé mà – Bác đã tới gặp cậu ấy vì bác tưởng bác có một khối u ở não. Và sau đó bác còn tới gặp Gladys để kiểm tra lại lần hai.”

Bà Bing hào hứng nói với chồng bằng một phương ngữ Trung Quốc mà Nick không hiểu được. Jack đang ngồi nghe Richie mô tả về chiếc xe đặc biệt đi đường trường mà cậu ta đang phối hợp thiết kế với Ferrari, ngay lập tức quay sang Nick. “Peter Leong là anh em họ của cháu. Vậy Harry Leong hẳn là chú của cháu ư?”

“Dạ, đúng thế.” - Hẳn là ông ấy nghĩ mình là một người nhà họ Leong. Giá trị trường của mình hẳn là đã tăng trở lại.

Jack nhìn Nick với sự hứng thú mới. Chúa ơi, cậu trai này là người của gia tộc Dầu Cọ Leong! Gia tộc đứng thứ ba trong danh sách của các gia đình giàu có nhất châu Á theo đánh giá của The Heron Wealth Report! Không có gì ngạc nhiên khi cậu ấy có thể trở thành một giảng viên! “Mẹ của cháu mang họ Leong phải không?” - Jack hỏi một cách hào hứng.

“À dạ không. Bác Harry Leong lấy chị gái của bố cháu.”

“À ừ.” - Jack nói. Hừm. Hoá ra thằng bé họ Young. Mình chưa từng nghe về họ. Đứa trẻ này có lẽ đến từ phần thấp kém của gia tộc.

Bà Bing nghiêng người về phía Nick. “Nhà cháu còn bác sĩ nào khác không?”

“Ờ... Bác có biết Bác sĩ Malcolm Cheng, một chuyên gia tim mạch Hong Kong không?”

“Ôi Chúa ơi! Đó đúng là một bác sĩ khác của bác!” - Bà Bing hào hứng nói. “Bác đã đến gặp ông ấy vì nhịp tim bất thường. Bác đã nghĩ có lẽ bác bị tái phát van vi mô, nhưng hóa ra chỉ cần uống ít Starbucks đi là được.”

Richie đã vô cùng chán nản với cuộc nói chuyện về mấy ông bác sĩ, quay sang Colette. “Khi nào thì chúng ta ăn tối?”

“À sắp xong rồi. Đầu bếp Quảng Đông của em đang làm món gà với nấm truffle trắng bọc giấy nến nổi tiếng của cô ấy.”^{[112](#)}

“Ngon quá!”

“Em cũng đã yêu cầu đầu bếp người Pháp của em làm món tráng miệng Grand Marnier soufflé yêu thích của anh coi như là một sự thắt dải đặc biệt.”

“Em luôn biết cách để đi thẳng tới trái tim của một người đàn ông đúng không?”

“Chỉ với một số người đàn ông nhất định thôi.” - Colette nói, một bên mày

khẽ nhướng lên.

Rachel liếc nhìn, dò xem phản ứng Carlton thế nào, nhưng cậu dường như hoàn toàn tập trung vào chiếc iPhone của mình. Sau đó Carlton ngước lên và khẽ gật đầu với Colette, cô ấy lập tức nhận ra ám hiệu của cậu nhưng không nói gì. Rachel không thể giải mã những gì đang xảy ra giữa họ.

Wolseley thông báo bữa tối đã sẵn sàng, và mọi người liền dời vào phòng ăn, đó là một sân thượng có lan can bằng kính nhìn ra một hồ lớn. “Đây chỉ là một bữa tối gia đình, vì vậy con nghĩ rằng chúng ta có thể dùng bữa một cách không quá kiểu cách trên sân thượng với máy điều hoà không khí nhỏ.” - Colette giải thích.

Dĩ nhiên là sân thượng hoàn toàn không nhỏ hay thông thường. Bố trí theo chu vi của không gian rộng bằng sân tennis là những giá đèn bằng bạc cao được đốt nển lung linh, bộ bàn ăn tám chỗ làm từ gỗ tử đàn vô cùng công phu và đồ sứ Nymphenburg. Những người hầu gái đứng nghiêm trang đằng sau mỗi chiếc ghế và chờ đợi như thể cuộc đời họ phụ thuộc vào việc các vị khách có đảm bảo vào đúng vị trí của mình hay không?

“Và bây giờ, trước khi chúng ta bắt đầu ăn tối, con có một tiết mục đặc biệt đãi mọi người.” Colette thông báo. Cô liếc nhìn Wolseley và gật đầu ra hiệu. Ánh đèn mờ đi, những giai điệu của bài hát dân gian cổ Trung Quốc - “Hoa Nhài” – khởi lên từ hệ thống loa ngoài trời. Cây cối xung quanh hồ lớn bên ngoài đột nhiên được chiếu sáng trong màu ngọc lục bảo rực rỡ, và nước của hồ bơi, được chiếu sáng với màu tím đậm, bắt đầu nổi sóng. Sau đó, khi bài hát được bắt đầu với một giọng ca kịch, hàng ngàn tia nước bắn lên bầu trời đêm, được biên đạo theo âm nhạc tạo nên những hình thù công phu phức tạp và một mớ màu sắc đan xen lộn xộn.

“Ôi Chúa ơi, nó giống như là buổi nhạc nước Bellagio ở Las Vegas vậy!” - Bà Bing thốt lên sung sướng.

“Con lắp đặt cái này khi nào vậy?” - Jack hỏi cô con gái.

“Bọn con đã bí mật làm việc trong hàng tháng trời. Con muốn nó hoàn thành kịp lúc tổ chức Tiệc vườn mùa hạ với Phạm Đình Đình.” - Colette tự hào giải thích.

“Tất cả chỉ để gây ấn tượng với Phạm Đình Đình thôi sao?”

“Không hề, - con làm điều này là vì mẹ đó!”

“Và nó ngon của ba mất bao nhiêu?”

“Ồ, - con nghĩ nó rẻ hơn là ba nghĩ nhiều. Chỉ khoảng hai mươi củ thôi.”

Cha của Colette thở dài thườn thượt, lắc đầu trong sự cam chịu.

Nick và Rachel đã được mở rộng tầm mắt. Họ biết rằng đối với những người Trung Quốc giàu có thì “triệu” chỉ có nghĩa là “củ.”

Colette quay sang Rachel. “Chị có thích nó không?”

“Vô cùng ngoạn mục. Không biết ca sĩ là ai nhưng giọng cô ấy nghe rất giống Celine Dion.” - Rachel nói.

“Chính là Celine đó. Đây là bài hát bằng tiếng Quan thoại nổi tiếng của cô ấy hát chung với Song Zuying.” - Colette nói.

Khi màn trình diễn nhạc nước kết thúc, một hàng dài người giúp việc bước vào, mỗi người mang theo một đĩa Meissen cổ. Đèn được bật trở lại, và đồng loạt một cách hoàn hảo những người hầu gái đặt đĩa gà nướng giấy nến trước mỗi vị khách. Mọi người bắt đầu gỡ bỏ phần giấy bọc được thắt nút một cách đáng yêu trong dây dù, và một mùi thơm dày vò bao tử của thực khách tỏa ra từ bọc giấy màu nâu vàng. Khi Nick chuẩn bị thưởng thức miếng đùi gà hầm nước sốt, anh phát hiện ra cô Roxanne trung thành tới bên Colette và thì thầm điều gì đó. Colette cười toe toét và gật đầu. Cô ngó Rachel qua bàn và nói, “Em có một bất ngờ dành cho chị.”

Rachel ngó quanh và nhìn thấy ông Bao đang đi lên cầu thang đến phòng ăn. Tất cả mọi người đứng lên chào một cách tôn kính ngài bộ trưởng cấp cao. Quá bất ngờ và vui sướng, Rachel đứng bật dậy khỏi chỗ để chào đón cha mình. Bao Gaoliang cũng ngạc nhiên khi thấy Rachel. Ông ôm chầm lấy cô một cách ấm áp, khiến Carlton vô cùng kinh ngạc. Cậu chưa bao giờ thấy cha mình thể hiện tình cảm như vậy với bất cứ ai trước đây, kể cả mẹ cậu.

“Tôi rất xin lỗi vì làm gián đoạn bữa tối của mọi người. Vài giờ trước tôi vẫn

ở Bắc Kinh, và tôi đột nhiên bị hai kẻ âm mưu này dùng vũ lực để đưa lên một chiếc máy bay.” - ông Gaoliang nói, ra hiệu về phía Carlton và Colette.

“Làm gì có gián đoạn nào chứ. Thật vinh dự khi có ông ở đây với chúng tôi, Bao buzhang.”¹¹³ - Jack Bing nói, đứng dậy và vỗ vỗ và lưng Gaoliang. “Phải kỷ niệm dịp này mới được. Baptiste đâu rồi nhỉ? Chúng tôi cần một vài loại rượu cao hồ cốt loại đặc biệt.”

“Đúng thế, sức mạnh của hồ cho tất cả mọi người!” - Richie vui mừng, đứng dậy bắt tay Bao Gaoliang. “Bài phát biểu mà bác đưa ra vào tuần trước vô cùng sâu sắc - về sự nguy hiểm của lạm phát tiền tệ ấy ạ, Lingdao¹¹⁴.”

“Ồ, cháu cũng có ở đó sao?” - ông Bao Gaoliang hỏi.

“Không, cháu chỉ xem trên CCTV thôi. Cháu bị nghiện các vấn đề chính trị.

“Chà, bác rất mừng thế hệ trẻ các cháu chú ý đến các vấn đề của đất nước.” - ông Gaoliang nói, liếc nhìn về phía Carlton.

“Con sẽ chỉ quan tâm khi con cảm thấy các nhà lãnh đạo của chúng ta ngang tầm với con. Con không muốn xem bất kỳ bài phát biểu nào chỉ mang tính chất hùng biện và thổi phồng mọi thứ.” - Carlton phải cố gắng để không tỏ thái độ ra mặt.

Một chỗ ngồi cạnh Rachel được sắp xếp nhanh chóng cho ông Gaoliang và Colette tỏ vẻ ân cần, “Bao Buzhang, bác ngồi xuống đi ạ.”

“Thật tiếc vì dì không tham gia cùng chúng ta. Dì vẫn còn bận việc ở Hong Kong ạ?” - Rachel hỏi.

“Đúng vậy, thật là không may. Nhưng bà ấy có gửi lời hỏi thăm.” - Gaoliang đáp nhanh.

Carlton khịt mũi. Mọi người trong bàn đều liếc nhìn cậu chốc lát. Carlton trông giống như là định nói gì đó, nhưng sau đó cậu đổi ý và uống trọn một ly Montrachet.

Khi bữa ăn tiếp tục, Rachel kể cho ông Bao nghe những gì họ đã làm kể từ

khi đến Thượng Hải, trong khi Nick trò chuyện hoà nhã với gia đình họ Bing và Richie Yang. Nick cảm thấy nhẹ nhõm vì cuối cùng Bao Gaoliang cũng xuất hiện, và anh có thể thấy Rachel đã hào hứng đến thế nào khi được dành thời gian bên bố của mình. Nhưng anh không có cách nào chỉ cho cô thấy gần đó, Carlton ngồi như tượng đá trong khi Colette dường như ngày càng kích động hơn mỗi khi có món ăn mới được phục vụ. Thỏa thuận ở đây là gì nhỉ? Cả hai trông giống như họ có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

Đột nhiên, trong khi mọi người đang thưởng thức món mì kéo tay kiểu Lan Châu với tôm hùm và bào ngư, Colette đặt đũa xuống và thì thầm vào tai cha cô. Hai người họ đột ngột cùng đứng dậy. “Xin vui lòng thông cảm cho chúng tôi một lát.” - Colette nói với một nụ cười gượng.

Colette đi cùng với cha xuống tầng dưới, và ngay khi họ vừa ra khỏi tầm nghe, cô bắt đầu hét âm lên: “Con không hiểu thuê hẳn một vị quản gia người Anh về để bố có thể học cách cư xử cho đúng đắn để làm gì, khi bố không chịu tiếp thu? Bố cứ húp mì xùm xụp, con nghe thôi cũng buồn cả răng! Rồi bố còn nhổ cả xương lên bàn, Chúa ơi, Christian Liaigre sẽ bị đau tim nếu anh ấy biết chuyện gì đang xảy ra trên chiếc bàn xinh đẹp của anh ấy mất! Và đã bao nhiêu lần con nói với bố rằng đừng cởi giày của bố khi chúng ta đang ăn tối với người khác. Bố đừng chối, con có thể ngửi thấy mùi đó từ cách xa cả dặm, và con chắc chắn đó không phải là mùi của đậu tuyết được ninh như trong đậu phụ thôi!

Jack cười khẩy trước cơn giận của con gái của mình. “Tao chỉ là con trai của một ngư dân thôi. Và tao nói cho mày biết, mày đừng hòng thay đổi tao. Và cũng không phải lo về cách cư xử của tao. Chừng nào cái này còn đây.” - Ông nói và vỗ vào chiếc ví để ở túi sau, “Ngay cả trong phòng ăn xịn nhất ở cái đất Trung Quốc này, cũng không có ai dám thể hiện thái độ ví như tao nhổ lên bàn.”

“Rác rưởi! Tất cả mọi người đều có thể thay đổi! Mẹ đã làm rất tốt đấy thôi, – mẹ không còn mở miệng trong khi nhai nữa, và mẹ cầm đũa như một quý bà Thượng Hải thanh lịch.”

Cha của Colette lắc đầu phì cười. “Hầy dà, tao thực sự thương hại thằng ngốc Richie Yang. Nó không biết nó đang lao đầu vào cái gì.”

“Bố đang nói cái quái gì vậy?”

“Không phải giấu bố mày. Kế hoạch đang đưa Carlton Bao trước mặt Richie cứ như là bỏ bùa nó vậy. Tao cảm thấy là nó sẽ cầu hôn mày sớm thôi.”

“Thật tức cười.” - Colette nói, vẫn còn đang cáu vì sự cầu thả bất lịch sự của ông bố.

“Thật sao? Vậy vì sao nó lại cầu xin được lên máy bay của tao để hỏi xin tao cho mày kết hôn?”

“Anh ta thật ngớ ngẩn. Con hi vọng bố nói với anh ta chính xác nơi anh ta có thể đưa ra đề nghị đó.”

“Thật ra, tao đã chúc phúc cho Richie rồi. Tao nghĩ rằng đây sẽ là một sự kết hợp tuyệt vời, chưa kể rằng tao cũng sẽ không phải cạnh tranh với công ty của cha nó nữa.” - Jack cười toe toét, lộ ra hàm răng khắp khểnh mà Colette đã liên tục cầu xin ông ta đi sửa lại.

“Bố đừng có bắt đầu bất kỳ sự tưởng tượng nào về việc sáp nhập, bởi vì con không hứng thú để kết hôn với Richie Yang.”

Jack cười, và ông ta thì thầm khe khẽ, “Con gái ngốc, ta không bao giờ hỏi con xem có thích cưới cậu ta không. Ta không quan tâm con có hứng thú hay không.”

Rồi ông quay lưng đi lên lầu.

Mười một Corinna và Kitty

•

HONG KONG

Cô ta lại tới trễ. Corinna đứng như muốn bốc khói bên cánh cửa xoay ngoài Glory Tower. Cô đã đặc biệt căn dặn Kitty không được đến muộn sau mười giờ ba mươi, nhưng giờ đã gần mười một giờ. *Mình sẽ phải soạn riêng một bài giảng cho cô ta về sự đúng giờ - đã lâu rồi mình chưa phải đề cập tới chủ đề này, kể từ sau năm 2002 khi mình hợp tác với một gia đình Miến Điện*, Corinna vừa nghĩ vừa gật đầu chào lịch sự với tất cả những người ăn mặc đẹp để lướt qua cô đi vào Tòa nhà.

Vài phút sau, chiếc xe Mercedes S-Class mới màu trắng ngọc trai khiêm tốn của Kitty tấp vào lề đường, rồi Kitty bước xuống xe. Corinna sốt ruột nhìn đồng hồ khi Kitty bước vội vã xuyên qua quảng trường. Ít nhất Kitty đã chịu khó làm theo lời khuyên của cô trong việc hạn chế xuất hiện hơi công cộng, và thôi không trang điểm với khuôn mặt trắng bệch và tô son màu đỏ thắm.

Nhìn từ phía xa, Kitty đã thay đổi không chê vào đâu được, má chỉ đánh phớt hồng, bờ môi có chút son bóng nhẹ màu quả mơ, và mái tóc nhuộm màu hạt dẻ kiểu cách thoải mái đã được cắt ngắn hơn bốn inch. Cô mặc một chiếc váy của Carolina Herrera màu vàng gà con với tay áo phồng làm từ lụa, giày gót thấp màu be từ một thương hiệu không thể xác định được, và một chiếc ví da cá sấu màu xanh lá cây đơn giản của Givenchy, trang sức duy nhất mà cô đeo là một đôi bông tai ngọc trai và một viên kim cương thanh nhã trên vòng cổ hình thánh giá của Ileana Makri. Các hiệu ứng từ thay đổi tổng thể đem lại khiến ngoại hình của cô khó lòng bị nhận ra.

“Cô đến quá trễ! Bây giờ mà chúng ta bước vào sẽ bị chú ý, trong khi dự định của chúng ta là cố để hoà mình vào đám đông.” - Corinna mắng.

“Tôi xin lỗi. Chọn đồ tới nhà thờ khiến tôi vô cùng lo lắng, tôi đã phải thay đồ sáu lần đấy. Nhìn ổn chứ?” - Kitty hỏi, chỉnh lại nếp gấp trên váy của cô.

Corinna nhìn chăm chú Kitty một lát. “Chiếc vòng cổ thánh giá của cô trông

vẫn hơi thái quá cho lần viếng thăm đầu tiên, nhưng tôi sẽ bỏ qua cho nó. Mặt khác thì, nó trông khá phù hợp, cô không còn khiến tôi liên tưởng tới Daphne Guinness¹¹⁵ nữa.

“Nhà thờ ở bên trong tòa nhà này sao?” - Kitty hỏi, có chút bối rối khi họ bước vào hành lang ốp đá cẩm thạch của Glory Tower.

“Cô nên biết, đây là một nhà thờ rất đặc biệt.” - Corinna trả lời khi họ đi thang cuốn đến sảnh lễ tân chính. Ở đó, nơi bàn đón tiếp được phủ vải may cờ xếp nếp màu xanh có ba cô cậu tuổi teen cùng một vài nhân viên bảo vệ đang trực. Một cô gái người Mỹ đeo tai nghe và cầm iPad đi về phía họ với nụ cười cởi mở. “Chào buổi sáng! Hai vị tới tham dự buổi lễ chính hay Lớp học Người Tìm kiếm đúng không ạ?”

“Là buổi lễ chính.” - Corinna trả lời.

“Xin cho biết tên ạ?”

“Corinna Ko-Tung và Kitty à ý tôi là Katherine Tai.” - Corinna trả lời, sử dụng tên thật của Kitty.

Cô gái cuộn màn hình iPad và nói, “Tôi xin lỗi, tôi không thấy tên của hai vị trong danh sách tham dự.”

“Ồ, xin lỗi vì không nói trước – chúng tôi là khách của Helen Mok-Asprey.”

“Okay, vâng, tôi thấy hai vị rồi, – Helen Mok-Asprey và hai người bạn.”

Một nữ bảo vệ tiến tới đưa cho mỗi người một dây đeo thẻ tên. Dòng chữ được viết bằng phong chữ màu tím rực rỡ đề “Nhà thờ Stratosphere nghi lễ ngày Chúa nhật - khách của Helen Mok-Asprey.” - theo sau là câu châm ngôn của nhà thờ được in nghiêng: Hiệp thông với Chúa ở cấp độ cao hơn.

“Hai vị đeo thẻ vào rồi đi thang máy đầu tiên lên tầng bốn trăm nhé.” - Nhân viên bảo vệ hướng dẫn.

Khi Kitty và Corinna lên tới tầng bốn trăm, một nhân viên lễ tân khác đeo bộ đàm đứng chờ sẵn, họ tổng họ đi qua một đại sảnh để vào một thang máy

khác lên tầng bảy mươi chín.

“Chúng ta sắp tới nơi rồi, – chỉ còn một chặng thang máy nữa thôi.” - Corinna nói và chỉnh thẳng lại cổ áo trên bộ váy của Kitty.

“Chúng ta sẽ lên trên đỉnh à?”

“Đỉnh cao nhất. Thấy không, tôi đã nói với cô phải tới sớm vì nguyên việc đi lên tới nơi đã tốn mất mười lăm phút.”

“Đi nhà thờ mà cũng thật là rắc rối!” - Kitty càu nhàu.

“Kitty, cô sắp bước vào một nhà thờ độc nhất ở Hong Kong, Straotosphere được khởi xướng bởi chị em tỷ phú nhà Pentecostal Siew, các lời mời được kiểm soát rất chặt chẽ. Nó không chỉ là nhà thờ cao nhất trên thế giới, ở trên tầng chín mươi chín so với mặt đất, mà nó còn tự hào là nơi có nhiều thành viên nằm trong danh sách *South China Morning Post's* hơn bất kỳ câu lạc bộ tư nhân nào trên đảo.”

Lời giới thiệu vừa kết thúc, cửa thang máy liền mở ra ở tầng chín mươi chín, và trong thoáng chốc Kitty bị ánh sáng làm cho lóa mắt. Cô thấy mình đang đứng dưới một không gian cao vút trên đỉnh toà nhà, cấu trúc trần nhà giống như một thánh đường được xây dựng gần như toàn bộ bằng kính khiến không gian tràn ngập ánh mặt trời gay gắt. Kitty muốn lùi kính râm ra đeo nhưng cô sợ rằng sẽ phải nhận một lời trách mắng khác từ Corinna.

Điều tiếp theo đầy dọa giác quan của cô là thứ nhạc rock chói tai. Khi ngồi ở một trong những hàng ghế sau, Kitty có thể thấy được hàng trăm tín đồ vẫy tay hoà nhịp hát theo ban nhạc rock Christian. Ban nhạc được tạo thành từ một ca sĩ chính tóc vàng giống như anh em nhà Hemsworth, chơi trống là một cô gái người Hoa để đầu đinh, một anh chàng da trắng chơi guitar bass, ba nữ sinh đại học người Hoa đứng sau hát bè, và một cậu bé tuổi teen cũng người Hoa gầy gò trong chiếc áo sơ mi, có lẽ phải rộng hơn tận 3 size màu xanh lá cây của Izod, đang ấn điên cuồng trên bàn phím cây organ điện tử của Yamaha.

Tất cả mọi người đồng thanh hát: “*Chúa Giêsu, hãy đến với con! Chúa ơi, hãy tới và lấp đầy tâm hồn con!*”

Kitty chứng kiến toàn bộ cảnh tượng với sự sợ hãi của một đứa trẻ - chưa bao giờ cô có thể tưởng tượng buổi lễ của một nhà thờ công giáo lại như này: với ánh sáng thiên đàng, âm nhạc kích động, nhóm nhạc rock tuyệt vời trên sân khấu và đỉnh nhất là: khung cảnh. Từ chỗ cô ngồi có thể nhìn thấy khung cảnh đầy kinh ngạc của đảo Hong Kong dưới con mắt của một chú chim, từ Trung tâm mua sắm Thái Bình Dương ở Admiralty tới tận điểm cực bắc. Nếu đây không phải là thiên đường thì là gì? Cô bèn lôi điện thoại ra và bí mật chụp một vài bức ảnh. Cô chưa từng nhìn thấy đỉnh của 2IFC¹¹⁶ gần đến thế.

“Cô nghĩ mình đang ở đâu mà làm thế? Cất ngay đi! Cô đang ở trong nhà Chúa đây!” - Corinna rút vào tai cô.

Kitty đỏ mặt cất điện thoại đi, nhưng vẫn thì thầm với Corinna, “Bà nói dối tôi. Bà nhìn kìa, mọi người đều ăn mặc tử tế cả, trừ tôi!” - Kitty nói, chỉ vào người phụ nữ trẻ ngồi ở hàng ghế đầu trong bộ đồ Chanel màu trắng, ba chiếc nhẫn đá quý khổng lồ thương hiệu Bulgari thì thoảng lại lấp lánh rực rỡ khi cô ta vẫy tay qua lại.

“Cô ấy là vợ của mục sư. Cô ấy có quyền ăn mặc như vậy, nhưng cô thì không thể vì cô chỉ là một người mới.”

Ban đầu Kitty đã cảm thấy vô cùng bức mình, nhưng khi cô nhìn chăm chăm vào những đám mây trắng bồng bênh ngang qua bầu trời xanh thẳm và nghe tiếng gầm rú của điệp khúc bắt tai và mọi người đang hát xung quanh, cô thấy những cảm xúc mới lạ khuấy động từ bên trong. Anh chàng bánh bao trong áo khoác họa tiết răng sói và quần jean Saint Laurent bó sát bên cạnh cô đang rít lên, “Tất cả mọi thứ con cần đều ở ngay đây, Chúa ơi! Tất cả mọi thứ con cầnnnnnnnn.” - Nước mắt của anh ta tuôn rơi trong niềm vui và hạnh phúc. Chứng kiến điều này cô thấy thật là một sự quyến rũ mới mẻ khi anh chàng hipster¹¹⁷ này có thể khóc thoải mái như vậy. Sau nửa giờ hát hò, người ca sĩ chính tóc vàng – người hoá ra là mục sư – nói với giáo đoàn bằng giọng Mỹ đặc sệt, “Thật khiến ta tràn ngập niềm vui khi nhìn thấy những khuôn mặt bừng sáng của mọi người hôm nay. Hãy chia sẻ tình yêu! Hãy chia sẻ niềm vui bằng việc trao nó cho những người ngồi cạnh mình! Mọi người thấy điều đó thế nào?”

Trước khi Kitty biết được chuyện gì đang xảy ra, anh chàng hipster đang

khóc đã quay qua và trao cho cô một chiếc ôm nồng nhiệt. Và cả tai tai trung niên đằng trước cũng quay lại và ôm chầm lấy cô. Kitty sững sờ. Người Hong Kong đang trao nhau những cái ôm! Làm sao lại có thể như thế được? Và không phải chỉ một hay hai người bạn biết nhau từ trước. Là những người hoàn toàn xa lạ đang ôm và giới thiệu bản thân mình. Đó quả là một phép lạ. Chúa ơi, nếu những người công giáo hoá ra là như thế này, cô muốn cải đạo ngay bây giờ!

Khi buổi lễ cuối cùng kết thúc, Corinna quay sang Kitty. “Cuối cùng cũng đến thời gian dành cho tiệc trà và bánh ngọt. Đi theo tôi nào.”

“Tôi không muốn làm hỏng vị giác của mình. Chúng ta không đến quán Cuisine Cuisine để dùng bữa trưa sao?”

“Kitty, lý do chính tôi đưa cô đến đây là để cô có thể giao lưu với những con người này trong khi thưởng thức cà phê và bánh ngọt. Đây mới là sự kiện chính. Nhiều thành viên là thế hệ trẻ đến từ các gia đình lâu đời ở Hong Kong, và đây là cơ hội tốt nhất để cô làm quen với họ. Họ sẽ chấp nhận cô dễ dàng hơn bởi vì họ là những Cơ đốc nhân được tái sinh.”

“Tái sinh? Làm thế nào mà con người ta lại có thể được sinh ra hai lần?”

“Hãy dè, tôi sẽ giải thích sau. Nhưng điều quan trọng cô cần biết về việc trở thành một Cơ đốc nhân được tái sinh là: một khi cô ăn năn và trong lòng cô có Chúa, cô sẽ luôn được tha thứ cho mọi tội lỗi cho dù cô là ai. Cho dù cô xử tệ với cha mẹ, với con riêng hay tham ô hàng triệu đô la để tài trợ cho sự nghiệp ca hát của mình, những người này vẫn phải tha thứ cho cô. Những gì tôi hy vọng có thể làm được ngày hôm nay là cài cắm cô vào được một trong những nhóm nghiên cứu Kinh Thánh. Nhóm mà mọi người đều muốn tham gia là nhóm của Helen Mok-Asprey, nhưng đó là một nhóm rất kín và thành viên chỉ là các quý bà quý cô hàng đầu. Để khởi động, tôi sẽ nhắm đến nhóm được dẫn dắt bởi cháu gái của tôi, Justina Wei. Nó có một đám đông trẻ hơn, và có khá nhiều cô gái từ những gia đình tử tế. Ông nội của cha Justina - Wei Ra Men, bắt đầu mở công ty mì Yummy Cup, vì vậy mọi người gọi nó là Người Thừa kế Mì ăn liền.”

Kitty tiến thẳng tới hướng người phụ nữ mặt tròn xoe khoảng ngoài ba mươi. Cô không thể tin được cái người mặc bộ đồ liền mảnh màu xanh hải quân trông như một thư ký kia lại là người thừa kế của đế chế mì ăn liền mà cô được nghe kể rất nhiều. “Justina – hãy dà, gum noi moh gin!¹¹⁸ Gặp bạn của cô đi – Katherine Tai.”

“Xin chào. Liệu chị có liên quan gì tới Stephen Tai không?” Justina hỏi, cố gắng nhận diện Kitty trong bản đồ xã hội của mình.

“Ừm, không.”

Justina, người thường chỉ cảm thấy thoải mái khi được nói chuyện với những người cô biết từ khi mới sinh, tiếp tục phải sử dụng thêm một câu hỏi mặc định. “VẬY, trước đây chị theo học trường nào?”

“Tôi không học ở Hong Kong.” - Kitty trả lời, có chút bối rối. Mái tóc dài xoăn mềm mại của Justina khiến cô liên tưởng tới món mì ăn liền. Cô tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu như cô đổ thêm nước sôi lên chúng và ủ trong 3 phút.

“Katherine học ở nước ngoài.” - Corinna vội vàng xen vào.

“Ồ, vậy đây là lần đầu tiên cô dự lễ ở nhà thờ của chúng tôi?” - Justina tự gõ vào đầu mình.

“Vâng.”

“VẬY thì, chào mừng tới Stratosphere. Thường thì cô hay đi nhà thờ nào?”

Kitty cố gắng để nhớ lại tất cả các nhà thờ mà cô đã đi qua mỗi ngày từ căn hộ của mình ở khu The Peak, nhưng đầu óc cô tạm thời trống rỗng. “Ồ, nhà thờ của cha Volturi.” - Cô buột miệng, hình dung ra một không gian giống như trong phim Chạng vạng, nơi có những ma cà rồng đáng sợ ngồi trên ngai vàng.

“Ồ, tôi không biết nhà thờ đó. Có phải nó ở khu Cửu Long không?”

“Đúng thế.” - Corinna nói, chen vào giải cứu lần nữa. “Tôi rất cần giới thiệu Kit, – ý tôi là Katherine, tới Helen Mok-Asprey. Tôi đã thấy Helen chuẩn bị

đi lấy những bông hoa từ ban thờ, có lẽ cô ấy sắp rời đi.”

Kéo Kitty qua một bên, Corinna nói, “Chúa ơi, hoàn toàn là một thảm hoạ! Có chuyện gì với cô hôm nay vậy? Cô gái duyên dáng đã thu hút được cả Evangeline de Ayala đâu rồi?”

“Xin lỗi, xin lỗi, tôi cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tôi đoán là do tôi không quen với tất cả điều này – tên mới của tôi, giả vờ là một người theo công giáo, ăn mặc theo kiểu này. Tôi cảm thấy mình trần trụi khi không được trang điểm và đeo trang sức như bình thường. Mọi người thường hỏi tôi về trang phục, và giờ thì tôi không thể nói về những điều đó nữa.”

Corinna lắc đầu chán nản. “Cô là một diễn viên! Đây là lúc để cô sử dụng kỹ năng diễn xuất của mình. Cô chỉ cần nghĩ về nó như là một vai diễn mới. Hãy nhớ rằng, cô không còn là cặp chị em sinh đôi xấu xa. Bây giờ cô là người vợ tốt. Cô dành toàn bộ thời gian để chăm sóc người chồng danh chính ngôn thuận và cô con gái nhỏ của mình, và đây là lần duy nhất trong tuần cô được hoà nhập với mọi người. Vì vậy, cô phải trở nên tràn đầy sức sống và thoải mái. Bây giờ, cô hãy thử lại với Helen Mok-Asprey. Helen sinh ra là một người họ Mok, đã ly dị một người nhà Quek và hiện đã kết hôn với ngài Harold Asprey. Cô nên gọi cô ấy là quý bà Asprey.

Corinna dẫn Kitty về phía bàn tiếp đãi, nơi có một người phụ nữ với mái tóc bông bênh như đội một chiếc mũ bảo hiểm đang gói gém sáu lát bánh Black Forest khổng lồ trong khăn giấy và nhét chúng vào túi xách Oroton màu đen lớn của mình. “Helen, cảm ơn chị rất nhiều vì đã cho chúng tôi vào danh sách của chị ngày hôm nay!” - Corinna thở thê.

Helen giật nảy người. “Ồ, chào Corinna. Tôi chỉ đang gói về một ít bánh cho Harold. Chị biết thằng bé hảo ngọt tới mức nào mà.”

“Vâng, Harold cũng hảo ngọt giống chị mà đúng không? Trước khi chị rời đi, tôi muốn giới thiệu với chị một vị khách của tôi, Katherine Tai. Katherine thường lui tới nhà thờ Volturi ở bên Cừ Long, nhưng giờ cô ấy nghĩ đã tới lúc phải thay đổi.”

“Tôi vô cùng thích nhà thờ của chị! Cảm ơn chị rất nhiều vì đã mời chúng tôi hôm nay, quý bà Asprey.” - Giọng Kitty ngọt như đường.

Helen nhìn Kitty một lượt từ trên xuống dưới. “Chiếc vòng thánh giá bé xíu thật là đáng yêu quá.” - Bà ấy khen ngợi trước khi quay sang Corinna và lầm rầm, “Tôi có một chiếc vòng giống hệt như thế, nhưng tôi nghĩ là một trong những đứa hầu gái của tôi đã đánh cắp nó. Những cô gái tới từ nơi mà cô cũng biết là nơi nào đó hoàn toàn không đáng tin. Chúa ơi, tôi nhớ Norma và Natty của tôi. Bà biết đấy, tôi đã trả lương cho họ rất hậu hĩnh vậy mà giờ họ rời bỏ tôi để làm tại một quán bar trên bãi biển ở Cebu.”

Một người phụ nữ sang trọng trong chiếc váy chữ A màu men ngọc đi lại gần bàn tiếp đãi với hai bình mới đầy cà phê. “Chúa ơi, chuyện gì đã xảy ra với mấy chiếc bánh vậy? Tôi đoán là tôi phải quay xuống bếp lần nữa rồi.” - Cô thở dài.

“Ồ Fi, trước khi em rời đi, hãy làm quen với bạn của chị - Katherine Tai. Katherin, đây là em họ Fiona Tung-Cheng của tôi.” - Corinna nói.

“Rất hân hạnh được gặp cô, Katherine.” - Fiona nói, sau đó nhìn Kitty kỹ hơn. “Cô nhìn rất quen. Không biết cô có chút liên quan gì với Stephen Tai không?”

“Họ là anh chị em xa.” - Corinna cắt ngang, cố gắng để Fiona không hỏi thêm câu nào nữa.

Kitty bình tĩnh mỉm cười với Fiona và nói, “Chị biết không, tôi rất thích chiếc váy của chị. Narciso Rodriguez đúng không?”

“Cám ơn cô, mà sao cô biết tài thế.” - Fiona cười rạng rỡ. Không mấy khi có người khen ngợi về quần áo của cô.

“Tôi có gặp anh ấy vài năm về trước.” - Kitty vẫn tiếp tục, phớt lờ ánh mắt của Corinna. Cô sẽ cứ nói về chủ đề thời trang tại nhà thờ dù nó có khiến Corinna bị đột quỵ hay không.

“Thật sao? Cô đã gặp Narciso sao?” - Fiona nói.

“Vâng, tôi đã tới buổi trình diễn thời trang của anh ấy tại New York. Cô có nghĩ câu chuyện thành công vang dội của cậu bé tới từ một gia đình nhập cư gốc Cuba trở thành một nhà thiết kế thời trang thật là tuyệt vời không? Nó

giống như thông điệp của buổi thuyết giảng ngày hôm nay – bất cứ ai có một trái tim rộng mở đều có thể được sinh ra một lần nữa.”

Helen Mok-Asprey cười rạng rỡ. “Đúng quá. Ôi Chúa ơi, tại sao cô không tham dự vào nhóm đọc Kinh Thánh của tôi? Chúng tôi cần có thêm những quan điểm tươi trẻ như của cô.”

Gương mặt của Kitty bừng sáng lên trong khi Corinna nhìn như một người mẹ đầy tự hào. Chúa ơi, Kitty đã thành công ngay từ lần thử thách đầu tiên! Có lẽ Corinna đã đánh giá sai khả năng của cô rồi. Với tốc độ như vũ bão này, Kitty nhất định sẽ giành được cảm tình của các quý cô khác trong nhóm bồi dưỡng Kinh Thánh và sẽ được mời tham gia tất cả các sự kiện mùa lễ hội sắp tới tại các gia đình lâu đời trên đảo.

Vừa lúc đó, Eddie Cheng tiến tới chỗ vợ mình, Fiona. “Em đã hoàn thành nhiệm vụ tiếp thêm cà phê của em chưa?” Quay sang Helen và Corinna, anh ta khoe khoang, “Chúng tôi dự kiến sẽ đi ăn trưa tại Ladoories, và sẽ rất tệ nếu chúng tôi đến trễ.”

“Em sắp xong rồi. Em chỉ cần xuống bếp một lượt nữa để lấy thêm bánh trôi – hôm nay chúng bị hết nhanh quá. Eddie, anh hãy làm quen với người bạn mới của chị Corinna, Katherine.”

Eddie miễn cưỡng gật đầu về hướng Kitty.

“Xử lý đồng bánh cùng em được không, như thế thì chúng ta có thể rời đi sớm hơn.” - Fiona nói. Trên đường đi xuống bếp cùng Eddie, cô nói, “Quý cô mới đó sẽ tham gia vào buổi học Kinh thánh của chúng em. Em thích chiếc váy của cô ấy. Giá mà anh đồng ý cho em mặc đồ sáng màu như thế.”

Eddie quay lại nhìn chăm chăm vào Kitty một lần nữa, đột nhiên nheo mắt. “Em đã nói tên cô ta là gì cơ?”

“Katherine Tai, cô ấy là một người anh em họ xa của Stephen.”

Eddie khịt mũi. “Có thể trên Sao Hỏa họ là họ hàng với nhau, nhưng ở trái đất thì chắc chắn là không đâu. Nhìn kỹ lại đi, Fi.”

Fiona nhìn chăm chú vào gương mặt của Kitty. Đột nhiên cô thở dốc vì nhận ra được con người đó, Fiona đánh rơi khay bánh làm từ kim loại xuống sàn đánh choang một cái. Tất cả các cặp mắt trong căn phòng đổ dồn vào họ. Thích thú với sự chú ý ấy, Eddie đi thẳng tới chỗ Corinna, Kitty và Helen đang đứng và tuyên bố một cách tự mãn, “Corinna, em biết rằng chị luôn cố gắng để làm mấy việc bao đồng, nhưng lần này chị đã quá đà rồi. Người phụ nữ này đã mạo danh là chị em họ của Stephen Tai. Nhưng cô ta thực ra là Kitty Pong – kẻ đào mỏ đã làm tan vỡ trái tim của em trai tôi – Alistair, và bỏ theo Bernard Tai hai năm trước. Tôi nói đúng chứ, Kitty.”

Kitty cúi mặt xuống. Cảm thấy bị tổn thương và hoàn toàn không biết phải phản ứng thế nào. Tại sao cô lại bị gọi là kẻ mạo danh? Cô chả làm gì cả - Corinna mới là người nói với Fiona rằng cô là họ hàng của cái người tên là Stephen đó. Cô quay sang Corinna, hi vọng chị ta sẽ bảo vệ mình, nhưng người phụ nữ đó cũng đang đứng chết trân.

Helen Mok-Asprey lườm Kitty và nói bằng giọng sắc lẹm, “Cô là Kitty Pong? Bà Carol là bạn tốt của tôi. Cô đã làm gì với con trai của bà ấy? Và tại sao cô không để cho Carol được gặp cháu nội mình? *Gum bak sum!* [119](#)”

Mười haiAstrid

•

SINGAPORE

“Anh chuẩn bị chạy bộ sao?” - Astrid hỏi Michael khi thấy chồng đi xuống cầu thang, trên người mặc độc có một chiếc quần đùi chạy Puma màu đen.

“Ừ, anh cần phải phải chạy để cho tỉnh táo đầu óc.”

“Đừng quên là một tiếng nữa chúng ta có hẹn ăn tối.”

“Anh sẽ tới sau.”

“Chúng ta không thể tới muộn tối nay được. Anh em họ người Thái của em là Adam và Piya sẽ tới thăm, và đại sứ quán Thái Lan còn sắp xếp riêng một buổi biểu diễn đặc biệt nữa.”

“Anh đểch quan tâm lắm tới mấy người anh em họ nhà em đâu!” - Michael cúi kính chạy ra khỏi cửa.

Có vẻ anh ấy vẫn đang khó chịu. Astrid đứng dậy khỏi ghế sofa và đi lên lầu làm việc. Cô đăng nhập vào Gmail và thấy tên Charlie đang online. Cảm ơn Chúa. Cô lập tức gõ một tin nhắn:

Astrong Leong Teo: Anh vẫn còn làm việc sao?

Charlie Wu: Đúng vậy. Mấy ngày nay bận tới nỗi không rời khỏi văn phòng được.

ALT: Em muốn hỏi anh một câu hỏi... Khi đang trong cuộc đàm phán quan trọng với các khách hàng tiềm năng, thì anh có giải trí cho họ luôn không?

CW: Ý của em “giải trí” gì cơ?

ALT: Anh có đưa họ đi ăn tối để bàn chuyện kinh doanh không?

CW: Ha ha! Thế mà anh nghĩ em đang nói tới mấy chuyện như kiểu tìm gái cho họ cơ! Bọn anh thường mời khách ăn tối, thậm chí cả ăn trưa nữa. Đôi khi các thương vụ được chốt trên bàn ăn luôn. Nhưng sao?

ALT: À em chỉ đang cố gắng để học hỏi thôi. Trong suốt cuộc đời mình, em rất rành việc tham gia các buổi tiệc hay các sự kiện mang tính chất xã hội với các nghi thức phức tạp. Nhưng nói đến các bữa tối cho công việc làm ăn thì em lại hoàn toàn không biết gì.

CW: Chà, em có vẻ không trở thành vợ của một doanh nhân được.

ALT: Isabel thường đi tiếp khách với anh sao?

CW: Isabel có mặt dùng bữa tối với khách hàng sao? Ha ha! Thế sẽ thành địa ngục mất. Việc đi tiếp khách cho công việc làm ăn thường không liên quan tới vợ chồng được.

ALT: Ngay cả đối với khách hàng quốc tế đến thăm châu Á?

CW: Khi khách hàng quốc tế đến châu Á, họ thường không mang vợ của họ theo. Ngày trước, thập niên 80-90 thời của cha anh ấy, có thể một số bà vợ muốn đến Hong Kong hoặc Singapore để mua sắm. Nhưng giờ thì không còn nhiều nữa. Những dịp hiếm hoi mà họ làm thế, bọn anh sẽ cố gắng trải thảm đỏ, để khách hàng có thể tập trung vào công việc và không phải lo lắng rằng vợ của họ đang bị xé toạc tại chợ Stanley.

ALT: Vậy thì, các bà vợ không có vai trò quan trọng nào trong các bữa tối tiếp khách hàng đúng không?

CW: Không hề! Bây giờ, hầu hết các khách hàng của anh là những người độc thân hai-mươi-hai-tuổi như Zuckerbergs. Và nhiều người trong số họ là phụ nữ! Mà sao thế? Có lẽ Michael muốn em đi tiếp khách cùng sao?

ALT: Chuyện đã xảy ra rồi.

CW: Thế thì em còn hỏi làm gì?

ALT: Chà, nó hoàn toàn là một thảm họa, vụ giao dịch thất bại, và anh đoán xem, ai là người đã bị đổ lỗi?

CW: Hả? Tại sao em lại bị đổ lỗi cho một thỏa thuận thất bại? Lần cuối cùng anh biết thì em đâu phải nhân viên của chồng em. Em đã làm đổ bak kut teh¹²⁰ lên máy tính của khách hàng hay gì sao?

ALT: Đó là một câu chuyện dài. Và thực sự thì khá buồn cười. Em sẽ kể với anh vào tháng tới khi em đến Hong Kong.

CW: Thôi nào, em không thể khơi chuyện xong bỏ mặc anh thế này được!

Astrid bỏ tay ra khỏi bàn phím. Trong một khoảnh khắc cô đấu tranh giữa việc đưa ra một vài lý do để xin miễn hay tiếp tục với câu chuyện của cô ấy. Cô không muốn nói xấu chồng mình với Charlie, biết rằng anh sẽ bị ấn tượng không tốt về Michael, nhưng cô cần một nơi để trút giận.

ALT: Michael đã chăm sóc những khách hàng này trong một thời gian dài, sắp lớn bên đó và toàn đội của anh ta đã bay qua để chốt các thỏa thuận. Ông ấy đưa vợ tới, vì vậy Michael đã yêu cầu em sắp xếp một bữa tối ở một nơi nào đó tuyệt vời nhằm gây ấn tượng với tất cả bọn họ. Cặp đôi này rất thích ẩm thực, vì vậy em đã chọn André.

Cw: Không tệ. Dưới quan điểm của một người tới từ nơi khác, anh cũng thích Waku Ghin.

ALT: Em thích đồ ăn của Tetsuya, nhưng em cảm thấy nó không phù hợp với những người này. Dù sao thì, đây là lần đầu tiên Michael bị ám ảnh bởi những gì em sẽ mặc trong bữa tối. Em đã chọn một bộ trang phục em nghĩ là hoàn hảo, nhưng anh ấy muốn em thay đổi với chút gì đó phô trương hơn.

CW: Và đó không phải là phong cách của em!

ALT: Em cũng muốn hợp tác. Chính vì thế em đã đeo đại một đôi hoa tai cỡ lớn đính kim cương và ngọc lục bảo – những thứ hoàn toàn không nên nhìn thấy ở nơi công cộng trừ khi chúng ta đi ăn tối ở lâu đài Windsor hoặc tham gia một đám cưới ở Jakarta.

CW: Nghe tuyệt mà.

ALT: Chà nhưng cuối cùng thì đó là một sự lựa chọn hoàn toàn sai lầm. Bọn em tới nhà hàng trễ, thế mà Michael vẫn khẳng khái đòi lái chiếc Ferrari cổ điển anh ấy mới tậu và đỗ xe ngay bên ngoài. Vì vậy, mọi người đều nhìn chăm chăm khi bọn em bước vào. Mà hoá ra sắp bên đó tới từ bắc California. Cặp vợ chồng thấp bé nhưng đáng yêu, người vợ rất sang trọng nhưng theo một cách hợp lý. Cô ấy mặc một chiếc váy dài xinh xắn, đi dép quai ngang, và đeo một đôi bông tai khá nghệ có vẻ do một đứa trẻ nào đó đã làm cho cô ấy. Trong khi em lên đồ hơi thái quá một chút và nếu đem ra so sánh thì nó làm cho mọi người bị khó chịu. Mọi thứ trở nên tồi tệ và hôm nay Michael trở về nhà với vẻ khó chịu. Anh ấy đã mất hợp đồng.

CW: Và Michael đổ lỗi cho EM?

ALT: Anh ấy trách bản thân nhiều hơn, nhưng em cho đó là một phần lỗi của em. Em nên kiên định với lựa chọn ban đầu và cứ mặc bộ trang phục đầu tiên mà em đã chọn. Thật sự mà nói thì em khá bối rối với bộ trang phục thứ hai mà Michael yêu cầu em mặc, nhưng em vẫn chọn nó. Bộ trang phục quá lố khiến mọi chuyện hỏng bét.

Điện thoại của Astrid bất ngờ đổ chuông, là Charlie gọi.

“Astrid Leong, đó là điều kỳ cục nhất mà anh từng nghe! Khách hàng không rảnh để đi đánh giá vợ đối tác của họ mặc cái mẹ gì, nhất là đối với giới công nghệ. Anh chắc chắn có nhiều lý do khiến cho thỏa thuận này không thành công, nhưng tin anh đi, phụ kiện của em không liên quan gì đến nó. Em biết mà đúng không?”

“Em hiểu những gì anh nói, và em đồng ý... một phần. Nhưng đó không phải là một buổi tối thông thường, một sự kiện với những người xa lạ. Tại vì anh không trực tiếp ở đó thôi.”

“Astrid, nó hoàn toàn ngớ ngẩn. Anh thấy phát điên với Michael khi cậu ta khiến em cảm thấy mình phải có trách nhiệm trong chuyện này!”

Astrid thở dài. “Em biết em không phải là người phải chịu toàn bộ trách nhiệm, nhưng em cảm thấy rằng nếu em làm mọi chuyện khác đi thì kết quả sẽ trở nên khả quan hơn. Em xin lỗi vì đã khiến anh khó chịu. Em không hề có ý đó – em đoán rằng do mình quá ích kỷ đi trút giận sau khi Michael gây

hắn với em. Em thực sự cảm thấy khổ tâm cho anh ấy. Em biết rằng anh ấy đã làm việc rất chăm chỉ và cố gắng để đạt được hợp đồng này.”

“Không quan tâm lắm! Công ty của Michael vẫn làm ăn rất tốt – cổ phiếu của cậu ấy còn chả mất một điểm nào vì chuyện này. Thế mà cậu ta bằng cách nào đó vẫn khiến cho em cảm thấy tồi tệ về chuyện này, và điều đó khiến cho anh bị lo ngại. Em không thấy lý do đưa ra là hoàn toàn vô lý à. Em chả làm gì sai cả, Astrid. KHÔNG GÌ CẢ.”

“Cám ơn vì anh đã nói thế. Nhưng, giờ em phải chạy xuống nhà. Không hiểu có chuyện gì mà Cassian lại hét ầm lên.” - Dập máy, Astrid nhắm chặt mắt lại và nước mắt cứ thế tuôn ra. Cô không dám nói với Charlie những gì Michael đã thực sự nói khi anh ta về vào chiều nay. Anh ta đã vào phòng ngủ của Cassian, nơi Astrid đang bò dưới gầm bàn và bị ba chiếc ghế chặn ngang, cô vẫn đang đeo đôi bông tai bằng ngọc lục bảo, giả vờ là Guinevere đang bị vua Arthur do Cassian đóng vai bắt.

“Lại là cái đôi bông tai chết tiệt đó! Hợp đồng lớn nhất của anh đã bị em phá hỏng bởi mấy đôi bông tai đó!” - Michael nhạo báng.

“Anh đang nói cái quái gì vậy?” Astrid hỏi, ngó ra khỏi nơi ẩn nấp của cô.

“Hợp đồng đã bị hủy hôm nay. Họ không hề muốn trả mức giá mà bọn anh đưa ra.”

“Em xin lỗi, anh yêu.” - Astrid trồi lên từ dưới ghế và cố gắng trao cho chồng một cái ôm, nhưng anh ta đã đẩy ra sau một giây. Cô theo chồng xuống hành lang tới phòng ngủ của họ.

Khi Michael thay đồ, anh ta vẫn tiếp tục: “Chúng ta đã thực sự làm hỏng bữa tối hôm đó. Anh không trách em, anh đang trách bản thân mình. Anh đúng là thằng ngốc nên mới yêu cầu em thay đồ. Nếu không thế thì nhìn em đã không quá lố so với mọi người.”

Astrid không thể tin vào tai mình. “Em không hiểu có bất cứ thứ gì liên quan ở đây. Ai mà thèm quan tâm tới việc em mặc thứ gì chứ?”

“Đây là chuyện kinh doanh, và cảm nhận là tất cả. Và một phần quan trọng

tác động tới việc đàm phán ở các bữa tối đãi khách là các bà vợ.”

“Em nghĩ là chúng ta đã có một bữa tối tuyệt vời. Wendy đã say sưa bàn luận về các món ăn, và thậm chí bọn em còn trao đổi số điện thoại nữa.”

Michael ngồi xuống giường ôm đầu trong hai tay một lúc. “Em không thấy gì sao? Nó chả liên quan gì tới việc các bà vợ nghĩ gì cả. Anh đã cố để cho mấy gã đó thấy rằng anh điều khiển một công ty công nghệ ở Singapore. Bọn anh là một lựa chọn tuyệt vời và có phong cách cũng tuyệt vời không kém. Và họ cần phải trả một mức giá sao cho xứng đáng. Nhưng tất cả đều phản tác dụng.”

“Có thể anh không nên lái chiếc Ferrari đó. Không phải nó quá phô trương sao.” - Astrid nói.

“Không, không hề. Ai mà chả thích Ferrari. Tất cả chỉ là do phong cách của em.”

“Phong cách của em?” - Astrid nói một cách hoài nghi.

“Tất cả những đồ hoài cổ kỳ dị đó, không ai thậm được nó cả. Tại sao em không chỉ đeo mấy thứ như đồ của Chanel giống những người khác? Anh đã nghĩ rất nhiều, và anh nghĩ là chúng ta cần phải có một vài sự thay đổi lớn. Anh muốn tân trang hoàn toàn lại hình ảnh của mình. Mọi người đã không coi trọng anh chỉ vì cách chúng ta sống. Họ nghĩ rằng, ‘Nếu thực sự có một công ty thành công nhất châu Á, tại sao anh ta không sống trong một căn nhà lớn hơn? Tại sao anh ta không xuất hiện trên truyền thông nhiều hơn? Tại sao vợ anh ta vẫn lái chiếc Acura, và tại sao cô ấy không có nhiều trang sức xịn hơn?’”

Astrid lắc đầu không tin vào tai mình. “Các nhà sưu tập trang sức sành sỏi đều biết về bộ sưu tập của gia đình em.”

“Đây chính là một phần của vấn đề đó em yêu, không ai bên ngoài kia thậm chí từng được nghe nói về gia đình em vì họ quá khép kín! Trong bữa tối, khách hàng của anh thậm chí còn không tưởng tượng nổi mấy viên đá to tổ bố bằng cả quả chôm chôm em đeo là hàng thật. Vì vậy, thay vì chúng làm cho em trở nên sang trọng hơn, chúng lại khiến trông như thể em đang đeo

trang sức rẻ tiền vậy. Em có biết cố vấn trưởng của họ đã nói gì với Silas Teoh sau khi uống say đêm qua? Ông ta nói rằng khi nhìn thấy chúng ta bước vào, tất cả các gã đàn ông đều nghĩ rằng đây là một buổi hẹn hò của anh với một cô gái tới từ Orchard Towers.”

“Orchard Towers?” - Astrid bối rối.

“Đó là khu gái bán hoa. Đồi bột và đồi bông tai mà em đeo đã khiến mấy gã đó nghĩ em là gái gọi cao cấp!”

Astrid nhìn chăm chăm vào chồng, phần uất không nói nên lời.

“Được ăn cả ngã về không. Anh cần phải thuê một nhà tư vấn truyền thông mới, và em cũng cần phải thay đổi diện mạo. Anh nghĩ là ngày mai em hãy gọi cho người bạn môi giới nhà đất của em đi, cô ấy tên là gì nhỉ? Miranda?”

“Ý anh là Carmen?”

“Đúng thế, Carmen. Nói với cô ấy rằng chúng ta cần tìm nhà mới. Anh muốn một nơi sẽ khiến tất cả mọi người phải *lao nua*¹²¹ ngay khi họ lái xe tới.

Mười baShow thời trang Save The Seamstress

•

THÁNG SÁU 2013, KHU BẮT ĐỘNG SẢN PORTO FINO, THƯỢNG HẢI

NOBLESTMAGAZINE.COM.CN

Chuyên mục xã hội trực tiếp từ Honey Chai – tường thuật từ hàng ghế đầu khi hai người có ảnh hưởng nhất trong giới thời trang của Trung Quốc đến cùng nhau tối nay vì những mục tiêu đáng quý.

5:50 p.m.

Tôi đã đến đất nước thiên đường của **Colette Bing** – một người thừa kế và cũng là một blogger về thời trang – đây là nơi cô ấy tổ chức một buổi duyệt trước show thời trang mùa Thu vô cùng đặc biệt cùng với người bạn thân nhất của cô ấy, ngôi sao **Phạm Đình Đình**. Tham dự sự kiện này là điều đáng thèm muốn nhất khi chỉ có ba trăm người sành điệu nhất Trung Quốc nhận được lời mời. **Prêt-à-Couture**¹²² bay bổng trong những cái nhìn tiên phong nhất từ các nhà mốt hàng đầu ở châu Âu. Với sự trình diễn của các siêu mẫu hàng đầu châu Á, bao gồm **Du Juan** và **Liu Wen**. Toàn bộ trang phục sẽ được bán đấu giá để gây quỹ cho tổ chức **Save the Seamstress**, một tổ chức được sáng lập bởi Colette và Đình Đình, có mục tiêu đấu tranh để cải thiện điều kiện làm việc cho công nhân may mặc trên khắp châu Á.

5:53 p.m

Khi khách mời rải bước trên lối vào, một hàng bồi bàn người Pháp mặc áo khoác có cổ màu đen kiểu Napoleon chào đón chúng tôi với những ly cocktail French Blonde¹²³ được phục vụ trong ly có chân cổ điển của Lalique. Thật là đẳng cấp.

6:09 p.m

Nơi này giống như khách sạn Puli, chỉ có điều lớn hơn nhiều. Bây giờ chúng tôi đang ở trong Bảo tàng Gia đình Bing và tôi thấy các tác phẩm của Warhol, Picasso và Bacon khắp mọi nơi, nhưng đứng trước chúng mới là các tác phẩm nghệ thuật sống tuyệt vời nhất của Trung Quốc: Lester Liu và vợ, Valerie, trong một chiếc váy cổ điển gợi cảm của Christian Lacroix; **Perrineum Wang** diện đồ của Stephen Jones quyến rũ ánh vàng lấp lánh với phần váy Sacai xòe ra; **Stephanie Shi** tràn đầy sức sống trong màu xanh hoàng gia của hãng Rochas; và **Tiffany Yap** nổi bật hơn bao giờ hết với đồ của Carven. Toàn bộ Thượng Hải như đang tụ hết về đây tối nay!

6:25 p.m

Tôi vừa được gặp **Virginie de Bassinet**, người sáng lập sang trọng của Prêt-à-Couture đã hứa chắc nịch rằng chúng tôi sẽ được ngồi ngay trên ghế khi chương trình thời trang bắt đầu. **Carlton Bao** vừa bước vào với một cô gái xinh đẹp trông rất giống anh. Cô ấy có thể là ai, và người đàn ông trông vô cùng nóng bỏng đi cùng họ là ai? Ôi Chúa ơi, có phải anh ấy là diễn viên của bộ phim truyền hình ăn khách Hàn Quốc *My Love from the Star*?

6:30 p.m

Đó không phải là anh chàng trong phim *My Love from the Star*. Hóa ra anh ấy chỉ là một giảng viên môn lịch sử - bạn của Carlton, đến từ New York. Thật đáng thất vọng.

6:35 p.m

Lester và **Valerie Liu** đang đứng trong phòng tranh nơi treo một số cuộn giấy cổ rất đẹp và Valerie đang khóc nức nở trên vai Lester. Có chuyện gì sai ở đây sao?

6:45 p.m

Hiện giờ tôi đang ở trong vườn, nơi chỗ ngồi đã được sắp xếp dọc theo hai bên của một hồ phản chiếu rộng lớn. Khu vườn này thực sự có thể được điều hòa không khí thật sao? Chúng ta ở giữa một đợt nắng nóng tháng sáu, nhưng tôi lại cảm thấy một luồng gió lạnh thổi và thoang thoang trong gió là hương hoa kim ngân.

6:48 p.m

Trên mỗi ghế ngồi đều có một chiếc iPad, với một ứng dụng đặc biệt được cài đặt sẵn để khách mời có thể xem cận cảnh từng bộ trang phục khi người mẫu đi xuống trình diễn và ra giá đấu. Công nghệ bây giờ thật là hữu ích!

6:55 p.m

Mọi người đang chờ đợi sự xuất hiện của Colette và Phạm Đình Đình. Không biết họ sẽ mặc gì đây?

7:03 p.m

Colette vừa mới bước vào, và Richie Yang vội vã tới nắm lấy cánh tay đưa cô đến chỗ ngồi của mình. (Hình như có tin đồn rằng họ lại tái hợp với nhau đúng không?). Đây là bộ trang phục cắt xẻ táo bạo của Colette: một chiếc váy quây màu vàng nhạt của Dior Couture nổi bật với phần vải nhún xuyên thấu ở đùi, phối cùng giày cao gót của Sheme màu đỏ gợi cảm tới mức lộ bịch có hình một con rắn dính cườm nặng chịch lượn quanh mắt cá chân. Đây là nơi đầu tiên các bạn có thể đọc về nó, trước cả khi cô ấy có thời gian để viết blog về nó!

7:05 p.m

Roxanne Wang, trợ lý tuyệt vời của Colette, người rất ngẫu trong bộ đồ denim màu đen của Rick Owens DRKSHDW, vừa cho tôi biết rằng hạt cườm gắn trên con rắn thực sự là hồng ngọc. TÔI CHẾT MẤT!!!!

7:22 p.m

Vẫn đang đợi Phạm Đình Đình, cô ấy đã trễ hơn một tiếng đồng hồ. Chúng tôi được biết rằng cô vừa từ London, nơi cô đang quay một số bộ phim mới tuyệt mật với đạo diễn Alfonso Cuarón, bay về.

7:45 p.m

Phạm Đình Đình đã tới! Tôi xin nhắc lại, Phạm Đình Đình đang ở đây! Cô ấy cột tóc đuôi ngựa cao và mặc một bộ đồ liền thân bằng lụa trắng quyến rũ đi cùng đôi boots da màu xám cao đến đầu gối. Tôi sẽ thông báo tên của nhà thiết

kế ngay khi tìm ra. Trang sức: hoa tai nhiều màu sắc đến từ bộ lạc Maasai Mara ở châu Phi. Không quá lóng lánh, nhưng ai quan tâm chứ, dù sao trông cô ấy vẫn thật tuyệt vời, giống như cô ấy vừa đến từ một cuộc biểu tình bằng xe máy băng qua sa mạc Gobi. Đám đông như đang phát điên lên!!!



Chứng kiến sự hỗn loạn từ phía bên kia hồ phản chiếu, Rachel nói với Carlton, “VẬY ĐÓ LÀ JENNIFER LAWRENCE CỦA TRUNG QUỐC SAO?”

“Ồ, cô ấy là một ngôi sao lớn hơn nhiều so với Jennifer. Cô ấy giống như Jennifer Lawrence, Gisele Bündchen và Beyoncé hợp lại mới đúng.” - Carlton tuyên bố.

Rachel cười lớn. “Cho đến tối nay, chị chưa từng bao giờ nghe nói về cô ấy đấy.”

“Tin em đi, chị sẽ sớm nghe được thôi. Mọi đạo diễn ở Hollywood đều cố gắng để mời cô ấy vào phim của họ, bởi vì họ biết điều đó đồng nghĩa họ sẽ kiếm bộn từ doanh thu phòng vé ở đây.”

Phạm Đình Đình đứng ở lối vào khu vườn và mọi ánh mắt đổ dồn vào cô. Mọi vị khách đều muốn chiêm ngưỡng làn da trắng tuyệt mỹ mà tờ Vogue Thượng Hải đã so sánh với kiệt tác Đức mẹ từ bi (Pietà) bằng đá cẩm thạch của Michelangelo, đôi mắt Bambi to tròn lừng danh và những đường cong bí ẩn như Sophia Loren của cô. Đình Đình nở nụ cười rạng rỡ nổi tiếng của mình và nhanh chóng nhìn đám đông một lượt khi ánh đèn flash đầu tiên lóe lên. *Không có gì gây ngạc nhiên vào tối nay – vẫn là những con người đó. Tại sao mình lại đồng ý rời London cho cái sự kiện này? Một dịp để lan toả hình ảnh tốt, quản lý của mình đã nói thế. Xét cho cùng thì mình đã có tận sáu bìa tạp chí trong tháng này, tại sao mình còn cần tiếp xúc thêm với báo chí? Đáng ra lúc này mình có thể thưởng thức món salad bí ngô tuyệt vời tại Ottolenghi và đạp xe qua Notting Hill mà không bị ai nhận ra (ngoại trừ khách du lịch Trung Quốc mua sắm trên đường Ledbury), vậy mà mình lại ở đây, bị soi xét như một con côn trùng dưới kính hiển vi. Nhắc đến côn trùng, Quan Thế Âm bồ tát tên gọi Perrineum Wang đang đeo cái gì quái trên đầu vậy? Đừng có giao tiếp bằng mắt. Ồ nhìn kìa, đây là nhiếp ảnh gia Russell Wing mà. Làm thế nào mà anh ta có thể có mặt ở mọi bữa tiệc châu Á cùng*

một lúc được vậy? Stephanie Shi vừa nhảy ra khỏi chỗ ngồi của mình như một con chó xù bị điện giật. Để mà xem, cô ấy sẽ cố gắng đứng bên phải mình một lần nữa để khi bức ảnh xuất hiện ở bất cứ đâu, chú thích sẽ được ghi là Stephan Shi và Phạm Đình Đình. Cô ấy luôn muốn tên mình được đặt lên trước. Ổn trời, ông của cô ta không còn quyền lực nữa. Mình nghe nói rằng những ngày này ông già ấy còn phải sử dụng túi hậu môn nhân tạo. Và tất nhiên, ngay sau Stephanie là hai đại tiểu thư người Bắc Kinh khác là Adele Deng và Wen Pi Fang. Chúa phù hộ cho họ, cả hai đều mặc váy dệt hình giỏ của Balmain khiến họ trông giống như một đôi ghế mây biết đi vậy.

Các cô gái chào đón Đình Đình bằng những cái ôm ngọt ngào giả tạo và đan tay ôm lấy cô như thể họ là bạn thân nhất trong khi Russell chụp lia lịa những bức ảnh. *Chúa ơi, lên ảnh mình sẽ trông giống như phần nhân thịt trong bánh mì kẹp của Balmain. Những cô gái guaner dai¹²⁴ này thậm chí còn đi theo xu hướng của mình tận năm năm về trước ư? Chúa ơi, những việc mình làm nhân danh từ thiện!*

Khi họ trở về chỗ ngồi của mình, Adele thì thầm với Pi Fang, “Em đã cố gắng tìm kiếm những vết sẹo trên mí mắt của cô ta. Em thực sự không tin rằng đôi mắt to như mắt gấu trúc của cô ta có thể là thật. Có điều cô ta đeo mi giả và còn sử dụng kem che khuyết điểm rất tốt. Lên ảnh, cô ta dường như trang điểm rất nhẹ, nhưng thực tế cô ta phải trát cả tấn phấn lên mặt ấy.”

Pi Fang gật đầu. “Chị cũng nhìn vào mũi. Không ai có thể có được cánh mũi hoàn hảo như thế! Ivan Koon đã thề với chị rằng cô ta từng là một bà chủ quán Karaoke ở Tô Châu cho đến khi một số ông trùm ở đó trả tiền cho cô ta đến Seoul để sửa sang lại. Bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ đã phải cấp cho cô ấy một giấy chứng nhận đề ‘trước’ và ‘sau’ khi phẫu thuật trên bức ảnh vì cô ta trông không hề giống ảnh chụp trên hộ chiếu sau khi tháo băng.”

“*Pi hua!*”¹²⁵ Tiffany Yap đáp trả. “Chỉ vì các cô không thể chấp nhận sự thật rằng cô ấy được sinh ra với vẻ đẹp tự nhiên thôi? Không phải ai cũng dám đến Seoul để bị đập vỡ mũi vì mục đích như của hai cô. Và Đình Đình không đến từ Tô Châu, cô đến từ Tế Nam. Cô ấy cũng rất cởi mở về việc cô ấy từng bán đồ trang điểm tại quầy SK-II trước khi Zhang Yimou phát hiện ra cô ấy.”

“Chà, dù gì thì tôi nói cũng có phần đúng mà. Đây là cách mà cô ta luôn dùng

để lấp liếm mọi chuyện.” - Adele tuyên bố.

Đình Đình tiến đến chỗ ngồi danh dự của mình, giữa hai mẹ con Colette. Cô ấy bắt tay bà Bing một cách kính trọng trước khi ngồi vào chỗ, và Colette nghiêng người để trao cho cô ấy một nụ hôn hai má. *Colette trông thật tuyệt, như mọi khi. Mọi người nói cô ấy có thể đẹp như vậy chỉ vì cô ấy có thể mua bất cứ thứ gì trên hành tinh này, nhưng mình không đồng ý. Cô ấy có một phong cách mà tiền không thể mua được. Thật hài hước khi báo chí gọi mình và cô ấy là những người ‘bạn thân’, khi mà đây có lẽ là lần thứ năm mình được gặp cô ấy. Tuy nhiên, cô ấy là một trong số ít những người mà mình thực sự có thể chịu đựng được. Cô ấy không thể đoán trước được như đám người còn lại, và xem cách cô ấy khiến cho tất cả những kẻ này chạy vòng quanh mình như đám trai nhảy dây tuyệt vọng. Nó buồn cười chết mẹ lên được. Còn giờ mình sẽ giả vờ lơ đi chuyện bà Bing vừa bôi nguyên một chai nước rửa tay ngay sau khi bắt tay mình.*

Đèn trong vườn đột nhiên vụt tắt tối đen. Sau một khoảng im lặng, bụi tre phía sau hồ phản chiếu sáng lên màu xanh Yves Klein mê hoặc, trong khi ánh đèn màu vàng chìm sâu trong lòng nước bắt đầu rung chuyển mạnh mẽ như đường băng ở sân bay. Giọng ca của Serge Gainsbourg và Brigitte Bardot trong bộ phim Bonnie và Clyde vang lên trên hệ thống âm thanh khi người mẫu đầu tiên khoác chiếc áo choàng vàng với phần đuôi quét đất lả lướt trôi qua mặt hồ rộng lớn, tạo ảo giác như cô ấy đang đi trên mặt nước một cách kỳ diệu.

Đám đông vỡ òa trong tiếng vỗ tay cuồng nhiệt, nhưng Colette chỉ ngồi khoanh tay và nghiêng nghiêng đầu trầm định. Mấy người phụ nữ ở hàng ghế đầu nhìn nhau bằng ánh mắt đầy bối rối khi các cô người mẫu bước ra trình diễn trên sàn catwalk đều mặc các bộ trang phục được thiết kế lạ lùng. Valerie Liu lắc đầu chán nản, trong khi Tiffany Yap nhướn mày nhìn Stephanie Shi đầy hoang mang khi một cô người mẫu bước ra trong chiếc áo khoác dành cho người đi xe đạp với những bông hoa mẫu đơn bằng lụa. Tới khi một nhóm ba cô gái mặc váy với phần đuôi được lấy cảm hứng từ đuôi của nàng tiên cá với thân áo được tô điểm bằng đồ châu báu xuất hiện, Perrineum Wang nghiêng người thì thầm lớn tiếng với Colette, “Đây có thực sự là một buổi trình diễn thời trang không, hay chúng ta đang tham dự đêm thi trang phục dạ hội của cuộc thi Hoa hậu Hoàn vũ vậy?”

“Tôi cũng đang thấy khó hiểu như cô vậy.” - Colette nói một cách đầy kích động. Một lát sau, khi một người mẫu bước lên sàn catwalk trong chiếc áo lụa satin màu ngọc trai thêu con rồng màu đỏ tươi, Colette không thể chịu được nữa. Cô hăm hăm đứng dậy và xông ra rìa của sàn trình diễn, nơi nhà sản xuất chương trình – Oscar Huang đang điên cuồng chỉ đạo các người mẫu.

“Dừng chương trình lại ngay!” - Colette yêu cầu.

“Gì cơ?” - Oscar hỏi, đầy bối rối.

“Tôi nói là dừng ngay cái chương trình chết tiệt này lại!” - Colette nói và liếc qua Roxanne. Roxanne nghe vậy liền chạy vội về đến bục âm thanh. Âm nhạc đột ngột tắt ngấm, đèn bật sáng, và các người mẫu lúng túng đứng trên sàn diễn nơi nước sâu tới hàng inch không biết phải làm gì.

Colette chớp lấy tai nghe của Oscar, giận dữ ném xuống đất và giẫm đạp lên bằng đôi giày cao gót nạm hồng ngọc của mình, sau đó bước thẳng lên sàn catwalk nằm chìm dưới mặt nước. Cô tiến tới giữa bể phản chiếu và thông báo, “Tôi vô cùng xin lỗi mọi người. Buổi trình diễn thời trang này đã kết thúc. Đây không phải là chương trình mà tôi đã mong đợi, đây không phải là những gì tôi đã hứa với các bạn. Xin hãy chấp nhận lời xin lỗi chân thành của tôi.”

Virginie de Bassinet, nhà sáng lập của Prêt-à-Couture, cũng lao lên sàn diễn, rít lên: “Cô nói thế là có ý gì?”

Colette quay sang Virginie. “Tôi mới là người phải hỏi câu ấy. Cô cam đoan với tôi rằng cô sẽ mang tới những diện mạo nóng bỏng nhất từ London, Paris và Milan.”

“Đây đều là những bộ đồ được gửi thẳng từ bên đó về!” - Virginie vẫn khẳng định.

“Sàn diễn nào mà lại có mấy bộ đồ như thế? Sân bay ở Ô Lỗ Mộc Tề sao? Nói cho tôi biết, mấy cái rồng phượng rác rưởi và cườm ngọc vô độ này là gì? Tôi chỉ thấy nó giống như đồ biểu diễn trượt băng của Nga thôi! Hubert de Givenchy từng thêu những viên pha lê như gạch lát vỉa hè lên áo choàng

lông dê cashmere của họ sao? Đây chỉ là cái thể loại thời trang dành cho những tay ma cô vô học fu er dai¹²⁶ tới từ miền tây thôi, nó là một sự xúc phạm tới khách của tôi! Tôi đã mời những người sành điệu có ảnh hưởng nhất trong giới thời trang và các KOLs trên khắp cả nước tới đây tối nay, và tôi có thể nói thay cho toàn bộ mọi người rằng: cho tới thời điểm này chưa có nổi một bộ đồ nào xứng để cho hầu gái của chúng tôi mặc!”

Virginie nhìn chăm chăm vào Colette, hoàn toàn chết lặng.

Sau khi hầu hết các vị khách đã giải tán, Colette mời Carlton, Rachel, Nick, Đình Đình và một vài người bạn thân nhất của cô ở lại nhà để ăn tối.

“Richie đâu?” - Pineineum Wang hỏi Colette khi họ bước vào sảnh lớn.

“Tôi đã tổng cổ anh ta đi sau hành động ngớ ngẩn lúc nãy. Nghĩ mà xem sao tôi lại cần anh ta hộ tổng tới chỗ ngồi của mình chứ, cứ như thể là anh ta đang sở hữu tôi hay cái gì tương tự như thế vậy!” - Colette nói một cách bức bối.

“Hoan hô, Colette!” - Adele Deng nói. “Mình hoàn toàn đồng ý với cậu. Và cậu cũng đã có một quyết định vô cùng chính xác khi kết thúc buổi biểu diễn thời trang đó. Nó có thể huỷ hoại danh tiếng và hình tượng phong cách của cậu nếu để cho diễn ra lâu thêm một chút nữa.”

Rachel nhìn Nick bối rối, sau đó đành mạo muội hỏi, “Có gì thì mọi người bỏ quá cho, nhưng tôi thực sự vẫn không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Có gì sai với buổi biểu diễn sao? Từ bản hướng dẫn trên iPad của tôi, dường như chúng ta vẫn đang xem màn trình diễn những thiết kế từ các nhà tạo mẫu hàng đầu.”

“Họ là những nhà thiết kế hàng đầu, không sai. Nhưng chúng tôi chỉ thấy những bộ quần áo mà họ đặc biệt thiết kế để thu hút thị trường Trung Quốc. Thái độ đó cực kỳ kẻ cả. Đây là một phần của xu hướng đáng báo động khi các thương hiệu chỉ gửi các món đồ đầy tính Trung Quốc tới châu Á, nhưng hoàn toàn không cho chúng ta tiếp cận với những món đồ thời trang thực sự mà phụ nữ ở London, Paris hay New York sẽ mua.” - Colette giải thích .

“Mỗi tuần, tất cả các nhà thiết kế hàng đầu đều gửi cho tôi hàng kệ quần áo

của họ, và hy vọng tôi sẽ mặc chúng, nhưng đa phần chúng đều những bộ trang phục tương tự những gì chúng ta nhìn thấy trên sàn trình diễn vừa rồi.” - Đình Đình nói.

“Tôi vẫn chưa hiểu gì cả.” - Rachel nói.

“Tôi hỏi cô, các thiết kế của Gareth Pugh và Hussein Chalayn ở đâu? Chỉ cần có thêm một chiếc váy sequin lệch vai nữa xuất hiện trên sàn catwalk đó, tôi sẽ nôn mửa mất!” - Perrineum giận dữ, chiếc râu bằng vàng trên đầu cũng chao đảo theo cơn giận của cô.

Ngả người trên một trong những chiếc ghế sofa, Tiffany Yap thở dài. “Mình đã hy vọng sẽ mua sắm được tất cả tủ đồ cho mùa tới vào tối nay, nhưng đây đúng là một thất bại hoàn toàn.”

“Mình đã từ bỏ việc mua sắm ở Trung Quốc từ lâu rồi. Tốt nhất là đi thẳng đến Paris.” - Stephanie Shi khịt mũi.

“Tất cả chúng ta nên tới Paris vào những ngày này. Sẽ là một chuyến đi thú vị.” - Adele nói.

Mắt Colette bỗng ánh lên rạng rỡ. “Tại sao chúng ta không đi ngay bây giờ? Dùng máy bay của mình và bay thẳng tới đó!”

“Colette, cậu thực sự nghiêm túc chứ?” - Stephanie nói một cách hào hứng.

“Tại sao không được?” - Quay sang Roxanne, Colette hỏi, “Lịch trình của máy bay như thế nào? Chiếc Trenta có được sử dụng vào tuần tới không?”

Roxanne bắt đầu lướt qua chiếc iPad. “Cha của cô sẽ sử dụng Trenta vào thứ năm, nhưng tôi đã sắp lịch cho cô bay với chiếc Venti vào ngày thứ hai. Cô đã dự định bay đến Quế Lâm cùng với Rachel và Nick.”

“Tôi đã quên mất điều đó.” - Colette nói, liếc nhìn Rachel một cách ngượng ngùng.

“Colette, em cứ tới Paris đi. Nick và chị có thể tự mình đi tới Quế Lâm.” - Rachel quả quyết.

“Không hợp lý. Em đã hứa sẽ chỉ cho chị thấy những ngọn núi yêu thích của em ở Quế Lâm, và chúng ta chắc chắn sẽ đi cùng nhau. Nhưng trước tiên, chị và Nick phải đến Paris cùng bọn em.”

Rachel bắn cho Nick một cái liếc mắt mà anh có thể hiểu là, *Chúa ơi, không phải là một chuyến đi bằng máy bay riêng nữa chứ!* Anh trả lời, lựa chọn từ ngữ một cách cẩn thận, “Chúng tôi thực sự không muốn làm phiền.”

Colette quay sang Carlton. “Ài dà, anh bảo anh chị ấy không cần phải khách sáo đâu.”

“Dĩ nhiên là anh chị ấy sẽ đi cùng chúng ta đến Paris.” - Carlton nói một cách ngắn gọn, như thể đó là một điều tất lễ dĩ ngẫu.

“Thế còn cô, Đình Đình? Cô có thể đi cùng không?” - Colette hỏi.

Trong một tích tắc, Đình Đình trông giống như một con nai bị mắc kẹt trong ánh đèn pha. *Mình thà bị mụn nhọt rộp da còn hơn bị mắc kẹt với mấy cô nàng này trong suốt mười hai giờ.* “Chà, tôi ước mình có thể tới Paris, nhưng tôi sẽ phải quay lại trường quay ở London vào tuần tới.” - Nữ diễn viên nói với một điệu bộ đầy thê lương.

“Thật tệ quá.” - Colette nói.

Roxanne hăng giọng lớn. “E hèm, có một chút trở ngại... mẹ cô sẽ dùng Trenta vào ngày mai.”

“Để làm gì? Bà ấy định đi đâu?” - Colette hỏi.

“Toronto.”

“Mẹ!” - Colette gọi với tông giọng muốn rách phổi.

Bà Bing lạch bạch đi vào phòng khách lớn, tay vẫn cầm bát cháo cá.

“Tại sao mẹ lại cần tới Toronto?” - Colette hỏi.

“Mary Xie đã giới thiệu cho mẹ một bác sĩ chuyên khoa chân ở đó.”

“Bàn chân mẹ bị làm sao?”

“Ầy dà, vấn đề không phải ở bàn chân. Mà là bắp chân và đùi của mẹ. Nó thường bị như lửa đốt bên trong mỗi khi mẹ đi bộ độ hơn mười phút. Mẹ nghĩ rằng mẹ bị bệnh gì đó liên quan tới xương sống.”

“Chà, nếu thực sự gặp vấn đề với chân của mẹ, thì không nên tới Toronto, mà tới Paris mẹ à.”

“Paris, ở Pháp sao?” - Bà Bing nói một cách ngờ vực rồi tiếp tục ăn cháo.

“Vâng, mẹ không biết là tất cả các bác sĩ giỏi nhất về chân đều tập trung ở Paris hết sao? Họ chuyên chữa cho những người phụ nữ thường xuyên hành hạ đôi chân bằng cách đi bộ qua những con đường lát đá cuội trên mấy đôi giày Roger Vivier ấy. Bọn con muốn tới Paris tối nay. Mẹ nên đi cùng và con sẽ đưa mẹ đi gặp chuyên gia hàng đầu ở đó.”

Bà Bing nhìn chăm chăm vào con gái mình, vừa sốc vừa thích thú. Đây là lần đầu tiên Colette quan tâm tới vấn đề cá nhân của bà. “Nainai¹²⁷ và dì Pan Di đi cùng được không? Dì ấy luôn ao ước được tới thăm Paris, còn kẻ ngón chân của Nainai cũng đang bị viêm tấy.”

“Dĩ nhiên rồi. Chúng ta còn rất nhiều phòng mà! Mẹ cứ mời bất cứ ai mà mẹ muốn nhé.”

Bà Bing nhìn Stephanie một cách ân cần. “Tại sao cháu không mời cả mẹ cháu nữa? Bác biết là mẹ cháu rất buồn kể từ lúc em trai cháu bị đuổi khỏi Yale.”

“Thật là một ý hay, cô Bing ạ! Cháu chắc rằng mẹ cháu sẽ rất muốn thăm thú một chuyến, nhất là vì có cả cô cùng đi.” - Stephanie trả lời.

Colette quay sang Roxanne ngay khi mẹ cô rời khỏi phòng. “Cô phải tra Google về ‘Bác sĩ chân tại Paris’ ngay.”

“Đã xong.” - Roxanne trả lời. “Và chiếc Trenta cùng phi hành đoàn sẽ sẵn sàng trong ba tiếng nữa.”

Colette quay sang bạn bè của mình. “Chúng ta sẽ gặp nhau tại sân bay Hồng Kiều lúc nửa đêm được không?”

“Mọi người, đi sắm những món đồ Goyards cho mình nào! Chúng ta sẽ đến Paris!” - Perrineum phấn khích thông báo.

Mười bốnTrenta

•

TỪ THƯỢNG HẢI TỚI PARIS TRÊN phi cơ RIÊNG¹²⁸ CỦA GIA ĐÌNH BING.

Nhân viên bảo vệ tại lối vào dành riêng cho hàng không tư nhân của sân bay quốc tế Hồng Kiều trả lại hộ chiếu cho Carlton, Rachel, Nick và vẫy họ qua. Khi chiếc SUV của Carlton tới gần một chiếc Streamux VI đang bị vây quanh bởi một đám xe mới đến, Rachel nhận xét, “Chị có chút ám ảnh về chuyện bay bằng máy bay riêng, nhưng chị phải thừa nhận, chiếc máy bay của nhà Colette tuyệt đẹp.”

“Đó là một chiếc máy bay khá đẹp, nhưng nó không phải là của Colette. Cái kia cơ.” - Carlton nói, quẹo xe sang phải. Nằm ở khoảng không trên đường băng là một chiếc máy bay phản lực khổng lồ màu trắng - Boeing 747 với một dải màu đỏ uốn lượn được vẽ dọc thân máy bay giống như một nét vẽ thư pháp khổng lồ. “Chiếc Boeing 747-81 VIP này là món quà sinh nhật lần thứ bốn mươi dành cho mẹ của Colette.”

“Em đang đùa chị đúng không!” - Rachel nói, nhìn chăm chăm vào chiếc máy bay bụi chẳng lấp lóa dưới ánh đèn pha.

Nick cười mỉm. “Rachel, anh không biết sao em vẫn có thể ngạc nhiên nhỉ. Nhà Bing luôn thích những thứ hoành tráng mà, không phải sao?”

“Họ dành rất nhiều thời gian để đi khắp nơi trên thế giới, nên việc này cũng dễ hiểu mà. Và đặc biệt đối với những doanh nhân như Jack Bing, thời gian là tiền bạc. Với sự chậm trễ liên tục tại các sân bay ở Thượng Hải và Bắc Kinh bây giờ, sở hữu máy bay riêng rất có lợi – họ sẽ chỉ cần phải trả tiền để nhảy lượt xếp hàng sử dụng đường băng thôi.” - Carlton giải thích

“Đây có phải chính xác là lý do gây ra sự chậm trễ chuyển bay tại các cảng hàng không Trung Quốc không? Vì tất cả các máy bay phản lực tư nhân sẽ nhảy lượt để qua trước các máy bay thương mại?” - Nick hỏi.

“Em không có ý kiến gì đâu nhé.” - Carlton nháy mắt nói khi cho xe đi lên tấm thảm đỏ trải từ cầu thang máy bay xuống đường băng. Đội tiếp viên mặt đất lập tức vây quanh xe, mở cửa và dỡ hành lý trong khi Carlton giao chiếc xe của mình cho người phục vụ. Dọc theo chiều dài của tấm thảm, mười lăm thành viên phi hành đoàn đứng nghiêm như tiêu binh, sẵn sàng cho chuyến bay, họ mặc đồ của James Perse màu đen mịn giống như đồng phục được nhìn thấy tại nhà Colette.

“Em cảm thấy mình như Michelle Obama sắp lên chiếc Air Force One.” - Rachel thì thầm với Nick khi họ bước trên tấm thảm đỏ sang trọng.

Nghe lỏm được họ, Carlton châm biếm, “Hãy đợi cho đến khi chị lên máy bay. Chiếc máy bay này sẽ khiến cho chiếc Air Force One ấy không khác gì một hộp cá mòi.”

Lên hết cầu thang, họ bước vào cửa cabin và tiếp viên trưởng lập tức chào đón. “Chào mừng lên tàu, ông Bao. Rất vui được gặp lại.”

“Chào Fernando.”

Đứng bên cạnh Fernando là một nữ tiếp viên, cô cúi đầu trước khi hỏi Rachel và Nick. “Làm ơn cho biết kích cỡ giày của hai vị?”

“Ờ... Tôi đi cỡ sáu, còn anh ấy là cỡ mười rưỡi.” - Rachel nói, bần khoăn không hiểu vì sao cô ta lại hỏi như thế.

Một lát sau, người tiếp viên quay trở lại với túi dây rút nhưng cho tất cả mọi người. “Là một món quà từ bà Bing.” - cô thông báo. Rachel nhìn vào bên trong và thấy một đôi dép da hiệu Bottega Veneta.

“Mẹ của Colette muốn mọi người đi cái này trên máy bay.” - Carlton giải thích rồi cởi đôi giày lười của mình ra. “Lại đây, để em dẫn anh chị đi một vòng trước khi những người khác tới.” - Anh dẫn Rachel và Nick xuống một hành lang ốp gỗ cây phong sơn mài màu xám và cố mở cánh cửa đôi. “Chết tiệt, em đoán là nó bị khoá rồi. Đây là cầu thang dẫn xuống một trạm xá. Còn có cả một phòng mổ với một hệ thống duy trì sự sống đầy đủ và luôn luôn có một bác sĩ trên tàu bay.”

“Để anh đoán nhé... đây là ý của bà Bing đúng không?” - Nick hỏi.

“Đúng thế, bà ấy luôn luôn lo lắng rằng mình sẽ bị ốm trên đường bay qua gặp các bác sĩ. Hãy thử đi lối này xem.”

Hai người đi theo Carlton dọc theo một lối đi khác và xuống những bậc thang rộng hơn. “Đây là cabin chính, hoặc có thể gọi là Phòng Khách Lớn.”

Hàm Rachel suýt thì rơi ra. Cô vẫn còn tỉnh táo để ý thức được rằng mình đang trên máy bay. Nhưng những gì cô đang nhìn thấy là thứ gì đó không thể nào lại tồn tại trên một chiếc máy bay. Họ đang đứng trong một căn phòng hình bán nguyệt rộng lớn, kê đầy ghế sofa bằng gỗ tect Bali bóng láng, bàn tiếp khách trông giống như mấy cái rương bạc cổ, và những chiếc đèn có chao bằng lụa tạo hình hoa sen. Nhưng tâm điểm của không gian phải kể đến một bức tường đá ba tầng được chạm khắc hình những vị Phật cổ xưa. Vươn ra khỏi bức tường là những cây dương xỉ và các loại thực vật kỳ lạ khác, ở bên cạnh, có một cầu thang bằng kính và đá xoắn ốc dẫn lên trên tầng cao hơn.

“Bà Bing muốn Phòng khách lớn mang lại cảm giác như một ngôi đền cổ của người Java.” - Carlton giải thích.

“Giống như Ba La Phù đồ¹²⁹ sao.” - Nick thì thầm khẽ khàng khi chạm vào một hòn đá phủ đầy rêu.

“Anh đúng đó. Em nghĩ là bà ấy bị thích một trong những khu nghỉ dưỡng ở đó nhiều năm về trước và muốn nó được tái hiện lại trên máy bay của mình. Bức tường này thực sự là mặt tiền đền thờ của một công trình khảo cổ. Họ phải buôn lậu nó ra khỏi Indonesia vì lý do như em đã nói.”

“Anh đoán là người ta có thể làm bất cứ điều gì họ muốn với một chiếc 747 nếu không cần phải tốn công để kê tới bốn trăm chỗ ngồi.” - Nick phỏng đoán.

“Đúng thế, và có năm ngàn feet vuông để chơi cũng thú. Nhân tiện, những chiếc ghế sofa này được bọc bằng da tuần lộc Nga. Và lên những bậc thang đó, có một phòng karaoke, phòng chiếu, phòng tập thể dục và mười phòng ngủ.”

“Lạy Chúa lòng thành! Nick, qua đây đi!” - Rachel nói với giọng hoảng hốt từ phía bên kia phòng.

Nick vội chạy đến chỗ cô. “Em không sao chứ?”

Rachel đứng chết trân bên bờ tường của cái dường như là một bể nước, lắc đầu không tin. “Nhìn này, đây là một hồ cá koi.”

“Chúa ơi, em làm anh hết hồn. Anh cứ tưởng em bị chuyện gì.” - Nick nói.

“Anh vẫn nghĩ cái này chưa phải là chuyện sao? CÓ MỘT CÁI HỒ CÁ KOI Ở NGAY CHÍNH GIỮA CÁI MÁY BAY NÀY, NICK!”

Carlton chạy đến, vô cùng thích thú với phản ứng của chị gái. “Đây là một số loại cá Koi được bà Bing đánh giá cao. Chị có thấy con cá màu trắng mờ đốm kia với đốm đỏ lớn ngay giữa lưng nó không? Một tay người Nhật ngớ ngẩn từng là khách trên máy bay đã muốn trả 250.000 đô la cho nhà Bing để lấy con cá đó vì anh ta nhớ đến lá cờ Nhật Bản. Em vẫn tự hỏi liệu những con cá koi tội nghiệp này có bị lệch mũi giờ không nữa?”

Vừa lúc đó, Colette bước vào cabin chính trong một chiếc áo choàng trùm đầu làm từ lông dê mịn poncho, theo sau cô là một đoàn tùy tùng lớn bao gồm mẹ và bà của cô, Roxanne, một vài cô gái lúc trước đó, và một người hầu gái. “Em không thể tin rằng những kẻ ngốc đó cho phép mọi người lên máy bay! Em muốn đích thân đưa anh Nick và chị Rachel đi tham quan.” - Colette nói với một cái bĩu môi.

“Bọn chị chưa xem qua bất cứ thứ gì ngoại trừ căn phòng này.” - Rachel nói một cách nhu mì.

“Hay quá! Em biết là chị thích phòng tắm, nên em muốn cho chị xem phòng mát-xa thủy lực.” - Hạ giọng xuống, cô nói với Rachel, “Em muốn cảnh báo cho chị trước một điều. Bố mẹ em đã mua và thiết kế chiếc máy bay này trong khi em đi vắng ở Regent. Vì vậy, em sẽ không thể chịu trách nhiệm cho việc trang trí.”

“Chị không biết em đang nói gì, Colette. Chiếc máy bay này thực sự đẹp đến không ngờ, trên cả tuyệt vời.” - Rachel trấn an cô.

Colette trông thật sự nhẹ nhõm. “Hãy làm quen với bà ngoại em. *Nainai*, đây là những người bạn của cháu đến từ Mỹ, Rachel và Nick.” - Colette giới thiệu tới một bà lão hơi quá đầy đặn với tiêu chuẩn cho một người-bà-kiểu-Trung-Quốc.

Người bà mỉm cười một cách mệt mỏi với họ, nhe ra một vài chiếc răng bọc vàng. Bà cụ trông như thể vừa vội vã rời khỏi giường, nhét người vào chiếc áo khoác đan len của St. John nhỏ hơn hai size, và hối hả để lên máy bay.

Colette ngó một vòng cabin, trông khá khó chịu. Cô liếc nhìn Roxanne và nói, “Gọi Fernando đến đây ngay.”

Người đàn ông vội xuất hiện trong giây lát, và bị Colette tặng cho một cái lườm chết người. “Trà ở đâu? Luôn luôn phải có những tách trà Long Tỉnh nóng nghi ngút khói¹³⁰ cho mẹ và bà tôi vào ngay phút họ bước lên máy bay chứ! Và những đĩa nhỏ hoa mei¹³¹ để ngậm trong khi cất cánh nữa! Có ai chịu đọc Hướng dẫn tiêu chuẩn máy bay không?”

“Tôi xin lỗi, cô Bing. Chúng tôi chỉ vừa hạ cánh được hơn một giờ trước nên chưa có đủ thời gian để chuẩn bị mọi thứ.”

“Anh nói anh vừa hạ cánh có nghĩa là gì? Không phải chiếc Trenta ở đây cuối tuần sao?”

“Không, cô Bing. Cha của cô vừa trở về từ Los Angeles.”

“Thật sao? Tôi không biết điều đó đấy. Vậy thì hãy lấy trà cho chúng tôi và nói với phi công là chúng tôi đã sẵn sàng để cất cánh.”

“Ngay lập tức thưa cô Bing.” - Tiếp viên trưởng nói rồi quay đi.

“Một điều nữa...”

“Vâng, cô Bing?”

“Có cái gì đó trong không khí tối nay ấy, Fernando.”

“Chúng tôi sẽ chỉnh lại nhiệt độ trong cabin ngay bây giờ.”

“Không phải chuyện đó. Anh có ngửi thấy mùi trong không khí không, Fernando? Nó không hề giống mùi Jurassic Flower của Frédéric Malle. Ai đã thay đổi hương thơm của cabin mà không có sự cho phép của tôi?”

“Tôi không chắc thừa cô Bing.”

Sau khi Fernando rời căn phòng, Colette quay sang Roxanne một lần nữa.

“Khi chúng ta tới Paris, tôi muốn những bản sao của Sổ tay tiêu chuẩn máy bay được in và phát cho mỗi thành viên phi hành đoàn. Tôi muốn họ ghi nhớ được từng trang, và chúng ta sẽ kiểm tra vấn đáp họ trong chuyến bay trở về.”

Mười lăm28 đường Cluny Park

•

SINGAPORE

Carmen Loh vừa mới kéo căng người thực hiện tư thế *sarvangasana* ở giữa phòng khách thì nghe thấy tiếng máy trả lời tự động vang lên.

“Carmen à, mẹ đây. Geik Choo vừa gọi để báo với mẹ rằng bác C.K. của con đã được kiểm tra tại nhà an dưỡng Dover Park. Họ nói nếu bác ấy qua được đêm nay, bác ấy có thể trụ được cả tuần nữa. Mẹ sẽ đi thăm bác ấy vào ngày hôm nay. Mẹ nghĩ con cũng nên đi với mẹ. Con có thể đến đón mẹ tại nhà của Lillian May Tan vào khoảng sáu giờ không? Tầm đây là xong buổi mát chược, trừ khi bà Lee Yong Chien đến. Trong trường hợp đó thì sẽ mất nhiều thời gian hơn một chút. Giờ thăm nom ở nhà an dưỡng kết thúc lúc tám giờ, vì vậy mẹ muốn chắc chắn rằng chúng ta tới đó sớm để có đủ thời giờ. Ngoài ra, mẹ tình cờ gặp Keng Lien hôm nay tại NTUC và bà ấy nói đã nghe từ Paula rằng con đang bán thẻ thành viên Câu lạc bộ Churchill của mình để lấy tiền cho chuyến lặn biển mạo hiểm mới. Mẹ đã bảo với bà ấy: ‘Thật là rác rưởi, không đời nào con gái tôi làm một việc như thế...’”

Càu nhàu trong sự thất vọng, Carmen thả lỏng người, thoát khỏi tư thế yoga. Tại sao cô lại quên không tắt cái máy chết tiệt đó chứ? Ba mươi phút hạnh phúc thuần khiết đã bị hủy hoại bởi một cuộc gọi từ mẹ cô. Cô đi chậm chậm đến điện thoại và nhắc nó lên. “Mẹ, có chuyện quái gì mà bác C.K. lại ở trong nhà an dưỡng chứ không ở nhà? Tại sao họ không dành hai bốn tiếng để chăm sóc bác ấy tại nhà ngay cả trong những ngày cuối cùng này? Con không thể tin rằng gia đình mà lại *giam siap*¹³² như thế.”

“Ầy dà, không phải thế. Bác C.K. muốn được ra đi tại nhà, nhưng lũ con lại không để thế. Chúng nghĩ điều đó sẽ làm giảm giá trị của ngôi nhà, lor.”

Carmen trợn tròn mắt vì bức tức. Ra là những người đó đã có âm mưu từ trước khi kết quả chụp MRI của ông trùm khai thác thiếc C. K. Wong cho thấy các tế bào ung thư đã lan rộng khắp nơi. Ngày xưa, các đại lý môi giới bất động sản sẽ lung sục cáo phó mỗi sáng, với hy vọng nhìn thấy tên của

một ông trùm nổi tiếng nào đó xuất hiện, biết rằng đó chỉ là vấn đề thời gian trước khi gia đình họ mang ngôi nhà lớn ra để bán. Giờ đây, khi mà Good Class Bungalows¹³³ trở nên hiếm hơn kỳ lân, các đại lý bất động sản hàng đầu đã tìm cách cài cắm đầu mối khắp các bệnh viện. Năm tháng trước, ông chủ của Carmen, Owen Kwee, tại MangoTee Properties đã gọi cô vào phòng của ông ta và nói, “lobang¹³⁴ của tôi tại Mount E. đã thấy C. K. Wong đến để điều trị hóa trị. Cô có liên quan đến ông ấy không?”

“Cha của chúng tôi là anh em họ với ông ấy.”

“Ngôi nhà của ông ấy ở trên đường Cluny Park nằm trên một mảnh đất rộng ba mẫu. Nó là một trong những ngôi nhà Frank Brewer cuối cùng vẫn còn tồn tại.”

“Tôi biết. Tôi đã tới đó suốt từ xưa tới giờ.”

Owen ngả người trên chiếc ghế văn phòng bọc da. “Tôi chỉ biết con trai lớn nhất, Quentin. Nhưng anh ta có những anh chị em khác, phải không?”

“Còn hai em trai và một em gái.” - Cô biết chính xác ý đồ của ông ta là gì trong chuyện này.

“Hai anh em trai đang sống ở nước ngoài, phải không?”

“Vâng.” - Carmen sốt ruột nói, ước gì ông ta sẽ đi thẳng vào vấn đề luôn.

“Gia đình họ có lẽ sẽ muốn bán căn nhà sau khi ông lão mất đúng không?”

“Chúa ơi, Owen, bác tôi vẫn còn sống mà. Bác ấy vẫn chơi golf tại Câu lạc bộ Pulau vào Chủ nhật tuần trước.

“Tôi biết, lah, nhưng nếu gia đình có ý định bán căn nhà, tôi có thể yên tâm cho rằng sẽ nhận được niêm yết độc quyền của khu MangoTee không?”

“Đừng quá kiasu¹³⁵ như thế. Tất nhiên, tôi sẽ lấy được niêm yết.” - Carmen nói trong sự khó chịu.

“Tôi không hề kiasu, tôi chỉ muốn chắc chắn rằng cô đã chuẩn bị cho việc

này. Tôi nghe rằng Willy Sim ở công ty Eon Properties đang lượn vòng như một con chim ưng. Anh ta đã đến Raffles cùng Quentin Wong, cô biết đấy.”

“Willy Sim có thể xem xét tất cả những gì anh ấy muốn. Nhưng tôi đã ở trong tổ chim rồi.”

Sáu tháng sau, đây chính xác là nơi mà Carmen thấy mình đang đứng - trong tổ quạ, một căn phòng nhỏ nằm gọn trong căn gác ngói nhà một tầng lâu cũ của người chú quá cố của mình - cô đang dẫn bạn mình là Astrid đi xem khu bất động sản.

“Thật là một không gian dễ thương! Họ đã sử dụng căn phòng này để làm gì vậy nhỉ?” - Astrid hỏi khi cô ngó nghiêng quanh các góc gác nhỏ.

“Gia đình ban đầu xây dựng ngôi nhà này và gọi nó là tổ quạ. Lý do là người vợ là một nữ sĩ, và cô ấy muốn một nơi yên tĩnh cách xa những đứa con của mình để có thể viết lách. Từ cửa sổ, cô có thể nhìn toàn cảnh dưới con mắt của một chú chim về phía khu vườn phía trước và đường lái xe vào nhà, vì vậy cô luôn có thể theo dõi xem ai đang đến và đi. Vào thời điểm bác mình mua căn nhà, đây chỉ là một phòng chứa đồ. Anh em họ của mình và mình đã sử dụng nó như một câu lạc bộ khi chúng mình còn là những đứa trẻ. Chúng mình gọi nó là nơi ẩn náu của Đội trưởng Haddock.”

“Cassian có lẽ sẽ thích nơi này. Thăng bé sẽ có rất nhiều kỉ niệm vui vẻ ở đây.” - Astrid nhìn ra ngoài cửa sổ và thấy chiếc Porche 356 đời 1956 màu đen của Michael đang tiến vào căn nhà.

“James Dean đã đến rồi.” - Carmen ngậy người thốt lên.

“Haha... Anh ấy trông giống như một kẻ nổi loạn trong đó, ý cậu vậy phải không?”

“Mình luôn biết cậu sẽ kết thúc với một gã trai hư mà. Đến đây, hãy dẫn anh ấy đi một vòng nào.”

Khi Michael ra khỏi chiếc xe thể thao cổ điển của mình, Carmen có thể thấy

được sự biến đổi sâu sắc. Lần gần nhất cô nhìn thấy Michael là hai năm về trước tại một bữa tiệc ở nhà bố mẹ của Astrid, anh ta chỉ ăn vận với quần cargo¹³⁶ cùng áo polo và vẫn cạo đầu kiểu lính đặc công. Bây giờ, anh ta sải bước tới bậc thềm trong bộ đồ vest của Berluti màu xám, đeo kính râm của Robert Marc và để một mái tóc hơi rối thời thượng, anh ta như là một người đàn ông hoàn toàn khác.

“Hey, Carmen. Tôi thích kiểu tóc mới của cô.” - Michael nói, trao cho cô ấy một nụ hôn lên má.

“Cảm ơn.” - Carmen nói. Cô đã cắt mái tóc dài thẳng của mình thành một mái tóc dài tới cằm nhiều lớp và anh ta là người đàn ông đầu tiên khen ngợi mái tóc mới của cô.

“Tôi xin chia buồn về chú của cô, ông ấy là một người đàn ông tuyệt vời.”

“Cảm ơn anh. Trong cái rủi cũng có cái may, thế nên hôm nay tôi mới được dẫn hai người đi xem nơi này trước khi nó được đưa ra thị trường công khai vào ngày mai.”

“Đúng vậy, nên Astrid đã kêu tôi rời khỏi văn phòng và đến đây ngay bây giờ.”

“Chà, chúng tôi dự đoán sẽ có một cơn sốt điên cuồng khi căn nhà này được đưa ra niêm yết. Một tài sản như thế này đã nhiều năm không xuất hiện trên thị trường và rất có thể nó sẽ được mang ra bán đấu giá.”

“Tôi có thể tưởng tượng được điều đó. Đây là hai hay ba mẫu đất vậy? Trong khu phố này ấy? Tôi chắc chắn rằng những người đầu tư bất động sản đều muốn được chạm tay vào nó.” - Michael nói, xem xét bãi cỏ rộng phía trước bao quanh bởi những cây cọ cao sum xuê tươi tốt.

“Đó chính xác là lý do tại sao gia đình đã cho phép tôi dẫn hai người đi xem nó. Chúng tôi không muốn ngôi nhà này bị phá hủy và biến thành một khu chung cư lớn.”

Michael liếc mắt hỏi Astrid. “Nơi này không thể phá dỡ sao? Anh nghĩ rằng em sẽ muốn thuê một số tay kiến trúc sư người Pháp tài năng để thiết kế lại

mảnh đất này.”

“Không, không, có thể anh bị nhầm lẫn nơi này với nơi em muốn anh đi xem trên Trevoise Crescent. Nơi này không bao giờ nên bị tháo dỡ, nó là một kho báu đấy.” - Astrid nói một cách dứt khoát.

“Tôi thích khu đất này, nhưng hãy nói thêm cho tôi biết những điều đặc biệt về ngôi nhà này. Nó không giống như một căn nhà mang tính lịch sử của thời kỳ thuộc địa chứ.”

“Nó còn hiếm hơn một ngôi nhà thời kỳ thuộc địa ấy.” - Carmen nói. “Đây là một trong số ít những ngôi nhà được xây dựng bởi Frank Brewer, một trong những kiến trúc sư nổi tiếng nhất ở Singapore trước đây. Ông cũng chính là người thiết kế tòa nhà Cathay. Lại đây, hãy đi dạo quanh bên ngoài trước.”

Khi họ đi vòng quanh ngôi nhà, Astrid chỉ ra những đầu hồi bằng nửa cây gỗ vô cùng đặc biệt, chúng khiến cho ngôi nhà trông trang nghiêm, các vòm gạch hiện ra thanh lịch ở lối cổng cho xe ra vào, và các chi tiết khéo léo khác như lưới tản nhiệt lấy cảm hứng từ Mackintosh giữ cho các phòng luôn mát mẻ ngay cả trong cái nóng nhiệt đới ngột ngạt. “Hãy xem cách nó được kết hợp giữa Nghệ thuật và mỹ thuật Thủ công hay giữa phong cách của kiến trúc sư Charles Rennie Mackintosh và phong cách của tòa đại sứ Tây Ban Nha? Hai người sẽ không tìm thấy sự hợp nhất tinh tế các phong cách kiến trúc trong cùng một ngôi nhà như thế này ở bất cứ nơi nào khác trên hành tinh.”

“Hay quá, nhưng cô có lẽ là người duy nhất còn lại ở Singapore quan tâm đến những chi tiết đó! Ai đã sống ở đây trước những người họ hàng của cô thế?” Michael hỏi Carmen

“Nó được xây dựng đầu tiên vào năm 1922 cho chủ tịch của hãng Fraser và Neave, và sau đó nó trở thành nơi cư trú của đại sứ Bỉ.” - Carmen trả lời, sau đó thêm vào một cách không cần thiết: “Đây là cơ hội hiếm có để sở hữu một trong những viên đá quý thực sự của lịch sử Singapore.”

Ba người bước vào nhà, và khi họ đi qua những căn phòng được thiết kế và bài trí một cách thanh lịch, Michael bắt đầu dần đánh giá cao nơi này. “Tôi thích trần nhà tầng trệt phải cao như thế này.”

“Nó có một vài chỗ bị ọp ẹp, nhưng em biết một kiến trúc sư có thể phục hồi được nơi này, ông ấy đã sửa một khu ở Surrey cho chú Alfred và ông ấy còn làm lại ngôi nhà Dumfries ở Scotland cho Hoàng tử xứ Wales nữa.” - Astrid nói.

Đứng giữa phòng khách, với ánh mặt trời tràn qua cửa sổ và đổ bóng hoa văn lên sàn gỗ, Michael bất chợt nhớ đến phòng vẽ ở Tyersall, anh đã từng có cảm giác sợ hãi không ngớt khi bước vào đó lần đầu tiên để gặp bà ngoại của Astrid. Ban đầu, anh đã hình dung ngôi nhà mới của mình sẽ giống như một bảo tàng đương đại, nhưng bây giờ anh đã có một tầm nhìn khác về bản thân. Anh của ba mươi năm nữa sẽ trở thành một nhân vật tóc bạc có địa vị quan trọng trong xã hội, chủ trì nơi thăm quan vĩ đại có tính chất lịch sử này và khiến cho tất cả các đồng sự kinh doanh tới từ khắp nơi trên thế giới phải tỏ lòng kính nể. Anh đập tay vào một trong những cột trụ và nói với Astrid, “Anh thích tất cả những đồ đá cũ này. Ngôi nhà này tạo cảm giác vô cùng chắc chắn, không giống như ngôi nhà thời kỳ thuộc địa lung lay của bố em.”

“Em rất mừng vì anh thích nó. Nó mang lại một cảm giác rất khác so với nơi ở của bố em.” - Astrid mới một cách khiêm nhường.

Và nó cũng lớn hơn ngôi nhà của bố em, Michael nghĩ. Anh đã có thể tưởng tượng những người anh em của mình sẽ nói gì khi họ lái xe tới đây: Wah lan eh, ji keng choo seeee baaay tua!¹³⁷ Anh quay sang Carmen và hỏi, “VẬY, cần chi bao nhiêu để có được chìa khoá ngôi nhà này?”

Carmen cân nhắc câu hỏi của Michael một lát trước khi trả lời. “Trên thị trường có lẽ ngôi nhà này sẽ có giá khoảng sáu mươi lăm hoặc bảy mươi triệu. Hai người phải ra một mức giá đủ hấp dẫn để gia đình họ ngừng việc niêm yết vào sáng mai.”

Michael đứng ở đầu cầu thang, chạm ngón tay vào lan can gỗ. Phần trang trí nghệ thuật chan hoà ánh nắng của nó làm anh nhớ đến tòa nhà Chrysler. “Ông C. K. Wong có bốn người con, phải không? Tôi sẽ trả bảy mươi tư triệu. Như vậy thì mỗi anh chị em nhà đó sẽ nhận thêm được một triệu để giải quyết các rắc rối của họ.”

“Đợi tôi gọi cho anh họ Geik Choo đã nhé.” - Carmen nói, tìm điện thoại

trong túi xách hiệu Saint Laurent và kín đáo đi ra khỏi phòng khách.

Vài phút sau, cô quay lại. “Anh trai tôi cảm ơn về đề nghị của anh, nhưng vì phải trả cả thuế đất và hoa hồng cho tôi nên gia đình sẽ cần nhiều hơn. Họ sẽ đồng ý bán ngôi nhà ở mức tám mươi triệu.”

“Tôi biết là cô sẽ nói thế.” - Michael nói xong cười lớn. Anh nhìn Astrid và nói, “Em yêu, em muốn ngôi nhà này tới mức nào?”

Đợi một chút – không phải anh mới là người muốn chuyển nhà sao, Astrid nghĩ. Nhưng thay vào đó, cô chỉ nói, “Em chỉ thấy vui khi chuyển tới ngôi nhà này nếu anh cũng muốn thế.”

“Được thôi vậy thì chốt tám mươi triệu nhé.”

Carmen mỉm cười. Điều này dễ dàng hơn nhiều so với tưởng tượng của cô. Cô liền né vào một phòng ngủ dưới hành lang một lần nữa để gọi cho anh họ mình.

“Em nghĩ sẽ tốn mất bao nhiêu để trang trí lại nơi này?” - Michael hỏi Astrid.

“Thực sự thì nó sẽ phụ thuộc vào những gì chúng ta muốn làm. Nó làm em nhớ đến mấy ngôi nhà ở nông thôn vùng Cotswold, vì vậy em có thể hình dung ra một số đồ kiểu Anh đơn giản phối cùng giấy dán tường của Geoffrey Bennison. Em nghĩ rằng nó cũng sẽ phù hợp với đồ giả cổ của anh và một số đồ cổ Trung Quốc của em. Và ở tầng dưới, có lẽ chúng ta có thể...”

“Toàn bộ tầng dưới sẽ được chuyển đổi thành một bảo tàng xe hơi nghệ thuật để trưng bày bộ sưu tập xe của anh.” - Michael ngắt lời cô.

“Tất cả sao?”

“Tất nhiên. Đó là điều đầu tiên anh hình dung khi vừa bước vào cửa trước. Anh muốn đập thông tất cả các phòng tiếp khách và biến nó thành một hội trường rộng lớn. Sau đó anh có thể đặt bàn xoay cho xe lên sàn. Thật tuyệt khi tưởng tượng cảnh những chiếc xe của anh xoay quanh mấy cái cột đó.”

Astrid nhìn chồng, chờ đợi anh nói mấy câu kiểu như, anh đùa thôi mà em, nhưng rồi cô nhận ra anh đang vô cùng nghiêm túc. “Nếu đó là tất cả những

gì anh muốn.” - Cuối cùng cô cũng có thể thốt thành lời.

“Mà sao bạn em đi nói chuyện gì mà lâu thế? Đừng nói với anh rằng mấy người nhà Wong đó lại trở nên tham lam hơn và muốn tăng giá nhé.”

Ngay sau đó, Carmen trở lại căn phòng, mặt đỏ phừng phừng. “Tôi xin lỗi, hi vọng là tôi nói không nói quá to chứ?”

“Không. Có chuyện gì thế?” Astrid hỏi.

“Ờ, mình không biết phải mở lời như thế nào nữa, nhưng mình sợ rằng ngôi nhà đã được bán cho một người khác.”

“CÁI GÌ CO? Tôi tưởng rằng tôi là người ra giá đầu tiên.” - Michael nói.

“Tôi rất xin lỗi. Tôi cũng nghĩ là như thế. Nhưng gã anh họ khốn nạn Quentin đã chơi tôi. Anh ta đã lấy giá của anh để ra giá cho một người đang đàm phán khác.”

“Tôi sẽ ra giá cao hơn bất cứ giá nào mà anh họ của cô được trả.” - Michael nói một cách ngang ngạnh.

“Tôi cũng đã đề nghị như thế, nhưng có vẻ thoả thuận đã được chốt xong xuôi. Người mua tăng giá lên tận gấp đôi giá thị trường. Ngôi nhà đã được bán với giá 160 triệu.”

“Một trăm sáu mươi triệu đô la sao? Vô lý! Ai mà mua với giá như thế?”

“Tôi không biết. Anh họ tôi cũng không biết luôn. Hình như là một công ty trách nhiệm hữu hạn nào đó ở Trung Quốc, nhưng có vẻ chỉ là vỏ bọc mà thôi.”

“Người đại lục. Hẳn là thế rồi.” - Astrid nói nhẹ nhõm.

“Kan ni na bu chao chee bye!”¹³⁸ Michael hét lên, đá lan can gỗ trong sự thất vọng

“Michael!” - Astrid kêu lên vì sốc.

“Sao nào?” - Michael nhìn cô thách thức. “Khốn nạn, tất cả là lỗi của cô! Tôi không thể tin rằng cô lại lãng phí thời gian của tôi như thế này!”

Carmen giận dữ. “Tại sao anh lại đổ lỗi cho vợ mình? Nếu anh cần phải đổ lỗi lên một ai đó thì chọn tôi đây này.”

“Cả hai người các cô đều có lỗi. Astrid, cô có biết hôm nay tôi bận đến thế nào không? Cô không nên yêu cầu tôi bỏ tất cả mọi thứ để đến xem ngôi nhà tuyệt vời này nếu nó đã được bán. Carmen, làm thế quái nào mà cô lại có được giấy phép hoạt động bất động sản khi cô thậm chí làm không xong một giao dịch đơn giản như thế này? Khốn kiếp, thật không thể tin nổi!” - Michael chửi thề, sau đó lao ra khỏi nhà.

Astrid khụy xuống bậc thang trên cùng của cầu thang và vùi đầu vào tay trong giấy lát. “Mình vô cùng xin lỗi.”

“Astrid, cậu không có gì phải xin lỗi cả. Mình mới cần xin lỗi.”

“Lan can có bị sao không?” - Astrid hỏi, nhẹ nhàng vỗ vào vết chân mà Michael đã để lại.

“Mấy cái lan can sẽ được sửa thôi. Nói thật thì mình lo lắng cho cậu hơn.”

“Mình hoàn toàn ổn. Mình nghĩ đây là một ngôi nhà đẹp, nhưng thành thật mà nói, mình không biết có thể chăm nom cho nó tốt nếu mình sống ở đây hay không.”

“Mình không nói về chuyện đó. Ý của mình là...” - Carmen dừng lại một lúc, suy nghĩ xem có nên nói thẳng không. “Mình chỉ tự hỏi chuyện gì đang xảy ra với cậu?”

“Ý cậu là gì?”

“Được rồi, vì chúng ta là bạn bè nên mình sẽ nói chuyện này một cách thật thẳng thắn: Mình không thể chấp nhận được cái cách mà Michael nói với cậu, và cách mà cậu cứ để anh ta bỏ đi như thế.”

“Xì, không có gì đâu. Michael chỉ giận dữ một chút thôi bởi vì anh ấy bị mua lỡ căn nhà này. Anh ấy đã quen với việc có được những gì anh ấy muốn.”

“Cậu đừng nói thế. Ý mình không chỉ là những gì anh ta phun ra khi tức giận. Mình đã không thích cách anh ta nói chuyện từ lúc anh ta đến rồi cơ.”

“Là sao cơ?”

“Cậu thực sự không thấy điều đó sao? Cậu không thấy rằng anh ta đã thay đổi quá nhiều sao?” - Carmen thở dài trong thất vọng. “Khi lần đầu tiên mình nhìn thấy Michael sáu năm trước, anh ta dường như có một tâm hồn vô cùng dịu dàng. Mặc dù anh ta không nói quá nhiều, nhưng khi mình thấy cái cách mà anh ta nhìn cậu, mình đã nghĩ, ‘Chà, anh chàng này thực sự tôn thờ cô ấy. Đây đúng là mẫu người lý tưởng của mình rồi.’ Mình đã quá quen với mấy anh chàng bám váy mẹ, mấy gã luôn mong chờ được hầu hạ tận răng, giống như người yêu cũ của mình, nhưng người đàn ông này thì hoàn toàn khác. Anh chàng mạnh mẽ và kín đáo này luôn hành động vô cùng chu đáo với cậu. Cậu có nhớ cái ngày mà chúng ta đi mua sắm tại xưởng của Patric, và Michael đã chạy khắp phố Tàu trong cả giờ liền để cố gắng kiếm kueh tutu¹³⁹ cho cậu chỉ vì cậu từng nói rằng bảo mẫu của cậu thường đưa cậu đến mua chỗ mấy cái xe đẩy cũ của đám đàn ông bán kueh tutu?”

“Anh ấy vẫn làm những điều nhỏ bé tốt đẹp như thế cho mình mà.” - Astrid bào chữa yếu ớt.

“Đó không phải là vấn đề. Người đàn ông tới xem ngôi nhà này hôm nay hoàn toàn khác với người đàn ông mà mình đã từng gặp.”

“Chà, anh ấy đã có được nhiều sự tín nhiệm hơn. Ý mình là, anh ấy đã đạt thành công vô cùng to lớn trong công việc kinh doanh. Và dĩ nhiên thành công như vậy sẽ làm thay đổi bất cứ ai.”

“Rõ ràng. Nhưng anh ta thay đổi tốt lên hay xấu đi? Lúc vừa tới đây, Michael đã hôn lên má mình. Đó là điều đầu tiên khiến mình ngạc nhiên. Nó quá ư là đại lục, không hề giống anh chàng chín chye¹⁴⁰ mà mình từng biết. Và đỉnh điểm là anh ta đã khen ngợi mình. Nhưng cậu đứng ngay cạnh đó trong chiếc váy hoa xinh xắn nhất của Dries Van Noten mình từng được nhìn thấy mà chồng cậu không nói một lời nào cả.”

“Thôi nào, mình đâu không mong đợi anh ấy khen mình mỗi lần bọn mình

gặp nhau. Bọn mình đã kết hôn từ rất lâu rồi mà.”

“Bố mình vẫn dành cả triệu lời khen cho mẹ mình mỗi ngày, và họ đã kết hôn được hơn bốn mươi năm rồi. Nhưng ở đây thì, cái cách anh ta đối xử với cậu, nó thật khiến mình đau lòng. Ngôn ngữ cơ thể của anh ta. Lời nói của anh ta. Có một sự... sự... khinh miệt rất rõ ràng.”

Astrid cố gắng phá lên cười trước bình luận của bạn mình.

“Đây không phải là trò đùa. Sự thật cậu không thấy đó là một điều đáng báo động sao. Nó giống như là cậu đã mắc hội chứng Stockholm hay cái gì tương tự thế. Có chuyện gì đã xảy ra với “nữ thần” của mình vậy? Astrid mà mình biết sẽ không bao giờ cam chịu điều này.”

Astrid im lặng một lúc, rồi ngược lên nhìn bạn mình. “Mình thấy điều đó, Carmen. Mình đã nhận thấy tất cả.”

“Vậy tại sao cậu lại để điều này xảy ra? Bởi nhìn từ quan điểm của mình, đây giống như một con dốc mà sau đó cậu sẽ bị trượt dài. Đầu tiên, nó chỉ là một vài lời cay độc nhưng rồi tới một buổi sáng thức dậy và cậu nhận ra rằng mọi cuộc trò chuyện cậu có với chồng chỉ là những trận cãi vã hò hét.”

“Nó phức tạp hơn thế, Carmen.” - Astrid hít một hơi thật sâu rồi tiếp tục. “Michael và mình đã từng có một thời kỳ vô cùng căng thẳng. Bọn mình đã ly thân một thời gian và đứng trên bờ vực ly hôn.”

Đôi mắt của Carmen Lau mở to. “Khi nào?”

“Ba năm về trước. Ngay trong khoảng thời gian tổ chức đám cưới của Araminta Lee. Cậu là người duy nhất trên toàn bộ hòn đảo mình kể chuyện này đấy.”

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Đó là một câu chuyện dài, nhưng về cơ bản, điều đó đã làm cho Michael thực sự gặp khó khăn trong việc đối phó với quyền lực trong cuộc hôn nhân của bọn mình. Mặc dù mình đã cố gắng hết sức để hỗ trợ, anh ấy vẫn cảm thấy lúng túng. Cậu biết đấy, về chuyện tiền bạc. Anh ấy luôn cảm thấy như

một người chồng rúc gầm chạn, và cách gia đình mình đối xử với anh ấy cũng không được tốt lắm.”

“Mình có thể thấy được điều đó, kết hôn với con gái duy nhất của Harry Leong không thể dễ dàng, nhưng thôi nào, bao nhiêu gã đàn ông chỉ mơ ước để được không may mắn như vậy mà.” - Carmen nhận xét.

“Chính xác. Nhưng Michael không giống như hầu hết đàn ông khác. Và chính điều đó ở anh ấy đã thu hút mình. Anh ấy rất thông minh, và bị động, và anh ấy thực sự muốn làm mọi thứ một cách tự lực. Anh ấy không bao giờ muốn sử dụng bất kỳ một mối quan hệ nào từ gia đình để giúp anh ấy bắt đầu công việc kinh doanh, và anh ấy kiên quyết không lấy một xu từ mình.”

“Có phải đó là lý do hai người sống ở căn nhà nhỏ bé trên Đại lộ Clemenceau không?”

“Đúng vậy. Bởi vì anh ấy đã tự mua căn hộ đó bằng tiền của anh ấy.”

“Quả thật không ai có thể hiểu nổi chuyện đó! Mình nhớ tất cả mọi người đã nói về nó kiểu như – *Cô có thể tin Astrid Leong kết hôn với một anh chàng cựu quân nhân và chuyển đến một CĂN HỘ BẾ TÍ XÍU không? Nữ thần đã thực sự bị trục xuất xuống trái đất.*”

“Michael đã cười mình không phải vì anh ấy muốn có một nữ thần. Và bây giờ anh ấy cuối cùng cũng thành công, và mình thì đang cố gắng trở nên giống một người vợ truyền thống hơn. Mình đã cố gắng để giữ thể diện cho anh ấy, và có thể là giành chiến thắng trong một số trận cãi cọ, nhưng chỉ đôi khi thôi.”

“Miễn là cậu đừng để bị đánh mất bản thân.”

“Thôi nào, Carmen, mình đã bao giờ để điều đó xảy ra đâu? Cậu biết đấy, mình rất vui vì Michael cuối cùng đã quan tâm đến một số điều rất quan trọng đối với mình. Giống như cách anh ấy ăn mặc. Và chất lượng cuộc sống của chúng mình. Mình còn rất vui vì đôi khi anh ấy nâng cao quan điểm một cách mạnh mẽ để thách thức mình. Nó thực sự rất kích động và làm mình nhớ lại những gì đã thu hút mình đến với anh ấy lúc ban đầu.”

“Vậy thì, miễn là cậu được vui.” - Carmen thừa nhận.

“Hãy nhìn mình đi, Carmen. Mình đang hạnh phúc mà. Mình chưa bao giờ thấy hạnh phúc như thế này.”

Mười sáuParis

•

Trích từ nhật ký của Rachel

Chủ nhật ngày 16 tháng 6.

Du lịch đến Paris phong cách Bingette giống như bước vào một vũ trụ khác vậy. Mình chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ được ăn vịt quay Bắc Kinh ngon nhất trong đời ở độ cao 10.000 mét, trong phòng ăn xa hoa hơn Cung điện mùa hè của Từ Hy Thái Hậu, hoặc được xem Người đàn ông thép trong phòng chiếu IMAX trên máy bay (nó mới chỉ được công chiếu tại Mỹ, nhưng gia đình của Adele Deng sở hữu một trong những chuỗi rạp chiếu phim lớn nhất thế giới, vì vậy cô ấy luôn được xem trước mọi thứ). Mình cũng chưa bao giờ tưởng tượng là sẽ được mục kích cảnh tượng sáu cô gái Trung Quốc say bí tỷ đang biểu diễn bài Call Me Maybe hoàn toàn sai nhạc bằng tiếng Quan thoại trong phòng karaoke, với những bức tường bằng đá cẩm thạch được gắn đèn LED nhấp nháy. Trước khi kịp nhận ra thì máy bay đã hạ cánh xuống sân bay Le Bourget, và tất cả đều rất văn minh, không xếp hàng, không thủ tục thông quan, không hề ồn ào, chỉ có ba nhân viên lên trên tàu để đóng dấu nhập cảnh cho mọi người và một hạm đội những chiếc Range Rover màu đen chờ sẵn trên đường băng. Và, ồ vâng, có tới sáu vệ sĩ, những người trông giống Alain Delon trong thời kỳ hoàng kim. Colette đã thuê nhóm bảo vệ này của các binh đoàn cựu ngoại binh Pháp theo cả nhóm 24/7. “Đây sẽ là một cảnh tượng vô cùng vui vẻ.” - Cô ấy nói thế.

Dàn xe màu đen bóng loáng đưa cả đám đến thành phố trong chớp mắt và thả mọi người xuống tại khách sạn Shangri-La, nơi Colette đã bao trọn dãy phòng trên hai tầng cao nhất. Toàn bộ nơi này mang lại cảm giác như một tư dinh vậy, mà cũng đúng bởi vì nó từng là cung điện của Hoàng tử Louis Bonaparte, cháu trai của Napoléon¹⁴¹, và ông đã dành tới bốn năm để khôi phục nó. Tất cả mọi thứ trong căn phòng hoành tráng của mình đều được bao phủ trong sắc thái lộng lẫy của màu kem và màu men ngọc bích, và ở đó, còn có một chiếc bàn trang điểm đẹp kinh khủng với tấm gương lớn dài gấp ba lần chiều dài mà mình có thể thu vào trong cả triệu bức ảnh từ mọi góc độ. Ở

đâu đó tại Brooklyn, mình biết có một người thợ mộc phong cách hipster (cũng là một nhà văn) có thể sao chép được nó. Mình đã cố gắng để có được một ánh mắt bình thản như Nick nhưng vẫn cứ quá phấn khích, bị lệch múi giờ và choáng trong cùng một lúc. 11 giờ trên máy bay + 1 thiên tài pha chế người Philippines = một combo vô cùng tệ.

Thứ Hai ngày 17 tháng 6

Buổi sáng tỉnh dậy, với Nick bên cạnh, xa xa là khung cảnh tháp Eiffel khiến mình cảm thấy như đang mơ. Sau đó thực tại đã chứng minh rằng mình thật sự đang ở kinh đô ánh sáng! Trong khi Nick dành cả ngày sục xạo quanh các hiệu sách ở khu Latin, mình đã tham gia cùng các cô gái trong chuyến thám hiểm mua sắm lớn đầu tiên của họ. Trong đoàn xe SUV, mình lên xe của Tiffany Yap, và được cô ấy giới thiệu ngắn gọn về thân thế của các cô gái khác: Stephanie Shi phong cách hoàn hảo xuất thân từ một gia đình chính trị hàng đầu, và gia đình của mẹ cô ấy có những khu khai thác mỏ và bất động sản lớn rải khắp Trung Quốc. Adele Deng, người để đầu nắm từ hồi mẫu giáo, là người thừa kế các trung tâm mua sắm và tập đoàn điện ảnh, cô ấy cũng đã kết hôn với con trai của một gia tộc lớn khác. Cha của Wen Pi Fang là Vua khí đốt tự nhiên, và Perrineum Wang người có vẻ mới sửa cằm, mũi và xương gò má, cũng là người sở hữu vận may mới nhất. “Mười năm trước, cha của cô ấy thành lập một công ty thương mại điện tử đặt ngay trong phòng khách của gia đình, và bây giờ ông ấy đã thành Bill Gate của Trung Quốc.” Và sau cùng, Tiffany tự giới thiệu về bản thân một cách đơn giản: “Gia đình em làm trong ngành đồ uống”. Không chỉ có thế, tất cả những cô gái này đều làm trong P.J. Whitney Bank, tất cả đều nắm giữ những chức danh khá ấn tượng như Tiffany là “Phó giám đốc điều hành của Private Client Group.” Vậy mà việc chỉ mất 1 khoảnh khắc để thông báo mình sẽ nghỉ làm để tới Paris không phải là một vấn đề lớn với họ sao? “Dĩ nhiên là không rồi.” - Tiffany khẳng định chắc nịch.

Đến đường Saint Honoré và mọi người chạy tản vào các cửa hiệu khác nhau. Adele và Pi Fang đi thẳng về phía cửa hiệu của Balenciaga, Tiffany và Perrineum phát điên vì Mulberry, bà Bing và các dì lướt về phía Goyard, Collete thì vào cửa hiệu Colette. Mình đi cùng Stephanie vào Moynat, một cửa hàng bán đồ da mình chưa từng nghe tên cho đến ngày hôm nay. Chiếc túi cầm tay Rejane tinh tế nhất đã quyến rũ mình, nhưng không có lý nào để

bỏ ra 6.000 euro cho một miếng da, dù cho đó là miếng da từ một con bò chưa từng biết đến sự tồn tại của muối đi chăng nữa. Stephanie đi vòng vòng quanh các bức tường cong chắt đầy túi từ sàn lên đến trần, xem xét mọi thứ một cách chăm chú. Sau đó cô ấy ra hiệu chỉ vào ba cái túi xách. “Cô có muốn xem ba cái túi đó không, thưa cô?” Cô gái bán hàng ân cần hỏi. “Không, tôi sẽ lấy tất cả mọi thứ trên tường trừ ba cái túi đó,” - Stephanie nói, chìa ra tấm thẻ tín dụng palladium màu đen.” - Stephanie nói, chìa ra tấm thẻ tín dụng palladium màu đen của cô ấy. #Chúatrờiquýthầnnơi
#khôngthểtinnóilàsựthật

Thứ Ba, ngày 18 tháng 6

Mình đoán các nhãn hàng hàng đầu đã nhận ra rằng sáu trong số những cỗ máy tiêu tiền hoành tráng nhất của Trung Quốc đang ở trong thành phố, bởi vì phái viên từ các cửa hàng tới tập gửi thư mời đến Shangri-La sáng nay, tất cả đều dành tặng các đặc quyền độc quyền riêng và thời gian tiếp riêng. Một ngày mua sắm mới đã bắt đầu trên đại lộ Montaigne, nơi Chanel mở cửa sớm riêng cho các cô gái và tổ chức một bữa ăn sáng xa hoa chào đón Colette. Trong khi mình chăm chú vào món trứng rán mềm ngon nhất từng nếm, thì các cô nàng ấy lại phớt lờ đồ ăn, thay vào đó tập trung vào thử mấy cái váy tua rua mềm mại. Sau đó là bữa trưa tại showroom Chloé, và tiếp theo là tiệc trà tại Dior.

Mình từng khá choáng vì chuyện vung tay chi tiền mua sắm của Goh Peik Lin và Araminta Lee, nhưng hóa ra mình chưa bao giờ thực sự biết thế nào gọi là đốt tiền trong suốt cuộc đời mình! Các cô gái này giống như một nạn dịch cào cào, càn quét trên mọi cửa hàng và tàn phá mọi thứ trong tầm mắt, và Colette kiểu như quên cả thở để tập trung đăng hình lên mạng xã hội sau mỗi lần mua sắm. Bị cơn lũ ấy cuốn đi, mình đã, lần đầu tiên trong đời, thực hiện mua hàng thời trang cao cấp với một cặp quần lửng hải quân khá dễ để phối đồ được thiết kế đẹp mắt mà mình tìm thấy trên kệ giảm giá tại cửa hàng Chloé. Không cần phải nói về các cô gái ấy, giá của món đồ thực sự là một thứ gì đó vô hình đối với họ. Họ chỉ quan tâm xem đó có phải đồ của mùa mới hay không mà thôi.

Sau khi ra khỏi cửa hàng Chanel, Nick tuyên bố chuyện mua sắm với anh ấy thế là quá đủ và rời đi thăm một số bảo tàng, nhưng Carlton, người có sự kiên nhẫn đáng ngưỡng mộ, vẫn ở lại để dõi theo Colette đang bị thu hút bởi mọi

vật thể sang trọng một cách đáng yêu. Dù không thừa nhận, nhưng hoàn toàn có thể khẳng định việc một anh chàng chịu đi mua sắm trong mười lăm giờ liền với một nhóm các cô gái và mẹ của họ đó là biểu hiện thật sự của tình yêu. Tất nhiên, Carlton cũng mua sắm như một cơn bão, nhưng hành động nhanh hơn nhiều: Trong khi bà Bing đang gặp khủng hoảng giữa việc lựa chọn chiếc vòng cổ ruby trị giá 6,8 triệu euro tại Bulgari hay một chiếc vòng cổ kim cương màu lông kim tước trị giá 8,4 triệu euro của Boucheron phía bên kia đường, thì Carlton lặng lẽ ra ngoài. Hai mươi phút sau cậu ấy quay lại mang theo mười túi mua sắm từ Charvet, giúi vào tay mình một cái. Trở về khách sạn, mình mở túi đồ ra và thấy một chiếc áo cánh có màu hồng nhạt sọc trắng, với vải sợi bông mềm nhất mà bạn có thể tưởng tượng. Carlton hẳn đã nghĩ nó sẽ kết hợp hoàn hảo với chiếc quần Chloé mới của mình. Thật là ngọt ngào quá đi!

Thứ Tư ngày 19 tháng sáu

Hôm nay là ngày của thời trang May đo cao cấp. Vào buổi sáng, cả đám đã đến các buổi trình diễn thời trang riêng của tiệm Bouchra Jarrar và Alexis Mabille. Tại Bouchra, mình đã chứng kiến một điều chưa bao giờ thấy trong đời: những người phụ nữ lên một cơn điên cuồng đa cực khoái với những chiếc quần. Rõ ràng chiếc quần cắt may khéo léo đầu tiên của Bouchra chả khác gì cái thứ hai, nhưng khi chiếc quần thứ hai xuất hiện, họ vẫn như bị điên lên với nó. Tại xưởng may tiếp theo, nhà thiết kế Alexis thực sự xuất hiện vào cuối buổi trình diễn thời trang và các cô gái đột nhiên biến thành những thiếu niên nổi loạn trong buổi hòa nhạc One Direction, cố gắng gây ấn tượng với anh ta trong việc đặt hàng núi đồ. Nick thậm chí còn khuyến khích mình lấy một món gì đó nhưng mình đã nói rằng nên tiết kiệm \$\$\$ cho quỹ tân trang phòng tắm của chúng mình. “Phòng tắm sẽ được tài trợ đầy đủ. Bây giờ, xin em vui lòng chọn ra một chiếc váy!” - Nick cố nài. Mình nhìn vào tất cả những bộ đồ đẹp huyền ảo và chọn chiếc áo khoác màu đen có dáng áo tuyệt đẹp với các hình vẽ tay và hiệu ứng chuyển màu ombré ở tay áo, buộc lại ở thắt lưng bằng chiếc nơ lụa màu xanh thanh lịch nhất. Nó là đồ nguyên mẫu với kiểu dáng cổ điển, và ở nó có thứ gì đó làm mình tin mình có thể mặc cho đến khi một trăm tuổi.

Đến lúc lấy số đo của mình, người bán hàng cứ khẳng định đòi đo từng xăngtimet trên cơ thể mình. Nick còn nói với họ rằng mình cần thêm chiếc

quần vẽ tay cho hợp với cái áo! Thật thú vị khi nhìn thấy những hành động đầy nghệ thuật của những người thợ may, không thể tưởng tượng nổi có ngày mình sẽ được sở hữu một bộ trang phục may đo cao cấp! Tự dừng nhớ về mẹ, và những ngày tháng khó khăn mẹ đã phải làm việc cực khổ trong những năm xưa cũ, mẹ thường sửa lại quần áo cũ của những người anh chị em họ để mình có đồ mặc tươi tắn tới trường. Mình phải mua cho mẹ một số thứ thực sự đặc biệt ở Paris mới được.

Sau bữa ăn trưa tối bồi thực tại một nhà hàng trong khuôn viên cung điện des Vosges với cái giá cao hơn cả tiền thưởng của mình năm ngoái (cảm ơn Chúa vì Perrineum đã bao toàn bộ), Carlton và Nick đi đến Molsheim thăm nhà máy sản xuất của Bugatti, trong khi bà Bing khăng khăng ghé thăm cửa hàng Hermès trên đường de Sèvres. (Nhân tiện, đôi chân của bà ấy không còn đau nữa, thậm chí sau bảy mươi hai tiếng đồng hồ đi lại không ngừng.) Mình không bao giờ hiểu được niềm đam mê của mọi người với Hermès, nhưng phải thừa nhận cửa hàng của họ khá tuyệt vời. Nó nguyên là hồ bơi trong nhà trước đây của khách sạn Lutetia, với tất cả các hàng hóa nằm rải rác quanh các tầng khác nhau của căn phòng lớn. Perrineum đã nổi điên vì cửa hàng này quá gần nơi công cộng và quyết định tẩy chay. Sau đó, cô ấy tiếp tục đi bộ xung quanh, đưa ra những nhận xét chê bai về những người mua sắm châu Á khác. “Người ta không cảm thấy tự ti sao khi cố gắng mua sắm xung quanh những người này?” - Cô ấy nói với mình vậy. “Cô có vấn đề gì với những người châu Á giàu có sao?” - Mình đùa. “Những người này không hề giàu có, họ chỉ là TNCCĐGC thôi!” - Perrineum nhạo báng. “TNCCĐGC là gì?” - Cô ấy nhìn mình kiểu-cạn-lời. “Cô là một nhà kinh tế học mà không biết TNCCĐGC là viết tắt của từ gì sao?” Mình đã cố thử hách nã, nhưng vẫn chịu không tìm ra chút manh mối nào. Perrineum cuối cùng cũng xõ toẹt ra: “Thu nhập cao, chưa đủ giàu có.”

Thứ Năm ngày 20 tháng 6

Nick và mình quyết định bỏ buổi mua sắm hôm nay, thay vào đó đi bồi đắp đời sống văn hóa. Tụi mình định lên ra ngoài từ sáng sớm để đi thăm bảo tàng nghệ thuật Musée Gustave Moreau, có điều lại suýt đâm sầm vào Colette trong thang máy. Cô ấy khăng khăng rằng tụi mình phải cùng ăn bữa sáng đặc biệt mà cô ấy đã lên kế hoạch cho mọi người tại Jardin du Luxembourg. Vì khu vườn là một trong những khám phá yêu thích nhất của

chuyển đi trước nên mình đã nhượng bộ.

Khu vườn thật là đáng yêu vào buổi sáng, đây đó có những bà mẹ sang trọng đẩy xe đưa các em bé của họ đi dạo, những ông già bảnh bao ngồi đọc báo buổi sáng, và những con bồ câu trông bụi bặm và thoải mái nhất mà mình từng thấy. Cả nhóm đi lên các bậc thang bên cạnh đài phun nước Medici và ngồi tại một quán cà phê ngoài trời xinh xắn. Mọi người đều gọi cà phê crème hoặc trà Dammann cho riêng mình, và Colette gọi một tá pains auchocolat (bánh sừng bò nhân sô cô la). Những người phục vụ nhanh chóng mang ra mười hai đĩa bánh ngọt, nhưng khi mình vừa định xắn vào chiếc bánh trước mắt, thì Colette rít lên, “Dừng lại! Dừng ăn vội!” - Cà phê cũng chưa được chạm vào, và trước khi mình có thể hiểu chuyện gì đang xảy ra, Colette đứng dậy khỏi ghế và thì thầm với Roxanne, “Nhanh nào! Làm ngay đi trong khi những người phục vụ không để ý!” - Roxanne mở chiếc cặp da màu đen và lấy ra một cái túi giấy chứa đầy pains auchocolat. Hai người họ bắt đầu điên cuồng đồi bánh ngọt trên đĩa của mọi người với những đồ ăn lôi ra từ trong túi, trong khi Nick và Carlton cười ngặt nghẽo và cặp đôi trông thanh lịch ngồi ở bàn kế bên nhìn như thể mình là một lũ điên.

Colette tuyên bố, “Được rồi, bây giờ mọi người có thể ăn.” - Mình cắn một miếng pains auchocolat, và nó thật tuyệt vời. Chiếc bánh mềm xốp, các lớp bánh tách biệt, ngậy bơ, và ngậy sô cô la đẳng đậm đà. Colette giải thích: “Những chiếc pains auchocolat này là của cửa hàng Gérard Mulot. Đây là món cực ưa thích của em, nhưng vấn đề là họ không có một quán cà phê để ngồi ở đó. Và em chỉ có thể ăn pains auchocolat trong khi nhấm nháp một tách trà ngon. Nhưng những nơi bán trà đẳng hoàng lại không có pains auchocolat hoàn hảo như thế này, và tất nhiên họ sẽ không cho phép mang bất cứ thứ gì từ một tiệm bánh khác vào. Vì vậy, cách duy nhất để giải quyết tình trạng khó khăn này tráo đổi. Nhưng rất hoàn hảo đúng không? Bây giờ chúng ta được thưởng thức tách trà buổi sáng ngon nhất, với những chiếc pains auchocolat ngon nhất, trong công viên tuyệt nhất thế giới. Carlton lắc đầu và nói, “Em đúng là một người hâm mộ cuồng nhiệt nhất đấy, Colette!” - Và sau đó xử chiếc bánh sừng bò sô cô la của cậu ấy trong hai nhát cắn.

Vào buổi chiều, một số cô gái tới bữa tiệc mua sắm riêng tại L'Eclaireur trong khi Nick và mình đi cùng Stephanie và mẹ cô ấy đến Phòng trưng bày Kraemer. Nick có biết về cửa hàng buôn đồ cổ này và muốn ngó qua nó. Anh

gọi đùa nơi đó là “IKEA của ngài tỷ phú” nhưng khi đến đó, mình nhận ra rằng rõ ràng anh đã không đùa. Nơi đó là một lâu đài nguy nga gần công viên Monceau, được lấp đầy với những đồ đạc và vật thể đáng kinh ngạc nhất. Mọi tác phẩm đều có chất lượng của bảo tàng và dường như đều đã từng thuộc sở hữu của một vị vua hoặc một bà hoàng nào đó. Bà Shi, người phụ nữ lạng lẽ cho đến tận bây giờ chưa từng bị cuốn vào cơn lốc mua sắm thời trang nào, đột nhiên như biến thành kiểu mẫu người nghiện mua sắm qua mạng truyền hình, bắt đầu mua cuồng nhiệt. Nick đứng trò chuyện với ông Kraemer, và sau vài phút, người đàn ông lánh đi đâu đó. Một lát sau ông ta trở lại mang theo một trong những sổ cái lịch sử giao dịch của cửa hàng và, rất vui vẻ, chỉ cho Nick và mình xem một số biên lai cũ các giao dịch mua của ông cố Nick từ đầu những năm 1900!

Thứ Sáu, ngày 21 tháng 6

Đoán xem ai đã xuất hiện ở Paris ngày hôm nay? Là Richie Yang đấy. Rõ ràng cậu chàng không thể chịu đựng được việc vắng mặt tại cuộc chơi. Cậu ta thậm chí đã cố gắng để được ở tại khách sạn Shangri-La, nhưng dãy phòng suite đã được bên mình bao trọn, cậu ấy đành phải chuyển tới căn hộ áp mái tại Mandarin Oriental. Cậu ta đến Shangri-La mang theo những giỏ trái cây trông có vẻ đắt tiền của Hédiard và tặng tất cả cho mẹ của Colette. Trong khi đó, Carlton hào hứng thông báo rằng đã được giới thiệu cho một chiếc xe thể thao cổ điển đáng kinh ngạc và phải đi gặp chủ sở hữu của nó đâu đó bên ngoài Paris. Mình nói để mình đi cùng, nhưng Carlton chỉ làm bậm vài lời bào chữa nhanh chóng và vội vã rời đi một mình. Mình không chắc có thể tin lý do mà Carlton đưa ra, thật kỳ lạ nếu cậu ấy cứ bỏ chạy như thế. Tại sao lại chạy trốn khỏi trận đấu trong khi đối thủ đã bước vào vòng trong?

Vào buổi tối, Richie nhất định mời bằng được mọi người đến “nhà hàng độc nhất ở Paris. Người ta sẽ phải giết lẫn nhau để có thể đặt được chỗ trước” - cậu ấy nói vậy. Nhà hàng được trang trí theo phong cách không thể giải thích, giống y như phòng họp của ban giám đốc, Richie đã bố trí để cho tất cả mọi người trải nghiệm thực đơn nếm thử của bếp trưởng – “Tiêu khiển và vui chơi trong mười sáu niềm xúc động.” Mặc dù cái tên nghe có vẻ không được hấp dẫn lắm nhưng thức ăn hóa ra khá ngoạn mục và sáng tạo, đặc biệt là súp atisô cùng nấm truffle trắng và tu hài nấu với kem sabayon tỏi ngọt, nhưng mình có thể thấy bà Bing và các dì có vẻ không hài lòng lắm. Bà ngoại của

Colette đã vô cùng bối rối với kiểu hải sản ăn sống trong hơi nước lạnh, bọt nổi có màu sắc khá kinh ngạc, và các loại rau củ mini được bày biện một cách nghệ thuật, nên liên tục hỏi con gái của bà, “Tại sao họ lại cho chúng ta ăn mấy thứ rau củ bỏ đi này, có phải vì chúng ta là người Trung Quốc không?” Bà Bing trả lời, “Không, mọi người ở đây đều ăn cùng một món mà. Mẹ nhìn xem có bao nhiêu người Pháp cũng đang ăn ở đây, nơi này rất đáng tin, mẹ yên tâm đi.”

Sau bữa ăn, những người lớn tuổi quay trở lại khách sạn trong khi “Người thối sáo kỳ dị” Richie tuyên bố sẽ đưa chúng tôi đến một câu lạc bộ vô cùng độc nhất do giám đốc David Lynch mở. “Tôi là một thành viên từ những ngày đầu tiên.” - Cậu chàng khoe khoang. Nick và mình xin khất và dành phần còn lại của buổi tối đáng yêu thả bộ dọc sông Seine. Khi về đến khách sạn, mình đi ngang qua bà Bing, bà ấy đang đứng trước cửa để nói chuyện với một cô dọn phòng người Trung Quốc. Nhìn thấy mình, bà ấy vẫy vẫy tay. “Rachel, Rachel, hãy nhìn những gì cô hầu gái tốt bụng này mang cho cô này!” - Trong tay bà ấy là một túi ni-lông trắng chứa đầy hàng chục chai sữa tắm, dầu gội và dầu xả của khách sạn. “Cháu có muốn lấy một ít không? Cô ấy có thể lấy thêm được đấy!” - Nhưng mình nói với bà rằng Nick và mình sử dụng đồ mang theo và không chạm đến mấy đồ của khách sạn. “VẬY cháu có thể đưa cho cô được không? Cả mũ tắm nữa?” - Bà Bing háo hức hỏi. Mình đã gom tất cả đồ dùng vệ sinh ở phòng và quay trở lại đưa cho bà ấy. Bà nhận lấy túi đồ, đầy thỏa mãn. “Aiyah! Đáng nhẽ cô nên nhờ cháu gom mấy cái chai này cho cô cả tuần mới phải! Đợi một chút, đừng đi vội!” - Bà ấy sau đó trở ra với một cái túi chứa năm chai nước. “Này, lấy một ít nước mà uống! Cô đun sôi nó mỗi ngày trong ấm đun nước điện để đỡ phải trả tiền cho nước đóng chai của khách sạn!” - Nick cố gắng kiềm chế, giữ vẻ mặt bình thường nhất, khi bà của Colette đến trước cửa và nói, “Lai Di, tại sao con không mời họ vào phòng?”

Tại mình bước vào phòng của bà ấy và phát hiện ra dì Pan Di, bà Shi và bà Wen đang cắm đầu vào một nồi lẩu di động lớn trong phòng ăn. Trên sàn là một cái rương hiệu Louis Vuitton khổng lồ chứa đầy các gói mì tôm với đủ loại hương vị. “Mì Tôm và mì thịt lợn không?” - Dì Pan Di vừa hỏi vừa khuấy một đũa mì lớn. Bà Bing thì thào ra vẻ bí mật, “Đừng nói với Colette nhé, nhưng đêm nào bọn cô cũng ăn thế này! Ăn mì tôm ngon hơn nhiều mấy cái món ăn kiểu Pháp ấy!” - Bà Wen nói, “Aiyah, cô bị táo bón mỗi ngày vì

mấy cái loại phô mai mà bọn cô buộc phải ăn.” Mình hỏi họ tại sao họ không xuống lầu qua Shang Place, nhà hàng Trung Quốc của khách sạn đã được gắn sao Michelin để ăn tối. Bà Shi, người trước đó đã mua một chiếc đồng hồ cổ¹⁴² với giá 4,2 triệu euro tại Phòng trưng bày Kraemer sau khi xem nó chưa đầy ba phút, kêu lên, “Bọn cô đã thử vào đó sau bữa tối kiểu Pháp tồi tệ, nhưng tất cả các món ăn đều rất đắt nên bọn cô lại đi ra! Hai mươi lăm euro cho một suất cơm chiên? Tai leiren le!¹⁴³”

Thứ Bảy ngày 22 tháng 6

Colette gõ cửa phòng, lôi tụi mình dậy lúc bình minh vừa ló rạng và hỏi xem đã thấy Carlton chưa? Liệu cậu ấy có gọi cho tụi mình không? Có lẽ Carlton đã không quay trở lại khách sạn vào đêm qua, và cũng không trả lời điện thoại. Colette có vẻ lo lắng, nhưng Nick trấn an là không có gì phải lo lắng đâu. “Cậu ấy sẽ xuất hiện thôi. Đôi khi phải mất một thời gian để thương lượng với những nhà sưu tập xe hơi, cậu ấy có lẽ vẫn đang thực hiện thỏa thuận của mình.” Trong khi đó, Richie gửi lời mời mọi người đến căn hộ áp mái để thưởng thức tiệc cocktail ngắm hoàng hôn trên sân thượng. “Một bữa tiệc nhỏ dành cho Colette” cậu ta đã gọi nó như thế. Trong khi các cô gái dành cả buổi trưa để tới spa thì Nick và mình tranh thủ chớp mắt, tận hưởng ánh nắng trên bãi cỏ trong công viên Monceau.

Vào đầu giờ chiều, tụi mình đến dự bữa tiệc của Richie tại Mandarin Oriental nhưng bị đám vệ sĩ trước thang máy VIP không cho qua vì rõ ràng là “không có tên trong danh sách.” Sau cú điện thoại với Colette cuối cùng tụi mình cũng được đưa lên sân thượng, và choáng váng nhận ra rằng đây không chỉ là một “bữa tiệc cocktail nhỏ” dành riêng cho nhóm tụi mình. Căn penthouse chật cứng những đám đông cực kỳ quyến rũ và được bài trí như một buổi giới thiệu sản phẩm công nghệ cao. Những cột hình tháp khổng lồ được trang hoàng bằng đèn trái khấp lan can, một sân khấu phức tạp được dựng ở một đầu, và dọc theo một bên của sân thượng là một nửa tá đầu bếp nổi tiếng đang sắp xếp các món ăn đặc sắc khác nhau.

Mình lập tức cảm thấy bị lạc điệu trong chiếc váy lụa màu xanh hoa ngô và đôi dép quai ngang của mình, đặc biệt khi vị khách danh dự - là Colette đó - bước vào sảnh, phục sức với vòng cổ kim cương màu hoàng yến đắt giá mà mẹ cô ấy vừa mua cùng một chiếc váy hiệu Stéphane Rolland màu đen tuyệt

đẹp, có phần đuôi cá gọn sóng cảm giác dài tới cả dậm. Còn bà Bing thì gần như không thể nhận ra vì khuôn mặt được trang điểm kỹ cùng mái tóc búi cao kiểu tổ ong và bộ trang sức bằng ngọc lam cỡ bự đối lập chan chát với chiếc váy xoè hiệu Elie Saab màu đỏ với một đường viền cổ áo.

Nhưng ngạc nhiên nhất trên tất cả là Carlton đang ở đây! Cậu ấy không hề đả động gì tới chuyện đã mất tích trong hai mươi bốn giờ và vẫn quyến rũ như thường thấy.

Hóa ra Carlton gần như biết hết mọi người tham dự bữa tiệc - nhiều người bạn từ London - Dubai - Thượng Hải đã bay tới, và chẳng mấy chốc mình bị cuốn vào cơn lũ của những lời giới thiệu điên cuồng. Mình đã gặp Sean và Anthony (hai anh em quyến rũ đồng thời là DJ của bữa tiệc), một hoàng tử Ả Rập quen Carlton tới từ Stowe, một vài nữ bá tước người Pháp không ngừng nói với mình rằng cô ấy đã chán ghét chính sách đối ngoại của Mỹ như thế nào, và rồi mọi thứ thực sự trở nên điên rồ khi một số ngôi sao nhạc pop nổi tiếng của Trung Quốc xuất hiện. Từng chút một, mình nhận ra đêm tiệc này sẽ còn điên rồ hơn nữa.

Mười bảyMandarin Oriental

•

PARIS, PHÁP.

Nick leo các bậc thang đến chiếc bàn cao nhất của sân thượng, cố gắng tìm một góc yên tĩnh, cách xa đám đông bên dưới. Anh đặc biệt không ưa những bữa tiệc kiểu này, và không gian hôm nay dường như còn mất kiểm soát hơn cả bình thường, đây nhóc các đại tiểu thư và đại thiếu gia tới bằng máy bay riêng, và có quá nhiều bản ngã quá cỡ đang làm không gian này thêm chật chội.

Hàng cây bách Ý được chăm sóc cẩn thận chọt rung bần bật sau lưng anh, và Nick có thể nghe thấy một anh chàng nào đó đang rên rỉ, “Em yêu... em... yêu... uuuu!” - Anh quay lưng định rời đi một cách kín đáo, nhưng Richie đột nhiên chui ra từ phía sau đám cây, nhét áo sơ mi vào trong quần khi một cô gái lơ đãng trốn đi về hướng khác.

“Ồ, là anh.” - Richie nói một cách bối rối. “Anh có một khoảng thời gian vui vẻ chứ?”

“Cảnh ở đây thật là tuyệt vời.” - Nick đáp xã giao.

“Quả thực! Khung cảnh sẽ còn đẹp nữa nếu những người Paris ngu ngốc này cho phép các toà nhà chọc trời được xây dựng trên thành phố của họ, và họ sẽ kiếm được một mớ tiền. Này, hãy coi như anh không nhìn thấy tôi ở đây được chứ?”

“Tất nhiên.”

“Anh cũng không thấy cô gái đó, được chứ?”

“Cô gái nào?”

Richie cười toe toét. “Tôi sẽ cho anh vào danh sách bạn tốt của mình. Nhân thế, tôi vô cùng xin lỗi vì sự nhầm lẫn lúc ở dưới nhà, nhưng tôi có thể hiểu

lý do tại sao bộ phận an ninh của tôi không cho phép anh lên. Không có ý xúc phạm, nhưng đồ của anh có vẻ không phù hợp với buổi tiệc này.”

“Xin lỗi, tôi đã ở trong công viên cả ngày và ngủ thiếp đi. Rachel muốn quay lại khách sạn để thay đồ, nhưng tôi nghĩ rằng buổi tiệc chỉ giống như là ngồi uống đơn giản với nhau thôi. Nếu tôi biết anh sẽ mặc một chiếc áo khoác nhung màu đỏ tía, chắc chắn chúng tôi đã lên đồ cho phù hợp rồi.”

“Rachel trông khá lúng túng. Các cô gái có thể ra ngoài với bất cứ thứ gì, nhưng các chàng trai của chúng ta phải cẩn chu nhiều hơn nữa, đúng không? Anh chỉ có thể thoát khỏi việc lên đồ này một cách tình cờ nếu anh đang đeo một dây đeo của tỷ phú.”

“Cái gì cơ?”

Richie ra hiệu ở cổ tay cho Nick. “Đồng hồ của anh. Tôi thấy anh đang đeo một chiếc Patek mới.”

“Mới ư? Thật ra, chiếc đồng hồ này từng là của ông tôi.”¹⁴⁴

“Tuyệt thật, nhưng anh có biết rằng bây giờ Patek chỉ được coi là đồng hồ dòng trung cấp. Đồng hồ dành cho các tỷ phú sẽ phải là cái như của tôi. Đây, hãy xem cái này, chiếc Richard Plumper Tourbillon mới nhất của tôi.” - Richie nói, giơ cổ tay ra ngay trước mũi Nick. “Tôi là một trong những khách hàng rất quan trọng của Richard Plumper, và họ đã dành đặc quyền cho tôi mua nó ngay tại gian trưng bày trong show Trình diễn Đồng hồ Baselworld. Nó thậm chí còn chưa lên kệ cho đến tháng Mười.”

“Có vẻ rất ấn tượng đấy.”

“Chiếc Plumper này có tới bảy mươi bảy chức năng, và nó được tạo tác từ một hợp chất của titan và silicon được quay trong máy ly tâm ở tốc độ cao đến mức tạo ra liên kết ở cấp độ phân tử.”

“Chà...”

“Tôi có thể mặc áo phông và quần jean rách để đi chơi nhưng vẫn có thể vào được bất kỳ câu lạc bộ hay nhà hàng hot nhất nào trên thế giới chỉ bằng cách

chứng nó ra. Mỗi người gác cửa được đào tạo để phát hiện ra Richard Plumper từ cách xa một dặm, và tất cả họ đều biết rằng nó còn có giá cao hơn một chiếc du thuyền. Đó là ý của tôi khi nói tới Dây đeo Tỷ phú, he he!”

“Hãy nói với tôi, làm thế nào để anh xem được chính xác thời gian trên đó?”

“Anh có thấy hai cái nan hoa nhỏ với ngôi sao xanh trên đầu không?”

Nick nheo mắt. “Tôi nghĩ là có . . .”

“Khi những ngôi sao xanh thẳng hàng với những bánh răng trên hệ thống dây cáp và ròng rọc, đó là cách người ta xem giờ và phút. Các bánh răng thực sự được làm bằng kim loại thử nghiệm chưa được phân loại dành cho máy bay không người lái gián điệp thế hệ tiếp theo.”

“Anh không định nói...”

“Đúng vậy, toàn bộ đồng hồ được chế tạo để chịu được lực lên tới mười nghìn Gs. Điều đó tương đương với việc áp lực tác động lên anh khi bị buộc vào bên ngoài một tên lửa đang lao ra khỏi bầu khí quyển bên ngoài trái đất.”

“Nhưng nếu thực sự tiếp xúc với lực mạnh như vậy, chắc sẽ chết chứ nhỉ?”

“He he! Thực vậy. Nhưng chỉ cần biết chiếc đồng hồ của anh sẽ vẫn tồn tại là quá đủ để sắm một chiếc Plumper rồi, phải không? Đây, anh hãy thử nó.”

“Tôi không thể tin được.”

Một tin nhắn đến điện thoại làm Richie bị mất tập trung trong giây lát. “Chà, đoán xem ai vừa đến này? Mehmet Sabancı! Gia đình anh chàng đó về cơ bản là sở hữu toàn bộ Hy Lạp.”

“Thật ra là Thổ Nhĩ Kỳ.” - Nick thốt lên theo phản xạ.

“Ồ, anh từng nghe về anh ấy rồi sao?”

“Anh ấy là một trong những người bạn thân nhất của tôi.”

Richie nhìn Nick thoáng chốc sững sốt. “Anh ấy sao? Làm thế quái nào mà anh biết anh ấy?”

“Chúng tôi đã ở Stowe cùng nhau.”

“Hai người gặp nhau tại khu nghỉ dưỡng trượt tuyết sao?”

“Không phải Stowe ở Vermont. Là Stowe – đó là một trường học ở Anh.”

“Ồ. Tôi học trường kinh doanh Harvard cơ.”

“Tôi biết, anh có đề cập tới nó vài lần rồi.”

Ngay sau đó, Mehmet bước ra khỏi thang máy và lên sân thượng.

Nhìn xuống vị khách tới muộn, Richie nói một cách hào hứng, “Chà! Mỹ nhân mà anh ấy mang theo là ai vậy nhỉ?”

Nick cũng ngó xuống. “Chúa ơi... Không thể tin được!”

Trên sân thượng chính, Carlton cùng Harry Wentworth-Davies - người bạn thân cùng phòng tại trường Cambridge - dựa người vào lan can quan sát khung cảnh. “Cậu nên thử những chiếc bánh vòng nhồi gan ngỗng này.” - Harry hét vào tai Carlton, - “nó còn gây nghiện hơn cả ma túy đá. Và mình không thể tin rằng ông đầu bếp thô kệch trên truyền hình đó, người đi khắp thế giới khùng bố nhà hàng của những người khác đang phục vụ món này cho mình.”

“Đây là cách Richie vẫn dùng để thu hút đám vệ tinh. Hàng đông thực phẩm thượng hạng và rượu bia đắt tiền.” - Carlton nói với sự khinh miệt hầu như không thêm che giấu.

“Cậu nói đúng – loại rượu Romanée-Conti này không hề tệ.” - Harry nói, xoay tròn chiếc ly của mình.

“Nó là thông điệp quá rõ ràng với mình, nhưng mình sẽ giúp để làm cạn kiệt càng nhiều dự trữ càng tốt.” - Carlton nói.

“Mình không chắc là cậu muốn bị già cho bét nè tối nay đâu anh bạn.” - Harry cảnh báo. “Cậu nên ở trong tình trạng tốt nhất cho sự kiện chính diễn ra tiếp theo?”

“Đúng thế. Điều thông minh cần làm là nên ngừng uống rượu ngay từ bây giờ, phải không?” - Carlton cân nhắc một chút, trước khi xử một ly khác trong vài ngụm. Anh quét qua đám đông, nhận ra hầu hết những người bạn thân của Richie đều đã tụ tập ở đây. Chỉ có một thắc mắc là tại sao Colette không nghi ngờ bất cứ điều gì. Anh không nên đến đây tối nay. Ở đây - thấy mọi người vui vẻ quá mức - chỉ khiến anh cáu thêm, và anh có thể cảm thấy máu đang dồn lên hai bên thái dương. Bốn giờ trước anh vẫn đang ở Antwerp, và anh ước anh có thể ở lại đó, hoặc tiếp tục đến Brussels và bắt chuyến bay tiếp theo trở về Thượng Hải. Thật ra, điều anh thực sự muốn làm là đến Anh, nhưng ông Tin đã khuyên anh không nên nhập cảnh vào Anh trong một vài năm. Sao anh lại để mọi thứ đến mức này? Bị cấm đến một nơi mà anh cảm thấy chỉ ở trong bầu không khí đó anh mới có thể thực sự hít thở?

“Colette trông thật là thu hút.” - Harry nói với Carlton, nhìn cô cùng Rachel đang chụp một bức ảnh bên tháp ly sâm banh.

“Cô ấy vẫn luôn thu hút mà.”

“Cô gái mà cô ấy đang chụp ảnh cùng có vẻ ngoài khá giống cậu.”

“Là chị gái của mình đấy.” - Carlton trả lời. Rachel chính là lý do khiến anh quay lại đây ngày hôm nay. Một phần trong anh cảm thấy phần nộ với cô vì điều đó, nhưng bên cạnh đó anh thấy mình luôn muốn bảo vệ cô một cách kỳ lạ. Anh không thể bỏ rơi cô giữa Paris như thế. Cảm giác đã luôn thế ngay từ lúc họ gặp nhau. Anh đã sẵn sàng để ghét Rachel - cô chị gái từ trên trời rơi xuống và đặt một quả bom nguyên tử vào giữa gia đình anh. Nhưng cô hóa ra không giống như những gì anh tưởng tượng. Cô khác với tất cả những người phụ nữ từng xuất hiện trong cuộc đời anh, và Nick là một trong số ít những người anh thực sự có thể nói chuyện cùng. Thực sự điều đó là gì vậy? anh cứ tự hỏi mãi. Có phải do Nick cũng đến từ Stowe? Hay là cách Nick không cảm thấy cần phải tranh giành sự quan tâm của Richie như tất cả các ký sinh trùng khác ở đây tối nay?

“Cậu chưa bao giờ nói với mình rằng cậu có một người chị gái cả.” - Harry cắt ngang suy nghĩ của Carlton một lần nữa.

“Đúng thế. Nhưng chị ấy nhiều tuổi hơn chúng ta.”

“Hai người trông hết như anh em sinh đôi. Đó là vấn đề với mấy người Hoa các cậu, tuổi tác chả liên quan cái mẹ gì cả.”

“Bọn mình không thế lúc đầu, nhưng rồi có một điểm bùng phát khiến chúng ta từ hai mươi một tuổi đêm hôm trước trở thành như hai trăm tuổi vào ngay sáng ngày hôm sau.”

“Chà nếu như tất cả bọn họ đều giống như chị gái cậu hoặc Colette thì hãy đặt gạch cho mình trước nhé. Giờ thì nói cho mình biết, có chuyện gì đang xảy ra giữa Colette và cậu vậy? Một phút trước hai người có vẻ như đang trong một mối quan hệ, một phút sau lại thôi, mình không thể nào hiểu được.”

“Chính mình cũng không hiểu.” - Carlton nói. Anh phát ốm với trò mèo vờn chuột mà Colette đang chơi. Trong suốt một tuần dài, cô ấy đã ném ra vô số dấu hiệu mỗi khi họ đi qua một người thợ kim hoàn. Anh biết khi anh từ chối bước vào Mauboussin với cô hôm thứ Ba, cô ấy đã lôi Richie vào kế hoạch và khiến anh ta lập tức tới Paris. Đôi khi cô ấy quá ư trẻ con. Như thế cô ấy nghĩ là với Richie ở đây và bữa tiệc được tổ chức bằng mấy đồng tiền bản thiêu của cha anh ta sẽ khiến cho Carlton phải phát ghen vậy.

Carlton thấy nhói đau vì bị Harry thọc vào xương sườn. “Này, cậu có biết cô gái phía đằng kia không? Váy trắng, hướng chín giờ.”

“Harry, tới một ngày nào đó cậu sẽ nhận ra rằng không phải tất cả mọi người châu Á đều biết nhau.”

“Cậu không thể trách mình nếu mình quá phấn khích – đó là cô gái thu hút nhất mình từng thấy! Mình tới đây.”

“Cậu đợi đấy.” - Carlton nói. Nếu Colette muốn chơi, thì anh cũng sẽ chiều. Anh kéo tay áo, lấy hai ly rượu từ người phục vụ vừa đi ngang qua, và sải bước tự tin thẳng về phía cô gái mặc váy trắng. Ngay khi vừa đến bên cô, thì

Nick từ đâu đột nhiên cắt ngang trước mặt và trước sự ngạc nhiên của Carlton, ôm cô gái vào lòng một cách ấm áp.

“Astrid! Chị đang làm cái quái gì ở đây vậy?” - Nick hào hứng nói.

“Nicky!” - Astrid cũng la lên. “Chị cứ nghĩ em và Rachel đang ở Trung Quốc chứ.”

“Đúng thế, nhưng chúng em vừa bay tới Paris cùng với em trai của Rachel, và một số người bạn mới. Ồ, nói đến Tào Tháo là Tào Tháo đến liền, đây là Carlton. Carlton, đây là chị họ Astrid của anh đến từ Singapore.”

“Rất vui được gặp cậu.” - Astrid đưa tay ra bắt tay với Carlton, vẫn đang vô cùng choáng váng trước những biến động bất ngờ của các sự kiện. *Sinh vật phi thường mà anh chuẩn bị tấn công là chị họ của Nick sao?*

“Còn đây là người bạn tuyệt vời của anh, Mehmet.” - Nick giới thiệu với Carlton. “Đồ đểu - cậu đang làm gì khi đi chơi với chị họ của mình ở Paris vậy?”

Mehmet vỗ nhẹ vào lưng Nick. “Đó hoàn toàn là một sự trùng hợp! Mình ở đây vì công việc, và bọn mình gặp nhau tại Le Voltaire. Mình đang ăn trưa và Charlotte Gainsbourg bước vào cùng với... với Astrid! Tất nhiên mình sẽ phải nói xin chào rồi. Mình không thể cưỡng lại việc làm cho tất cả các cộng sự của mình phải ghen tị nổ đom đóm mắt được. Sau đó Astrid mời mình đi ăn tối, và mình đã nói chuyện với chị ấy về chỗ này.”

Đúng lúc này, Rachel và Colette cũng gia nhập nhóm. “Astrid! Mehmet? Điều này không thể xảy ra được!” - Rachel la lên, ôm chầm lấy cả hai người hoàn toàn phấn khích.

Colette được giới thiệu với mọi người, và cô soi xét kỹ lưỡng từng inch trên người Astrid. Vậy đây là người chị họ chuyên mặc đồ thời trang may đo cao cấp mà Rachel đã nói với cô sao. Cô đã nhận ra ngay đôi dép vàng gợi cảm Astrid đang mang được làm hoàn toàn thủ công tại Capri bởi Da Costanzo. Chiếc ví cầm tay là đồ cổ điển của Courrèges. Vòng tay kiểu Etruscan với đầu sư tử là của Lalaounis. Nhưng cái váy xếp ly nhỏ màu trắng của cô ấy thì không thể xác định được thương hiệu. Trời ơi, nó thật là hoàn hảo, cái cách

mà vài lạnh lướt trên cơ thể cô ấy, vừa đủ chặt để khiến tất cả đàn ông trở nên hoang dại nhưng không quá bó sát để trở thành lỗ lã. Và những nếp gấp ở đường viền cổ áo đã làm nổi bật sự gợi cảm của xương quai xanh diễm lệ. Colette CẦN PHẢI biết được ai đã thiết kế nó.

“Tôi là người viết về thời trang – liệu chị có phiền nếu tôi chụp với chị một bức ảnh không?”

“Colette đang khiêm tốn đấy chị. Cô ấy là blogger thời trang nổi tiếng nhất Trung Quốc.” - Nick giới thiệu.

“Ồ, dĩ nhiên.” - Astrid trả lời một cách đầy ngạc nhiên.

“Roxanne!” - Colette la hét. Người trợ lý thân tín vội chạy đến và chụp một vài bức ảnh Colette và Astrid. Sau đó, Roxanne bắt đầu ghi chú khi Colette hỏi Astrid về mọi thứ cô đang mặc.

“Bây giờ, tôi chỉ cần thêm vài thông tin để viết chú thích. Tôi nhận ra giày và túi xách của chị, tất nhiên, và những chiếc vòng là của Lalaounis...”

“Thật ra, không phải đâu.” - Astrid đã ngắt lời.

“Oh. Vậy ai đã làm ra chúng?”

“Chúng là kiểu Etruscan.”

“Tôi biết, nhưng ai là người thiết kế chúng?”

“Tôi không biết. Chúng được tạo tác từ những năm 650 trước Công nguyên.”

Colette kinh ngạc nhìn vào các cổ vật của bảo tàng đang ngự trên cổ tay Astrid. Cô cũng muốn có những thứ như vậy cho mình. “Vậy thì, điều quan trọng nhất, chị có thể cho tôi biết thiên tài nào đã thiết kế chiếc váy tuyệt vời này cho chị. Đó là Font Josep Font, phải không?”

“Ô, cái này à? Tôi vừa mua nó hôm nay tại Zara xong.”

Có lẽ cho tới tận cuối cuộc đời, Roxanne cũng sẽ không bao giờ quên được ánh nhìn thất thần trên khuôn mặt Colette lúc đó.

Vài giờ sau, Rachel và Nick đã có một bữa ăn tối muộn với Astrid và Mehmet tại Monsieur Bleu, quán bia nằm ở phía sau Palais de Tokyo. Rachel nhấm nháp miếng sole meunière (Cá chiên kiểu pháp) và nhìn quanh phòng, thích thú với những món đồ duyên dáng, những bàn ăn được ốp đá cẩm thạch và các bức phù điêu bằng đồng lấp lánh. “Astrid, bọn em đã ăn ở những nơi ngoài sức tưởng tượng trong suốt cả tuần nay, nhưng đây là bữa ăn yêu thích nhất của em. Cảm ơn đã dẫn bọn em đến đây.”

Mehmet chen vào. “Anh hoàn toàn đồng ý! Có một điều gì đó ở nơi này vừa đơn giản nhưng vẫn toát lên vẻ sang trọng cùng một lúc. Nó không hẳn là vì thức ăn, nhưng có một cái gì đó khiến người ta cảm thấy vô cùng đặc biệt ở đây.”

Astrid mỉm cười. “Tôi rất vui vì mọi người đều thích nó. Tôi muốn đến đây vì tôi đã nghĩ đến việc ủy quyền cho kiến trúc sư tạo nên không gian này, Joseph Joseph Dirand, để xây dựng ngôi nhà tiếp theo của chúng tôi. Đó là lý do tại sao tôi đến Paris.”

“Em không thể chờ đợi thêm để được xem những gì anh ấy làm cho chị.” - Mehmet nói.

“Nhưng chị vừa mới chuyển tới nhà mới vào năm ngoái mà?” - Nick hỏi.

“Đúng thế, nhưng bọn chị đã nhanh chóng cần một không gian lớn hơn. Bọn chị suýt thì mua được một ngôi nhà cổ kiểu Frank Brewer trên đường Cluny Park, nhưng tiếc là bị lỡ mất ở phút cuối. Chính vì thế bọn chị đã quyết định xây dựng trên mảnh đất của chị ở Bukin Timah.”

Nick nhìn một lượt quanh bàn và cười khúc khích. “Em vẫn không thể tin rằng bốn người chúng ta đang ở đây cùng nhau. Thế giới thật là nhỏ bé!”

“Nói mới nhớ, mình thực sự muốn bỏ qua bữa tiệc đó. Nhưng bởi vì công việc kinh doanh của gia đình mình liên quan tới những người họ Yang, thế nên mình mới nghĩ mình cần phải chường mặt ra một chút.” - Mehmet nói.

“Tôi rất mừng vì chúng ta đã đến đây.” - Astrid nói. “Thực là sự ngẫu nhiên

thú vị! Thật tiếc vì em trai em và bạn gái của cậu ấy không thể tham gia cùng chúng ta, Rachel.”

“Em nghĩ là Carlton cũng muốn đi, nhưng có lẽ cậu ấy cảm thấy cần phải ở lại buổi tiệc với Colette. Mà cô ấy thì không thể bỏ đi được, cô ấy là vị khách danh dự của buổi tiệc.”

“Colette khá dị. Chị chưa bao giờ gặp một ai muốn biết từng món đồ chị mặc. Chị sợ rằng cô ấy sẽ hỏi cả nhãn hiệu đồ lót chị mặc là gì mất.”

“Có thể lắm, nếu cô ấy không bị sốc vì việc chị mua cái váy ấy ở Zara!” - Rachel cười lớn.

“Chị không hiểu vì sao người ta có thể bị shock vì chuyện đó. Chị mua quần áo ở khắp nơi: cửa hàng đồ cũ, hàng bán rong...”

“Đối với Colette và mấy người bạn của cô ấy thì thời trang cao cấp giống như nguồn sống và hơi thở của họ vậy. Thành thật mà nói, anh đã đạt tới ngưỡng chịu đựng của mình với họ.” - Nick thừa nhận.

“Họ không ngừng mua sắm kể từ khi bọn em tới đây. Việc đó khá hấp dẫn trong vài ngày đầu tiên, nhưng rồi nó trở nên nhạt dần.” - Rachel giải thích.
“Em không muốn phàn nàn, vì Colette đã rất hào phóng với chúng ta, nhưng em chỉ tới đây vì em nghĩ có thể dành nhiều thời gian hơn với em trai mình.”

Astrid ân cần hỏi. “Cảm giác thế nào khi làm quen với gia đình mới của mình?”

“Thực sự thì khá bức bối chị ạ. Em chỉ được nhìn thấy cha mình một lần kể từ khi tới Trung Quốc.”

“Một lần ư?”

“Bọn em không hoàn toàn hiểu hết những điều đang xảy ra, nhưng bọn em nghĩ rằng có điều gì đó liên quan tới vợ của cha em. Bọn em chưa từng gặp bà ấy từ lúc đặt chân tới Trung Quốc. Như thế khá là kỳ quặc, đúng không?”

“Sao bọn em không tới Singapore khoảng một tuần nhỉ.” - Astrid đề nghị.

Lông mày Nick nhíu lại. Chuyển đi này đã thử thách Rachel quá đủ với những vấn đề về gia đình cô ấy. Anh không muốn làm phức tạp thêm mọi thứ bằng việc tới Singapore và đối mặt với những bãi mìn khác. Anh và Rachel nên ở đâu đây?

Như thể đọc được suy nghĩ của Nick, Astrid nói, “Hai em hoàn toàn có thể ở tại nhà chị. Cassian sẽ rất vui mừng được gặp em. Và chị chắc rằng nhiều người khác cũng thế.” - Cô thêm vào.

Nick im lặng trong một lát, và Rachel không biết phải nói gì.

“Hay hai người có muốn quay lại Istanbul với mình không.” - Mehmet nói, phá vỡ bầu không khí im lặng khó chịu.

“Ồ! Em rất thích tới thăm Istanbul!” - Rachel nói.

“Chỉ mất ba giờ, bay bằng máy bay của mình, và chúng ta sẽ được tận hưởng không khí mùa hè rực rỡ nhất.” - Mehmet nói như trêu người. “Chị cũng nên đến cùng luôn đi, Astrid. Chỉ đến vài ngày thôi.”

Sau bữa tối, bốn người họ đi dạo thong thả dọc theo các bậc thang trên sân thượng của Palais de Tokyo dẫn đến đại lộ Président Wilson. Rachel kiểm tra điện thoại và thấy Colette đã gửi một đồng tin nhắn.

22:26 – Thứ 7

Carlton có ở nhà hàng cùng với chị không?

22: 57 – Thứ 7.

Carlton có gọi chị không, làm ơn hãy nói cho em biết đi!

23:19 – Thứ 7.

Không có gì đâu... em tìm được anh ấy rồi.

23:47 – Thứ 7

Làm ơn hãy gọi cho em... rất gấp.

00: 28 – Chủ Nhật

VÔ CÙNG KHẨN CẤP!!! LÀM ƠN HÃY GỌI CHO EM!!!

Rachel thở hắt ra khi đọc tin nhắn cuối cùng và ngay lập tức bấm số di động của Colette.

“Xin chào?” Một giọng nói nghẹn ngào ở đầu dây bên kia.

“Colette à? Là chị Rachel. Có phải Colette đó không?”

“Rachel! Ôi Chúa ơi! Chị đã ở đâu? Chị đang ở đâu thế?”

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?” - Rachel nói, hốt hoảng với tông giọng cuồng loạn của Colette.

“Là về Carlton... Chị phải giúp em. Làm ơn.”

Mười tám Khách sạn Shangri-La

•

PARIS, PHÁP

“Ôi, tạ ơn Chúa chị đây rồi! Tạ ơn Chúa!” - Colette khóc khi ra mở cửa để cho Rachel, Nick, Astrid và Mehmet vào phòng khách sạn hai tầng ngổn ngang của mình. Rachel ôm chầm lấy cô lo lắng, và Colette lập tức bật khóc nức nở trên vai của Rachel.

“Em ổn chứ? Carlton có sao không?” - Rachel hỏi, dẫn cô gái bỗng dưng mong manh yếu đuối một cách bất ngờ ra chiếc sofa gần nhất.

“Những người khác đâu?” - Nick hỏi, nhận ra điều khác thường khi Colette không có một người tùy tùng nào cả.

“Em đã nói với mọi người rằng em đã kiệt sức và để mọi người về phòng của mình. Em không thể để cho họ biết được điều này!”

“Điều gì cơ?” - Rachel hỏi.

Cố gắng để kìm nén bản thân, Colette nói, “Ồ, rất là tệ! Vô cùng tệ! Sau khi mọi người đi khỏi bữa tiệc, một chiếc đàn Piano đã được đẩy lên sân khấu. Và John Major xuất hiện rồi yêu cầu em đứng cạnh anh ấy trong khi dạo lên khúc nhạc...”

“Cực thủ tướng Anh đánh đàn cho cô sao?” - Nick cắt ngang, vô cùng hoang mang

“Em xin lỗi, ý em là John Legend.”

“Hết hồn.” - Mehmet nói với Astrid.

“Rồi John bắt đầu hát bài *All of me*,” - Colette vẫn nức nở, - “và khi bài hát kết thúc, Richie lên sân khấu, quỳ một chân xuống giống như cảnh trong các bộ phim ấy, và cầu hôn em.”

Rachel và Nick thở dốc.

“Anh ta phục kích em ngay trước mặt mọi người! Rõ ràng mẹ em và các cô gái đều thông đồng với anh ta, đó là lý do tại sao rất nhiều bạn bè của bọn em từ Trung Quốc xuất hiện trong bữa tiệc. Em đã không biết phải nói gì. Em chỉ đứng đó và nhận thấy Gordon Ramsay đang làm cà rốt chiên nấm truffle và tất cả những gì em có thể nghĩ là, *Gordon sẽ nghĩ gì nếu mình nói không nhỉ?*”

“Rồi em đã làm gì?” - Rachel hỏi.

“Em cố gắng cười thật to. Em nói, ‘Ồ, thôi nào, Richie, đây chỉ là trò đùa thôi đúng không?’ Nhưng Richie nói, ‘Cái này giống một trò đùa sao?’ Rồi anh ta lấy một chiếc hộp nhung khỏi túi và trưng chiếc nhẫn ra trước mặt em. Em nhìn vào nó, đó là một viên kim cương màu xanh ba mươi hai carat của Repossi, và em nghĩ, *NHU THẾ MÌNH đã từng đeo một cái nhẫn đến từ Repossi vậy! Người đàn ông này hoàn toàn không hiểu mình, và mình cũng không hề yêu anh ta.* Nên em đã nói, ‘Em rất cảm kích, nhưng anh có thể cho em thêm thời gian được không?’ Richie hỏi, ‘Ý em cho thêm thời gian nghĩa là gì? Chúng ta đã hẹn hò được ba năm rồi mà.’ Và em nói, ‘Thôi nào, chúng chưa từng thực sự thuộc về nhau mà.’ Khuôn mặt của Richie trở nên nhăn nhó và anh ta bắt đầu nổi cáu. ‘Ý em là cái quái gì vậy? Em nhăng nhảnh theo anh suốt ba năm nay! Anh quá mệt mỏi vì chờ đợi, và anh cũng quá mệt với trò chơi của em. Em có biết anh đã phải đốt bao nhiêu cho tối nay không? Em nghĩ rằng John Legend bay tới Paris vì mọi người sao?’ Rồi đột nhiên Carlton, đang đứng ngay trước sân khấu la lên ‘Hundan!’¹⁴⁵ Mà không hiểu ý cô ấy là gì sao? Cô ấy chỉ không thích mày thôi!’ Và trước khi em nhận ra chuyện gì đang xảy ra, Richie hét lớn ‘Nong sa bi suo luan!’¹⁴⁶ nhảy khỏi sân khấu, lao vào Carlton, và bắt đầu đâm vào mặt anh ấy!”

“Chúa ơi! Carlton có sao không?” - Rachel hỏi

“Anh ấy bị bầm dập một chút, nhưng vẫn ổn. Mặc dù thế, Mario Batali...”

“Chuyện gì đã xảy ra với Mario?” - Astrid cắt ngang, sợ hãi.

“Khi Carlton và Richie lăn lộn và cố gắng hạ nhau trên sàn, vệ sĩ của em đã cố gắng can họ, nhưng chỉ khiến cho mọi chuyện tồi tệ hơn, bởi vì bốn người

họ đã đâm vào quầy đồ ăn của Mario, và thùng dầu ô liu mà anh ấy đang dùng để chiên hải sản bao bột bị bùng cháy. Và mái tóc đuôi ngựa của Mario cũng bắt lửa cháy từng bùng!”

“Ôi không! Mario đáng thương!” - Astrid ôm mặt kinh hoàng.

“Cám ơn Chúa là cô Shi lại đứng ngay đó. Và cô ấy biết chính xác phải làm gì. - Cô ấy đã chộp lấy lon baking soda và ngay lập tức đổ nó lên đầu Mario. Nên anh ấy đã được cứu mạng!”

“Thật may vì Mario không sao cả.” - Astrid thở phào nhẹ nhõm.

“Vậy chuyện gì đã xảy ra sau đó?” - Nick hỏi.

“Cuộc chiến đã kết thúc bữa tiệc, và em cố gắng kéo Carlton trở về khách sạn, nhưng khi em đang cố để giúp anh ấy lau vết thương, bọn em đã rơi vào một trận trách cứ lẫn nhau lớn nhất từ trước tới giờ. Ôi chị Rachel, em biết rằng anh ấy đang say, nhưng anh đã bắt đầu phun ra toàn những điều làm tổn thương người khác... anh ấy buộc tội em đã chơi anh ấy và Richie... anh ấy bảo rằng em không nên đổ lỗi cho ai về những thất bại này ngoài bản thân em, rồi anh ấy dùng dùng bỏ ra ngoài.”

Rachel nghĩ rằng em trai mình đã buộc tội cũng đúng người, nhưng cô cố gắng để trở thành một người cảm thông. “Có lẽ em chỉ cần để cho đầu cậu ấy nguội bớt. Mọi thứ sẽ trở nên tốt hơn vào sáng ngày mai.”

“Nhưng chúng ta không thể đợi tới sáng ngày mai được. Sau khi Carlton rời đi, em nhận được một cuộc gọi từ Honey Chai – một chuyên gia tin đồn. Cô ấy đang ở Thượng Hải, nhưng đã nghe nói tới vụ ẩu đả giữa Richie và Carlton. Và cô ấy nói với em vài chuyện thậm chí còn kinh khủng hơn. Có vẻ là vài tháng trước, Richie đã thách đố Carlton tham gia một cuộc đua xe hơi, và nó sẽ xảy ra tối nay!”

“Cuộc đua xe hơi sao? Em đang đùa à.” - Rachel nói.

“Trông em có giống đang đùa không?” - Colette cau mày.

“Không phải họ đã qua tuổi trẻ trâu rồi sao?” - Rachel hỏi. Đua xe hơi nghe

giống như mấy trò của đám trẻ vị thành niên trong phim Rebel Without a Cause (Nổi loạn vô cơ - ND).

“Ôi, chị không hiểu rồi! Đó không phải là trò trẻ con – họ sẽ lái những chiếc xe thể thao tốc độ cao qua các con đường vào buổi tối, lẩn tránh sự xuất hiện của cảnh sát. Nó vô cùng nguy hiểm! Honey Chai nghe được rằng Richie và Carlton đã đặt cược tới 10 triệu đô, và mọi người ở khắp châu Á cũng tham gia cá cược cho cuộc đua này – đó là lý do tại sao rất nhiều bạn bè của Richie tới Paris! Hầu như tất cả các anh chàng mà em biết đều bị ám ảnh với các cuộc đua.”

Nick kêu lên, “Thực ra thì, anh có đọc một bài viết về điều này. Đám thanh niên Trung Quốc tới từ các gia đình giàu có này đều đang tham gia vào các cuộc đua xe hơi bất hợp pháp ở khắp nơi trên thế giới như Toronto, Hong Kong, Sydney, và chúng sẽ gặp những vụ va chạm kinh hoàng, thiệt hại lên tới hàng triệu đô la vì các tài sản bị hư hại trên đường chúng đi qua. Bây giờ anh đã biết tại sao Carlton lại thực hiện nhiều vòng thử nghiệm đến thế quanh đường đua tại Bugatti mấy hôm trước!”

Colette gật đầu khẳng định. “Đúng thế, em đã nghĩ rằng anh ấy chỉ mua xe hơi cho nghề tay trái của mình, nhưng bây giờ mọi người đã biết được lý do thực sự. Và cảm xúc của anh ấy cũng rất thất thường trong vài ngày qua, - anh ấy đã biến mất, uống rượu và còn đánh nhau nữa – tất cả chỉ bởi vì cuộc đua chết tiệt này! Em cảm thấy thật ngu ngốc, em đáng ra phải nhìn ra chuyện này sớm hơn mới phải.”

“Thôi nào, không ai trong chúng ta nhận ra điều đó cả.” - Rachel nói.

Colette nhìn quanh căn phòng một cách khó chịu, cân nhắc xem liệu nên kể thêm bao nhiêu phần sự thật của câu chuyện. “Chị biết đấy, đây không phải là lần đầu tiên Richie và Carlton tham vào một cuộc đua kiểu đó. Chuyện này đã từng xảy ra ở London.”

“Đó là lý do tại sao Carlton lại gặp vụ va chạm xe hơi đúng không?” - Nick hỏi.

Colette gật đầu buồn bã. “Anh ấy muốn hạ gục Richie ở đường Sloane, nhưng xe của anh ấy...” - giọng nói của cô bỗng nhiên vỡ ra, - “Chiếc xe của

anh ấy đã mất kiểm soát và đâm vào một toà nhà.”

“Đợi một chút, chị đã đọc về nó... có phải là chiếc Ferrari đã đâm vào một cửa hàng của Jimmy Choo không?” - Astrid xen vào.

“Đúng là nó! Nhưng đó không phải là toàn bộ câu chuyện. Trên xe còn có những vị khách khác đi cùng Carlton. Có hai cô gái ở trong chiếc xe đó. Cô gái người Anh đã không thể đi lại được nữa và một cô gái Trung Quốc đã... mất mạng. Đó là một thảm kịch vô cùng kinh hoàng, nhưng đã được gia đình nhà Bao giấu nhem.”

Khuôn mặt của Rachel tái nhợt. “Carlton đã nói với em tất cả sao?”

“*Em đã ở đó*, Rachel. Em ở trên chiếc xe còn lại – chiếc Lamborghini mà Richie lái. Cô gái đã chết đến từ LSE và cũng là một người bạn của em.” - Colette kể, nước mắt lã chã.

Mọi người nhìn chăm chăm vào Colette, thất kinh.

“Mọi việc có vẻ sáng tỏ hơn nhiều rồi.” - Nick tự nhủ, nhớ lại những gì mẹ anh kể về vụ tai nạn.

Colette vẫn tiếp tục. “Carlton đã không còn giống như xưa kể từ sau vụ tai nạn. Anh ấy không thể vượt qua được nó. Anh ấy tự trách bản thân và đổ lỗi cho Richie. Em cho rằng anh ấy cảm thấy, nếu thắng cuộc đua lần này, thì bằng cách nào đó sẽ cứu chuộc được chính mình. Nhưng chúng ta không thể để cho anh ấy chui vào bất cứ chiếc xe nào tối nay. Thể chất và đặc biệt là tinh thần của anh ấy hoàn toàn không tốt. Rachel, liệu chị có thể nói cho anh ấy hiểu được không? Em không ngừng gọi cho anh ấy, nhưng dĩ nhiên anh ấy không nhắc máy. Nhưng em nghĩ là có lẽ anh ấy sẽ chịu nghe chị.”

Bị hút vào tình huống cấp bách, Rachel liền nhấn điện thoại lên và quay số của Carlton. “Nó đã đi thẳng vào hộp thư thoại.”

“Em đã hi vọng là anh ấy sẽ nhắc máy nếu nhìn thấy số của chị.” - Colette thở dài.

“Chúng ta tới chỗ của cậu ấy thôi. Cuộc đua ấy diễn ra ở đâu?” - Nick hỏi.

“Đó mới là vấn đề, - vì em không biết. Tất cả mọi người bỗng biến mất. Roxanne và đội bảo vệ của em đang cố để tìm ra họ, nhưng cho tới nay cô ấy vẫn chưa có chút may mắn nào.”

Astrid đột nhiên lên tiếng. “Số của Carlton là gì?”

“86 135 8580 9999.”

Lôi điện thoại ra, Astrid quay số đường dây riêng của Charlie Wu.

“Chào anh! Không, không, mọi chuyện đều ổn, cảm ơn anh. Ừm, hi vọng không làm phiền anh, nhưng em muốn nhờ anh một chuyện. Phần mềm bảo mật của anh còn hoạt động không?” Cô ngừng lại một lát, hạ thấp giọng. “Phần mềm mà anh đã dùng để kiểm tra người-anh-cũng-biết-là-ai-đó với chỉ một số điện thoại vài năm trước ấy? Tuyệt quá. Anh có thể giúp em theo dõi vị trí của số điện thoại này không? À không, thật đấy, em hoàn toàn ổn. Em chỉ cố gắng giúp một người bạn thôi. – Em sẽ kể cho anh toàn bộ câu chuyện sau.”

Vài phút sau, điện thoại của Astrid rung lên báo tin nhắn đến, “Tìm được cậu ấy rồi.” - Cô nhướn miệng cười. “Ngay đây, có vẻ như Carlton đang ở trong một gara ô tô thương mại trên đại lộ Malakoff, ngay gần Porte Maillot.”

Paris – 2:45 A.m.

Rachel, Nick và Colette chen chúc vào hàng ghế sau của chiếc Range Rover để tới vị trí được định vị của Carlton. Ngồi im lặng, Rachel nhìn chăm chăm ra những đại lộ vắng tanh của quận mười sáu, đèn đường chiếu sáng lên những mặt tiền trang nhã với màu vàng đặc trưng chỉ có ở Paris. Trong tình cảnh này, cô không biết phải làm thế nào với Carlton cho tốt nhất, và tự hỏi liệu họ có tới được kịp lúc không?

Đột nhiên họ đã tới đến đại lộ Malakoff, và người tài xế chỉ cho họ thấy một nhà để xe đứng đơn độc dường như là căn cứ của nhóm đua xe. Rachel nhìn chăm chăm trong sự kinh ngạc khi mọi hoạt động của cuộc đua đã được chuẩn bị hàng tháng trời cuối cùng cũng trở nên rõ ràng hơn với cô. Qua cánh cửa được nâng lên lưng chừng của nhà để xe, một nhóm thợ máy đang tụ tập xung quanh chiếc siêu xe Bugatti Veyron Super Sport¹⁴⁷ màu xanh các-bon

như thế nó đang được chuẩn bị cho trận chung kết giải Công Thức 1, một vài người đến từ bữa tiệc đang đứng bên ngoài gara để hút thuốc mà cô có thể nhận ra được. Rachel thì thầm với Nick, “Anh có tin được không? Em không biết rằng nó lại giống như thế này!”

“Em đã nhìn thấy cách những người phụ nữ trong đám đông đó tiêu tiền rồi mà; còn đây là cách đám đàn ông đốt tiền của họ.” - Nick bình luận một cách kín đáo.

“Nhìn này! Carlton đang đứng đằng kia với Harry Wentworth-Davis. Hừ, em đáng ra phải biết tên bất tài đó cũng là một phần của chuyện này chứ!” - Colette nói.

Rachel hít một hơi thật sâu. “Em nghĩ rằng cách tốt nhất là em sẽ cố để nói chuyện với Carlton một mình. Cậu ấy có thể sẽ dễ bị kích động hơn nếu cả ba chúng ta cùng tới.”

“Vâng, vâng, bọn em sẽ ở yên trong xe thôi.” - Colette đồng ý đầy căng thẳng.

Rachel ra khỏi xe và bước đến gần gara ô tô. Carlton đột nhiên ngược nhìn lên và nhận ra cô. Mặt nhăn nhó, cậu lão đảo ra khỏi lòng đường để cản Rachel không thể đi thêm nữa. “Mấy người không nên đến đây. Làm thế nào mà chị lại có thể tìm ra em ở nơi này?”

“Chuyện ấy có quan trọng không?” - Rachel nói, quan sát em trai mình đầy quan tâm. Mắt trái của Carlton thâm quầng, có một vết bầm tím ở hàm, một vết cắt dơ dáy ở môi dưới và có Chúa mới biết cậu còn bị bầm dập thế nào ở dưới lớp áo đua của mình. “Carlton, làm ơn đừng tham gia cuộc đua này – em biết là em không đủ sức khỏe để tham gia cuộc đua này tối nay mà.”

“Em hoàn toàn tỉnh táo. Em biết là mình đang làm gì mà.”

Em mà biết cái quái gì chứ, Rachel nghĩ. Biết rằng không nên tranh cãi với mấy thằng say. Cô chuyển qua chiến thuật khác. “Carlton, chị biết chuyện gì đã xảy ra tối nay. Chị có thể hoàn toàn hiểu vì sao em tức giận, chị thực sự hiểu.”

“Em không biết làm thế nào mà chị có thể hiểu được mọi thứ chứ.”

Rachel nắm lấy cánh tay Carlton khích lệ. “Nhìn đi, em chả cần phải chứng minh với Richie làm gì nữa! Em không thấy rằng cậu ta đã thua cuộc rồi sao? Cậu ta đã hoàn toàn bị sỉ nhục bởi Colette. Em không thấy cô ấy yêu em nhiều như thế nào sao? Hãy trưởng thành hơn và bước ra khỏi cái cuộc đua này ngay.”

Giật cánh tay ra, Carlton cắn nhần, “Đây không phải lúc để ra đánh chị cả. Hãy đi ra khỏi đây ngay đi, làm ơn.”

“Carlton, chị biết chuyện ở London.” - Rachel nói, nhìn thẳng vào mắt em trai. “Colette đã kể với chị mọi chuyện... Chị biết cảm giác của em thế nào.”

Carlton trông có vẻ ngạc nhiên trong giây lát, nhưng sau đó mắt cậu ta nhú lại trong giận dữ. “Chị nghĩ là chị biết tất cả đúng không? Chị mới tới Trung Quốc được hai tuần mà chị nghĩ rằng chị đã trở thành chuyên gia về chúng tôi sao? Nhưng có vẻ chị không thực sự hiểu tôi đang cảm thấy gì. Chị hoàn toàn không biết chị đã gây ra bao nhiêu rắc rối cho tôi và gia đình tôi!”

“Ý em là gì?” - Rachel nhìn cậu em, ngạc nhiên tột độ.

“Chị không thể biết được là việc chị tới Trung Quốc đã gây ra cho ba tôi những thiệt hại như thế nào! Chị không nhận thấy rằng ông ấy đã tránh chị như tránh bệnh dịch hạch sao? Chị hiểu vì sao chị lại phải ở khách sạn không? Đó là bởi vì mẹ tôi thà chết chứ không muốn chị bước chân vào nhà tôi! Chị có biết là tôi dành thời gian đi với chị chỉ để chọc tức bà ấy không? Tại sao chị không đi mà lo chuyện của chị và để chúng tôi được yên?”

Lời của Carlton có sức nặng ngàn cân, Rachel bất giác lùi lại phía sau, cảm giác như bị một cú đấm trời giáng vào ngực. Colette nhảy ra khỏi xe, giậm chân bình bịch trên đôi giày cao gót màu đen vàng hiệu Walter Steiger Unicorn, tiến thẳng tới chỗ Carlton và hét vào mặt anh. “Sao anh dám nói như thế với chị anh! Anh không biết là anh phải may mắn như thế nào mới có một người chị lo lắng cho mình như thế không? Không biết đúng không. Anh chỉ coi bản thân mình là nhất và việc mọi người yêu thương quan tâm anh là điều hiển nhiên sao. Chuyện xảy ra ở London là một bi kịch, nhưng nó không phải là lỗi của riêng anh. Nó còn là lỗi của em và của Richie nữa – tất cả

chúng ta đều đáng trách. Nhưng anh thắng cuộc đua này không thể giúp người đã chết sống lại được, và nó cũng chả làm anh cảm thấy khá hơn. Nhưng anh cứ chui vào cái xe đó và ăn thua với Richie đi. Rồi cả hai người cứ đi mà lấy mấy cái xe thể thao chết tiệt cả triệu đô của mình đâm vào Khải Hoàn Môn luôn cũng được, em không quan tâm!”

Carlton đứng sững vì sốc, không nhìn vào bất cứ ai trong số họ. Rồi cậu hét lên, “Mẹ kiếp, đúng là đồ chết tiệt!” - Sau đó đi thẳng tới garage.

Colette giơ tay xin hàng và quay trở lại chiếc SUV. Nhưng bất ngờ, Carlton khuy xuống lề đường và ôm đầu như thể nó sắp nổ tung. Rachel quay nhìn em trai mình. Đột nhiên, cô cảm thấy Carlton giống như một cậu bé con bị lạc lối. Cô bước đến, ngồi xuống lề đường cạnh Carlton, đặt tay lên lưng cậu. “Carlton, chị xin lỗi vì đã khiến gia đình em bị tổn thương nhiều như thế. Chị không hề biết chuyện này. Tất cả những gì chị muốn là được hiểu về em và cha mẹ của em. Chị sẽ không về lại Trung Quốc nữa nếu điều đó có thể gây tổn thương cho em. Chị hứa với em chị sẽ bay thẳng về New York. Nhưng làm ơn, đừng tham gia cuộc đua ấy. Chị không muốn nhìn thấy em bị tổn thương lần nữa. Em là em trai của chị, chết tiệt, em là em trai duy nhất mà chị có.”

Đôi mắt của Carlton rưng rưng nước, cậu cúi đầu và nói với giọng như bị bóp nghẹt, “Em xin lỗi. Em không biết em bị làm sao nữa. Em không định nói những điều đó.”

“Chị biết, chị biết.” - Rachel nói dịu dàng khi vỗ vỗ lưng cậu.

Thấy tình hình dường như đã dịu xuống, Colette thận trọng tiến lại gần hai người họ. “Carlton, em đã từ chối lời cầu hôn của Richie. Thế nên anh có thể từ chối tham gia cuộc đua này chứ?”

Carlton gật đầu mệt mỏi, và những người phụ nữ liếc nhìn nhau, thở phào nhẹ nhõm.

PHẦN BA

Đằng sau mỗi gia tài là một tội ác kinh khủng.

HONORÉ DE BALZAC

MộtSheko

•

HONG KONG

“Ôi tốt quá, cô đã đến sớm.” - Corinna nói khi Kitty vừa được quản gia dẫn từ bên ngoài vào.

“Lạy Chúa tôi! Khung cảnh đẹp quá! Nó khiến tôi cảm thấy như mình không còn ở Hong Kong nữa vậy.” - Kitty thốt lên khi vẫn nhìn không chớp mắt vùng nước xanh ngắt lấp lánh của biển từ trên sân thượng của căn biệt thự nhà Ko-Tung tọa lạc bên bờ một bán đảo phía nam của đảo Hong Kong.

“Đúng thế, ai tới đây cũng nói vậy.” - Corinna gật đầu, vui mừng vì đã khiến cho Kitty thực sự bị ấn tượng. Cô đã sắp xếp một bữa trưa riêng ở đây hôm nay bởi vì cô biết rằng mình cần phải chuẩn bị một điều gì đó đặc biệt để bù đắp cho sự cố ở nhà thờ Stratosphere.

“Đây là ngôi nhà đẹp nhất mà tôi đã từng đặt chân đến ở Hong Kong! Mẹ của cô có sống ở đây không?” - Kitty hỏi, ngồi vào chỗ được chỉ định cho cô bên dưới mái vòm bàn ăn ngoài trời.

“Không. Không ai sống hẳn ở đây cả. Ban đầu đây chỉ là nơi nghỉ ngơi cuối tuần của ông nội tôi, và khi ông qua đời, ông đã rất khôn khéo để lại cho tập đoàn Ko-Tung, tránh việc các con của ông có thể tranh giành vì nó. Nó được dành cho cả gia đình, chúng tôi thường sử dụng nó như câu lạc bộ gia đình và công ty cũng sử dụng nó cho các dịp đặc biệt.”

“Vậy, đây là nơi mà mẹ cô đã tổ chức dạ hội cho Nữ công tước xứ Oxbridge vài tháng trước?”

“Không chỉ là buổi dạ hội cho nữ công tước. Mẹ tôi còn tổ chức một bữa tiệc tối ở đây cho Công chúa Margaret khi bà đến với Lord Snowdon vào năm 1966, và Công chúa Alexandra cũng đã từng đến đây.”

“Những công chúa ấy đến từ đâu vậy?”

Corinna cố gắng kiềm chế để không tỏ thái độ. “Công chúa Margaret là em gái của Nữ hoàng Elizabeth II và Công chúa Alexandra xứ Kent là chị em họ của nữ hoàng.”

“Ồ, tôi đã không biết rằng có nhiều công chúa như thế ở Anh. Tôi cứ nghĩ là chỉ có công chúa Diana và công chúa Kate.”

“Thực ra thì Kate tên thời con gái là Catherine, nữ công tước xứ Cambridge và cô ấy không phải là một công chúa mang dòng máu hoàng gia. Cô ấy là phối ngẫu của Hoàng tử Will... ồ mà thôi, đừng bận tâm.” - Corinna nói.
“Ada và Fiona sẽ có mặt sau vài phút nữa. Hãy thể hiện tốt hơn với Fiona, bởi vì cô ấy là người đã thuyết phục Ada đến đây hôm nay.”

“Tại sao Fiona Tung-Cheng lại trở nên tốt với tôi như vậy?” - Kitty hỏi.

“Chà, vì một điều, không giống như những thành viên khác của giáo hội Stratosphere, Fiona là một tín đồ cơ đốc giáo thực sự tin vào sức mạnh của sự cứu rỗi, và cô ấy còn là em họ của tôi, chính vì vậy tôi đã xoay sở để cô ấy giúp đỡ tôi. Dĩ nhiên, còn vì Ada sắp chết mất vì đã hàng năm trời không được tới ngôi nhà này.”

“Tôi không thể chê trách cô ấy. Tôi nghĩ chỉ có Vịnh Nước Cạn và Vịnh Nước Sâu mới có một vài dinh thự lớn. Tôi không hề biết rằng những ngôi nhà lớn trên mặt nước vẫn còn tồn tại ở Hong Kong.”

“Đó là lý do vì sao chúng tôi thích nó đến thế. Shek O là một nơi tất cả các gia tộc lâu đời đều có cho mình một ngôi nhà nằm trên một vùng đất hẻo lánh.”

“Tôi nên tậu cho mình một mảnh đất ở đây đúng không? Cô cũng đã bảo tôi phải chuyển ra khỏi toà Optus mà. Ở đây cứ như là đang ở Hawaii vậy.”

Corinna trao cho cô điệu cười với thái độ kẻ cả. “Cô không thể chỉ bỏ tiền là mua được một ngôi nhà ở đây đâu, Kitty. Trước tiên, ở đây chỉ có dăm ngôi nhà, và hầu như đều thuộc về các gia đình đã trải qua nhiều thế hệ và họ sẽ lại truyền cho con cháu của họ. Trong trường hợp hiếm hoi có mảnh đất nào được niêm yết trên thị trường thì cư dân mới phải được Quỹ Phát Triển Shek O chấp nhận, quỹ đó lại được điều hành bởi những người có đất đai quanh

đây. Sống ở đây giống như là được chấp nhận vào một câu lạc bộ vô cùng độc nhất – thực tế là, tôi có thể nói rằng những người sở hữu nhà ở Shek O chính là một phần của câu lạc bộ riêng tư nhất ở Hong Kong.”

“Chà, vậy cô có thể giúp tôi tham gia vào không? Không phải đó là mục đích để chúng ta làm việc cùng với nhau sao?” *Và là mục đích cô nhận cả mớ tiền phí tư vấn mà tôi phải trả mỗi tháng nữa, Kitty nghĩ.*

“Chúng ta sẽ chờ xem mọi chuyện diễn ra như thế nào đã. Đó là lý do tôi nói tại sao việc phục hồi hình ảnh của cô là vô cùng quan trọng – theo thời gian, có lẽ cháu của cô có thể sẽ được chấp nhận để mua nhà ở đây.”

Kitty nghe tất cả những điều này trong một sự im lặng khó chịu. *Cháu là cái chết tiệt gì thế? TÔI muốn sống ở đây ngay bây giờ cơ mà, khi mà tôi còn có thể khoả thân tắm nắng trên sân thượng riêng như ở đây này.*”

“Bây giờ, cô đã học thuộc lòng xong lời xin lỗi dành cho Ada chưa?” - Corinna hỏi.

“Rồi. Tôi cũng đã tập luyện nó tất cả các buổi sáng với hầu gái của tôi. Bọn họ cũng nghĩ rằng nó vô cùng thuyết phục.”

“Tốt. Tôi rất muốn lời xin lỗi đó được nói ra giống như xuất phát từ tận đáy lòng cô, Kitty. Cô cần phải truyền tải nó giống như đây là cơ hội duy nhất để cô với tôi giải Oscar. Tôi không hi vọng rằng Ada và cô có thể trở thành bạn tốt của nhau ngay lập tức, nhưng tôi hi vọng rằng động thái này có thể góp phần khiến cô ấy dịu lại và chuyển biến thành một bước ngoặt. Sự tha thứ của cô ấy sẽ là một bước tiến dài để cô có thể được chấp nhận trở lại xã hội lần nữa.”

“Tôi sẽ cố hết sức có thể. Tôi thậm chí còn mặc chính xác những gì cô nói với tôi.” - Kitty thở dài. Cô cảm thấy như mình là một con cừu bị dẫn tới bàn hiến tế trong chiếc váy vải bông chán ngắt của Jenny Packham và chiếc áo len Pringle màu hồng đào mà Corinna đã chọn cho cô.

“Tôi rất vui khi cô chịu lắng nghe. Cô chỉ cần cài giúp tôi thêm một cái cúc nữa trên chiếc áo len đó là hoàn hảo.”

Vài phút sau, người quản gia thông báo, “Bà Poon và Bà Tung-Cheng đã tới.” Những người phụ nữ bước lên sân thượng, Fiona trao những nụ hôn lịch sự cho cả Corinna và Kitty, trong khi Ada hầu như không nhìn về phía Kitty mà chỉ ôm Corinna tới tấp. “Ôi Chúa nhân từ, Corinna, nơi này thật tuyệt! Nó giống như là đang ở khách sạn Hotel du Cap vậy!”

Sau khi món salad Niçoir đã được phục vụ và mọi người trao nhau những lời nhận xét bông đùa, Kitty hít một hơi thật sâu và chăm chú nhìn Ada. “Cô Poon, quả là không có cách nào dễ dàng để nói điều này, nhưng tôi rất tiếc về chuyện đã xảy ra tại buổi dạ vũ thường niên. Tôi thực sự không thể tha thứ cho hành động của mình kể từ ngày đó. Thật ngu ngốc khi tôi lao lên sân khấu như thế khi Ngài Francis đang được vinh danh, nhưng cô thấy đấy, tôi đã bị quá xúc động. Tôi phải nói với cô điều mà tôi chưa từng nói với ai trước đây...” - Kitty dừng lại, nhìn từng người một trước khi tiếp tục. “Cô biết đấy, khi ngài Francis bắt đầu nói về những đứa trẻ ở châu Phi mắc bệnh lao, nó khiến tôi nhớ về thời thơ ấu của chính mình. Tôi biết mọi người nghĩ tôi đến từ Đài Loan, nhưng sự thật là, tôi lớn lên ở một ngôi làng nhỏ ở vùng Thanh Hải, Trung Quốc. Gia đình tôi là những người nông dân vô cùng nghèo... chúng tôi thậm chí không có đủ tiền để ở trong làng. Tôi phải sống trong một túp lều ghép từ các tấm tôn và mảnh bìa các-tông cũ bên cạnh bờ sông cùng với bà tôi. Bà đã nuôi tôi một mình, vì bố mẹ tôi bận làm việc tại một nhà máy sản xuất quần áo ở Quảng Châu. Tôi và bà trồng rau trong đám ruộng nhỏ cạnh bờ sông. Đó là cách chúng tôi nuôi sống bản thân và chặt vật để tồn tại. Nhưng khi tôi mười hai tuổi, bà tôi...”

Kitty dừng lại một lần nữa, nước mắt trào dâng. “Bà tôi đã mắc bệnh lao... và...”

“Cô không cần phải nói tiếp đâu.” - Fiona nhẹ nhàng nói, đặt tay lên vai Kitty.

“Không, không sao, tôi nhất định phải nói.” - Kitty nói, lắc lắc đầu và nghẹn ngào nuốt nước mắt.

“Cô Poon, tôi chỉ muốn cô hiểu lý do tại sao tôi đã hơi quá đà đêm đó khi chồng cô bắt đầu phát biểu. Nainai của tôi mắc bệnh lao, và tôi đã phải nghỉ học để chăm sóc bà. Trong suốt ba tháng tôi đã ở với bà... cho đến khi bà mất. Đây là lý do tại sao tôi rất cảm kích với những gì chồng cô đã làm để

chống lại bệnh lao ở châu Phi. Đây cũng là lý do tại sao tôi lại nhảy lên sân khấu và muốn viết tờ séc hai mươi triệu đô la ủng hộ ngay lúc đó! Tôi chỉ cảm thấy rất may mắn khi một cô gái như tôi, lớn lên trong một túp lều bên bờ sông, giờ có thể ở vào vị trí để giúp đỡ những người khác đang mắc bệnh lao. Tôi thực sự không có ý niệm về hành động mình làm... Tôi không hề nghĩ... tôi chưa bao giờ tưởng được như thế là hành vi thiếu tôn trọng thế nào. Đó chỉ là một điều tôi muốn làm với chồng cô... Chồng của cô là một người anh hùng đối với tôi. Còn cô, giá mà cô biết tôi ngưỡng mộ cô đến nhường nào. Tất cả mọi thứ cô làm cho người dân Hong Kong, công việc mà cô đã làm để giúp cộng đồng tăng nhận thức về ung thư vú... Điều đó cũng làm tôi thay đổi nhận thức về bộ ngực của mình theo một cách hoàn toàn mới. Và khi tôi nhận ra những gì mình làm là xúc phạm cô và những người họ Poon, Chúa ơi, tôi chỉ... Tôi chỉ muốn chui xuống lỗ nẻ.” - Kitty buồn bã nói, khi cô đưa mắt nhìn xuống và run rẩy dữ dội trong tiếng khóc nức nở.

Chúa ơi, cô ấy diễn còn giỏi hơn cả Cate Blanchett! Corinna nghĩ, sững sờ nhìn Kitty với những giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt và nước mũi cũng chảy ra.

Ada, người đang ngồi bất động trước màn diễn của Kitty, đột nhiên nở một nụ cười gượng gạo. “Giờ thì tôi đã hiểu. Cô đừng nói nữa. Chuyện đã qua rồi mà.”

Đôi mắt Fiona rưng rưng khi cô với tay qua bàn và nắm chặt tay của Kitty. “Cô đã phải trải qua quá nhiều khó khăn trong cuộc sống. Mà chúng tôi không biết hết! Và bây giờ là với cả Bernard ốm yếu nữa, tội nghiệp cô quá...”

Kitty ngược lên nhìn cô. *Cô ta đang nói cái quái gì vậy?*

“Tôi muốn cô biết rằng tôi đã luôn cầu nguyện cho Bernard. Tôi không biết anh ấy rõ lắm, nhưng anh ấy và chồng tôi là bạn cũ. Tôi biết Eddie luôn coi anh ấy như một người anh em của mình.”

“Thật sao? Tôi không biết là họ lại thân thiết với nhau như vậy.”

“Cả hai người bọn họ đều từng làm việc tại P.J.Whitney ở New York vào những năm đầu sự nghiệp. Và họ đã từng cùng nhau lui tới câu lạc bộ thể

thao tên là Scores. Bất cứ khi nào tôi gọi cho Eddie, anh ấy luôn luôn đang trong một trận đấu với Bernard – giọng của anh ấy nghe có vẻ phải thở gấp. Dù sao thì, tôi sẽ cầu nguyện nhiều hơn từ bây giờ cho Bernard, hi vọng anh ấy có thể bình phục hoàn toàn. Chúa luôn tạo ra những phép màu.”

“Vâng, tôi hi vọng thế.” - Kitty nói một cách nhẹ nhàng. *Nó sẽ tạo ra một phép màu để giúp Bernard.*

“Không biết tôi có thể hỏi không?” - Ada nói khi cô ta rướn người lại gần hơn, “Tiên lượng về bệnh tình của anh ấy thế nào? Và nó có phải bệnh truyền nhiễm như thiên hạ đồn thổi không?”

Kitty ngậy người nhìn họ. “Ừm, chúng tôi cũng không biết rõ nữa...”

Sau khi Ada và Fiona rời đi, Corinna cho mang ra một chai rượu sâm banh. “Nâng ly vì cô, Kitty! Đó quả là một thành công rực rỡ.” - Corinna vừa nói vừa cụng ly với người được mình bảo hộ.

“Không không. Nhờ có cô mới được như vậy đấy chứ! Những cô lồi ở chỗ quái nào ra được câu chuyện về người bà và cái lán bên bờ sông vậy?” - Kitty hỏi.

“À, đó là từ một bộ phim tài liệu mà tôi xem vào năm ngoái. Nhưng tin tôi đi, cô thực sự đã thổi hồn vào câu chuyện ấy – ngay cả tôi cũng cảm thấy nghẹn ngào thay.”

“Vậy cô thực sự nghĩ rằng nó sẽ hiệu quả với Ada? Chỉ cần một lời xin lỗi chân thật và tâng bốc cô ấy lên là đủ sao?”

“Tôi đã biết Ada từ nhiều năm nay. Thành thật mà nói thì tôi không nghĩ rằng cô ấy thực sự bị ảnh hưởng bởi một lời xin lỗi. Tất cả những gì cô ấy cần nghe là cô thừa nhận rằng cô đến từ một ngôi làng tồi tàn ở Trung Quốc. Cô ấy cần phải cảm thấy vượt trội hơn cô, và cũng chẳng đáng gì nếu cô phải quỵ lụy cô ấy một chút. Bây giờ cô ấy sẽ cảm thấy thoải mái hơn nhiều khi ở bên cô. Cô cứ nhìn mà xem, sẽ có nhiều cánh cửa bắt đầu mở ra cho cô từ bây giờ.”

“Tôi không thể tin rằng em họ Fiona của cô lại mời tôi tới bữa tiệc từ thiện vào tuần tới. Liệu tôi có được phép đi không?”

“Nhà gây quỹ của cung King Yin Lei sao? Dĩ nhiên. Fiona chắc sẽ hi vọng rằng cô sẽ viết một tấm séc béo bở.”

“Cô ấy thực sự rất tốt với tôi hôm nay. Tôi nghĩ rằng cô ấy thấy tội nghiệp cho tôi vì Bernard.”

“Đúng vậy, nhưng sự đồng cảm với cô sẽ không kéo dài quá lâu. Tôi nghĩ rằng cô có thể nhìn ra vào ngày hôm nay. Cô biết đấy, Ada không cả tin như Fiona. Thật sự thì, Kitty, cô cần phải giải quyết những lời đồn đại về Bernard và con gái của cô.”

Kitty quay ra phía đại dương, ghim cái nhìn vào một hòn đảo nhỏ nào đó ở phía xa. “Cứ để họ đồn đại những gì họ muốn.”

“Tại sao cô không thể nói với tôi những gì đang xảy ra? Bernard có thật sự bị ốm không? Có phải anh ta đã lây nhiễm cho con gái cô một bệnh kỳ lạ về di truyền không?”

Kitty đột nhiên bật khóc và Corinna có thể thấy rằng lần này những giọt nước mắt của cô là thật lòng. “Tôi không thể giải thích... Tôi không biết phải nói sao nữa.” - Kitty nói thật khẽ.

“Vậy cô có thể cho tôi xem không? Tôi phải hiểu thì mới giúp được cô. Bởi vì cho tới khi nào chúng ta có thể chấm dứt hoàn toàn mọi tin đồn xung quanh Bernard, mọi chuyện của cô ở Hong Kong mới tốt lên được.” - Corinna nói nhẹ nhàng.

Chấm nước mắt bằng chiếc khăn tay thêu, Kitty gật đầu. “Được rồi, tôi sẽ cho cô xem. Tôi sẽ đưa cô tới chỗ của Bernard.”

“Tôi có thể đi Macau với cô bất cứ khi nào sau thứ năm.”

“Ồ không, chúng ta sẽ không tới Macau. Chúng tôi không còn sống ở đó hàng năm rồi. Cô sẽ tới LA với tôi.”

“Los Angeles ư?” - Corinna nói với một sự ngạc nhiên.

“Đúng vậy.” - Kitty nói qua kẽ răng.

HaiSân bay Changi

•

SINGAPORE

Astrid vừa xuống khỏi chuyến bay trở về từ Paris, và đi ngang cửa hàng Times Travel ở Nhà ga số 3 về phía lối ra, khi nhân viên bán hàng đặt một chồng tạp chí *Pinnacle* mới nhất lên giá. Trên trang bìa là hình ảnh một người đàn ông ôm một cậu bé, Astrid đi ngang qua, liếc nhìn ảnh bìa tạp chí từ xa và nghĩ, Thật là một đứa trẻ dễ thương. Rồi cô đứng khựng và ngoắt trở lại sạp báo. Tạp chí *Pinnacle* thường không xuất bản một trang bìa mà không liên quan đến hình ảnh những người phụ nữ ăn vận thời trang với váy xoè bông đang mua sắm, chính vì thế cô lấy làm thích thú muốn xem những người này là ai. Cô tiến tới giá để tạp chí và thở không ra hơi.

Chễm chệ trên trang bìa của tạp chí *Pinnacle* “Phiên bản đặc biệt dành cho cha và con” là hình ảnh chồng và con trai của cô. Trên bìa còn ghi rõ **MICHAEL & CASSIAN TEO GIÃNG BUỒM RA KHOI**. Michael được chụp hình ở mũi của một chiếc du thuyền vô cùng xa xỉ, anh mặc áo phông sọc thủy thủ với yếm vai màu xanh lét phủ rử xuống, đôi tay đặt một cách thiếu tự nhiên lên lan can để khoe trọn chiếc Rolex “Paul Newman” Daytona kiểu cổ điển của mình. Cassian đang khúm núm đứng giữa hai đầu gối bố, cậu bé mặc áo sơ mi ca-rô màu xanh lam và áo khoác màu xanh hải quân cúc đồng vàng, má cậu bé được phẩy chút phấn hồng và tóc thì nhìn giống như được đổ cả can dầu vuốt tóc lên vậy.

Ôi Chúa ơi, họ đã làm gì với con trai của mình vậy? Astrid chộp lấy tờ tạp chí và bắt đầu lật giở qua năm trăm trang quảng cáo trang sức và đồng hồ, cố gắng tìm bài báo trong tuyệt vọng. Và cuối cùng cô cũng tìm thấy nó. Bài báo được minh họa bằng một bức ảnh khác, lần này anh mặc áo khoác da lộn hiệu Brunello Cucinelli và đeo kính râm của Persol, bức ảnh được chụp từ trên xuống khi hai cha con ngồi trong chiếc Ferrari 275 GTB mui trần của Michael. *Họ chụp những bức ảnh này vào lúc quái nào vậy?* Astrid tự hỏi. Trên dòng chữ in đậm màu trắng, tiêu đề của bài viết chạy dọc phía dưới hình ảnh:

NGƯỜI CHA CỦA NĂM: MICHAEL TEO

Thật khó để tưởng tượng ra được ai khác có cuộc sống quyến rũ hơn Michael Teo - người sáng lập của một trong những công ty có tầm nhìn nhất Singapore, có một gia đình hoàn hảo như mơ, một ngôi nhà tuyệt đẹp và một bộ sưu tập xe thể thao cổ điển vô cùng hoành tráng nhưng chưa có dấu hiệu dừng lại. Không biết chúng tôi đã từng đề cập rằng anh còn có vóc dáng đẹp như một siêu mẫu đồ lót của Calvin Klein với đôi xương gò má sắc lẹm mà bạn có thể dùng để cắt kim cương? Phóng viên Olivia Irawidjaya của chúng tôi đã tìm hiểu sâu hơn một chút và phát hiện ra rằng ở anh có nhiều điều thú vị hơn việc là một người đàn ông bắt mắt...

“Các bạn có biết đây là gì không?” Michael Teo hỏi khi anh chỉ vào một văn bản giấy cổ đã ngả vàng lồng trong một khung tranh làm bằng titan đơn giản treo trên tường căn phòng thay đồ cực chất của anh, ở giữa giá treo đồ may đo cao cấp có vẻ như đến từ những thương hiệu như Brioni, Caraceni và Cifonelli. Tôi đã xem xét kỹ lưỡng văn bản và phát hiện ra một sự thật vô cùng ngạc nhiên là nó có chữ ký của ngài Abraham Lincoln. “Đây là một bản sao gốc của bản Tuyên ngôn Giải phóng nô lệ. Trên thế giới chỉ còn bảy bản sao tồn tại và tôi sở hữu một trong số chúng.” - Ngài Teo tự hào nói. “Tôi đã treo nó ngay trên bức tường phản chiếu trong tủ quần áo của mình để có thể nhìn thấy nó mỗi ngày trong khi tôi thay đồ, và chúng sẽ luôn nhắc nhở rằng tôi là ai.”

Văn kiện đó vô cùng phù hợp với anh, vì Teo là một người đàn ông tự lập, cách đây vài năm, anh vẫn chỉ là một người vô danh làm việc cực nhọc trong công ty khởi nghiệp ở Jurong. Là con trai của một giáo viên, anh xấu hổ thừa nhận mình lớn lên trong tầng lớp trung lưu ở Toa Payoh, nhưng nhờ chăm chỉ và kiên trì anh đã được vào học tại Trường St.Andrew, và từ đó trở thành một chỉ huy nổi bật trong Lực lượng Vũ trang của Singapore.

“Ngay từ khi bắt đầu, Teo đã chứng tỏ mình là một trong những học viên dũng cảm nhất trong lứa của mình.” - Thiếu tá Dick Teo (hai người không có quan hệ họ hàng) cựu chỉ huy của Michael Teo nhớ lại. Sự bền bỉ của anh ấy gần như siêu phàm, và chính sự thông minh đã đẩy anh ấy lên nhóm tinh hoa trong hàng ngũ sĩ quan. Anh đã giành được học bổng chính phủ để học ngành kỹ thuật máy tính tại Học viện Công nghệ California danh tiếng, và sau khi tốt nghiệp anh lại quay về làm việc cho Bộ Quốc phòng.

Một cán bộ cấp cao khác mà tôi đã có cơ hội nói chuyện là Trung tá Naveen Sinha, nói: “Tôi không thể tiết lộ với bạn chính xác những gì anh ấy đã làm, bởi vì đó là thông tin bảo mật. Nhưng có thể nói rằng Michael Teo đã cố gắng giúp tăng cường khả năng tình báo của chúng ta. Chúng tôi rất tiếc khi thấy anh ấy ra khỏi quân đội.”

Điều gì đã khiến Teo từ bỏ một sự nghiệp đầy triển vọng với MINDEF để tiến vào ngành kinh tế tư nhân? “Yêu. Tôi đã yêu một người phụ nữ xinh đẹp, kết hôn và quyết định rằng tôi cần phải bắt đầu hành động như một người đàn ông đã có vợ. Thêm vào đó, tôi cần phải xây dựng đế chế của riêng mình vì lợi ích của con trai và vợ tôi.” - Michael nói, đôi mắt sắc như chim ưng của anh lóe lên vì xúc động.

Khi tôi hỏi về vợ anh, anh có chút lảng tránh. “Cô ấy thích đứng ngoài ánh đèn sân khấu.” Tôi đã tìm thấy một bức chân dung đen trắng của một người phụ nữ tuyệt đẹp trong phòng ngủ của anh ấy, tôi hỏi, “Đó có phải là cô ấy không?” “Đúng, nhưng bức ảnh này được chụp từ vài năm trước rồi.” - Anh nói. Tôi nhìn kỹ hơn và phát hiện ra rằng bức ảnh được ký tên là “Gửi tới Astrid, người vẫn còn lảng tránh tôi, Dick”. “Dick là ai vậy?” - tôi hỏi. “Thực tế, đó là tác phẩm của một nhiếp ảnh gia nào đó tên là Richard Burton, ông ta đã mất một thời gian rồi.” - Michael nói. Gỡm đã, bức ảnh này được chụp bởi nhiếp ảnh gia thời trang huyền thoại Richard Avedon sao? “Ồ, đúng là tên của ông ấy.”

Bị cuốn hút bởi chi tiết đáng kinh ngạc này, tôi đã đi sâu vào xuất thân của Astrid Teo. Liệu cô ấy có phải là người mẫu thời trang cao cấp ở New York không? Hóa ra, Astrid không chỉ là một cô gái xinh đẹp của Trường Nữ sinh Hội Giám Lý được gả cho một người tốt và trở thành một bà nội trợ được nuông chiều. Tạp chí *Pinnacle* có thể tiết lộ rằng cô là con gái duy nhất của Henry và Felicity Leong – những cái tên khá là xa lạ đối với hầu hết độc giả của tạp chí này, nhưng họ là những người có sức ảnh hưởng theo cách riêng.

Một chuyên gia về các dòng dõi Đông Nam Á (người muốn được giấu tên) cho biết, “bạn sẽ không tìm thấy được họ Leong trong bất kỳ danh sách nào vì họ quá thông minh và quá kín đáo để có thể bị tìm thấy. Họ là một gia tộc người Hoa cực kỳ kín tiếng, trải qua nhiều thế hệ và nắm giữ tài sản trên khắp châu Á – như tài nguyên, hàng hóa, bất động sản, đại loại thế. Họ vô cùng giàu có – ông của Astrid, ngài S. W. Leong, từng được gọi là ‘Vua dầu cọ của

Borneo'. Nếu Singapore còn duy trì tầng lớp quý tộc, thì Astrid sẽ được coi là một công chúa đấy."

Một phu nhân khác thuộc gia đình giàu có của Singapore từ xưa, đã bật mí riêng với tôi, rằng không chỉ họ Leong khiến cô ấy trở nên quan trọng. Astrid thừa hưởng cả hai dòng máu danh gia vọng tộc. Mẹ của cô ấy là bà Felicity Young, và để tôi nói cho bạn biết, những người nhà Young khiến cho mọi gia đình khác giống như những kẻ hèn kém cả lượt, bởi họ có quan hệ thông gia với cả họ T'sien và họ Shang. Alamak, tôi đã nói với bạn quá nhiều rồi."

Liệu gia đình bí ẩn quyền lực này có đứng sau thành công một cách nhanh chóng của Teo không? "Tuyệt đối không!" Teo nói một cách giận dữ. Sau đó, tự vỗ ngực, anh phá lên cười. "Ban đầu, tôi không xứng với cô ấy, tôi thừa nhận điều đó. Nhưng hiện tại tôi rất phù hợp với gia đình cô ấy, đặc biệt là vì tôi chưa bao giờ yêu cầu sự giúp đỡ từ họ. Tôi quyết tâm tự mình giành lấy thành công."

Và anh đã thực sự thành công - giờ đây, mọi người đều biết công ty công nghệ non trẻ của Teo đã đột nhiên được một công ty ở Thung lũng Silicon mua vào năm 2010. Thương vụ này đã làm tài sản cá nhân của anh tăng lên hàng trăm triệu. Trong khi hầu hết những người đàn ông khác có thể hài lòng và dành phần còn lại của cuộc đời để ngắm nhìn khung cảnh đại dương xanh mát từ một trong những khu nghỉ dưỡng sang trọng của Annabel Lee, thì Teo vẫn cố gắng gấp đôi và thành lập công ty đầu tư mạo hiểm tập trung vào công nghệ của riêng mình.

"Tôi không hề hứng thú với việc nghỉ hưu ở tuổi ba mươi ba. Tôi cảm thấy như mình đã được trao cơ hội vàng này nhưng tôi không muốn nhận nó. Có rất nhiều tài năng và sự khéo léo ngay tại Singapore, và tôi muốn tìm ra thế hệ châu Á tiếp theo của Serge Brins và trao cho họ đôi cánh để bay." - Teo nói. Cho đến nay, các bên được anh đầu tư không chỉ rải cánh bay mạnh mẽ như đại bàng, mà họ đã phóng thẳng lên mặt trăng. Các ứng dụng có thể kể đến như Gong Simi? Hoặc Ziak Simi? đã cách mạng hóa cách người Singapore chia sẻ và tranh luận về thực phẩm, và một số công ty khởi nghiệp mà anh đầu tư đã được mua lại bởi những người khổng lồ như Google, Tập đoàn Alibaba và Tencent. Báo cáo của Heron Wealth ước tính rằng Teo hiện có tài sản giá trị gần một tỷ đô la, một con số không tẻ đối với một người mới ba mươi sáu tuổi, từng phải ở chung phòng ngủ với hai anh em của mình cho

đến khi vào đại học.

Vậy làm thế nào để một người thành công như Teo tận hưởng tài sản của mình? Anh ấy có một biệt thự phong cách đương đại ở Bukit Timah mà bất cứ ai lái xe qua đều có thể dễ dàng nhầm lẫn với khu nghỉ mát Aman. Căn biệt thự có những hồ bơi phản chiếu và các khu vườn theo phong cách Địa Trung Hải được bố trí xung quanh, những bộ sưu tập đồ tạo tác chiến tranh và xe hơi thể thao đang tiếp tục phát triển khiến ngôi nhà lớn trở nên chật chội hơn. “Gia đình tôi đang trong quá trình xây dựng một ngôi nhà mới, chúng tôi đã có cuộc trao đổi riêng với các kiến trúc sư tiên phong như Renzo Piano và Jean Nouvel. Chúng tôi thực sự muốn một thứ gì đó mang tính cách mạng, một ngôi nhà chưa từng thấy ở Singapore trước đây.

Nói đến đó, Teo đưa tôi đi tham quan kho chiến lợi phẩm độc quyền của anh ấy. Tại phòng trưng bày ở tầng trệt, những thanh kiếm samurai từ thời Edo và một giáo luật đồ sộ từ thời Chiến tranh Napoléon được trưng bày dọc theo những chiếc Porsches, Ferraris và Aston Martins được phục chế sáng bóng. “Tôi đã dành nhiều thời gian của mình, nhưng tôi hy vọng có thể tích trữ được được bộ sưu tập xe thể thao cổ điển tốt nhất bên ngoài Tây bán cầu. Hãy xem chiếc Ferrari Modena Spyder năm 1963 phía bên này?” - Teo nói, khi anh ấy miết ngón tay trở lên lớp mạ cờ-rôm một cách trù mến. “Đây chính xác là chiếc Ferrari mà Ferris Bueller đã lái trong loạt phim Kì nghỉ của Ferris Bueller đấy.”

Và vừa đi học mẫu giáo về là cậu con trai đáng yêu của Teo, Casian, cậu bé vào phòng và nhào lộn từng búng. Teo liền túm lấy cổ áo cậu con và nhấc cậu bé vào vòng tay anh. “Mặc dù vậy, tất cả những thứ tôi sở hữu đều sẽ không là gì cả nếu không có thằng nhóc tinh quái nhỏ bé này.” Cassian, cậu bé dũng cảm, được thừa hưởng vẻ ngoài đặc biệt của cha mẹ sắp sang sáu tuổi vào cuối năm nay, và Teo quyết tâm muốn truyền lại những bí quyết thành công cho con trai mình. “Tôi thực sự tin tưởng vào câu tục ngữ ‘yêu cho roi cho vọt’. Tôi nghĩ rằng trẻ em rất cần kỷ luật và chúng cần được dạy dỗ để đạt được những kết quả cao nhất. Ví dụ như, con trai tôi cực kỳ thông minh và tôi không cảm thấy rằng cháu sẽ bị yêu cầu quá nhiều ở trường mẫu giáo, và điều này hơi táo bạo để tôi có thể nói ra, nhưng cũng tôi không nghĩ thằng bé sẽ bị thử thách ở bất cứ trường tiểu học nào tại Singapore.”

Vậy điều đó có nghĩa là gia đình Teo đã có kế hoạch gửi con ra nước ngoài

sống trong trường nội trú ở độ tuổi sớm như vậy? “Chúng tôi chưa quyết định, nhưng chúng tôi nghĩ rằng có thể chúng tôi sẽ gửi thằng bé đến Gordonstoun ở Scotland [trường cũ của cả Hoàng tử Philip và Hoàng tử Charles] hoặc Le Rosey ở Thụy Sĩ. Đối với con trai tôi, không có gì quan trọng hơn nền giáo dục tốt nhất mà tiền có thể mua được, tôi muốn thằng bé đi học với các vị vua và các nhà lãnh đạo tương lai của thế giới, những người thực sự sẽ làm rung chuyển thế giới.” - Michael tuyên bố mạnh mẽ. Michael Teo chắc chắn cũng là một trong những người đang làm rung chuyển thế giới hiện nay, và với tầm nhìn và tình yêu dành riêng cho con trai của mình, không có gì lạ khi anh được tạp chí *Pinnacle* bình chọn là Người Cha Của Năm!

Vội vã từ sân bay trở về nhà, Astrid bước vào cửa trước và thấy Michael đang đứng trên một cái thang, điều chỉnh ánh đèn chiếu vào bức tượng bán thân Hoàng đế Nero bằng cẩm thạch.

“Chúa ơi, Michael! Anh đã làm gì vậy?” - Cô nói một cách giận dữ.

“Chà, chào em nhé, em yêu.”

Astrid giơ tờ tạp chí lên. “Anh đã thực hiện cuộc phỏng vấn này khi nào?”

“Ồ, nó ra sạp rồi sao!” - Michael hào hứng nói.

“Chết tiệt, đúng là nó đã được xuất bản. Em không thể tin rằng anh lại để kệ chuyện này xảy ra.”

“Anh không kệ nó xảy ra. Anh đã làm nó xảy ra. Bọn anh đã chụp ảnh hồi em tham dự đám cưới của Nick tại California. Em không biết chứ, lúc đầu đáng ra là Ang Peng Siong và con trai của anh ấy sẽ lên trang bìa, nhưng mọi thứ đã thay đổi vào phút cuối và có chút thiên vị cho anh. Trợ lý truyền thông mới của anh, Angelina Chio-Lee của tờ SPG Strategies đã sắp đặt nó. Em nghĩ sao về mấy bức ảnh?”

“Chúng hoàn toàn lố bịch.”

“Em không cần phải xấu tính như vậy chỉ vì em không được lên trang báo đó.” - Michael đột nhiên chụp lấy tờ báo.

“Chúa ơi, anh nghĩ em buồn vì chuyện đó sao? Anh đã đọc bài viết đó chút nào chưa?”

“Chưa, làm thế nào để anh đọc được? Nó vừa mới ra mà. Nhưng đừng lo lắng quá, anh đã hết sức cẩn thận để không nói gì về em hoặc gia đình hoang tưởng điên rồ của em.”

“Anh không nói gì nhưng anh đã để cho nhà báo vào nhà chúng ta! Vào tận phòng ngủ của chúng ta! Và cô ta đã tự mình tìm hiểu mọi thứ!”

“Đừng có mà kích động như thế. Em không thấy rằng bài báo là tốt cho anh sao? Và nó cũng tốt cho cả gia đình chúng ta nữa.”

“Em cho là anh sẽ không nghĩ như vậy sau khi anh đọc nó. Anh sẽ phải đối phó với cha em khi ông biết về chuyện này chứ không phải em.”

“Cha của em! Mọi thứ luôn luôn là về cha em.” - Michael cắn nhả trong khi đang vặn chiếc ốc vít trên đèn.

“Ông ấy sẽ rất tức giận khi thấy điều này. Hơn cả những gì mà anh có thể tưởng tượng được.” - Astrid nói một cách đáng ngại.

Michael lắc đầu thất vọng và bước xuống khỏi thang. “Thế mà anh đã nghĩ rằng đây sẽ là một món quà bất ngờ cho em đấy.”

“Đây mà là một món quà ư?” - Astrid cố gắng hiểu được logic đằng sau chuyện này.

“Cassian đã rất phấn khích với buổi chụp hình, thằng bé mong được làm cho em ngạc nhiên.”

“Ồ tin em đi, em đang rất ngạc nhiên đấy.”

“Em biết cái gì làm anh bất ngờ không? Em đã xa nhà cả tuần, nhưng em dường như quan tâm tới bài báo nhiều hơn việc gặp con trai mình.”

Astrid nhìn chồng chăm chăm. “Anh đang muốn biến em thành người xấu trong cái nhà này phải không?”

“Hành động có sức mạnh hơn lời nói. Em vẫn đang đứng đây để chì chiết anh, trong khi ở trên tầng có một đứa trẻ đã đợi mẹ nó về cả đêm đấy.”

Astrid rời khỏi phòng mà không nói lời nào nữa và đi lên lầu.

BaĐường Jinxian

•

THƯỢNG HẢI

Vài giờ sau khi từ Paris trở về Thượng Hải, Carlton gọi tới số của Rachel tại khách sạn Peninsula. “Mọi người ổn rồi chứ?”

“Ừ, nhưng chị đang bị lệch múi giờ khủng khiếp. Còn Nick, dĩ nhiên đã đặt lưng xuống giường và gáy ngay lập tức. Thật là bất công.” - Rachel thở dài.

“Ờ... không biết anh Nick có phiền nếu em tới đón chị đi ăn tối không? Chỉ hai chị em mình thôi?” - Carlton rụt rè hỏi.

“Dĩ nhiên là không rồi! Ngay cả khi anh ấy không ngủ như chết phải tới 10 tiếng nữa thì anh ấy cũng chả phiền gì đâu.”

Tối hôm đó, Carlton đưa Rachel (lần này là trên một chiếc xe Mercedes G-Wagen có vẻ hợp lý hơn rất nhiều) tới Đường Jinxian, một con đường hẹp với những cửa hàng cũ trong Khu tô giới của Pháp. “Nhà hàng đây rồi, nhưng thật không biết phải đỗ xe ở đâu nữa.” - Carlton lăm băm. Rachel liếc nhìn mặt tiền cửa hàng nhả nhận với rèm cửa màu trắng xếp nếp và một hàng dài những chiếc xe sang trọng đỗ bên ngoài. Họ tìm thấy một chỗ đậu xe ở giữa các dãy nhà và thông thả đi bộ về phía nhà hàng, lướt qua một vài quán bar kỳ lạ, cửa hàng đồ cổ và cửa hàng thời trang bên đường.

Đến nơi, Rachel phát hiện ra nhà hàng chỉ là một không gian nhỏ bé với đúng năm bàn. Đó là một căn phòng được chiếu sáng bằng đèn huỳnh quang và hoàn toàn không có trang trí nào khác ngoại trừ một chiếc quạt bàn bằng nhựa xoay được gắn lên bức tường trắng đã ố màu, nhưng nó vẫn chật cứng một đám đông vô cùng sang trọng. “Trông giống như một điểm đến ẩm thực vậy.” - Rachel nhận xét, để mắt đến một cặp vợ chồng ăn mặc bảnh bao dẫn theo hai con nhỏ vẫn đang mặc đồng phục trường tư thực màu xám và trắng, trong khi ở bàn cạnh cửa có hai người Đức mặc đồ sọc ca-rô theo phong cách hipster¹⁴⁸, cầm đũa một cách thành thạo như bất kỳ người dân địa phương nào.

Một người phục vụ mặc áo sơ mi trắng và quần đen tới bàn họ. “Ông Fung đúng không ạ?” Anh ta hỏi Carlton bằng tiếng phổ thông.

“Không, là Bao – bàn hai người lúc bảy rưỡi.” - Carlton trả lời. Người đàn ông gật đầu và ra hiệu cho họ đi vào. Họ đi ra phía sau căn phòng, nơi có một người phụ nữ với bàn tay ướt nước chỉ ra phía một ô cửa. “Lên cầu thang đi! Đừng ngại!” - bà ấy nói. Rachel bước lên một cầu thang chật hẹp, dốc và có những bậc thang gỗ mòn vẹt tới mức võng xuống ở giữa. Tới giữa cầu thang, cô đi qua một gian nhỏ đã được tận dụng trở thành không gian nấu nướng. Hai người phụ nữ né người trước một chiếc chảo rán cháy xèo xèo, mùi khói bao phủ khắp toàn bộ cầu thang.

Ở đầu cầu thang là một căn phòng, bên trong có một chiếc giường kê sát tường và một tủ nhỏ với quần áo được xếp ngay ngắn thành chồng ở phía đối diện. Một chiếc bàn nhỏ được đặt trước giường cùng với một vài chiếc ghế và một chiếc tivi nhỏ đặt ở góc phòng. “Thực sự là chúng ta sẽ ăn trong phòng ngủ của ai đó ư?”

Carlton cười toe toét. “Em đã hy vọng chúng ta sẽ được ngồi ăn ở đây. Nó được coi là bàn tốt nhất của nhà hàng. Có ổn với chị không?”

“Em hỏi thật đấy à? Đây là nhà hàng tuyệt nhất mà chị nghĩ chị được đến!” - Rachel nói một cách hào hứng, nhìn ra ngoài cửa sổ với những dây phơi đồ giăng ra tận phía bên kia đường.

“Nơi này được gọi là quán cóc, nhưng họ rất nổi tiếng trong việc nấu những món ăn kiểu gia đình. Họ không hề có thực đơn – họ chỉ mang tới cho chị những gì họ nấu trong ngày hôm đó, tất cả mọi thứ đều theo mùa và tươi ngon.” - Carlton giải thích.

“Sau một tuần của chúng ta tại Paris, đây quả là một thay đổi đáng hoan nghênh.”

“Chị có thể ngồi vị trí danh dự trên giường.” - Carlton đề nghị. Rachel vui vẻ ngồi thoải mái trên tấm nệm – thật kỳ lạ và có chút nghịch ngợm khi ngồi ăn trên giường của ai đó.

Chẳng mấy chốc, hai người phụ nữ bước vào phòng ngủ kiêm phòng ăn và

đặt vô số món ăn nóng hổi lên mặt bàn phóc-mi-ca. Món đầu tiên là hongshao rou - những lát thịt lợn dày béo ngậy trong nước sốt ngọt với ớt chuông xanh; jiang ya – chân vịt om trong nước sốt ngọt sền sệt; jiuyang caotou - rau theo mùa xào với rượu thơm; ganshao changyu – cá chim chiên giòn nguyên con; và yandu xian - một món súp đặc trưng của Thượng Hải gồm măng, phù trúc, giảm bông muối và thịt lợn tươi.

“Chúa nhân từ! Làm thế nào để chúng ta có thể ăn hết chỗ này?” - Rachel cười lớn

“Tin em đi, đồ ăn ở đây thực sự rất ngon nên chị có thể ăn được nhiều hơn bình thường.”

“Ừ, chị sợ như thế đấy.”

“Chúng ta có thể gói những đồ mà chúng ta không ăn hết về cho anh Nick ăn đêm cũng được.” - Carlton đề nghị.

“Anh ấy chắc rất thích đó.”

Sau khi cùng những chai bia Thanh Đảo mát lạnh, hai chị hào hứng ăn không chút khách khí, cùng im lặng thưởng thức các món ăn trong vài phút đầu tiên.

Sau món thịt lợn béo ngậy ngọt vị đầu tiên, Carlton nhìn Rachel một cách nghiêm túc và nói, “Em muốn đưa chị đi ăn bữa tối nay vì em nợ chị một lời xin lỗi.”

“Chị biết. Nhưng em đã xin lỗi rồi mà.”

“Không, em chưa xin lỗi chị một cách thích đáng. Em đã suy nghĩ về chuyện đó không ngừng, và em vẫn cảm thấy những gì đã xảy ra ở Paris thật khủng khiếp. Cảm ơn chị đã can thiệp và làm những điều đúng đắn. Em thật là ngu ngốc khi nghĩ rằng em có thể đua với Richie trong thể trạng đó.”

“Chị rất vui vì em đã hiểu.”

“Em cũng xin lỗi về tất cả những gì em đã nói với chị. Thật sự thì em đã rất sốc vì xấu hổ, vì bị chị phát hiện ra chuyện ở London, nhưng thật không công bằng khi em đã kích chị như thế. Em ước em có thể thu lại những lời đã nói.”

Rachel im lặng một lúc. “Ngược lại, chị thực sự rất biết ơn về những gì em đã nói với chị. Nó giúp chị có một cái nhìn sâu sắc về tình huống đã làm chị khá bối rối kể từ khi bọn chị đến đây.”

“Em có thể hiểu được.”

“Thực sự, chị nghĩ chị có thể hiểu được tình huống mà chị đã đẩy bố vào. Chị thật sự rất xin lỗi nếu vì chị mà gia đình em lại gặp rắc rối. Đặc biệt là mẹ em. Chị có thể thấy là mọi chuyện sẽ rất khó khăn với cô – toàn bộ tình huống này là những sự trở trêu mà không ai trong chúng ta được chuẩn bị trước. Chị thực sự hy vọng cô sẽ không ghét chị vì chị đã tới Trung Quốc.”

“Mẹ em không ghét chị, chỉ là vì mẹ em không biết chị thôi. Mẹ em đã có một năm vô cùng khó khăn với vụ tai nạn của em và tất cả. Tìm hiểu về chị cũng như khám phá ra một khía cạnh khác của cha em trong quá khứ - khiến cho bà bị căng thẳng gấp đôi. Mẹ em là một người sống theo quy tắc, và bà đã dành rất nhiều năm để lên kế hoạch cho mọi thứ được hoàn hảo. Giống như vận hành một công ty vậy. Cả sự nghiệp của bố cũng thế. Bà thực sự là hậu phương vững chắc thúc đẩy sự nghiệp chính trị của bố, và giờ mẹ cũng cố gắng để thúc đẩy tương lai của em. Tai nạn của em là một thất bại lớn trong mắt của mẹ, và mẹ sợ rằng chỉ cần thêm bất cứ sự vụ nào nữa, dù nhỏ, cũng sẽ phá huỷ mọi thứ mà bà đã lên kế hoạch cho em.”

“Nhưng kế hoạch mà mẹ đã lên cho em là gì? Mẹ có muốn em tham gia vào chính trị không?”

“Sau này thì có.”

“Nhưng đó có phải là thứ em muốn không?”

Carlton thở dài. “Em cũng không biết là em thực sự muốn gì nữa?”

“Cũng không sao. Em có đủ thời gian để tìm ra điều mà em muốn mà.”

“Thật sao? Bởi vì đôi khi em cảm thấy như mọi người ở lứa tuổi của em đều đang vượt lên trước trong khi em hoàn toàn vô dụng. Em từng nghĩ em biết rằng mình muốn gì, nhưng rồi vụ tai nạn đã làm thay đổi mọi thứ. Chị đã làm

gì khi chị 23 tuổi?”

Rachel nghĩ về câu hỏi trong khi húp một ít súp thịt lợn nấu măng. Cô nhắm mắt lại, cảm xúc trở nên mãnh liệt bởi những hương vị tinh tế.

“Ngon đúng không? Họ nổi tiếng vì món súp này đấy.” - Carton nói.

“Ngon đến mức kinh ngạc ấy. Chị nghĩ là chị có thể húp hết cả nồi luôn đó.”
- Rachel kêu lên.

“Tự nhiên đi ạ.”

Bình tâm lại, Rachel tiếp tục, “Khi chị 23 tuổi, chị đang ở Chicago tốt nghiệp trường Northwestern. Và chị đã dành nửa năm ở Ghana.”

“Chị đã tới châu Phi sao?”

“Ừ. Để làm nghiên cứu thực địa cho luận án của chị về tài chính vi mô.”

“Tuyệt vời. Em đã luôn mơ ước được đến bờ biển có tên là Skeleton ở Namibia.”

“Em nên nói chuyện với Nick, anh ấy đã từng ở đó.”

“Có thật không?”

“Ừ, anh ấy đã đi cùng với người bạn thân nhất của anh ấy là Colin, hồi họ còn ở Anh. Họ đã từng đi du lịch đến tất cả những vùng đất mạo hiểm. Nick đã từng có khá nhiều trải nghiệm trước khi anh ấy gặp chị và ổn định cuộc sống.”

“Cuộc sống của hai người bây giờ dường như khá tốt.” - Carlton nói vẻ ao ước.

“Em có thể sống theo bất kỳ cuộc sống nào mà em muốn, Carlton à.”

“Chị không hiểu đâu. Chị chưa từng gặp mẹ em. Nhưng chị biết sao không? Chị sẽ sớm biết thôi. Em sẽ đi nói chuyện với bố - ông ấy cần phải đứng lên nói với mẹ và chấm dứt sự phong tỏa ngu ngốc này. Chỉ cần mẹ gặp chị một

lần thôi, chị sẽ không còn là thực thể huyền bí với mẹ nữa, mẹ sẽ nhìn chị đúng theo con người chị. Và em tin là mẹ sẽ đánh giá cao chị.”

“Em thật tốt khi nói thế, nhưng Nick và chị đã thảo luận về chuyện này sớm hôm nay và bọn chị đã nghĩ đến việc thay đổi kế hoạch du lịch của mình. Peik Lin, bạn của chị ở Singapore, sẽ bay đến thăm chị vào thứ năm. Cô ấy muốn đưa chị đến Hàng Châu để đi spa vào cuối tuần, trong khi Nick sẽ tới Bắc Kinh thực hiện nghiên cứu của anh ấy tại Thư viện Quốc gia. Bọn chị trở lại vào tuần tới, nhưng chị nghĩ sau đó bọn chị sẽ trở về nhà ở New York.”

“Tuần tới sao? Chị dự định ở đây tới tháng Tám cơ mà, – chị không thể đi sớm như thế được!” - Carlton phản đối.

“Như vậy tốt hơn. Chị đã nhận ra chị đã sai lầm lớn khi thực hiện chuyến đi này vội vã như vậy. Chị đã không cho mẹ em đủ thời gian để quen với sự tồn tại của chị. Thật sự thì chị chỉ gây ra vết thương sâu sắc cho bố mẹ em mà thôi.”

“Hãy để em nói chuyện với họ. Chị có thể rời khỏi Trung Quốc mà không gặp lại bố nhưng em muốn mẹ em gặp chị. Mẹ phải làm điều đó.”

Rachel suy ngẫm mọi thứ một lát. “Tùy em. Chị không muốn họ phải chịu đựng thêm gì nữa. Hãy nhìn xem, chúng ta đã có một khoảng thời gian tuyệt vời ở đây. Và tất nhiên là ở Paris nữa. Được tận hưởng tất cả quãng thời gian này cùng em đã nhiều hơn toàn bộ những gì chị có thể mong đợi rồi.”

Carlton nhìn chị gái mình trong giây lát, và không ai cần nói thêm điều gì nữa.

BốnToà nhà Victory Riverside

•

THƯỢNG HẢI

Với rất nhiều người Thượng Hải được sinh ra ở Puxi (Phố Tây) – trung tâm lịch sử của thành phố, khu đô thị mới lấp lánh ở phía bên kia bờ sông với tên gọi Pudong (Phố Đông) sẽ không bao giờ có thể trở thành một phần thực sự của Thượng Hải. “Puxi giống như là Pu-York nhưng Pudong sẽ luôn chỉ là Pu-Jersey, những người sành sỏi thường nhận xét một cách cạnh khoé như thế. Jack Bing, người đến từ thành phố Ninh Ba thuộc tỉnh Chiết Giang, không có thời gian cho những điều hợm hĩnh như vậy. Ông ta tự hào là một phần nhân tố mới của Trung Quốc đã xây dựng Pudong, và bất cứ khi nào khách đến căn penhouse ba tầng của ông tại Toà tháp Victory Riverside, một cụm ba khu bất động sản cực kỳ sang trọng mà ông đã phát triển ở ven sông của quận tài chính Pudong, ông sẽ tự hào đi bộ xung quanh khu vườn trên sân thượng vô cùng lớn của căn hộ rộng 8.888 mét vuông của mình và chỉ ra thành phố mới trải dài vút tầm mắt. “Một thập kỷ trước, tất cả khu này chỉ là đất hoang. Bây giờ nó là trung tâm của thế giới.” - Ông ta sẽ nói như thế.

Hôm nay, khi Jack ngồi trên chiếc ghế dài làm bằng titan bọc da linh dương Mông Cổ mà nhà thiết kế nội thất danh tiếng Marc Newson thiết kế riêng cho ông, nhắm nháp ly Château Pétrus năm 2005 ướp đá, những suy nghĩ của ông bay nhảy về ký ức về một buổi chiều một mình tại Cung điện Versailles khi kết thúc chuyến công tác, nơi ông vui mừng vì tình cờ thấy một triển lãm nhỏ dành cho các cổ vật Trung Quốc tại tòa án Louis XIV. Ông đang chiêm ngưỡng một bức chân dung Hoàng đế Càn Long trong một phòng trưng bày nhỏ nằm phía sau Phòng Gương, thì một nhóm lớn các du khách Trung Quốc chen chúc len vào không gian. Một người đàn ông, từ đầu đến chân vận đồ Stefano Ricci, chỉ vào bức chân dung của vị hoàng đế mặc triều phục và đội mũ lông kiêu người Mãn, lăm băm đầy phấn khích, “Thành Cát Tư Hãn! Thành Cát Tư Hãn!”

Jack vội vã rời khỏi phòng trưng bày, sợ rằng mình có thể bị đánh đồng với nhóm người Trung Quốc dốt nát này. Hãy tưởng tượng mà xem những người

vô giáo dục này còn không biết một trong những hoàng đế vĩ đại nhất của họ, người đã trị vì hơn sáu mươi năm! Nhưng khi ông đi dạo dọc theo con kênh lớn chia đôi khu vườn Versailles hoành tráng, ông bắt đầu tự hỏi liệu chính những người Pháp ngày nay có thể nào nhận ra được bức chân dung vị vua của họ, người đã xây dựng một tượng đài ẩn tượng như vậy biểu tượng quyền lực của mình. Bây giờ, khi Jack nhìn chăm chăm vào ánh đèn vàng uốn lượn dọc theo cửa sông Pudong, đếm những tòa nhà thuộc về mình và suy ngẫm về di sản của chính mình, trong lòng thầm hỏi liệu những công dân mới của Trung Quốc có thể nhớ đến ông, trong nhiều thế kỷ tới, bằng cách nào.

Tiếng giầy cao gót gõ xuống sàn quen thuộc của cô con gái đã sớm phá vỡ sự im lặng và Jack nhanh chóng lấy mấy viên đá ra khỏi rượi và ném chúng vào chậu cây gần đó. Ông biết Colette sẽ làm ồn lên nếu cô nhìn thấy chúng. Một vài viên đá trượt ra khỏi chậu gồm thời Minh vắng trên sàn nhà, để lại những vết đỏ mờ trên nền đá cẩm thạch Emperador.

Colette lao vào thư phòng của bố với tất cả sự gấp gáp. “Lại có chuyện gì vậy? Mẹ có sao không? Nainai có sao không?”

“Theo như bố biết thì bà của con vẫn còn sống, và mẹ con đang có cuộc hẹn bữa huyệt.” - Ông Jack bình tĩnh nói.

“Vậy tại sao bố lại gọi con gấp như thế? Con đang ăn dở một bữa tối rất quan trọng với các đầu bếp nổi tiếng nhất thế giới!”

“Và mấy thứ tào lao đó quan trọng hơn việc về nhìn mặt bố của con sao? Con vừa mới từ Paris về đây.”

“Nhà phân phối nấm truffle hàng đầu đã định tặng con nấm truffle trắng Alba quý giá của anh ấy khi bố gọi, nhưng bây giờ con nghĩ rằng gã Eric Ripert lén lút đó đã búng nó đi rồi. Con vốn định làm bố bất ngờ với món nấm truffle.”

Jack khịt mũi. “Điều thực sự khiến bố bất ngờ là cái cách con làm bố thất vọng hết lần này tới lần khác ấy.”

Colette nhìn chăm chăm vào cha mình, không hiểu gì cả. “Con đã làm gì khiến bố thất vọng cơ?”

“Con còn không biết gì mới thật là đáng nói. Bố đã mất công giúp Richie Yang tổ chức một buổi cầu hôn hoàn hảo cho con, nhưng hãy xem cái cách mà con đáp lại đi.”

“Hoá ra bố là một phần của kế hoạch đó sao? Hèn gì – bởi nếu mà là con làm thì mọi thứ sẽ tuyệt hơn rất nhiều rồi!”

“Đó không phải là vấn đề. Vấn đề là con phải nói đồng ý, giống như bất cứ đứa con gái bình thường nào được một ca sĩ đắt giá nhất thế giới biểu diễn cho nghe.”

Colette trợn tròn mắt. “Con thích John Legend, nhưng ngay cả nếu bố đã trả tiền cho anh ta để chui từ dưới hồ lên hát bài ‘All You Need Is Love’ cho con, câu trả lời vẫn là KHÔNG.”

Colette thấy thấp thoáng một cái bóng di chuyển bèn quay lại và thấy mẹ mình đang đứng ở cạnh cửa. “Mẹ làm gì mà nấp ở góc ấy? Có phải từ này tới giờ mẹ cũng ở nhà và ngay từ đầu mẹ đã biết dự định của bố rồi phải không?”

“Ầy dà, mẹ không thể tin rằng con đã từ chối Richie! Cả hai bọn ta đều mong hai đứa thành đôi kể từ khi con bắt đầu hẹn hò với cậu ấy ba năm về trước.” - Mẹ cô nói với tiếng thở dài, thả mình xuống chiếc ghế trường kỷ mạ vàng.

“Bọn con không phải kiểu cặp đôi chính thức như thế. Con đã hẹn hò với rất nhiều các anh chàng khác nữa.”

“Chà, con đã vui vẻ đủ rồi và giờ đã đến lúc để kết hôn. Hồi bằng tuổi con mẹ đã kịp sinh ra con rồi.” - Bà Bing bực bội nói.

“Con không thể tin rằng chúng ra đang nói về mấy chuyện kiểu này! Tại sao mẹ lại gửi con đến học một trong những trường tiên tiến nhất Anh quốc nếu tất cả những gì mẹ mong đợi ở con là kết hôn vào độ tuổi quá trẻ như thế này? Tại sao con lại phải học quá chăm chỉ ở Regent? Con còn có rất nhiều mục tiêu, và có rất nhiều thứ con muốn hoàn thành trước khi còn trở thành vợ của bất cứ ai.”

“Tại sao con không thể vừa lấy chồng vừa hoàn thành mục tiêu của mình được?” - Jack nói lại.

“Chà, chúng không hề giống nhau, hoàn cảnh hiện tại của con hiện giờ rất khác với hồi bố mẹ còn trẻ. Đôi khi con tự hỏi con có nhất thiết phải lấy chồng không? – Nó không giống như con cần một người đàn ông để chăm sóc con!”

“Con định bắt bố mẹ phải đợi bao lâu cho tới lúc con sẵn sàng để kết hôn?” - Mẹ cô hỏi.

“Con nghĩ là con sẽ chưa sẵn sàng trong ít nhất một thập kỷ nữa.”

“Wo de tian ah!¹⁴⁹ Lúc đó con đã ba mươi ba. Con biết chuyện gì xảy ra với trứng của con không? Trứng của con sẽ bị già đi và con của con sinh ra sẽ bị chậm phát triển hoặc dị dạng đấy!” - Bà Bing rút lên.

“Mẹ ơi, đừng có nực cười như thế! Với những chuyện ngớ ngẩn mà bác sĩ nói với mẹ hàng ngày, mẹ nên biết rằng những chuyện đó không nên xảy ra thêm nữa. Hiện tại người ta có thể thực hiện những xét nghiệm về di truyền đặc biệt, và rất nhiều phụ nữ đã sinh con vô cùng khoẻ mạnh ở độ tuổi bốn mươi!”

“Nghe nó nói kìa!” - Bà Bing nói một cách hoài nghi với chồng.

Jack ngả người về phía trước trên ghế và nhận xét một cách hoài nghi, “Thực ra tôi không nghĩ rằng điều này có liên quan gì đến tuổi tác. Tôi nghĩ rằng con gái của chúng ta đang yêu Carlton Bao.”

“Ngay cả con có yêu anh ấy đi chăng nữa, thì con cũng không muốn kết hôn ngay bây giờ.” - Colette đáp lại.

“Và điều gì khiến con nghĩ rằng chúng ta sẽ đồng ý cho con lấy cậu ta?”

Colette nhìn cha mình bức tức. “Tại sao, Richie có điều gì đặc biệt hơn Carlton chứ? Cả hai đều tốt nghiệp từ những trường đại học hàng đầu, và cả hai đều xuất thân từ những gia đình danh giá. Tại sao? Con còn thấy gia đình Carlton có địa vị cao hơn nhà Richie.”

Bà Bing đăng hăng. “Mẹ không thích cái bà Bao Shaoyen đó. Bà ta luôn tỏ thái độ như thể là mình giỏi giang thông minh hơn người vậy!”

“Đó là bởi vì cô ấy đúng là thông minh hơn mẹ đó mẹ. Cô ấy có bằng tiến sĩ hóa sinh và điều hành một công ty trị giá tới hàng tỷ đô la.”

“Tại sao con dám nói điều đó với mẹ! Con không nghĩ rằng người đứng sau thành công của cha con là ta sao? Ta đã hi sinh tất cả những năm tháng của mình.”

Jack cất giọng, xen vào giữa cuộc đôi co của vợ và con gái, “Gia đình của CARLTON BAO có cùng lắm là hai tỷ đô. Trong khi gia đình Yang là cả một cấp độ khác. Họ cùng đẳng cấp với chúng ta. Con không thấy rằng đây là sự kết hợp hoàn hảo sao? Hai con sẽ cùng làm cho hai gia đình chúng ta trở nên quyền lực và có sức ảnh hưởng mạnh mẽ nhất ở Trung Quốc. Con không nhận thấy vị trí độc nhất mà con đang đứng là một phần của lịch sử sao?”

“Con xin lỗi, con đã không nhận thấy rằng mình là một quân cờ ở trong kế hoạch thống trị thế giới của cha.” - Colette đáp trả một cách mỉa mai.

Jack đập tay vào bàn và đứng dậy khỏi ghế, chỉ vào mặt cô giận dữ. “Con không phải là quân cờ của ta! Con là tài sản quý giá của ta. Và ta muốn thấy con được đối đãi như một nữ hoàng và kết hôn với người đàn ông tốt nhất có thể trên toàn thế giới!”

“Thế nhưng quan điểm về người đàn ông tốt nhất thế giới của bố và con lại không giống nhau!”

“Chà nếu Carlton Bao là người đàn ông tốt nhất đối với con, vậy thì tại sao anh ta lại không cầu hôn con?”

“Ồ, anh ấy sẽ cầu hôn con bất cứ khi nào con muốn. Bố có hiểu không? Con đã nói với bố rằng, Con chỉ chưa sẵn sàng! KHI NÀO con muốn lấy chồng và nếu con CHỌN Carlton, bố có thể yên tâm rằng anh ấy sẽ vượt xa mọi mong đợi của bố. Gia đình Bao có lẽ còn giàu hơn cả nhà Yang cũng nên. Bố không biết Carlton thông minh tới mức nào đâu! Một khi anh ấy thực sự dành sự quan tâm của mình cho công việc kinh doanh của gia đình, thì không nói trước được anh ấy sẽ làm tốt tới mức nào đâu.”

“Điều đó liệu có xảy ra trong đời ta không? Mẹ của con và ta không còn trẻ nữa. Ta muốn thấy những đứa cháu trai của mình lớn lên trong khi chúng ta

vẫn đủ sức khỏe để tận hưởng cuộc sống với chúng!”

Đôi mắt Colette nheo lại khi cô nhìn chăm chăm vào cha mình, mọi thứ đã bị thay đổi theo một cách hoàn toàn mới. “VẬY ĐÓ MỚI LÀ VẤN ĐỀ CHÍNH ĐÚNG KHÔNG... BỐ MẸ CHỈ MUỐN CÓ CHÁU TRAI THÔI ĐÚNG KHÔNG?”

“Dĩ nhiên! Ông bà nào lại không muốn có thật nhiều cháu trai?” - Ông Bing nói

“Điều này thực sự quá buồn cười... nó giống như là con bị mắc kẹt trong một sự bất công vậy.” - Colette tự cười với chính mình. “Và nếu như con chỉ để được con gái thì sao? Nếu như con không muốn có con thì sao?”

“Đừng nói những thứ vô nghĩa như thế.” - Mẹ cô phản ứng.

Colette đã chuẩn bị cãi lại khi cô bị chèn ép – tên của mẹ cô Lai Di, có nghĩa là “Mong ước có một đứa con trai.” Bà không thể thoát ra khỏi nếp nghĩ của mình – nó được tiêm nhiễm vào đầu bà ngay từ khi chào đời. Colette nhìn thẳng vào cha mẹ mình và nói, “Hai người có thể đã được lớn lên như những người nông dân, nhưng con không phải là nông dân và chính bố mẹ cũng không nuôi dạy con để trở thành một người như thế. Đây đã là năm 2013, và con sẽ không kết hôn và sinh con chỉ bởi vì bố mẹ muốn có một đàn cháu trai đâu.”

“Đồ bất hiếu! Mày dám nói thế với những người đã sinh ra mày sao!” - Bà Bing buột miệng.

“Vâng, cảm ơn vì đã cho con một sinh mạng tuyệt vời, và con sẽ tự quyết định cách con sống!”

Colette tuyên bố và giậm dõ ra khỏi phòng.

Jack khẽ cười. “Để xem nó định sống như thế nào khi tôi đóng băng mọi tài khoản của nó.”

Năm Câu lạc bộ Pulau

•

SINGAPORE

Michael đang lẩn quẩn trong văn phòng của mình để chuẩn bị cho một buổi thuyết trình lớn với đối tác liên doanh và trường cố vấn công nghệ của mình thì điện thoại báo có một tin nhắn từ Astrid:

Vợ: Mẹ đã gọi em – bà bị khủng hoảng vì bài báo.

MT: Quả là cú sốc lớn nhỉ.

Vợ: Bố yêu cầu anh tới gặp ông tại câu lạc bộ Pulau lúc 10:30 sáng

MT: Xin lỗi nhưng lúc đó anh đang họp rồi.

Vợ: Sớm muộn gì anh cũng phải gặp bố.

MT: Anh biết, nhưng bây giờ anh đang bận. Một trong hai chúng ta PHẢI LÀM VIỆC ĐỂ KIẾM SỐNG.

Vợ: Em chỉ chuyển lời nhắn thôi.

MT: Nói với ông ấy rằng anh có một cuộc họp vô cùng quan trọng sáng nay với Đường cục tài chính của Singapore. Trợ lý của anh sẽ gọi lại cho trợ lý của bố em để sắp xếp một cuộc gặp khác.

Vợ: Được rồi. Chúc cuộc họp của anh thành công.

Vài phút sau, trợ lý điều hành của Michael, Krystal, nhấn nút liên lạc nội bộ. “Michael, lah? Tôi vừa nhận được cuộc gọi từ cô Chua, trợ lý của bố vợ anh. Ông ấy muốn anh tới gặp ông ấy tại Câu lạc bộ Pulau sau nửa giờ nữa.”

Michael trợn mắt thất vọng. “Tôi đã biết về điều này, Krystal. Nó đã được xử lý xong. Bây giờ, cô không được gây gián đoạn dù có bất cứ chuyện gì. Chúng tôi chỉ còn một giờ trước trận đấu quyết tử này thôi.”

Anh quay lại với cộng sự của mình. “Xin lỗi mọi người. Chúng ta đến đâu rồi? À đúng, chúng ta có thể củng cố rằng ứng dụng mới về dữ liệu tài chính của chúng ta nhanh hơn một phần tư giây so với các thiết bị đầu cuối của Bloomberg...”

Máy liên lạc nội bộ lại đổ chuông. “Michael, tôi biết anh nói không được *kachiao*¹⁵⁰, nhưng...”

“Vậy tại sao cô lại làm cái quái gì thế này?” - Michael cao giọng giận dữ.

“Tôi mới nhận *được một cuộc gọi khác... cuộc họp với người của gahmen*² sẽ được hoãn lại, lah.”

“Cuộc họp với Đường cục tài chính sao?” - Michael cố để làm rõ.

“Vâng, lah.”

“Hoãn tới khi nào?”

“Hoãn lại, hoãn lại, lah! Họ không nói tới khi nào, lah.”

“Cái mẹ gì vậy?”

“Và văn phòng của bố vợ anh vừa gọi lại lần nữa với một tin nhắn khác. Cô Chua nói rằng phải đọc to lên cho anh nghe. Chờ đã, à, tôi nhận được tin nhắn rồi. Được rồi, nó nói là: *Làm ơn gặp ông Leong tại câu lạc bộ Pulau vào lúc 10:30 sáng nay. Không được vắng mặt.*”

Bất cứ ai đứng ở lỗ thứ ba của sân golf Island Course tại câu lạc bộ Pulau – thường được gọi một cách kỳ lạ là “trường đua ngựa cũ” – có thể cảm thấy như vừa được đưa trở lại những năm tháng xưa. Được tạo thành từ rừng nguyên sinh tự nhiên vào năm 1930, những ngọn đồi xanh nhấp nhô đã nhường chỗ cho những rừng cây nhiệt đới, phi lao và cây lọng ô ở một bên và những ốc đảo nhỏ như Peirce Reservoir ở bên còn lại. Không hề có dấu hiệu nào cho thấy các toà nhà chọc trời của Singapore hiện đại có thể được nhìn thấy từ nơi này. Harry Leong, mặc trang phục chơi golf ưa thích gồm áo

cotton trắng ngắn tay, quần kaki và mũ lưỡi trai màu xanh nhạt của Không quân Hoàng gia¹⁵¹ để bảo vệ mái tóc bạc mỏng manh của mình, đang ngắm người bạn chơi golf của mình điều chỉnh một cú swing, thì cậu con rể ông ập đến.

“Ồ. Cậu ta tới rồi, trông cậu ta tối sẫm như quỷ vậy. Chúng ta có thể vui vẻ với cậu ta một chút nhỉ?” - Harry nói với bạn của ông. “Ngày đẹp trời mà đúng không?” - Ông nói to.

“Hắn nó sẽ thế nếu bố không...” - Michael nói với giọng gắt gỏng, trước khi trông thấy người đàn ông đang đứng cạnh bố vợ mình. Đó chính là ngài Hu Lee Shan – Bộ trưởng Thương mại, ăn vận bảnh bao trong chiếc áo chơi golf sọc sáng của Sligo.

“Chào buổi sáng, anh Teo.” - Ngài bộ trưởng nói một cách vui vẻ.

Gượng gạo cười, Michael nói, “Chào buổi sáng, thưa ngài.” - *Chết tiệt! Không có gì ngạc nhiên khi ông ta có thể phá hoại cuộc họp của mình nhanh như thế. Ông ta đang chơi golf với ông sếp khó tính của ông sếp bên Cục tài chính!*

“Cám ơn con vì đã tới gặp ta chỉ với một thông báo ngắn như vậy.” - Harry tiếp tục một cách lịch sự. “Bây giờ ta sẽ đi thẳng vào chuyện chính nhé: đó vấn đề về câu chuyện ngớ ngẩn trên tờ tạp chí.”

“Con xin lỗi, bố. Con không hề có ý định nhắc tới tên của bố.” - Michael bắt đầu.

“Ồ ta không quan tâm tới tên của ta. Ý ta là, ta đâu có là ai đâu đúng không? Ta chỉ là một công chức bình thường nên mọi người có thể viết bất kỳ thứ vô nghĩa nào họ muốn về ta. Đối với ta thì không có gì cả, nhưng con thấy đấy, còn có những cái tên khác được nhắc tới trong bài báo. Những người rất nhạy cảm với những điều như vậy. Như vợ và mẹ vợ của ta. Cả gia đình bên đó nữa. Con cũng biết là chúng ta không được phép làm bà ngoại của Astrid và ông cậu Alfred phiền lòng mà, đúng không?”

“Ha ha... – không một ai nên làm phiền lòng Alfred Shang cả.” - Ngài bộ trưởng cười nói.

Michael muốn trợn mắt. Điều gì ở Alfred Shang lại khiến cho tất cả mọi người quá ư là *bo lam pa*¹⁵² với sự hiện diện của ông ấy vậy? “Con không biết rằng phóng viên sẽ đào sâu như thế. Nhưng có lẽ nó sẽ chỉ được coi là một câu chuyện tăng bốc thổi...”

Harry cắt ngang lời anh con rể. “Tờ *Tattle* đã thấm nhuần nguyên tắc bất di bất dịch là không bao giờ được viết về chúng ta. Vậy nên con chạy qua một tờ tạp chí khác, *Pompous*² hay cái tên của nợ gì đó. Nói cho ta biết, con đang mong đạt được điều gì vậy?”

“Con nghĩ rằng bài báo có thể giúp con nâng cao danh tiếng của công ty mà vẫn tôn trọng Astrid và giữ được sự riêng tư cho gia đình.”

“Vậy con nghĩ là nó thế nào? Ta cho là con đã đọc bài báo này.”

Michael nuốt nước bọt khó nhọc. “Đây không phải là những gì con đã hi vọng.”

“Chứ không phải là một trò hề khoe khoang sao?” - Harry nói, trong khi ông lấy một cây gậy gặt khác. “Thử cây của Honma này xem Lee Shan.”

Hàm Michael nghiêng chặt lại. Nếu như ngài bộ trưởng không có mặt ở đây, anh ta sẽ cho lão già này biết tay.

Ngài bộ trưởng thực hiện một cú swing chính xác và quả bóng lăn trơn tru vào lỗ.

“Cú đánh đẹp quá thưa ngài.” - Michael nói.

“Cậu có chơi golf không, cậu Teo?”

“Tôi chơi khi có thể.”

Bộ trưởng liếc nhìn Harry khi ông bước tới bực phát bóng và nói, “Ông thật là may mắn, ông có một người con rể chịu chơi golf. Mấy đứa nhà tôi quá bận tâm đến cuộc sống quan trọng của chúng hơn việc chơi với tôi.”

“Khi nào đó tất cả chúng ta có thể tới chơi tại câu lạc bộ Sentosa của con. Nó

có một khung cảnh nhìn ra đại dương rất ngoạn mục.” - Michael đề nghị.

Harry dừng lại giữa cú đánh của mình. “Con biết là ta sẽ không đặt chân tới câu lạc bộ đó và có chết ta cũng sẽ không đặt chân đến đó. Nếu không phải là St.Andrews hoặc Pebble Beach, thì nơi duy nhất mà ta tới chính là câu lạc bộ cũ này.”

“Tôi cũng vậy, Harry.” - Ngài bộ trưởng nói. “Đạo này ông còn lên máy bay Concorde tới London vào thứ sáu sau giờ làm việc rồi nhảy qua Edinburgh để chơi một vòng tại St. Andrews không?”

“Đó là ngày xưa khi tôi chỉ được nghỉ vào cuối tuần, còn bây giờ nghỉ hưu rồi, nên tôi có thể ở cả tuần tại bãi biển Pebble.”

Michael phát cáu trong sự im lặng. Tự hỏi khi nào phần hội kiến này mới kết thúc. Như đọc được suy nghĩ của anh, ông bố vợ nhìn thẳng vào mắt Micheal và nói: “Ta cần con làm một việc cho ta. Ta cần con tới gặp riêng và xin lỗi mẹ vợ của con.”

“Dĩ nhiên. Con cũng sẽ viết thư cho tạp chí để từ chối bài báo nếu như đó là những gì bố muốn.”

“Không cần thiết – Ta đã mua toàn bộ bản in và các số của tạp chí đã phát hành ở hiệu sách để huỷ.” - Harry nói một cách nhẹ nhàng.

Mắt của Michael mở lớn ngạc nhiên.

“Hahaha. Những người đặt báo tháng có lẽ sẽ phải tự hỏi tại sao tờ Pinnacle lại bị thiếu trong hộp thư của họ tháng này.” - Ngài bộ trưởng chen vào.

“Bây giờ ta sẽ không giữ con nữa, Michael, vì ta biết rằng con là một người bận rộn. Con cần phải tới và gặp vợ của ta trước khi bà ấy tới Salon Dor La Mode để gọi đầu lúc mười một giờ ba mươi.”

“Dĩ nhiên rồi ạ.” - Michael nói, cảm thấy thoải mái vì được rời đi một cách bình an vô sự. “Một lần nữa, con vô cùng xin lỗi. Con chỉ luôn cố gắng làm việc vì gia đình. Một bài viết về sự thành công của con chỉ là để mang lại lợi ích...”

Ông Harry đột nhiên giận dữ nói. “Thành công của anh không liên quan gì đến ta! Thật sự thì anh đã thành công ở điểm gì vậy? Anh chỉ bán đi một vài cái công ty vô nghĩa và kiếm được một số tiền không đáng kể. Tất cả mọi thứ đã được trao tới tận tay anh! Nhiệm vụ duy nhất của anh mà ta quan tâm là bảo vệ được con gái ta, điều đó bao gồm cả việc bảo vệ sự riêng tư cho con bé. Nhiệm vụ thứ hai là bảo vệ cháu trai của ta. Và trong cả hai việc đó anh đều hoàn toàn thất bại.”

Khuôn mặt giận dữ của Michael nóng bừng vì bối rối, anh nhìn chăm chăm vào ông bố vợ. Anh vừa dợm miệng định nói câu gì đó thì có tới sáu vệ sĩ mặc đồ đen không biết từ đâu đột nhiên xuất hiện, mang theo những túi golf.

Harry Leong quay sang ông bạn. “Bây giờ chúng ta chuyển sang lỗ thứ tư chứ?”

Michael tăng tốc trên đường Adam trong chiếc Aston Martin DB5 của mình, nổi cơn thịnh nộ. *Sao cái túi cút ấy lại dám làm nhục mình trước mặt ngài bộ trưởng thương mại! Còn dám gọi mình là một người tự phụ, trong khi ông ta cũng khoe khoang về những chuyến đi cuối tuần tới sân golf tại bãi biển Pebble! Cái quái gì mà mọi thứ đã được trao tận tay cho mình chứ, trong khi từng xu của ông ta đều là do thừa kế còn mình đã làm việc chăm chỉ cả đời!*

Đột nhiên như có một tia sét lóe lên trong đầu Michael. Đang trên đường tới nhà mẹ vợ ở Nassim, nhưng giờ Michael liền đạp phanh, quay xe ngược trở lại, chạy về văn phòng.

Krystal lúc ấy đang lướt web để săn chuyến du lịch giá rẻ đến Maldives khi Michael xông vào phòng làm việc và lao thẳng tới tủ hồ sơ.

“Tất cả các hồ sơ liên quan tới việc bán Cloud Nine Solutions – công ty đầu tiên của tôi ở đâu?”

“Acherley¹⁵³, có khi nào những tập hồ sơ cũ đó đã lên phòng lưu trữ ở tầng bốn mươi ba không?”

“Đi theo tôi, tôi cần tìm những hồ sơ đó ngay bây giờ!”

Họ chạy đến phòng lưu trữ, nơi Michael chưa từng tới trước đây, và bắt đầu đào xới các ngăn kéo đựng hồ sơ. “Tôi cần tìm những file hợp đồng gốc từ năm 2010.” - Anh ta nói khẩn cấp.

“Chà, có quá nhiều tập hồ sơ ở đây! Tìm được thì chắc nôn ra máu mất!” - Krystal than vãn.

Sau khi tìm kiếm suốt hai mươi phút, cuối cùng họ thấy được một tập màu cam buộc dây thường chứa tất cả các tài liệu liên quan. “Nó đây rồi!” - Michael nói một cách hào hứng.

“Chà thật là quá heng¹⁵⁴! Tôi cứ nghĩ chúng ta sẽ không bao giờ tìm thấy cơ đấy!”

“Được rồi, Krystal, cô có thể quay trở lại phòng.” - Michael lật giở qua các trang tới khi gặp thứ mà anh ta tìm kiếm. Đó là Thoả thuận mua cổ phần cho phép bán công ty của anh ta cho công ty Promenade Technologies ở Mountain View, California. Ở đó, bị chôn vùi trong hàng tá các giấy tờ khác nhau có liên quan đến việc mua lại công ty công nghệ của Michael - một cái tên nổi bật lên – chính là tên công ty mẹ sở hữu công ty đã thực hiện vụ mua bán, một tập đoàn có trụ sở tại Mauritius: Công ty trách nhiệm hữu hạn Pebble Beach HoldCo IV-A. Michael cầm mảnh giấy trên tay, chăm chăm nhìn vào cái tên trong sự hoài nghi tột độ và mong muốn phủ nhận điên cuồng, trái tim đập dữ dội hơn bao giờ hết

Tất cả mọi thứ đã được trao tới tận tay mày! Những lời nói của bố vợ anh ta đột nhiên mang một thông điệp hoàn toàn mới.

Sáu Nhà hàng Imperial Treasure

•

THƯỢNG HẢI

“Con hi vọng là ba mẹ không phiền khi con mời Colette tham gia cùng chúng ta.” - Carlton vui vẻ nói với bố mẹ cậu khi hai người bước vào phòng ăn riêng tại nhà hàng Imperial Treasure. Ông bà Bao vội vã triệu tập cậu quý tử đi ăn để hỏi chuyện sau khi tin đồn về những chuyện xảy ra ở Paris tới tai họ, nên đã không hề che giấu sự ngạc nhiên khi Colette bước vào phòng, theo sau là trợ lý thân cận Roxanne với những hộp ruy băng lớn chứa đầy quà từ Paris.

“Ba rất vui khi có Colette tới ăn cùng chúng ta.” - Ông Gaoliang nói và nở một nụ cười xã giao trong khi nhìn chăm chăm vào cặp mắt tinh ranh của Carlton. *Vậy thì những câu chuyện về vụ đụng độ của thằng bé với Richie Yang là thật rồi.*

Shaoyen thiếu kiềm chế hơn. Bà đứng dậy khỏi bàn và lao về phía con trai, đặt tay lên mặt Carlton. “Nhìn con mà xem! Con trông giống như một con gấu mèo đi bươm môi vậy! Chúa ơi, sau tất cả những ca phẫu thuật chỉnh hình mà con đã trải qua, sao con dám để chuyện này xảy ra lần nữa?”

“Con ổn mà mẹ. Không có gì đâu.” - Carlton cộc cằn nói, cố gắng thoát ra khỏi mẹ.

“Cô Bao, cháu có mua vài món quà từ Paris. Cháu biết cô rất thích *pâtés de fruits* của Hédiard.” - Colette chỉ vào giỏ trái cây, cố gắng để làm xao nhãng họ.

“Hãy dà, nếu cô biết trước là cháu đến, cô sẽ sắp xếp một bữa tối tại nơi nào đặc biệt hơn. Đây chỉ là một bữa tối của gia đình được quyết định vào phút chót.” - Bà Shaoyen nói, hi vọng sự nhấn mạnh vào từ *gia đình* của bà có thể khiến cô gái cảm thấy đặc biệt không được chào đón.

“Ồ, đây là một trong những nhà hàng yêu thích của gia đình cháu! Cháu còn thuộc cả menu ở đây luôn.” - Colette nói riu rít, dường như không để ý tới sự

căng thẳng trong căn phòng.

“VẬY cháu gọi đồ luôn được không? Hãy gọi những món mà cháu thích ấy.” - Bà Shaoyen trả lời một cách gượng gạo.

“KHÔNG, KHÔNG. Cháu sẽ chỉ gọi mấy món đơn giản thôi.” - Colette quay sang người phục vụ và mỉm cười. “Hãy bắt đầu với càng cua chiên giòn nhồi tôm băm nhỏ, tiếp theo là nghêu Venus hấp trong nước sốt XO, thịt lợn nướng với sốt mật ong, sò điệp xào với dầu nấm truffle trắng của Ý và gà hầm với bào ngư cá muối trong nồi đất sét. Ồ, chúng ta phải thử món heo sữa nướng, hãy chắc chắn rằng đó là một con béo mập và món cá mú thái lát hấp với nấm trong lá sen, rau thái hạt lựu xào với quả óc chó được phục vụ trong tổ giòn, và dĩ nhiên cả món mì vằn thắn với trứng cua và thịt cua trong nước súp. Tráng miệng bằng tổ yến chưng hai lửa với đường phèn.”

Đứng sau ghế của Colette, Roxanne nghiêng người về phía tai của người bồi bàn. “Hãy nói với đầu bếp rằng những món ăn này dành cho cô Bing, ông ấy biết rõ cô ấy thích món tráng miệng là tổ yến ướp hoa oải hương với 9 giọt rượu Amaretto di Saronno và được rắc những mảnh vàng 24 carat.”

Ông Gaoliang quay sang nhìn vợ. Con bé Colette Bing có vẻ hơi quá đà. Nhìn trừng trừng vào Carlton, bà Shaoyen mát mẻ, “Giờ thì mẹ biết tại sao nhân viên ngân hàng của chúng ta lại gọi cho mẹ vào tuần trước. Họ phát hiện thấy một số giao dịch chi tiêu rất cao từ tài khoản của con. Hình như hai đứa đã có một khoảng thời gian vui vẻ ở Paris, phải không?”

“Ồ, nơi đó quả là thiên đường ạ.” - Colette nói với một tiếng thở dài.

“BỌN CON ĐÃ CÓ MỘT KHOẢNG THỜI GIAN ĐÁNG YÊU.” - Carlton nói với một chút không thoải mái.

“VÀ cả vụ đua xe với Richie Yang, cũng rất đáng yêu đúng không?” Bà Shaoyen hỏi tiếp, giọng nhấm nhần đầy sự mỉa mai.

“Ý mẹ là gì? Con đâu có đua với cậu ta.” - Carlton trả lời cẩn trọng.

“NHƯNG mọi thứ đã chuẩn bị diễn ra, không phải sao?”

“Nó sẽ không bao giờ được diễn ra đâu mẹ.” - Carlton phản đối.

Ông Gaoliang thở dài một cách nặng nề. “Con trai, điều thực sự làm ba thấy thất vọng là con hoàn toàn thiếu óc suy xét, ta không thể tin rằng con thậm chí có thể cân nhắc để làm một việc điên rồ như thế sau vụ tai nạn khủng khiếp kia! Và còn tồi tệ hơn là con hành động nhần tâm như thế vì vụ cá cược. Ba không thể tưởng tượng được con lại liều lĩnh để cá cược với Richie Yang vì mười triệu đô la.”

Colette lên tiếng bênh Carlton: “Hai bác, cháu không định xen vào, nhưng mong hai bác biết rằng chính Richie là người đã khơi mào cuộc đua và vụ cá cược. Richie đã tìm mọi cơ hội để khiêu khích Carlton trong vài tháng qua. Anh ta làm tất cả để tìm cách gây được ấn tượng với cháu. Nếu có ai đó phải bị đổ lỗi cho tất cả mọi chuyện xảy ra ở Paris thì đó phải là cháu. Hai bác nên tự hào về con trai của hai bác, Carlton đã làm những điều đúng đắn. Anh ấy đã cư xử rất đàng ông và tự rời khỏi cuộc đua đó, bác có tưởng tượng được điều gì sẽ xảy ra nếu Richie thắng cuộc đua đó không? Ý cháu là, cháu biết mười triệu đô không phải là một khoản quá lớn, nhưng nó sẽ làm gia đình nhà mình bị mất mặt!”

Ông Gaoliang và bà Shaoyen nhìn Colette, quá sửng sò để nói bất cứ điều gì. Ngay sau đó, điện thoại của Colette đổ chuông. “Nói tới Tào Tháo, Tào Tháo tới liền, là Richie này. Anh ta vẫn không từ bỏ và đã gọi cho cháu hàng chục cuộc mỗi ngày! Cháu có nên bật loa ngoài và nói chuyện với anh ta không? Cháu chắc chắn rằng anh ta sẽ xác nhận mọi thứ.”

Ông bà Bao lắc đầu, cảm thấy mất thể diện vì lời đề nghị.

“Vậy cháu sẽ mặc kệ anh ta luôn.” - Colette nói khẽ, đặt điện thoại sang chiếc ghế trống bên cạnh.

Các món ăn bắt đầu được dọn ra, và bốn người họ ăn trong sự im lặng đến khó chịu. Cuối cùng khi con heo sữa quay đặt trong một đĩa bạc phô trương được đưa lên, Carlton quyết định đã đến lúc phải lên tiếng. “Ba, mẹ, con sẽ chịu trách nhiệm hoàn toàn cho những gì đã xảy ra ở Paris. Thật là ngu ngốc khi con để mình bị kéo xuống bùn với Richie. Đúng là con đã chuẩn bị để đua với anh ta, nhưng may mắn thay chị Rachel đã chỉ ra con thấy những điều con nên thấy.”

Bà Shaoyen nhăn mặt khi tên Rachel được nhắc đến, nhưng Carlton vẫn tiếp tục nói. “Chị Rachel đã biết tất cả mọi chuyện ở London. Chị ấy hiểu tâm trạng lúc đó của con, và chị ấy kiên nhẫn thuyết phục để con rời khỏi cuộc đua. Và con rất biết ơn những gì chị ấy đã làm, bởi vì nếu không thì bây giờ con thậm chí có thể sẽ không được ngồi ở đây để nói với ba mẹ những điều ấy.”

“Con bé biết tất cả mọi thứ về tai nạn của con sao?” - Bà Shaoyen hỏi Carlton, cố gắng làm cho giọng nói có vẻ bình thường. Con bé liệu có biết về cô gái đã chết không?

“Vâng, tất cả mọi chuyện.” - Carlton nói, nhìn thẳng vào mắt mẹ mình.

Bà Shaoyen không nói gì, nhưng trừng mắt nghĩ thầm. *Thằng ngu, đúng là đồ ngu ngốc, đại ngu ngốc!*

Như thể đọc được suy nghĩ của mẹ, Carlton trả lời, “Mẹ, chúng ta có thể tin tưởng chị ấy. Dù muốn hay không, chị Rachel cũng sẽ trở thành một phần trong cuộc sống của chúng ta. Chị ấy hiện đang đến thăm Hàng Châu với một người bạn tới từ Singapore, nhưng một khi chị ấy trở lại Thượng Hải, con thực sự nghĩ rằng mẹ cần phải mời chị ấy qua nhà mình. Mọi chuyện đã bị đóng băng quá lâu. Một khi mẹ gặp chị ấy, con chắc rằng mẹ sẽ thích chị ấy thôi.”

Bà Shaoyen nhìn chăm chăm vào miếng da heo quay vàng giòn chưa được đựng đĩa trên đĩa của mình, không nói gì, vì vậy Carlton đã thử một chiến thuật khác. “Nếu mẹ không tin con, hãy hỏi Colette. Tất cả bạn bè của em cũng đã rất thích Rachel khi gặp chị ấy ở Paris phải không. Cả Stephanie Shi, Adele Đặng hay Tiffany Yap.”

Colette gật đầu lia lịa. “Vâng, chị ấy đã tạo được một cú hích lớn với tất cả các bạn bè của cháu. Cô Bao, chị Rachel không giống như những gì cô nghĩ đâu. Chị ấy là người Mỹ nhưng theo kiểu rất tốt. Cháu nghĩ rằng theo thời gian, mọi người ở Thượng Hải và Bắc Kinh sẽ chấp nhận chị ấy dù chị ấy mang túi xách khác với chúng ta. Cô có thể tặng chị ấy một trong những chiếc túi Hermes trong bộ sưu tập của cô, cô Bao. Cô có thể coi chị ấy như con gái ruột của mình.”

Mặt bà Shaoyen đánh lại, trong khi ông Gaoliang nói với con trai mình. “Cha rất vui vì Rachel đã có thể giúp con, nhưng hành vi của con vẫn không thể chấp nhận được. Con đã chi tiêu hoang phí ở Paris, đánh nhau công khai, đua xe, điều đó khiến ba cảm thấy rằng con vẫn chưa sẵn sàng để...”

Carlton đột ngột đứng bật dậy khỏi ghế. “Nghe này, con đã xin lỗi. Con rất xin lỗi vì đã làm ba thất vọng. Vì luôn làm ba thất vọng. Nhưng con sẽ không ngồi đây nữa để tiếp tục cuộc thẩm vấn này. Đặc biệt là khi ba mẹ thậm chí còn chưa sắp xếp được các vấn đề của riêng hai người! Colette, đi thôi.”

“Nhưng còn món chè tổ yến? Món chè tổ yến tráng miệng còn chưa đưa lên mà.” - Colette cự nự.

Đảo mắt tức giận, Carlton rời phòng ăn mà không nói thêm lời nào.

Colette mím môi lúng túng. “Um, cháu nghĩ rằng tốt nhất cháu nên đi theo anh ấy. Nhưng hai bác hãy để cháu mời hai bác bữa tối nay.”

“Đừng khách khí Colette, hai bác sẽ thanh toán bữa tối.” - Ông Gaoliang trả lời.

“Nhưng cháu là người đã gọi toàn bộ các món ăn, thực sự cháu là người nên đứng ra thanh toán.” - Colette nói thẳng, ra hiệu cho Roxanne, người đã đưa cho bồi bàn thẻ tín dụng.

“Không không, chúng tôi sẽ trả mà.” - Bà Shaoyen đứng dậy khỏi ghế và cố gắng nhét thẻ tín dụng của mình vào tay của bồi bàn.

“Chắc chắn là không được đâu cô Bao!” - Colette la lên, vội vã ra khỏi ghế và giật lấy thẻ của bà Shaoyen từ tay người phục vụ đáng thương.

“Ày dà, đúng là nói không lại cháu.” - Ông Gaoliang nói.

“Bác đúng đấy ạ, cứ để cháu trả là được rồi.” - Colette trả lời với một nụ cười đắc thắng.

Một lát sau, người phục vụ trở lại. Liếc nhìn một cách ngượng ngùng Colette sau đó anh ta thì thầm điều gì đó vào tai Roxanne.

“Không thể nào. Thử lại đi.” - Roxanne nói một cách dứt khoát.

“Chúng tôi đã thử nhiều lần rồi thưa cô.” - Bồi bàn hạ giọng nói. “Có lẽ nó đã bị vượt quá hạn mức?”

Roxanne bước ra ngoài riêng với người phục vụ và cúi nhặng lên, “Cậu có biết đây là gì không? Đây là một chiếc thẻ Titanium

P. J. Whitney và nó chỉ dành cho những người có địa vị vô cùng, vô cùng cao. Nó không có hạn mức. Nếu muốn tôi có thể mua luôn một chiếc máy bay với cái thẻ này. Cậu thử lại đi.”

“Có chuyện gì vậy?” - Colette bước ra khỏi phòng hỏi.

Roxanne lắc đầu khó chịu. “Cậu ta nói rằng thẻ bị từ chối.”

“Tôi không hiểu. Làm thế nào mà một chiếc thẻ tín dụng lại có thể bị từ chối? Nó đâu có phải là một quả thận!” - Colette cười lớn.

“Không, không, nó có một điều khoản thanh toán. Đôi khi, những người khác, các thẻ khác có thể bị từ chối, nếu họ vượt quá hạn mức chi tiêu nhất định, nhưng điều đó không thể xảy ra với cô được.”

Một lát sau, người phục vụ trở lại cùng với quản lý, người thường xuyên mặc một chiếc áo sơ mi có họa tiết Gianni Versace và quần bó chần đen. Anh ta mỉm cười xin lỗi và nói, “Tôi rất tiếc, cô Bing, nhưng chúng tôi đã thử mọi cách. Thẻ của cô không hề hoạt động. Cô có sử dụng thẻ khác không?”

Colette nhìn Roxanne hoàn toàn bối rối. Chuyện này chưa từng xảy ra với cô trong suốt cả cuộc đời. “Chúng ta còn có thẻ nào khác không?”

“Trước tiên, để tôi trả tiền đã.” - Roxanne giận dữ, trao cho người quản lý thẻ tín dụng black card của mình.

Sau khi Roxanne và Colette rời khỏi phòng, ông bà Bao ngồi im lặng một lúc.

“Tôi cho rằng ông đang cảm thấy hài lòng về tất cả những điều này.” - Cuối

cùng bà Shaoyen cũng lên tiếng

Ông Gaoliang nhú mày. “Ý bà là gì?”

“Chúng ta đã được nghe về cách mà đứa con gái đức hạnh của ông ra tay cứu thế và ông đang nghĩ mọi thứ đều ổn.”

“Bà thực sự nghĩ thế sao?”

Bà Shaoyen lườm chồng mình một cách lạnh lùng và nói bằng giọng nhỏ nhẹ đầy chủ ý, “Không, đó không phải là những gì tôi nghĩ. Tôi nghĩ rằng tất cả các gia đình hàng đầu của Trung Quốc bây giờ đều biết rằng ông có một đứa con hoang. Tôi nghĩ rằng gia đình chúng ta sẽ trở thành trò cười của cả cái xã hội này. Tôi nghĩ rằng con đường chính trị của ông sẽ kết thúc, và Carlton cũng không còn cơ hội nào nữa.”

Ông Gaoliang thở dài mệt mỏi. “Lúc này thì, tôi nghĩ mình cần quan tâm nhiều hơn về hành vi làm người của Carlton chứ không phải là sự nghiệp chính trị của thằng bé. Tôi tự hỏi chúng ta đã sai ở đâu. Làm thế nào mà chúng ta lại nuôi dạy nên một đứa trẻ có thể chấp nhận cá cược mười triệu đô la cho một cuộc đua? Bây giờ tôi thậm chí còn không nhận ra con trai của mình nữa!”

“Thế bây giờ ông định thế nào? Ông sẽ ném con trai ông ra khỏi nhà phải không?” - Bà Shaoyen nói mỉa.

“Tôi có thể làm nhiều hơn thế. Tôi sẽ dọa tước quyền thừa kế của thằng bé. Để cho nó hiểu rằng mình không còn vận may để có thể đánh bạc nữa, hi vọng điều này có thể thức tỉnh được nó.” - Ông Gaoliang trầm ngâm.

Bà Shaoyen mở trừng mắt hoảng hốt. “Ông không thể làm quá lên như vậy.”

“Tôi không định tước quyền thừa kế của thằng bé, nhưng sau tất cả mọi chuyện, tôi nghĩ rằng việc giao cho thằng bé quyền kiểm soát mọi thứ có thể là một sai lầm lớn. Thử nghĩ mà xem, chuyện gì sẽ xảy ra với mọi thứ mà chúng ta đã vất vả để có được? Đặc biệt là bà – bà đã một tay điều hành công ty vật tư y tế của cha tôi và biến nó thành một đế chế tỷ đô. Bà thực sự nghĩ rằng khả năng của Carlton có thể điều hành công việc này bất cứ khi nào sao?”

Tôi đang nghĩ tới việc để cho Rachel tham gia vào điều hành việc kinh doanh. Con bé dù sao cũng là một nhà kinh tế học được kính trọng – ít nhất thì con bé cũng sẽ không đưa công ty vào ngõ cụt!”

Đúng lúc đó cánh cửa bật mở và Roxanne bước vào. “Ồ, ông bà vẫn ở đây sao? Tôi vô cùng xin lỗi vì đã đường đột, nhưng tôi nghĩ cô Colette để quên điện thoại ở đây.”

Ông Gaoliang nhìn thấy chiếc điện thoại nằm ở ghế bên cạnh bèn cầm lên đưa cho Roxanne. Ngay sau khi cánh cửa được đóng lại, bà Shaoyen cất tiếng lần nữa. “Sao ông dám nghĩ đến việc đưa đứa con gái đó vào công ty? Carlton sẽ cảm thấy như thế nào chứ?”

“Tôi nghĩ Carlton chả cảm thấy gì đâu. Thằng bé đó luôn thể hiện rằng nó không nghiêm túc với bất cứ chuyện gì trong cuộc đời nó, và...”

“Nó vẫn đang trong quá trình hồi phục sau vụ tai nạn mà!”

Ông Gaoliang lắc đầu vẻ thất vọng. “Carlton không làm nên trò trống gì ngoài việc phá hoại trong vài năm qua, còn bà thì luôn bao biện cho nó. Nó đua xe ở London và suýt chết, và bà cấm tôi không được chỉ trích vì bà nghĩ điều đó sẽ làm ảnh hưởng tới quá trình phục hồi của thằng bé. Nó về Trung Quốc và không làm gì ngoài tiệc tùng mỗi tối trong tuần với Colette Bing, và chúng ta vẫn không nói gì. Bây giờ thì nó đến Paris và bố lão đến mức tham gia vào một cuộc đua liều lĩnh khác, mà bà vẫn bênh nó.”

“Tôi không bênh nó! Nhưng tôi có thể hiểu rõ được việc đấu tranh nội tâm của thằng bé.” - Bà Shaoyen phản đối. Nếu biết được những gì thực sự xảy ra ở London, ông ấy sẽ hiểu. Nhưng ông ấy không thể biết được.

“Đấu tranh nội tâm cái gì chứ? Cuộc đấu tranh duy nhất mà tôi đã chứng kiến là cách bà làm mờ mắt thằng bé với tất cả sự nuông chiều của bà.”

Bị châm chích bởi lời nhận xét, bà Shaoyen phá lên cười trong tức giận. “VẬY tất cả đều là lỗi của tôi đúng không? Tôi quá mù quáng để nhận ra, nhưng hành động của ông mới đáng bị lên án! Ông để con bé đó đến Trung Quốc, chính nó là nguyên do phá hủy mối hòa thuận trong gia đình chúng ta. Con bé ấy chính là lý do khiến Carlton hành động một cách liều lĩnh!”

“Thật là vô lý! Chính tai bà cũng đã nghe được những gì thằng bé nói rồi mà – Rachel là người đã giúp thằng bé tỉnh ra, trong khi nó thậm chí còn không coi trọng tính mạng của mình!”

“Làm thế nào mà nó có thể coi trọng được nó khi chính cha đẻ cũng không coi nó ra gì? Ngay từ khi nó còn là một đứa trẻ, tôi đã thấy rằng ông hoàn toàn không yêu thương nó như tôi. Và bây giờ thì tôi đã hiểu tại sao... đó là bởi vì ông chưa bao giờ ngừng yêu shabi¹⁵⁵ Kerry Chu đúng không? Ông không thể ngừng nhớ tới bà ta và đứa con gái thất lạc của mình!”

“Bà đang trở nên quá vô lý rồi đấy. Bà biết rất rõ rằng cho đến vài tháng trước đây tôi thậm chí không biết Kerry còn sống. Tôi hoàn toàn không thể tưởng tượng rằng tôi có một đứa con gái!”

“Thế thì ông thậm chí còn thảm hại hơn tôi nghĩ! Ông sẵn sàng trao sản nghiệp gia đình của ông cho một đứa con gái mà ông hầu như không biết! Trong khi tôi đã hi sinh cho cái công ty chết tiệt này trong hơn hai mươi năm, ông sẽ phải giết tôi trước khi để tôi thấy ông giao nó cho... con khốn đó!” - Bà Shaoyen hét lên, chộp lấy cái ấm trà từ bàn ném thẳng vào bức tường gương.

Ông Gaoliang nhìn chăm chăm vào những mảnh sứ vỡ vụn và dòng nước trà màu hổ phách chảy xuống bức tường gương. “Tôi không thể nói chuyện với bà khi bà như thế này. Rõ ràng bà mất trí rồi.” - Ông nói, đứng dậy và bước ra khỏi phòng.

Bà Shaoyen rít lên sau lưng ông, “Tôi bị mất trí như này là vì ông đấy!”

Bảy Tây Hồ

•

HÀNG CHÂU, TRUNG QUỐC

Làn sương sớm vẫn còn bàng lảng trên mặt nước tĩnh lặng, và âm thanh duy nhất phát ra là tiếng lách cách khẽ khàng của người chèo thuyền khi anh khua mái chèo con thuyền độc mộc đưa Rachel và Peik Lin tới một vịnh nhỏ hẻo lánh trong lòng Tây Hồ ở Hàng Châu.

“Mình rất vui vì cậu đã kéo mình ra khỏi giường để làm điều này. Cảnh trí thật sự quá ư hữu tình!” - Rachel thở ra hài lòng, duỗi chân trên chiếc ghế dài có đệm của con thuyền có mái chèo truyền thống Trung Quốc.

“Mình đã nói với cậu rằng cảnh hồ đẹp nhất vào lúc bình minh mà.” - Peik Lin nói, nhìn xa xăm khung cảnh nên thơ được tạo thành từ những dãy núi trùng điệp. Xa xa, cô có thể nhìn thấy một ngôi đền cổ xưa nằm trên đỉnh đồi hắt bóng lên nền trời xám ngọc trai. Có điều gì đó từ khung cảnh nên thơ tịch mịch này đã chạm tới đáy tâm hồn cô mà không cần lời nói, và cô đột nhiên hiểu ra vì sao, trải qua nhiều thế kỷ, biết bao tao nhân mặc khách và các nghệ sĩ lớn của Trung Quốc đều được truyền cảm hứng từ khung cảnh hữu tình của Tây Hồ.

Khi chiếc thuyền nhẹ trôi qua dưới một trong những cây cầu đá lẫm lẫm, Rachel hỏi người chèo thuyền, “Mấy cây cầu này được xây dựng từ khi nào vậy?”

“Không có tài liệu nào ghi chép lại điều này cả. Hàng Châu là nơi ẩn dật ưa thích của các hoàng đế trong suốt năm nghìn năm, nhà thám hiểm Marco Polo đã gọi nơi đây là Thành phố Thiên đường.” - Anh ta trả lời.

“Tôi hoàn toàn đồng ý với ông ấy.” - Rachel nói, nhấp một ngụm trà Long Tỉnh tươi mới mà người lái thuyền đã chuẩn bị cho cô. Khi con thuyền trôi qua một vạt hoa sen, các cô gái nhìn thấy một con chim bói cá nhỏ đậu trên đầu cọng sen, kiên nhẫn nhìn mồi.

“Mình ước gì Nick có thể nhìn thấy nơi này.” - Rachel nói băng khuâng

“Mình cũng vậy! Nhưng cậu có thể sớm quay lại với Nick mà. Mình nghĩ cậu đã bị Hàng Châu mê hoặc rồi đúng không?”

“Chúa ơi, mình ước là mình tới đây sớm hơn! Khi lần đầu cậu nói với mình rằng nơi đây là lời đáp từ của Trung Quốc với thắng cảnh hồ Como¹⁵⁶, mình đã rất hoài nghi đấy. Nhưng sau khi đến thăm đồn điền trứ danh ngày hôm qua, tiếp theo là bữa tối tuyệt vời tại ngôi đền trên đỉnh núi, mình đã hoàn toàn bị chinh phục.”

“Và giờ, để hoàn hảo, mình nghĩ rằng mình nên thu xếp để George Clooney xuất hiện từ rừng liễu đằng kia, nhỉ.” - Peik Lin đùa.

Thuyền cập bến tàu Bốn Mùa Hàng Châu bằng gỗ thanh lịch, họ chậm rãi trèo ra khỏi thuyền, như vẫn chưa tỉnh khỏi cơn mê đắm của cuộc du ngoạn trên thuyền. “Vừa kịp giờ cho lịch hẹn với bên spa. Sẵn sàng đi nhé, nơi này sẽ đánh thức mọi giác quan của cậu đấy.” - Peik Lin nói một cách hào hứng khi họ đi dọc theo con đường đến ngôi biệt thự xa hoa có bức tường màu xám - là trung tâm spa của khu nghỉ dưỡng. “Cậu đã chọn làm liệu trình nào đầu tiên vậy?”

“Mình đã nghĩ mình sẽ bắt đầu một ngày với massage Cẩm thạch và Hoa sen.” - Rachel trả lời.

Peik Lin nhướn mày. “Hừm... Chính xác thì họ đã massage bộ phận nào trên cơ thể cậu?”

“Ôi, thôi nào! Rõ ràng họ đã chà xát cơ thể mình bằng hạt sen và ngọc bích nghiền nát và sau đó là kích thích mô sâu chuyên sâu. Cậu nhận được gì?”

“Liệu trình yêu thích của mình – Nghi Lễ Tắm Hoa Của Phi Tần Hoàng Gia. Nó lấy cảm hứng từ nghi thức tắm được dành riêng cho các cung tần mà hoàng đế chọn để qua đêm. Mình được đắm người trong một bồn tắm thơm đầy hoa cam và cây sơn chi, massage huyết nhẹ nhàng. Sau đó, họ thực hiện công việc tẩy tế bào chết toàn cơ thể vô cùng tuyệt vời với ngọc trai và hạnh nhân nghiền nát, trước khi phủ toàn bộ cơ thể trong một cái bọc bằng đất sét trắng Trung Quốc. Kết thúc bằng một giấc ngủ ngắn trong phòng xông hơi

riêng. Nói cho cậu biết, mình luôn cảm thấy mình trẻ ra một thập kỷ sau liệu trình này.”

“Ôi. Có lẽ mình sẽ thử liệu trình đó vào tối nay. Mà gờm đã, mình nghĩ rằng mình đã lên lịch cho món trứng cá muối hảo hạng vào hôm nay rồi. Thật là đau lòng, chúng ta không có đủ thời gian cho tất cả các liệu trình mà mình muốn thử!”

“Đợi một chút, đây có phải Rachel Chu bạn mình, người thậm chí không bao giờ sơn sửa móng hồi còn học đại học, sao giờ đã biến thành một cô gái xa hoa thế này?”

Rachel cười toe toét. “Mình nghĩ mình đã bị nhiễm sau khoảng thời gian ở cùng mấy cô gái Thượng Hải đó.”

Sau khi trải qua nhiều giờ trị liệu, Rachel và Peik Lin cùng nhau ăn trưa tại nhà hàng của khu nghỉ mát. Đương nhiên, họ được đưa đến một trong những phòng ăn riêng, có cấu trúc kiểu truyền thống, nhìn ra một hồ nước thanh bình. Chiêm ngưỡng chiếc đèn chùm thủy tinh Murano khổng lồ lơ lửng bên trên bàn ăn bằng gỗ óc chó sơn mài của họ, Rachel trầm ngâm, “Sau chuyến đi này, New York sẽ giống như một bãi rác mất. Mỗi điểm đến của mình ở Trung Quốc dường như lại xa xỉ hơn lần trước. Ai mà có thể đoán được? Cậu có nhớ khi mình đi dạy ở Thành Đô năm 2002 không? Khu mình ở có nhà vệ sinh khép kín, và như thế đã được coi là rất xa xỉ rồi.”

“Ha ha! Bây giờ cậu sẽ không nhận ra được Thành Đô đâu. Nơi đó giờ đã trở thành Thung lũng Silicon của Trung Quốc với 1/5 số máy tính thế giới được sản xuất tại đó.” - Peik Lin nói.

Rachel lắc đầu hoài nghi. “Mình không thể nào tin được. Những siêu đô thị này mọc lên như nấm sau một đêm, nền kinh tế bùng nổ không ngừng nghỉ. Nhà kinh tế học trong mình như muốn nói ‘nó sẽ không thể kéo dài được,’ nhưng sau đó mình lại thấy một số thứ làm thay đổi hoàn toàn suy nghĩ của mình. Một lần tại Thượng Hải, Nick và mình đang cố gắng trở về khách sạn từ khu Xintiandi. Tất cả các xe taxi đều để đèn sáng báo chưa có khách, nhưng không thể hiểu nổi tại sao họ không dừng lại đón bọn mình. Cuối cùng

một cô gái người Úc đứng ở một góc nói với bọn mình, ‘Hai bạn có cài ứng dụng taxi không?’ Hóa ra có một ứng dụng để trả giá trên taxi. Mọi người đều sử dụng nó, và người trả giá cao nhất sẽ bắt được taxi.”

Peik Lin cười lớn. “Thị trường tự do tốt nhất cho doanh nghiệp mà!”

Người phụ vụ bước vào phòng và nhắc cái nắp đậy ra khỏi món ăn đầu tiên với một điệu bộ hoa mỹ. Đó là một đĩa đầy những con tôm nhỏ xíu lấp lánh như ngọc trai. “Đây là món tôm nước ngọt nổi tiếng của Hàng Châu chiền tôi. Cậu sẽ không thể tìm thấy chúng ở bất cứ nơi nào khác trên hành tinh này. Mình đã vật vã thèm món này kể từ lúc chúng ta bàn về việc gặp nhau ở đây.” - Peik Lin nói và lấy một phần hào phóng vào đĩa của Rachel.

Rachel ăn một miếng đầy sau đó quay sang cười với bạn mình trong sự ngạc nhiên. “Wow... chúng thật ngon ngọt đó!”

“Tuyệt đúng không?”

“Mình chưa từng được ăn hải sản ngon như thế này kể từ đợt tới Paris.” - Rachel nói.

“Mình vẫn luôn luôn nói rằng chỉ có người Pháp mới cạnh tranh được với người Trung Quốc trong việc chế biến hải sản thôi. Mình chắc các cậu đã ăn được hết các món mình thích ở Paris rồi đúng không?”

“Nick và mình đã thử, nhưng thức ăn không thực sự là trọng tâm trong chuyến đi của Colette và bạn bè của cô ấy. Cậu có nhớ mình từng chỉ trích cậu vì việc hồ hởi một cách thái quá mỗi khi Neiman Marcus mời cậu tới dự triển lãm Rừng không? Chà, những cô gái ấy hoàn toàn điên rồ ở Paris! Họ mua sắm ở các cửa hàng từ sáng đến tối, và bọn mình có thêm ba chiếc Range Rovers theo đuôi đi khắp mọi nơi bọn mình đến chỉ để chở những túi đồ của họ!”

Peik Lin mỉm cười. “Nghe quen quá. Những người PRC¹⁵⁷ này cũng đến Singapore và thực hiện những cuộc mua sắm điên rồ. Cậu biết đấy, đối với nhiều người trong số họ, mua sắm kiểu đốt tiền là cách họ khẳng định thành công. Đó là một cách để bù đắp cho tất cả những gì mà gia đình họ đã phải chịu đựng trong quá khứ.”

“Trời, mình biết rõ hoàn cảnh đó mà. Mình cũng đến từ một gia đình nhập cư, và mình đã kết hôn với một anh chàng gia đình giàu có. Nhưng mình cảm thấy rằng luôn có một giới hạn nhất định mà mình sẽ không bao giờ có thể vượt qua với chuyện mua sắm.” - Rachel nói. “Ý mình là, khi mà người ta trả tiền cho một chiếc váy may đo cao cấp cao hơn cả chi phí tiêm vắc-xin cho một ngàn trẻ em để ngăn ngừa bệnh sởi hoặc cung cấp nước sạch cho toàn bộ thị trấn, thì điều đó thật vô lương tâm.”

Peik Lin trao cho Rachel một cái nhìn ân cần. “Mặc dù vậy, mọi thứ chỉ là tương đối? Đối với một người sống trong túp lều ở một nơi nào đó, việc cậu trả 200 đô la mua một chiếc quần jeans Rag & Bone để mặc cũng vẫn bị coi là xa xỉ? Những cô gái mua đồ may đo cao cấp đó có thể lập luận rằng phải mất một nhóm mười hai cô thợ may làm việc trong suốt ba tháng để tạo ra những sản phẩm may mặc, và đó là cách họ kiếm tiền để nuôi sống gia đình. Như mẹ mình ấy, bà muốn chép lại trên trần phòng ngủ của bà bức bích họa phong cách Baroque mà bà nhìn thấy tại một cung điện ở Đức. Và việc đó tiêu tốn của mẹ mình nửa triệu đô la, hai nghệ sĩ từ Cộng hòa Séc đã phải làm việc mỗi ngày trong suốt ba tháng để tạo nên nó. Có những người có khả năng mua đồ nội thất cho căn nhà mới của họ ở Prague, trong khi những người khác gửi con tới học ở Penn State. Tất cả chúng ta đều được chọn tiêu tiền của mình theo những cách khác nhau, nhưng ít nhất chúng ta có thể đưa ra lựa chọn đó. Hãy nghĩ về quá khứ cách đây hai mươi năm, những cô gái trạc tuổi những cô gái cậu đi cùng tới Paris mua sắm, hồi đó sẽ chỉ có hai sự lựa chọn: Họ được quyền chọn chiếc áo khoác của mình hoặc màu nâu xỉn hoặc màu xám xỉn, chỉ vậy thôi?”

Rachel bật cười. “Oke, mình hiểu rồi, nhưng mình vẫn sẽ không tiêu tiền kiểu đó đâu. Bây giờ mình nghĩ rằng mình không thể ăn thêm bất kỳ viên thịt nào nữa. Chúng khiến mình liên tưởng tới một đồng bánh bột hấp.”

Sau bữa trưa, Rachel và Peik Lin quyết định khám phá xung quanh khu nghỉ mát, tọa lạc trên mười bảy mẫu đất và cảnh quan được thiết kế giống với những khu vườn của một cung điện mùa hè của triều đại nhà Thanh. Khi họ đi dọc theo lối đi có mái che lượn quanh co uốn khúc, hít hà những bông hoa anh đào thơm ngát và ngắm nhìn say sưa những hồ hoa súng thông với nhau, Rachel bắt đầu cảm thấy hơi khó chịu. Khi họ đến một khu vườn bố trí đầy những bia đá được chạm khắc, cô ngồi xuống một trong mấy cái ghế dài.

“Cậu ổn chứ?” - Peik Lin hỏi, nhận thấy sắc mặt Rachel bỗng nhiên tái nhợt đi.

“Mình chắc nên quay trở lại phòng. Mình nghĩ có lẽ không khí quá nóng ẩm đối với mình.”

“Chắc do cậu không quen với điều này đấy thôi. Chứ so với Singapore thời điểm này trong năm, đây vẫn là thiên đường. Cậu có muốn giải nhiệt với bể bơi vô cực bên hồ không?” - Peik Lin đề nghị.

“Mình nghĩ mình chỉ cần nằm nghỉ một lát thôi.”

“Được rồi, vậy mình cùng quay về nhé.”

“Không, không, cậu cứ ở đây tận hưởng khu vườn đi.” - Rachel khẳng định.

“Vậy thì chúng mình sẽ gặp nhau vào buổi trà chiều trên sân thượng lúc 4 giờ được không?”

“Nghe tuyệt đấy.”

Peik Lin nán lại trong vườn lâu hơn một chút, khám phá ra một hang động nhỏ yên tĩnh che chở cho bức tượng phật Di Lặc lớn bằng đá. Cô thả vài cây nhang cắm vào bát hương đặt trước bức tượng phật, sau đó quay trở lại phòng của mình để thay bộ đồ tắm. Khi vào phòng, cô nhận thấy đèn thông báo tin nhắn màu xanh lá cây trên điện thoại đang nhấp nháy. Cô nhấn nút nghe. Là tin nhắn thoại từ Rachel, giọng nghe như kiểu sắp hết hơi: “Um, Peik Lin à, cậu có thể vui lòng đến phòng mình không? Mình nghĩ là mình cần giúp!”

Hoảng hốt, Peik Lin theo bản năng kiểm tra điện thoại di động và thấy ba cuộc gọi nhờ từ Rachel. Cô vội vã rời khỏi phòng, chạy dọc hành lang dài về phía phòng Rachel. Đến nơi, cô gõ cửa nhưng không có câu trả lời. Một nhân viên khách sạn đi ngang qua, và Peik Lin liền tóm lấy anh ta. “Anh có thể mở cánh cửa này không? Bạn tôi bị ốm và cần giúp đỡ!”

Vài phút sau, người quản lý chạy đến cùng với một nhân viên bảo vệ. “Chúng tôi có thể giúp gì cho cô không?”

“Có, bạn tôi nhắn cho tôi một tin nhắn khẩn cấp yêu cầu giúp đỡ. Cô ấy đã

cảm thấy không khỏe, và bây giờ cô ấy không trả lời tôi.” - Peik Lin hoảng loạn nói.

“Ờ, có khi nào cô ấy đang ngủ không?” - Người quản lý hỏi.

“Hoặc có thể cô ấy đã chết rồi! Mở cái cửa chết tiệt này ra ngay đi!” - Peik Lin hét lớn.

Người quản lý quẹt chìa khóa mở cửa và Peik Lin vội vã chạy vào. Không có dấu hiệu của bất cứ ai trên giường hay ở ban công, nhưng trong phòng tắm bằng đá cẩm thạch, bên cạnh bồn ngâm, cô thấy Rachel nằm bất tỉnh trong một vũng nước màu xanh đậm.

TámThư viện quốc gia Trung Quốc

.

BẮC KINH, TRUNG QUỐC.

3:54 p.m.

Nick đang mải mê đọc tiểu sử cũ về gia đình Sassoon trong Phòng đọc ngôn ngữ phương Tây của Thư viện Quốc gia thì điện thoại của anh bỗng rung lên. Anh đặt một thẻ thư mục nhựa lên cuốn sách đang mở để đánh dấu trang và ra hành lang nhận cuộc gọi.

Đó là Peik Lin, nghe giọng như muốn khóc. “Chúa ơi, Nick! Em không biết phải nói với anh điều này như thế nào, hiện tại em đang ở phòng cấp cứu với Rachel. Cô ấy bị bất tỉnh trong phòng khách sạn.”

“Gì cơ? Cô ấy ổn chứ? Chuyện gì đã xảy ra thế?” - Nick vô cùng choáng váng hỏi.

“Hiện chưa biết chính xác nguyên nhân. Cô ấy vẫn bất tỉnh, nhưng lượng bạch cầu của cô ấy cực kỳ thấp trong khi huyết áp tăng cao đáng sợ. Họ đã cho cô ấy uống magnesium IV để giúp ổn định, nhưng họ nghĩ rằng cô ấy có thể bị ngộ độc thực phẩm.”

“Anh sẽ đáp ngay chuyến bay tiếp theo đến Hàng Châu.” - Nick nói một cách dứt khoát.

4:25 p.m.

Phi như bay tới sân bay quốc tế ở Thủ đô Bắc Kinh, Nick vừa đến quầy của Hãng China Airlines thì Peik Lin gọi lại.

“Hey, Peik Lin, anh đang cố gắng để bắt chuyến bay lúc 4:55.”

“Em không muốn làm anh sợ hãi, nhưng tình hình đang dần trở nên tồi tệ hơn. Rachel hiện vẫn bất tỉnh, và thận của cô đã ngừng hoạt động. Các bác sĩ

đang chạy thử nghiệm, nhưng cho đến nay họ không tìm ra chút manh mối gì. Thành thật mà nói, em đã mất niềm tin và em nghĩ Rachel nên được chuyển về bệnh viện tại Hong Kong, nơi cô ấy có thể được chăm sóc tốt nhất.”

“Hãy làm những gì em nghĩ là tốt nhất. Anh có nên thuê máy bay không?” - Nick hỏi.

“Đừng lo lắng – em sẽ tự sắp xếp được chuyện này.”

“Anh thật sự không biết sẽ phải làm thế nào nếu không có em giúp, Peik Lin!”

“Anh hãy tới thẳng Hong Kong đi.”

“Anh đi luôn đây. Nghe này, anh sẽ gọi cho chú Malcolm nhà anh, ông ấy là bác sĩ phẫu thuật tim mạch ở Hong Kong. Và ông ấy có thể giúp chúng ta.”

6:48 p.m.

Khi chiếc Gulfstream V của Peik Lin hạ cánh xuống sân bay quốc tế Chek Lap Kok của Hong Kong, đã có một máy bay trực thăng y tế chờ sẵn trên đường băng để đưa Rachel đến bệnh viện. Peik Lin bước ra từ máy bay và thấy một người đàn ông mặc quần jean màu vàng mù tạt cùng áo khoác Rubinacci màu xanh coban đang chờ cô.

“Tôi là Edison Cheng, em họ của Nick! Hiện tại không còn chỗ trên trực thăng cho cô vì vậy hãy lên chiếc Bentley của tôi.” - Anh ta hét qua tiếng gầm rú của cánh quạt máy bay trực thăng. Peik Lin thất thần đi theo Eddie đến xe của anh ta, và khi họ bắt đầu lên đường đến bệnh viện, Eddie nói, “Cha tôi đang ở Houston nhận giải thưởng của Tổ chức Y tế DeBakey, nhưng ông đã gọi cho Bệnh viện Queen Mary, đó là trung tâm cấp cứu hàng đầu của chúng tôi. Tôi đã báo cả đội chuyên khoa thận để chờ cô ấy đến.”

“Tôi rất vui biết được điều này.” - Peik Lin nói.

“Hiện giờ, Leo Ming tình cờ đã trở thành bạn thân nhất của tôi, vì vậy cha của anh ấy là Ming Kah-Ching, người mà tôi chắc chắn rằng cô đã nghe qua, đã gọi điện cho giám đốc điều hành của bệnh viện để tăng thêm áp lực. Nhân

tiện, phòng y tế khẩn cấp nằm trong sự bảo trợ của Ming Kah-Ching. Vì vậy, Rachel sẽ được đối xử như một VVIP khi cô ấy đến.” - Eddie khoe khoang.

Làm như là Rachel quan tâm tới mấy cái điều đó không bằng! Peik Lin nghĩ. “Miễn là họ điều trị cho cô ấy được HIỆU QUẢ, đó là tất cả những gì tôi quan tâm.”

Họ lái xe im lặng trong vài phút, sau đó Eddie hỏi, “Chiếc GV đó là của cô hay cô thuê máy bay vậy?”

“Nó là của gia đình tôi.” - Peik Lin trả lời. Mình cá là anh ta sẽ hỏi gia đình mình là ai.

“Tuyệt quá. Không biết tôi có thể hỏi gia đình cô kinh doanh trong lĩnh vực gì không?” Cô ta nhìn giống người Phúc Kiến, mình đoán là họ làm trong ngành ngân hàng hoặc bất động sản.

“Xây dựng và phát triển bất động sản.” - Giờ thì anh ta sẽ muốn biết công ty nào cho xem. Mình sẽ làm cho anh ta khó đoán!

Eddie mỉm cười thân mật. Hóa ra là người Singapore chết tiệt! Nếu cô ta đến từ Hong Kong hoặc Trung Quốc, mình đã biết mọi thứ về gia đình cô ta ngay khi vừa bước lên máy bay. “Thương mại hay dân sự?”

Thôi được rồi, mình sẽ lôi anh ta ra khỏi sự tò mò khôn khổ. “Gia đình tôi sở hữu công ty Near West Organization.”

Mặt Eddie sáng lên. Ting Ting Ting! Gia đình Goh được xếp thứ 178 trên Báo cáo xếp hạng giàu có của Heron. “Ồ, nhà cô đã xây dựng loạt căn hộ siêu cao cấp mới với nhà để xe trên cao đúng không?” - Anh ta nói một cách băng quơ.

“Đúng là chúng tôi.” - Bây giờ anh ta sẽ nói với mình anh ta làm gì. Dựa vào bộ trang phục, mình đoán là người dẫn chương trình thời tiết hoặc thợ làm tóc.

“Tôi là giám đốc điều hành của Leichtenburg Group Asia.”

“À, vâng.” - Xời. Là một cái ngân hàng.

Eddie nở nụ cười cầu tài với Peik Lin. “Hãy cho tôi biết cô có hài lòng với đội ngũ quản lý tài sản cá nhân của mình không?”

“Vô cùng hài lòng luôn.” - Mình không tin được tên khốn này! Rachel đang được đưa đi cấp cứu tại bệnh viện trong tình trạng nguy kịch mà anh ta vẫn cố gắng để sẵn một khách hàng mới!

7:45 p.m.

Peik Lin và Eddie chạy đến quầy tiếp tân tại phòng hồi sức tích cực. “Cô có thể cho chúng tôi biết Rachel Young đã được đưa đi đâu không? Cô ấy đã nhập viện trong khoảng một giờ trước. Cô ấy đến bằng trực thăng cứu thương.”

“Cô có phải là người nhà của bệnh nhân không?”

“Vâng chúng tôi là người nhà.”

“Đợi tôi chút...” - Người phụ nữ gõ vào máy tính của mình để tra cứu. “Nói lại cho tôi tên của cô ấy đi?”

“Rachel Young. Hoặc có lẽ cô ấy được đăng ký dưới tên Rachel Chu.” - Peik Lin nói.

Người phụ nữ quét màn hình máy tính của mình. “Tôi không tìm thấy tên nào như thế ở đây cả. Hoặc cô nên đến sảnh lễ tân chính tại...”

Eddie đập tay vào quầy lễ tân trong sự thất vọng. “Thôi đi, đừng lãng phí thời gian của chúng tôi! Cô có biết tôi là ai không? Tôi là Edison Cheng! Cha tôi là bác sĩ Malcolm Cheng, ông từng là trưởng khoa tim mạch! Các quán ăn còn được đặt theo tên ông! Tôi yêu cầu được biết người ta đã đưa Rachel Young đi đâu ngay bây giờ nếu không cô sẽ bị mất việc vào ngày mai!”

Đúng lúc đó, họ nghe thấy tiếng ai đó gọi sau lưng, “Này, Eddie! Ở đằng này!” - Họ quay lại và nhìn thấy Nick thò đầu ra khỏi một cánh cửa đôi đang đóng cửa.

“Nick! Làm sao anh lại đến được đây trước vậy?” - Peik Lin vô cùng sốc, nói

trong khi lao về phía anh.

“Anh đã nhờ vả một chút.” - Nick vừa nói vừa ôm chặt lấy cô.

“Anh biết Cơ trưởng Kirk hay ai vậy? Bắc Kinh cách Hong Kong hơn một giờ bay mà!”

“Tôi đã thu xếp để bắt máy bay vận tải quân sự. Như thế tôi sẽ không phải gặp mấy sự cố chậm trễ không phận nào, và tôi thề là chúng tôi đã bay với tốc độ Mach 3¹⁵⁸ đấy.”

“Để em đoán nhé... là chú Alfred đúng không?” - Eddie hỏi.

Nick gật đầu. Anh dẫn hai người họ vào phòng chờ của phòng chăm sóc đặc biệt, nơi có một dãy ghế lót da êm ái. “Anh đã được nhìn thấy Rachel trong vài phút, và sau đó họ bắt anh rời đi. Họ đang cố gắng khôi phục chức năng thận của cô ấy. Bác sĩ cần hỏi em một số câu hỏi đấy, Peik Lin.”

Vài phút sau, một bác sĩ bước vào phòng chờ.

“Xin giới thiệu với mọi người, đây là bác sĩ Jacobson.” - Nick nói.

Eddie đứng dậy khỏi ghế và chìa tay ra một cách hoa mỹ.

“Edison Cheng, tôi là con trai của Malcolm Cheng.”

“Tôi rất tiếc, tôi có nên biết cái tên đó không?” - Người bác sĩ có mái tóc đen nhánh hỏi.

Eddie ngạc nhiên nhìn cô. Bác sĩ cười toe toét, “Tôi chỉ đùa thôi. Dĩ nhiên là tôi biết cha của anh.”

Eddie chưa từng cảm thấy nhẹ nhõm hơn thế trong cuộc đời của mình.

“Cô ấy sao rồi?” - Nick hỏi, cố gắng bình tĩnh.

“Tín hiệu sống của cô ấy hiện đã ổn định và chúng tôi đang chạy một loạt các thử nghiệm. Đây là một trường hợp rất rắc rối. Chúng tôi vẫn chưa thể xác định được nguyên nhân dẫn đến sự cố suy đa cơ quan nhanh như vậy, nhưng

rõ ràng là có một thứ gì đó cực kỳ độc hại đã ảnh hưởng tới cô ấy.” - Nhìn vào Peik Lin, người bác sĩ hỏi, “Cô có thể cho tôi biết tất cả mọi thứ mà bạn của cô đã ăn hoặc uống trong hai mươi bốn giờ qua không?”

“Để tôi thử nhớ lại. Chúng tôi đến khu nghỉ dưỡng Bốn Mùa vào tối qua, Rachel đã ăn salad Cobb, sau đó là món tráng miệng bánh mousse dâu và vài thìa. Sáng nay chúng tôi đã bỏ bữa sáng, nhưng chúng tôi đã có một bữa trưa đơn giản với tôm sông Hàng Châu, măng non xào, và mì vịt nướng. Ngoài ra có thể Rachel đã ăn một ít gừng bọc sô cô la trong phòng khách sạn. Tôi thì không ăn những thứ đó. Đợi một chút, cô ấy đã có một buổi massage sáng nay mà người ta đã sử dụng bột ngọc thạch và hạt sen nghiền nát.”

“Chà, ... để tôi xem nào. Chúng tôi sẽ gọi điện đến khu nghỉ mát để lấy danh sách đầy đủ mọi thứ cô ấy có thể đã ăn hoặc từng tiếp xúc.”

“Cô nghĩ nguyên nhân có thể là gì, bác sĩ? Về cơ bản, chúng tôi đã ăn các loại thực phẩm giống nhau, và như cô có thể thấy là tôi vẫn hoàn toàn ổn.” - Peik Lin nói.

“Cơ thể mọi người có thể phản ứng với những thứ khác nhau. Và tôi không muốn đưa ra bất kỳ kết luận nào cho đến khi chúng tôi hoàn thành việc chạy tất cả các xét nghiệm độc chất.” - Nữ bác sĩ giải thích.

“Tiền lượng của cô như thế nào, bác sĩ?” - Nick hỏi một cách lo lắng.

Bác sĩ ngừng trong một lát, khom vai lại. “Tôi sẽ thẳng thắn với anh, mọi thứ hiện tại khá nguy kịch. Chúng tôi có thể phải đưa cô ấy vào tình trạng TIPS¹⁵⁹ để kiểm soát tình trạng suy gan ngày càng tồi tệ. Và nếu xâm lấn tới não, chúng tôi sẽ buộc phải đặt cô ấy vào tình trạng hôn mê do gây mê về mặt y tế để mang lại cho cơ thể cô ấy nhiều cơ hội chiến đấu hơn.”

“Hôn mê về mặt y tế?” - Peik Lin thăm thì hỏi lại và bật khóc. Nick ôm cô trong vòng tay, cố gắng để bản thân không trở nên tuyệt vọng.

Eddie tiến đến chỗ bác sĩ. “Cô hãy làm mọi thứ có thể. Hãy nhớ rằng, bác sĩ Malcolm Cheng và Ming Kah-Ching sẽ khiến cô phải chịu trách nhiệm cá nhân nếu có bất cứ điều gì xảy ra với cô ấy.”

Bác sĩ Jacobson trao cho Eddie một cái nhìn khó chịu. “Chúng tôi luôn làm tốt nhất có thể với tất cả bệnh nhân của mình, ông Cheng, bất kể họ là ai.”

“Chúng tôi có thể được gặp cô ấy không?” - Peik Lin hỏi.

“Tôi chỉ có thể cho từng người vào gặp một lúc thôi.” - Bác sĩ trả lời.

“Anh vào đi, Nick. - Peik Lin nói, sau đó ngồi thụp xuống ghế.

8:40 p.m.

Nick đứng cuối chân giường, nhìn Rachel một cách bất lực khi một nhóm bác sĩ và y tá đi lại xung quanh cô. Hai ngày trước, họ đã ở trong căn phòng tại Khách sạn Peninsula, nơi cô hào hứng đóng đồ cho buổi đi spa vào cuối tuần với một trong những người bạn thân nhất của mình. Không phải là anh sẽ có rất nhiều niềm vui ở Bắc Kinh sao! Nhớ không được tán tỉnh bất kỳ cô thủ thư gởi cảm nào, trừ khi đó là Parker Parker Posey, Rachel đã trêu chọc, trước khi trao cho anh nụ hôn tạm biệt ngọt ngào nhất. Bây giờ nước da của cô đã chuyển sang màu vàng vọt và có cả đồng dây dẫn, ống truyền chạy ra từ cổ và bụng dưới. Mọi thứ thật mơ hồ. Chuyện gì đã xảy ra với cô vợ xinh đẹp của anh? Tại sao tình trạng của cô ấy không tiến triển tốt hơn? Anh thậm chí không thể tưởng tượng được việc mất cô. Không, không, không, anh phải gạt suy nghĩ đó ra khỏi đầu. Cô đã thật mạnh mẽ và thật khỏe mạnh. Cô sẽ ổn thôi. Cô ấy còn có cả cuộc đời phía trước. Cả đời họ sẽ bên nhau. Nick rời khỏi phòng và đi về phía phòng chờ. Ngang qua một nhà vệ sinh dành cho người khuyết tật, anh bước vào và khóa trái cửa lại. Anh hít một vài hơi thật sâu, vẩy ít nước lạnh lên mặt và nhìn mình trong gương. Sau đó, anh nhận ra quanh chiếc gương có viền đèn giống như món đồ đến từ một phòng trưng bày nội thất đắt tiền. Anh liếc nhìn xung quanh và thấy rằng toàn bộ không gian khu vệ sinh gần đây đã được trang trí lại. Nước mắt bắt đầu tuôn xuống khuôn mặt anh không thể kiểm soát. Nếu Rachel bình phục, - không, - khi Rachel bình phục, anh nhất định sẽ xây cho cô một phòng tắm đẹp đẽ nhất trên thế giới này.

9:22 p.m.

Nick trở lại phòng chờ và thấy Peik Lin và Eddie đang cầm cúi ăn món mì hoành thánh đứng trong bát nhựa. Phía đối diện họ là dì Alix và cậu em họ

Alistair của anh. Alistair đứng dậy và ôm Nick một cái ôm đồng cảm.

“Ôi Nicky! Điều này thật phi lý! Rachel thế nào rồi?” - dì Alix lo lắng hỏi.

“Không có nhiều tiến triển lắm.” - Nick mệt mỏi nói.

“Chà, dì biết bác sĩ Jacobson rất rõ. Cô ấy là người giỏi nhất ở đây, thật đấy, vậy nên Rachel sẽ được chữa khỏi thôi.”

“Cháu rất vui khi nghe được điều đó.”

“Và chú Malcolm của cháu cũng vừa gọi – bệnh viện sẽ cập nhật mọi thông tin cho ông ấy, và ông ấy cũng đã yêu cầu đồng nghiệp của mình là chuyên gia về gan mật hàng đầu của Hong Kong đến để xem xét tình hình.”

“Cháu không biết phải cảm ơn chú ấy bao nhiêu cho đủ.”

“Ông ấy ước mình có thể ở đây. Gum ngaam,¹⁶⁰ ah, lần duy nhất cháu phải cấp cứu y tế ở Hong Kong và Malcolm lại đi vắng! Dì đã mang một ít sook yook và wonton meen.¹⁶¹ Cháu có đói không?”

“Vâng. Cháu nghĩ cháu nên ăn chút gì đó.”

Nick ngồi thất thần trong khi dì của anh sắp xếp các loại hộp đựng thức ăn và thìa đũa bằng nhựa xung quanh anh.

“Hiện giờ, dì chưa gọi cho bất cứ ai, Nicky. Dì không chắc cháu muốn mọi người biết chuyện này, nên dì chưa vội gọi cho mẹ cháu. Một khi bà ấy biết, cả thế giới sẽ biết.”

“Cảm ơn, dì Alix. Cháu chưa biết phải đối phó với mẹ cháu như thế nào vào lúc này.”

“Cháu đã nói chuyện với mẹ Rachel chưa?”

Nick thở dài. “Một lát nữa cháu sẽ gọi bà ấy. Cháu cảm thấy chưa nên kinh động tới bà ấy trong khi bác sĩ vẫn chưa biết cô ấy bị làm sao.”

Cánh cửa bật mở và Cecilia, chị gái của Eddie và Alistair, bước vào, mang

theo một bó hoa loa kèn trắng.

“Nhìn như tất cả bè lũ nhà mình đều ở đây cả vậy.” - Nick nói, cố gượng cười.

“Anh biết em mà, – em không thể bỏ lỡ buổi tiệc nào cả.” - Cecillia nói, trao cho Nick một nụ hôn lên má trong khi đặt bó hoa bên cạnh anh.

“Chúa ơi, nhìn kìa! Cảm ơn rất nhiều, nhưng em thực sự không cần phải mang bất cứ thứ gì tới đâu.”

“Ồ, không phải em đâu. Nhân viên tiếp tân bên ngoài bảo em mang vào đây.”

“Thật là lạ. Ai đã gửi nó cơ chứ? Không ai, ngoại trừ mọi người, biết bọn em ở đây cả.” - Nick thắc mắc trong khi đưa một gói mì vào miệng.

Peik Lin bắt đầu tháo những dải ruy băng xung quanh bó hoa, và khi các lớp giấy gói được tháo ra, một tấm thiệp rơi xuống. Cô nhặt tấm thiệp, mở ra đọc. “KHỔN NẠN!” - Peik Lin thở hổn hển, theo phản xạ đẩy chiếc bình ra xa cô. Bình hoa rơi xuống sàn nhà vỡ tan tành, nước tràn lênh láng khắp nơi.

Nick nhảy ra khỏi ghế của mình. “Chuyện gì vậy?”

Peik Lin đưa cho anh tấm thiệp, trên đó ghi:

Rachel,

Cô đã bị nhiễm độc liều cao Tarquinomid có khả năng gây tử vong. Bác sĩ của cô sẽ có thể biết cách chữa khỏi cho cô một khi họ biết điều này.

Nếu cô coi trọng mạng sống của mình, cô không nên tiết lộ chuyện này cho bất cứ ai.

Và đừng bao giờ đặt chân đến Trung Quốc nữa.

Đây là cảnh báo cuối cùng cho cô.

ChínĐường Ridout

•

SINGAPORE

Astrid bật máy tính cá nhân và soạn một bức thư:

Charlie thân mến,

Xin lỗi vì lại tiếp tục làm phiền anh như thế này, nhưng em cần phải nhờ anh một chuyện khác. Em tự hỏi không biết anh có thể giúp em điều tra gốc rễ của một vấn đề không... Anh có biết gì về Promenade Technologies không? Nó có trụ sở tại Mountain View, CA? Anh đã bao giờ làm việc với họ trước đây? Họ đã mua lại công ty đầu tiên của Michael - Cloud Nine Solutions. Em cần tìm hiểu thêm về công ty này; cụ thể, ai là người sở hữu nó.

Cảm ơn anh!

Astrid,

Cô gửi bức thư đi và một phút sau, Charlie xuất hiện ở cửa sổ chat Google.

CW: Này! Rất vui vì đã giúp được em.

ALT: Vô cùng biết ơn sự giúp đỡ của anh.

CW: Có lý do đặc biệt nào không?

ALT: Em chỉ tìm câu hỏi cho bản thân mình thôi. Anh từng nghe gì về họ chưa?

CW: Rồi. Nhưng liệu Michael có biết tất cả những chuyện em cần biết không?

ALT: Rõ ràng là không rồi. Anh có biết liệu công ty đó có thuộc sở hữu toàn bộ hoặc một phần bởi một số tập đoàn châu Á không?

CW: Chuyện gì đang xảy ra vậy, Astrid?

Astrid dừng lại một vài phút, cô không chắc mình có nên tiết lộ những chuyện xảy ra với Michael cho Charlie hay không.

ALT: Em chỉ muốn giúp Michael tìm ra sự thật. Nó khá là phức tạp nên em không muốn lôi anh vào.

CW: Anh đã bị lôi vào rồi mà. Nhưng được thôi, anh sẽ không ép em nói ra. Nhưng nếu em thực sự muốn anh giúp, thì anh nên biết được bức tranh toàn cảnh về việc này.

Astrid ngồi trên mép giường, suy nghĩ, *Sao mình phải giấu Charlie nhỉ? Anh ấy là người duy nhất có thể hiểu mọi chuyện.*

ALT: Được rồi, mọi chuyện là như thế này. Michael đang hoài nghi rằng cha em hoặc một người nào đó trong công ty do gia đình em điều hành đã mua lại Cloud Nine Solutions, và lấy Promenade làm vỏ bọc.

CW: Tại sao đột nhiên anh ta lại nghĩ như thế?

ALT: Là một câu chuyện dài, anh ạ. Nhưng về cơ bản, anh ấy đã xem qua một số giấy tờ cũ liệt kê người mua là Công ty Pebble Beach Holding, và biết rằng bố em rất thích chơi golf ở đó, nên anh ấy đã đưa ra giả định như vậy.

CW: Xin lỗi, nhưng để cho rõ ràng thì liệu em đã hỏi cha em xem có phải ông đã mua lại công ty ấy chưa?

ALT: Em đã hỏi và tất nhiên cha em phủ nhận nó. “Lý do quái quỷ nào mà bố lại muốn mua cái công ty của Michael cơ chứ? Bố nghĩ nó đã được đẩy giá lên quá cao để lựa chọn đầu tư.”

CW: Đúng là Harry Leong!

ALT: Thật vậy.

CW: Anh không nghĩ bố em có liên quan gì đến vụ này, nhưng liệu có làm sao không nếu thực sự ông ấy đã làm chuyện như thế?

ALT: Anh đang đùa à? Câu chuyện về Michael luôn luôn là anh ấy đã tự xây dựng thành công bằng chính nỗ lực của mình. Mỗi nghi ngờ rằng gia đình em nhúng tay vào thành công của anh ấy đã chọc tức anh ấy. Anh ấy nghĩ rằng bố của em đang cố gắng điều khiển anh ấy, và điều khiển bọn em. Bọn em đã có một cuộc xung đột khá lớn tối nay.

CW: Anh rất tiếc khi nghe chuyện này.

ALT: Em cuối cùng đã rời khỏi nhà. Nếu không chắc phải gọi cảnh sát mất. Bây giờ em đang ở khách sạn Marina Bay Sands.

Mười lăm giây sau, chuông điện thoại của Astrid vang lên. Là Charlie đang gọi, cô bèn nhắc máy lên và trả lời một cách tinh nghịch, “Là hầu phòng sao?”

“Ồ, vâng, tôi cần ai đó tới để giải quyết một vấn đề lớn trong phòng tôi bây giờ.” - Charlie phản hồi lại, không bị khắc chút nào.

“Rắc rối kiểu gì vậy?”

“Những người tôn sùng bánh trái đã tổ chức một bữa tiệc trong phòng của tôi, và có khoảng ba mươi chiếc bánh nghiền từ Lana Cake Shop rải trên khắp thảm, bôi trên tường, trên giường. Có vẻ như mọi người đã lăn lộn trong bánh và kem phủ, cố thử các tư thế Kama Sutra khác nhau.”

Astrid cười rũ ra. “Bệnh quá! Sao anh lại có thể nghĩ ra mấy chuyện này?”

“Anh đã lướt web tối qua và tình cờ thấy bài viết về mấy người chỉ bị kích thích bằng cách ngồi trên những chiếc bánh.”

“Em không định hỏi những trang web nào mà anh đã từng lướt ở Hong Kong, không nghi ngờ gì về việc mấy trang web đó đã bị chặn ở Singapore.”

“Và anh cũng sẽ không hỏi tại sao em lại ngồi trong một căn phòng ở Marina Bay mà không phải một nơi nào khác!”

Astrid thở dài. “Có rất ít khách sạn mà em có thể chắc chắn rằng sẽ không có ai nhận ra em. MBS là một trong những số ít ỏi đó vì nó chủ yếu đón khách du lịch.”

“Không có người dân địa phương sao? Có thật không?”

“Dù sao thì em cũng không biết ai. Khi khách sạn này mở cửa lần đầu, mẹ em đã cố gắng lên SkyPark cùng với bà Lee Yong Chien và Hoàng Thái hậu của Borneo để ngắm cảnh, nhưng khi họ phát hiện ra cần trả một khoản phí vé vào cửa hai mươi đô la cho người cao niên, bà Lee Young Chien đã nói, ‘*Ah nee kwee! Wah mai chut!*’¹⁶² Vì vậy, cuối cùng họ đã đi đến Toast Box trong trung tâm thương mại.”

Charlie cười lớn. “Em sẽ không thể thay đổi được những người phụ nữ đó đâu! Thật hài hước. Mẹ của anh thường rất hoang phí, nhưng càng lớn tuổi, bà dường như càng biến thành một người hà tiện. Em có biết mẹ anh cầm đầu bếp riêng của bà bật đèn trong bếp cho đến sau bảy giờ ba mươi không? Anh đã vào bếp và thấy họ đang loay hoay trong bóng tối mờ mịt để cố gắng làm bữa tối cho bà.”

“Thật là điên rồ! Dạo này mỗi lần đi ăn nhà hàng mẹ em còn cố gắng cho nước chấm từ các món ăn vào tah pow2 và mang về. Em không hề đùa đâu. Em đã nói với mẹ làm vậy kỳ quá và bà bảo, “Chúng ta đã trả tiền cho nó! Tại sao phải lãng phí tất cả nước chấm tuyệt vời này? Rosie có thể cho nó vào bữa trưa ngày mai và nó sẽ ngon hơn rất nhiều!””

Charlie bật cười. “Thật sao. Vậy em định trốn ở khách sạn bao lâu nữa?”

“Em không trốn tránh. Em chỉ cần nghỉ ngơi một chút. Cassian và bảo mẫu cũng đi cùng em, và thằng bé thích hồ bơi ở SkyPark lắm.”

“Em biết đấy, người chồng mới là người phải rời đi. Khi anh và Isabel gặp phải những trận chiến thực sự tồi tệ, anh sẽ đến chỗ anh trai anh hoặc lấy một phòng khách sạn. Anh không thể tưởng tượng được việc để vợ con mình rời khỏi nhà.”

“Chà, anh là một loài khác với Michael. Bên cạnh đó thì anh ấy không bắt em đi, là em chọn ra đi. Anh ấy quá tức giận và bắt đầu trở nên thô bạo.”

“Cái gì cơ? Với em sao?” - Charlie nói, vô cùng sốc. *Mình sẽ giết thẳng khốn đó nếu hần dám động vào cô ấy.*

“Không, thôi nào, Michael chưa bao giờ làm tổn thương em. Nhưng anh ấy hoàn toàn có thể phá hoại một trong những chiếc Porsche của anh ấy. Anh ấy sẽ lấy một thanh kiếm samurai và chém vào mui xe. Em không dám lãng vãng xung quanh để chứng kiến điều đó.”

“Chết tiệt! Tất cả chỉ vì vấn đề ai là người đã mua lại công ty thôi sao?” - Charlie hỏi, càng lúc càng trở nên hốt hoảng.

“Chuyện không chỉ có thế. Gần đây mọi thứ dường như trở nên tồi tệ hơn với anh ấy. Anh ấy đã không đạt được thỏa thuận với IBM, anh ấy bị nằng tay trên ngôi nhà mà anh ấy muốn mua, và cả bài báo trên tờ tạp chí mà em đã can thiệp vào, nó giống như là tất cả mọi chuyện bọn em làm thời gian này...” - Giọng của Astrid bị ngắt quãng trong một phút. *Mình đã nói quá nhiều rồi. Thật không công bằng khi cứ bắt Charlie phải nghe mình thế này.*

Charlie có thể nghe thấy Astrid đang kín đáo tránh xa khỏi tai nghe của điện thoại. Cô ấy đang khóc. Cô ấy ngồi trong phòng khách sạn và khóc.

“Em xin lỗi, thật là không hợp lý khi em cứ làm phiền anh như thế này trong khi anh đang làm việc.” - Astrid lại sụt sịt.

“Hôm nay anh không thực sự làm được gì nhiều, nhưng đừng quá lo lắng, không ai có thể sa thải anh được. Em biết là em có thể gọi cho anh bất cứ lúc nào mà, đúng không?”

“Em biết. Anh là người duy nhất mà có thể thực sự hiểu em. Anh biết em đã phải trải qua những gì với gia đình của em. Họ không biết rằng trong hôn nhân có vấn đề là như thế nào.”

“Đã khi nào em thực sự nghĩ rằng các anh em của em hoàn toàn hài lòng với hôn nhân của họ chưa?”

“Anh đang đùa em sao? Em cho rằng tất cả bọn họ đều khốn khổ theo cách này hay cách khác, nhưng không ai trong họ thừa nhận điều đó đâu. Không ai được phép bất hạnh trong gia đình em. Em nghĩ chỉ có Alex ở LA mới thực sự hạnh phúc khi cậu ấy ra đi và được ở bên tình yêu của đời mình. Nó chỉ có chút không thoải mái ở chỗ chính Salimah lại không được chấp nhận. Thật là mỉa mai, khi anh nghĩ rằng tất cả tài sản ban đầu của gia đình anh đến từ

Malaysia.”

“Ít nhất họ đã làm cho nhau hạnh phúc. Đó là điều quan trọng.” - Charlie nói.

“Anh biết không, khi em đến thăm họ vài tháng trước, em đã nghĩ: ‘Em ước mình cũng có thể làm điều này.’ Đôi khi em ước mình có thể đóng gói và chuyển đến California, nơi không ai biết em và không ai quan tâm em là ai. Cassian có thể lớn lên, mặc kệ mọi áp lực mà thằng bé sẽ phải bắt đầu đổi mặt từ rất sớm ở đây. Và em sẽ hoàn toàn hạnh phúc, thề với Chúa, sống trong một túp lều bãi biển.”

Anh cũng thế, Charlie thầm nghĩ.

Cả hai người họ im lặng hồi lâu, sau đó Charlie lên tiếng. “Vậy em định sẽ làm gì?”

“Em chả làm gì cả, thực sự vậy. Một hai ngày tới Michael sẽ bình tĩnh lại thôi, sau đó em sẽ về nhà. Nếu anh có thể giúp em chứng minh rằng bố của em không liên quan gì tới việc mua lại công ty của anh ấy, em chắc rằng điều đó sẽ khiến anh ấy hạnh phúc hơn rất nhiều.”

Charlie im lặng một lúc. “Để anh xem có thể làm gì.”

“Anh đúng là tốt nhất, Charlie, thực sự ấy.”

Ngay khi gác điện thoại với Astrid, Charlie gọi điện cho giám đốc tài chính của mình: “Này, Aaron. Anh có nhớ vụ mua lại công ty Cloud Nine của Michael Teo năm 2010 không?”

“Làm sao tôi có thể quên? Chúng tôi vẫn luôn nhắc lại về những mất mát của vụ đó.” - Aaron trả lời.

“Thế quái nào anh lại đặt tên cho nó là Công ty cổ phần Pebble Beach LTD?”

“Anh bạn, tôi đang đứng trên hồ thứ mười tám khi anh gọi để bảo tôi mua công ty đó. Nó là hồ hoàn thiện lớn nhất trên thế giới. Mà tại sao tự dừng lại hỏi chuyện đó vậy?”

“Đừng bận tâm.”

Mười Bệnh viện Queen Mary

•

POK FU LAM, HONG KONG

Nick đang chơi trò giải ô chữ của *New York Times* trên iPad thì viên cảnh sát bảo vệ bên ngoài thò đầu vào phòng bệnh.

“Thưa ngài, có một cặp vợ chồng ở quầy lễ tân đòi gặp cô Chu. Họ mang hai thùng sản phẩm thực phẩm bên mình, và người đàn ông nói rằng cậu ấy là em trai của cô Chu.”

“Ồ, vâng.” - Nick mỉm cười, cúi xuống và thì thầm nhẹ nhàng vào tai Rachel. “Em yêu... em còn thức không? Carlton và Colette đang ở đây. Em có muốn dậy để gặp mọi người không?”

Rachel, người đã ngủ chập chờn suốt buổi sáng, mở to mắt lúng túng. “Ừm, chắc chắn rồi.”

“Hãy cho họ lên.” - Nick trả lời viên cảnh sát.

Đã hai ngày kể từ khi Rachel được chuyển từ phòng chăm sóc đặc biệt đến phòng riêng, tình trạng của cô đã dần cải thiện kể từ khi các bác sĩ phát hiện ra loại chất đã được sử dụng để đầu độc cô và nhanh chóng dùng thuốc giải độc.

Chẳng mấy chốc, có tiếng gõ cửa, Carlton và Colette bước vào phòng. “Chào chị! Em không hề nghĩ rằng vụ đi chơi ở Bốn mùa Hàng Châu sẽ diễn ra như thế.” - Carlton trêu chọc, tiến đến cạnh giường, nắm lấy tay chị gái và siết nhẹ.

Rachel cười yếu ớt. “Hai người không cần phải chuốc thêm phiền phức đâu...”

“Thôi nào! Bọn em đã book chuyến bay đầu tiên chỉ một phút sau khi anh Nick điện báo đấy.” - Carlton nói. “Hơn nữa, có một đợt giảm giá tại Joyce

mà Colette muốn qua mua.”

Colette đập vào cánh tay Carlton. “Bọn em không nghe tin gì của hai người từ thứ Hai, nên nghĩ rằng mọi người hẳn là đã có một khoảng thời gian tuyệt vời ở Hàng Châu mà không cần có chúng em cơ đấy.”

“Một khoảng thời gian kỳ diệu, như hai người cũng có thể thấy đấy.” - Rachel nói đùa, dang rộng cánh tay để khoe mấy cái ống đặt truyền tĩnh mạch.

“Em vẫn không thể tin chị có thể bị sỏi mật khi còn trẻ thế này, em nghĩ nó chỉ xảy ra với những người già thôi chứ.” - Colette nói.

“Thực ra thì, nó có thể xảy ra với bất cứ ai đấy.” - Nick nói.

Colette ngồi trên mép giường bệnh của Rachel, và nói, “Em rất vui vì chị đã bình phục.”

“Hai em đã bay qua bằng chiếc máy bay nhỏ hơn của mình sao?” - Rachel hỏi Colette.

“Ồ, ý chị là Venti à? Không đâu.” - Colette nói, đảo mắt khó chịu. “Cha em đã cắt giảm mọi đặc quyền của em. Kể từ khi em từ chối lời cầu hôn của Richie Yang, bố mẹ em đã rất tức giận và họ nghĩ rằng họ cần dạy cho em một số bài học. Chị có tin nổi họ đã đóng băng tài khoản ngân hàng tên em và thẻ Titanium của em đã không sử dụng được không? Chà, đoán xem? Mấy trò đùa vớ vẩn của họ, bởi vì em có thể sống tốt mà không cần sự giúp đỡ của họ. Bây giờ chị đang nhìn thấy đại sứ thương hiệu quốc tế mới của hãng Prêt-à-Couture đấy!”

“Colette vừa ký xong hợp đồng trị giá hàng triệu đô la với họ đấy.” - Carlton tự hào khoe.

“Xin chúc mừng! Thật tuyệt vời!” - Rachel nói.

“Vâng, em đã thương lượng được với Virginie de Bassinet, và giờ cô ấy đã chuẩn bị cho em một buổi tiệc vào tuần tới tại nhà Johnnie Walker để ra một thông báo lớn. Em sẽ xuất hiện trên tất cả các quảng cáo của Prêt-à-Couture

vào mùa tới, và Tim Walker sẽ thực hiện chiến dịch đó. Em hi vọng chị sẽ kịp bình phục để tham gia buổi tiệc.”

Nick và Rachel vẫn giữ im lặng.

“Này, cô gái điên khùng này cứ khẳng khẳng muốn mang cho chị thêm đồ ăn từ Daylesford Organic, nhưng người cai ngục không cho bọn em mang xe đẩy lên tầng này.” - Carlton nói.

“Chà, em chắc chắn rằng thức ăn trong bệnh viện sẽ rất là vô vị.” - Colette nhận xét.

“Thực sự chắc em sẽ phải bất ngờ đấy. Bọn anh đã nếm thử một chiếc bánh nhân thịt bò trong quán cà phê hôm qua, và nó khá là ngon.” - Nick nói

“Cám ơn em rất nhiều, Colette. Chị mới ăn lại được đồ ăn đặc từ sáng nay và chị thêm một vài thứ gì đó ngọt ngọt.” - Rachel nói.

“Ôi Chúa ơi – để em lén mang lên cho chị một ít bánh quy chanh nhúng sô cô la trắng nhé!” - Colette la lên.

“Có lẽ nếu anh đi xuống cùng với em, họ sẽ cho chúng ta mang một ít đồ lên đấy.” - Nick đề nghị với Carlton.

Hai người đi ra sảnh. Trong thang máy, Carlton nói, “Em thực sự cảm thấy nhẹ nhõm khi chị Rachel bình phục. Nhưng tại sao lại có cảnh sát ở khắp nơi như vậy?”

Nick nhìn thẳng vào mắt Carlton. “Anh sẽ kể với em, nhưng em phải hứa hoàn toàn giữ bí mật chứ?”

“Tất nhiên rồi.”

Nick hít một hơi sâu. “Thật ra Rachel không hề bị sỏi thận – cô ấy đã bị đầu độc.”

“Giống như ngộ độc thực phẩm phải không?” - Carlton hỏi, vô cùng bối rối.

“Không, có người cố tình đầu độc cô ấy bằng chất độc.”

Carlton nhìn chăm chăm vào Nick trong nỗi kinh hoàng. “Anh đang nói đùa đúng không.”

“Anh cũng ước gì chuyện này chỉ là một trò đùa. Rachel không muốn làm lớn chuyện, nhưng em có thể thấy cô ấy suy t kiệt. Các cơ quan nội tạng của cô ấy gần như đã lần lượt ngừng hoạt động, và các bác sĩ thì gần như vô vọng vì không tìm ra nguyên nhân của vấn đề, cho tới khi bọn anh phát hiện ra rằng cô ấy bị đầu độc.”

“Thật không thể nào tin được! Rồi làm thế nào mà mọi người có thể tìm ra?”

“Bọn anh nhận được một bức thư nặc danh.”

Carlton thở hỗn hển. “Gì? Ai lại muốn đầu độc Rachel?”

“Đây là điều mà bọn anh cũng đang muốn biết. Nhờ có dì Alix, người rất thân với trưởng đặc khu Hong Kong, nó đã trở thành một cuộc điều tra chính thức mà cả cảnh sát Hong Kong lẫn Trung Quốc đều đang vào cuộc. “Để anh hỏi em... một cách thành thật, em có nghĩ rằng Richie Yang có khả năng làm mấy chuyện như thế này không?”

Carlton ngừng lại một lát. “Richie? Tại sao cậu ta lại có động cơ để làm điều này?”

“Em đã làm cậu ta bị bẽ mặt trước tất cả bạn bè ở Paris. Và Colette đã nói rõ với mọi người rằng cô ấy thích em...” - Nick thận trọng đưa ra giả thuyết.

“Anh nghĩ rằng cậu ta đã đầu độc Rachel để chơi em sao? Khốn nạn, điều đó sẽ khiến anh ta bệnh hoạn hơn em tưởng! Em cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân nếu điều đó là sự thật.”

“Nó chỉ có một giả thuyết thôi. Chúng ta sẽ cố gắng lần ra manh mối bất cứ ai có động cơ dù là nhỏ nhất. Anh nghĩ cảnh sát sẽ muốn nói chuyện cả với em và Colette vào một lúc nào đó.”

“Tất nhiên, tất nhiên.” - Carlton nói, lông mày nhú lại vì sốc. “Họ có cho biết loại độc tố nào đã được sử dụng không?”

“Nó được gọi là Tarquinomid. Nó là một loại dược phẩm rất khó kiếm,

thường dùng để điều trị cho những người bị bệnh đa xơ cứng, chỉ được sản xuất tại Israel. Họ nói đôi khi nó được các đặc vụ của Mossad sử dụng cho các vụ ám sát.”

Khuôn mặt của Carlton đột nhiên tái nhợt.

tư dinh nhà BaO, THƯỢNG HẢI CÙNG TỐI NGÀY HÔM ĐÓ

Ông Bao Gaoliang và vợ đang đứng dưới cổng căn biệt thự vườn thanh lịch của họ trong Khu tô giới của Pháp, vẫy tay chào tạm biệt những vị khách vừa rời đi, khi chiếc xe của Carlton chạy đến cua một vòng gắt.

“Chúa ơi, hoàng đế đã quyết định ban ơn cho chúng ta bằng sự hiện diện của Ngài! Chúng ta phải đền đáp gì cho vinh dự này đây?” - bà Shaoyen nói mát khi Carlton bước lên những bậc đá tiến về phía họ.

“Con cần gấp cả hai trong thư phòng. Bây giờ!” - Cậu nói qua kẽ răng.

“Con dám nói với mẹ mình bằng cái giọng đấy sao!” - ông Gaoliang quát.

“Sao, hai người sẽ cần xin lỗi ư?” - Carlton nói trong khi hùng hổ đi vào nhà như một cơn bão.

“Chúng ta vừa có một bữa tối với ngài đại sứ Mông Cổ. Không giống như con, cha của con và ta vẫn còn biết cách cư xử khi cần thiết.” - Bà Shaoyen nói, thả người xuống chiếc ghế sofa bọc da và tháo đôi giày cao gót hiệu Zanotti ra khỏi chân với một tiếng thở phào nhẹ nhõm.

Carlton lắc đầu kinh tởm. “Con không biết làm thế nào mẹ có thể ngồi đó trong chiếc áo choàng lờ lợc của mẹ và giả vờ rằng không có gì sai khi mẹ biết rất rõ những gì mẹ đã làm!”

“Con đang nói về vấn đề gì vậy?”

Carlton nhìn mẹ không nói nên lời. “Mẹ có muốn nói với bố không? Hay để con?”

“Mẹ không biết là con đang nhắc đến điều gì cả.” - Bà Shaoyen đáp, lạnh lùng.

Carlton quay sang phía cha mình, đôi mắt tối sầm vì giận dữ. “Trong khi bố đang ngồi ở căn nhà này và tổ chức tiệc với vợ của bố, thì con gái bố - máu mủ của bố - đang nằm trong bệnh viện ở Hong Kong...”

“Rachel đang trong bệnh viện sao?” - Ông Gaoliang cắt ngang.

“Bố chưa nghe chuyện đúng không? Họ đã phải đưa chị ấy từ Hàng Châu tới Hong Kong bằng máy bay.”

“Chuyện gì đã xảy ra?” - Ông Gaoliang nhìn chăm chăm vào Carlton, hoảng hốt.

“Chị ấy đã bị ai đó đầu độc. Chị ấy đã phải nằm ở khoa hồi sức tích cực ba ngày và gần như đã chết.”

Hàm Gaoliang như rơi ra. “Ai đã đầu độc con bé?”

“Con không biết... Tại sao bố không hỏi mẹ?”

Bà Shaoyen đứng phắt dậy từ ghế sofa. “*Ni zai jiang shen me pi hua?*¹⁶³ Con đã ngừng dùng thuốc rồi sao hả Carlton? Đây có phải là ảo giác của con không?”

“Con biết là mẹ chỉ cố cảnh báo chị ấy, nhưng mẹ gần như đã giết chết chị ấy! Con không thể hiểu nổi mẹ. Tại sao mẹ lại có thể làm những chuyện như thế?” - Carlton nói, đôi mắt rưng rưng.

Shaoyen quay sang chồng đầy ngạc nhiên. “Ông có tin điều này không? Con trai chúng ta đang buộc tội tôi giết người. Làm thế quái nào mà con nghĩ mẹ liên quan tới vụ này, Carlton?”

“Con biết chính xác cách mẹ đã làm nó. Tất nhiên, không phải mẹ, mà là một trong những tay chân của mẹ. Rachel đã bị đầu độc bằng Tarquinomid. Thật thuận tiện là chúng ta cũng vừa mới sản xuất một lô hàng cho Dược Phẩm Opal của Tel Aviv!”

“Ôi Chúa ơi.” - Bà Shaoyen thì thầm, trong khi ông Gaoliang sững sờ.

“Mẹ hẳn không nghĩ rằng con đã theo kịp những gì đang xảy ra ở công ty? Nhưng ngạc nhiên chưa, con nắm được hết cả. Con biết tất cả về những thỏa thuận bí mật mà mẹ đã thực hiện với Opal.”

“Chúng ta có rất nhiều những thỏa thuận bí mật với các công ty trên toàn thế giới. Đúng, Opal thuê chúng ta sản xuất Tarquinomid, nhưng con thực sự nghĩ rằng mẹ sẽ đầu độc Rachel ư? Tại sao mẹ phải làm vậy?”

Carlton nhìn mẹ như muốn buộc tội. “Ôi thôi nào! Mẹ đã rất khó chịu với Rachel ngay từ ngày đầu! Con có cần đánh vần điều đó cho mẹ không?”

Ông Gaoliang, cuối cùng cũng chán ngấy với những lời buộc tội của con trai mình, cất tiếng: “Đừng có lỗ bịch như thế, Carlton. BÀ ẤY KHÔNG ĐẦU ĐỘC RACHEL! Sao con dám nói những điều như vậy về mẹ của con?”

“Bố, bố không biết được phân nửa những điều mẹ đã nói với con. Nếu bố có thể nghe dù chỉ một nửa những gì mẹ nói về Rachel!”

“Mẹ của con có thể có vấn đề với Rachel, nhưng bà ấy sẽ không bao giờ làm gì để làm hại con bé.”

Carlton bật cười cay đắng. “Ồ đó là những gì bố nghĩ sao? Bố không biết một chút nào về khả năng của mẹ, phải không? Tất nhiên là bố không rồi, bố không biết những gì mà mẹ đã làm ở...”

“CARLTON.” - Bà Shaoyen lớn giọng cảnh báo.

“Mẹ con đã làm gì ở London!”

“Con đang nói về chuyện gì vậy?” - Ông Gaoliang hỏi.

“Một màn che đậy khủng khiếp ở London... tất cả là để bảo vệ bố.”

Shaoyen lao tới chỗ con trai và hoảng loạn nắm lấy vai cậu trong sợ hãi.

“CÂM MIỆNG, CARLTON!”

“KHÔNG! CON KHÔNG CÂM! Con phát ốm vì im lặng và giữ bí mật về nó!” - Carlton nổi tung.

“Nói mau! Chuyện gì đã xảy ra ở London?” - Ông Gaoliang tra hỏi.

“Làm ơn đi Carlton, nếu như con biết rằng điều gì sẽ là tốt nhất cho con, làm ơn đừng nói thêm gì nữa.” - Bà Shaoyen khẩn khoản van nài.

“Một cô gái đã chết trong vụ va chạm của con!” - Carlton phun ra.

“ĐỪNG NGHE NHỮNG GÌ NÓ NÓI! Thằng bé đang say rồi! Và đầu óc nó vẫn còn bất ổn!” - Bà Shaoyen hét lên, cố gắng đưa tay che miệng Carlton.

“Con đang nói về chuyện quái quỷ gì vậy? Bố nghĩ rằng cô gái ấy bị liệt cơ mà.” - Ông Gaoliang nói.

Carlton vùng ra khỏi mẹ và chạy sang phía bên kia căn phòng. “Có hai cô gái trong chiếc Ferrari với con, bố ạ! Một người sống sót, nhưng cô gái còn lại đã chết. Và mẹ đã che đậy tất cả. Mẹ đã bắt ông Tin và nhân viên ngân hàng của bố ở Hong Kong trả tiền để khiến mọi người ngậm miệng. Mẹ muốn bố không biết gì về những chuyện đã xảy ra để bảo vệ địa vị và thanh danh của bố! Mẹ không bao giờ cho phép con nói về nó. Mẹ không bao giờ muốn bố biết con là một thằng khốn như thế nào. Nhưng bây giờ con sẽ thừa nhận điều đó. Bố - con đã giết một cô gái!”

Ông Gaoliang nhìn chăm chăm vào cả hai người họ kinh hoàng, trong khi bà Shaoyen vật xuống sàn khóc nức nở.

Carlton vẫn tiếp tục, “Con sẽ không bao giờ tha thứ cho chính mình, và nó sẽ ám ảnh con đến hết cuộc đời. Nhưng con đã cố gắng chịu trách nhiệm về những gì con đã làm, bố ạ. Con không thể thay đổi quá khứ, nhưng con đã cố gắng thay đổi bản thân. Chính Rachel giúp con nhận ra tất cả những điều này khi chúng con ở Paris. Nhưng mẹ phát hiện ra rằng chị Rachel biết về bí mật này, về tai nạn của con, và đó là lý do thực sự mà mẹ muốn giết chị ấy!”

“Không, Không! Điều này không phải sự thật!” - Bà Shaoyen khóc nức nở.

“Bây giờ thì mẹ cảm thấy thế nào? Bí mật lớn đã được tiết lộ, và cơn ác mộng tồi tệ nhất của mẹ sắp trở thành sự thật. Thanh danh của gia đình chúng ta sẽ bị hủy hoại giống như mẹ nghĩ – nhưng nó không phải bởi vì Rachel hay bởi vì con, mà là khi cảnh sát đến và lôi mẹ vào tù!”

Carlton xông ra khỏi nhà, bỏ lại mẹ cậu vẫn vật vã trên sàn thư viện và bố cậu ngồi cạnh bà, vùi đầu vào hai bàn tay.

Mười mộtNghĩa trang Bukit Brown

•

SINGAPORE.

Hàng năm, vào ngày giỗ cha, bà Shang Su Yi và em trai, ông Alfred, sẽ đến viếng phần mộ nơi cha mẹ họ an nghỉ. Gia đình của Su Yi, và một vài người họ hàng thân thiết thường tập trung tại Công viên Tyersall để ăn sáng trước khi đến nghĩa trang, nhưng năm nay mọi người gặp nhau tại Bukit Brown trước. Astrid đến sớm, sau khi thả Cassian xuống trường mẫu giáo Viễn Đông, cô đi thẳng tới nghĩa trang, hầu như không có ai ở quanh khi cô thả bộ qua nghĩa trang lâu đời nhất của Singapore.

Kể từ năm 1970, khi nghĩa trang này ngừng nhận chôn cất, một khu rừng đã phát triển không kiểm soát xung quanh nó, khiến nơi an nghỉ cuối cùng của Singapore này trở thành một khu bảo tồn thiên nhiên tươi tốt cho một số loài thực vật và động vật hoang dã hiếm nhất trên đảo. Astrid thích đi dạo theo con đường uốn khúc và ngưỡng mộ những ngôi mộ được trang trí công phu không giống bất cứ nơi nào trên thế giới. Những ngôi mộ lớn hơn, phô trương hơn của người Hoa được xây dựng ở hai bên của các gò dốc thoải, một số ngôi có cổng vào to như cổng cung điện, và có hần sân riêng lát gạch, nơi những người đi viếng mộ có thể tụ họp, trong khi những ngôi mộ khác được trang trí bằng gạch Peranakan đầy màu sắc với những bức tượng mô tả hình ảnh của phật bà Quan Âm, hoặc các vị thần khác của Trung Hoa. Astrid bắt đầu đọc bia mộ, và thỉnh thoảng, cô nhận ra tên của một người Singapore khai khẩn nơi này: Tan Kheam Hock, Ong Sam Leong, Lee Choo Neo, Tan Ean Kiam, Chew Boon Lay. Họ đều ở đây.

Đúng mười giờ, một đoàn xe nhỏ tiến vào xâm chiếm sự tĩnh lặng của nghĩa trang. Đi đầu là chiếc Jaguar Vanden Plas thập niên 1990 quen thuộc của mẹ Astrid. Bà Felicity Leong (con gái đầu của bà Su Yi) đi cùng ông Harry chồng bà; theo sau là chiếc Kia Picanto nhỏ do anh trai của Astrid - Henry Leong Jr¹⁶⁴ lái. Rồi đến chiếc Daimler màu đen và đỏ burgundy cổ điển của con gái út của bà Su Yi, dì Victoria, người đi cùng là dì Rosemary T'sien, Lillian May Tan, và Giám mục Singapore. Vài phút sau, một chiếc Mercedes

600 Pullman màu đen với cửa sổ cũng màu đen kín mít đi tới, và trước khi chiếc limousine to lớn dừng hẳn lại, cánh cửa giữa bật mở và hai lính Gurkha nhảy ra.

Alfred Shang, một người đàn ông tầm thước, bệ vệ ở độ tuổi khoảng bảy mươi với mái tóc màu xám được chải cẩn thận, bước ra từ chiếc xe, nheo mắt dưới ánh nắng buổi mai rực rỡ dù ông đang mang kính râm không vành. Ông giúp chị gái của mình, bà Su Yi, ra khỏi xe, theo sau là hai cô hầu gái của bà trong bộ váy lụa màu xanh ánh kim thanh lịch. Bà Su Yi mặc một chiếc áo cánh màu kem, áo len mỏng màu nghệ tây và quần nâu nhạt. Với cặp kính râm mắt tròn, mũi chuông và găng tay da lộn màu nâu, trông bà như đã sẵn sàng cho một ngày làm vườn. Bà Su Yi nhìn thấy Đức Giám mục See Bei Sien và lăm băm giận dữ với Alfred, “Victoria đã mời vị giám mục ồn ào đó khi tôi đặc biệt nói với nó là tôi không đồng ý! Cha chúng ta sẽ quay cuồng trong mộ của mình mất thôi!”

Sau màn chào hỏi nhanh chóng, cả gia đình đi dọc theo một trong những con đường được cắt tía cẩn thận hơn, tạo thành một đám rước khá trang nghiêm với bà Su Yi dẫn đầu, đi dưới tán một chiếc ô lụa thêu màu vàng được một trong những người bảo vệ Gurkha giương trên đầu. Phần mộ của ông Shang Loong Ma đặt trên ngọn đồi cao nhất, một nơi hẻo lánh được những bụi cây bao quanh. Bản thân bia mộ không có gì đặc biệt hoành tráng so với một số các tấm bia khác, nhưng quảng trường lớn lát gạch trắng men và các bức phù điêu tinh xảo mô tả một cảnh trong Tam Quốc Diễn Nghĩa trên lăng mộ khiến nó trở nên đẹp độc đáo. Đợi họ ở bên ngôi mộ là một vài tu sĩ Phật giáo mặc áo choàng màu nâu sẫm, và trước khoảng sân, một lều lớn đã được dựng với một bàn tiệc dài lấp lánh đồ bạc và đồ sứ kiểu Wedgwood thế kỷ XIX màu vàng nhạt mà bà Su Yi luôn sử dụng cho các sự kiện ngoài trời.

“Ôi Chúa ơi! Chúng ta sẽ ăn trưa ở đây à?” - Lillian May Tan thốt lên, nhìn con lợn quay béo ú ngậm một quả anh đào trong miệng và hàng ngũ nhân viên mặc đồng phục từ Tyersall đang đứng chăm chú bên căn lều.

“Vâng, mẹ đã nghĩ rằng để thay đổi không khí, ăn ở đây sẽ rất tuyệt.” - Victoria nói.

Cả gia đình tập hợp trước phần mộ, và các nhà sư bắt đầu tụng kinh. Sau khi họ kết thúc, vị Giám mục bước lên và nói một lời cầu nguyện ngắn cho linh

hồn của ông Shang Loong Ma và bà Wang Lan Yin vợ ông, đại ý mặc dù họ chưa bao giờ được rửa tội, ông hy vọng rằng những việc làm và đóng góp tốt đẹp của họ cho Singapore sẽ giúp họ không phải chịu quá nhiều sự nguyên rủa. Victoria gật gật đầu tán thưởng khi ông này cầu nguyện, phớt lờ ánh mắt sắc như dao của mẹ mình.

Khi vị giám mục rời khỏi sân khấu, các hầu gái người Thái Lan đưa cho Su Yi và Alfred những xô nhỏ đựng nước xà phòng cùng với bàn chải, và hai chị em già cả nhà họ Shang đến gần ngôi mộ và bắt đầu kì cọ bia mộ. Astrid luôn cảm động sâu sắc bởi cử chỉ hiếu thảo đơn giản này, khi bà ngoại đã chín mươi tuổi của cô quỳ trên đầu gối, tận tay tỉ mỉ làm sạch từng kẽ nhỏ trên tấm lăng mộ được khắc tinh xảo.

Sau khi nghi thức dọn dẹp kết thúc, bà Su Yi đặt một bó hoa lan chi hoàng thảo quý giá trước bia mộ cha, trong khi Alfred đặt một lọ hoa trà bên cạnh bia mộ người mẹ yêu dấu của mình. Sau đó, mỗi thành viên trong gia đình lần lượt tiến về phía trước và đặt lễ vật trái cây tươi và bánh trái bên mộ. Sau khi đồ lễ dồi dào đã được bày biện như tái hiện tác phẩm của Caravaggio, các nhà sư Phật giáo thấp tuần nhang mới và nói một số lời cầu nguyện cuối cùng.

Cả gia đình sau đó nán lại để ăn trưa dưới lều. Khi ông Alfred Shang đi ngang qua Harry Leong trên đường đến chỗ ngồi của mình, ông lấy một tờ giấy gấp ra khỏi túi quần và nói, “Oh, đây là thông tin mà cháu muốn. Chuyện này là sao? Ta đã phải sử dụng nhiều sự hỗ trợ hơn so với dự kiến đấy.”

“Cháu sẽ giải thích sau ạ. Cậu sẽ có mặt tại Tyersall vào bữa tối ngày thứ Sáu, phải không ạ?

“Liệu ta còn có một sự lựa chọn nào khác ư?”

Harry ngồi xuống và đọc qua tờ giấy một cách nhanh chóng. Sau đó, ông cất nó đi và bắt đầu ăn món súp đậu xanh ướp lạnh đầu tiên.

“Này Astrid, dì nghe nói cháu vừa ở Paris về. Có chuyện gì đáng yêu để kể như mọi khi không?” - Lillian May Tan hỏi.

“Rất tuyệt ạ. Nhưng bất ngờ lớn nhất là cháu tình cờ gặp được Nicky.”

“Gặp Nicky! Có thật không? Ta đã không nhìn thấy nó hàng năm rồi!”

Astrid liếc vài lượt để chắc chắn rằng bà ngoại ở ngoài vùng có thể nghe thấy cuộc trò chuyện, rồi đáp. “Vâng, em ấy đã ở đó với Rachel và chúng cháu đã có một buổi tối khá thú vị cùng nhau.”

“Hãy nói cho dì biết, vợ của Nick như thế nào?” - Lillian May thấp giọng hỏi.

“Dì biết đấy, cháu thực sự rất thích Rachel. Ngay cả dù cô ấy không kết hôn với Nicky, cô ấy cũng là kiểu người mà cháu chắc chắn sẽ chọn làm bạn. Cô ấy khá...”

Ngay lúc đó, Astrid cảm thấy một cú đập nhẹ trên vai. Đó là một trong những cô hầu của bà Su Yi, ghé vào tai cô thì thầm, “Bà muốn cô dừng việc nói về Nicholas ngay bây giờ hoặc rời khỏi bàn ăn luôn.”

Sau bữa tiệc trưa, khi mọi người quay trở lại xe, ông Harry đi cùng với Astrid và hỏi, “Con còn giữ liên lạc với cậu Charlie Wu đó không?”

“Vẫn còn – sao thế ạ?”

“Ông cậu Alfred vừa cung cấp cho ba một thông tin đáng sửng sốt. Con nhớ có lần con hỏi có phải ba mua lại cái công ty đầu tiên của Michael không? Vì câu hỏi đó, ba đã quyết định điều tra sâu hơn, bởi vì chính ta cũng cảm thấy kỳ quặc không hiểu làm cách nào anh ta có thể bán công ty đó với số tiền lớn như vậy.”

“Ồ, vậy có phải Charlie đã giúp ba một tay không?”

“Không, Astrid - chính Charlie là người đã mua công ty đó.” - Astrid dường như chết đứng. “Ba đang đùa phải không?”

“Không một chút nào. Trò đùa thực sự là Charlie Wu đã bí mật trả ba trăm triệu đô la cho một công ty khởi nghiệp công nghệ bé tí hin.”

“Ba, ba có chắc chắn về điều này không?”

Harry lấy ra mảnh giấy và đưa nó cho Astrid. “Nghe này, đây là thông tin thực sự khó kiếm. Ngay cả những chuyên gia hàng đầu về tài chính của chúng ta cũng chẳng lần được ra chút manh mối nào ngoài ngõ cụt, vì vậy ba đã phải nhờ ông Alfred giúp đỡ, và con biết là ông ấy không bao giờ sai. Charlie rõ ràng đã cố gắng hết sức để che giấu quyền sở hữu của mình trong một mạng lưới phức tạp của các tập đoàn vỏ bọc, nhưng con có thể thấy bằng chứng trong tài liệu này rõ ràng như ban ngày. Bây giờ, câu hỏi thực sự là, anh ta đang âm mưu gì? Đó là những gì ba muốn biết.”

Astrid nhìn chăm chăm vào tờ giấy trong sự hoài nghi. “Ba ơi, làm ơn hãy giúp con một việc, xin ba vui lòng đừng đề cập một từ nào về chuyện này cho Michael hay bất cứ ai khác cho đến khi con tìm hiểu được thêm, ba nhé.”

Sau khi mọi người đã rời đi, Astrid vẫn ở lại nghĩa trang. Cô vào xe, nổ máy và bật điều hòa không khí trong vài phút, chuẩn bị rời đi, nhưng sau đó lại tắt động cơ và bước ra ngoài. Cô cần đi bộ một chút. Đầu óc cô quay cuồng, và cô vô cùng muốn hiểu được những tin tức giật gân vừa mới biết. Tại sao Charlie lại mua công ty của chồng cô? Và tại sao anh không bao giờ nói với cô? Charlie và Michael có thỏa thuận bí mật nào không? Hay thực sự có một kế hoạch đen tối hơn mà cô không thể nào hiểu được? Cô không biết nên nghĩ gì, nhưng cô không thể không cảm thấy bị Charlie phản bội một cách kỳ lạ. Cô đã trút hết trái tim và tâm hồn mình cho anh, và anh đã lừa dối cô. Liệu cô có thể tin anh lần nữa?

Astrid lang thang xuống một con đường cây mọc um tùm, tiến sâu hơn vào khu rừng, vượt qua những cây leo dài lủng lẳng buông xuống từ những cây muồng tím cổ thụ cao chót vót và những ngôi mộ cổ phủ đầy rêu. Những con chim kêu ríu rít trên cây, và những con bướm nhỏ cuống quít bay trên đám dương xỉ khổng lồ. Cuối cùng cô cũng có thể thở lại. Cô cảm thấy hoàn toàn thoải mái trong những khu rừng này, chúng gần giống như khu rừng mà cô đã trải qua suốt thời thơ ấu ở Tyersall. Tại một khoảng trống nơi các tia sáng mặt trời xuyên qua tán lá xanh tươi, Astrid bắt gặp một bia mộ nhỏ nằm giữa những bụi rậm ngổn ngang của một cây đa lớn. Có một tác phẩm điêu khắc đặc biệt về một thiên thần hiền hậu cúi xuống trên ngôi mộ, đôi cánh khổng lồ mở ra và uốn cong trên đầu thiên thần. Bức chân dung hình bầu dục nhỏ xíu của một cậu bé trông nghiêm túc mặc bộ đồ trắng được đặt chính giữa tấm

kính trên bia mộ. Cậu bé trong ảnh có lẽ ở khoảng tuổi của Cassian khi chết. Có một điều gì rất bí ẩn về tấm bia mộ chưa từng thấy đó, khiến Astrid nhớ lại những ngôi mộ tại Nghĩa trang Père Lachaise ở Paris.

Vào một trong những chuyến đi thường xuyên của họ hồi còn đang học đại học ở London, Charlie đã chỉ cho cô xem ngôi mộ của Abelard và Héloïse. Khi họ đến viếng thăm ngôi mộ lớn, họ thấy trên mộ đầy những bức thư tình và Charlie giải thích: “Abelard là một triết gia Pháp, sống ở thế kỷ XII, ông được thuê để dạy học cho Héloïse, một nữ quý tộc trẻ tuổi, là cháu gái của giáo sĩ Cannon Fulbert. Hai người nhanh chóng phải lòng nhau, dẫn đến việc Héloïse có thai và hai người đã kết hôn trong bí mật. Khi người chú của Héloïse phát hiện ra chuyện này, ông ta đã vô cùng phẫn nộ và sai tay chân đến thiến Abelard, còn Héloïse thì được gửi đến một tu viện nữ. Họ không bao giờ có thể gặp lại nhau, nhưng họ đã gửi cho nhau những lá thư thăm đằm tình yêu trong suốt quãng đời còn lại, những lá thư đó đã trở thành một trong những thứ nổi tiếng trong lịch sử văn học Pháp. Xương cốt của cặp tình nhân cuối cùng đã được đoàn tụ tại đây vào năm 1817, và kể từ đó, những người yêu nhau từ khắp nơi trên thế giới đã tiếp tục để lại những lá thư trên ngôi mộ này.”

“Ohh, thật lãng mạn làm sao!” - Astrid thở dài. “Anh có hứa là anh sẽ không bao giờ ngừng gửi thư tình cho em không?”

Charlie hôn tay cô và tuyên bố, “Anh hứa rằng anh sẽ không bao giờ ngừng gửi cho em những bức thư tình, Astrid. Cho đến ngày anh chết đi.”

Khi Astrid đứng một mình giữa rừng nhớ lại lời anh nói, dường như cô có thể đột nhiên nghe thấy những cái cây nói chuyện với mình. Trong những hốc cây sâu thẳm, trong tiếng lá xào xạc, cô có thể nghe thấy chúng thì thầm. *Anh ấy làm điều đó vì tình yêu, anh ấy làm điều đó vì tình yêu.* Và đột ngột tất cả trở nên rõ ràng. Charlie đã mua công ty của Michael để giúp cứu vãn cuộc hôn nhân của cô. Anh đã trả hàng trăm triệu vì anh muốn Michael có một gia tài của riêng mình, để cho anh ta cơ hội vượt qua cảm giác không tương xứng với cô và gia đình. Đó là một hành động của tình yêu thuần khiết, không chút vị kỷ. Mọi thứ Charlie đã làm cách đây ba năm giờ đây bắt đầu có ý nghĩa - anh khuyên cô nên đợi ít nhất một năm trước khi đồng ý ly hôn, nói với cô rằng, *anh có cảm giác Michael có thể thay đổi.* Đúng là Michael đã thay đổi, nhưng không phải theo cách mà bất cứ ai có thể dự đoán. Anh ta đã biến

thành một người đàn ông hãnh tiến hoàn toàn không thể nhận ra. Người sĩ quan khiêm tốn ngày nào đã trở thành một tỷ phú nông cuồng. Và anh ta muốn cô trở thành một người vợ khác thường để phù hợp với mình. Astrid nhận ra rằng cô đã phải đấu tranh với chính mình để thay đổi vì Michael và cô không còn muốn làm việc đó nữa. Những gì cô thực sự muốn, những gì cô luôn mong muốn cho đến lúc này đã thất bại hoàn toàn, chỉ có Charlie là người đã yêu cô theo cách của cô. Một người như Charlie. Ôi, Charlie. Ở kiếp khác có lẽ họ có thể hạnh phúc bên nhau. Giá như cô đã không làm tan nát trái tim anh. Giá như cô đã mạnh mẽ hơn và đứng lên đấu tranh với bố mẹ mình. Giá như anh chưa từng kết hôn và có hai đứa con xinh đẹp. Giá như.

Mười haiMar Vista

•

LOS ANGELES, CALIFORNIA.

“Lần cuối cùng cô nhìn thấy họ là khi nào?” - Corinna hỏi Kitty khi họ đang ngồi thoải mái trong chiếc Tesla vừa đón họ từ sân bay.

“Ba tuần trước. Tôi cố gắng dành một tuần mỗi tháng ở đây, nhưng thành thật mà nói, nó trở thành một thách thức lớn gần đây vì chế độ sinh hoạt của con gái tôi.

“Hoá ra, đó là sự thật. Bernard và con gái của cô đang ở LA để điều trị y tế?”

Kitty bật cười mệt mỏi. “Tôi không biết làm thế nào mà tin đồn lại bị lan ra. Bernard đã ở đây để điều trị, nhưng không phải là loại mà cô đang nghĩ đến.”

“Đây là loại rối loạn hiếm gặp nào vậy?” - Corinna hỏi, mắt mở to.

Hít một hơi thật sâu, Kitty bắt đầu câu chuyện của mình: “Tất cả bắt đầu ngay sau khi chúng tôi kết hôn ở Las Vegas. Chúng tôi ở đó vài ngày và một đêm nọ chúng tôi đi xem phim Người Dơi phần mới. Sau đó, tôi đã nhận ra rằng Bernard bị ám ảnh bởi Batman như thế nào, anh ấy cảm thấy mình như một phiên bản châu Á của Bruce Wayne. Anh ấy bị ám ảnh đối với những chiếc xe kỳ lạ và thiết kế nội thất rừng rợn. Vì vậy, khi chúng tôi trở lại Hong Kong, Bernard đã quyết tâm muốn giống như chàng diễn viên trong phim Người Dơi. Anh ấy tìm ra một bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ hàng đầu, người được cho là chuyên phẫu thuật cho những người mong muốn có ngoại giống như những người nổi tiếng mà họ thần tượng, vị bác sĩ này ở Seoul. Chúng tôi đã có những cuộc nói chuyện dài về việc này, và thực sự, tôi đã không phiền nếu chồng tôi muốn trông giống như một diễn viên đẹp trai nào đó. Tôi nghĩ rằng điều đó cũng khá thú vị, thực sự. Nhưng sau đó...”

“Chúa ơi, cuộc phẫu thuật đã thất bại sao?” - Corinna nói.

“Không, cuộc phẫu thuật thực sự rất thành công. Nhưng đội phụ tá đã mắc

một sai lầm khủng khiếp trước khi cuộc phẫu thuật diễn ra. Đó là một lỗi liên quan tới máy tính, các cuộc phẫu thuật thẩm mỹ tiên tiến nhất ở Hàn Quốc đều do máy tính hỗ trợ, và chương trình hình ảnh 3D AutoCAD thiết kế khuôn mặt mới cho Bernard đã bị nhập thông tin sai. Đó là một vấn đề về ngôn ngữ, cô y tá đã nghe nhầm tên trong tài liệu trước khi phẫu thuật và cô ta đã gõ sai tên diễn viên vào máy tính. Vì vậy, tất cả những thay đổi trong cuộc giải phẫu họ đã làm là một sai lầm, và tất cả các cấy ghép để tạo khuôn mặt mới đã sai theo. Bernard bước ra khỏi cuộc phẫu thuật hoàn toàn khác với những gì anh ấy mong muốn.”

“Tôi muốn hỏi, diễn viên mà y tá đã nhầm lẫn là ai?”

Kitty thở dài. “Anh ấy muốn được trở thành Christian Bale, nhưng thay vào đó, y tá lại nghe nhầm thành Kristen Bell.”

Hàm Corinna suýt thì rớt xuống. “Là nữ diễn viên tóc vàng vui tươi đó sao?”

“Vâng. Hóa ra họ có một bệnh nhân khác từ Hong Kong đang muốn chuyển giới từ nam sang nữ. Đó thực sự là một sai lầm tệ hại.”

“Đây có phải là lý do tại sao Bernard đã trốn tránh tất cả mọi người ở châu Á?”

“Không. Ý tôi là, lúc đầu thì là như vậy, nhưng điều đó không thực sự còn là lý do nữa. Bernard và tôi đến Los Angeles để anh ấy có thể phẫu thuật thẩm mỹ lại. Anh ấy lại tìm thấy một bác sĩ tuyệt vời, người đang dần biến khuôn mặt của anh ấy trở lại bình thường. Nhưng bây giờ vấn đề đã vượt xa khỏi cuộc phẫu thuật của anh ấy.”

“Ý cô là gì?”

“Trải nghiệm này đã thay đổi hoàn toàn Bernard. Không chỉ về mặt vật lý mà còn về mặt tâm lý. Cô sẽ hiểu khi nhìn thấy anh ấy.”

Vừa lúc đó, họ đến một ngôi nhà nhỏ kiểu Anh hai tầng ở Mar Vista, nơi có một cô bé và một người đàn ông đang tập yoga ở sân trước với một người hướng dẫn tóc vàng cao lớn.

“Ôi trời ơi – cô bé đáng yêu kia là con gái của cô à?” - Corinna hỏi, nhìn chăm chăm vào cô bé với mái tóc dài thắt bím đang thực hiện một động tác Yoga hoàn hảo.

“Vâng, đó là Gisele. Đây, hãy xoa một ít chất khử trùng hữu cơ này vào tay trước khi cô gặp con bé.”

Ngay khi chiếc xe vừa dừng lại, Gisele thoát khỏi tư thế yoga của mình và chạy lại phía họ.

“Em đã dùng nước rửa tay của Dr.Bronner chưa đấy?” - Bernard hét lên khẩn thiết với Kitty.

“Dĩ nhiên rồi.” - Kitty đáp lại, rồi cô ôm chặt lấy con gái bé bỏng của mình.

“Ôi con yêu! Mẹ nhớ con nhiều quá!”

“Em không nên nói như thế! Chúng ta không muốn tạo thành các vấn đề liên quan tới việc ghi nhớ.” - Bernard mắng. “Và em nên nói chuyện với con bé bằng tiếng Quan thoại. Anh sẽ nói bằng tiếng Anh và tiếng Quảng Đông, nhớ không?”

“*Hoy es el día de español, no?*”¹⁶⁵ - Cô bé người Trung Quốc nhú mày nói.

“Chúa ơi, cô bé còn có thể nói được tiếng Tây Ban Nha rất tốt! Cô bé đã học được bao nhiêu ngôn ngữ rồi?”

“Mới năm thôi – cháu có một bảo mẫu người Colombia bán thời gian chỉ nói chuyện với cháu bằng tiếng Tây Ban Nha, và một đầu bếp của chúng tôi là người Pháp.” - Kitty trả lời.

“Gisele, đây là dì Corinna. Con có thể chào dì Corinna được không?”

“*Buenos días, Tía Corinna.*” - Gisele nói một cách ngọt ngào.

“Chúng tôi sẽ cho con bé học tiếng Nga khi nó lên ba.” - Bernard nói, tiến tới để chào đón các quý cô.

“Bernard, ôi Chúa ơi, đã quá lâu rồi!” - Corinna nói, cố gắng để không tỏ ra

quá sốc khi nhìn thấy khuôn mặt mới của anh. Người đàn ông cô từng nhìn thấy rất nhiều lần ở các buổi tiệc tùng đã biến đổi theo cách mà cô không bao giờ có thể tưởng tượng được. Các đặc điểm kiểu Quảng Đông tròn trịa của anh ta đã được thay thế bằng một quai hàm góc cạnh, nhưng nó được ghép nối một cách bất thường với chiếc mũi giống như mũi chim nhỏ xíu. Xương gò má của anh ta có vẻ mới được cắt gọt lại, nhưng đôi mắt của anh ta mới thật sự lạ lùng với các góc bị lồi lên. *Anh ta trông giống như đứa con yêu của Jay Leno và cô gái Hermione trong bộ phim Harry Potter vậy*, Corinna nghĩ, không thể ngừng nhìn chăm chăm vào mặt anh ta.

“Vào luôn đi, đây là thời gian cho liệu pháp xương sọ của Gisele, và sau đó chúng ta có thể ăn trưa.” - Bernard vừa nói vừa bế cô con gái vào trong nhà.

Corinna khá sốc khi thấy Bernard Tai, người lớn lên trong những lâu đài kỳ vĩ và siêu du thuyền sang trọng, giờ lại sống trong một ngôi nhà khiêm tốn như vậy, nhưng vẫn chưa là gì so với những gì cô nhìn thấy khi bước vào trong nhà. Phòng khách đã bị biến thành một phòng khám, với đủ loại vật dụng trị liệu khác thường ở khắp mọi nơi, và Gisele nằm lạng lế trên bàn mát xa chuyên nghiệp khi chuyên gia xương sọ của cô bé nhẹ nhàng vuốt ve da đầu. Bên cạnh đó là một căn phòng nhỏ giống như một lớp học ở Scandinavia, có mấy cái ghế gỗ đơn giản và những chiếc bàn nhỏ, đệm vải gai trên sàn và một bức tường bằng gỗ, nơi trưng bày hàng chục bức tranh của trẻ em vẽ bằng những ngón tay nguệch ngoạc.

“Nơi này từng là phòng ăn, nhưng vì chúng tôi thường ăn luôn trong bếp, nên chúng tôi đã biến nó thành một không gian học tập. Bây giờ, lớp lập trình của Gisele tụ họp ở đây ba lần một tuần. Đến đây, để tôi chỉ cho cô phòng dành cho khách mà cô sẽ ở, và cô có thể tắm rửa trước khi ăn trưa.” - Bernard nói với Corinna.

Corinna cố gắng tháo dỡ đồ trong phòng ngủ chật chội của mình. Cô lấy ra những hộp kẹo Almond Roca mà cô đã phung phí tiền bạc để mua và đi xuống cầu thang, xuống tới nơi cô thấy cả gia đình đã ngồi xung quanh một bàn bằng gỗ trên sàn hiên nhỏ.

“Cô đã mua cho cháu một chút quà nhỏ này, Gisele.” - Corinna nói, đưa cho cô bé một hộp thiếc màu hồng sáng bóng có nắp bằng nhựa, và đứa trẻ hai tuổi rưỡi chỉ nhìn chăm chăm vào nó hoàn toàn bối rối.

“Wah lao! Là nhựa! Đặt nó xuống ngay bây giờ đi, Gisele!” - Bernard thở gấp thất kinh.

“Ôi, Tôi xin lỗi, tôi quên nói với cô rằng - không được phép có nhựa trong ngôi nhà này.” - Kitty thì thầm với Corinna.

“Không thành vấn đề. Tôi chỉ cần lấy kẹo ra cho cô bé và mọi người sẽ không bao giờ nhìn thấy chiếc hộp đựng nữa.” - Corinna bình tĩnh nói.

Bernard trao cho Corinna một cái nhìn khinh miệt. “Gisele đang trong chế độ ăn kiểu Paleo: đồ ăn từ nông trại tới bàn ăn, không đường, không gluten.”

“Tôi vô cùng xin lỗi, tôi không biết gì cả.”

Nhìn thấy vẻ mặt của Corinna, Bernard dịu lại một chút. “Tôi xin lỗi. Tôi không nghĩ rằng các vị khách, đặc biệt là những người đến từ châu Á, có thể chuẩn bị tinh thần cho lối sống của chúng tôi. Nhưng tôi hy vọng chị sẽ đánh giá cao việc có ý thức với thực phẩm bổ dưỡng mà chúng ta tiêu thụ trong ngôi nhà này. Chúng tôi có trang trại riêng ở Topanga, nơi chúng tôi trồng tất cả sản phẩm mình cần. Đây, hãy thử một vài quả bí đao nhồi thì là. Chúng tôi vừa thu hoạch nó ngày hôm qua xong. Gisele đã nhổ cây thì là bằng chính đôi tay của mình, phải không Gisele?”

“*Sólo comemos lo que cultivamos.*”¹⁶⁶ - Gisele thỏ thẻ trả lời, trong khi nhai cẩn thận những lát thịt bò thăn thái nhỏ nấu chín vừa.

“Tôi đoán là cậu chắc chắn sẽ không uống chai Johnnie Walker nhãn đen tôi mang tới cho mọi người đâu nhỉ.” - Corinna nhận xét.

“Tôi rất cảm kích thành ý của cô, nhưng tôi chỉ uống nước thẩm thấu ngược trong những ngày này.” - Bernard nói.

“*Tôi rất cảm kích thành ý của cô sao?*” Ôi Chúa ơi, hãy xem điều gì đã xảy ra với người đàn ông Hong Kong khi anh ta chuyển tới California này, Corinna nghĩ trong sự kinh hoàng.

Sau khi Corinna lịch sự cố ăn hết bữa ăn nhạt nhẽo nhất của cuộc đời mình, cô đứng trong tiền sảnh nhìn Bernard giúp Gisele mang đôi giày thể thao

TOMS và đội chiếc mũ chống nắng nhỏ cho cô bé.

Kitty nài nỉ Bernard. “Bọn em vừa mới qua mà. Gesele có thể bỏ qua một buổi hôm nay để ở nhà với em không? Em muốn đưa con bé đi mua mấy bộ đồ dễ thương tại Fred Segal.”

“Em không cần mua thêm quần áo cho con bé từ ngôi đền duy vật đó nữa. Lần trước em mua cho con bé mấy chiếc váy hồng bánh bèo công chúa đó, bọn anh đã quyên tặng tất cả cho Đoàn Cứu hộ của Liên bang rồi. Anh thực sự không muốn con bé mặc quần áo áp đặt giới tính và mang đầy màu sắc cổ tích đó.”

“Được rồi, vậy bọn em có thể chỉ đưa con bé ra bãi biển chơi hay đâu đó thôi được không? Bãi biển vẫn được phép mà đúng không? Cát vẫn là gluten-free hay cái gì gì đấy đúng không?”

Bernard kéo Kitty ra một góc và thấp giọng nói, nhỏ nhưng kiên quyết: “Anh thực sự không nghĩ là em có thể hiểu Gisele cần những buổi chánh niệm hai tuần một lần thả lỏng các giác quan trong bể nổi. Người thực hành phương pháp Reiki của con bé nói với anh rằng con bé vẫn phải vật lộn với chấn thương liên quan tới việc co kéo khi lọt lòng.”

“Anh đang đùa em đúng không? Phòng trường hợp anh không nhớ, thì em đã ở đó khi con bé được sinh ra, Bernard. Chấn thương thực sự là con bé đã giết chết ống dẫn sinh của em vì anh không cho phép thực hiện gây tê màng cứng!”

“Suyt! Em muốn tạo cho con bé thêm ảo giác về tội lỗi bị kìm nén sao?” - Bernard thì thầm khẽ khọt. “Dù sao thì, bọn anh sẽ trở về lúc sáu giờ. Buổi thả lỏng của con bé ở Venice Beach chỉ kéo dài bốn mươi lăm phút, và sau đó nó có một giờ chơi vô định với những người bạn đắm-chìm-trong-thế-giới-thực của mình ở Compton.”

“Vậy tại sao lại mất tới năm giờ?”

Bernard nhìn Kitty bức tức. “Tất nhiên là do tắc đường rồi. Em có biết anh phải đi mất bao lâu trên đường cao tốc 405 không?”

Sau khi nói adiós (tạm biệt) với Gisele trong khi cô bé được thắt dây an toàn cẩn thận vào ghế xe được thiết kế tùy chỉnh trên chiếc Tesla của Bernard, Kitty và Corinna ngồi xuống nói chuyện.

“Giờ thì tôi đã hiểu vì sao cô nói rằng tôi nên tới tận nơi để xem. Từ khi nào mà mọi chuyện lại trở nên tồi tệ như thế này?” - Corinna hỏi.

Kitty nhìn Corinna buồn bã. “Vấn đề nảy sinh khi Bernard bắt đầu phẫu thuật chỉnh hình ở LA. Anh ấy đã dành rất nhiều thời gian tại phòng khám của bác sĩ Goldberg, và anh ấy đã kết bạn với một số bệnh nhân trong phòng chờ, chủ yếu là những bà mẹ trẻ vô cùng ganh đua ở bờ Tây. Một trong số họ mời anh ấy đến một khóa tu cuối tuần ở Sedona, và đó là khởi đầu cho tất cả mọi chuyện sau này. Anh ấy trở về Singapore và trở thành một người hoàn toàn khác, tuyên bố rằng anh ấy muốn dừng tất cả các ca phẫu thuật và giữ lấy khuôn mặt mới của mình. Anh ấy nói về tuổi thơ khủng khiếp của mình và việc có một người cha đã phớt lờ và chỉ ném tiền cho anh ấy cùng một người mẹ quá ám ảnh với nhà thờ. Anh ấy muốn hoàn thiện các thể hệ sau bằng việc trở thành một bậc cha mẹ có ý thức và giác ngộ. Năm đầu tiên sau khi Gisele ra đời là quãng thời gian tồi tệ nhất. Bernard chuyển chúng tôi đến Los Angeles khi Gisele mới chỉ có hai tháng tuổi, anh ấy tuyên bố rằng Singapore độc hại đối với con bé, rằng cha mẹ anh cũng độc hại nốt. Ở đây, tôi hoàn toàn bị cô lập, với Bernard phong tỏa chúng tôi mỗi giây trong ngày, kiểm soát mọi việc tôi làm. Không có gì tôi từng làm là đúng hết. - Tôi đã luôn phơi bày thân thể ra cho con bé. Ý tôi là, điều duy nhất tôi đã phơi bày cho con bé là ngực của tôi! Chúng tôi đã phải vờ đến khoảng năm mươi chuyên gia khác nhau một tuần cho mỗi vấn đề dù nhỏ nhất. Điển hình là khi anh ấy thiết kế lại phòng ngủ chính cho phù hợp với kiểu ngủ của Gisele. Tôi không thể ngủ được với mấy cái ánh đèn LED phát sáng kỳ lạ đó, không khí thanh lọc quá mức và nhạc Mozart phát trong cũi suốt đêm. Đó là khi tôi bắt đầu quay trở lại Hong Kong mỗi tháng. Tôi không thể chịu được nữa. Ý tôi là, cô hãy nhìn vào cách chúng tôi sống mà xem!”

“Tôi đã rất ngạc nhiên ngay khi chúng ta tới gần ngôi nhà này.” - Corinna nói.

“Chúng tôi rời khỏi biệt thự của mình ở Bel Air bởi vì Bernard muốn Gisele trải nghiệm ‘sự chuẩn bị trong thế giới thực.’ Và anh ấy nghĩ rằng bằng cách sống trong hoàn cảnh kiểu thu nhập thấp hơn này, con bé sẽ có cơ hội tốt hơn

để vào được Harvard.”

“Bernard có bao giờ hỏi cô muốn gì cho con gái không?”

“Tôi không hề có tiếng nói trong việc này, vì rõ ràng tôi quá ngu ngốc để hiểu bất cứ điều gì. Cô biết đấy, tôi thực sự nghĩ rằng Bernard thích việc tôi ở lại châu Á hơn. Tôi nghĩ rằng anh ấy còn sợ tôi sẽ làm cho con bé trở nên ngu ngốc hơn bằng một cách nào đó. Anh ấy thậm chí không quan tâm tới sự tồn tại của tôi nữa. Tất cả mọi thứ chỉ tập trung cho con gái quý giá của anh ấy, hai mươi tư giờ một ngày.”

Corinna nhìn Kitty đầy thông cảm. “Hãy nghe tôi, tôi nói không phải dưới cương vị nhà tư vấn xã hội của cô mà là kinh nghiệm từ người mẹ này truyền cho người mẹ khác, nếu cô thực sự muốn con gái mình lớn lên một cách bình thường, nếu cô muốn con bé có được vị trí xứng đáng trong xã hội châu Á, cô phải dừng tất cả điều này lại.”

“Tôi biết. Và tôi đã lên một kế hoạch.” - Kitty nói nhỏ.

“Tôi rất vui vì nghe cô nói thế. Bởi vì nếu Dato’ Tai Toh Lui có thể nhìn thấy cách mà cháu gái duy nhất của ông ấy được nuôi dạy, hẳn ông ấy sẽ phát cuồng lên trong ngôi mộ của mình! Cô gái nhỏ này nên có một phòng ngủ rộng lớn hơn cả căn nhà này trong Công viên Nữ hoàng Astrid hoặc ở Vịnh Nước Sâu, và không được phép ngủ với cha mẹ mình mỗi đêm!” - Corinna tuyên bố, giọng cô run lên với lời phán quyết mãnh liệt.

“Amen.”

“Cô bé này cần được nuôi dưỡng đúng cách - bởi một đội ngũ bảo mẫu Quảng Đông nhạy cảm, không can thiệp vào việc của cha mẹ!” - Corinna đập bàn mạnh mẽ.

“Cô nói đúng!”

“Cô bé này nên mặc quần áo đẹp nhất từ Marie-Chantal và được đưa đến Mandarin để uống trà chiều và ăn macarons hồng tươi mỗi tuần!

“Đúng con mẹ nó luôn!” - Kitty gầm lên.

Mười baTháp Triumph

•

THE PEAK, HONG KONG

Nick và Rachel trên đôi ghế xếp đặt ngoài ban công, nắm tay nhau cùng nhìn xuống một khung cảnh tráng lệ. Căn hộ penthouse của Eddie trông như hang ổ của một con chim ưng trên đỉnh núi, và bên dưới là ngồn ngang những tòa nhà chọc trời tráng lệ của thành phố, ngay sau đó là mặt nước xanh lấp lánh của cảng Victoria.

“Thật là trác tuyệt.” - Nick nhận xét, tận hưởng làn gió mát ve vuốt trên da.

“Đúng, vô cùng trác tuyệt.” - Rachel nói. Đã hai ngày kể từ khi cô được xuất viện, và cô đang tận hưởng từng khoảnh khắc tuyệt vời này. “Anh biết đấy, khi Eddie lần đầu tiên khẳng khẳng rằng chúng ta hãy ở nhà anh ấy khi Fiona và lũ trẻ đi vắng, em đã có một chút sợ hãi. Nhưng ở đây giống như là đang tận hưởng một kỳ nghỉ vậy. Anh ấy đã không đùa chút nào khi nói rằng ở cùng anh ấy sẽ giống như sống tại Villa d’Este¹⁶⁷.”

Như thế nghe được điều cô nói, Laarni, một trong những người giúp việc gia đình, bước lên ban công với hai chiếc ly cao đựng món trà chanh Arnold Palmers¹⁶⁸ trứ danh, được trang trí với những viên đá lớn và ô giấy xinh xinh.

“Chúa ơi, Laarni, cô không cần phải làm thế đâu!” - Rachel nói.

“Ông nói cô cần uống nhiều đồ mát hơn để nhanh khỏe lại.” - Laarni trả lời kèm một nụ cười duyên dáng.

“Anh biết không, em không bao giờ nghĩ rằng em sẽ nói điều này, nhưng em có thể quen với điều này. Laarni thật tuyệt vời. Anh có biết cô ấy đã làm gì cho em vào ngày thứ hai khi em đến gặp Carlton để ăn trưa không? Cô ấy khẳng khẳng đòi đưa em xuống cầu thang, nơi tài xế của Eddie đang đứng chờ. Sau đó cô ấy mở cửa xe để em bước vào, rồi cô ấy đột nhiên rướn người vào trong xe, với qua em để CÀI DÂY AN TOÀN CHO EM nữa!”

“À ừ, thắt dây an toàn. Anh đoán rằng trước đây chưa từng có ai làm điều đó cho em.” - Nick nói một cách thờ ơ.

“Chúa ơi, trong một tích tắc, em nghĩ cô ấy đang cố gắng tán tỉnh em. Em đã rất sốc! Em hỏi, ‘Laarni, cô có làm điều này cho Eddie và Fiona không?’ Cô ấy trả lời, ‘Có thưa cô, chúng tôi vẫn làm điều đó cho cả gia đình.’ Anh em họ của anh thật sự quá được nuông chiều, họ thậm chí không thể tự thắt dây an toàn cho mình đấy!” - Rachel nói trong sự phẫn nộ.

“Chào mừng em tới Hong Kong!” - Nick hài hước.

Điện thoại di động của Rachel reo lên và cô bắt máy. “Oh! Chào bố... Vâng, cảm ơn bố, con đã cảm thấy tốt hơn nhiều rồi. Bố sẽ tới Hong Kong hôm nay ư?... Ồ vâng, chắc chắn rồi. Khoảng năm giờ sao? Vâng, bọn con rảnh... Được ạ. Chúc bố có chuyến đi an toàn.”

Rachel đặt điện thoại xuống và nhìn Nick. “Hôm nay bố em sẽ bay đến Hong Kong, và ông ấy vừa điện hỏi liệu chúng ta có thể gặp ông ấy không?”

“Ý em sao?” - Nick hỏi. Một ngày trước, Carlton đã kể với họ mọi chuyện xảy ra sau khi cậu vợ vĩ quay lại Thượng Hải để đối đầu với cha mẹ mình và kể từ đó không có gì ngoài sự im lặng từ gia đình Bao.

“Em cũng muốn gặp ông ấy, nhưng sẽ khá khó xử, phải không?” - Rachel nói, khuôn mặt tối lại.

“À, anh chắc chắn ông ấy còn cảm thấy khó xử hơn em. Ý anh là, vợ của bố em là một trong những nghi phạm chính trong vụ đầu độc em. Nhưng ít nhất, ông ấy đã cố gắng đến gặp em.”

Rachel lắc đầu buồn bã. “Chúa ơi, mọi thứ thật là quá đáng. Tại sao mọi chuyện cứ trở nên khó chịu như vậy mỗi khi chúng ta tới châu Á? Anh đừng có trả lời.”

“Nếu ông ấy chỉ tới đây thôi có lẽ sẽ làm cho em cảm thấy thoải mái hơn chẳng? Anh chắc chắn rằng Eddie sẽ tận hưởng mọi cơ hội để khoe khoang về đồ nội thất Biedermeier hoặc tủ giày có kiểm soát độ ẩm của mình.”

“Chúa nhân từ, cái tủ giày đó! Anh có để ý là anh ấy đã sắp xếp chúng theo bảng chữ cái dựa vào tên nhãn hiệu không?”

“Anh thấy chứ. Và em thì vẫn nghĩ rằng anh bị ám ảnh với những đôi giày của mình.”

“Em sẽ không bao giờ nói bất cứ điều gì về chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế (OCD) kì lạ của anh nữa, nhất là sau khi gặp Edison Cheng.”

Vào lúc bốn rưỡi, Eddie đang tắt bật quanh căn hộ của mình như một kẻ điên, hét lên với những người giúp việc. “Laarni, nó đang bị sai rồi! Tôi đã nói là Bebel Gilberto, không phải Astrud Gilberto!” - Eddie la lớn. “Tôi không muốn bài hát Cô gái từ Ipanema chết tiệt này được bật lên khi ông Bao Gaoliang đến, ông ấy là một trong những khách hàng quan trọng nhất của tôi! Tôi muốn bật bản hoà tấu số hai của Tanto Tempo!”

“Xin lỗi, thưa ngài.” - Laarni nói vọng ra từ phòng khách khi cô hồi hộp cố gắng tìm bài hát trên hệ thống âm nhạc Linn. Cô hầu như không biết cái thứ chết tiệt này hoạt động như thế nào, và chuyện sử dụng điều khiển từ xa càng trở nên khó hơn nhiều vì ông Cheng yêu cầu cô mang găng tay bông mỗi khi cô đến gần hệ thống âm thanh nổi quý giá, điều mà ông ấy giữ gìn kinh khủng hơn việc bảo tồn cả ngôi làng ở Maguindanao.

Eddie xông vào nhà bếp, nơi có hai cô hầu gái người Trung Quốc đang ngồi bên chiếc tivi nhỏ để xem Fei Cheng Wu Rao.¹⁶⁹ Họ như nhảy lên khỏi ghế khi anh ta bước vào. “Li Jing, trứng cá muối đã sẵn sàng chưa?” - Anh hỏi bằng tiếng Quan thoại.

“Rồi, thưa ông Cheng.”

“Để tôi kiểm tra xem.”

Li Jing mở tủ lạnh Subzero và tự hào lấy ra một giá bạc với các kệ đựng đầy trứng cá muối.

“Không, không, không! Cô không nên làm lạnh toàn bộ! Chỉ trứng cá muối

caviar cần được làm lạnh! Tôi không muốn đưa cả cái khay chết tiệt như một gái làng chơi rẻ tiền kia khi lôi nó ra khỏi tủ lạnh! Bây giờ hãy lau khô và để nó ra ngoài. Ngay khi vị khách chính trị gia rất quan trọng của chúng tôi đến, cô hãy đặt đá xay vào đây, thấy không? Và sau đó đặt bát trứng cá muối lên trên nó. Như thế này, thấy không? Và hãy chắc chắn rằng cô sử dụng đá xay lấy từ tủ lạnh, không phải đá viên từ máy làm đá, được chứ?”

Mấy con mụ giúp việc này thật là vô dụng, hoàn toàn vô dụng. Eddie than thở với chính mình khi anh ta trở lại phòng thay đồ. Điều này đã khiến cho những người giúp việc của anh ta thường không bao giờ được gia hạn hợp đồng sau năm đầu tiên. Anh ta đã cố đánh cắp một vài người hầu được đào tạo một cách bài bản từ bà ngoại khi anh ta ở Singapore, nhưng những người hầu đó còn trung thành hơn cả đảng viên quốc xã.

Eddie ngắm mình tới lần thứ mười, trong chiếc gương phong cách Vienna ly khai mạ vàng, kiểm tra coi có sợi xơ vải tưởng tượng nào trên chiếc áo khoác xương cá của mình không. Anh đã kết hợp nó với chiếc quần jean bó sát hiệu DSquared, vì nghĩ rằng nó sẽ khiến anh trông tự nhiên hơn. Chuông cửa đột nhiên vang lên. Chết tiệt, Bao Gaoliang đã tới sớm!

“Laaaarni, bật nhạc lên! Charity, bật đèn lên! Và Charity, hôm nay tóc cô đẹp hơn, cô hãy ra mở cửa đi!” - Eddie hét lên, chạy vào phòng khách chính. Nick ngạc nhiên khi thấy em họ của mình bắt đầu thực hiện các động tác chém của karate trên tất cả những chiếc gối nệm tua rua, điên cuồng cố gắng tạo ra một vẻ ngoài hoàn hảo.

Rachel, trong khi đó, đi đến cửa trước. “Tôi ra mở cửa được rồi, Charity.”

“Nick, anh thực sự cần phải huấn luyện vợ mình, hãy để người giúp việc làm những việc họ phải làm.” - Eddie lầm rầm nói với người anh họ.

“Anh chưa từng mơ tới việc có thể thay đổi được cô ấy.” - Nick đáp lại.

“Hãy dè, đó là việc sẽ xảy ra khi người ta tới và sống ở Mỹ.” - Eddie nói một cách miệt thị.

Rachel mở cửa, và đứng trước mặt cô là ông Bao, trông phải già đi cả mười tuổi. Mái tóc của ông được chải kỹ như mọi khi, nhưng bông mắt của ông

đường như trở nên to hơn. Ông giang tay ôm cô thật chặt, và Rachel ngay lập tức biết rằng sẽ không có bất cứ thứ gì có thể khiến cô khó chịu khi ở bên ông. Họ khoác tay nhau cùng bước vào phòng khách.

“Bao Bộ trưởng, thật vinh dự khi được mời ngài tới nhà tôi.” - Eddie nói một cách thân mật.

“Cảm ơn cậu rất nhiều vì đã mời tôi đến đây.” - Ông Gaoliang nói với Eddie, trước khi quay lại trìu mến nhìn Rachel. “Bố thật nhẹ lòng khi thấy con trông khoẻ mạnh như vậy. Bố rất tiếc vì chuyến đi này đã trở nên tồi tệ với con. Đó thực sự không phải là những gì bố đã dự định khi mời con đến Trung Quốc. Bố không chỉ nói về sự cố của con. Bố còn nói về bản thân mình, và tất cả những điều phức tạp đã khiến bố không thể dành nhiều thời gian hơn cho con.”

“Không sao đâu mà, bố. Con không hề hối tiếc về chuyến đi này. Con rất vui vì được gặp Carlton.”

“Bố biết là thằng bé cũng cảm thấy như vậy. Nhân tiện, bố thực sự phải cảm ơn con vì những gì con đã làm cho Carlton ở Paris.”

“Không có gì đâu bố.” - Rachel khiêm tốn nói.

“Bố cũng tới đây để nói cho các con một vài thông tin. Nghe này, bố biết đây quả là một tình huống kì lạ với cả hai con. Bố đã có nhiều cuộc họp trong vài ngày qua với các lãnh đạo lực lượng cảnh sát ở Hàng Châu, và bố vừa kết thúc cuộc gặp gỡ với người chỉ huy đồng cấp Kwok ở Hong Kong. Bây giờ, từ tận đáy lòng bố tin rằng vợ của bố không liên quan gì đến việc con bị đầu độc. Bố biết bà ấy có vài vấn đề xung quanh chuyến thăm của hai con và bố chỉ có thể tự trách mình vì điều đó. Bố đã vụng về xử lý các tình huống với bà ấy quá tệ. Nhưng dù sao thì, bà ấy không phải loại người có thể hãm hại bất cứ ai.”

Rachel gật gật đầu.

Ông Gaoliang thở dài. “Bố sẽ làm mọi thứ trong khả năng của mình để đưa kẻ thủ ác ra công lý. Bố biết hiện cảnh sát Bắc Kinh đang giám sát từng động tĩnh của Richie Yang chặt chẽ và toàn bộ thành phố Hàng Châu đang ráo riết

với cuộc điều tra. Mỗi giờ trôi qua, bố càng có niềm tin rằng cảnh sát đang tiến gần hơn đến sự thật.”

Mọi người khác chìm trong im lặng, không biết phải nói gì sau cuộc độc thoại của ông Gaoliang, và cô giúp việc Li Jing đã chọn thời điểm này để tiến vào phòng khách, tay đẩy một chiếc xe màu bạc lấp lánh, bên trên là món trứng cá muối caviar. Eddie khó chịu khi nhận ra rằng dưới đáy khay đầy đá viên, hoàn toàn không phải món đá xay như anh đã yêu cầu cụ thể. Bây giờ cái bát thủy tinh đang nằm một cách nhấp nhồm trên đồng đá viên, và anh ta cố gắng để không bị phân tâm vì nó. Charity theo sau cùng với một chai Krug Clos d’Ambonnay vừa mới mở và bốn cái ly rượu sâm banh. Đồ chết bầm, rõ ràng anh ta đã dặn họ phải lấy những chiếc ly Venini cổ điển, không phải loại ly Baccarat dùng hàng ngày này!

“Mọi người dùng chút trứng cá muối và rượu sâm banh chứ?” - Eddie nói, cố gắng làm dịu bầu không khí, trong khi ném một cái nhìn sắc như dao về phía Charity, người đang tự hỏi ông chủ đang bức bối về điều gì. Có phải cô ấy đã mang sâm banh vào quá sớm không nhỉ? Ông chủ đã dặn phải mang nó vào trong tám phút sau khi vị khách quan trọng đến, và cô đã hẹn giờ chính xác trên chiếc đồng hồ của ông nội tặng cô. Ngài ấy cứ nhìn chăm chăm vào mấy ly rượu sâm banh. Ôi chết tiệt, cô đã mang sai loại ly rồi.

Rachel và Nick đã lấy cho mình một ít trứng cá muối và rượu sâm banh, nhưng khi Gaoliang được mời một ly, ông chỉ lắc đầu lịch sự.

“Ông không dùng rượu sâm banh sao Bao Bộ trưởng?” Eddie nói, vô cùng thất vọng. Nếu biết trước thế anh ta sẽ chỉ mang ra một chai Dom đái Nick và Rachel.

“Không, tôi có thể dùng một ly nước nóng không.”

Những người đại lục và nước nóng của họ! “Charity cô có nghe thấy rằng ông Bao muốn một ly nước nóng không?”

Ông Gaoliang nhìn Nick và Rachel một cách đăm chiêu. “Bố muốn cả hai con biết rằng bà Shaoyen đã hợp tác một trăm phần trăm với cơ quan điều tra. Bà ấy đã tự trình diện hàng giờ để thẩm vấn, và bà ấy thậm chí còn bàn giao tất cả các video giám sát trong nhà máy của chúng ta ở Thâm Quyển, nơi sản

xuất thuốc, để cảnh sát có thể phân tích mọi thứ.”

“Bố, cảm ơn vì bố đã đến tận đây để nói với con mọi chuyện. Con hiểu mọi chuyện khó khăn với bố tới mức nào.” - Rachel nói.

“Ôi trời ơi, nó thật không là gì so với những chuyện con đã phải trải qua!”

Charity bước vào phòng khách mang theo một cái khay có bình nước nóng và một trong những chiếc ly Venini cổ. Cô đặt khay xuống cạnh ông Bao Gaoliang, và, trước khi Eddie có thể phân tích những gì đang xảy ra, cô bắt đầu rót nước nóng vào chiếc ly thủy tinh Venini tám mươi tuổi. Chiếc ly lập tức nứt toác khi nước nóng chạm đáy ly.

“Ôi, khôôôôôôôôông!: - Eddie đột ngột hét toáng lên, nhảy ra từ ghế sofa và va vào khay trứng cá muối. Một triệu quả trứng cá nhỏ màu đen bay lên trên tấm thảm Savonnerie cổ đã phai màu, và khi những người hầu gái khác chạy vào để xem chuyện gì đang xảy ra, Eddie nhìn xuống trong hoảng loạn và bắt đầu thở hổn hển. “Đừng có mà di chuyển! Tấm thảm này có giá chín trăm năm mươi ngàn euro khi đấu giá! Không ai được phép di chuyển!”

Rachel quay sang Laarni và nói một cách bình tĩnh, “Cô có máy hút bụi không?”

Sau khi sự cố trứng cá muối đã được giải quyết một cách ổn thoả, chỉ gây ra chút tổn thất không đáng kể ở một nút của tấm thảm, mọi người chuyển món rượu khai vị lên sân thượng để ngắm cảnh hoàng hôn. Bây giờ ông Gaoliang đã trút bỏ gánh nặng của mình sau tất cả những gì ông cần nói, tâm trạng nhẹ nhõm đáng kể. Eddie đứng ở một đầu với ông Gaoliang, chỉ ra những ngôi nhà của mọi ông trùm nổi tiếng sống trên đỉnh Victoria và ước tính giá trị tài sản của họ, trong khi Rachel và Nick ngồi ở một góc và nhìn xuống mặt nước.

“Em cảm thấy thế nào rồi, em yêu?” - Nick hỏi, vẫn bận tâm vì những điều Rachel đang phải đối mặt.

“Em cảm thấy tốt hơn rồi. Em rất mừng vì có thể xoá bỏ bầu không khí căng

thăng với bố. Giờ em sẵn sàng để trở về nhà rồi.”

“Chà, chỉ huy Kwok nói rằng chúng ta có thể rời đi vào cuối tuần nếu không có gì xảy ra. Anh hứa, chúng ta sẽ về nhà ngay khi có thể.” - Nick nói và vòng tay ôm lấy cô khi họ ngắm thành phố lên đèn.

Tối hôm đó, khi Nick, Rachel và ông Gaoliang dùng bữa tối cùng với Eddie và mẹ anh ta - dì Alix, tại Câu lạc bộ Locke, điện thoại di động của ông Gaoliang bắt đầu đổ chuông. Nhận ra đó là cuộc gọi của cảnh sát trưởng Thượng Hải, ông xin phép ra khỏi bàn đi ra tiền sảnh để nhận cuộc gọi. Một lát sau, ông quay lại bàn với vẻ mặt khẩn thiết. “Có một bước đột phá lớn trong vụ án, và một vụ bắt giữ đã được thực hiện. Họ muốn chúng ta quay lại Thượng Hải ngay lập tức.”

Rachel cảm thấy ruột mình quặn lại. “Con có thực sự cần phải tới đó không?”

“Rõ ràng họ cần con tới để nhận dạng ai đó.” - ông Gaoliang nghiêm túc nói.

Hơn ba giờ sau, Rachel, Nick và ông Gaoliang đã quay trở lại Thượng Hải, phóng như bay trong một chiếc Audi đến đồn cảnh sát trung tâm trên đường Fuzhou.

“Carlton vẫn không tiết lộ thêm gì sao?” - Rachel hỏi.

“Ờ, không.” - Ông Gaoliang nói một cách khó khăn. Ông đã cố để gắng liên lạc được với Carlton và bà Shaoyen trước cả khi máy bay nhận được đặc quyền rời khỏi Hong Kong, nhưng điện thoại của cả hai người đều chuyển thẳng sang hộp thư thoại. Bây giờ ông lại đang lo lắng nhấn nút gọi lại trong vô vọng.

Họ qua trạm gác và được hộ tống lên lầu, tới một phòng tiếp tân sáng chói ánh đèn huỳnh quang. Một viên sĩ quan với cái cằm nọng vĩ đại bước vào phòng, cúi chào cha của Rachel. “Bao Bộ trưởng, cảm ơn ông vì đã trở lại rất nhanh. Đây có phải là cô Chu không?”

“Vâng.” - Rachel nói.

“Tôi là thanh tra Zhang. Chúng tôi sẽ đưa cô vào một phòng thẩm vấn, và

chúng tôi muốn cô sẽ nói cho chúng tôi biết nếu người mà chúng tôi đang giữ trông có vẻ quen thuộc với cô. Cô sẽ thấy họ đằng sau tấm gương hai chiều nhưng họ sẽ không thể nhìn hoặc nghe thấy cô, vì thế nên cô đừng cảm thấy e ngại. Không biết tôi nói đã dễ hiểu chưa nhỉ?”

“Vâng. Nhưng liệu chồng tôi có được vào cùng tôi không?”

“Không, rất tiếc điều này không được phép. Nhưng đừng lo lắng quá, cô sẽ ở cùng tôi và một vài người khác nữa. Sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.”

“Bọn anh sẽ chờ ở ngoài này, Rachel.” Nick siết chặt tay cô.

Rachel gật đầu và đi vào cùng với viên sĩ quan. Có hai thám tử khác đã ở sẵn trong phòng đầu tiên khi cô bước vào. Một trong số họ kéo dây, và rèm che cửa sổ được nâng lên. “Cô có nhận ra người này không?” - Thanh tra Zhang hỏi.

Rachel có thể cảm thấy tim mình đập dữ dội và cổ họng nghẹn lại. “Vâng. Vâng tôi có. Anh ta là người lái đò ở Tây Hồ, Hàng Châu.”

“Anh ta không phải là lái đò. Anh ta đã thuê thuyền của người lái đò thực sự và giả lái đò để có thể cho độc chất vào tách trà của cô khi đang đi thuyền.”

“Ôi Chúa ơi! Tôi đã hoàn toàn quên mất tách trà Long Tỉnh đó!” - Rachel nói trong sự ngạc nhiên. “Nhưng anh ta là ai? Vì sao anh ta lại muốn đầu độc tôi?”

“Chúng tôi vẫn chưa điều tra xong, thưa cô. Hãy đến căn phòng tiếp theo đi.”

Rachel bước vào căn phòng liền kề, và vị sĩ quan kéo một tấm rèm khác. Đôi mắt Rachel mở lớn đầy hoài nghi. “Tôi không hiểu. Cô ấy đang làm gì ở đây vậy?”

“Cô có biết cô ấy không?”

“Đó là...” - Rachel lắp bắp. “Đó là Roxanne Ma – trợ lý cá nhân của Colette Bing.”

Mười bốn Đồn cảnh sát trung tâm

•

ĐƯỜNG FUZHOU, THƯỢNG HẢI

Nick và ông Gaoliang được phép vào cùng Rachel ở căn phòng liền kề phòng thẩm vấn, trong khi Roxanne đang bị thẩm vấn chính thức.

“Lần thứ một triệu, tôi phải nói với anh rằng đó là một sai lầm khủng khiếp. Tôi chỉ cố gắng gửi cho Rachel một thông điệp nhỏ, tất cả chỉ có thể thôi.” - Roxanne mệt mỏi nói.

“Cô có nghĩ rằng đầu độc một người bằng một loại thuốc cực mạnh làm thận và gan của cô ấy ngừng hoạt động và có thể dẫn đến cái chết là một cách để gửi cho ai đó một thông điệp nhỏ không?” - Thanh tra Zhang hỏi một cách đầy hoài nghi.

“Mục đích ban đầu chỉ là như thế thôi. Liều thuốc được cho là sẽ khiến cô ấy nôn mửa trong một thời gian và bị đau bụng dữ dội. Nó khiến cho người ta cảm thấy như đang chết dần, nhưng sẽ không thực sự bị nguy hiểm đến tính mạng. Kế hoạch là hoa cùng với tấm thiệp ghi chú sẽ được gửi cho Rachel ngay khi cô ta đến bệnh viện ở Hàng Châu. Nhưng trước khi chúng tôi có thể gửi hoa tới, cô ta đã được đưa khỏi bệnh viện và chuyển khẩn cấp đến Hong Kong. Làm thế quái nào mà tôi phải biết điều đó sẽ xảy ra chứ?”

“Vậy tại sao cô lại chờ lâu như thế sau khi cô ấy được đưa vào Bệnh viện Queen Mary ở Hong Kong rồi mới gửi thư?”

“Tôi không biết cô ta được đưa đi đâu. Cô ta cứ thế biến mất! Chúng tôi đã điên cuồng tìm kiếm cô ta ở khắp mọi nơi. Tôi có người ở Thượng Hải, Bắc Kinh, tất cả các bệnh viện hàng đầu trong khu vực để tìm kiếm cô ta. Nhưng chúng tôi phải đợi cho đến khi hồ sơ nhập viện của cô ta xuất hiện ở đâu đó. Tôi không bao giờ có ý định để cho mọi chuyện trở nên tồi tệ như vậy. Tôi chỉ muốn dọa cho cô ta sợ và khiến cô ta rời đi. Kế hoạch đã chệch hướng và sai lầm một cách khủng khiếp.”

“Nhưng tại sao lúc đầu cô lại muốn dọa Rachel Chu?”

“Tôi đã nói với anh rồi mà. Cô chủ Colette đã vô cùng điên cuồng khi nghĩ rằng cậu Carlton Bao có thể mất một phần tài sản thừa kế của mình vào tay Rachel.”

Hàm ông Gaoliang trở xuống khi nghe thấy điều này, trong khi Rachel và Nick bối rối nhìn nhau.

“Tại sao điều này lại xảy ra?” - Thanh tra Zhang tiếp tục hỏi.

“Bao Gaoliang và vợ ông ấy đã rất tức giận sau khi phát hiện ra những chuyện liêu lĩnh mà con trai họ đã làm ở Paris.”

“Những điều mà họ đã nói ở nhà hàng Imperial Treasure sao?”

“Đúng thế, nhà Bao đã cãi lộn vì Carlton, và ông Bao Gaoliang đã đe dọa sẽ tước quyền thừa kế của cậu ấy.”

“Cuộc cãi cọ này xảy ra với sự có mặt của Colette Bing và chính cô sao?”

“Không, cuộc cãi cọ đã xảy ra sau khi chúng tôi rời khỏi phòng. Tôi đã cố tình để iPhone của cô Colette trong phòng với chế độ ghi âm và đã quay lại để lấy nó.”

Ông Gaoliang đưa hai tay lên trán, lắc đầu ghê tởm.

“Và sau đó các cô phát hiện ra gia đình Bao đã nói những điều khinh miệt Carlton?”

“Đúng. Đó là một cú sốc kinh khủng đối với Colette. Cô chủ nghĩ mình sẽ giúp giải quyết mọi chuyện giữa Carlton và bố mẹ cậu ấy, nhưng thay vào đó lại khiến mọi chuyện trở nên tồi tệ. Thấy không, tôi đã nói với cô ấy rồi, không có hành động xấu nào mà không bị trừng phạt!”

“Tại sao Colette Bing lại quan tâm nếu Carlton Bao bị tước quyền thừa kế?”

“Chuyện đó vẫn chưa rõ ràng sao? Cô ấy sẽ bị thảm bại khi yêu cái tên thua cuộc đó.”

“Vậy Colette Bing đã yêu cầu cô làm chuyện này?”

“Không, cô ấy không hề yêu cầu! Tôi đã nói với anh là không rồi mà. Cô Colette chỉ vô cùng đau khổ sau khi nhận ra rằng cô ấy đã đẩy Carlton vào nguy cơ bị tước quyền thừa kế. Cô ấy không thể ngừng khóc và cô ấy không thể ngừng chửi rủa Rachel Chu, vì thế tôi đã nói với cô ấy rằng mình sẽ giải quyết chuyện này.”

“Vậy có nghĩa là cô ấy biết về kế hoạch cô đầu độc Rachel?”

“Không! Colette chưa bao giờ biết về những gì tôi làm. Tôi chỉ nói với cô ấy rằng tôi sẽ tự lo liệu.”

“Đó là một âm mưu nghiêm trọng, nhưng Colette lại không biết chút gì sao?”

“KHÔNG MỘT CHÚT NÀO! Và cái gì gọi là ‘âm mưu nghiêm trọng’ cơ?”

“Hãy dừng việc cố gắng bảo vệ Colette Bing đi! Cô ta đã yêu cầu cô làm việc này, không phải sao? Đây hoàn toàn là kế hoạch của cô ta và cô chỉ là tay sai làm thay công việc bẩn thỉu này cho cô ta thôi.”

“Tôi không phải là tay sai của cô ấy. Tôi là trợ lý cá nhân của cô ấy! Anh có biết những gì mà công việc này đòi hỏi không? Tôi quản lý một nhóm trực tiếp gồm bốn mươi hai nhân viên và một đội ngũ hỗ trợ nhiều hơn nữa. Tôi kiếm được 650.000 đô la một năm đấy.”

“Colette Bing trả cho cô nhiều tiền như thế, nhưng cô ta lại không biết hết những điều cô làm cho cô ta? Tôi thấy thật khó mà tin được.”

Roxanne trừng mắt nhìn viên thanh tra một cách khinh bỉ. “Anh có biết gì về các tỷ phú không? Anh thậm chí có biết một người nào trong số họ không? Anh có biết họ sống như thế nào không? Colette Bing là một trong những người phụ nữ giàu nhất thế giới, và cô là một người cực kỳ bận rộn và có sức ảnh hưởng. Blog thời trang của cô ấy được theo dõi mỗi phút trong ngày bởi hơn ba mươi lăm triệu người, và cô ấy sắp trở thành đại sứ thương hiệu quốc tế cho một trong những công ty thời trang lớn nhất. Lịch trình của cô ấy luôn kín mít và cô ấy có ít nhất ba hoặc bốn hoạt động xã hội mà cô ấy được yêu cầu phải có mặt vào mỗi đêm. Cô ấy có sáu chỗ ở, ba chiếc máy bay, mười

chiếc ô tô và cô ấy sẽ luôn đi du lịch tới một nơi nào đó vào mỗi tuần. Anh thực sự nghĩ rằng cô ấy sẽ đủ thời gian để lúc nào cũng theo dõi những chuyện diễn ra xung quanh mình sao? Cô ấy quá bận rộn với những cuộc họp quan trọng với những người nổi tiếng trên toàn thế giới như Ngải Vị Vị và Phạm Đình Đình! Công việc của tôi là đảm bảo rằng mọi thứ trong công việc và đời sống cá nhân của cô ấy có thể diễn ra suôn sẻ. Tôi đăng tất cả hình ảnh lên blog của cô ấy! Tôi thương lượng tất cả hợp đồng của cô ấy. Tôi phải đảm bảo cả chuyện những con chó của cô ấy đi ra phân đúng màu nâu mật cây phong! Tôi phải theo dõi cả sự bài trí hoa trong sáu ngôi nhà và ba chiếc máy bay đều phải thật hoàn hảo! Anh thậm chí có biết chúng tôi có bao nhiêu nhà thiết kế hoa phải đưa vào danh sách bảng lương không, và những trò hề mà họ tự tạo ra nữa? Những con chó cái đó có thể tự sản xuất chương trình thực tế của riêng mình với tất cả sự lôi cuốn và phản ứng vô cùng dữ dội chỉ để nhận được một lời khen từ Colette về mấy cây phi yến thảo chết tiệt! Mỗi ngày, tôi phải xử lý một triệu linh một những vấn đề lẻ tẻ mà cô ấy thậm chí còn không biết là chúng từng tồn tại!”

“Vì vậy, Rachel Chu chỉ là một vấn đề nhỏ khó chịu cần phải biến mất?”

Roxanne trao cho Thanh tra Zhang một cái nhìn phần nộ. “Tôi chỉ đang làm công việc của mình.”

Nick quay sang Rachel nói, trong sự ghê tởm hoàn toàn. “Hãy ra khỏi đây thôi. Anh đã nghe quá đủ rồi.”

Cả ba người rời khỏi trụ sở cảnh sát, và khi chiếc SUV của họ chạy dọc theo những con đường tối tăm của Huangpu, họ ngồi im lặng, mỗi người tự suy ngẫm về những thứ vừa xảy ra. Ngồi ở ghế phía trước, trong lòng ông Bao Gaoliang là một mớ cảm xúc hỗn độn. Ông đã bị Roxanne và Colette làm cho phát ốm, nhưng thậm chí còn thấy tức giận và xấu hổ hơn về bản thân. Tất cả là lỗi của ông. Ông đã để mọi thứ vượt khỏi tầm kiểm soát với bà Shaoyen, và khi những bí mật và lời nói dối xoay quanh Carlton trở thành một mạng lưới đầy nguy hiểm, Rachel đã vô tình trở thành một nạn nhân trong đó. Rachel, người không muốn bất cứ gì từ ông ngoài việc tìm hiểu bản thân ông và gia đình. Con bé xứng đáng được đối đãi tốt hơn rất nhiều và con bé không cần phải tiếp xúc với một gia đình bệnh hoạn như nhà ông.

Nick dường như đang ngồi một cách thoải mái ở hàng ghế phía sau với cánh

tay ôm lấy Rachel, nhưng trong lòng anh đang sôi sục vì giận dữ. Ả Colette khốn nạn đó. Cô ta chính là người đã khiến cho Rachel bị đau đớn vô cùng, và anh muốn cô ta phải bị trừng phạt cùng với Roxanne. Nhưng thật là phần nộ bởi trong khi Roxanne sẽ phải ngồi tù thì Colette vẫn nhớn nhợ ở bên ngoài. Những người cực kỳ giàu có với những mối quan hệ tốt luôn luôn bất khả xâm phạm, chính anh biết điều đó rõ hơn bất kỳ ai. Nhưng nếu Rachel không ngồi bên cạnh anh ngay lúc này, anh có thể sẽ tới tận nhà Colette, và dìm đầu cô ta xuống cái hồ phản chiếu lối bạch đó, với giọng Celine Dion đang hát om sòm làm nền.

Dựa đầu vào bờ vai rộng của Nick, Rachel có lẽ là người bình tĩnh nhất trong cả ba. Từ lúc Roxanne bắt đầu trả lời thẩm vấn trong phòng giam đó, Rachel thấy một cảm giác nhẹ nhõm vô cùng. Các phép thử đã kết thúc. Thủ phạm không phải là một người xa lạ nào đó. Thủ phạm chính là trợ lý cá nhân điên rồ của cô bạn gái của em trai cô, một người mà bây giờ cô chỉ cảm thấy xót xa. Tất cả những gì cô muốn vào lúc này là về ngay khách sạn. Cô muốn chui vào chiếc giường êm ái, vùi đầu giữa đồng gối vải tơ mềm mại, và chìm vào giấc ngủ.

Khi chiếc Audi chở họ rẽ vào đường Nam Henan, Nick nhận ra họ đang đi ngược với chiều về khách sạn. “Hình như đây không phải là đường đến bến Thượng Hải?” - Anh hỏi ông Gaoliang.

“Đúng thế. Ta sẽ không đưa hai con đến Khách sạn Peninsula đâu. Hai con hãy ở lại nhà ta tối nay.”

Họ đi vào một khu dân cư yên tĩnh hơn với những hàng cây tiêu huyền đan cành tạo thành những cổng vòm trên đường phố, và chiếc xe tiến tới một cổng nhà có bức tường bằng đá cao. Cánh cổng bằng sắt đúc màu đen được một cảnh sát bảo vệ mở ra, chiếc xe chạy dọc con đường ngăn dẫn đến một ngôi nhà kiến trúc Pháp rực rỡ ánh đèn. Khi chiếc SUV chạy lên đường dẫn vòng tròn phía trước nhà, những cánh cửa gỗ sồi cao mở ra và ba người phụ nữ bước xuống.

“Xin chào Ah Ting. Vợ tôi có nhà không?” - Ông Gaoliang hỏi người quản gia.

“Có, bà đang nghỉ ngơi trên lầu.”

“Đây là con gái tôi và chồng nó. Cô có thể vui lòng gọi cho khách sạn Peninsula và đảm bảo rằng hành lý của chúng được mang đến đây ngay lập tức? Sau đó hãy chuẩn bị cho họ một bữa tối. Có lẽ là một bát mì bong bóng cá?”

Ah Ting trở mắt nhìn Rachel trong cơn sốc hoàn toàn. *Con gái ông ấy?*

“Hãy chuẩn bị cả phòng ngủ màu xanh đã được thu xếp một cách thoải mái nhất cho họ.” - Ông Gaoliang dặn thêm.

“Phòng ngủ *màu xanh nước biển* sao?” - Ah Ting hỏi lại. Phòng ngủ đó chỉ được dùng cho những vị khách đặc biệt quan trọng.

“Tôi nói chưa đủ rõ sao.” - Ông Gaoliang nói một cách quyết liệt, liếc lên tầng hai và thấy bóng dáng vợ của mình đang nhìn qua cửa sổ.

Ah Ting do dự một lúc, như thể cô định nói điều gì đó, nhưng rồi cô quay đi và bắt đầu ra lệnh cho hai cô hầu gái trẻ hơn.

Ông Gaoliang mỉm cười với Rachel và Nick. “Hôm nay quả là một ngày dài. Ta hy vọng hai con không phiền nếu ta chúc các con ngủ ngon luôn bây giờ. Hẹn gặp lại hai con vào sáng mai.”

“Chúc bố ngủ ngon.” - Rachel và Nick đồng thanh nói, khi họ nhìn theo bóng ông Gaoliang biến mất vào nhà.

Rachel giật mình tỉnh giấc bởi một tiếng riu rít chói tai ngoài cửa sổ. Ánh sáng mặt trời xuyên qua rèm cửa, đổ bóng mờ lên những bức tường màu xanh hoa tử đinh hương mềm mại. Ra khỏi chiếc giường bốn cọc, cô đi về phía cửa sổ và phát hiện ra một tổ chim ở trong chái nhà đầu hồi. Ba chú chim non háu đói đang cong mình rướn những chiếc mỏ nhỏ xíu lên trời, háo hức chờ mẹ mang đồ ăn sáng về, trong khi chim mẹ đang bay lượn bên trên tổ thăm dò. Cô lấy chiếc iPhone và nghiêng người ra khỏi cửa sổ để cố chụp con chim mẹ có cái đầu đen đặc biệt, thân màu xám và một vệt màu xanh sặc sỡ chạy dọc theo đôi cánh. Rachel chụp được vài bức ảnh, và khi đặt điện thoại xuống, cô giật mình khi thấy một người phụ nữ trong bộ váy màu vàng cam cổ tàu đang

đứng giữa vườn nhìn chăm chú vào cô. Đó chắc là mẹ của Carlton.

Bị bắt gặp, Rachel buột miệng, “Chào cô.”

“Chào buổi sáng.” - Người phụ nữ trả lời, có chút căng thẳng. Rồi bà ấy nói tiếp với một giọng điệu thoải mái hơn, “Cháu tìm thấy mấy con chim ác là sao.”

“Vâng, và cháu đã chụp được mấy tấm ảnh của chúng.” - Rachel nói, ngay lập tức cảm thấy hơi ngu ngốc vì chuyện đó đã quá rõ ràng.

“Cháu muốn uống cà phê không?” - Người phụ nữ hỏi.

“Cảm ơn cô. Cháu sẽ xuống ngay đây.” - Rachel trả lời. Cô nhón chân đi quanh phòng trong vài phút, cố gắng không làm phiền Nick khi đánh răng, buộc tóc thành đuôi ngựa, và bắn khoả lựa chọn những đồ cô nên mặc. Ôi, điều này thật nực cười - người phụ nữ đã nhìn thấy cô bơi trong chiếc áo thể thao Knicks Jersey cũ quá cỡ của Nick. Một ý nghĩ lướt qua cô: Có đúng người phụ nữ đó là mẹ của Carlton không nhỉ? Cô thay vội chiếc váy mùa hè bằng vải cotton trắng thêu đơn giản và rón rén bước xuống cầu thang uốn lượn duyên dáng. Tại sao cô lại đột nhiên lo lắng như vậy? Cô biết ông bà Bao đã nói chuyện cho đến gần sáng, thi thoảng lại có những giọng nói như bị bóp nghẹt vang vọng xuống hành lang và dội vào tận trong phòng khách dành cho họ.

Cô sẽ gặp người phụ nữ ấy ở đâu? Khi cô lén nhìn quanh các phòng tiếp tân trang nghiêm ở tầng trệt, nơi chứa đầy sự pha trộn tao nhã giữa đồ cổ của Pháp và Trung Quốc, cô tự hỏi liệu mẹ Carlton sẽ nói gì với cô bây giờ, sau tất cả những chuyện đã xảy ra. Những lời của Carlton lúc ở Paris đột nhiên vang lên trong tâm trí cô: *Mẹ tôi thà chết còn hơn để chị đặt chân vào nhà của bà!*

Một người giúp việc đi dọc hành lang với một bình pha cà phê bạc dừng lại khi thấy Rachel ngó nghiêng xung quanh. “Lỗi này, thưa cô.” - cô ta nói và dẫn Rachel qua một khung cửa Pháp lên sân thượng rộng, nơi người phụ nữ trong khu vườn lúc này đang ngồi bên bàn trà bằng gỗ hồng sẫm. Rachel chậm chậm bước về phía người phụ nữ, cổ họng đột nhiên khô khốc.

Người phụ nữ nhìn cô gái đang từ từ bước ra sân thượng. *Ra đây là con gái chồng của mình. Là cô gái suýt chết vì Carlton. Và khi Rachel bước lại gần hơn, mọi thứ bỗng trở nên rõ ràng: Chúa ơi, nó trông giống hệt như thằng bé. Nó đúng là chị gái của thằng bé.* Và cứ như thế, tất cả những nỗi sợ hãi mà bà đã nén chặt quá sâu, tất cả những suy nghĩ đã giằng xé trong lòng bà ngay lập tức trở nên vô nghĩa.

Rachel tiến đến gần bàn, và người phụ nữ đứng dậy chìa tay ra. “Cô là Bao Shaoyen. Chào mừng đến nhà cô.”

“Cháu là Rachel Chu. Cháu rất vui vì được đến đây.”

Mười năm Đường Ridout

•

SINGAPORE

Khi Astrid trở về từ bữa tối ngày thứ Sáu thường lệ tại Tyersall, cô thấy âm nhạc của Led Zeppelin đang gầm rú ở mức độ phá huỷ màng nhĩ trên hệ thống âm thanh trong thư phòng của Michael. Cô bé Cassian đang ngủ gật trên lầu về phòng ngủ của cậu bé giao cho bảo mẫu rồi hỏi: “Mọi chuyện như thế này bao lâu rồi?”

“Tôi mới về nhà khoảng một giờ trước thưa bà. Lúc đó thì ông đang bật nhạc của nhóm Metallica.” - Lidivine kính cẩn báo cáo.

Astrid đóng chặt cửa phòng ngủ của Cassian và đi xuống cầu thang. Cô lên nhìn vào thư phòng và thấy Michael ngồi bất động trong bóng tối trên chiếc ghế bành Arne Jacobsen của anh. “Anh có phiền nếu vặn nhỏ âm thanh xuống một chút không? Cassian đang ngủ và bây giờ đã là quá nửa đêm rồi.”

Michael tắt dàn âm thanh nổi của mình chỉ bằng một cú nhấp chuột và vẫn bất động trên ghế. Cô có thể khẳng định rằng anh đã uống rượu, và không muốn gây thêm bất cứ trận chiến nào nữa, cô đánh liều tỏ ra vui vẻ, “Anh đã bỏ lỡ một bữa tối vui vẻ. Ông cậu Alfred đột nhiên thèm ăn sầu riêng, vì vậy tất cả bọn em đã đến 717 Trading trên đường Upper Serangoon để lấy về một ít. Em ước anh có thể ở đó, mọi người đều biết rằng anh luôn chọn được những quả sầu riêng ngon nhất!”

Michael khịt mũi nhạo báng. “Nếu cô nghĩ tôi sẽ ngồi đó và nói chuyện nhảm nhí với ông cậu Alfred và bố của cô về sầu riêng...”

Astrid đi vào phòng, bật đèn và ngồi xuống chiếc ghế dài đối diện với anh ta. “Nghe này, anh không thể tiếp tục lảng tránh cha em như thế. Sớm muộn gì anh cũng nên làm hòa với ông ấy.”

“Tại sao tôi phải làm hoà khi ông ấy là người gây chiến trước?”

“Gây chiến gì chứ? Chúng ta đã nói về điều này rất nhiều lần, và em đã khẳng định với anh rằng em biết cha em không hề mua công ty của anh. Nhưng vấn đề ở đây là gì? Dù sao anh cũng đã lấy số tiền đó và khiến nó nở ra gấp bốn lần. Anh đã chứng minh cho tất cả mọi người, với cha em, với gia đình em, và với cả thế giới rằng anh là một thiên tài. Anh vẫn không thể hạnh phúc với điều đó sao?”

“Cô đã không ở sân golf vào buổi sáng hôm đó. Cô đã không nghe thấy những gì mà cha cô đã nói với tôi, sự khinh miệt trong giọng nói của ông ấy. Ông ấy đã khinh thường tôi ngay từ lúc đầu và ông ta sẽ không bao giờ thay đổi.”

Astrid thở dài. “Cha em coi thường tất cả mọi người. Ngay cả con đẻ của ông ấy. Đó là cách mà ông ấy luôn luôn thể hiện, và nếu bây giờ anh lại đi chỉ trích điều đó, thì em cũng không biết phải nói gì với anh nữa.”

“Tôi muốn cô không đi ăn vào mỗi tối thứ Sáu. Tôi muốn cô ngừng gặp gỡ cha mẹ của cô vào mỗi cuối tuần chết tiệt.” - Michael tuyên bố.

Astrid ngừng một lúc. “Anh biết đấy, em sẽ làm điều đó nếu em nghĩ nó tạo ra bất kỳ sự khác biệt nào. Em biết anh đã không hạnh phúc, Michael, nhưng em cũng biết rằng sự bất hạnh của anh thực sự liên quan rất ít tới gia đình em.”

“Cô có thể đã đúng về điều đó. Tôi nghĩ rằng tôi sẽ hạnh phúc hơn nếu cô ngừng lừa dối tôi.”

Astrid cười lớn. “Anh thực sự say quá rồi.”

“Tôi không say một chút nào cả. Tôi chỉ mới uống bốn ly whiskeys. Dù sao thì tôi cũng chưa đủ say để bỏ qua những sự thật mà tôi đã nhìn thấy.”

Astrid nhìn thẳng vào mắt chồng, không chắc anh có nghiêm túc hay không.

“Anh biết đấy, Michael, em đang rất cố gắng để kiên nhẫn với anh, vì cuộc hôn nhân của chúng ta, nhưng thực sự anh luôn làm cho nó trở nên bế tắc.”

“Vì vậy mà cô đã ngủ với Charlie Wu để cứu vãn cuộc hôn nhân của chúng ta

sao?”

“Charlie Wu? Thế quái nào mà anh lại có thể nghĩ rằng em lừa dối anh vì Charlie Wu?” - Astrid hỏi, bắn khoả không biết liệu anh ta đã khám phá ra được sự thật về công ty của mình chưa?

“Tôi đã biết về cô và Charlie ngay từ những ngày đầu rồi.”

“Nếu anh nói về chuyến đi cuối tuần mà bọn em đã đến California với cùng với Alistair, thì anh thật lỗ bịch, Michael. Anh biết bọn em chỉ là những người bạn cũ mà thôi.”

“Chỉ là bạn cũ sao? Ôi *Charlie*, anh là người duy nhất có thể thực sự hiểu em.” - Michael giả giọng nữ nói một cách chế giễu.

Astrid cảm thấy ớn lạnh dọc sống lưng. “Anh đã nghe lén các cuộc gọi của em được bao lâu rồi?”

“Ngay từ đầu, Astrid. Và cả e-mail của cô nữa. Tôi đã đọc tất cả các email cô trao đổi với anh ta.”

“Làm thế nào? *Tại sao?*”

“Vợ tôi dành hai tuần ở Hong Kong với một trong những đối thủ cạnh tranh của tôi từ những năm 2010. Cô nghĩ rằng tôi có thể cứ đứng đó mà nhìn thôi sao? Cô quên tôi từng là chuyên gia giám sát cho chính phủ ư? Tôi có tất cả các nguồn lực trong tay để làm điều này.” - Michael lạnh lùng khoe khoang.

Trong một lúc lâu, Astrid cảm thấy bị xỉ nhục và quá sốc để có thể hành động. Cô nhìn chăm chăm vào Michael, tự hỏi người đàn ông đang ở trước mặt cô là ai? Cô từng nghĩ anh là người đàn ông đẹp trai nhất hành tinh, nhưng giờ anh trông không khác gì quỷ dữ. Ngay lúc đó, Astrid nhận ra cô không còn có thể sống chung dưới một mái nhà với anh ta nữa. Cô ra khỏi chỗ ngồi và đi xuống lối đi đầy gió, qua hồ bơi phản chiếu, đến cầu thang dẫn đến phòng ngủ của Cassian. Cô chạy lên cầu thang và gõ cửa gọi Ludivine.

“Vâng, vào đi.” - Astrid mở cửa và thấy Ludivine đang nằm trên giường gọi điện với một anh chàng lướt sóng nào đó trên máy tính xách tay của cô ấy.

“Ludivine, hãy đóng gói một túi đồ qua đêm cho mình và cho Cassian. Chúng ta sẽ rời qua nhà mẹ tôi.”

“Khi nào?”

“Ngay bây giờ.”

Sau đó, Astrid chạy vào phòng ngủ lấy ví và chìa khóa xe. Khi cô đi xuống cầu thang cùng Ludivine và Cassian, Michael đang đứng giữa đại sảnh ngạo nghễ cười họ. Astrid đưa chìa khóa xe cho Ludivine và thì thầm, “Đi vào xe với Cassian. Nếu tôi không ra ngoài trong năm phút nữa, thì hãy lái xe thẳng đến đường Nassim.”

“Ludivine, cô dám bước thêm một bước là tôi sẽ bẻ gãy cái cổ chế tiết của cô đó!” - Michael hét lên. Cô bảo mẫu đứng như trời trồng, và Cassian mở to mắt nhìn chăm chăm vào cha mình.

Astrid lườm anh ta. “Hãy chú ý tới ngôn từ của anh trước mặt con trai, Michael. Anh biết đấy, trong suốt một thời gian dài tôi đã cố gắng, tôi thực sự đã cố gắng. Tôi nghĩ rằng chúng ta có thể cứu vãn cuộc hôn nhân này, vì lợi ích của con trai chúng ta. Nhưng việc anh xâm phạm vào quyền riêng tư của tôi theo một cách có chủ đích như vậy đã cho tôi thấy cuộc hôn nhân của chúng ta không thể cứu vãn được nữa. Anh đã không tôn trọng tôi, và quan trọng hơn, anh không tin tưởng tôi. Anh không bao giờ tin tưởng tôi! Vậy tại sao anh lại muốn ngăn chặn chúng tôi bây giờ? Trong sâu thẳm, anh biết tôi không còn là người vợ như anh muốn. Anh chỉ là không chịu thừa nhận với bản thân mình thôi.”

Michael chạy ra phía cửa trước và khoá lại. Anh ta chộp lấy cây rìu Bavarian từ thế kỷ XV treo trên bức tường và vung vẩy nó đe dọa Astrid. “Cô muốn đi tới chỗ quái quỷ nào cũng được, nhưng không được mang theo con trai tôi! Nếu cô ra khỏi nhà bây giờ, tôi sẽ gọi cho cảnh sát và nói với họ rằng cô đã bắt cóc thằng bé. Cassian, đi lại đây mau!”

Cassian bắt đầu khóc toáng lên, và Ludivine ôm chặt lấy cậu bé, lẩm bẩm thì thầm, “C’est des putains de conneries!”¹⁷⁰

“Dừng lại! Anh đang làm thằng bé sợ đấy!” - Astrid giận dữ nói.

“Tôi sẽ kéo cô và cả gia đình cô xuống bùn! Cô sẽ được lên trên trang nhất của tờ The Straits Times! Tôi cũng sẽ kiện cô vì tội ngoại tình và bỏ trốn. Tôi có tất cả các email và các cuộc gọi của cô để chứng minh điều đó!” - Michael gầm gừ

“Nếu anh đọc tất cả các email của tôi, anh nên biết rằng tôi chưa từng viết một điều gì không phù hợp với Charlie. Không một lời! Anh ấy chẳng là gì ngoài một người bạn tốt với tôi. Anh ấy là một người bạn tốt hơn anh có thể tưởng tượng.” - Astrid nói, giọng cô vỡ ra vì xúc động.

“Đúng, tôi biết cô đã rất cẩn trọng trong việc che đậy mọi dấu vết của mình. Nhưng tên Charlie phá hoại gia đình người khác đó thì không.”

“Ý anh là gì?”

“Nó rất rõ ràng mà Astrid. Anh ta đang yêu cô tới mức điên rồ, điều đó thật đáng buồn. Tất cả các e-mail của anh ta đọc lên đều như những bức thư tình thảm hại.”

Trong nháy mắt, Astrid bỗng nhận ra rằng những điều Michael nói là sự thật. Mỗi email thông thường, mọi tin nhắn văn bản Charlie từng viết cho cô là một minh chứng cho tình yêu của anh. Anh chưa bao giờ thất hứa. Kể từ ngày họ viếng thăm lăng mộ Abelard và Héloïse tại Paris. Đột nhiên, trong Astrid dâng lên một sức mạnh khiến cô can đảm hơn bao giờ hết. “Michael, nếu anh không đi ra khỏi cửa trước ngay bây giờ, thề với Chúa tôi sẽ tự mình gọi cảnh sát!”

“Cứ làm thế đi! Cả hai chúng ta có thể xuất hiện trên mấy tờ báo chết tiệt vào sáng ngày mai luôn!” - Michael hét lên.

Astrid lấy điện thoại ra quay số 999, và mỉm cười bình tĩnh.

“Michael, anh vẫn chưa biết rằng bà tôi và ông cậu Alfred là những cổ đông bí mật lớn nhất của tập đoàn Báo chí Singapore sao? Chúng ta sẽ không lên báo đâu. Chúng ta sẽ không bao giờ lên báo cả.”

Mười sáu Số 188 đường Taiyuan

•

THƯỢNG HẢI

“Tại sao mẹ lại phải nghe từ Eleanor Young rằng con gái của mẹ suýt thì mất mạng?” - Kerry Chu mắng mỏ qua điện thoại.

“Con đâu có suýt thì mất mạng đâu, mẹ?” - Rachel nói, đuổi thẳng người trên ghế dài trong phòng tắm của cô tại tư dinh của gia đình Bao.

“Hãy dà, Eleanor nói rằng con đã suýt bị ghi tên vào sổ tử thần! Mẹ đang định bắt chuyến bay sớm nhất tới Thượng Hải vào ngày mai!”

“Mẹ không cần tới đâu, mẹ. Con có thể đảm bảo với mẹ con sẽ không bao giờ gặp nguy hiểm cả và bây giờ con hoàn toàn khoẻ mạnh.” - Rachel cười lớn, cố gắng xoa dịu mọi chuyện.

“Tại sao Nick không gọi cho mẹ sớm hơn? Tại sao mẹ lại là người cuối cùng biết mọi chuyện?”

“Con chỉ vào bệnh viện có vài ngày thôi, và đã hồi phục quá nhanh nên con thấy chả có lý do gì để làm mẹ lo lắng cả. Mà từ bao giờ mẹ lại tin tất cả những gì bà Eleanor nói với mẹ vậy? Bây giờ hai người đã thành bạn thân rồi đúng không?”

“Bọn mẹ không phải là kiểu đấy. Nhưng bà ấy cứ gọi cho mẹ vài lần một tuần nên mẹ không có cách nào khác là phải nhận cuộc gọi của bà ấy.”

“Chờ một chút, tại sao bà ấy lại phải gọi cho mẹ vài lần một tuần?”

“Hãy dà! Kể từ khi bà ấy phát hiện ra ở tại đám cưới rằng mẹ môi giới nhà cho tất cả những người làm về công nghệ ở Cupertino và Palo Alto, bà ấy đã gọi cho mẹ để cho những lời khuyên hấp dẫn về cổ phiếu công nghệ. Và sau đó bà ấy liên tục làm phiền mẹ để hỏi tin tức về con. Cứ vài ngày bà ấy lại muốn biết có tin tức gì không.”

“Tin tức về chuyến đi sao?”

“Không, bà ấy không quan tâm mấy về chuyến đi của con. Bà ấy muốn biết khi nào thì con có bầu, dĩ nhiên là thế rồi!”

“Ôi trời! Bắt đầu rồi sao.” - Rachel lẩm bẩm.

“Nghiêm túc mà nói thì sẽ thật tuyệt nếu như con hoài thai một bé bi ở Thượng Hải? Mẹ hy vọng con và Nick nỗ lực trong chuyện này.”

Rachel phát ra âm thanh như kiểu bị nghẹn. “Ặc! Dừng lại, dừng lại! Con không muốn nói chuyện với mẹ nữa. Làm ơn. Phải có giới hạn chứ!”

“Ý nghĩa của từ “giới hạn” là gì? Con chui ra từ bụng mẹ. Những loại ranh giới nào chúng ta cần phải có vậy? Con đã ba mươi hai tuổi, và nếu giờ con còn chưa chịu có em bé thì khi nào con mới bắt đầu?”

“Ghi nhận hợp lệ, mẹ. Con đã ghi nhận rồi.”

Kerry thở dài. “Vậy chuyện gì sẽ xảy ra với cô gái đã cố để đầu độc con? Họ định treo cổ cô ấy à?”

“Chúa ơi, con không biết. Con hy vọng là không.”

“Ý con hy vọng không cái gì cơ? Cô ta đã cố giết con cơ mà!”

Rachel thở dài. “Mọi chuyện phức tạp hơn thế nhiều. Con không biết phải giải thích như thế nào qua điện thoại nữa, mẹ. Đó là một câu chuyện dài, một câu chuyện chỉ có thể xảy ra ở đại lục mà thôi.”

“Con đã quên là mẹ đến từ đại lục sao, con gái? Mẹ biết nhiều về đất nước đó hơn con đấy.” - Kerry nói, giọng thoáng khó chịu.

“Dĩ nhiên rồi, mẹ. Ý con không phải là thế. Nhưng mẹ không biết về những người và những chuyện mà con đã gặp phải kể từ khi đến đây.” - Rachel nói, cảm thấy một nỗi buồn ập đến với cô, khi nhớ về cuộc gặp gỡ của cô với Colette vào đầu tuần đó.

Buổi sáng sau khi họ trở về Thượng Hải, Rachel đã liên tục bị làm phiền với

những thư thoại từ Colette: “Ôi Chúa ơi, Rachel, em rất xin lỗi. Em không biết phải nói gì. Em mới tìm hiểu về Roxanne và mọi thứ. Hãy gọi lại cho em.”

Ngay sau đó lại là một tin khác: “Rachel, chị đang ở đâu? Em có thể được gặp chị không? Em đã gọi cho khách sạn và họ nói rằng chị chưa từng nhận phòng. Chị có ở nhà Bao không? Làm ơn gọi lại cho em.”

Nửa tiếng sau: “Chào chị, lại là em, Colette nè. Carlton có ở với chị không? Em thực sự lo lắng cho anh ấy. Anh ấy hoàn toàn biến mất và không trả lời các cuộc gọi hoặc tin nhắn của em. Vui lòng gọi cho em.”

Và rồi vào buổi chiều, là một tin nhắn thoại đầm nước mắt: “Chị Rachel, em thực sự hy vọng và cầu nguyện rằng chị biết em KHÔNG LIÊN QUAN gì đến chuyện ấy. Không gì hết. Xin hãy tin em. Điều này thật kinh khủng. Xin hãy để em giải thích.”

Nick cho rằng Rachel không nên đáp lại bất kỳ cuộc gọi nào của Colette. “Em biết đấy, anh thực sự không tin rằng cô ta vô tội như Roxanne tuyên bố. Cô ta cuối cùng cũng phải chịu trách nhiệm về những gì đã xảy ra với em, và anh mong sớm không phải nhìn thấy hoặc nghe thấy bất cứ gì từ cô ta nữa.”

Rachel thông cảm hơn. “Anh có thể nói những gì anh muốn về việc cô ấy là một công chúa hư hỏng khó chiều, nhưng anh không thể nói rằng cô ấy đã không tốt với chúng ta.”

“Tất cả là vì anh không muốn thấy em bị tổn thương lần nữa.” - Nick nói, cau mày lo lắng.

“Em biết. Nhưng em không tin rằng Colette thực sự muốn thấy em bị tổn thương, và em chắc chắn không thể nghĩ rằng cô ấy sẽ làm tổn thương em bây giờ. Em cảm thấy như mình nợ cô ấy và ít nhất cũng cần phải nghe cô ấy nói.”

Vào lúc năm giờ chiều hôm sau, Rachel bước vào khách sạn Waldorf Astoria trên bến Thượng Hải, được hai vệ sĩ của ông Bao Gaoliang, mà Nick khẳng định muốn họ đi theo để hộ tống cô, bám đuôi kín đáo. Cô tìm đường đến Grand Brasserie, một không gian tráng lệ được đóng khung bởi một gác lửng

hình elip, những cột đá cẩm thạch cao vươn thẳng lên tầng hai và một sân trong tuyệt đẹp. Colette rời khỏi chỗ ngồi và lao về phía Rachel ngay khi vừa nhìn thấy cô.

“Em rất vui vì chị đã đến! Em đã không dám mong rằng chị sẽ đến.” - Colette nói, ôm lấy Rachel thật chặt.

“Tất nhiên là chị sẽ đến.” - Rachel nói.

“Họ có một loại trà hảo hạng tuyệt vời ở đây. Chị phải thử món bánh nướng nhỏ mà họ làm giống hệt như ở Claridges. Bây giờ, chị muốn uống trà gì hôm nay? Em nghĩ rằng em sẽ gọi một cốc Darjeeling, loại tuyệt nhất nhất.” - Colette run run lo lắng.

“Chị sẽ uống bất cứ loại nào em uống.” - Rachel nói, cố gắng khiến cho không khí trở nên thoải mái. Cô để ý thấy Colette phục sức hoàn toàn khác những gì cô ấy hay mặc, với một chiếc váy màu xám và trắng thanh lịch, trang sức không có gì ngoài một cây thánh giá của người Malta được làm từ ngọc lục bảo cũ. Lốp trang điểm mỏng hơn bình thường và đôi mắt của cô dường như sưng lên vì khóc.

“Rachel, chị phải tin em khi em nói rằng em hoàn toàn không biết gì về những việc Roxanne làm. Đó là một cú sốc đối với em y như với chị vậy. Em chưa bao giờ ra lệnh cho Roxanne làm bất cứ điều gì có hại cho chị. Không một chút nào. Chị có tin em không? Hãy nói rằng chị tin em.”

“Chị tin em.” - Rachel nói.

“Ôi cảm ơn Chúa. Cảm ơn Chúa.” - Colette thở dài, “Kể từ lúc xảy ra chuyện em cứ nghĩ rằng chị sẽ ghét em mãi mãi mất.”

“Chị không thể nào ghét em được, Colette.” - Rachel nói dịu dàng, đặt tay lên vai Colette.

Hai bình trà nóng được mang đến, cùng với một giá đỡ bằng bạc cao, đầy ắp những hình tam giác cắt nhỏ của bánh sandwich, bánh nướng, và một loạt các loại bánh kẹo ngọt khác. Colette lấy cả đồng bánh ngọt và bánh nướng lên đĩa Rachel, và tiếp tục giải thích.

“Roxanne là người đã nảy ra ý tưởng nghe lén gia đình Bao sau khi bọn em rời đi, đó tất cả là ý tưởng của cô ấy. Nhưng sau đó, khi bọn em nghe cuộc trò chuyện của họ, em đã bị sốc, sự thực là vậy. Tất cả những gì em có thể nghĩ là em đã làm tổn thương Carlton, rằng em đã thực sự làm mọi thứ trở nên tồi tệ hơn với anh ấy. Và trong khoảnh khắc đó, chỉ trong một khoảnh khắc, em đã thực sự bức mình - không phải với chị, mà là toàn bộ tình huống - và Roxanne đã hiểu sai về cảm xúc của em.”

“Thực sự là cô ấy đã hiểu sai.” - Rachel nhận xét.

“Đúng vậy. Roxanne và em... bọn em có một mối quan hệ phức tạp. Cô ấy làm việc cho em năm năm nay, cô ấy là một món quà sinh nhật lần thứ mười tám từ cha em và cô ấy biết em tường tận chân tơ kẽ tóc. Trước khi cô ấy đến làm việc cho em, cô ấy đã có một công việc khốn khổ ở P. J. Whitney, và cô ấy rất biết ơn em, cô ấy không quan tâm tới bất cứ điều gì khác ngoài em. Cô ấy giống nhân vật người quản gia tuyệt đỉnh do Helen Mirren thủ vai trong phim *Công viên Gosford*, vì cô ấy có thể đoán được nhu cầu của em trước cả khi em biết nó là gì, và cô ấy làm mọi việc mọi lúc mà cô ấy nghĩ là tốt cho em, ngay cả khi em không hỏi cô ấy. Nhưng cô ấy đã vượt quá ranh giới, cô ấy thực sự vượt quá ranh giới. Em hy vọng chị biết là em đã sa thải cô ấy. Em đã gửi cho cô ấy một tin nhắn sa thải ngay khi em phát hiện ra mọi chuyện.”

Đúng vậy, chị hi vọng sóng wi-fi trong trại giam của cô ấy đủ tốt, Rachel nghĩ. “Còn một điều chị không hiểu, Colette, đó là lý do gì khiến em suy sụp chỉ vì Carlton có khả năng mất một số tài sản thừa kế của em ấy. Tại sao nó quan trọng với em nhiều như vậy?”

Colette nhìn xuống đĩa của mình và bắt đầu gầy nho khô trên một chiếc bánh nướng. “Em không thể nghĩ rằng chị biết những áp lực mà em đang phải đối mặt trong cuộc sống. Em biết em may mắn như thế nào, tin em đi, nhưng vận may này nó cũng trở thành gánh nặng to lớn. Em là đứa con duy nhất và kể từ khi em được sinh ra, bố mẹ đã luôn có những kỳ vọng lớn lao đối với em. Họ đã cho em những điều tốt nhất, học tại những ngôi trường tốt nhất, những bác sĩ giỏi nhất mà họ biết, mẹ em đã cho em đi cắt mí mắt khi em lên sáu? Ở tuổi thiếu niên, luôn có một số ca phẫu thuật được thực hiện cho em mỗi năm để khiến em trông xinh hơn. Nhưng bù lại họ luôn mong em là người giỏi nhất. Để trở thành người biểu diễn hàng đầu trong trường. Để là tốt nhất của tất cả mọi thứ. Em nghĩ rằng họ đang thúc đẩy em thành công trong kinh

doanh, nhưng hóa ra tất cả những gì họ muốn là em sớm kết hôn và sinh cháu trai cho họ. Đối với họ, em là một công chúa với vương miện trên đầu, và họ cũng chỉ muốn em kết hôn với một hoàng tử.”

“Richie Yang là lựa chọn hàng đầu của họ, và họ đã rất tức giận khi em từ chối anh ta. Nhưng em không yêu anh ta, Rachel. Em yêu Carlton, em chắc chắn rằng chị cũng biết, mặc dù em chưa vội kết hôn nhưng em muốn Carlton là người mà em sẽ lấy khi em sẵn sàng. Em có thể hình dung tương lai của mình với anh ấy, anh ấy có giọng nói tuyệt vời, và chiều cao, và khuôn mặt đẹp đẽ đó, chúng em sẽ có những đứa trẻ đẹp nhất cùng nhau. Cha em không thấy điều đó. Ông ấy không hiểu kiểu người như Carlton, ông ấy chỉ thích những kiểu truyền thống như Richie. Vì vậy, Carlton đã không phải là một người được ông ưu ái, và nếu anh ấy mất đi tài sản của mình, thậm chí một phần nhỏ thôi, nó sẽ chỉ làm tệ thêm cái nhìn của cha em về anh ấy. Và nó sẽ khiến cơ hội để em có thể cưới anh ấy càng thấp.”

“Nhưng gia đình em đã quá giàu rồi. Thừa của cải để sống đủ một trăm đời mất.”

“Em biết chị sẽ không thể hiểu được chuyện này – nó không giống như hoàn cảnh của chị. Nhưng tin em đi, cha em chưa bao giờ nghĩ ông ấy có đủ. Thậm chí gần đủ.”

Rachel lắc đầu ghê tởm. “Chị hy vọng em sớm nhận ra được rằng, vào một lúc nào đó, chính em sẽ phải đứng lên để bảo vệ cha mình.”

“Em nhận ra điều đó. Em đã làm điều đó, em đã nói không với Richie, chị nhớ chứ? Và bây giờ em đang cố gắng chứng minh với cha em rằng em có thể sống tốt mà không cần tiền của ông. Em biết ông ấy chỉ đang thử em thôi, ông ấy luôn luôn làm những việc như vậy và em biết rằng ông ấy sẽ không thể từ mặt em lâu đâu. Ý em là, nó không giống như việc ông ấy thực sự sẽ ngừng trả tiền cho kiến trúc sư cảnh quan tại bất động sản trong nước của em. Nhưng bây giờ em cần sự giúp đỡ của chị.”

“Chị có thể làm gì?”

Đôi mắt Colette rưng rưng nước mắt. “Cuối cùng, Carlton đã chịu nghe điện thoại của em. Nhưng anh ấy bảo em ngừng gọi cho anh ấy. Anh ấy nói rất

nhiều điều kinh khủng mà em không muốn nói với chị. Và anh ấy nói với em rằng không bao giờ muốn gặp lại em! Chị có thể tin được không? Em biết anh ấy chỉ buồn về những gì đã xảy ra với chị. Em biết anh ấy cảm thấy tội lỗi, tự trách bản thân mình theo một cách nào đó. Làm ơn, chị hãy thuyết phục anh ấy rằng chị vẫn ổn, và chúng ta vẫn là bạn bè, và anh ấy sẽ không còn giận em nữa. Em có một việc rất quan trọng để thảo luận với anh ấy, và em cần gặp anh ấy càng sớm càng tốt. Chị vui lòng giúp em chứ?”

Rachel ngồi lặng lẽ, nhìn những giọt nước mắt tuôn rơi trên má Colette. “Em biết đấy, chị còn chưa nhìn thấy Carlton kể từ khi trở về Thượng Hải. Cậu ấy chưa hề nói chuyện với chị hoặc bố mẹ cậu ấy. Chị không nghĩ rằng cậu ấy đã sẵn sàng nói chuyện với bất cứ ai.”

“Anh ấy sẽ nói chuyện với chị, Rachel, và em biết anh ấy đang ở đâu. Anh ấy ở đây phòng tổng thống của khách sạn Portman Ritz-Carlton – đó là nơi anh ấy sẽ lánh tới mỗi khi muốn trốn. Chị có thể tới để gặp anh ấy giúp em được không? Làm ơn đi?”

“Chị không thể làm thế, Colette. Chị không thể ép Carlton gặp chị khi cậu ấy chưa sẵn sàng. Và chị tin rằng chị không nên chen vào giữa mối quan hệ của hai em. Không có gì chị nói sẽ khiến cậu ấy ngừng cảm nhận mọi thứ theo cách cậu ấy muốn cảm nhận. Em cần cho cậu ấy thời gian để chữa lành, và cậu ấy cần phải tự mình tìm ra những gì cậu ấy muốn.”

“Nhưng anh ấy chưa bao giờ biết mình muốn gì. Chị phải nói với anh ấy!” - Colette cầu khẩn. “Em nghĩ anh ấy càng lo nghĩ về điều này lâu bao nhiêu, nó sẽ càng khiến cho anh ấy trở nên day dứt, giống như vụ tai nạn vậy. Anh ấy lúc nào cũng như một đồng rối bởi sau khi bình phục trở lại sau vụ tai nạn; em không muốn anh ấy lại có một đồng bù nhùi khác trong đầu mình.”

“Chị không biết phải nói gì hơn với em, Colette. Con người ta luôn rối bời. Cuộc sống vốn là đồng bù nhùi. Mọi thứ không phải lúc nào cũng vận hành một cách hoàn hảo chỉ vì em muốn như thế.”

“Điều này không đúng. Mọi thứ luôn vận hành như cách em muốn.” - Colette nói quả quyết.

“Chà vậy thì em nên tin tưởng lần này nó cũng sẽ như thế đi.”

“Vậy có nghĩa là chị sẽ không đến Portman?”

“Chị không tìm ra được lý do khả dĩ nào để chị phải đến đó.”

Colette nheo mắt trong một lúc. “Ồ, tôi hiểu rồi. Chị không muốn tôi quay lại với Carlton đúng không?”

“Không phải như thế.”

“Đúng, giờ thì tôi đã thấy. Chị muốn trừng phạt tôi đúng không?”

“Chị không hiểu em đang nói gì...”

“Chị vẫn đang bức tức với những gì xảy ra với chị.”

Rachel nhìn Colette một cách thất vọng. “Chị không giận em. Chị chỉ thấy buồn cho em, có lẽ thế, nhưng chị chưa thực sự thấy giận em bao giờ cả.”

“Chị thấy buồn cho tôi ư?”

“Đúng, chị thấy buồn cho tất cả tình huống này, có lẽ bây giờ Roxanne cũng đang cần sự giúp đỡ...”

Colette đột nhiên đập tay lên bàn, “Làm sao chị dám buồn cho tôi! Chị nghĩ mình là ai?”

Rachel giật mình. “Ừm, chị không biết đó là một sự xúc phạm, Colette, ý chị là...”

“Tôi đã thương hại chị, Rachel Chu! Tôi đã nghĩ, đây là cô gái nghèo hèn, thảm hại và mồ côi đến từ Mỹ. Nên tôi đã trả tiền cho bữa ăn của chị, tôi mời chị đến nhà tôi, cho chị bay trên máy bay của tôi, trả tiền cho toàn bộ chuyến đi Paris chết tiệt đó. Tôi đã cho chị quyền truy cập đặc biệt vào những nơi độc nhất trên thế giới và giới thiệu chị với tất cả những người bạn quan trọng của tôi, và đáp lại chị thậm chí không thể làm một việc nhỏ cho tôi.”

Chúa ơi, cô ta mất kiểm soát rồi. Rachel cố gắng để giữ bình tĩnh. “Colette, chị nghĩ em đang bị vô lý đấy. Chị biết ơn tất cả sự hào phóng mà em đã thể hiện với Nick và chị, nhưng chị chỉ nghĩ rằng chị không thể nói mà khiến

Carlton làm theo bất cứ điều gì, đặc biệt là nếu nó liên quan đến mối quan hệ của em ấy và em.”

“Chị chưa bao giờ thực sự là bạn tôi? Tôi đã nhìn rõ được bản chất của chị bây giờ, một cô gái đến từ Mỹ rẻ tiền mặc đồng quần áo rẻ tiền và đeo những đồ trang sức cũng rẻ tiền!” - Colette nói một cách khinh khỉnh.

Rachel sững sờ nhìn Colette. *Điều gì đã thực sự xảy ra vậy?* Cô có thể nhận thấy tất cả những người phụ nữ với những bộ móng được chăm sóc kỹ càng khác trong phòng đều đang trở mắt nhìn họ. Hai vệ sĩ vội vã chạy tới sau ghế Rachel. “Mọi thứ đều ổn chứ cô?”

“Chị mang cả vệ sĩ theo sao? Chị đang nghĩ mình là ai vậy? Điều này thật buồn cười, chị đang cố bắt chước tôi phải không? Chà, nhưng tôi có gấp đôi đội ngũ bảo vệ của chị cơ! Roxanne đã nói đúng tất cả về chị, chị đã ghen tỵ với tôi ngay từ ngày đầu tiên, và chị đã lên kế hoạch để Carlton rời xa tôi và gia đình anh ấy. Mọi thứ đã diễn ra theo đúng ý chị rồi, phải không? Chị muốn tất cả tiền của họ thuộc về chị. Chà, nhưng cùng lắm thì chị cũng chỉ có khoảng một tỷ rưỡi đô là cùng, sẽ chẳng là gì so với những gì gia đình tôi có. Chị sẽ chẳng bao giờ có thể với tới tôi cả! Và dù chị có tất cả tiền trên thế giới cũng sẽ không bao giờ có thể giúp chị mua được phong cách hay khẩu vị giống tôi bởi vì bản chất của chị quá nhà quê. Chị chẳng là gì ngoài một đứa con hoang khốn kiếp tầm thường!”

Rachel hoàn toàn bất động trong một lúc, cảm thấy mặt nóng bừng. Sau đó quyết định rằng sẽ không để Colette xúc phạm tới mình thêm một giây nào nữa, cô đẩy ghế ra và đứng dậy khỏi bàn. “Cô biết đấy, điều này quá ư là vô lý. Lúc đầu tới đây tôi thực sự cảm thấy tệ thay cho cô, mặc dù tôi bị ốm nặng trong suốt một tuần vì những hành động của cô. Nhưng bây giờ trong tôi không còn gì ngoài sự thương hại cô. Cô nói đúng, tôi sẽ không bao giờ giống như cô. Cảm ơn rất nhiều vì lời khen! Cô không có gì hơn là một đứa con gái hư hỏng, luôn làm những thứ rác rưởi. Và không giống như cô, tôi luôn tự hào về nguồn gốc của mình. Tôi không nói về cha đẻ của tôi, mà tôi đang nói về người mẹ trung thực, chăm chỉ, người đã nuôi nấng tôi và cả gia đình bên ngoại tuyệt vời đã luôn hỗ trợ bà. Chúng tôi không tạo ra một đồng tài sản điên rồ chỉ sau một đêm, nhưng chúng tôi không cần phải thuê quản gia để dạy chúng tôi cách cư xử. Cô không có cuộc sống trong thế giới thực, và cô sẽ không bao giờ có, vì vậy tôi thậm chí sẽ không cần cố gắng tranh cãi

với cô. Cô không đáng để tôi bận tâm. Cô cứ ngồi trong cái bong bóng sinh thái xa xỉ nhỏ bé hoàn hảo của mình, trong khi chính công ty của cha cô lại là nơi gây ô nhiễm lớn nhất cho Trung Quốc. Cô có thể có tất cả tiền trên thế giới này, nhưng cô là đứa trẻ nghèo khổ nhất về mặt đạo đức mà tôi đã từng gặp! Colette, cô phải trưởng thành lên và hãy bước ra ngoài cuộc sống đi!”

Nói tới đó, Rachel bước ra ngoài khách sạn và hướng tới cảng Hong Kong, đi theo sau là hai vệ sĩ. “Chúng ta có gọi xe không thưa cô?” Một trong hai người hỏi.

“Nếu hai anh không phiền, tôi muốn hít thở chút không khí. Tôi nghĩ ra đến đây rồi tôi sẽ ổn thôi. Hẹn gặp lại hai anh ở nhà.”

Rachel đi bộ xuống đại lộ uốn cong nổi tiếng, nhìn lên những tòa nhà trang trí nghệ thuật lấp lánh với những lá cờ Trung Quốc tung bay trên nóc. Khi cô đi ngang qua một cặp đôi cô dâu và chú rể đang hạnh phúc chụp ảnh bên ngoài khách sạn Peace, điện thoại của cô bắt đầu đổ chuông. Là Carlton.

“Rachel! Chị có ổn không?” Cậu ấy nói, giọng nghe nửa lo lắng nửa háo hức cùng một lúc.

“Chị ổn. Sao thế?”

“Là vì vụ của chị với Colette...”

“Làm thế nào mà em biết được điều đó vậy?” - Rachel thở dốc.

“Một người nào đó đã quay video toàn bộ sự việc trên điện thoại của họ từ tầng lầu ngay phía trên bàn của chị. Nó đang lan truyền chóng mặt trên WeChat! Họ còn đặt tên cho clip đó là ‘Sử thi về con khốn hư hỏng bị gục ngã’! Không thể tin được, nó đã đạt được chín triệu lượt xem rồi!”

Mười bảy Tin tức vòng quanh thế giới

•

BÁO TIN TỨC HÀNG NGÀY LOS ANGELES

Vụ bắt cóc trẻ con vượt biên bằng máy bay cá nhân.

Tin nóng. – Tại sân bay Van Nuys đã xảy ra một cảnh rượt đuổi tốc độ cao vào khoảng 9:50 đêm qua khi các sĩ quan của Sở Cảnh sát Thành Phố Los Angeles (LAPD) truy đuổi một máy bay phản lực tư nhân, mang theo một nạn nhân mới hai tuổi rưỡi bị bắt cóc, khi nó chạy trên đường băng 16R. Ít nhất có bốn chiếc xe của đội đã tham gia đuổi theo chiếc máy bay phản lực nhưng không ngăn được nó cất cánh và rời khỏi không phận Hoa Kỳ.

Vài phút trước đó, người cha của đứa trẻ - Bernard Tai, đã điên cuồng gọi tới 911 báo cáo rằng con gái của ông, Gisele, đã bị bắt cóc từ nhà của họ tại số 11950 đại lộ Victoria ở Mar Vista. Người giữ trẻ của Gisele đã nhiệt tình cho phép một người phụ nữ không xác định vào nhà trong khi ông Tai ra ngoài, và người phụ nữ đã rời đi cùng đứa trẻ. Cô ta đã lên máy bay riêng khi cảnh sát ập tới sân bay Van Nuys để tìm kiếm Gisele

Ông Tai, là một công dân Singapore nhưng đang cư trú tại Los Angeles, đã cho LAPD biết rằng ông ta đang thất nghiệp và rằng ông ta là người chăm sóc toàn thời gian của Gisele. Ông Tai không bình luận gì thêm. LAPD sẽ không tiết lộ thêm thông tin nào về chiếc máy bay phản lực cho tới khi điều tra xong.

BÁO TIN TỨC HÀNG NGÀY LOS ANGELES

Đứa trẻ bị chính mẹ ruột bắt cóc.

Los Angeles, - Một diễn biến mới đáng kinh ngạc trong vụ máy bay phản lực tư nhân bí ẩn bắt cóc trẻ em vượt biên cách đây hai ngày, tờ Los Angeles Times đã điều tra ra được nạn nhân bị bắt cóc - Gisele Tai, đã bị chính mẹ

ruột của cô bé, cựu diễn viên truyền hình Hong Kong là Kitty Pong bắt cóc. Gisele là người thừa kế duy nhất và là con gái duy nhất của Bernard Tai, chủ tịch và là phó chủ tịch không điều hành của TTL Holdings, có trụ sở tại Hong Kong.

Ông Tai, người đã nói với LAPD rằng mình là người thất nghiệp, được cho là sở hữu khối tài sản trị giá hơn 4 tỷ USD cùng rất nhiều bất động sản xa hoa trên khắp thế giới. Ông ta cũng là chủ sở hữu chiếc du thuyền vô cùng xa hoa Kitty's Galore. Tuy nhiên, trong hai năm qua, Tai và gia đình đã sống ẩn dật trong một ngôi nhà rộng gần 300m² tại một khu phố trung lưu của Mar Vista. "Tôi luôn nghi ngờ rằng Bernard có tiền, nhưng tôi không bao giờ biết anh ta có nhiều tiền đến thế. Tôi biết anh ấy chuyển đến Mar Vista vì anh ấy muốn nuôi con gái mình theo một cách có ý thức nhất có thể. Anh ấy là một người cha tuyệt vời. Tôi chưa bao giờ gặp người vợ." - Thông tin từ Linda C. Scout, người học cùng lớp Nia với ông Tai.

Hai đêm trước, đầu bếp riêng của ông Tai, Milla Lignel, sống tại nhà ông ấy và đang trông đứa trẻ, đã cho phép mẹ đứa trẻ, cô Kitty Pong, vào nhà. Cô Pong, hiện đang bị chồng ghẻ lạnh và sống ở Hong Kong, đã đưa con gái ra khỏi nhà. Sau đó, "Bà ấy yêu cầu tôi làm cho cô bé món trứng tráng, và tôi chỉ mất vài phút để chuẩn bị, nhưng khi món trứng tráng sẵn sàng, thì bà ấy và bé Gisele đã biến mất." - Lignel nước mắt nói.

Ông Tai đã biết có gì đó không ổn khi nhận được một tờ đơn ly hôn giữa nơi ông ta đang theo khoa chữa bệnh bằng âm thanh ở Santa Monica. Sau khi nói chuyện với Lignel, ông ta lập tức nghi ngờ rằng vợ mình có ý định rời khỏi Mỹ cùng với con gái của họ. LAPD đã xác nhận rằng Tai đã kích hoạt một thiết bị theo dõi GPS bí mật trong đôi giày TOMS của Gisele và đã báo cho cảnh sát. Cảnh sát đã theo dõi đứa trẻ đến tận sân bay Van Nuys, nhưng đã quá muộn để ngăn chiếc Boeing tư nhân 747-81 cất cánh.

Sĩ quan Scot Ishihara, người có mặt tại hiện trường, bình tĩnh nói, "Chúng tôi đã đuổi theo, nhưng quá khó để có thể ngăn chặn một máy bay phản lực không lồ nặng 450 tấn cất cánh nếu nó muốn."

Ông Tai, người đã thông báo về vụ bắt cóc của vợ mình tại Los Angeles, dường như đã rời khỏi Mỹ. Các cuộc gọi đến trụ sở công ty TTL ở Hong Kong cũng không nhận được hồi âm.

TỜ THỜI BÁO HOA nam BUỔI SÁNG

KITTY TAI BỎ TRỐN CÙNG CON GÁI TRÊN CHIẾC MÁY BAY CỦA MỘT TỶ PHÚ ĐẠI LỤC.

Tại Hong Kong – Sở Cảnh sát Los Angeles, cùng với các nhân viên tại sân bay Van Nuys ở Los Angeles, giờ đây có thể xác nhận rằng chiếc Boeing 747-81 được sử dụng trong vụ cáo buộc bắt cóc người thừa kế Gisele Tai bởi chính mẹ cô bé Kitty Tai, là thuộc sở hữu của tỷ phú ngành công nghiệp Trung Quốc, ông Jack Bing.

Ông Bing, người được cho là sở hữu khối tài sản lên tới 21 tỷ đô la, đã cho bà Tai mượn chiếc máy bay trị giá 350 triệu đô la của mình theo yêu cầu của một người bạn chung. Người phát ngôn của ông Bing hôm nay đã đưa ra tuyên bố: “Ông Bing cho mượn máy bay của mình theo thời gian cho nhiều tổ chức và cá nhân khác nhau trên cơ sở nhân đạo. Ông Bing không quen biết với bà Tai dưới bất kỳ hình thức nào, nhưng được yêu cầu cung cấp máy bay cho mục đích mà ông hiểu là một nhiệm vụ giải cứu nhân đạo. Cả ông Bing và gia đình ông đều không có vai trò gì trong vấn đề riêng tư giữa gia đình Tai.

Sau một thời gian dừng tiếp liệu ngắn ở Thượng Hải, chiếc máy bay phản lực của nhà Bing đã hạ cánh xuống Singapore, nơi đại diện của bà Tai nói rằng bà dự định sẽ ly hôn với Bernard Tai và kiện đòi quyền nuôi con gái chung. Ông Tai, người đã đến Singapore sớm hôm nay, đã phản đối và nộp đơn trình báo vụ bắt cóc ở cả Los Angeles và Singapore.

Đưa ra một tuyên bố ngắn gọn sau khi hạ cánh xuống sân bay Changi, ông Tai, người có khuôn mặt đã bị biến đổi kinh khủng do phẫu thuật thẩm mỹ, cho biết, “Vợ tôi chưa bao giờ đóng vai trò tích cực trong việc nuôi dạy con gái của chúng tôi, và sự thật đã được chứng minh rõ ràng và có thể được xác nhận bằng cách chỉ cần nhìn vào bất kỳ tạp chí xã hội nào để xem tất cả các sự kiện mà vợ tôi tham dự ở châu Á trong khi con gái của cô ấy đã ở Los Angeles. Gisele đã dành phần lớn cuộc sống có ý thức của mình ở Los Angeles, và con bé đang bị bỏ lỡ những cơ hội học tập và phát triển có giá trị. Đây là một bi kịch và Gisele cần phải được trả ngay lại cho những người thực sự yêu và chăm sóc con bé.”

Bà Tai không có bình luận gì về điều này.

NOBLESTMAGAZINE.COM.CN

Tin sốt dẻo mới nhất từ chuyên mục xã hội đáng tin cậy nhất của Trung Quốc, Honey Chai

Mọi người đã ngồi vững chưa? Bởi vì tôi đang có rất nhiều tin tức để phục vụ cho các bạn! Tin sốt dẻo ĐẦU TIÊN, và đây chính là nơi đầu tiên bạn được nghe thấy là: Bà Bernard Tai, hay còn gọi là Kitty Pong, là tình nhân của Jack Bing! Các nguồn cực kỳ đáng tin cậy cho tôi biết rằng bà Pong và ông Bing đã gặp gỡ khá lâu; họ đã gặp nhau cách đây hai năm, tại chính đám tang của bố chồng Kitty, Dato's Tai Tai Lui! Ông Tai đã từng là một người dẫn dắt tuyệt vời của Bing, và rõ ràng tiếng sét thực sự đã bắn vào lò hỏa táng khi Jack gặp Kitty. Trong lúc này, phu nhân Bing suy sụp đang được kiểm tra tại spa chăm sóc sức khỏe trong khách sạn Brenners Park ở Baden-Baden, Đức. Tiểu thư Colette Bing, người đã bị phong tỏa tất cả các tài khoản vì xung đột với cha cô, cũng đã rời Thượng Hải và lần cuối cùng được nhìn thấy khi cô đang âu yếm với một tay chơi khét tiếng tại một câu lạc bộ ở Ibiza.

Điều này đưa các bạn đến với tin sốt dẻo tiếp theo của tôi là: Tất cả mọi người trên hành tinh có lẽ đều đã xem đoạn video bị rò rỉ về vụ xỉ nhục Colette của một người phụ nữ không xác định. Video đó đã khiến thương hiệu Prêt-à-Couture hủy bỏ hợp đồng trị giá hàng triệu đô la với Colette. Bây giờ tôi có thể tiết lộ về người phụ nữ này, người đã lên tiếng cho những người không phải là tỷ phú ở Trung Quốc (và thật không may, vẫn còn khá nhiều người trong chúng ta không lọt vào Danh sách xếp hạng giàu có của Heron!), cô ấy không ai khác chính là Rachel Chu, chị gái của tình nhân cũ của Colette - Carlton Bao. (Mọi người vẫn ở đây với tôi à?) Dù sao, đoạn video cũng dẫn đến cuộc chia tay của Carlton và Colette, và khi tôi hỏi Carlton anh ấy cảm thấy như thế nào vào một đêm ở DR Bar, anh ấy cau mày và nói, “Chia tay gì cơ? Tôi luôn luôn nói rằng Colette không phải là bạn gái của tôi. Nhưng cô ấy là một người bạn tốt luôn có mặt vào thời điểm tôi thực sự cần, và tôi chúc cho cô ấy những điều tốt đẹp nhất.” Đó quả là một câu trả lời đẳng cấp, nên cho vào các cuốn sách của tôi.

Nói về đẳng cấp thì cha mẹ của Carlton - Bao Gaoliang và vợ - Bao Shaoyen, đã tổ chức một bữa tiệc chia tay tại Yong Foo Elite tối qua cho con gái của

ông, Rachel Chu, và chồng của cô, Giáo sư Nicholas Young, hai người họ sẽ trở về New York trong thời gian ngắn sắp tới. Tất cả các con mắt trong căn phòng được trang trí đầy nghệ thuật lộng lẫy đều rờm rớm khi Bao có một bài phát biểu đầy cảm xúc về số phận của đứa con gái “Thất lạc lâu năm” của ông, kể lại câu chuyện bi thảm của tuổi trẻ và cách ông giải cứu đứa con gái sơ sinh của mình và mẹ cô bé khỏi nanh vuốt ngược đãi của một gia đình. Đám đông hào nhoáng của những gia đình quyền lực trong nhóm chính trị và tài chính hàng đầu Trung Quốc vỗ tay dữ dội sau bài phát biểu của ông, trong đó có cả ông trùm khổng lồ về công nghệ Hong Kong - Charles Wu. Wu - người đã gây choáng váng Hong Kong khi tuyên bố ly thân với vợ mình, Isabel, chỉ vài tuần trước, đã dành cả tối để dán mắt vào một người phụ nữ xinh đẹp mặc chiếc váy trắng xếp nếp vô cùng lộng lẫy. Nhiều người trong bữa tiệc dường như đều biết cô ấy, nhưng hiện tại tôi vẫn chưa tìm hiểu được tên của cô ấy là gì.

Khi tôi đã đề cập đến tận Yong Foo Elite, những gia đình bị ngược đãi và cô gái mặc váy trắng tinh khôi, tôi biết đã đến lúc để dừng bài viết của mình. Trong thời gian chờ đợi, hãy luôn theo dõi tôi để biết thêm thông tin cập nhật về vụ của Bing-Pong. Tôi chỉ biết rằng sẽ có nhiều thông tin gây chấn động khi các đội nhóm chấp pháp tham gia vào sự vụ này!

“Cô đã làm chuyện tày đình gì vậy?” - Corinna rít lên khi cuối cùng cũng liên hệ được với Kitty.

“Có vẻ như là cô đã đọc thời báo buổi sáng? Hoặc là bản tin của Honey Chai?” - Kitty vừa nói vừa cười khúc khích.

“Nghe giọng thì có vẻ như cô đang tự hào về bản thân mình lắm đúng không!”

“Dĩ nhiên là tôi phải tự hào rồi! Cuối cùng thì tôi cũng mang Gisele về được từ tay của Bernard.”

“Nhưng cô đã hoàn toàn phá hỏng những công việc mà chúng ta xây dựng nên! Vụ Scandal này đang gây ra những thiệt hại không thể kể hết với danh tiếng của cô ở Hong Kong!” - Corinna rên rỉ.

“Cô biết đấy, tôi không còn quan tâm tới những việc như thế nữa. Ada Poon cứ chiếm lĩnh cả Hong Kong riêng cho cô ấy – tôi giờ là một người Singapore, ở đây chỉ có những cư dân toàn cầu vô cùng vui tươi và không quan con mẹ nó tâm chút nào tới xã hội của người bản xứ. Và tôi còn vừa chuyển tới một ngôi nhà tuyệt vời trên đường Cluny Park. Thật ra thì, nó là một ngôi nhà cũ, nhưng cô biết ý của tôi là gì mà, đúng không?”

“Ôi Chúa ơi – có phải chính là ngôi nhà của Frank Brewer đã được một khách hàng bí ẩn mua không?”

“Haha. Vâng, bí mật giữa cô và tôi thôi nhé, đây là một món quà của Jack.”

“Vậy có nghĩa là Honey Chai không hề nói điều ư. Cô là bồ nhí của ông Bing!”

“Tôi không phải là bồ nhí của anh ấy, tôi là bạn gái của anh ấy. Jack là một người bạn tuyệt vời của tôi. Anh ấy đã mua cho tôi những thứ vô cùng đáng yêu, và anh ấy đã cứu thoát tôi và con gái mình từ đáy địa ngục Mar Vista đó. Thật nực cười khi những người hàng xóm của tôi gọi nó là ‘Quang cảnh của biển,’ nhưng quang cảnh duy nhất mà tôi có thể nhìn thấy chỉ là đường cao tốc 405 chết tiệt đó.”

Corinna thở dài. “Tôi đoán là tôi không thể trách cô vì đã trốn thoát khỏi đó. Gisele giờ thế nào rồi?”

“Con bé hạnh phúc như bất cứ đứa trẻ nào khác. Giờ con bé đang chơi đu quay trong vườn với bà ngoại. Và con bé cũng được khám phá những điều tuyệt vời khác giống như bánh táo và búp bê Barbie.”

“Chà, tôi hi vọng cô sẽ không hối hận vì hành động của mình.” - Corinna nói trong lo lắng.

“Mọi thứ tuyệt hơn tôi kỳ vọng. Mà xin lỗi, cô vừa nói gì cơ, Corinna?” - Kitty hỏi, mất tập trung trong giây lát.

“Tôi nói là... ồ đừng bận tâm. Tôi hi vọng cô có thể hoà giải được với Bernard.”

“Ý cô ‘hoà giải’ là sao cơ?”

“Hoà bình, thân thiết với nhau ấy.”

“Tôi không muốn gây chiến với Bernard. Tôi chỉ muốn anh ấy có thể chia sẻ Gisele với tôi, chỉ cần thế thôi.”

“Dù sao thì, cũng chúc cô may mắn, và hãy gọi cho tôi khi cô tới Hong Kong vào lần tới.”

“Chúng tôi sẽ đưa Gisele đi thưởng trà ở Bốn Mùa!”

“Không, nói theo tiếng phổ thông đi. Và đừng nói ‘Thưởng trà’ – thưởng trà chỉ dành cho các công nhân ở nhà máy. Nó gọi là bữa ‘trà chiều’”.

“Dĩ nhiên rồi. Bất cứ điều gì cô nói, Corinna.”

Kitty gác máy và bước vài bước ra phía sau. “Cô biết đó, Oliver, cô đã đúng. Tôi không cần phải trở nên cao cấp. Cứ để mọi thứ trở về nơi nó bắt đầu.”

Oliver T’sien nháy mắt với cô. “Tôi đã đúng khi bảo cô mua ngôi nhà này đúng không, tôi cũng đúng khi bảo cô hãy mua bức tranh đó? Tôi luôn luôn có thể hình dung được hình ảnh của nó sẽ vô cùng trang nhã trên bức tường đó. Với tất cả những ánh đèn chiếu qua khung cửa kính cũ kia.”

“Cô nói đúng, nó hoàn toàn trang nhã.” - Kitty nói, nhìn chăm chăm ra cửa sổ khi những người công nhân treo lại bức Cung điện thập bát hoàn lên tường trong phòng tranh của cô.

Hết tập 2

Tôi sẽ không thể hoàn thành được cuốn sách nếu không có sự giúp đỡ, truyền cảm hứng, chia sẻ, truyền cảm hứng, hỗ trợ, và đặc biệt là sự hài hước của những người được nhắc đến dưới đây:

Alan Bienstock

Ryan Matthew Chan Lacy Crawford

Cleo Davis-Urman David Elliott

Simone Gers

Aaron Goldberg

Je rey Hang

Daniel K. Isaac

Jenny Jackson

Jeanne Lawrence Baptiste Lignel

Wah Guan Lim

Carmen Loke

Alexandra Machinist Pang Lee Ting

David Sangalli

Jeannette Watson Sanger Sandi Tan

Jackie Zirkman

Lưu ý về tác giả

Kevin Kwan là tác giả của bộ truyện Crazy Rich Asians vô cùng ăn khách. Ông được sinh ra và lớn lên ở Singapore, nhưng Manhattan đã trở thành nhà của ông trong khoảng hai thập kỷ nay. Tuy vậy ông vẫn luôn thêm nhớ món bánh tart táo và những đĩa mì của Phúc Kiến.

Hãy truy cập trang web www.kevinkwanbooks.com để biết thêm chi tiết.

Chú thích

1. Thật không may cho Eddie, chỉ Emirates, Etihad Airways, và Singapore Airlines có cabin riêng trên máy bay Airbus A380 của họ. Emirates thậm chí có hai phòng tắm vòi sen spa với các quầy tắm sang trọng cho du khách hạng nhất (thành viên của Mile High Club chú thích).
2. Tài khoản ngoại biên – offshore account: các tài khoản mở ra ở ngoài lãnh thổ quốc gia với mục đích được hưởng mức ưu đãi miễn thuế (Singapore là một quốc gia có lợi thế kiểu này để các công ty nước ngoài thành lập hay mở tài khoản tại đây).
3. Từ gốc: Little Emperor – tiểu Hoàng đế - có thể dịch thành cậu ấm cô chiêu, quý tử...
4. Hoàng tử Harry rất nổi tiếng về việc ăn chơi tiệc tùng khi còn trẻ (thời điểm mà cuốn sách được viết).
5. Từ gốc: hangar – nhà chứa máy bay.
6. Câu gốc: Mr. Tin asked, squinting at the small pixilated pop-up window – ông Tin hỏi, khẽ nheo mắt nhìn cửa sổ nhỏ (có thể là cửa sổ chat video với người phụ tá bên London).
7. Jimmy Choo: là một nhãn hiệu thời trang Malaysia có trụ sở tại London, Vương quốc Anh nổi tiếng với các sản phẩm giày và túi làm thủ công.
8. Botox: là tên thương mại chính thức của thành phần protein tinh chất được chiết xuất từ một loại vi sinh dùng trong chữa trị thẩm mỹ.
9. Tiếng Phúc Kiến, có nghĩa là tự rửa.
10. Thông tin từ Cassandra Shang “Đài Á châu 1.”
11. Những người phụ nữ thuộc thế hệ như Eleanor thà ngủ chung 6 người một phòng hay ngủ trên sàn phòng ngủ nhà người quen còn hơn là tiêu tiền vào khách sạn. Mặc dù họ có thể tiêu 90.000 đô la không chớp mắt cho một

viên ngọc trai biển trong các kỳ nghỉ.

[12.](#) Tiếng Phúc Kiến, có nghĩa là tò mò hoặc láu táu - chú thích của tác giả.

[13.](#) Eleanor thường không mặc quần áo thiết kế đắt tiền, và hay than phiền rằng bà đã “bắt đầu mệt mỏi với các thương hiệu ở ngưỡng tuổi bảy mươi,” - tuy nhiên vẫn có những bộ đồ đặc biệt trong những dịp đặc biệt như ngày hôm nay.

[14.](#) Mặc dù nhà hàng có kiến trúc khó cắt nghĩa kiểu mái vòm Hy Lạp thập niên 1980 với phần khung quét vôi trắng, rất nhiều thực khách châu Á sẵn sàng bay tới London chỉ để thưởng thức những món ăn đặc trưng của Mandarin Kitchen, bởi vì không thể tìm ra một nơi nào khác trên thế giới này có món mì trứng Trung Hoa kéo tay truyền thống om trong thứ nước sốt làm từ hành tây và gừng vị đầy mê hoặc ăn kèm với tôm hùm cỡ đại được đánh bắt hàng ngày từ biển Scotland.

[15.](#) Michelangelo: nhà điêu khắc nổi tiếng nhất trong lịch sử nghệ thuật công giáo.

[16.](#) Ryan Gosling: một tài tử điện ảnh của Hollywood.

[17.](#) Scotland Yard: trụ sở cảnh sát thủ đô, có trách nhiệm giữ trật tự cho phần lớn London.

[18.](#) Fleet Street - phố Street: đa phần trụ trở các toà soạn báo của London đặt trên phố này.

[19.](#) Nhà hàng The Holy Trinity bán vịt quay bốn mùa. Mandarin phục vụ mì tôm hùm nói trên và nhà hàng Royal China bán dim sum (một loại bánh bao của Trung Quốc).

[20.](#) Len Cashmere: là một loại sợi len được làm từ lông thân và bụng dưới của Dê Cashmere ở núi Himalaya. Đây là một loại len có độ đàn hồi và mềm mại tuyệt hảo và giá cả cũng cực kỳ đắt đỏ.

[21.](#) Bảng màu của kim cương sẽ được phân từ D đến Z, trong đó D là mức đắt nhất, kim cương có màu D rất trong và sáng.

[22.](#) VVS1, VVS2: chỉ độ lẫn tạp chất của các viên kim cương.

[23.](#) Oliver T'sien - một trong những phó chủ tịch được đánh giá cao nhất của nhà đấu giá Christie's - có nhiều mối quan hệ lâu dài với những nhà sưu tập hàng đầu thế giới (có quan hệ với hầu hết các gia đình tiếng tăm ở châu Á).

[24.](#) Màu Ombre: Ombre có nguồn gốc từ “ombrer” trong tiếng Pháp (chỉ sự biến đổi sắc thái, độ đậm nhạt của màu sắc). Trong thiết kế, thuật ngữ ombre dùng để chỉ cách chơi màu hòa trộn dần màu này sang màu khác, thường là sự chuyển gam màu từ nhạt sang đậm một cách hài hòa và thu hút. Từ lâu đây đã là một kỹ thuật khá quen thuộc để xử lý bề mặt chất liệu trong thiết kế thời trang và nghệ thuật.

[25.](#) cannapés: không chỉ một món ăn cụ thể nào cả mà là một dạng finger food – những món ăn nhẹ nhàng với hình thức nhỏ nhắn, có thể vừa cầm vừa nhấm nháp, trò chuyện.

[26.](#) adrenaline: một loại hóc-môn cơ thể tự tiết ra khi gặp nguy hiểm hoặc căng thẳng. Nó làm tăng lượng đường trong máu, tăng nhịp tim, huyết áp và kích thích phát sinh năng lượng, đưa cơ thể vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

[27.](#) Suey doh sei: tiếng Quảng Đông – tồi tệ tới chết mất.

[28.](#) Người mua sau đó đã rút lại giá thầu sau khi tính xác thực của bức tranh bị nghi ngờ (hoặc có lẽ nhận ra bức tranh không hề hợp với bộ sofa của họ.)

[29.](#) Lugh siow, ah? – tiếng Phúc Kiến, có nghĩa là “em mất trí sao?”

[30.](#) Christopher Ofili, thường được biết đến với tên Chris Ofili, là một họa sĩ trẻ người Nigeria, đoạt giải thưởng British Turner Prize danh giá, nổi tiếng với những bức tranh kết hợp với phân voi.

[31.](#) Dita Von Teese: là một vũ nữ thoát y, người mẫu, nhà tạo mẫu thời trang, nhà văn và là một diễn viên nổi tiếng người Mỹ (ND).

[32.](#) Đầm cocktail: đầm có thiết kế ôm sát ngực với chiều dài ngang hoặc trên đầu gối.

[33.](#) IED: chất nổ tự tạo/ bom tự chế.

[34.](#) FOB (fresh off the boat): Một biệt danh chỉ những người nhập cư từ châu Á mới, được sử dụng chủ yếu bởi những người Mỹ gốc Á thế hệ thứ 2, thứ 3 hoặc thứ 4 để biểu thị vị thế của họ.

[35.](#) Vì Vancouver đông người Hoa từ Hong Kong tới quá, nên người ta đã gọi thành phố này không phải là Vancouver mà là “Hongcouver”. Người Hoa ở đây, đặc biệt những người từ Hong Kong tới cho là tên gọi này kỳ thị đối với họ.

[36.](#) Joel Arthur Rosenthal, hay còn được gọi là JAR của Paris, một tiệm thủ công mỹ nghệ chế tạo ra những món đồ quý giá được ham muốn nhất trên thế giới. Nếu Belinda có một con mắt tinh tường hơn, có lẽ bà ta đã nhận ra chiếc nhẫn của Rachel có một viên kim cương đắt giá cắt hình bầu dục hoàn hảo được giữ bằng những dải vàng trắng mảnh như sợi tóc đan xen với những viên ngọc nhỏ màu xanh (Nick sẽ chẳng bao giờ tiết lộ cho Rachel biết anh đã bỏ ra bao nhiêu để mua nó.)

[37.](#) Tasting menu: thực đơn mà mỗi món chỉ có một xiu nhưng được chăm chút về vị giác và hình thức. Loại thực đơn này được chăm chút kỹ lưỡng để hợp khẩu vị cho từng thực khách (ND).

[38.](#) Tiểu long bao: bánh bao nhồi thịt và chứa nước súp – rất được ưa chuộng và phổ biến trong những năm gần đây.

[39.](#) Ivy League: thường được dùng để chỉ một trong tám trường đại học hàng đầu nước Mỹ.

[40.](#) OG: Oriental Garments, thường được gọi là OG, là một chuỗi cửa hàng bách hoá được thành lập vào năm 1962, bán các sản phẩm may mặc, phụ kiện và đồ gia dụng. Đó là nơi dành cho những phụ nữ giàu có Singapore ngày xưa, một thế hệ được cho rằng chỉ mặc đồ lót Hanro nhưng lại bí mật đi mua tất cả đồ lót Triumph giảm giá ở đó.

[41.](#) tiếng Quan thoại: cảm ơn.

[42.](#) Gaai sui: tiếng Quảng Đông, có nghĩa là giới thiệu.

[43.](#) Xin nian kuai le: chúc mừng năm mới trong tiếng Quan thoại.

[44.](#) Baichi tiếng Quan thoại, có nghĩa là “đồ ngốc!”

[45.](#) Có lẽ là Happy New Year! – ND.

2. Món ăn trong dịp tết Nguyên đán ở Singapore. Yee sang hay được gọi là “Cá sống”, là một chiếc đĩa lớn xếp đầy cá sống cùng rau cải xắt nhỏ và các loại gia vị, nước sốt. Khi ăn các thành viên trong bàn cùng đứng dậy, dùng đũa trộn đều món ăn và chúc nhau thịnh vượng, sung túc. Người ta tin rằng món ăn càng bẽ bộn, càng rối thì càng sung túc, may mắn.

[46.](#) Ang pows: tiếng Phúc Kiến có nghĩa là “hồng bao” chỉ những phong bao lì xì màu đỏ dập nổi họa tiết vàng bên trong có tiền lì xì được những cặp vợ chồng tặng cho những người độc thân, đặc biệt là trẻ em để nhận được nhiều may mắn. Số tiền ít nhiều phụ thuộc vào tài chính của người tặng, nhưng thường tối thiểu trong nhiều gia đình là một trăm đô la. Đến cuối tuần lễ, hầu hết trẻ con có thể kiếm được hàng ngàn đô la, và đối với một số người, toàn bộ khoản chu cấp trong năm của họ dựa hoàn toàn vào phần này. Trong những biến thể khác của truyền thống này, các ang pows tại Công viên Tyersall được làm từ giấy da cừu màu hồng nhạt, và thường chứa những món quà mang tính chất tượng trưng. Điều này giải thích tại sao trẻ em qua các thế hệ thường được đưa tới Tyersall vào dịp năm mới và có những em sẽ bị thất vọng khi mở phong bao ra mà không có được món quà như mình mong muốn.

[47.](#) Nếu cha mẹ bạn đã ly hôn và tái hôn hoặc bạn đến từ một trong những gia đình mà ông nội đã lấy nhiều vợ và có nhiều các gia đình nhỏ thì bạn đúng là toi thật rồi!

[48.](#) Um ngoi hoi seh, ah: tiếng Quảng Đông có nghĩa là “đừng phá hoại tình hình”.

[49.](#) pontianak: ma nữ tóc dài thường sống trong cây chuối. Trong truyền thuyết của Indonesian và Malaysia, pontianak được cho là linh hồn của những người phụ nữ bị chết trong khi sinh nở. Một pontianak thường giết các nạn nhân của mình bằng cách cắm những chiếc móng tay bẩn thỉu vào dạ dày nạn nhân, móc nội tạng của họ ra và nuốt chửng.

[50.](#) “Chúc mừng và chúc mọi điều thịnh vượng” lời chúc mừng bằng tiếng Quảng Đông. Những đứa trẻ nghịch ngợm thường thích nói thành “Chúc mừng năm mới – tôi kéo tai bạn!” hay “Going hei fat choy – ang pow tae lai! (bây giờ tặng hồng bao nào)

[51.](#) Tiếng Quảng Đông nghĩa là “Điều này kích thích tôi tới chết mất!”

[52.](#) Jun Takahashi, nguồn sáng tạo đứng sau nhãn hiệu thời trang bí ẩn Undercover. Nguyên mẫu trang phục của Astrid mặc hoàn toàn có thể là nguồn cảm ứng cho bộ sưu tập Thu-Đông 2014 của anh.

[53.](#) Hai anh chàng này cũng có mái tóc vàng và nhìn khá giống người Thụy Điển.

[54.](#) Cô ấy đề cập tới Espen Oeino, một trong những kiến trúc sư về hàng hải hàng đầu thế giới, người đã thiết kế siêu du thuyền cho các nhân vật như Paul Allen, tiểu vương Qatar và tiểu vương Oman.

[55.](#) Teet toh lui: tiếng Phúc Kiến có nghĩa là mấy đồng bạc lẻ.

[56.](#) Tiếng Phúc Kiến có nghĩa là gây rắc rối, gây phiền hà.

[57.](#) Những người siêu giàu mang hai dòng máu Trung Quốc và Indonesia = Chindos.

[58.](#) Tiếng Phúc Kiến có nghĩa là “cứt chó”.

[59.](#) Tiếng Phúc Kiến có nghĩa là “Tóc đỏ” đây là tiếng lóng để chỉ người da trắng mặc dù đa phần người da trắng không hề có tóc đỏ.

[60.](#) Mặc dù cụm từ tiếng Quảng Đông này có nghĩa là “Gây tử vong cho người chết,” - nhưng nó thường được sử dụng cho những thứ thô tục và đáng sợ.

[61.](#) Tiếng Phúc Kiến: bạn có một cuộc sống thật đẹp.

[62.](#) Tiếng Phúc Kiến: một nghề hái ra tiền.

[63.](#) Tiếng Malay có nghĩa là nhà vệ sinh.

[64.](#) Tiếng Phúc Kiến: “Đêm mười lăm,” - một buổi lễ được tổ chức vào ngày rằm tháng giêng để kết thúc lễ năm mới. Vào tối hôm đó, các quý cô độc thân sẽ thả quýt xuống dòng sông dưới ánh trăng tròn với hi vọng có thể lấy được một tấm chồng tốt, trong khi những người khác ở Singapore lại bắt đầu lên kế hoạch ăn kiêng của họ.

[65.](#) Bánh bao sữa chiên, ngập trong si rô hoa hồng ngọt ngào.

[66.](#) Tiếng Phúc Kiến: “cứ mặc xác nó”.

[67.](#) Tiếng Phúc Kiến có nghĩa là “Một người phụ nữ điên rồ”.

[68.](#) Bốn ngôi sao nam cho dòng nhạc đại chúng tiếng Quảng Đông gồm Jacky Cheung, Aaron Kwok, Leon Lai và Andy Lau – những ngôi sao thống trị các bảng xếp hạng âm nhạc châu Á, họ có các buổi biểu diễn lấp đầy các sân vận động, khiến các đại trượng phu châu Á cũng học theo việc vuốt gel tóc và mặc áo khoác đính kim sa.

[69.](#) Tiếng Quảng Đông, có nghĩa là “Người vợ cả” (trong tình huống người đàn ông có nhiều vợ) nhưng thuật ngữ này không còn mang nghĩa đó nữa vì đa thê đã bị cấm ở Hong Kong từ năm 1971. Ngày nay tai tai để chỉ một phụ nữ có vị thế cao trong xã hội Hong Kong. Điều kiện tiên quyết để trở thành Tai Tai là bạn phải cưới một người đàn ông giàu có sẵn sàng cấp cho bạn một tài khoản rất lớn để chi tiêu trong khoảng thời gian nhàn rỗi bao gồm chi trả cho các việc giải trí, các bữa trưa xa hoa, mua sắm và làm đẹp, mở các tổ chức từ thiện cho thú cưng, các buổi trà chiều, học đánh tennis, thuê gia sư cho con cái...vv.

[70.](#) Trong một thành phố nơi mà người ta gần như bị ám ảnh với đồ ăn, thể hiện qua những dòng trạng thái họ đăng trên mạng xã hội, thì có lẽ bí mật được giữ kín nhất chính là: những món ăn ngon nhất không bao giờ được tìm thấy tại các quán ăn được gắn sao của Michelin hay những khách sạn 5 sao mà chính là ở những câu lạc bộ ăn uống bí mật. Các câu lạc bộ này chỉ tiếp các thành viên của mình và thường ẩn mình trong các toà nhà văn phòng, nơi những người nổi tiếng và giàu có thưởng thức bữa ăn và tránh xa khỏi tai mắt của đám săn ảnh. Những câu lạc bộ này thường có một danh sách dài dằng dặc các thành viên chờ đến hàng năm để được kết nạp. Và chỉ có những nhân viên lễ tân ở những khách sạn hàng đầu mới có thể bị hối lộ để giúp bạn trở

thành thành viên khách mời đặc biệt, miễn là bạn đủ tuyệt vời.

[71.](#) Gốc: Many Splendid Things.

[72.](#) Tiếng Quảng Đông, nghĩa là: “Cái chết tiệt gì thế?”

[73.](#) Tiếng lóng ở Philippin có nghĩa là: Anh/em yêu.

[74.](#) Cụm từ trong tiếng Quảng Đông nghĩa đen có nghĩa là “Uống trà”, nhưng ở Hong Kong nó thường bao gồm một bữa ăn và trà.

[75.](#) Gweilo: Đây là một từ mang nghĩa xúc phạm của người Quảng Đông dành cho những người nước ngoài da trắng mang nghĩa là “ma quỷ nước ngoài.” Ngày nay, rất nhiều người Hong Kong thường sử dụng từ này để chỉ người nước ngoài nói chung và không hề coi đó là xúc phạm.

[76.](#) “Mission Style” cụm từ thường được sử dụng để mô tả thiết kế theo Phong cách Nghệ thuật và Thủ công mỹ nghệ.

[77.](#) Cơm gà Hải Nam, đây có thể coi như là món ăn quốc hồn quốc túy của Singapore. (và dĩ nhiên, Eleanor đã tìm kiếm trước nhà hàng từ các Blogger ẩm thực. Bà ấy đặc biệt chọn Wee Nam Kee bởi vì nó tọa lạc ở United Square chỉ cách có 5 phút lái xe từ căn hộ của nhà Bao, và đậu xe chỉ tốn 2 đô la sau 6 giờ chiều. Nếu bà ấy đưa ông Bao tới quán Chatterbox, nơi mà cá nhân bà ấy ưng hơn, thì việc đỗ xe ở khách sạn Mandarin sẽ là một cơn ác mộng khi bà sẽ phải trả 15 đô la cho chiếc Jaguar của mình. Một cái giá quá là CẤT CỐ.

[78.](#) Bluechip: một thuật ngữ được cho là có nguồn gốc từ bài poker, trong đó các chip màu xanh là những chip đắt nhất. Một cổ phiếu Bluechip là cổ phiếu của một công ty lớn, đã được thành lập và có nền tảng tài chính hoạt động tốt trong nhiều năm. Một công ty sở hữu cổ phiếu Bluechip thường có vốn hoá thị trường giá trị tới hàng tỷ đô la, - ND.

[79.](#) Gaw tzay: không có từ tiếng Anh nào có thể thay thế cho cụm từ tiếng Phúc Kiến duyên dáng này, nó dùng để miêu tả những người có tính cách dĩ hoà, phi lý, hay đâm chọt người khác và không thể hoà hiệp.

[80.](#) Tiếng Phúc Kiến để chỉ xã hội đen, tầng lớp thấp.

[81.](#) Kopi là tiếng lóng của tiếng Anh-Singapore chỉ cà phê. “Kopi-license” đề cập tới bất kỳ loại giấy phép hoặc giấy chứng nhận nào đã thu được mà không phải bằng công đức thực sự mà bằng cách trả một khoản hối lộ cho tổ chức – đủ để họ mua cùng một cốc cà phê. Mặc dù thuật ngữ này thường được dùng để xúc phạm các bác sĩ, luật sư hoặc một số cá nhân có trình độ thấp, nó cũng thường được sử dụng khi chửi thề với các lái xe tệ hại, những người chắc chắn phải hối lộ giám khảo để vượt qua bài thi lấy bằng lái của họ. (Dù đúng hay không thì quả thật người châu Á thường có những tài xế rất tệ hại.)

[82.](#) Một hậu duệ của Khổng Tử, được biết đến với danh xưng Công chúa Thánh Yên.

[83.](#) Ở châu Á, thế hệ cầm quyền mới thường sử dụng từ “helper” (nghĩa là người giúp việc) để chỉ những người mà cha mẹ gọi là “maids” (tương đương với nghĩa hầu gái - osin) và ông bà gọi là “servants” (nghĩa là đầy tớ).

[84.](#) Kể từ khi điện thoại thông minh và các mạng xã hội xuất hiện, nổi bật nhất là Instagram và Pinterest, trước mỗi bữa ăn, không ít người đã tạo thói quen phải trình bày và chụp lại các món ăn thật đẹp mắt, khiến cho người xem phát thèm. Những người này được gọi là foodie - những người yêu thích việc đi ăn và chụp lại các món ăn của mình. (ND)

[85.](#) Dai pai dong: các hàng quán vỉa hè. Là sân khấu cho các bức ảnh chụp trộm của Corinna. Đặc biệt là một bức ảnh gây ấn tượng mạnh ở St. Francis Yard, đối diện với câu lạc bộ Monaco.

[86.](#) Thuế ủng hộ giáo sĩ và nhà thờ, trước đây tương đương với một phần mười sản phẩm hàng năm của một nông trại. (ND)

[87.](#) Gondola là loại thuyền chèo tay truyền thống, đáy phẳng rất phù hợp với điều kiện của vùng đầm phá Venice. (ND)

[88.](#) Pashmina là một trong số các sản phẩm làm từ cashmere thanh lịch nhất. Lớp lông tơ mềm mại của những con dê cashmere được sử dụng trong quá trình sản xuất, sau đó được xử lý thủ công. Phụ kiện thời trang này đã mê

hoặc cả thế giới bằng sự mềm mại và màu sắc tuyệt đẹp của nó trong nhiều thế kỷ. (ND)

[89](#). Là hậu duệ của người Trung Quốc nhập cư tới Malaysia, Singapore và Indonesia. (ND)

[90](#). Câu chữi thề trong tiếng Ý. (ND)

[91](#). Tiếng Ý, có nghĩa là tuyệt đẹp. (ND)

[92](#). Dòng họ Medici là một trong các gia đình quyền lực nhất châu Âu trong suốt thời gian từ giữa thế kỷ 14 đến 1748. Là thế lực đứng sau điều hành Florence, họ bỏ tiền xây dựng nhiều công trình kiến trúc nghệ thuật, làm nhà bảo trợ cho các nghệ sĩ, họa sĩ, nhà điêu khắc. Con cháu dòng họ Medici có tới 3 người làm giáo hoàng, và 2 người được gả làm hoàng hậu nước Pháp, đó là chưa kể một số con cháu làm tới chức vụ hồng y trong tòa thánh Vatican. (ND)

[93](#). Rotan: roi mây được sử dụng phổ biến qua các thế hệ người cha ở Singapore hoặc các thầy hiệu trưởng ở nhà trường và gia sư Trung Quốc sau giờ học để trừng phạt (Bà Chan, tôi vẫn ghét bà.)

[94](#). Faux hawk là một trong những kiểu tóc đẹp cho nam được yêu thích rộng rãi. Là một biến thể của tóc Mohican, đặc trưng của kiểu tóc này là phần mái và đỉnh để dài hơn được tạo kiểu vuốt cao, hai bên mai cắt ngắn, góp phần làm sáng và thanh tú gương mặt. (ND)

[95](#). Những cậu chàng ACS, cùng đồng thanh: “Vào những ngày xưa cũ, từ bờ biển phía Tây, người hùng không bao giờ nản chí Oldham đã đến...”

[96](#). Nếu bạn xem The O.C mùa ba. Chương trình đã bị đẩy lên cao độ sau khi nhân vật nữ anh hùng, Marissa Cooper - do Mischa Barton thủ vai, (cảnh báo có tiết lộ nội dung) bị chết trong một tai nạn xe hơi.

[97](#). Thực tế mọi người đều biết rằng Tommen Baratheon, 7 tuổi, là người trẻ nhất ngồi trên Ngai Sắt (Độc tập 3 “Tử hôn” trong series “Trò chơi vương quyền” của George R.R. Martin) – Sách được Alpha Books mua bản quyền xuất bản và phát hành.

[98](#). Trong khoảng 220.000 người nước ngoài sống và làm việc tại Thượng Hải, hiện có khoảng hơn 20.000 người mang quốc tịch Pháp, và một con số lớn tới giết mình trong số họ tốt nghiệp tại INSEAD hoặc Polytechnique. Với tình hình kinh tế mắc kẹt của châu Âu, những sinh viên tốt nghiệp từ các trường đại học hàng đầu của châu Âu đã chuyển đến Thượng Hải. Không ai trong số họ biết nói một từ tiếng phổ thông, nhưng ai cần điều đó khi họ làm nhân viên pha chế tại M1NT, ông & bà Bund, hay Bar Rouge Donith chẳng?

[99](#). Tiếng phổ thông có nghĩa “Cao to đẹp trai giàu có”, đây những yêu cầu tối thiểu mà mọi cô gái Trung Quốc đại lục tìm kiếm ở một người chồng.

[100](#). qipaos: sườn xám.

[101](#). Aquaponics: là hệ thống sản xuất thực phẩm bằng cách phối hợp giữa nuôi trồng thủy sản thông thường với cây thủy canh trong một môi trường cộng sinh. ND

[102](#). Có thể là chỉ tư thế yoga Surya namaskara có nghĩa là tư thế chào mặt trời. (ND)

[103](#). Nhà sản xuất nệm cho hoàng gia Thụy Điển từ năm 1852; một tấm nệm Hästens cơ bản có giá khoảng 15.000 đô la và những sản phẩm hàng đầu của họ sẽ ngốn tận 120.000 đô la. Nhưng nó đâu đáng kể nếu bạn được ngủ trên một tấm nệm mà mấy kẻ cuồng nhiệt vẫn tuyên bố nó có thể thực sự ngăn ngừa ung thư?

[104](#). Bà không chỉ là ca sĩ nhạc dân gian đương đại nổi tiếng nhất Trung Quốc, bà còn là Đệ nhất phu nhân của Chủ tịch Tập Cận Bình.

[105](#). Chic: Một thuật ngữ thời trang chỉ những người vô cùng sang trọng và lịch sự. (ND)

[106](#). Kan chia: Theo nghĩa đen là xe kéo, nhưng trong tiếng Phúc Kiến có nghĩa là người kéo xe kéo hoặc bất cứ thứ gì được coi là hạng thấp kém, tầm thường. (Tất nhiên, Michael chưa bao giờ đến Manhattan, nơi các tài xế xích lô có xu hướng là những người mẫu nam không có việc làm, và họ tính phí còn cao hơn cả xe Uber Black Cars.

[107](#). Tiếng Phúc Kiến có nghĩa là: Thật hay giả.

[108](#). Tiếng Phúc Kiến, tương đương với câu chửi thề “Fucking hell!” trong tiếng Mỹ.

[109](#). tau you bahk: Thịt thăn lợn nấu với nước tương, một món ăn dân dã của Phúc Kiến.

[110](#). Vàng, nhũ hương và mộc dược là ba món quà dâng Chúa hài đồng. (ND)

[111](#). Phu nhân tổng thống Mỹ (đã bị ám sát) John F. Kennedy, sau này Jacqueline kết hôn với [Aristotle Onassis](#), nhà tài phiệt dầu lửa [người Hi Lạp](#). Tên đầy đủ của bà là Jacqueline Kennedy Onassis.

[112](#). Một món ăn cao lương mỹ vị mà các miếng thịt gà được trộn với nước sốt tương đen và ngũ vị, bọc trong giấy nến và được ướp qua đêm (nấm truffle trắng là một thành phần thường không có trong ẩm thực Quảng Đông truyền thống, mới được thêm vào bởi đầu bếp đầy tham vọng cuồng nhiệt của gia đình Bing). Các gói giấy này sau đó được chiên ngập dầu, để nước sốt thơm ngon đầm lên thịt gà. Ăn xong vẫn muốn mút ngón tay!”

[113](#). Tiếng Quan thoại có nghĩa là “ngài bộ trưởng”.

[114](#). Tiếng Quan thoại có nghĩa là “Sếp”.

[115](#). Daphne Guinness: nữ tỷ phú người Anh, người thừa kế thương hiệu bia Guinness. Cô là biểu tượng thời trang cá tính bậc nhất làng mốt thế giới... Bất kể mặc gì, Daphne Guinness đều khiến người ta trầm trồ bởi sự xa xỉ - ND.

[116](#). 2IFC: Two International Finance Center – Tháp Đôi Tài Chính Quốc Tế. (ND)

[117](#). Những người thích các trang phục, âm nhạc, đồ ăn và hoạt động vượt ra khỏi khuôn khổ những xu hướng phổ biến trong xã hội. (ND)

[118](#). Gum noi moh gin: Tiếng Quảng Đông có nghĩa là đã lâu không gặp.

[119](#). Tiếng Quảng Đông: Tâm địa đen tối.

[120.](#) Được dịch theo nghĩa đen là trà xương thịt, đây không chỉ là tên của một sự kiện mùa hè trên Đảo Lửa mà là một món súp nổi tiếng của Singapore có thành phần là sườn heo ninh nhừ nhiều giờ liền, trong một loại nước dùng gồm thảo mộc và gia vị phức tạp, đến mức tan trong miệng được.

[121.](#) Lao nua: nghĩa đen là chảy nước miếng. Nghĩa bóng là phải ghen tị (tiếng Phúc Kiến).

[122.](#) Săn sàng-cho-thời trang. (ND)

[123.](#) Ly cocktail được làm từ hỗn hợp rượu mùi St. Germain, rượu gin và Lillet trắng trộn với nước ép bưởi tạo ra loại rượu khai vị sủi bọt cổ điển này. Cạn ly nào!

[124.](#) Tiếng phổ thông: chỉ con cháu của các quan chức chính phủ hàng đầu.

[125.](#) Tiếng phổ thông có nghĩa là “chết tiệt”.

[126.](#) fu er dai - phú nhị đại: Một thuật ngữ trong tiếng Quan thoại có nghĩa là thế hệ thứ hai của người giàu. Nói chung là một thuật ngữ xúc phạm dành chỉ con cái của những người giàu có ở Trung Quốc, những người thu lợi được từ những năm đầu của thời kỳ cải cách Trung Quốc.

[127.](#) Nainai: tiếng Quan thoại nghĩa là bà ngoại.

2. Một thương hiệu thời trang xa xỉ ở Paris, Pháp. - ND

[128.](#) Danh sách hành khách bao gồm Rachel, Nick, Carlton, Colette Bing, mẹ Colette, bà ngoại Colette, dì Pan Di, Stephanie Shi, bà Shi, Adele Đặng, Wen Pi Fang, bà Wen, Perineine Wang, Tiffany Yap, Roxanne Ma và sáu người giúp việc (mỗi người bạn gái của Colette đều mang theo một giúp việc riêng).

[129.](#) Một ngôi đền phật giáo cổ ở Indonesia. (ND)

[130.](#) Những ngọn núi của Hàng Châu nổi tiếng với trà Long Tỉnh, còn được gọi là trà Nước mắt của Rồng. Người ta nói rằng phải cần tới 600.000 lá trà tươi mới sản xuất được một kg trà loại này và được những người sành trà Trung Quốc đánh giá cao hơn tất cả các loại trà khác.

[131](#). Mận khô muối, rất được các thế hệ người Trung Quốc ưa chuộng, giống như ô liu sánh đôi với rượu martini vậy. Và được cho là tuyệt vời để chống buồn nôn, nhưng chúng lại có tác dụng ngược với tôi.

[132](#). Tiếng Phúc Kiến: có nghĩa là rẻ mạt và bủn xỉn.

[133](#). Đây là thuật ngữ của ngành bất động sản Singapore dành cho các bất động sản hạng sang có kích thước lô tối thiểu 15.070 feet vuông và chỉ cao hai tầng. Trên một hòn đảo có 5,3 triệu người, chỉ còn lại khoảng 1.000 Good Class Bungalows. Chúng được đặt độc quyền tại các khu dân cư cao cấp tại quận 10, 11, 21 và 23, và một GCB được trả một mức giá đẹp vào khoảng 45 triệu đô la Mỹ.

[134](#). Tiếng lóng Malay nghĩa là liên hệ, kết nối.

[135](#). Tiếng Phúc Kiến, nghĩa là “lo sợ bị mất” một cái gì, một ai đó.

[136](#). Quần cargo là loại quần túi hộp làm từ vải cotton, có may túi hai bên đùi hoặc ở khoảng đầu gối. (ND)

[137](#). Wah lan eh, ji keng choo seeee baaay tua: tiếng Phúc kiến có nghĩa là “Chết tiệt, ngôi nhà này thật sự vĩ đại!”

[138](#). Một cụm từ rất bậy bằng tiếng Phúc Kiến có nghĩa là: “Mẹ kiếp mẹ mày với mùi hôi thối phát ra từ âm đạo.”

[139](#). Một món bánh truyền thống của Singapore được làm từ bột gạo nặn hình bông hoa nhỏ với nhân đường nâu, nhân đậu phộng xay hoặc nhân dừa nạo. Chúng còn được đặt trên lá nếp để làm tăng hương thơm. Người bán Kueh tutu từng là một hình ảnh quen thuộc trên đường phố Singapore ở khu phố tàu nhưng ngày nay hiếm khi còn được thấy.

[140](#). Tiếng Phúc Kiến chỉ những người dễ tính.

[141](#). Thật ra, đó là Hoàng tử Roland Bonaparte, và ông là cháu trai của Napoleon Bonaparte, (Rachel vẫn còn quá nôn nao nên có chút nhầm lẫn).

[142](#). Một chiếc đồng hồ thân dài thời Louis XV đặc biệt của Jean-Pierre Latz, gần giống với chiếc đồng hồ được sản xuất cho Frederick Đại đế nước Phổ tại

Neues Palais ở Potsdam.

[143](#). Tiếng phổ thông có nghĩa là “thật điên rồ.”

[144](#). Đồng hồ bấm giờ nút đơn Patek Philippe bằng vàng 18K cực hiếm với thanh ghi định vị theo chiều dọc và quay số hình quạt. Chiếc Nick đeo là Ref.130, được sản xuất vào năm 1928, là quà tặng của bà nội khi anh tròn hai mươi một tuổi.

[145](#). Tiếng phổ thông có nghĩa là: Thăng ngớt (hoặc Dương vật).

[146](#). Tiếng Thượng Hải có nghĩa là “thằng khốn bị thọt tinh hoàn.”

[147](#). Veyron, tự tuyên bố là “chiếc xe sản xuất hợp pháp cho đường phố nhanh nhất thế giới,” - đã đặt tốc độ tối đa là 267,856 dặm / giờ. Giá sang tên khoảng 2,7 triệu đô la.

[148](#). Hipster là một từ lóng xuất hiện lần đầu tiên vào thập niên 40 của thế kỉ trước, với nghĩa ban đầu là “những người thích nhạc jazz”. Ban đầu, hipster là những người trẻ da trắng thuộc tầng lớp trung lưu cổ vũ cho lối sống của những nghệ sĩ jazz da màu mà họ thần tượng. (ND)

[149](#). Tiếng phổ thông có nghĩa là “Ôi Chúa ơi!

[150](#). Kachiao: tiếng Anh Sing có nghĩa là làm phiền (nguyên gốc trong tiếng Malay).

2. Gahmen: Tiếng Anh Sing, phát âm của từ “government”, nghĩa là chính phủ.

[151](#). Một món quà Harry Leong nhận được từ người bạn hoàng gia của mình: công tước xứ Kent.

[152](#). Tiếng Phúc Kiến để nói về những kẻ hèn nhát.

2. Một kiểu chơi chữ. Pompous có nghĩa là khoa trương còn tên gốc của tờ tạp chí là Pinnacle có nghĩa là đỉnh cao. (ND)

[153](#). Từ tiếng anh phát âm kiểu Singapore có nghĩa là: actually – thực sự thì

[154.](#) Tiếng Phúc Kiến: có nghĩa là may mắn.

[155.](#) Tiếng Quan thoại: có nghĩa là “cái l* ngu ngốc”.

[156.](#) Hồ Como nằm ở vùng Lombardia, giữa Ý và Thụy Sĩ. Hồ được xem là một trong những điểm đến đẹp nhất trên thế giới, nổi tiếng với khung cảnh thiên nhiên cực kì thơ mộng, hồ nước rộng mênh mông và những tòa lâu đài tuyệt mỹ. (ND)

[157.](#) PRC: Thế hệ người Singapore trẻ tuổi đã chuyển qua gọi người Trung Quốc đại lục là PRC (Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa), trong khi nhiều thế hệ cũ vẫn sử dụng thuật ngữ đại lục.

[158.](#) Bay nhanh gấp ba lần vận tốc âm thanh. (ND)

[159.](#) TIPS (transjugular intrahepatic portosystemic shunt): là thủ thuật tạo đường thông cửa chủ trong gan qua tĩnh mạch cảnh.

[160.](#) Tiếng Quảng Đông có nghĩa là: thật trùng hợp.

[161.](#) Thịt lợn nướng và mì hoành thánh.

[162.](#) Tiếng Phúc Kiến: “Nó quá là đắt! Tôi sẽ không bỏ tiền ra đâu!”

2. Tiếng Phúc Kiến, “cho vào trong hộp xốp đựng thực phẩm”.

[163.](#) Tiếng phổ thông có nghĩa là: “Con đang nói cái quái gì vậy?”

[164.](#) Giá trị tài sản cá nhân của Henry Leong Jr. được ước tính khoảng 420 triệu đô la, nhưng vì bố anh còn sống nên anh vẫn chưa thực sự nhận được bất kỳ tài sản nào thuộc phần thừa kế của mình. Vì lý do đó, và vì anh hàng ngày đến Woodlands làm việc, Harry đã chọn lái một chiếc xe rất tiết kiệm nhiên liệu. Vợ anh, luật sư Cathleen Kah (bản thân là người thừa kế gia tài Kah Chin Kee), vẫn đi bộ từ ngôi nhà giống như một khu lãnh sự quán của họ trên đường Nassim đến trạm xe buýt, lên chuyển xe số 75 để đến văn phòng của cô ấy tại Raffles Place mỗi ngày.

[165.](#) Hôm nay là ngày Tây Ban Nha, phải không? (Cô bé nói bằng tiếng Tây Ban Nha một cách hoàn hảo.)

[166.](#) Tiếng Tây Ban Nha có nghĩa là “Chỉ ăn những gì chúng ta trồng.”

[167.](#) Dinh thự Villa d’Este là một di sản văn hóa thời Phục hưng đáng chú ý với cung điện và cảnh quan vườn bao gồm các đài phun nước, cây cảnh... được xây dựng vào thế kỷ XVI, là hình mẫu kiến trúc cho các khu vườn ở châu Âu. (ND)

[168.](#) Arnold Palmer là thức uống hỗn hợp không chứa cồn pha trộn hai loại đồ uống tuyệt vời vào mùa hè. Công thức đơn giản của nó gồm trà đá và nước chanh được tạo ra bởi huyền thoại golf, Arnold Palmer.

[169.](#) Một game show hên hò vô cùng nổi tiếng của Trung Quốc, được biết đến với tên bằng tiếng Anh là Nếu Em Là Duy Nhất.

[170.](#) Đây là một thứ vớ vẩn chết tiệt! (nghe nói bằng tiếng Pháp sang hơn bao nhiêu, phải không?)